

Phật tội

D
ẫ
n
g
B
ì
n
h

AMAK

vh
NXB Văn học

An Quý dịch

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Mở Đầu

Đêm trăng rằm.

Buổi hừng đông.

Thế gian chìm trong tịch lặng.

Trong phòng, Ân Khánh thiền sư đang tham thiền nhập định, hai hàng lông mày vốn dĩ luôn bình tĩnh hiện không ngừng nhú lại, gương mặt dần hiện vẻ bồn chồn.

Vị phương trượng ấy nhìn thấy điềm trời.

Điềm rằng vạn vật huỷ diệt, trời đất sụp đổ.

Lòng thiền trông thấy trần thế mù mịt khói đen, núi non đổ nát, lửa cháy ngút trời.

“Hi hi... ha ha... hi hi hi...” Tiếng cười ma quỷ vằn vữa trên dòng sông máu, mây đen dày đặc, một cái vạc lớn từ từ trôi lên giữa sông, lông vũ đen tuyền rơi xuống từ bầu không, một nữ quỷ cánh đen sà xuống thấp, ném một vật vào cái vạc bao bọc giữa vực sâu máu lửa.

Ầm một tiếng, đất trời rền vang, chừng như ngàn quỷ vạn quỷ đang đồng thanh rên xiết, rền rĩ kêu khóc, cả nhân gian từ từ chìm vào mê mông máu lửa.

“Ha ha ha... Hi hi hi...” Nữ quý giang rộng đôi cánh, lơ lửng giữa trời, ngửa mặt cười lớn. Thứ nàng vừa ném vào vạc, là một con người.

Một nam tử tuần tú đang khoanh chân ngồi nghiêm ngặt.

Ân Khánh mở choàng mắt... Kẻ đó là...

Trong im vắng bỗng vang lên một tiếng động nhỏ, một vệt máu tươi bắn lên bức tường trắng tuyết trước mặt Ân Khánh. Ông cúi đầu nhìn cánh tay quý thò ra từ giữa ngực, trong mắt ánh lên tia kinh ngạc rồi nhanh chóng tắt lịm. Thở dài, vị phương trượng ấy thì thào, “Có thù tất báo, có thù tất báo... A di đà phật, thí chủ một thân nghiệp chướng, khó lòng rửa sạch, tất rơi vào bể khổ vô bờ...”

Ngoài cửa sổ dần hiện ra gương mặt nữ tử thanh tú nhưng trắng toát, từng luồng quý khí bốc lên hai bên tóc mái. Sắc mặt nàng hờ hững, ngữ điệu cũng hững hờ, “Lão hoà thượng, lão bất bình cho Lâm Gia Bảo, nông công đòi siêu độ ta. Siêu độ là giết người, giết người cũng là giết người, cũng chỉ thế mà thôi, đêm nay xem ai vào địa ngục.”

Ở vết thương trước ngực Ân Khánh, máu chảy cạn dần. Mấy tiếng cười the thé cất lên, bóng quý đen ngòm lờn vờn chui vào vết thương. Đầu Ân Khánh dần gục xuống, nhưng người vẫn ngồi ngay ngắn. “A di đà phật,” vị phương trượng thì thầm, “Lòng ôm thiện niệm, thân ở A Tì vẫn là cực lạc, tội ác quần thân... dầu bám nhân gian... cũng là... A Tì...”

Nữ tử ngoài song cửa gương mặt lạnh lùng, phất tay áo đen tuyền, chỉ nghe khắp Lâm Gia Bảo rền rĩ giọng ma hờn quý khóc, bốn bề tiếng rền xiết và kêu than dậy đất, chốc lát sau, Lâm Gia Bảo rộng lớn chỉ còn là một vùng câm lặng.

Bóng quý tung bay, nữ tử áo đen chậm rãi rời khỏi khung cửa sổ phòng ngủ, xoay người lại.

Lâm Gia Bảo bảo chủ triệu tập các lộ anh hào về bến đò Hoàng Hà hòng giết nữ hung đồ tội ác đầy người, vì dân trừ hại, nhưng bị nàng bắt được tin tức từ sớm, đồ sát cả nhà.

Trăng trái hoang vu, bóng cây run rẩy.

Nữ tử áo đen bước qua khoảnh sân ngổn ngang xác người, gương mặt xanh xao không chút đặc ý, chỉ phủ ngợp vẻ chết chóc tiêu điều.

Đời nàng chẳng qua là chuyện ai sống ai chết.

Gặp thần giết thần.

Gặp quỷ giết quỷ.

Có vậy mà thôi.

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 1.1: Châu Thường Tụ Hoa Cái

Typer: Tử Sắc Y

“Thế nào rồi?”

Trong một gian đạo phòng gọn ghẽ trang nhã bên bờ suối Mộc Lan, một nam tử mặc cà sa trắng bình tĩnh hỏi.

Người còn lại vận áo màu tím nhạt, lọn tóc búi cao, mày mảnh mà dài, môi xinh lại mỏng, là một nho sinh tướng mạo thoát tục. Ngón tay y rời khỏi cổ tay người áo trắng, trầm ngâm chốc lát, “Kết quả vẫn như trước, thánh khí tự nhiên, thuần khiết tuyệt đối, khó lòng lay động.”

Làn da nam tử vận cà sa trắng chừng như có thể phát ra hào quang, tràn đầy ôn hòa, mi mục như họa, tuấn nhã phi thường, dù vận cà sa mà không xuống tóc, nom như một thư sinh khoác áo tu. Y nghe đoạn cau mày, “Nói như vậy, vận thánh linh mà điềm trời chỉ, quả nhiên chính là...”

“Là người.” Người áo tím thở dài, “Gần đây thiên địa biến sắc, núi non chấn động, bốn bề tai họa không dứt, nhiều tiền bối tu vi cao thâm cùng chiêm bao thấy điềm diệt thế, khi vận quý nữ hiến dâng vận thánh linh vào vạc Cửu Thiên, nhân gian luân diệt, hóa thành đất quỷ. Sau khi điềm trời xuất hiện, thánh khí trong người người đột ngột tăng lên, xem ra đã khó lòng che giấu, quả nhiên người là vận thánh linh được nhắc đến trong điềm trời.” Y nhìn người áo trắng, “Hoài Tô, người xuất gia từ nhỏ, thanh tịnh đạm bạc, vô tư vô dục, được trời lựa chọn không phải chuyện lạ, nhưng nay thánh khí trên người người đã không thể che giấu, cần phải vô cùng cẩn

trọng. Nếu người rơi vào tay quỷ nữ, bị hiến vào vạc Cửu Thiên, thì ngày ấy chính là lúc sinh linh đồ thán.”

Người vận áo trắng tên ngoài là “Hoài Tô” thoáng ngược mắt, cái nhìn như băng xuyên thiên cổ, “Liệu có cách nào hủy thánh khí chẳng?”

“Muốn ngày diệt thế, phương pháp triệt để nhất là hủy vạn thánh linh.” Người áo trắng đáp, “Chúng sinh ngày ngày làm ác, kẻ chưa từng may mắn làm chuyện xấu như người có lẽ mấy bận luân hồi mới hiện thế một lần, hủy vạn thánh linh, ít ra vài trăm năm tới sẽ không lo diệt thế.” Y nhìn người kia, “Nhưng...”

“Nhưng?” Người áo trắng mỉm cười rất nhạt.

“Nhưng cách duy nhất để hủy thánh khí là nghịch hành ngũ thiện, cũng tức là, người phải làm ác.” Người áo tím thở dài, “Còn phải là chuyện ác trời đất bất dung, phản thiên nghịch đạo.”

“Làm chuyện ác?” Người áo trắng nheo mắt, “Lẽ nào ta không thể tự tận?”

“Không thể, dầu người chết, chỉ cần chưa chuyển thế, thánh khí vẫn ở trong người, ném xác vào vạc Cửu Thiên vẫn gây nên kịch biến thiên địa.”

“Không thể phá hủy vạc Cửu Thiên?” Người áo trắng hỏi.

“Vạc Cửu Thiên là vật tự nhiên của đất trời, chỉ xuất hiện vào dịp núi non biến chuyển, có tiên phật giáng thế hoặc vạn quỷ đồng thanh kêu gọi, sức người không thể phá hủy.” Người áo tím nhìn nam tử áo trắng, “Muốn người làm ác, người có làm nổi không?”

“Làm ác?” Hàng mi người áo trắng chậm rãi ngược lên, “Làm chuyện ác gì?”

Giữa căn phòng bày một pho tượng thần kỳ dị, không nhìn ra nam nữ, tướng mạo xinh đẹp tốt vời (trong sách ghi sao ta type vậy), người áo tím thấp chop ho tượng một nén hương, sau đó đốt một nhúm cỏ khô màu lục nhạt trước mặt tượng.

Cỏ cháy bốc lên từng luồng khói mỏng thơm tho và thanh đạm, lơ lửng bay lên, sau khi tan hết để lại trên bức tường sơn son bạc phếp hai chữ to: Giết vợ.

Hai người trong phòng đưa mắt nhìn nhau, người áo tím hắng giọng, không nói gì thêm.

Nam tử áo trắng nhìn hai chữ “Giết vợ”, đầu mày cau chặt, chậm chạp bưng ly trà trên án, chần chừ nhấp một ngụm.

Rất lâu sau, bỗng dừng y lên tiếng, “Ta có thể cưới một người cực ác làm vợ...”

Người vận áo tím ngậy ra, rồi gật đầu, lại hỏi, “Nhưng ai mới là ác nhân?”

“Nhân gian thập giới, kẻ mạo phạm càng lắm người, thì càng là kẻ ác?”

Người áo tím ghen giọng, “Người thực sự biết giết người?”

Nam tử vận áo trắng mi mục đoan chính, toàn thân tỏa thánh khí, từng kẽ chân tơ ngọn tóc đều vô tư trong sáng, người như vậy thực sự sẽ cưới vợ, thực sự sẽ giết vợ?

Ngày hôm sau.

Lầu Phỉ Thủy Triều Châu.

“Ác nhân? Người ăn no rủng mỡ không lo đi niệm Phật, tìm ác nhân làm gì?”

“Cưới vợ.”

“Hả? Cưới vợ? Đây đây, đây là bảng xếp hạng giang hồ thập đại mỹ nữ, Hà Mai Hoa cô nương đứng đầu bảng nghe đồn nhan sắc lộng lẫy khiến Hằng Nga tui hờn mẫu đơn thất sắc, Hồng Hạnh Hoa Hồng cô nương đứng thứ hai...”

“Ta muốn tìm người cực ác.”

“À, nhầm, đây, bảng xếp hạng giang hồ thập đại ác nhân, đầu bảng là Bất Lưu Hoạt Khẩu Vương Sát, nghe đồn chuyên diệt môn nhà người ta, xưa nay chưa từng để ai sống sót, đứng thứ hai là Độc Hại Bách Lý Thượng, tương truyền đã dùng độc hại chết mấy ngàn người... A...” Kẻ đang nói bỗng dừng ho khan một tiếng, “Nhưng nếu người muốn cưới vợ, vậy xem cái này: Bảng xếp hạng giang hồ thập đại mỹ nữ ác nhân!”

Nam tử vận áo cà sa trắng chăm chú nhìn một bức vẽ dài trước bàn.

Bức vẽ ấy tự mở ra, treo lơ lửng giữa không trung. Người mở nó vận y thường lấp lánh, không nhìn rõ màu sắc, chỉ thấy từ trên xuống dưới dẹt đầy pha lê, tay áo rung động, gian phòng lấp lánh sáng, chói lòa hoa cả mắt, nếu có nến hoặc ánh mặt trời, bộ y thường càng thêm hoa lệ lộng lẫy, khiến người ta không thể nhìn rõ tướng mạo người mặc.

Nhưng bỏ qua quang mang rực rỡ đó, nam tử ấy mày kiếm mắt sáng, đôi mắt to và đẹp, dường như mỗi phân tắc không gian mà quang mang trên người y chiếu tới đều do y thao túng. Làn da trắng ngà, hồng hào mịn màng, môi như thoa son, cực xinh đẹp mà không mấy may nhuộm tư thái nữ tử.”

“Chăm được người nào ta làm mối cho người, ha ha.” Nam tử nọ cầm trục quyển không rõ là danh nhân nào vẽ, vung tay, “Đầu bảng là Sát Nhân

Nương Tử Lưu Phi Phi chuyên giết chồng, từng xuất giá ba lần, hiện tại đã có vị hôn phu, ta nghĩ không hợp ý người, Nhâm Hoài Tô, cần ta đề cử một người không?”

Nam tử vận cà sa trắng tục danh Nhâm Hoài Tô, pháp hiệu hoài Tô, nghe thế nheo mắt, “Cơ Nhị, trong danh sách này ai làm ác nhiều nhất?”

“Làm ác nhiều nhất? Tiêu chí lấy vợ của người thật khác người, để ta xem xem...” Nam tử vận áo dệt pha lê họ Long tên Nhị, cũng là ông chủ lầu Phỉ Thúy Triều Châu, giàu nứt đổ đổ vách, thường ăn không ngồi rồi, có sở thích sưu tập tin tức tứ xứ, có thể nói không chuyện gì không biết chẳng mỗi gì không hay. Y nhắc tay áo, bức vẽ giang hồ thập đại mỹ nữ ác nhân vụt xòe ra toàn bộ, tiếp đó cầm trục quyền trong tay chỉ vào một vị nữ tử, “Vị này là hậu duệ Nguyệt Thiên Thủ tộc, kỳ nữ giỏi điều khiển cương thi dã quỷ, ‘Nguyệt Thiên Thủ’ Lục Cô Quang cô nương, thế nào? Trong tay nàng ta có một bảo vật sai khiến được vạn quỷ, gọi là Huyết Lưu Hà. Tương truyền Huyết Lưu Hà do yêu khí ngàn năm ở cấm địa Ứng Xuyên Tuyết Sơn của Nguyệt Thiên Thủ tộc ngưng tụ mà thành, cô hồn dã quỷ ột khi bị nó triệu hoán thì chỉ biết cúi đầu nghe lệnh. Mấy năm nay, vị kỳ nữ này sai khiến cương thi dã quỷ giết người vô số, cách đây không lâu vừa giết Ân Khánh đại sư chùa Tuệ Thông và cả Lâm Gia Bảo, tạm thời đứng thứ hai trong bảng xếp hạng ác nhân.”

“Vì sao nàng ta không phải là đầu bảng?”

“Nàng ta không biến thái bằng Lưu Phi Phi.” Cơ Nhị thùng thẳng đáp, “Ngoài ra, trừ nàng ta, các ác nữ còn lại đều nằm trong danh sách hai mươi giang hồ mỹ nữ, cho thấy Lục Cô Quang không đẹp. Đã không đẹp lại làm nhiều việc ác, trừ kẻ từ bi lương thiện như người, trên đời làm gì còn ai muốn cưới nàng ta? Ta có ý tốt mới đề cử kỳ nữ này với người.”

Nhâm Hoài Tô mở mắt, “Nàng ta có bảo vật sai khiến vạn quỷ?”

“Phải.” Cơ Nhị cười như có như không, “Ta còn có thể cho người biết lý do đề cử thứ hai, vị kỳ nữ này hiện đang ở thành Mậu Uyển, có thể nói là ‘nhất cự ly’.”

Nhậm Hoài Tô hơi sững người, “Nàng ta đang ở đâu?”

Cơ Nhị bật cười ha hả, “Lên lầu rẽ trái, phòng đầu tiên, nàng ta vào lầu Phỉ Thúy Triều Châu hôm kia, đến nay chưa ló mặt khỏi phòng. Người tiện thể xem giúp ta, nàng ta chết rồi hay đã quyết tiền bỏ trốn.”

Nhậm Hoài Tô đứng lên tìm phòng Lục Cô Quang.

Cơ Nhị nhắc bầu rượu tự châm một chén, nhìn theo bóng Nhậm Hoài Tô, tay nhịp trục quyển trên mặt bàn, thanh thoir nhàn hạ.

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 1.2

Cơ Nhị nhắc bầu rượu tự châm một chén, nhìn theo bóng Nhậm Hoài Tô, tay nhịp trục quyền trên mặt bàn, thanh thơi nhàn hạ.

Lầu ba Phi Thúy Triều Châu, phòng đầu tiên.

Một nữ tử tóc dài áo đen chống má ngồi im lìm giữa phòng, trông ra cửa sổ. Bên ngoài cảnh sắc say lòng, từ chỗ nàng ngồi có thể thấy ngoài song Bích Đào trái rộng, hoa đơm rực rỡ, xuân ý dạt dào.

Nàng ngồi trong bóng râm, làn da trắng tái, hơi thiếu hồng hào, nhưng mi thanh mục tú, dù không hẳn mỹ lệ nhưng cũng coi là xinh đẹp. Mặt mày nàng đoan chính, không mấy may giống một quái nhân đi đâu cũng đem theo cương thi dã quỷ.

Hơn nữa bên cạnh nàng trống không, làm gì có bóng dáng cương thi dã quỷ. Trên bàn có bầu rượu nhạt, một chén được châm nhưng không uống, chỉ đặt rất im, soi bóng nắng bên ngoài cửa sổ.

Nàng chính là Cô Quang, hậu duệ dị tộc vùng núi tây bắc, bộ tộc của nàng tên là Nguyệt Thiên Thủ. Người ta đồn Nguyệt Thiên Thủ là tộc vu yêu thần bí nhất trong núi, giỏi ngự quỷ từ thời viễn cổ. Tộc nhân ở chung với quỷ lâu ngày, thông hôn với lệ quỷ, trong máu có quỷ khí, không thể gặp ánh mặt trời.

Bộ tộc Nguyệt Thiên Thủ cả đời bầu bạn với quý, trăm năm nay rất hiếm kẻ kết hôn với người ngoại tộc, mà người đồng tộc thành hôn sinh con đều là thai chết. Nghe bảo vì quý khí xung khắc, trừ phi quý khí trên người phụ mẫu có thể dung hợp lẫn nhau, bằng không tất phải tuyệt hậu. Chính vì vậy, người trong tộc ngày càng ít, cho đến nay chỉ còn độ ba trăm.

Còn Cô Quang... là ngoại lệ vạn kẻ chưa chắc có một, là kết quả của một cuộc hôn nhân đồng tộc duy nhất còn sống sót.

Quý khí trên người nàng gấp mười lần người trong tộc, sức mạnh và số lượng quý nàng có thể sai khiến càng khiến người thường khó lòng tưởng tượng.

Tộc trưởng trục xuất nàng khỏi tộc vào năm nàng mười tuổi. Quý khí trên người nàng quá mạnh, có thể nói là nửa người nửa quý. Theo tộc quy, nàng không được coi là người, mà nên quy vào quý tộc, bị Nguyệt Thiên thủ tộc nhân sai khiến, nhưng Cô Quang quá mạnh, toàn tộc không một ai có thể sai khiến nàng, đành phải trục xuất.

Nàng đem theo quý mị mình sở hữu, lang thang từ năm mười tuổi, cho đến nay đã tròn tám năm.

Bóng dáng phụ mẫu và tộc nhân đã mờ hồ từ lâu. Nàng xưa nay vốn khác người, không thể gặp ánh mặt trời, không thể vào Phật đường, nàng phải ăn thịt, không được ăn bất cứ một món chay nào; thậm chí vào những đêm trăng tròn, nàng còn phải cho quý mị của mình uống máu tươi.

Nếu nàng là người, tại sao phải sống đời của quý?

Nếu nàng là quý, tại sao địa ngục không dung chứa nàng?

Vì sao nàng không thể ngừng lưu lạc giữa trần thế? Vì sao phải ở dưới cùng một bầu trời với vô số con người? Vì sao không thể giống như quý,

hóa thành hơi mây bóng khói mà đi? Vì sao nàng phải giống người, phải ăn cơm, phải ngủ, thậm chí, phải bệnh và chết?

Vì sao?

Rốt cuộc nàng là gì?

Không phải người, không phải quỷ, là một loài quái vật không tên.

Không ai hoan nghênh quái vật.

“Cốc cốc cốc”, ba tiếng gõ khẽ, nhẹ mà vững vàng, kẻ gõ cửa là người lễ độ, thông dong điềm tĩnh.

Cô Quang quay lại, nàng không có bạn, chưa từng có ai tìm, trừ khi gõ nhầm phòng, liếc nhìn cửa phòng, cánh cửa đột ngột mở toang, “Nhầm phòng rồi.” Nàng hờ hững nói.

Cửa mở.

Kẻ bên ngoài tịnh không giật mình vì cửa mở bất ngờ, một luồng thánh khí nhà Phật ập vào khiến nàng ngộp thở, chớp mắt bóng quỷ lớn vờn khắp phòng, mười con quỷ chắn trước mặt nàng thành một bức tường, ngăn lại luồng thánh khí, bỗng nghe kẻ đứng bên ngoài dùng một giọng nói ôn hòa mà không chút tình cảm lên tiếng, “Đây có phải là Lục Cô Quang Lục cô nương?”

Nàng nhìn ra, thấy ngoài cửa một nam tử vận áo cà sa trắng toát, ôn nhuận hiền hòa, đoan chính ưu nhã, trên dưới toàn thân mãnh liệt tỏa ra dòng khí thánh khiết. Có thánh khí ấy hộ thân, quỷ mị bên người không thể bước tới gần y dù một bước.

Nàng không hoảng hốt, cũng chẳng bức mình, chỉ hờ hững nói, “Cao nhân nhà Phật đến tìm ta, có phải lại định khoác lác đòi thay trời hành đạo,

muốn thu ta về địa ngục?”

Nam tử bên ngoài nghiêm nghị vái nàng một vái, “cô nương hiểu lầm, bần tăng... ta thành tâm thành ý, mong được cưới cô nương làm vợ, chẳng rõ cô nương có đồng ý hay không?”

Kiếp này nàng chưa từng giết mình hay hoảng sợ, khi tai họa khiếp sợ sắp tới, nàng đều có dự cảm, nhưng nay bảy chữ “mong được cưới cô nương làm vợ” khiến nàng cau mày, giữ tay áo, một chiếc quạt đen tuyền nằm gọn trong tay. Nàng thông thả mở quạt, trên cánh quạt lơ mờ bóng quý phiêu tán, một hồi lâu sau, nàng cất giọng hững hờ, “Cưới vợ?”

Nam tử vận cà sa trắng toát gật đầu, đôi mắt trong veo băng lạnh, không hần gợn ý đồ lường gạt.

Nàng ngó gã nam nhân áo trắng không mời mà tới ấy rất lâu, khẽ phe phẩy quạt trong tay, “Người... nhất định là có ý đồ khác.”

Y không hề giấu giếm, gật đầu.

“Nếu người có thể làm được ba việc...” Nàng trầm ngâm đôi chút, đột nhiên mỉm cười, “Ta sẽ đồng ý.”

“Việc gì?”

“Ta muốn có Cực Nhật Châu, Vô Ái Hồn.” Nụ cười trên môi nàng bỗng dừng tắt ngấm, “Còn có... qua được vạn quỷ phệ hồn trần của ta rồi nói sau!”

Nam tử vận cà sa trắng tuyết thoắt gật đầu, bóng đen trong phòng xoáy tít, gió tà thổi mạnh, những nhũ băng răng rắc đâm xuống từ khung cửa, mỗi cái đều sắc như dao. Một luồng khói đen tụ thành hình đầu người, xô thẳng vào ngực nam tử áo trắng, tức thời vô số đầu lâu vụt ra từ luồng khói, chụp tới người y.

Tay áo phất lên khê khàng, trong gió thoảng một mùi thơm mát lành như hoa lại chẳng phải hoa, như cỏ mà không phải cỏ, gian phòng dường như sáng bừng lên đôi chút, những khói đen, sọ quý, đầu lâu thấy hóa hư vô. Nam tử áo trắng soi đôi mắt trong veo vào nàng, chỉ cần nhắc tay đã gạt sạch quý khí, tuyệt không kiêu ngạo, chỉ im lìm đứng đợi nàng lên tiếng.

Nàng ghen lời, vạn quý phệ hồn trần đã chọn thầy không biết bao nhiêu cao thủ, lại địch không nổi một cái phất tay của kẻ này. Cô Quang nhắc ly rượu nhạt nhấp một ngụm, “Người tên gì?”

“Tục danh Nhậm Hoài Tô.” Dù đã thanh trừ quý mị, y vẫn đứng ở ngưỡng cửa, không đến gần nàng thêm dù là một bước.

Nhậm Hoài Tô? Nàng ngắm nhía y từ đầu xuống chân, với võ công và tu vi ấy, tuyệt đối không thể vì đột nhiên si mê mà đòi cưới nàng làm vợ nhỉ? Nhất định có lý do vạn bất đắc dĩ nào đó. Ha! Nàng bật cười, bất luận là lý do gì, đều chẳng phải chuyện tốt. Nhưng gã này tu vi cực cao, nếu y có điều muốn cầu nàng, vậy thì mượn dùng cũng không tệ. “Người thật lợi hại, coi như ta đã gặp được người không sợ quý nhất.” Nàng nhíp ngón tay trên mặt bàn, mời y ngồi, “Chỉ cần người giúp ta tìm được Cực Nhật Châu và Vô Ái Hồn, ta sẽ gả cho người.” Hơi khựng lại, nàng chột mím cười, “Bất luận lý do của người là gì.”

Nhậm Hoài Tô vẫn đứng ngoài ngưỡng cửa, không bước vào trong, một hồi lâu sau mới đáp, “Cực Nhật Châu xa cách muôn trùng, chìm trong dung nham, cô nương ở đây chờ, nửa tháng sau ta sẽ mang châu về.”

Nàng lạnh nhạt nhìn y, “Không được, không phải người muốn cưới ta sao? Ta phải đi cùng người.”

Y thoáng chần chừ, nàng bỗng nhiên thấy hứng thú. Kẻ này mở miệng đòi cưới đến là thản nhiên, nàng đòi đi cùng y lại không muốn. Toàn thân y

trần trề thánh khí, tất không phải phường gian tà, dầu không biết vì sao y muốn cưới nàng, nhưng nhìn y khó xử, nàng cảm thấy thú vị.

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 1.3

Y thoáng chân chừ, nàng bỗng nhiên thấy hứng thú. Kẻ này mở miệng đòi cưới đến là thần nhiên, nàng đòi đi cùng y lại không muốn. Toàn thân y tràn trề thánh khí, tất không phải phường gian tà, dẫu không biết vì sao y muốn cưới nàng, nhưng nhìn y khó xử, nàng cảm thấy thú vị.

Chính lúc đó, Nhậm Hoài Tô gật đầu, “Thế thì, chúng ta cùng đi vậy.”

Nàng mỉm cười, “Ta không có tiền, người phải trả tiền phòng cho ta.”

Y vẫn bình thần gật đầu.

Dường như người này không biết cười, không biết ngạc nhiên, nàng xếp lại cánh quạt cất chứa vạn quý, đứng dậy, không biết khi nhìn thấy gương mặt này mang thần sắc khiếp sợ hoặc tuyệt vọng sẽ có cảm giác sao nhỉ?

Y biết khóc không?

Nhậm Hoài Tô đã quay lưng đi trước, nàng theo phía sau, kẻ này là cao nhân nhà Phật, dù thoát trông thánh khiết vô cùng, nhưng vẫn cứ là kẻ địch.

Một nam tử vận áo pha lê đang nằm nghiêng trên võng mây giả ngủ trong sảnh tửu lầu, thấy hai người cùng xuống bèn hồ hởi tươi cười, “Chúc mừng chúc mừng, đôi vợ chồng son mới cưới bữa nay định đi đâu giải sầu đây?”

“Chuẩn bị ngựa,” Nhậm Hoài Tô đi thẳng ra cửa, “Chúng ta muốn đi Hoành Địa hỏa sơn”.

“Người đâu, chuẩn bị ngựa.” Cơ Nhị chỉ theo hai người đang đi ra cửa, tiểu nhị từ lâu lật đặt dặt cho mỗi người một con tuần mã thượng đẳng, sắp sẵn nước uống lương khô và một số thuốc men đơn giản, hai người lập tức cầm cương giục ngựa đi.

“Chủ nhân, sao họ lại đi mất rồi... Vị cô nương ấy còn chưa trả tiền!”

“Ôi!” Cơ Nhị nằm trên võng thở dài, “Quen biết Nhậm Hoài Tô nhất định làm ăn sẽ lỗ vốn. Nhớ năm ấy mới quen y, ta trả hộ y ba ngàn lượng bạc tiền cứu tế thiên tai, kể từ đó, y ăn uống mời khách đều ở chỗ ta, trước nay chưa từng trả tiền, áo rách tới tìm ta, thiếu sách tới tìm ta, đến Phật đường đột chỗ này đồ chỗ kia cũng tìm ta. Lại thêm lần này càng quá quắt, còn kéo người khác cùng quyết nợ. Ta thật là đáng thương...”

“Chủ nhân, không biết vị Nhậm đại sư... À, Nhậm công tử này có lai lịch thế nào?” Tiểu nhị dè dặt hỏi.

“Y quá sùng Phật, cuộc sống không chút kích thích.” Cơ Nhị nằm trên võng đung đưa nhẹ nhàng, “Có điều, càng thản nhiên bằng lặng, đến lúc thay đổi thì sẽ càng thú vị, không phải sao?”

Cô Quang và Nhậm Hoài Tô lên đường cùng nhau.

“Cực Nhật Châu” là loại khoáng thạch kỳ lạ sinh ra trong dung nham đỏ lửa, nghe đồn có thể phát ra ánh sáng cực mạnh trong đêm đen, vì thế mới mang tên này. Cô Quang không thể ra nắng, có được Cực Nhật châu là tâm nguyện nhỏ nhoi của nàng.

“Vô Ái Hồn” là loài có độc, nghe kể người ăn cỏ này vào sẽ mất đi cảm tình, biến thành cái xác không hồn. Nàng muốn có nó tất nhiên là để hại người, nhưng cụ thể hại ai thì còn phải xem tâm trạng. Nàng không ghét bỏ thế nhân sống đời hạnh phúc mỹ mãn, cũng chẳng hận người có thể phơi mình dưới thái dương, hay được bạch đầu giai lão cùng với tình yêu suốt kiếp, nhưng không ghét bỏ không có nghĩa là không định gây sự.

Nàng cô đơn, thẳng hoặc muốn xem người ta hạnh phúc, nàng sẽ giúp đỡ họ. Thẳng hoặc muốn xem người ta đau khổ, nàng lại tiện tay hại người ta sống không bằng chết.

Nhưng rất nhiều khi, nàng muốn có Vô Ái Hồn để dùng cho chính mình.

Nàng muốn mất sạch tình cảm, triệt để thành quỷ, không cần tiếp tục suy xét chuyện người đời ân ân oán oán, không phải ngẫm ngợi mình rốt cuộc là gì, và vào những đêm im câm, sẽ không khiếp hãi rằng mình sẽ biến thành thứ gì đáng sợ hơn.

Nàng từng tưởng tượng, nếu một khuya nọ, đầu nàng mọc ra sừng thú, toàn thân nàng hóa thành đầu lâu, hay trên người mọc thêm hai bàn tay quỷ, nàng sẽ phải làm gì?

Đó là một suy đoán hoang đường, một nỗi khiếp sợ kỳ dị, nhưng trên thế gian không ai có thể cảm nhận được cơn khiếp sợ giữa khuya của nàng, nàng là một loài không tên, không phải người, chẳng ra quỷ.

Họ xuất phát vào lúc hoàng hôn, đi thẳng về phía tây, nhanh chóng ra khỏi thành Mậu Uyển, tiến vào vùng hoang sơn dã lĩnh. Giữa núi có nhiều mồ hoang, nàng cảm nhận được quỷ khí dật dờ quanh những nấm mồ, liếc nhìn Nhậm Hoài Tô, nàng không vui, suốt dọc đường không hề nói chuyện, còn y cũng vô cùng yên tĩnh.

Trừ tiếng vó ngựa, chừng như không còn gì tồn tại.

Nàng ngược đầu, màu trắng trong vắt chiếu rọi trên thân, giữa ngực nàng có một nơi lập lóe ánh đỏ. Nhậm Hoài Tô không hỏi tới, điều đó làm nàng hài lòng.

Đó là một viên đá màu đỏ, không quá xù xì, được mài trơn nhẵn, nàng dùng dây xỏ đeo vào cổ. Quỷ khí mồ hoang bốn bề tránh né viên đá này, như thể cảm giác được nguy hiểm. Đó chính là Huyết Lưu Hà có thể sai

khiến vạn quý trong truyền thuyết, viên đá được ngưng tụ bởi yêu khí ngàn năm ở Uỷng Xuyên Tuyệt Sơn.

Trăng lên cao, trăng đêm nay to và sáng rõ, nàng im lìm giục ngựa, kéo mũ áo trùm lên đầu.

Một bóng đen trờ tới, nàng ngược lên, thấy Nhậm Hoài Tô bung một tán ô giấy dầu có sẵn trong tay nải, che đi ánh trăng trên đầu nàng.

“Làm gì thế?” Nàng lạnh lùng hỏi.

“Tộc nhân Nguyệt Thiên Thủ sợ ánh sáng, đặc biệt là ánh nắng mặt trời, đêm nay trăng quá sáng, ta sợ ảnh hưởng đến cô nương.” Nhậm Hoài Tô nghiêm ngắc cầm ô, xích ngựa gần lại để che bóng trăng cho nàng.

Một mùi hương như hoa như cỏ lan ra, nàng ngửi mùi hương ấy, hốt nhiên (đột nhiên hốt hoảng) nhớ tới cỏ cây trong núi, non cao sông dài, đó là hơi thở khoáng đạt và thuần hậu chỉ có được sau khi đã đi qua muôn trùng trời đất. Nàng liếc nhìn Nhậm Hoài Tô, gã nam nhân cổ quái và khó lường không ngờ có thể dung nạp khí độ và tu vi của tự nhiên. Bỗng dưng nảy sinh ác ý, Cô Quang ghì cương ngựa, “Ta đói rồi.”

Nhậm Hoài Tô ăng lạng nhìn nàng, đôi mắt trong vắt, “Trong tay nải có lương khô.”

“Ta không ăn lương khô.” Nàng nhìn y bằng cái nhìn cợt giễu, “Ta ăn thịt, ta muốn ăn thịt tươi.” Thấy y cau mày, nàng độc ác bồi thêm một câu, “Thịt dã thú, hoặc thịt người cũng được.”

Lông mày Nhậm Hoài Tô càng cau chặt, rõ ràng câu “muốn ăn thịt” của nàng làm khó y cực kỳ, không dưng nàng bỗng vui vẻ, càng ngắm nghía kỹ lưỡng bộ dạng của y.

Suy nghĩ chốc lát, y lấy từ tay nải một miếng lương khô, từ tốn đưa sang.

Nàng nhận miếng bánh nướng, lật qua lật lại nhìn, nhìn ngang dọc gì cũng chỉ là bánh nướng, “Sao?”

“Đây là một miếng thịt.” Y nghiêm túc nói, “Tâm sinh vạn vật, đều là tướng, lòng cô nói nó là thịt, nó liền là thịt, lòng cô nói nó là bánh nướng, thì nó là bánh nướng.”

Nàng há hốc miệng, cầm miếng bánh nướng, lần đầu tiên trong đời muốn cười, nhưng lại cười không thành tiếng, “Người muốn ta tưởng tượng nó là một miếng thịt rồi ăn? Nhậm Hoài Tô, người điên đấy ư? Bánh nướng là bánh nướng, dù người tưởng tượng nó thành heo, nó vẫn là bánh nướng.” Thực ra nàng không đói, nàng ăn thịt để sống, nhưng chỉ cần ăn một bữa thịt là có thể nhịn mấy ngày.

Y lại ngẫm ngợi một hồi, nhận lại miếng bánh, nghiêm trang nói, “Cô nói có lý”. Sau đó vén ống tay áo, rút ra một thanh đoản đao trong tay nải, thẳng tay vót xuống cánh tay mình.

“Bốp”, nàng vung quạt chặn lại lưỡi đao, “Làm gì vậy?”

“Lấy thịt...”

Y chưa kịp nói xong, quỹ khí dày đặc trên chiếc quạt đen tuyền đã kịp ăn mòn thanh đao khiến nó trở nên méo mó, choang một tiếng, đoản đao gãy thành vài mảnh sắt rớt xuống đất. Nàng nhìn y cổ quái, Nhậm Hoài Tô ngừng lại, “Cô nương có nghi vấn gì ư?”

“Người...” Nàng dụ giọng, “Rốt cuộc là ai?”

“Ta?” Y ngậy người thấy rõ, “Tục danh Nhậm Hoài Tô.”

“Ngoài Phật tổ và ba chữ Nhậm Hoài Tô, lẽ nào người không còn điều gì để nói?” Nàng trừng mắt, “Người không có cha mẹ ư? Người ở đâu? Có bạn bè gì không?”

“Cha mẹ ta mất sớm.” Y nghiêm túc trả lời, “Trước ngày hôm qua, ta vốn là trụ trì chùa Bích Phi ngoài thành Mậu Uyển.”

“Người quả nhiên là hòa thượng, là hòa thượng sao không cạo đầu?” Nàng hưởng thụ bóng râm dưới tán ô y cầm, “Người xuất gia từ nhỏ?”

“Từ nhỏ thánh sư đã muốn cạo đầu cho ta, nhưng tóc ta không thể cắt đứt, sau khi cạo sẽ tự dài trở lại, thánh sư nói, ta nhất định phải có điểm đặc biệt, khó xuống tóc, cho nên không cạo đầu.”

Tóc? Lòng nàng trầm xuống, tóc cắt rồi mọc lại là một trong những đặc trưng của lệ quỷ, có những lệ quỷ hung ác cùng cực, không chỉ tóc cắt rồi lại mọc, còn đột nhiên mọc dài, có sức mạnh giết người. Nàng có nửa dòng máu quỷ, nhưng tóc không có tật cắt không đứt, chỉ là sau khi cắt dài nhanh hơn người thường mà thôi. Nhậm Hoài Tô toàn thân thánh khí, sao lại có mái tóc lệ quỷ?

Nàng âm thầm nghi hoặc, Nhậm Hoài Tô không mấy may phát giác. Trăng lên giữa trời, y ghìm cương ngựa, “Khuya rồi, người cô mang quỷ khí, còn đi tiếp sợ sẽ khiến vạn quỷ di động, chẳng bằng nghỉ chân ở đây.” Nói đoạn, y nhẹ nhàng xuống khỏi lưng ngựa, tán ô hơi dịch chuyển nhưng vẫn che trên đầu nàng.

“Nghỉ ngơi?” Nàng đi đêm quen, chưa từng nghỉ ngơi, “Mới đi khỏi từ lâu chưa được bao lâu. Nghỉ ngơi cái gì?”

“Cô đói rồi, đã không có thịt ăn, vậy thì phải nghỉ ngơi.” Sự nghiêm túc của y không mấy may biến hóa, không hề xuất phát từ cố chấp, mà là sự bao dung và cân nhắc khởi nguồn từ nội tâm chân thành.

“Ta...” Nàng trừng mắt nhìn y, nàng tất nhiên đâu đói bụng. “Ở đây không giường không ghế, thậm chí không có cả một túp lều, phải nghỉ ngơi thế nào?”

“Ta sẽ tìm cách.” Y một tay che ô, một tay vung lên, mấy cành cây khô rải rác ven đường đột ngột bay lại, “phập phập phập phập” bốn tiếng, cắm ngay ngắn trên mặt đất. Y đưa ô cho nàng, cởi áo cà sa căng trên bốn cành khô, che chắn ánh trăng, rồi cởi áo ngoài trải xuống đất, “Cô nương, mời ngồi.”

Nàng cầm ô nhìn đăm đăm nam tử chỉ còn vận trung y đang bận bịu vì nàng. Nhiều năm qua chưa từng có ai làm gì vì nàng, chỉ vì một câu nói ất ơ của nàng thì lại càng không, cảm giác này quả thực rất mới mẻ. Nhậm Hoài Tô trải áo xong, nhóm hai đồng lửa hai bên, “Lửa có thể đuổi sâu bọ, ngăn chặn dã thú.”

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 2.2: Chu Dực Tế Vân Thiên

“Con tin” không đầy ba tấc nằm trong tay nàng, bộ lông êm ái, đang ôm quả thông nàng cho gặm ngon lành, Nhậm Hoài Tô do dự hồi lâu, cuối cùng thở dài, ngồi xuống đấm chân.

Nàng vui ra mặt, nhắm mắt ôm con sóc hưởng thụ một hồi.

“Nhậm Hoài Tô, đi lấy nước.”

“Nhậm Hoài Tô, xuống núi mua nửa cân thịt bò về đây.”

“Nhậm Hoài Tô, đi hái mười hai loại hoa khác màu cắm trên bãi cỏ.”

“Nhậm Hoài Tô...”

Một ngày trôi qua nhanh chóng, hôm ấy là ngày nàng sống thư thái nhất, không cô đơn, cũng không nhặt nhẹo. Nhậm Hoài Tô bị nàng sai phái quay như chong chóng, rối cả chân tay.

Đáng đời, ai bảo y có thứ phải cầu nàng, ai bảo y ôm lòng mưu mô? Nàng lạnh lùng nghĩ, đây đều là những điều nàng đáng được nhận.

Chiều dần xuống, bầu trời chuyển từ sắc xanh ngắt thành một màu xanh sẫm, cuối cùng tối đen.

Nàng vẫn ngồi trong gian nhà cỏ Nhậm Hoài Tô dựng, không muốn ra ngoài. Y đốt hai đồng lửa trước sau gian nhà. Ánh lửa bập bùng trong đêm

tối, những đốm lửa li ti bay lên rồi lịm tắt, nàng ngửi thấy mùi khói, nhưng không thấy khói đen, không hiểu sao nàng nghe lòng yên ả.

Đôi lúc nàng không ghét bỏ thế gian, cũng không muốn rời bỏ thế gian, vì như hiện tại.

Đêm trên sườn núi trời trở rét, chiếc áo trắng của Nhậm Hoài Tô đem qua trải đất nay đã bẩn, y thay một tấm trường bào. Đó không phải là áo tăng, mà là một tấm nho sam còn mới, ở ống tay áo lấp lánh ánh sang, nàng nhìn kĩ lại, là một ít pha lê rất mảnh.

Không cần nói cũng biết cái áo này ở đâu ra. Nàng sa sầm mặt, y và ông chủ tửu lâu hẳn là có giao tình thân thiết. Cái xác không hồn như y sao lại có thể thân thiết với người ta? Sao lại có người đối tốt với y? Bất luận bỏ ra bao nhiêu quan tâm dành cho y, y cũng không cảm động, theo lý mà nói y hẳn phải cô độc cả đời.

Giống như nàng vậy.

Thế mới phải.

“Nhậm Hoài Tô,” nàng im lặng rất lâu, bỗng dừng cất tiếng, “Người không phải là hoà thượng sao? Sao lại muốn cưới vợ? Còn mặc nho sam?”

“Vì diễm trời.” Giọng y vẫn đều đều như thường lệ, có thể nói là thông dong diễm tĩnh, cũng có thể tả là trống rỗng, không chút cảm tình.

Nàng như nghe phải chuyện cười, “Diễm trời? Ông trời bảo người cưới vợ, nên người cưới vợ? Lẽ nào ông trời bảo người cưới ta, người bèn cưới ta?”

Y gật đầu, không sai, diễm trời báo nhân gian huỷ diệt, Đan Hà thành thị Hiến thần, lời khuyên được đưa ra là muốn xoay chuyển thiên cơ, y phải giết vợ, mà phù hợp với điều kiện làm “vợ” y, chỉ có Cô Quang. Dù lựa

chọn này của Cơ Nhị, nhưng khiến y chú ý tới nàng , khéo thay nàng ở ngay gần, tức thiên ý thực sự là vậy.

“Sao ông trời không bảo người cưới một con vật nào đấy nhỉ?” Nàng lạnh lung, “Điềm trời ư, rốt cuộc chỉ là lời nói xằng, người lại đâm đầu vào tin sái cổ.”

Cưới một con vật? Y lại ngây người, thực sự chưa từng nghĩ đến việc cưới một con vật nào đó làm vợ, như vậy đỡ hơn cưới Cô Quang rồi. “Cô nương nói có lý.”

Nàng dùng dùng nổi giận, “Người định nói ta cũng ngang con vật? Người còn tiếc ông trời không bảo người cưới chúng sao?” Nàng chưa kịp phát tác đã nghe Nhậm Hoài Tô tiếp lời, “Cô nói xem, một quả trứng gà có phải là một sinh mạng hay không?”

Nàng sửng người, trứng gà gì cơ? “Trứng gà mà là sinh mạng, hoà thượng các người không phải đã ăn vô số sinh mạng rồi sao? Đừng tưởng ta không biết hoà thượng các người cũng ăn trứng gà!”

“Hoá ra như vậy, quả nhiên... không thể cưới một quả trứng làm vợ, bằng không...” Y lẩm bẩm. Nếu trứng gà là một sinh mạng, y cưới một quả trứng làm vợ, đến lúc “giết vợ” không phải sẽ nhẹ nhàng hơn sao.

“Người... người...” Nàng giận sôi lên, y đang tiếc trời không báo y cưới heo chó, thậm chí còn tiếc trời không báo y cưới một quả trứng ư? Y có coi nàng là nữ nhân không? Y chỉ coi nàng là “một mạng sống”, rõ là khiến người ta không thể chấp nhận!

“Nhậm Hoài Tô!” Nàng vung quạt, một bóng quỷ vĩ đại lao ra, “Ta phải giết người!”

Quỷ ảnh xoay vần lưng chừng trời, chuẩn bị đổ ập xuống y, bỗng cái bóng đen ngòm rít lên, tức thời tiêu tan. Nàng giật mình, Nhậm Hoài Tô

chưa hề cử động, lẽ nào có thể không dừng thu trừ lệ quỷ? Lại thấy y vung tay áo, một cơn gió lạnh lờ lững bay về một vật thể phía sau triền non.

Luồng khói dày cuộn lên sau rừng cây, không trông rõ là vật gì, tựa như một đám mây tụ lại. Vào khoảng khắc trông thấy nó, Cô Quang nghe toàn thân run rẩy, quỷ khí trên thân thể bị rút dần về phía đám “mây”, vạn quỷ trong quạt đồng thanh rên xiết. Nàng che mặt, cấp tốc lùi lại, “Đây là cái gì?”

“Không biết.” Nhậm Hoài Tô bắt ấn, chỉ về phía đám mây, một vật nhỏ bắn về phía đó, đám mây đột ngột sôi sục rồi bành trướng, nuốt chửng Nhậm Hoài Tô.

Nàng kinh hoàng, tay cầm Huyết Lưu Hà, quát to một tiếng, Huyết Lưu Hà bắn ra vạn tia sáng đỏ như máu. Cô Quang dùng quạt làm đao chém về phía đám mây, sâu trong đó có thứ gì đó không rõ, nàng chỉ nghe một tiếng keng lạnh lót, chất lỏng sánh đặc lập tức trút ào xuống, khói mây dần dần tan đi.

Nàng lau vội chất lỏng đặc sánh trên mặt, hoảng hốt kêu, “Nhậm Hoài Tô?”

Khói mây tan hết, Nhậm Hoài Tô đi ra từ trong rừng cây, lạnh lặn không mất dù chỉ một sợi tóc. Nàng thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu nhìn toàn thân dính dịch nhờn quái dị, ánh sang phát ra từ Huyết Lưu Hà mạnh gấp bội. Đám mây vừa rồi hẳn là một loại ác quỷ hiếm thấy, hoặc là một luồng quỷ khí cực kỳ hung ác, nhưng rốt cuộc vẫn không địch nổi uy lực của Huyết Lưu Hà, bị hút vào trong đá.

Một chiếc khăn tay gấp gọn gàng đưa đến trước mặt, Nhậm Hoài Tô đã đứng đối diện nàng, tay nàng đầy dịch nhờn, quạt quỷ trong tay rơi xuống đất. Y nhặt nó lên, dùng khăn tay lau sạch dịch nhờn cổ quái trên mặt nàng từng chút một.

Nàng bất động, mặc y lau mặt, lau tay cho mình như đối đãi với một đứa trẻ, sau đó dắt nàng đi về một phía.

“Gì đấy?” Giọng nàng hần học, nhưng trong lòng lại không như vậy.

“Sau triền núi có một con suối, đêm hôm vắng vẻ, chốn này đã có lệ quý ra vào, hần thường ngày hiếm người lai vãng, cô nương có thể yên tâm tắm rửa, ta canh chừng cho cô nương.” Giọng y vẫn lạnh đậm như thường, nhưng có hơi ấm nào đó lặng lẽ thấm vào lòng Cô Quang, nàng vẫn cảm thấy y là người giả, nhưng không căm ghét y nữa.

Chỉ chốc lát sau họ đã tới con suối trong khe núi, bốn phía bao bọc bởi rừng cây. Đêm nay trăng sáng rõ nhưng bị tán cây che đi, không mấy ánh trăng lọt được xuống mặt suối. Nàng cởi áo váy, chậm rãi lội xuống nước rửa sạch dịch nhờn do đám mây quý kia trút xuống.

Huyết Lưu Hà và quần áo để trên bờ, bờ suối trống trải thoáng đặng, ánh trăng rọi lên Huyết Lưu Hà lập loè tia sáng đỏ, như thể bên trong có yêu vật đang rục rịch. Nhậm Hoài Tô quay lưng về phía dòng suối, mi mắt khép hờ, gió nhẹ phất qua, vạt áo y lay theo chiều gió, pha lê khảm trên tay áo phản chiếu ánh sáng phát ra từ Huyết Lưu Hà phía sau, một mảng đỏ như máu.

Cô Quang vẫn còn đang tắm rửa.

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 2.3

Huyết Lưu Hà và quần áo để trên bờ, bờ suối trông trải thoáng đặng, ánh trắng rọi lên Huyết Lưu Hà lập loè tia sáng đỏ, như thể bên trong có yêu vật đang rục rịch. Nhậm Hoài Tô quay lưng về phía dòng suối, mi mắt khép hờ, gió nhẹ phất qua, vạt áo y lay theo chiều gió, pha lê khảm trên tay áo phản chiếu ánh sáng phát ra từ Huyết Lưu Hà phía sau, một mảng đỏ như máu.

Cô Quang vẫn còn đang tắm rửa.

Huyết Lưu Hà chậm rãi tản ra một quầng sáng đỏ, bao trùm cả nửa bờ khe. Ánh đỏ trên tay áo Nhậm Hoài Tô cũng càng lúc càng rục rờ, vùng sáng dần khuếch tán, sau lưng y một cái bóng từ từ trỗi dậy, lơ lửng, chờn vờn. Trong ánh đỏ của Huyết Lưu Hà, cái bóng càng trở nên rõ rệt, trông như một nam tử.

Có tiếng sột soạt, con sóc bị Cô Quang vọc cả ngày ngậm một sợi dây chậm rãi nhảy sang, tới trước mặt Nhậm Hoài Tô. Nó không chạy trốn, có lẽ bởi quen thói ăn bám nên theo họ suốt dọc đường.

Nhậm Hoài Tô nhắm mắt, y nghe thấy tiếng con sóc, nhưng không hề trông thấy biến hoá sau lưng mình. Bỗng nhiên cái bóng nhoáng lên, nhập vào thân thể y, tức khắc ánh đỏ phát ra từ Huyết Lưu Hà tan hết, mái tóc dài đen nhánh của y lại điên cuồng tung bay trong gió như một búi liễu đen. Ngay lúc đó, con sóc bám đuôi đột ngột bật ngửa ra đất tắt thở, như thể bị yêu khí thành linh bộc phát giết hại.

Cô Quang đang tắm dưới khe, đột nhiên trông thấy bờ khe bao trùm ánh đỏ, hoảng hốt nghĩ lẽ nào Huyết Lưu Hà có chuyện? Nhậm Hoài Tô muốn huỷ nó ư? Nàng vội vàng khoả nước qua loa rồi trông vào người bộ áo váy trong tay nai Cơ Nhị tặng, “Nhậm Hoài Tô?”

Nàng xông lên bờ, chỉ trông thấy Huyết Lưu Hà lênh lặn trên mặt đất. Nàng chộp lấy viên đá, dáo dác nhìn bốn phía, không thấy bóng y, “Này? Nhậm Hoài Tô?” Nàng ngược lên, trông thấy vạt áo trường bào Nhậm Hoài Tô lật phật bay trong gió, y ngồi trên một mỏm đá bên bờ suối, vầng trăng tròn treo vành vạch sau lưng. Chỗ y ngồi không quá cao, nhưng không hiểu vì sao lại khiến người ta cảm thấy mệnh mông vời vợi, y không thực sự nhìn vào đâu, nhưng lại gây cảm giác dưới cái nhìn y tất thấy là rơm rác, không chút sinh cơ.

“Nhậm Hoài Tô?” Cô Quang không biết y lên mỏm đá ấy tự lúc nào, mới trước đó nàng thấy y rành rành còn ở bên bờ suối. Tư thái của kẻ ngồi trên mỏm đá ấy, dù nàng mới chỉ quen biết y một ngày, cũng cảm thấy đây tuyệt đối không phải Nhậm Hoài Tô.

Kẻ ngồi trên mỏm đá ấy quay đầu lại, thứ khí thế kỳ dị tan sạch sẽ ngay vào khoảnh khắc ấy, như thể chỉ là ảo giác của nàng giữa đêm khuya. Y đứng dậy, nhẹ nhàng nhảy xuống đất, “Cô nương có sao không?”

Nàng đưa tay sờ lưng, vừa rồi tắm rửa nàng lờ mờ cảm thấy sau lưng dường như xuất hiện một nốt ban, nhưng lại không thể bảo Nhậm Hoài Tô xem hộ, “Người ngồi trên đó làm gì?:

Y ngậy ra thấy rõ, chừng như chưa từng nghĩ vì sao mình lại ngồi trên vách núi, ngấm ngời hồi lâu, vẫn không biết đáp thế nào. Ngay vào lúc ấy, nàng đánh mắt trông thấy một vật gì đó trong rừng cây, “Cái gì kia?”

Đó là một đồng hồ độn, không giống đá sỏi, thị lực Nhậm Hoài Tô cực tốt, liếc mắt qua liền nói, ”Dường như là một đồng vỏ trứng.”

Vỏ trứng? Nàng lập tức nghĩ việc vừa rồi chém vào đám mây, luồng dịch nhờn cổ quái mới xuất hiện, bỗng nhiên vỡ ra, “Lẽ nào vừa rồi thứ đám mây kia là bao bọc một quả trứng cực lớn?”

Nhậm Hoài Tô lại gần, đó thực sự là một đồng vỏ trứng vĩ đại đang dật dờ yếu khí, không biết ấp giống gì, dưới đất cũng không thấy hành tung ấu tử, “Quả trứng to thế này, không biết là loài quỷ quái nào?”

“Ta từng gặp vô vàn quỷ quái, nhưng chưa từng nghe nói có loại trứng này.” Nàng lạnh lùng đáp, “Trời mới biết đặng phải thứ yêu ma hiếm có nào.”

“Loại quỷ khí này dường như sinh ra nhờ đất trời biến hoá, không như lệ quỷ bình thường, ta nghĩ trong trứng ắt phải có gì đó, cô nương đập trứng, không biết trong người có chỗ nào khác lạ?” Y nhặt miếng vỏ trứng có găm ngọc vỡ, quả trứng là do mảnh Tuý Hoàng Châu của y và cú chém bằng quạt của Cô Quang hợp lực phá huỷ, dưới đất vẫn còn dịch nhờn cổ quái, dưới ánh trăng, những mầm cỏ dại trong vũng dịch nhờn đó từ từ sinh trưởng, mọc thành nhiều hình dạng kỳ dị.

“Cô Quang!” Y đột ngột gọi, “Cô đi xem dưới suối có phải cũng...”

Nàng nghe y bỗng gọi tên mình, trong lòng cảm thấy hơi vui, quay đầu nhìn lại, thấy dưới khe suối cũ có mấy con cá búng mình trên mặt nước, dần biến hình, trở nên không còn giống cá. Nhậm Hoài Tô bắn mấy mảnh ngọc vỡ trúng những con quái ngư ấy, chỉ thấy quái ngư chết đi biến thành từng luồng khói đen, tựa như quỷ mị.

Dính phải dịch nhờn trong quả trứng dường như sẽ xảy ra dị biến. Sau khi Nhậm Hoài Tô bắn chết mấy con cá, lòng suối bỗng dưng sôi sục, một đôi cánh vĩ đại thành hình xuất hiện, trong tiếng nước chảy rào rào, một con măng xà rất to từ từ ngóc đầu lên, sau lưng nó là một đôi cánh khổng lồ màu đỏ.

Đây là thứ gì? Cô Quang rung mình, vừa nãy dịch nhòn dội nàng ướm dẫm từ đầu tới chân, vì sao nàng không sao cả? Lẽ nào nàng là giống sinh vật không nên thuộc về thế giới này? Con mãng xà ngóc đầu lên từ dưới nước, răng không ngừng mọc dài, hai bên cổ dần bực ra những mụn thịt, rồi những mụn thịt cấp tốc sinh trưởng, mọc thành tám cái đầu rắn.

Chỉ trong chốc lát, con mãng xà bình thường đã thành rắn chín đầu! Dưới ánh trăng, chín cái đầu thè ra chín cái lưỡi, hau háu nhìn hai người, đôi cánh màu đỏ vĩ đại đột nhiên vỗ mạnh, thân rắn dần nâng cao, như thể sắp bay lên. Cô Quang há hốc miệng, nàng từng nhìn thấy thi biển, cũng từng thấy quỷ biển, nhưng chưa từng thấy một con vật biến thành thế này trong thời gian ngắn ngủi đến thế. Quạt quỷ mở ra đánh xoạch, nhưng lòng nàng biết rõ, thứ này sinh ra từ trứng quái, trứng quái có thể hấp thu quỷ mị, chỉ sợ dùng lệ quỷ công kích sẽ không có tác dụng. “Nhậm Hoài Tô, thứ này có thể hấp thu cô hồn dã quỷ, muốn thu phục nó chỉ có thể trông vào người.” Nàng phe phẩy quạt, đột nhiên cảm thấy hả hê, thành thoi ngồi xuống, định mặc y lo chuyện con quái vật.

Dù sao nàng cũng thu phục không nổi.

Nhậm Hoài Tô hai tay trống trơn, không có binh khí, chín cái miệng của xà quái nhả ra chín luồng khói, ngưng tụ thành một luồng khí đen như mực, đặc hơn cả màn đêm, phun về phía y.

Nàng lạnh nhạt đứng nhìn, trông thấy Nhậm Hoài Tô bắt ấn vùng tay, kiếm khí phá không, bằng mắt thường cũng thấy một vệt trắng loá. Chỉ với một chiêu tịnh chỉ kiếm của y, con rắn chín đầu khí thể kinh người đã tan xương nát thịt trong khoảnh khắc, hoá thành một trời máu tanh, tưới dẫm toàn thân Nhậm Hoài Tô. Y quay người thu tay lại, máu tươi chảy xuống manh áo trắng theo một lọn tóc đen, một giọt, hai giọt, ba giọt...

Màu máu thắm như một gốc đào tuyệt sắc đang leo cao, lặng lẽ trổ hoa.

Nàng cười, nàng cảm thấy gốc hoa đào trên người y thật đẹp, nhưng vẫn lơ mờ cảm thấy có gì không ổn.

Người giả này lạnh nhạt, vô dục vô cầu, từ trong ra ngoài trống rỗng, đã vô dục vô cầu phổ ái chúng sinh như thế, sao lại tu luyện thứ võ công ác liệt cùng cực này? Kiếm khí trắng loá lóng lánh, xuất thần nhập hoá, chắc hẳn y đã từng dốc sức nỗ lực.

Nhậm Hoài Tô ơi Nhậm Hoài Tô, người thực sự chỉ là cao nhân vô dục vô cầu, thánh tông thiên mệnh, từ bé đến lớn chỉ biết ngoan ngoãn niệm kinh?

Rất đáng ngờ.

Nhưng trông vào đôi mắt trong sáng của Nhậm Hoài Tô, thứ khí độ mệnh môn thoáng kim tuyệt cổ, lại như thế tuyệt đối không có gì đáng ngờ.

“Cô nương?” Qua hiểm nguy, y lại mở miệng gọi nàng là “cô nương”

Cô Quang lạnh nhạt đáp lời, “Công tử, có việc gì?”

Y khựng lại, khẽ hắng giọng, “Cô Quang...”

Nàng chống má nhìn y, “Ừ, có chuyện gì?”

“Cô... không sao chứ?”

“Người muốn kiểm tra không?” Nàng giật áo đánh soạt, để lộ lưng và bả vai, “Sợ ta nửa đêm biến thành yêu ma quỷ quái cắn người?”

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 2.4

“Người muốn kiểm tra không?” Nàng giật áo đánh soạt, để lộ lưng và bả vai, “Sợ ta nửa đêm biến thành yêu ma quỷ quái cắn người?”

Nàng xé áo vốn chỉ nghĩ Nhậm Hoài Tô sẽ giật mình nhắm mắt, nhưng y lại xem xét lưng nàng rất kỹ lưỡng, ngây người một thoáng, nàng đâm ra thiếu tự nhiên, “Có gì mà xem?”

Dưới ánh trăng, y đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng, cảm giác động chạm ấm áp mà kỳ dị khiến khắp người nàng nổi đầy gai ốc. Cô Quang thành linh nổi giận, “Nhậm Hoài Tô! Người làm gì đấy?”

“Đừng động đây, sau lưng cô có hai vết lạ.” Y ngưng khí trên đầu ngón tay, ấn lên vết màu hồng phấn, đó là hai vết sẹo nhạt. Y điểm bốn ngón tay lên vết sẹo, tạo thành Đại thánh phật ấn, “Cô Quang, vết tích này nhất định có liên quan đến trứng quái, không biết vì sao dịch trứng không gây biến hoá trên cơ thể cô, nhưng vẫn phải cẩn thận. Phật ấn này có thể trấn áp tà khí, một khi nó bị phá, ta sẽ biết ngay.”

Nàng mặc áo xong, nhất thời không muốn nhìn mặt y, “Người biết ngay để lập tức đuổi theo, dùng kiếm khí để chặt kẻ biến dị là ta thành tám mảnh như lúc nãy ư?”

“Cô Quang...” Giọng y đã trở nên dịu dàng, chất giọng lạnh nhạt bằng lặng không chút gợn ấy một khi trở nên dịu dàng, thì hoá ra đầy ắp tình cảm, “Cô biết ta không có ý đó.”

Nàng hừ một tiếng, vốn định bắt bẻ cho y cứng họng, nhưng bỗng nhiên chẳng muốn nói nữa. Xoay lưng về phía Nhậm Hoài Tô, nàng ngồi trên đất nhìn con suối vừa rồi đã tắm rửa, một vùng nhuộm đỏ, xác con xà quái rải khắp nơi, mảnh trắng vành vạch và yêu dị, nàng lại thấy thật đẹp đẽ.

An tường và thoải mái.

Phía sau là hơi thở ấm áp của Nhậm Hoài Tô, gió đêm se sắt thổi qua khoảng cách giữa nàng và y, một lúc sau, nàng khẽ nhích về sau một bước, lưng khẽ chạm với người Nhậm Hoài Tô, y vẫn đứng. Nàng tựa vào y, y không tránh, còn nhẹ nhàng xoa đầu nàng.

Bàn tay y êm ái và mạnh mẽ, xoa đầu rất dễ chịu, nàng hài lòng hưởng thụ cảm giác khi y vuốt ve đầu mình, đổ người về sau, tựa vào chân y, chìm vào giấc ngủ.

Nhậm Hoài Tô để nàng tựa, y không rõ vì sao mình phải xoa đầu nàng, vì sao phải để nàng tựa, nhưng nàng như một con mèo hoang dè dặt thận trọng mà không quá mức hờ hững, khi nó dựa vào người y, y không chỉ không nỡ đẩy ra, thậm chí còn bất ngờ thấy hân hoan và mừng rỡ.

Trời dần sáng tỏ.

Nàng tỉnh giấc, phát hiện mình đã được bao bọc kín mít, đang trên lưng ngựa.

Nhậm Hoài Tô dùng mấy cái áo khoác bọc kín nàng lại, đặt lên lưng ngựa, y một tay dắt hai con ngựa, một tay cầm ô, chậm rãi bước đi dưới trời nắng gắt.

Từng bước một, tư thái của y vẫn nghiêm chỉnh cẩn trọng như vậy, thông thả mà điềm nhiên.

Nàng thở hắt ra một hơi, đã rất nhiều năm nay, nàng hiếm khi được ngủ yên ổn thế này, nhưng Nhậm Hoài Tô sẽ bảo vệ nàng. Rúc người trong mấy lớp áo, nàng an tĩnh cuộn mình trên lưng ngựa, để Nhậm Hoài Tô dắt ngựa, từng bước đưa nàng đi về phía Hoành Địa hoả sơn.

Chương 3.1: Mạc Đàm Thạch Trung Hoả

Sau chuyến đi dài mười mấy ngày, hai người trèo đèo lội suối, tiếp cận Hoành Địa hoả sơn.

Cách hoả sơn mười mấy dặm, đã thấy tro bụi dày đặc che kín bầu không, cỏ cây thưa thớt, đá tảng sậm màu rải rác khắp nơi trên đất, một vùng rộng lớn và bằng phẳng, ngựa đến đây không chịu đi tiếp, cũng may tro bụi che lấp mặt trời, Cô Quang có thể xuống ngựa đi bộ.

Tương truyền, Cực Nhật Châu nằm giữa hoả sơn, nhưng không biết chính xác là nơi nào. Chốn này bốn bề hoang vắng, hiếm dấu chân người, mọc mấy loại cỏ dại, nhưng trái lúi không đơm hoa không trở lá.

“Nếu Cực Nhật Châu phát sáng trong đêm, vậy đợi đến tối hãy tìm.” Nàng thấy Nhậm Hoài Tô đang dáo dác nhìn tứ phía, “Chốn này chẳng có thứ gì, lại cách hoả sơn rất xa, người tìm gì thế?”

Y ừ một tiếng đáp lời, nhưng vẫn không ngừng tìm kiếm, hồi lâu sau, y dời một tảng đá bằng phẳng, bắt đầu dựng lều. Nàng buồn chán ngồi ở một bên, Nhậm Hoài Tô nhất định có sở thích dựng lều, đi tới đâu dựng lều tới đó, trong rừng dựng lều cỏ, bên bờ sông đào sơn động, dưới chân hoả sơn y lại định chõng đá.

Dọc đường y dựng có đến tám gian lều, làm lợi cho những con vật không tìm thấy tổ trong rừng. Cô Quang hậm hực nhìn y làm việc, dù biết y sợ nàng phải phơi nắng, nhưng không hề có cảm giác biết ơn.

Nam nhân vừa lẩm lời vừa phiền phức kia, làm cái gì cũng phải tử tế nhất, phải tốt nhất. Đá trên đất vuông vắn, sỏi cuội cũng nhiều, y nhanh chóng dựng xong khung lều, nàng nhặt một viên đá ném sang, ầm một tiếng, cái lều đã biến thành hình biến thành một đồng đồ nát, nàng lạnh lùng nhìn Nhậm Hoài Tô. Không phải nàng cảm thấy lều y dựng không đẹp, chẳng qua chỉ muốn phá hoại mà thôi.

Y cũng không nổi giận, lại bắt đầu chồng từng tảng đá một.

Đến khi y dựng lều xong, khói bụi trên trời đã loãng đi đôi chút, nắng rọi xuống qua tầng tro mù, nàng ngồi vào lều, chán ngán trông ra phía đá đen sì ngoài cửa lều và màu nắng ảm đạm, “Nhậm Hoài Tô, người đi xem gần đây có đồ ăn không.” “Đồ ăn” mà nàng nói chính là thịt, hơn nữa nàng không phải đang thương lượng, mà đang ra lệnh.

Mười mấy ngày nay đều là y tìm hang quán mua thịt bò hoặc chân giò, hiện tại đến gần Hoành Địa hoá sơn, bốn bề hoang vắng, lấy đâu ra thịt thà? Nhưng y thực sự bước ra ngoài, nhìn quanh quất, như thể thực sự có thể tìm thấy gì đó.

Quái nhân, lẽ nào y cho rằng có thể tìm thấy đồ ăn cho ta ở cái nơi quý quái này? Nàng chống má nhìn Nhậm Hoài Tô đi xa dần, dưới khoé mắt lấp loé hồng quang, Huyết Lưu Hà phát ra ánh đỏ. Nàng cầm nó lên nhìn, thật kỳ lạ, hiện tại là ban ngày, không có trăng, vì sao Huyết Lưu Hà lại phát hồng quang?

Nhậm Hoài Tô đã đi được một lúc, ánh nắng tắt dần, nàng ra khỏi lều đá, ngạc nhiên vì y đi lâu đến thế. Sắc trời trở nên u ám, hoả sơn ở phía xa đỏ loè mù mịt, nàng tiêu sái vung tay áo, nhẹ nhàng lướt về phía hoả sơn.

Ai quy định nàng nhất định phải ngồi trong gian lều đá kỳ dị ấy đợi y về? Nàng sai y đi tìm thức ăn, đâu có nói sẽ đợi y về.

Ở miệng núi lửa nóng cháy, hồng quang không rõ ràng, nhưng nóng như thiêu đốt, Cô Quang khẽ vung quạt, lần từng bước vào trong núi. Nàng sợ ánh sáng, nhưng không sợ lửa, quý khí âm lãnh dật dờ trên vành quạt có thể xua tan nóng bức, quý ảnh tràn ra vây quanh nàng, hướng thẳng vào trong.

Dung nham quanh miệng núi lửa nhiều hơn tưởng tượng rất nhiều, nhưng không hiểu vì sao không đỏ lửa mà đen kịt. Trong vòng mười dặm tuyệt không có bóng cây, nhưng lại có một loài vật to lớn nám đen thông dong lườn lờ quanh đó, trông giống như heo mà lại chẳng phải heo. Nàng dừng lại, nhìn chăm chăm con thú lớn kỳ dị, nó rất to, tuyệt không phải vì nàng hoa mắt hay ảo giác mà nhầm lẫn. Nhìn kỹ hơn, càng gần đỉnh núi càng có nhiều loài thú ấy, tính ra phải hơn chục con.

Đây là loài quái vật gì?

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 3.2: Mạc Đàm Thạch Trung Hoả

Dung nham quanh miệng núi lửa nhiều hơn tường tượng rất nhiều, nhưng không hiểu vì sao không đỏ lửa mà đen kịt. Trong vòng mười dặm tuyệt không có bóng cây, nhưng lại có một loài vật to lớn nám đen thông dong lườn lờ quanh đó, trông giống như heo mà lại chẳng phải heo. Nàng dừng lại, nhìn chăm chăm con thú lớn kỳ dị, nó rất to, tuyệt không phải vì nàng hoa mắt hay ảo giác mà nhầm lẫn. Nhìn kỹ hơn, càng gần đỉnh núi càng có nhiều loài thú ấy, tính ra phải hơn chục con.

Đây là loài quái vật gì?

Nàng gọi một hồn quỷ trong quạt quỷ, sai nó lao về phía con vật. Quỷ ảnh màu đen dật dờ kéo theo những sợi hàn khí, lững lờ đổ về phía quái thú, chỉ thấy con thú lười biếng nhúc nhích thân hình, hồn quỷ liền tan biến trong chớp mắt. Nàng giật mình, chỉ khi gặp phải dương khí cực kỳ mạnh mẽ, lệ quỷ âm hàn mới tan biến nhanh như vậy. Loài quái thú này sống cạnh hoả sơn, không sợ dung nham, có thể mang dương khí cực mạnh, là khắc tinh trời sinh của quạt quỷ.

Cũng chính vào lúc con thú ngẩng đầu lên, nàng trông thấy dưới cổ nó có ánh sáng lấp lánh. Đốm sáng rực rỡ dưới bóng hoàng hôn, tia sáng bắn ra xa mấy trượng. Mắt nàng loé lên, lẽ nào vật dưới cổ con thú này là Cực Nhật Châu trong truyền thuyết?

Nảy sinh nghi ngờ, nàng lập tức vung quạt quỷ, mười mấy lệ quỷ xông ra, bọc lấy con thú ở gần nhất. Quái thú ngửa mặt gầm lên, quỷ ảnh tức thì tan quá nửa, quỷ khí còn sót lại phát tán ánh xanh chói mắt, vây lấy con vật,

những đầu lâu đen lơ lửng phun ra từng luồng sương máu. Nàng đứng từ xa nhìn con thú điên cuồng vẫy vùng nhưng không hề suy yếu, quỷ ảnh lại không ngừng tan biến. Nếu thứ bị quỷ ảnh bao vây là người thù dù là mười mấy kẻ cũng đã sớm thành đồng xương khô.

Thấy tình thế không ổn, nàng vung tay, ba đốm sáng bắn về phía quái thú, hàn quang bộc phát, con thú đột ngột nổ tung, thân xác tung toé khắp trời, chớp mắt bị quỷ ảnh tàn dư dọn sạch.

Cô Quang thở phào, vật làm nổ tung quái thú là một thứ cực hàn do nàng dùng xương cốt âm thi luyện thành, tên gọi là Thiên Lăng Tiễn. Tiễn này chí hàn chí hung, một khi bắn ra sẽ lập tức phát nổ, tuyệt diệt đến từng con sâu cái kiến trong vòng mấy trượng, người và vật trong vòng mười trượng quanh đó sẽ ác tật. Thứ tàn độc như vậy mà lại được nàng đặt cho cái tên đến là đường hoàng, từ lúc luyện thành đến nay vẫn chưa từng dùng.

Ba mũi Thiên Lăng Tiễn bắn vào con quái thú mà chỉ có thể làm nổ tung nó, còn mầm ác tật lại bị dương khí gột rửa sạch sẽ trong chớp mắt. Cô Quang nhìn những con vật khác xung quanh đó, rùng mình, chợt nhiên cảm thấy năng lực của mình thật nhỏ bé.

Trên mặt đất ngoằn ngoèo những dòng dung nham có một mảnh gì đó lấp lánh, Cô quang vẫy tay, quỷ ánh mang vật ấy bay về phía nàng, rơi trên quạt quỷ.

Đó là một mảnh vỡ trong suốt và ngời sáng, ngả vàng như ánh đèn, tỏa ra hào quang rực rỡ.

Nhưng ánh sáng đó không hề khiến nàng khó chịu, ấy không phải là dương khí mãnh liệt của nắng, cũng không phải âm khí mạnh mẽ của ánh trăng, đó là một loại ánh sáng tự nhiên êm dịu và bình tĩnh.

Thậm chí, còn có một làn hơi mát rượi.

Vật này khiến người ta cảm thấy mát mẻ ngay cả khi đứng cạnh dung nham, nàng chột hiểu loài quái thú kia chính vì có mảnh tinh thạch này mà không sợ nóng, nhưng đây chỉ là một mảnh vỡ, không phải tinh thạch hoàn chỉnh.

Vật này vào đêm có thể thực sự phát sáng như mặt trời ư? Nàng nhìn mảnh vỡ trên quạt quý, có được nó cũng không lấy gì làm vui sướng, ánh nắng mặt trời... có lẽ cũng không tốt đẹp như nàng tưởng.

Có lẽ cũng chẳng quan trọng đến vậy.

Nàng khẽ chạm vào mảnh vỡ, mát rượi, khiến người ta cảm thấy dễ chịu, yêu thích, nhưng cái giá phải trả là một sinh mạng. Lẽ ra nàng phải thích nó hơn mới đúng, nhưng không hiểu sao, nàng cảm thấy thứ này cũng chẳng có gì quý giá, không có cũng không sao.

Vì hiện tại nàng không thấy thiếu thốn gì, cũng không cô đơn hay buồn chán.

Trông về phía sau, Nhậm Hoài Tô vẫn chưa tìm tới, y đi đâu mất rồi nhỉ? Đột nhiên hơi bức mình, nàng chạy thẳng về gian lều đá đáng ghét, nhìn quanh quất, Nhậm Hoài Tô vẫn chẳng ở đây. Nàng thù người ra một lúc, bỗng lại nghĩ hay là tên đàn ngoan cố khó bảo này đã lẩn vào đâu đó xẻo thịt mình nấu cho nàng ăn rồi?

Ngay lúc ấy, trong gió thổi đến mùi thịt sực nức, mắt nàng lập tức sáng rỡ, “Nhậm Hoài Tô! Người ra đây!”

Nhậm Hoài Tô chậm rãi bước tới từ phía xa, tay xách một cái túi vải thô bọc rất cẩn thận, bên trong rõ ràng là một cái niêu hầm. Nàng vui thầm, tiện tay vớt mảnh vỡ vừa nhặt được đi, trừng mắt nhìn y, “Đi đâu mà cả buổi không về vậy?”

Nhậm Hoài Tô mở túi vải ram quả nhiên là một niêu đầy thịt bò hầm nóng hổi. Nàng mở cờ trong bụng, đón lấy cái nồi ăn ngay, gương mặt lại lạnh lùng, “Người nấu à?”

“Cách đây năm mươi dặm có một túu lâu.” Y ôn hoà đáp.

Thì ra hai canh giờ qua y phải chạy trăm dặm cả đi cả về, nàng nhìn y xem thường, chạy chậm thật, uống cho vô công tốt như thế. Trong lúc nàng ăn thịt, y nhanh chóng để ý thấy mảnh vỡ trên mặt đất, “Đây là...”

Nàng thờ ơ chỉ về miệng núi lửa, lúng búng trong miệng, “Trên núi bên ấy có nhiều quái vật tinh hạch.”

Nhậm Hoài Tô nhặt mảnh vỡ lên, soi xét kỹ lưỡng, “Vật này ẩn chứa linh quang, địa khí sâu dài, tuyệt không phải vật tầm thường.”

“Ta cần gì biết nó có phải là vật tầm thường hay không, Nhậm Hoài Tô, đấy có phải là Cực Nhật Châu không?” Nàng sốt ruột hỏi.

Nhậm Hoài Tô nhặt mảnh vỡ lên, soi xét kỹ lưỡng, “Vật này ẩn chứa linh quang, địa khí sâu dài, tuyệt không phải vật tầm thường.”

“Ta cần gì biết nó có phải là vật tầm thường hay không, Nhậm Hoài Tô, đấy có phải là Cực Nhật Châu không?” Nàng sốt ruột hỏi.

“Đây có thể là nguyên liệu để luyện thành Cực Nhật Châu.” Y đáp, “Vật này nếu có thể nấu chảy vài mảnh trong lò luyện đan, luyện thành một loại dạ minh châu chiếu sáng trong đêm cũng không phải là sự lạ.”

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 3.3

“Đây có thể là nguyên liệu để luyện thành Cực Nhật Châu.” Y đáp, “Vật này nếu có thể nấu chảy vài mảnh trong lò luyện đan, luyện thành một loại dạ minh châu chiếu sáng trong đêm cũng không phải là sự lạ.”

Nàng đã ăn hết nửa niêu, dùng những ngón tay thon dài xinh đẹp nhón một miếng thịt thông thả nhai, thư thái ngồi trên hai cái ghế đá Nhậm Hoài Tô bày trong lều, lạnh lùng đáp, “Con quái ấy vô cùng lợi hại, trời sinh là khắc tinh của lệ quý, ta phải dùng ba mũi Thiên Lăng Tiễn mới xử lý xong, nhưng ta chỉ mang có ba mũi Thiên Lăng Tiễn trên người thôi.”

Ý nàng là lại bảo y đi sát sinh. Nhậm Hoài Tô hơi cụp mắt, “Cô nương...”

“Công tử...” Nàng dài giọng.

Y khựng lại, sửa thành giọng ôn hoà hơn, “Cô Quang, trời sinh vạn vật, sinh tử tất có lý lẽ, nếu cô muốn thứ tinh thạch ấy, ta có thể tìm xác thú bệnh chết, cô chỉ cần đợi vài hôm...”

“Giả dối!” Nàng lạnh lùng ngắt lời, “Ta sát sinh người chẳng để ý, lại chỉ quan tâm xem có phải chính mình động thủ hay không! Khắp thiên hạ chẳng thấy tên hoà thượng nào xảo trá như người. Lại nói, mười mấy ngày trước bên bờ hồ, không phải người đã giết một con măng xà sao? Lẽ nào măng xà không phải thứ trời sinh, bị người giết là đáng đời? Đã giết rồi con vờ vịt, người không nhảm à?”

Nàng chỉ thuận miệng, huống chi đều là nói thật, chẳng có lời nào đổ oan, nên chỉ hững hờ nhìn y. Nhưng Nhậm Hoài Tô lại cau mày, chùng như nghĩ ngợi rất lâu, một lúc sau mới lên tiếng hỏi, “Ta... đã giết một con mãng xà?”

Kỳ lạ, lẽ nào qua một đêm y đã quên tiết? “Đương nhiên là người giết, người quên rồi sao? Hôm ấy ở trong cái hồ trên núi gì ấy nhỉ, có một con mãng xà mọc ra chín cái đầu, người vung tay giết rất dứt khoát, xấn thành mấy chục mảnh.”

Mặt y tái nhợt, nhưng không hỏi nữa, chỉ nhắm nghiền hai mắt.

Y thường có nét mặt đó, nàng phe phẩy quạt, lẽ nào kẻ này đầu óc không được tốt, bị mất trí nhớ ngắn hạn? “Này? Người không nhớ thật à?”

Hoài Tô không trả lời, trong gió thoảng lại mùi tanh. Hai người đồng thời ngoảnh đầu, không biết tự khi nào quanh gian lều đá lập loè những đốm sáng lạnh lẽo, một vài tấm lưng chuyển động sau mòm đá, thở phì phò. Bất tri bất giác họ đã bị bày quái thú bao vây.

“Quái nhỉ, lẽ nào loài súc sinh này còn biết báo thù cho đồng bọn?” Nàng thực sự lấy làm lạ, vừa nãy nàng giết con thú kia, những con quái thú khác dường như không hề kinh động, không hiểu bày đông thế này sao lại đi theo.

“Chúng tới vì vật này.” Y nhón lấy mảnh vỡ trong suốt, mảnh tinh thạch không chỉ phát quang trong bóng tối, còn lờ mờ toả ra những sợi khi1nom như khói, luồng khí dần tan biến, mảnh vỡ cũng theo đó mà từ từ trở lên nhẵn nhụi, rõ ràng đang dần dần bốc hơi. Cô Quang ghé lại gần ngửi thử, chỉ ngửi thấy mùi hương thanh tân không phải do hoa do cỏ trên người Nhậm Hoài Tô, chẳng phân biệt được thêm gì khác, “Vật này có mùi không?”

“Có một chút...” Y trầm ngâm đáp, “Mùi thức ăn.”

“Mùi thức ăn?” Mắt nàng trợn to, “Mùi thịt?” Nói đến thức ăn, nàng chỉ có thể nghĩ đến thịt.

Y lắc đầu, ngữ điệu an tĩnh mà kiên quyết, “Mùi thức ăn.”

Nàng ngẫm nghĩ hồi lâu, vẫn không hiểu, bấy giờ những con quái thú rúc rịch xung quanh đã bò lên mặt phẳng họ dựng lều, phát ra những tiếng gầm rít dị hợm, dần từng bước về phía Nhậm Hoài Tô.

Nhậm Hoài Tô đặt mảnh vỡ xuống đất, một con quái thú bước tới, thè lưỡi liếm ngang, quả nhiên cuộn mảnh vỡ vào trong miệng bắt đầu nhai. Một con quái thú khác ngước lên, những đôi mắt lập loè hau háu nhìn Nhậm Hoài Tô và Cô Quang, nàng kêu lên, “Không phải chúng cho chúng ta cũng là...”

“Chỉ sợ là vậy, ta và cô đều từng chạm vào mảnh vỡ ấy, đều nhuộm phải mùi đó.” Nhậm Hoài Tô vung tay áo chắn nàng ở sau lưng, “Ta nghĩ tình thạch đó không phải là do chúng tự sinh ra, mà là vì chúng đã ăn một loại thức ăn nào đó, rồi ngưng kết thành tinh thể ở ngực, phàm những vật dính phải mùi này, chỉ sợ đều bị cho là thức ăn.”

“Chết tiệt!” Đêm đã xuống, nàng vung quạt, vô số bóng quỷ lập tức tuôn ra, bao trùm năm con quái thú gần nhất, nàng cất giọng lạnh lùng “Nhậm Hoài Tô, ta đã bắn hết Thiên Lăng Tiễn, bây giờ này độ bốn năm chục con, ngươi muốn giết thì giết, không thì thôi, ta mặc ngươi.”

Bỗng trông thấy Nhậm Hoài Tô tịnh chỉ phóng ra kiếm khí, vài con quái thú bổ về phía y, loài này sống kề nham thạch, hơi thở phun ra nóng chảy dị thường, không thua gì lửa, kiếm khí của Nhậm Hoài Tô bắn ra loé lên một vết sáng trắng, ba con quái thú bị y chém đứt ngang lưng, giữaây không tới một bùng lên một luồng sương đỏ.

Nàng hơi sững người trong thoáng chốc, quỷ ảnh trong tay được sự hiệp trợ của hơi tanh, uy lực tăng mạnh, Nhậm Hoài Tô khép hờ mắt, tay áo

vung lên, mấy chục vệt sáng vút qua, khiếm khí đan nhau dày đặc, bốn mươi mấy con quái thú tức thời nát bấy, xác trải đầy mặt đất.

Máu... trườn thành những hình thù ngoằn ngoèo trên mặt nham thạch đen đúa.

Chảy tới trước mũi giày nàng.

Nàng nheo mắt nhìn Nhậm Hoài Tô.

Giết người nàng không quan tâm.

Giết thú nàng càng mặc.

Nhưng nàng vốn ngỡ mình hiểu con người ấy, đến bây giờ lại cảm thấy bị đả kích.

Nhậm Hoài Tô vẫn đang nhắm mắt.

Máu trên đất vẫn chảy, từng chút một, loang khắp đế giày nàng.

“Này, sát sinh rồi nhắm mắt không thừa nhận có phải không? Hay người định quên đi, để lần sau còn đạo mạo nghiêm trang giáo huấn ta không được sát sinh?” Nàng thu hồi bóng quỷ, “Lừa mình dối người!”

Nhậm Hoài Tô liếc mắt, nàng cảm thấy như có mũi kiếm sắc bén lướt qua, y giữ tay áo, xoay nửa người, nhìn về phía mặt đất trải dày xác chết.

Cái xoay người cô tịch và lạnh lẽo, bóng lưng Nhậm Hoài Tô hốt nhiên trở nên rộng dài và gầy quắt, nảy sinh một loại ảo giác quỷ dị. Vai y rộng tựa thể trần, thân y xanh xao gầy guộc, hết một khung xương xinh đẹp cam vắng và già nua.

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 3.4

Cái xoay người cô tịch và lạnh lẽo, bóng lưng Nhậm Hoài Tô hốt nhiên trở nên rộng dài và gầy quắt, nảy sinh một loại ảo giác quỷ dị. Vai y rộng tựa thế trần, thân y xanh xao gầy guộc, hết một khung xương xinh đẽ cạm vắng và già nua.

“Nếu không vì cô, ta phải giết ư?”

Một câu nói nặng nề trầm thấp.

Nàng chưa từng nghe thấy âm điệu như vậy phát ra từ Nhậm Hoài Tô, giọng y vốn ôn hoà điềm tĩnh, không chói gắt cũng khó nhập tâm, lúc không muốn nghe y nói một trăm câu nàng không nghe được một, nhưng câu nói này, dù y có cách xa đến mấy, thốt lên bằng âm thanh hư vô đến mấy, nàng vẫn nghe rành rành.

Nghe và ghen lời.

Lần đầu tiên nàng im lặng.

Còn y cúi người, khom lưng chậm rãi nhặt lên từ lớp máu thịt một mảnh tinh thạch... Rồi lại một mảnh tinh thạch.

Nàng chờ dẫn nhìn y, thấy những ngón tay trắng ngần của y đã nhuộm đỏ, y nhặt đầy một bàn tay, năm ngón siết chặt, tinh thạch bị bóp nát, lập tức bùng lên ánh sáng, y dùng chân khí chí dương ép mở mảnh vụn tan chảy, chỉ thấy khói bay mịt mù, những mảnh vỡ tinh thạch cửa nát bàn tay, tay y

đầy máu, nhưng y tuyệt nhiên hững hờ. Sau một nén hương, một viên tinh châu tròn trịa long lanh, sáng trong và êm dịu hơn cả ánh trăng hiện ra trong lòng bàn tay, y nâng nó lên, bước từng bước về phía nàng.

Nàng chờ dần đứng yên.

Y nâng viên tinh châu đến trước mặt nàng, khoé một nhếch khẽ, bỗng nhiên hơi cúi người, tư thế tựa như đang cung kính dâng hiến.

Vì sao... Khi y khom lưng, thứ mà nàng cảm thấy được là một loại hàn ý rét giá, mà không phải là sự vui mừng khi được coi như chủ quân? Nàng nhận viên tinh châu cho vào ngực áo, không cần nghi ngờ gì nữa, đây chắc chắn là Cực Nhật Châu trong truyền thuyết.

Khi nàng nhận lấy viên tinh châu, Nhậm Hoài Tô cũng đứng thẳng người, y kề sát nàng, sát đến mức nàng muốn lùi lại, nhưng nàng không lùi, chỉ lạnh lẽo trừng y một cái.

Y lại im lìm nhếch khoé môi, nở một nụ cười không rõ ý tứ, sau đó đưa ngón tay trở chậm rãi thoa máu lên môi nàng.

Trong đó có máu quái thú, có cả máu y.

Đều là màu đỏ thắm.

Không thể phân biệt.

Y thoa rất chậm, chậm đến mức nàng có thể cảm nhận rõ mồn một hơi ấm trên đầu ngón tay y, nàng lạ lùng lắm, nhưng không hề sợ hãi hay ghét bỏ.

Tim nàng đập dồn như trống nổi, nhưng sắc mặt bỗng tối sầm, “Hừ! Người làm vì thiên mệnh của người, nào có vì ta? Nhậm Hoài Tô, người là

kẻ tự tư cùng cực, làm mọi việc chỉ vì bản thân, chỉ để lấy được cái mình muốn, chưa từng quan tâm người khác nghĩ gì.”

“Người khác?” Y ngược lên, “Nhân gian chỉ có cô, chỉ có ta, nào còn ai khác?”

Nàng sửng sờ, bỗng trông thấy gương mặt Nhậm Hoài Tô thành linh biến thành một lỗ đen vĩ đại, một trận cuồng phong tột cùng rét lạnh đột ngột ập đến, vạn quỷ trong quạt đồng thanh gào rít, sâu dưới đáy lỗ đen vang lên tiếng quỷ thét mênh mông... Trong chính khoảnh khắc dị biến ấy, nàng hốt nhiên mất đi tri giác.

...

Kinh thành.

Bên bờ suối Mộc Lan, trong phòng luyện đan.

Nho sinh vận áo tím nhạt ngồi nghiêm ngặt tướng mạo thanh tú xinh đẹp, trước tượng thần không nhận rõ là nam hay nữ, lò đan giữa phòng nghi ngút hơi nóng, tỏa ra những sợi khói mỏng xanh biếc, một hương thơm nồng nàn bao phủ. Vì phòng luyện đan rất rộng, nên dù một bên lò nung đỏ lửa, bên nho sinh ngồi vẫn không quá nóng bức.

Đương khi tĩnh tọa bỗng ghe xoảng một tiếng, y mở choàng đôi mắt phượng, trông thấy ly trà đặt trước mặt tượng thần không dưng rơi xuống vỡ nát. Y trầm ngâm một thoáng, đốt một nhúm cỏ khô màu xanh nhạt, hơi khói dật dờ bốc lên tụ thành hai chữ lớn, “Quý khu.”(1)

Quý khu? Y nhìn trân trân, dự ngôn của Hiến thần dưới sự cung kính thờ phụng của y chưa từng sai sót, hai chữ “Quý khu” bất ngờ xuất hiện này rốt cuộc là có ý gì?

Chính vào khi ấy, bên ngoài từ tốn vang lên tiếng gõ cửa, có người khoan thai cất tiếng hỏi, “Thần côn(2), ta vào nhé.”

Người vận áo tím vung tay áo, cửa bật mở, hơi nóng trong phòng luyện đan ập lên người vừa tới, nhưng y không hề sợ sệt, gương mặt đầy ý cười, nhàn nhàn tiến vào trong.

Hai chữ “Quý khu” lơ lửng giữa không trung vẫn chưa tan biến, mơ hồ duy trì hình trạng, người nọ vận áo pha lê, bước vòng mấy vòng quanh hai con chữ, “Quả nhiên... có vấn đề.”

“Cơ Nhị, người cảm thấy vấn đề ở đâu?” Giọng người áo tím tinh xảo nhẫn nại như đồ sứ, “Lần trước điềm trời xuất hiện, trên người Nhậm Hoài Tô thánh khí vượng thịnh, tuyệt đối không sai sót, ta cho rằng y chính là vận thánh linh, má nay Hiến Thần bỗng để lộ hai chữ ‘Quý khu’, hai chữ bày ứng nghiệm vào đâu?”

“Ta không tin thần, không quan tâm cái gọi là thần dụ, ta chỉ tin vào những gì mắt ta trông thấy.” Cơ Nhị cầm một túi thơm bằng vải gấm, “Người có trông thấy vật này bao giờ chưa, thần côn mạnh nhất thiên hạ?”

Người vận áo tím đón lấy túi thơm, tháo dây, trong đó là một lọn tóc đen, “Đây là.. tóc?”

“Phải.” Cơ Nhị nhoẻn miệng cười, “Là tóc rơi trong phòng Nhậm Hoài Tô đại sư.”

“Món tóc này...” Người áo tím thoáng biến sắc, y lúc này lấy ra một cánh cây khô quắt, cành cây nhỏ bé và yếu ớt, không biết là loài gì. Y châm một ngọn lửa leo lét có màu tím kì dị, định dùng ngọn lửa trên cành khô ấy đốt tóc.

Gió nhẹ phất qua, Cơ Nhị thích thú nhìn y. Khi ngọn lửa tím ghé lại gần, sợi tóc dường như có tri giác, hơi uốn ra né tránh. Người áo tím giữ chặt nó,

châm lửa. Có tiếng rên xiết yếu ớt, sợi tóc đen biến mất như ảo giác.

Không để lại dấu vết gì.

Cơ Nhị bật cười ha hả, dùng tay làm kéo cắt đứt sợi tóc khác, nhưng tóc đứt rồi mọc lại, chẳng bao lâu sau hai sợi tóc đã dài hết nhau, “Ta không tin thần, cũng không tin quỷ, nhưng thứ tóc này thực sự...” y liếc nhìn hai chữ “Quỷ khu”, “Thực sự không giống tóc người.”

“Đây quả là không phải tóc người.” Người áo tím nhỏ giọng, “Là tóc quỷ.”

“Tóc quỷ? Thế nào gọi là tóc quỷ?” Cơ Nhị hào hứng.

Bấy giờ hai chữ “Quỷ khu” lơ lửng đã dần tan, người áo tím ngẩn đầu, “Có một loại người đã vượt qua tử vong, thân xác không chết, nhưng cũng không còn là người sống... Những ‘người’ này hẳn từng đau đớn và kích động cùng cực, đến mức chưa kịp ‘chết’ đã biến thành thứ khác, còn là thứ cực hung cực ác. Người hoá thành ‘quỷ khu’ rất ít máu, vết thương lành vô cùng nhanh, có sức mạnh vượt trội, dù là một sợi tóc cũng có sức phục hồi mãnh liệt... Thế nhưng...” Y trút một hơi thở dài, “Quỷ nói cho cùng vẫn là quỷ, dù kẻ ấy có thân thể loài người, cũng có thứ phải kiêng kỵ.”

(1) ‘Quỷ khu’: nghĩa là ‘mình quỷ’.

(2) ‘Thần côn’: cách gọi những người chuyên làm hoạt động mê tín.

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 3.5

Bấy giờ hai chữ “Quý khu” lơ lửng đã dần tan, người áo tím ngấn đầu, “Có một loại người đã vượt qua tử vong, thân xác không chết, nhưng cũng không còn là người sống... Những ‘người’ này hẳn từng đau đớn và kích động cùng cực, đến mức chưa kịp ‘chết’ đã biến thành thứ khác, còn là thứ cực hung cực ác. Người hoá thành ‘quỷ khu’ rất ít máu, vết thương lành vô cùng nhanh, có sức mạnh vượt trội, dù là một sợi tóc cũng có sức phục hồi mãnh liệt... Thế nhưng...” Y trút một hơi thở dài, “Quý nói cho cùng vẫn là quỷ, dù kẻ ấy có thân thể loài người, cũng có thứ phải kiêng kỵ.”

“Ví như... Tử Linh thụ?” Cơ Nhị ngắm cành cây khô chưa cháy hết trong tay y, “Kỳ mộc thượng cổ, tương truyền chỉ có thể sinh trưởng ngàn năm ở chốn chí dương, người tìm ở đâu ra?”

“Điều đó không quan trọng.” Người áo tím ngược nhìn Hiến Thần phi nam phi nữ, “Người nói... đây là tóc của Hoài Tô?”

“Không sai.” Cơ Nhị gật đầu.

“Vậy thì... có lẽ chúng ta nên đi một chuyến tới Bích Phi tự.”

“Người có hứng thú, ta đương nhiên phụng bồi.” Cơ Nhị mỉm cười, “Người đang hoài nghi điều gì? Chẳng lẽ hoài nghi Nhậm đại sư thánh khiết thiện lương của chúng ta không phải là người, mà là quỷ?”

“Nếu y là lệ quỷ thì không thể nhận được thánh khí.” Người áo tím hờ hững đáp lời, “Với Phật khí y tự tu hành và thánh khí trời ban, lệ quỷ nào

cũng sẽ tan thành mây khói.”

“Nhưng thực tế là, đây là tóc quý, và ta xác định... đây là tóc của Nhậm Hoài Tô.” Cơ Nhị vẫn tủm tỉm cười, “Nếu y không là quý, thì còn có thể là gì?”

Cô Quang mơ hồ tỉnh lại, vẫn nhớ rõ cảnh tượng ghê rợn trước khi mất đi ý thức: Đầu Nhậm Hoài Tô biến mất, trở thành một cái hố đen khổng lồ vang vọng tiếng vạn quý rên xiết, còn mạnh mẽ hơn trong quạt của nangf bội phần.

Nhưng trước mắt nàng không có hố quý, cũng không có vô số âm hồn, chỉ có gương mặt trắng trẻo ôn hoà vạn năm không đổi của Nhậm Hoài Tô đang điềm tĩnh nhìn nàng, trong đôi mắt ánh lên chút lo âu, nhưng không hẳn là vô cùng tha thiết.

Nàng đưa tay véo mặt y, y hơi bất ngờ, nhưng không kháng cự.

Những điều nàng thấy trước khi ngất xỉu lẽ nào chỉ là mộng? Chạm chạm ngòai thẳng dậy, trước mắt nhìn bốn bề, nàng trông thấy bên ngoài gian lều đá lô nhô những nấm mồ, hẳn là trong lúc nàng ngất xỉu, Nhậm Hoài Tô đã đào mồ chôn bầy quái thú.

“Nhậm Hoài Tô.” Nàng dò dẫm nhìn những ngôi mộ, trong chuyện này nhất định có gì đó quái dị, nhất định không bình thường.

“Sao?” Giọng y rất ôn hoà, gần như dịu dàng, khác hẳn với thứ âm thanh trống rỗng thâm trầm trước đó.

“Những thứ đó...” Nàng chỉ đại một nấm mồ trước mặt, “Do người lập?”

Y gật đầu.

“Vậy chúng... là do ai giết?” Nàng hỏi trống rỗng.

Y từ tốn chớp mi, ôn hoà mà kiên quyết trả lời, “Cô.”

Nàng há hốc miệng nhìn y, có một khoảnh khắc ngẩn ngui đầu óc nàng trắng xoá, một hồi lâu sau mới đột ngột tỉnh ngộ: Kẻ giết mãnh xà và lũ quái thú ngoài kia không phải là người này.

Kẻ trước mắt nàng bình thản trống rỗng, vô tâm vô tình, không biết sát sinh, an nhiên điềm đạm.

Thứ biết sát sinh là một loài nào đó trong thân thể y, một loài khi nghe mùi máu tanh sẽ bất thành hình xuất hiện, giống như một bộ xương khô ám trên người y.

Một bộ xương khô nanh ác.

Nàng không mấy hứng thú với kẻ nhạt nhẽo trước mặt, nhưng sự yếu dị đột ngột của y lại khiến nàng lạnh gáy, đặc biệt quan tâm đến thứ vô danh y gánh trên mình.

Trên thế giới hiếm có thứ gì khiến nàng sợ hãi, Nhậm Hoài Tô... có lẽ là duy nhất.

“Cô Quang.” Y thấy nàng nhìn mình vẻ như đang suy nghĩ, “Cực Lạc Châu đã lấy được rồi, chúng ta đi thôi.”

Nàng gật đầu, bỗng cảm thấy hơi nức cười, có lẽ từ ngày bị tộc nhân xua đuổi, đây là lần duy nhất nàng nghe lời đến thế.

Một cánh tay chậm rãi đưa lại, đỡ lấy nàng, dìu nàng từng bước đi về phía trước.

Nàng giật mình, sững ra một thoáng mới hiểu y tưởng nàng thất thần là vì cảm thấy không khoẻ, cho nên đưa tay ra dìu.

Tuy y dìu nàng, nhưng không nhìn, cũng không ghé lại quá gần, vẫn đi thẳng về phía trước.

Nàng đành giả vờ kiệt sức để y đỡ, thành toàn thiện tâm của y.

Con người này quá đơn thuần, không thể chịu đựng chuyện “sát sinh”, cho nên một khi gặp phải cảnh máu me, “thứ” kia sẽ xuất hiện, để y tự động quên đi cảnh chết chóc.

Nếu có thể khiến y tin rằng bàn tay y sớm đã vấy máu, biểu cảm trên gương mặt kia sẽ rất đáng xem. Lòng y sẽ phải hứng một đả kích không tài nào chịu nổi, rồi sao nhỉ?

Sẽ chết ư?

Nàng ngửi mùi hương trong trẻo trên người y, trong lòng tàn nhẫn nghĩ, hoá ra so với Nhậm Hoài Tô, nàng đích thực là một con người.

Y mới là quái vật.

Ngọn núi lửa dần dần bị họ bỏ xa ở sau lưng, cơn khiếp sợ đối với biến hoá kì dị của Nhậm Hoài Tô trong nàng cũng từ từ nhẹ bớt, Cô Quang đột nhiên nhen nhóm một ý tưởng mới: Vì sự an toàn của bản thân, nàng nhất định phải tìm hiểu cho rõ thứ quỷ khislonws mạnh ám trên người kẻ này là gì. Lòng hiếu sát, thần thái và giọng điệu trái ngược như thể đến từ hai người khác biệt, rốt cuộc là vì tính cách y kì dị hay thực sự là bị quỷ nhập? Hay... người này căn bản là nửa người nửa quỷ?

Nàng tin rằng trên đời không ai hiểu cách thăm dò bản chất của một con quỷ hơn nàng.

Đêm nay là đêm rằm, chính là ngày ma quỷ bồn chồn, nàng phải nuôi quỷ.

Thời gian cứ thế trôi qua, họ đã rời hoả sơn nhưng vẫn ở giữa đồng không mông quạnh. Nhậm Hoài Tô tưởng nàng không khoẻ, nàng cũng nhắm mắt nghỉ ngơi, hai người đi rất chậm.

Màn đêm buông xuống thật nhanh, địa hình vùng này khá bằng phẳng, mặt trăng nhanh chóng xuất hiện. Nhậm Hoài Tô nhóm một đống lửa trên đất, sau đó đi tìm cành cây dựng lều cỏ. Nàng ngồi tựa vào một tảng đá, tính toán nhiều kế hoạch. Đầu tiên nàng ném vào trong đống lửa một vật, sau đó lục trong ngực áo lấy ra túi bột mịn, rải khắp các chỗ y có thể sẽ ngồi.

Nhậm Hoài Tô quả nhiên quay về rất sớm, trên tay ôm một mớ cành nhánh to, không may may phát giác hành động lén lút vừa nãy của nàng. Y bỏ cành cây xuống, bắt đầu dựng lều. “Cô Quang, đêm nay trăng sáng, cơ thể cô không khoẻ, vẫn nên cẩn thận là hơn.” Y cởi áo khoác ngoài đắp kỹ lên đầu nàng, che kín toàn thân, “Đêm mười lăm trăng tròn, ánh trăng có lợi với lệ quý, cô nương là người ngự quý, phải cẩn thận.”

Typer: Tử Sắc Y

Chương 3.5: Mạc Đàm Thạch Trung Hoả.

Bấy giờ hai chữ “Quý khu” lơ lửng đã dần tan, người áo tím ngẩn đầu, “Có một loại người đã vượt qua tử vong, thân xác không chết, nhưng cũng không còn là người sống... Những ‘người’ này hẳn từng đau đớn và kích động cùng cực, đến mức chưa kịp ‘chết’ đã biến thành thứ khác, còn là thứ cực hung cực ác. Người hoá thành ‘quỷ khu’ rất ít máu, vết thương lành vô cùng nhanh, có sức mạnh vượt trội, dù là một sợi tóc cũng có sức phục hồi mãnh liệt... Thế nhưng...” Y trút một hơi thở dài, “Quý nói cho cùng vẫn là quý, dù kẻ ấy có thân thể loài người, cũng có thứ phải kiêng kỵ.”

“Ví như... Tử Linh thụ?” Cơ Nhị ngắm cành cây khô chưa cháy hết trong tay y, “Kỳ mộc thượng cổ, tương truyền chỉ có thể sinh trưởng ngàn

nằm ở chốn chí dương, người tìm ở đâu ra?”

“Điều đó không quan trọng.” Người áo tím ngược nhìn Hiến Thần phi nam phi nữ, “Người nói... đây là tóc của Hoài Tô?”

“Không sai.” Cơ Nhị gật đầu.

“Vậy thì... có lẽ chúng ta nên đi một chuyến tới Bích Phi tự.”

“Người có hứng thú, ta duongd nhiên phụng bồi.” Cơ Nhị mỉm cười, “Người đang hoài nghi điều gì? Chẳng lẽ hoài nghi Nhậm đại sư thánh khiết thiện lương của chúng ta không phải là người, mà là quỷ?”

“Nếu y là lệ quỷ thì không thể nhận được thánh khí.” Người áo tím hờ hững đáp lời, “Với Phật khí y tự tu hành và thánh khí trời ban, lệ quỷ nào cũng sẽ tan thành mây khói.”

“Nhưng thực tế là, đây là tóc quỷ, và ta xác định... đây là tóc của Nhậm Hoài Tô.” Cơ Nhị vẫn tủm tỉm cười, “Nếu y không là quỷ, thì còn có thể là gì?”

Cô Quang mơ hồ tỉnh lại, vẫn nhớ rõ cảnh tượng ghê rợn trước khi mất đi ý thức: Đầu Nhậm Hoài Tô biến mất, trở thành một cái hố đen khổng lồ vang vọng tiếng vạn quỷ rên xiết, còn mạnh mẽ hơn trong quạt của nangf bội phần.

Nhưng trước mắt nàng không có hố quỷ, cũng không có vô số âm hồn, chỉ có gương mặt trắng trẻo ôn hoà vạn năm không đổi của Nhậm Hoài Tô đang điềm tĩnh nhìn nàng, trong đôi mắt ánh lên chút lo âu, nhưng không hẳn là vô cùng tha thiết.

Nàng đưa tay véo mặt y, y hơi bất ngờ, nhưng không kháng cự.

Những điều nàng thấy trước khi ngất xỉu lẽ nào chỉ là mộng? Chạm chạm ngồi thẳng dậy, trước mắt nhìn bốn bề, nàng trông thấy bên ngoài gian lều đá lô nhô những nấm mồ, hẳn là trong lúc nàng ngất xỉu, Nhậm Hoài Tô đã đào mồ chôn bầy quái thú.

“Nhậm Hoài Tô.” Nàng dò dẫm nhìn những ngôi mộ, trong chuyện này nhất định có gì đó quái dị, nhất định không bình thường.

“Sao?” Giọng y rất ôn hoà, gần như dịu dàng, khác hẳn với thứ âm thanh trống rỗng thâm trầm trước đó.

“Những thứ đó...” Nàng chỉ đại một nấm mồ trước mặt, “Do người lập?”

Y gật đầu.

“Vậy chúng... là do ai giết?” Nàng hỏi trống rỗng.

Y từ tốn chớp mi, ôn hoà mà kiên quyết trả lời, “Cô.”

Nàng há hốc miệng nhìn y, có một khoảnh khắc ngăn ngui đầu óc nàng trắng xoá, một hồi lâu sau mới đột ngột tỉnh ngộ: Kẻ giết mãnh xà và lũ quái thú ngoài kia không phải là người này.

Kẻ trước mắt nàng bình thản trống rỗng, vô tâm vô tình, không biết sát sinh, an nhiên điềm đạm.

Thứ biết sát sinh là một loài nào đó trong thân thể y, một loài khi nghe mùi máu tanh sẽ bất thành hình xuất hiện, giống như một bộ xương khô ám trên người y.

Một bộ xương khô nanh ác.

Nàng không mấy hứng thú với kẻ nhạt nhẽo trước mặt, nhưng sự yếu ớt đột ngột của y lại khiến nàng lạnh gáy, đặc biệt quan tâm đến thứ vô danh y

gánh trên mình.

Trên thế giới hiểm có thứ gì khiến nàng sợ hãi, Nhậm Hoài Tô... có lẽ là duy nhất.

“Cô Quang.” Y thấy nàng nhìn mình vẻ như đang suy nghĩ, “Cực Lạc Châu đã lấy được rồi, chúng ta đi thôi.”

Nàng gật đầu, bỗng cảm thấy hơi nức cười, có lẽ từ ngày bị tộc nhân xua đuổi, đây là lần duy nhất nàng nghe lời đến thế.

Một cánh tay chậm rãi đưa lại, đỡ lấy nàng, dìu nàng từng bước đi về phía trước.

Nàng giật mình, sững ra một thoáng mới hiểu ý tưởng nàng thất thần là vì cảm thấy không khoẻ, cho nên đưa tay ra dìu.

Tuy y dìu nàng, nhưng không nhìn, cũng không ghé lại quá gần, vẫn đi thẳng về phía trước.

Nàng đành giả vờ kiệt sức để y đỡ, thành toàn thiện tâm của y.

Con người này quá đơn thuần, không thể chịu đựng chuyện “sát sinh”, cho nên một khi gặp phải cảnh máu me, “thứ” kia sẽ xuất hiện, để y tự động quên đi cảnh chết chóc.

Nếu có thể khiến y tin rằng bàn tay y sớm đã vấy máu, biểu cảm trên gương mặt kia sẽ rất đáng xem. Lòng y sẽ phải hứng một đả kích không tài nào chịu nổi, rồi sao nhỉ?

Sẽ chết ư?

Nàng ngửi mùi hương trong trẻo trên người y, trong lòng tàn nhẫn nghĩ, hoá ra so với Nhậm Hoài Tô, nàng đích thực là một con người.

Y mới là quái vật.

Ngọn núi lửa dần dần bị họ bỏ xa ở sau lưng, cơn khiếp sợ đối với biến hoá kì dị của Nhậm Hoài Tô trong nàng cũng từ từ nhẹ bớt, Cô Quang đột nhiên nhen nhóm một ý tưởng mới: Vì sự an toàn của bản thân, nàng nhất định phải tìm hiểu cho rõ thứ quỷ khí lớn mạnh ám trên người kẻ này là gì. Lòng hiếu sát, thần thái và giọng điệu trái ngược như thể đến từ hai người khác biệt, rốt cuộc là vì tính cách y kì dị hay thực sự là bị quỷ nhập? Hay... người này căn bản là nửa người nửa quỷ?

Nàng tin rằng trên đời không ai hiểu cách thăm dò bản chất của một con quỷ hơn nàng.

Đêm nay là đêm rằm, chính là ngày ma quỷ bồn chồn, nàng phải nuôi quỷ.

Thời gian cứ thế trôi qua, họ đã rời hoả sơn nhưng vẫn ở giữa đồng không mông quạnh. Nhậm Hoài Tô tưởng nàng không khoẻ, nàng cũng nhắm mắt nghỉ ngơi, hai người đi rất chậm.

Màn đêm buông xuống thật nhanh, địa hình vùng này khá bằng phẳng, mặt trăng nhanh chóng xuất hiện. Nhậm Hoài Tô nhóm một đống lửa trên đất, sau đó đi tìm cành cây dựng lều cỏ. Nàng ngồi tựa vào một tảng đá, tính toán nhiều kế hoạch. Đầu tiên nàng ném vào trong đống lửa một vật, sau đó lục trong ngực áo lấy ra túi bột mịn, rải khắp các chỗ y có thể sẽ ngồi.

Nhậm Hoài Tô quả nhiên quay về rất sớm, trên tay ôm một mớ cành nhánh to, không may may phát giác hành động lén lút vừa nãy của nàng. Y bỏ cành cây xuống, bắt đầu dựng lều. “Cô Quang, đêm nay trăng sáng, cơ thể cô không khoẻ, vẫn nên cẩn thận là hơn.” Y cởi áo khoác ngoài đắp kĩ lên đầu nàng, che kín toàn thân, “Đêm mười lăm trăng tròn, ánh trăng có lợi với lệ quỷ, cô nương là người ngự quỷ, phải cẩn thận.”

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 3.6

Nhậm Hoài Tô quả nhiên quay về rất sớm, trên tay ôm một mớ cành nhánh to, không may may phát giác hành động lén lút vừa nãy của nàng. Y bỏ cành cây xuống, bắt đầu dựng lều. “Cô Quang, đêm nay trăng sáng, cơ thể cô không khoẻ, vẫn nên cẩn thận là hơn.” Y cởi áo khoác ngoài đắp kỹ lên đầu nàng, che kín toàn thân, “Đêm mười lăm trăng tròn, ánh trăng có lợi với lệ quý, cô nương là người ngự quý, phải cẩn thận.”

Nhậm Hoài Tô quả nhiên quay về rất sớm, trên tay ôm một mớ cành nhánh to, không may may phát giác hành động lén lút vừa nãy của nàng. Y bỏ cành cây xuống, bắt đầu dựng lều. “Cô Quang, đêm nay trăng sáng, cơ thể cô không khoẻ, vẫn nên cẩn thận là hơn.” Y cởi áo khoác ngoài đắp kỹ lên đầu nàng, che kín toàn thân, “Đêm mười lăm trăng tròn, ánh trăng có lợi với lệ quý, cô nương là người ngự quý, phải cẩn thận.”

“Lắm lời!” Nàng lạnh lùng trả treo, “Có lợi hay có hại kệ ta, liên quan gì đến người?”

Y không nổi giận, vẫn cẩn thận trùm kín cho nàng.

Sau đó y ngồi xuống, móc ra vài củ khoai lang trong tay nải mà Cơ Nhị tặng, nướng trên đồng lửa. Nàng liếc nhìn dáng người y ngồi điềm tĩnh, trên đất rải bột xương Nghĩ Long, một loài măng xà hình dáng tựa rồng, sinh sống ở nơi tích tụ xương cốt, có khả năng tụ quý bẩm sinh, chết rồi xương cốt vẫn còn có thể gây ảnh hưởng lên quý mị. Bột xương của nó là một trong những bí thuật ngự quý, nhưng Nhậm Hoài Tô ngồi lên mà chẳng có phản ứng gì.

Thế nên nàng biết y không phải là quý, bất kể là Nhậm Hoài Tô hiện tại hay thứ có sát tính khinh người ám trên người y đều không phải quý.

Phàm là quý, đều phải chịu ảnh hưởng của xương loài mãng xà kia.

Ngọn lửa nhảy múa, nàng nhắm mắt vờ ngủ, Nhậm Hoài Tô ngồi xếp bằng. Tối nào y cũng ngồi thiền, trong lúc ấy, không biết là do hoàn toàn mất đi tri giác đối với ngoại giới hay do quá tin tưởng nàng, y chưa từng quan tâm đến việc nàng động tay động chân với mình. Nhưng quái vật này mang theo bên người khá nhiều thánh vật nhà Phật, nàng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, kéo lại bị thứ gì đó trên người y phát nổ làm bị thương.

Ánh lửa đỏ loè, với người mà nói thực ra không có gì đặc biệt, thứ nàng ném vào lửa là một loại hương liệu lạ lung, nó toả ra mùi thơm tương tự như mùi của sinh linh thượng đẳng, mùi này người không ngửi thấy, nhưng lại có sức quyến rũ mãnh liệt đối với loài lệ quỷ và yêu vật sống bằng cách ăn linh hồn. Nếu Nhậm Hoài Tô là lệ quỷ hay yêu vật thì nhất định sẽ phản ứng.

Nhưng y vẫn ngồi thiền nghiêm ngặt bên đồng lửa, thậm chí một sợi tóc cũng tuyệt không động đậy.

Lẽ nào y không phải quý?

Không thể.

Y mọc tóc quỷ, bị ảnh hưởng bởi giết choc, thậm chí từng mở cả quỷ môn, dù chỉ mới khơi ra một lỗ hồng.

Nhưng chỉ vậy thôi đã rất đáng sợ rồi, loài người không có sức mạnh khai mở quỷ môn, một khi mở, hung thần lệ quỷ lang thang dưới hoàng tuyền địa ngục sẽ đổ về nhân gian, từ đó nhân gian không phân sống chết, khó nhận người ma.

Y có sức mạnh của quỷ, tóc của quỷ, mà không phải quỷ?

Có chuyện như vậy ư?

Một con người, một thánh nhân, lẽ nào bỗng dưng sở hữu năng lực lệ quỷ mạnh mẽ không thể nào tưởng tượng được?

Nàng nghĩ được Phật khí sức nước trên người y, không hề là giả.

Một kẻ tu hành từ bé, làm thế nào để thân thể đồng thời chứa được cả quỷ khí? Quỷ khí vì sao không bị ảnh hưởng bởi Phật khí trên người y? Phật khí vì sao dường như không mảy may hay biết về sự tồn tại của quỷ khí?

Nhất định có một điểm mấu chốt nào đó mà nàng chưa nghĩ đến.

Mùi khoai lang phảng phất trong không khí, một con chuột bị mùi thơm hấp dẫn lủi đến cạnh đồng lửa. Nàng thấy Nhậm Hoài Tô mở mắt, lấy củ khoai trong lửa ra, đưa cho con chuột.

Con chuột giật mình chạy mất bóng.

Nàng thầm hừ lạnh một tiếng, giả nhân giả nghĩa! Y trực tiếp đưa tay vào lửa, với tu vi của y, cho tay vào lửa trong một thời gian ngắn sẽ không bị thương, nhưng nếu là quỷ, sẽ tuyệt đối không dám động vào. Y thực sự là người, nhưng là loại người gì?

Ánh trăng dần sang tỏ, bóng thỏ (1) đã treo cao.

Đã đến giờ nuôi quỷ, nàng không thể tiếp tục vờ ngủ nữa.

Trăng sang ngời, có tiếng ù ù mơ hồ rỉ ra từ quạt quỷ, Nhậm Hoài Tô mở mắt, trông thấy từng luồng khơi đen lờ lững tuôn ra từ quạt, một luồng, hai luồng, ba luồng... Chẳng mấy chốc, mười trượng quanh họ dày đặc thứ khói đen ấy, không đếm được là bao nhiêu. Những thứ này rõ ràng sợ lửa,

chúng chừa ra một khoảng không quanh đồng lửa. Khói đen phủ kín ánh trắng, Cô Quang dỡ cái áo y đắp trên người nàng xuống, thông thà đứng dậy. Nàng trút từ ngực áo ra một thanh đoản đao, cứa vào cổ tay, từng giọt máu đỏ theo đó dần chảy xuôi xuống, rơi vào khoảng không... Những âm thanh ù ù vang vọng, tiếng quỷ kêu khò khè, mấy giọt máu chưa kịp chạm đất đã bị bóng quỷ cướp đi, vô số quỷ ảnh lượn lờ dưới cổ tay nàng như đom đóm, giành giật lấy từng giọt máu.

Nàng đứng quỷ ảnh bay dưới thấp, ánh trắng rơi xuống từ bầu không đổ trên vai nàng, làn da trắng ngần phát ra thứ ánh sáng nhợt nhạt như thể có gì đó đang bị hút đi, sắc mặt nàng xanh xao không rõ vì mất máu hay vì trắng.

Ngay lúc ấy, một bóng đen nghiêng tới, nàng ngoảnh nhìn, Nhậm Hoài Tô cầm chiếc ô giầy dầu hơi nghiêng, chậm rãi đứng lại bên nàng, che bớt ánh trắng.

Vạn quỷ giành giật máu nàng, lúc y bước qua, có lẽ như trong lòng đang có chuyện suy nghĩ, nàng bất giác mỉm cười với y, một nụ cười chừng như thân thiết.

Y vừa cầm ô, vừa đưa qua một mảnh vải trắng. Nàng nhất thời không hiểu, ngậy người nhìn mảnh vải.

Hồi lâu sau nàng mới vỡ lẽ, mảnh vải là để băng vết thương.

“Cô Quang, thịt da trên thân thể, không thể thương tổn.” Y đang nói.

“Phật Tổ của người không phải dạy người xẻo thịt mình cho hùng hổ ăn sao? Ta cho quỷ ăn lại không được? Hổ là chúng sinh, sư tử cũng là chúng sinh, lẽ nào quỷ mị không phải chúng sinh?” Nàng lạnh lùng nói, “Ta không cho quỷ ăn, chúng sẽ đói mà chết, đại sư, lòng từ bi của người ở đâu?”

Y khẽ chuyển chiếc ô sang cho nàng, tư tay giúp nàng băng bó vết thương. Quỷ ảnh không lấy được máu tươi đồng thanh rên xiết, nhất tề

xông về phía Nhậm Hoài Tô, y nhặt thanh đao của nàng lên, cứa một nhát trên cổ tay mình, “Ngã Phật từ bi, không thể đứng nhìn cái khổ của kẻ khác.”

Nàng đảo mắt, vô số quỷ ảnh đổ sang giành giật máu Nhậm Hoài Tô, máu y sánh đặc lạ lung, chảy rất chậm. Chốc sau, y lại cầm đao cứa thêm một nhát. Nàng chọt giật mình, chăm chú nhìn vết thương trên cổ tay y, máu chảy ra rất ít, dù cứa rất sâu, khi y cứa vết thứ hai thì vết thương đầu tiên gần như lành hẳn.

Đây là...

“Nhậm Hoài Tô!” Nàng thành linh chớp lấy cánh tay y, “Ta có chuyện muốn hỏi ngươi, từ bé đến lớn ngươi thực sự chỉ tu hành trong chùa? Hai mươi mấy năm nay ngươi nhớ được những gì? Sư phụ ngươi là ai? Ngươi đã ở Bích Phi tự bao lâu? Nói hết cho ta biết, lập tức nói cho ta biết!”

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 3.7

“Nhậm Hoài Tô!” Nàng thành linh chớp lấy cánh tay y, “Ta có chuyện muốn hỏi người, từ bé đến lớn người thực sự chỉ tu hành trong chùa? Hai mươi mấy năm nay người nhớ được những gì? Sư phụ người là ai? Người đã ở Bích Phi tự bao lâu? Nói hết cho ta biết, lập tức nói cho ta biết!”

....

Thành Mậu Uyển.

Chùa Bích Phi.

Đó là một ngôi chùa hoàng gia.

Bích Phi tự không phải ai cũng có thể ra vào, tọa lạc ở phía nam thành. Chùa không lớn, nhưng được chạm trổ tinh tế, sơn son thiếp vàng, lộng lẫy nguy nga, hai cánh cửa đại môn làm bằng gỗ đàn hương, giá trị đã không biết bao nhiêu mà kể, vòng cửa làm bằng vàng ròng, cả hai thứ này đều khắc chi chít tiếng Phạn, không rõ là kinh văn hay chú ngữ.

Ở thành Mậu Uyển, chùa Bích Phi thực ra không quá nổi tiếng, thậm chí dân trong thành rất ít người biết được sự tồn tại của nó. Hương hỏa nơi đây không vượng, quanh năm vắng bóng người ghé thắp hương lễ Phật. Thường ngày đại môn đóng chặt, chưa từng nhìn thấy kẻ ra vào, lại thêm những dòng tiếng Phạn khó đọc trên cánh cửa, quá nửa người dân vùng lân cận không biết chốn lầu son gác tía này là một ngôi chùa, mà tưởng là tư gia của một phú hào nào đó.

Chùa không gõ chuông đã đành, còn chẳng đọc kinh buổi sớm, quanh năm im lìm không tiếng động.

Đây là nơi Nhậm Hoài Tô sống.

Trong chùa chỉ có hai người, một là Nhậm Hoài Tô, người còn lại pháp hiệu là Vong Quy, là một lão tăng năm nay đã bảy, tám mươi tuổi. Ngôi chùa lạnh hương vắng lửa mà có thể xa hoa đến vậy bởi vì nó là biệt viện do hoàng gia xây dựng. Tháng bảy hằng năm họ Vân, hoàng tộc đương triều sẽ đến đây bái Phật, ấy là tổ huấn của triều đình sáu mươi năm nay, nhưng sao lại bí mật làm vậy, sợ rằng chỉ một số rất ít nhân vật trong hoàng tộc mới biết nguyên do.

Hầu hết mọi người đều như Cơ Nhị, hoàn toàn mù tịt, với y mà nói, mỗi năm đổ một đồng vàng bạc vào ngôi chùa vô dụng chỉ dựng lên để ngấm này là lãng phí tài lực mà chẳng thu hoạch được gì. Nhưng cũng chính vì tác phong ấy của triều đình, bây giờ Nhậm Hoài Tô mới trở thành một kẻ coi rẻ tiền bạc, tùy tiện phung phí tiền tài của người khác như thể của mình, cực kỳ đáng giận, tội khó dung tha..

Cơ Nhị từng ghé chùa Bích Phi hai lần, lần đầu là đi bái Phật, kết quả Bích Phi tự đóng cửa không gặp, nói y vô duyên với Phật; lần thứ hai là sau khi quen biết Nhậm Hoài Tô, có một hôm không hiểu vì sao trời giáng sét dữ, chọc một lỗ thủng to hơn đầu người trên Phật đường ngôi chùa, Nhậm Hoài Tô bảo y tu sửa. Vì ngôi chùa ấy xây dựng đắt đỏ, vật liệu quý giá khác thường, dù triều đình mỗi năm đổ tám mươi vạn lượng bạc cho y vẫn hoang phí không đắp nổi tổn thất lần này. Mấy chục vạn lượng bạc trắng đối với Cơ Nhị mà nói không đáng bao nhiêu, nhưng y vẫn luôn hiếu kì, vì sao thánh địa Phật môn thấp hương bái Phật vâng theo ý trời lại bị sét đánh thủng? Lẽ nào Phật tổ ở Tây thiên khoong phù hộ cho tín đồ của mình?

Còn người áo tím lại từng ghé Bích Phi tự rất nhiều lần, thân phận của y cũng khác.

Y có danh hiệu là Đan Hà, là tiêu luyện sư đệ nhất đương triều.

Tiêu luyện sư, hay còn gọi là đan sĩ, việc chính là luyện đan, thường ngày kiêm tu tiên đạo, có thể thông suốt tiên cảnh, thấy được quá khứ tương lai, chỉ đá hoá vàng, rải đậu thành binh.

Bản lĩnh Đan Hà cao đến đâu thì Cơ Nhị không rõ lắm, nhưng ít nhất lời sấm của y đã nhiều lần được chứng thực, giúp hoàng triều tránh khỏi không ít đại kiếp, cũng chính vì thế Đan Hà được hoàng tộc họ Vân tôn làm thượng toạ, mỗi lần lễ Phật ở chùa Bích Phi, Đan Hà đều có tên trong danh sách đi theo.

Hơn nữa nhờ giao tình với Hoài Tô, y thường đến chùa Bích Phi làm khách, đã nhiều năm nay chưa từng phát hiện chỗ nào bất ổn.

Chú Bích Phi chừng như một ngôi chú bình thường, sư sãi ít ỏi, dù nguy nga lộng lẫy nhưng hương hoả thừa thớt mà thôi.

Nhưng ... có thực sự là thế không?

Hai vị khách quý ghé chùa Bích Phi, hoà thượng Vong Quy điềm tĩnh mời trà, đối với vị hoà thượng này, dường như Nhậm Hoài Tô có ở chùa hay không cũng như nhau, trong chùa tất thấy bằng lặng, không hề có gì khác thường.

Thứ trà mà chùa Bích Phi mời khách là Long Tuyền Bích Huyết ngon nhất thời bấy giờ, đó là một loại hàn trà cực kỳ lập dị, rất hiếm người dùng uống lâu dài. Giông trà xanh này sinh trưởng ở những vùng giá rét nhất, mọc thành dạng dây leo bám trên vách đá, cành lá cứng như sắt, rất khó hái, có vị đắng chát dị thường, hoàn toàn không hợp với hai chữ “trà thơm”, nhưng lại có một điểm đặc biệt khiến nó nổi danh khắp chốn.

Long Tuyền Bích Huyết là một thánh phẩm nhà Phật, truyền rằng có công hiệu trừ tà giải độc, linh hoạt thân thể, kẻ tu Phật uống trà này xong

có thể không ăn không uống vài ngày mà không đói khát, còn có thể thanh trừ mọi ô uế, khiến thân thể càng thánh khiết vô ngần.

Nhưng Long Tuyền Bích Huyết rất quý hiếm, tính cực hàn, nếu không có công lực cao thâm, uống trường kỳ chỉ có hại không có lợi, nơi uống nó như nước trắng, ngoài Bích Phi tự, sợ rằng không còn chốn khác.

Trước đây Cơ Nhị ghé thăm Bích Phi tự uống Long Tuyền Bích Huyết, cũng chẳng cho là chuyên gì to tát. Nhậm Hoài Tô tính tình thanh đạm, không lạ lòng gì khi y thích hàn trà, nhưng đến nay nhìn lại, loại thánh phẩm trần tà này không khỏi làm người ta phải có suy nghĩ khác.

“Vong Quy đại sư, từ ngày Nhậm Hoài Tô đi, trong chùa có xảy ra chuyện gì khác thường hay không?” Cơ Nhị mỉm cười, nói ngắn gọn, “Hai chúng ta cùng nhau đến đây, là muốn đại sư xác nhận cho một chuyện, không biết đại sư có chấp thuận hay chẳng?”

Vong Quy hoà thượng người gầy quắt, trông hết một bộ xương khô, xấu xí vô cùng, tương phản với kẻ vận áo pha lê, dung nhan đẹp tuyệt như Cơ Nhị, hai người làm nổi bật lẫn nhau tạo nên một cảnh tượng kì dị, ấy thế mà Đan Hà vẫn thản nhiên, xem như không thấy. Nghe Cơ Nhị hỏi thế, lão hoaf thượng lại không hề ngạc nhiên, nhàn nhã nhấp một ngụm hàn trà, “Cơ thí chủ muốn hỏi điều gì, lão nạp biết rõ, nhưng không thể trả lời.”

“Vì sao?” Cơ Nhị nói tiếp, khoé môi treo một ý cười nhờn nhơ.

“A di đà Phật, thí chủ cũng đã biết rồi đó thôi.” Vong Quy hoà thượng thông thả đứng dậy, “Tuy lão nạp không thể nói, nhưng hai thí chủ có thể tự đi xem.”

“Xem? Xem ở đâu?” Đan Hà rất thẳng thắn, y ghé Bích Phi tự không dưới chục lần, còn chỗ nào chưa từng xem qua?

“Võ phòng của phương trượng.”

Võ phòng?

Đan Hà và Cơ Nhị quay sang nhìn nhau, đó là nơi Nhậm Hoài Tô tập võ, thường ngày đóng cửa. Hai người tuy ghé chùa nhiều lần, nhưng thật sự chưa từng có ý bước chân vào võ phòng.

Trong chùa Bích Phi, phía sau thiền phòng phương trượng là một phòng rất rộng, dành riêng làm nơi luyện võ.

Căn phòng sơn son, cửa có phù điêu chạm mây cuộn màu lam, ô cửa bên trái chạm kim long, bên phải là mặt trời chói chang mà rồng theo đuổi. Toàn thân rồng thiếp vàng, biển mây xanh ngọc, gỗ đỏ làm nền, chỉ cánh cửa này thôi cũng đắt giá vô cùng. Chùa Bích Phi được xây cho hoàng đế, được tô điểm vàng son lộng lẫy cũng không lạ gì, điều kỳ quái ở đây chính là hoa văn kia, có lẽ đây là ngôi chùa duy nhất trong thiên hạ khắc hình rồng, lẽ nào kẻ xuất gia tu hành trong này lại là hoàng đế.

Hoài Tô hiển nhiên không phải là hoàng đế.

Họ Vân đương triều tại vị đã nhiều năm, chưa từng có trường hợp nhường ngôi hay xuất gia nào được ghi lại, cũng không có chuyện mất tích hoặc giam lỏng.

Vong Quy hoà thượng mở cửa, mặt không biểu cảm lui đi.

Cơ Nhị và Đan Hà nhìn chăm chăm cánh cửa hoa lệ đang dần dần mở ra, sau cánh cửa ấy sẽ là gì?

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 4.1: Quỷ Xuất Khuất Chi Gian

“Từ bé đến nay?” Nhậm Hoài Tô thoáng khựng lại, “Không có gì đặc biệt.”

“Sao lại không có chuyện gì đặc biệt? Cha mẹ ngươi là ai? Người xuất gia từ lúc nào? Bắt đầu luyện võ lúc nào? Người niệm kinh bái Phật là vì cái gì, đã ngộ được gì, sao lại ‘không có gì đặc biệt’?” Cô Quang thở dồn, trợn to mắt, “Nói mau!”

Y nhìn nàng bằng cái nhìn trong vắt, như thể cảm thấy những câu hỏi của nàng thật kỳ quái, “Bần tăng quên rồi.” Một khi nói về quá khứ, về bái Phật, y lại bất giác tự xưng “bần tăng”.

“Quên rồi?” Nàng chờ dẫn nhìn y, “Không nhớ gì nữa?”

Nhậm Hoài Tô gật đầu, thần sắc đoan chính tự nhiên, không mảy may đổi gạt.

Nàng nhìn y bằng ngàn vạn cái nhìn cổ quái, “Ngươi...”

Y thân vận bạch y, đoan chính điềm nhiên, nhìn nàng bằng đôi mắt thuần khiết, khoan dung cho sự kinh ngạc của nàng.

Còn nàng thì kinh ngạc phát điên... người này... người này lại hoá ra hoàn toàn không biết gì, y không phải người, y rõ ràng là thi mị!

Thi mị khác quỷ ở chỗ, thi mị là loài bất tử, do con người chưa kịp cảm giác được cái chết thì đã chết biến thành, dù Cô Quang đã gặp nhiều loại

quỷ, nhưng riêng loài này chỉ mới nghe người trong tộc truyền miệng..

Thi mị... Yêu ma trong loài quỷ, điều kiện hình thành rất hà khắc, cần phải là một con người hứng chịu vết thương chí mạng, đau đớn lớn hơn cả cái chết, chưa kịp trải qua tử vong thì đã chết đi. Nàng chưa từng gặp thi mị, không biết thi mị liệu có quên tất cả mọi chuyện lúc sinh thời hay không, nhưng dường như Nhậm Hoài Tô thực sự không còn nhớ gì cả.

Y không chỉ không biết mình là thi mị, thậm chí còn thành tâm bái Phật nhiều năm, tu hành thâm hậu.

Nàng cuối cùng cũng biết quỷ khí và Phật khia trên người Hoài Tô dung hợp với nhau như thế nào: Y tuy có xác thân thi mị, nhưng lại sở hữu Phật tâm. Sư phụ y dùng một lượng lớn vật trấn tà ngăn chặn quỷ khí trong y, lại thêm sức mạnh tịnh hoá nhiều năm tích tụ của chùa chiền ép quỷ khí trong y xuống thấp nhất. Nhưng trên người nàng quỷ khí đậm đặc, Nhậm Hoài Tô ở bên nàng lâu ngày, dần bị ảnh hưởng, quỷ khí của thi mị mới từ từ hiển lộ.

Nhưng bất luận thế nào, thi mị luôn là một loài yêu vật có hung tính cực mạnh, vô cùng tàn nhẫn. Truyền thuyết nói, phàm những nơi có chuyện toàn thôm chết bất đắc kỳ tử, hoặc đâu đó liên tục xảy ra hung án, nếu không tìm được hung thủ, quá nửa đều liên quan đến thi mị. Còn dạng thi mị mang hình dạng hết con người, thần trí tỉnh táo, lại theo Phật nhiều năm như Nhậm Hoài Tô, nàng thực sự chưa từng nghe.

Nhưng dù tâm trí không nhớ, thân thể y vẫn nhớ, mỗi lần gặp phải mùi máu tanh, hung tính hiếu sát bạo ngược trong y lại bộc phát, hơn nữa trước khi gặp biến cố trở thành thi mị, y nhất định phải là một cao thủ võ học vượt trội, chỉ cần nhìn khí thế khi y xuất kiếm khí giết xà quái là biết, y không thể chưa từng sát sinh, cũng không thể cả đời chỉ ở trong chùa niệm Phật.

Nhậm Hoài Tô không những không phải thánh nhân, y còn là thi mị.

Nàng có Huyết Lưu Hà trong tay, muốn thu phục y không phải là bất khả thi, nhưng ngay lúc này trong đầu nàng không mảy may gợi lên ý đấy, mà lại nảy sinh một suy nghĩ vô cùng đáng sợ: Có phải nàng nên... vì thế gian trừ ác, giết thi mị vẫn chưa thức giấc này?

Ánh trăng phủ xuống, vạn quỷ vẫn đang điên cuồng bay lượn. Nhậm Hoài Tô cửa nhất thứ tư vào cổ tay mình, thi mị rất ít máu, chứa đựng quý khí gấp trăm lần máu người, những bóng quỷ được uống máu giờ no căng, ít ra vài thánh tới không cần cho ăn. Nàng nhìn y cửa từng nhát lên cánh tay mình, chợt thấy mềm lòng, “Quá giờ rồi, người băng tay lại đi.”

Trăng bắt đầu lặn, nàng thu hồi vạn quỷ, bên đồng lửa một mảnh im lìm, chùng như chưa có gì từng xảy ra.

Sắc mặt y hơi tái, nàng liếc vài lần, không muốn cho y biết thi mị không thể tự sinh ra máu, mất giọt nào là mất hẳn, vĩnh viễn không hồi phục. Dù rằng có rút cạn máu thi mị cũng không chết, nhưng hung tính sẽ càng mãnh liệt. Chúng sẽ săn đuổi máu huyết bằng bản năng, nhưng có uống nhiều máu đến đâu cũng không thể hấp thụ máu vào cơ thể nữa.

Máu trong cơ thể thi mị là một trong những nhân tố khiến chúng giống “người”, Nhậm Hoài Tô giống hệt con người, có lẽ vì xưa nay y chưa từng mất máu.

Và máu của y đã mất đi vì nàng.

“Cô Quang?” Y vốn kiệm lời, thường mở miệng là gọi Cô Quang, Cô Quang, thực ra nàng ít khi được người khác gọi tên, ban đầu mới nghe cảm giác không quen, giờ lại thấy tiếng gọi của y đặc biệt êm ái. Nàng chợt thấy bực bội, đẩy y ra, “Nhậm Hoài Tô, người đừng tưởng thay ta cho quỷ ăn là ghê gớm lắm, tối nay thì bỏ qua, ta không so đo với người, nhưng lần sau nếu còn nhúng tay vào chuyện của ta, ước định giữa hai chúng ta coi như chấm dứt!” Nếu Nhậm Hoài Tô là người thì chuyện muốn cưới nàng còn

miễn cưỡng có lý, quý ma từng gặp từng nghe vô số, nhưng chưa từng nghe chuyện thi mị muốn cưới vợ.

Thi mị chỉ biết giết người, không có tình cảm, sao có thể cưới vợ?

Nang lạnh lùng nhìn Nhậm Hoài Tô, nhìn sự đoan chính tràn đầy trong mắt y, kẻ này, cho dù ánh mắt có dịu dàng tới đâu, hành động có ân cần tới đâu, chẳng qua cũng chỉ là một cương thi giết người mà thôi, căn bản không hề có tình cảm.

Cái gọi là ấm áp dịu dàng, đều chỉ là ảo ảnh.

Lẽ nào y muốn Huyết Lưu Hà nàng giữ? Sắc mặt Cô Quang càng trở nên rét giá. Huyết Lưu Hà có thể thao túng vạn quỷ, nếu rơi vào tay thi mị, thi mị sẽ đủ năng lực mở quỷ môn. Một khi quỷ môn mở ra, nhân gian diệt vong. Lẽ nào đây là mục đích của Nhậm Hoài Tô?

Nhưng cho dù không có Huyết Lưu Hà, y cũng gần như mở được quỷ môn rồi. Nếu hoàn toàn thức tỉnh, có lẽ y sở hữu sức mạnh không một ai có thể tưởng tượng được, còn nếu y vẫn chưa thức tỉnh, căn bản không biết mình là thi mị, vậy cần gì phải mở quỷ môn?

“Cô Quang?” Nhậm Hoài Tô thấy nàng im lặng hồi lâu, sắc mặt âm trầm, bèn từ tốn mở ô, che trên đầu nàng. Y không nói gì, cũng không hỏi han, chỉ lặng lẽ đứng sau lưng nàng.

Cái ô giấy màu trắng đổ bóng trên mặt đất, nom như một vầng trăng đen.

Gió nhẹ phất qua, vạt áo hai người lay động, Cô Quang lạnh lùng buông từng tiếng, “Nhậm Hoài Tô, ta hỏi lại một lần, vì sao người muốn cưới ta?”

“Vì điềm trời.” Y vẫn trả lời như cũ.

“Trời của người đã nói gì với người?” Nàng thì thầm.

“Trần gian sắp diệt vong, để văn hồi diệt, ta buộc phải thành động.” Y đáp lời.

“Vậy ư?” Lòng nàng chợt nhẹ nhõm, dù y không biết mình là thi mị, nhưng lại biết sự hiể nguy diệt thế, “Cưới ta, thì có thể cứu thế?”

Y hơi cau mày, chừng như nhất thời không biết phải đáp thế nào, một hồi lâu sau mới trầm tĩnh nói, “Có thể.”

Nàng ngược lên, nhắm mắt, lẽ nào điềm trời... đã chỉ dẫn loài thi mị không biết mình là thi mị này đến bên nàng, rồi để nàng giết y cho xong chuyện? Thi mị có thân xác bất tử, muốn giết y, cách duy nhất là để y nuốt Huyết Lưu Hà. Huyết Lưu Hà có thể đuổi quỷ, là khắc tinh của chúng, nuốt Huyết Lưu Hà, thân thể thi mị sẽ hồi phục thành xác chết bình thường.

“Cô Quang, khuya rồi, trong núi lạnh, nghỉ ngơi đi.” Giọng nói ôn hoà của y cất lên từ sau lưng, như trăng sáng non mềm, nhẵn nhụi mà bằng lặng.

Nàng mở mắt, hừ một tiếng, “Người ngủ đi, ta không ngủ!”

Nhậm Hoài Tô lại thực sự ngời xuống nhập định, nhắm mắt lại. Nàng đón lấy cái ô, tới ngồi dưới một gốc đại thụ ở xa, nhìn y chăm chăm không chớp mắt.

Huyết Lưu Hà dưới cổ nàng lập loè chớp sáng, giờ nàng đã hiểu vì sao gần đây nó sáng nhiều như thế, sợ rằng buổi ban đầu gặp mặt, Huyết Lưu Hà và Nhậm Hoài Tô đã bài xích lẫn nhau, thậm chí có cả những biến hoá mà nàng không biết đã phát sinh.

Đó là thứ gì?

Dần theo những sợi tơ bạc như khói như mơ buông xuống, ánh sáng từ Huyết Lưu Hà cũng chậm rãi tối đi, dần khôi phục nguyên trạng, nàng có thể cảm giác được quý khí trên người Nhậm Hoài Tô từ từ lịm tắt, cuối cùng bị gột sạch, một khí tức thánh khiết tươi sáng và trong lành mạnh mẽ toả ra từ tứ chi bách hài y, chừng như đến vật áo hay từng đầu ngón tay cũng đang phát tán thứ ánh sáng dịu êm.

Trời giáng thánh khí.

Nơi tích tụ của tinh hoa nhật nguyệt...

Lại là thân thể của một quý mị.

Nàng há hốc miệng, ngờ ngàng chứng kiến cảnh tượng trước mắt, kỳ quan vô tiền kháng hậu, mâu thuẫn cực cùng này vẫn đang lặng lẽ diễn ra, hoàn toàn không phải do nàng ảo giác hoặc nằm mơ.

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 4.2

Võ phòng phương trượng thông thả mở rộng.

Cơ Nhị chưa kịp trông rõ trong phòng có gì, thành linh một tria sét phóng ra. Không kịp chống đỡ, y nghiêng đầu, tia sáng đánh thẳng về phía Đan Hà, Đan Hà né nhanh như cắt, chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, bức tường Phật đường đối diện thủng một lỗ to bằng đầu người. Cơ Nhị liếc mắt, lý do Phật đường Bích Phi tự bị hỏng lần trước hẳn nhiên đã rõ ràng rành.

Đai môn mở toang, Vong Quy hòa thượng lánh đi thật xa, không liếc mắt vào trong dù chỉ là một cái. Cơ Nhị và Đan Hà chăm chú nhìn, trong căn phòng lớn một khối ngọc thạch to bằng một người đang tỏa sáng lập lòe, không biết là vật gì, ngoài ra, bên tường trái võ phòng là kệ sách, bày kín kinh quyển thư tịch tường phải đổ nát loang lỗ đầy vết tích, đều là do kiếm khí làm tổn hại.

Từ khối ngọc ấy trở về trái, nền vách sạch tênh, ngăn nắp chỉnh tề, từ khối ngọc thạch trở về phải, vách thủng lỗ chỗ, nền ngổn ngang gạch nát, cứ như thế đã trải qua một kiếp nạn hủy thiên diệt địa.

Đôi mắt hẹp dài của Đan Hà thoáng khựng lại, trên bức vách bên phải lộ ra màu gạch đen óng, vật liệu dùng xây sửa vách tường là một loại nham thạch cực kỳ rắn chắc, xem ra gian phòng võ này trước khi được xây nên đã biết trước sẽ bị phá hỏng nặng nề. Cơ Nhị lượn một vòng xung quanh khối ngọc thạch vĩ đại, “Đây là kỳ ngọc trong truyền thuyết, nguyên thạch của Túy Hoàng Châu, Túy Thần Ngọc ư?”

Đan Hà gật đầu, “Thứ kỳ ngọc này là vật trấn tà trừ ma, Túy Hoàng Châu chẳng qua chỉ nặng hai lạng đã vang danh khắp chốn, khối thần ngọc này lại cao ngang đầu người, xưng là trân bảo hiếm thấy tuyệt đối không quá lời.”

“Ta chưa từng nghe nói Túy Hoàng Ngọc còn có thể phát ra thứ sét chết người này, lẽ nào nó không hoan nghênh đám người trần mắt thịt như chúng ta đến ngắm?” Cơ Nhị cười, dùng quyền trực trong tay gõ gõ vào khối thần ngọc, vừa rồi khi mở cửa, tia sét sắc bén như đao, hiện tại y hết gõ rồi khua trên đây, thần ngọc lại sừng sững bất động, tựa như một vật chết.

“Túy Thần Ngọc chỉ phát ra thánh khí mãnh liệt mỗi khi gặp phải tà ma xâm thực, nhưng có thể khiến nó tích tụ thành tia sét sắc bén ghê gớm như vậy, không rõ trong võ phòng này vốn đã tồn tại loại tà khí nào?” Đan Hà xoay sang nhìn Vong Quy hòa thượng, “Đại sư, chúng ta rất mong được biết sự tình.”

Vong Quy hòa thượng mặt không chút thay đổi, chỉ một bức họa trên vách võ phòng.

Bức họa ấy được treo bên phía bày kinh quyển, sạch sẽ không một hạt bụi, đường nét phân minh. Cơ Nhị và Đan Hà xem xét hồi lâu, trong bức họa là một nhân vật nom như một vị tướng quân áo trắng, thân hình cao lớn khôi ngô, tay cầm trường thương, cười trên lưng ngựa, trên mặt vị tướng quân này đeo mạng che mặt màu đen, trên mạng che mặt thêu hình đầu lâu dữ tợn, không trông rõ diện mạo.

Dù không rõ diện mạo, nhưng tấm mạng che mặt này vốn vang danh khắp chốn. Truyện thuyết kể rằng, thuở tiên hoàng dựng nước, đệ nhất công thần, kẻ vì ngài chiếm đất giết giặc, thống lĩnh “Hắc Kỳ quân” chinh chiến bốn phương chính là một nhân vật mang mạng che mặt màu đen như vậy, hơn nữa người này văn võ song toàn, sau khi họ Vân dựng nước, được tiên

hoàng phong đại tướng quân. Tên tuổi người này không có trong truyện kể hay sử sách, trong triều ngoài dã đều gọi y là tướng quân che mặt.

Cơ Nhị nhìn chăm chăm bức họa, “Truyền rằng tướng quân che mặt bệnh chết vào năm tiên hoàng đăng cơ, dù lập được công lao kinh thế hãi tục, nường chưa từng có ai được trông thấy chân diện mục, sau khi chết không lập bia văn, tro xương chôn cách hoàng cung mười dặm về tây... Cách hoàng cung mười dặm về tây, lẽ nào là ngay đây?”

Đan Hà lại chăm chú nhìn một vật khác trên kệ sách, đó là một bọc vải đặt có vẻ tùy tiện, dù vẫn sạch sẽ gọn gàng, nhưng có thể nhìn ra là một vật cũ lâu năm, y dần từng bước về phía ấy, chậm rãi nâng nó lên. Cơ Nhị lập tức trông qua, trông thấy Đan Hà mở ra bọc vải cũ kỹ, bên trong mấy mảnh giáp sắt vẫn lấp lánh sáng, đó là một tấm áo.

Hoặc có thể nói là một tấm bố giáp, chỉ khảm mấy mảnh giáp sắt mỏng trước ngực áo, tác dụng trang trí nhiều hơn phòng ngự.

Đan Hà và Cơ Nhị nhất thời câm lặng.

Tấm áo này và trang phục tướng quân che mặt mặc trong bức họa giống hệt nhau.

Y từng là ai, hai vị thí chủ đã rõ hay chưa?” Vong Quy hòa thượng chấp tay trước ngực.

Cơ Nhị thấy vị hòa thượng ấy thần thái trang nghiêm, dường như lòng đang dâng lên một nỗi buồn thương nào đó, “À... thứ cho ta càn rỡ, đại sư năm ấy phải chăng từng là một thành viên của Hắc Kỳ quân?”

Tròng mắt Vong Quy hòa thượng chợt khựng, thành linh trừng lớn, cái nhìn sáng rỡ ấy chớp mắt tắt lịm đi, không đáp lời.

Tuy người ấy không trả lời, nhưng Cơ Nhị biết mình đoán đúng, lão hòa thượng này là mooth thành viên của Hắc Kỳ quân, vậy Nhậm Hoài Tô là ai, hẳn nhiên đã rất rõ rang. Đan Hà thoáng chau mày, “Thời Hắc Kỳ quân còn chinh chiến đã cách đây hơn sáu mươi năm, nếu Nhậm Hoài Tô thực sự là y, tại sao lại trẻ đến vậy? Trừ phi...”

“Trừ phi... trừ phi y tuyệt không phải người bình thường.” Cơ Nhị mỉm cười tiếp lời y.

Nhưng Đan Hà lại lắc đầu. “Y trẻ như vậy, đồng thời không có chút ấn tượng nào với chuyện năm xưa, một lòng tin rằng mình lớn lên ở Bích Phi tự, tóc đen cắt đứt rồi hồi sinh, quanh năm uống Long Tuyết Bích Huyết, thậm chí trong võ phòng riêng lại tồn tại một khối túy thần ngọc to như thế... Đại sư, khổ tâm bưng bít nhiều năm, gom góp nhiều vật phẩm trấn tà, chỉ để bảo vệ y không xảy ra biến hóa, có phải hay không?”

Vong Quy hòa thượng không trả lời, “A di đà Phật.”

“Đan Hà, để bảo vệ y khỏi sự biến hóa nào?”

“Thi biến... hoặc quỷ biến...” Đan Hà chậm rãi đáp, “Y không phải là người, mà là thi mị.”

Cơ Nhị nắm chặt quyền trục, mi mắt khép hờ, “Năm xưa y đã gặp phải tai kiếp gì, đại tướng quân che mặt lưng danh thiên hạ sao lại biến thành thi mị? Tiên hoàng dùng Túy Hoàng Ngọc trấn giữ y trong Bích Phi tự, không chỉ xuất phát từ lòng biết ơn, hẳn là có ý đồ khác?” Thoàng trầm ngâm chốc lát, y liếc nhìn Vong Quy hòa thượng, “Có liên quan gì đến diêm trời hay không?”

Vong Quy hòa thượng vẫn chấp tay, im lặng.

Cơ Nhị chậm chạp thả bước dạo một vòng xung quanh võ phòng, “Bản triều một lòng tin đạo quỷ thần, sáu mươi năm trước dựng nước, nghe đâu

cũng có một vị đan nhân tinh thông thuật tiên tri, chẳng lẽ người này đã tính được điềm diệt thể vào ngay lúc đó... Điem trời lần này, đan nhân đều nghĩ Nhậm Hoài Tô là Vạn Thánh Linh, nhưng thực ra y là thi mị, nếu đã là thi mị thì không có khả năng sở hữu thánh thể thuần khiết, vậy Vạn Thánh Linh mà người ta tiên đoán rốt cuộc là ai? Sao lại giống NHậm Hoài Tô đến vậy?” Cơ Nhị lại dạo thêm nửa vòng, “Nếu như... điềm trời lần này đã thành hình vào sáu mươi năm trước, vậy ban đầu thánh thể rơi vào người Nhậm Hoài Tô, còn đan nhân thì... biến thành thi mị? Có thân xác không phải là người thì sẽ bất tử, thánh khí khoong thể chuyển thể sẽ chiếm giữ cơ thể Nhậm Hoài Tô lâu dài, và cũng bởi vì y không phải thánh thể thuần khiết, cho nên vĩnh viễn không thể trở thành vạn thánh linh. Hoài Tô không chết, nhân gian bất diệt?” Y ngược đôi mắt hơi xếch, hướng cái nhìn sáng rõ về phía Vong Quy hòa thượng, “ Có phải như vậy không? Vong Quy đại sư.”

Vong Quy buông xuống một tiếng thở dài, dù không trả lời, nhưng tràn ngập nỗi thê lương.

Cơ Nhị biết mình suy đoán dù không trúng cũng không cách sự thật bao xa, bật cười ha hả, “Cho nên Bích Phi tự được dựng nên để duy trì trạng thái không sống không chết ấy của y, tiên hoàng trấn giữ y ở đây, để giang sơn thiên hạ được thiên thu vạn đại, đời đời bất diệt.”

“Cơ Nhị, trước đây có lẽ như vậy, nhưng hiện nay tình huống đã khác rồi.” Đan Hà đột nhiên xen lời, “Hoài Tô ở Bích Phi tự tu hành nhiều năm, quý khí gần như đã tan biến hẳn, chỉ cần y kiên định Phật tâm, y vẫn là vạn thánh linh, đó là nguyên nhân điềm diệt thể xuất hiện lần thứ hai.”

“Gì cơ?” Hàng mày dài tuấn mỹ của Cơ Nhị nhướn cao, “Vậy nghĩa là lần này y rời chùa, chọn việc giết vợ, không phải là sai lầm, mà cũng là việc phải làm? Thế nhưng...”

“Không sai, y phải tìm thấy phương pháp tự hủy thánh khí, ta không biết tiền bối năm xưa đã dùng phương pháp nào biến y thành thi mị, nhưng hẳn

là vô cùng tàn khốc...” Đan Hà thở dài, “Thi mị là thứ cực ác trên trần gian, tuyệt đối không thể để nó thức giấc, chỉ mong y tâm tư kiên định, có thể cưới nữ quý Cô Quang, sau đó giết vợ lập tội, diệt trừ thánh thể.”

“Ngộ nhờ y thức tỉnh giữa chừng thì sao? Thánh thể không phải cũng đồng thời hủy diệt ư? Sao cách đó lại không dùng được?”

“Một khi thi mị thức tỉnh, như Hoài Tô... Một thi mị mạnh mẽ oai phong như tướng quân che mặt năm xưa, sở hữu cơ thể bất lão bất tử, dù nhân gian không diệt vong, cũng làm sao tránh khỏi tai kiếp?” Đan Hà thở dài, “Thi mị bất tử, sát sinh là thiên tính, nó có thể mở quỹ môn, khi ấy nhân gian có khác nào quỷ vực?”

“A di đà Phật.” Tấm áo pha lê của Cơ Nhị lấp lánh khi đứng bên cạnh Túy Hoàng Ngọc, “To chuyện rồi, to chuyện rồi.”

...

Giữa núi hoang, trăng đã nhạt màu.

Nhậm Hoài Tô tỉnh dậy, không may may biết chuyện hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt vừa rồi, vừa mở mắt đã gọi, “Cô Quang.”

“Cô Quang Cô Quang Cô Quang,” nàng lạnh lùng đáp lời, “Suốt ngày gọi gọi gọi, có gì hay mà gọi mãi?”

Y mở mắt, đồng lửa hôm qua vẫn chưa lụi hẳn, có hai củ khoai đã vùi chín lăn lóc trên đất, do Cô Quang ném vào lúc sáng sớm. Trước giờ chỉ có y lùng sục khắp nơi tìm thịt cho nàng, đây là lần đầu nàng chuẩn bị bữa cho y. Y vẫn không có phản ứng gì đặc biệt như trước, chỉ nói cảm ơn, nhặt một củ khoai bẻ ra bắt đầu ăn.

Hôm đó mây âm u, không thấy mặt trời. Nàng ngắt một nhánh cỏ dại, nhìn mũi giày y dẫm chiêu, “Người đói ư?”

Tay y khựng lại, nhắm hai mắt, “Không.”

“Vậy sao phải ăn?” Nàng hỏi.

“Con người đều phải ăn.” Y đáp rất nghiêm túc.

Nàng nín lặng, y không biết rằng y không cần “ăn”, dù vĩnh viễn không ăn cũng không bao giờ chết. Y ăn một cách điềm nhiên đơn giản như vậy, nếu vừa rồi nàng nhét Huyết Lưu Hà vào củ khoai, chỉ sợ y sẽ nuốt luôn mà không hề phát giác. Nhìn thần sắc bình thản của y, dường như có thể khiến người ta quên đi cảnh y giết chóc.

Y, chỉ cần không vấy máu, có lẽ sẽ vĩnh viễn như vậy.

Trăm năm ngàn năm về sau, khi những người y quen biết già đi chết đi, có lẽ y mới y thức được sự dị biệt của mình.

Còn nàng thì sao? Rốt cuộc nàng có là “người” hay không? Một trăm năm, một ngàn năm sau, nàng có “chết” không? Nếu nàng không chết, thì nhân gian hòa quý vực có gì không tốt? Sao nàng phải cứu thế? Sao nàng phải lo lắng sợ hãi hộ nhiều người không quen biết đến thế? Kẻ đang ở trước mặt nàng đây dù không phải con người, nhưng là kẻ đầu tiên đối tốt với nàng từ khi nàng ra đời.

Nàng liếc nhìn Nhậm Hoài Tô đang gói ghém hành lý, nếu người này dù trở nên tàn nhẫn hiếu sát vẫn đối tốt với nàng, vậy diệt thế cũng chẳng có gì là không tốt.

“Nhậm Hoài Tô,” nàng bỗng nói, “Hôm ấy người nói: Trên thế gian đâu còn ai khác, chỉ có người, chỉ có ta, nghĩa là sao?”

Y ngược lên kinh ngạc, nghiêm túc suy ngẫm rất lâu, “Ta từng nói thế?”

Nàng mỉm cười, quả nhiên là đã quên. Nàng phẩy tay, “Chúng ta đi tìm Vô Ái Hồn thôi.”

“Cô Quang, lấy được Cực Nhật Châu, quả nhiên tâm trạng cô tốt hơn nhiều.” Y vác hành lý trên lưng, hai con ngựa đã không biết đi đâu về đâu, vả lại y cũng không có ý định cười ngựa.

Ô! Một thi mị cũng biết xem tâm trạng người khác có tốt hay không? Y biết tâm trạng là cái gì ư? Nàng liếc xéo y khinh khỉnh, “Ta muốn về phía Nam, ở đó có một nơi gọi là Vô Tâm cốc, trong Vô Tâm cốc có cỏ độc, trái của nó chính là Vô Ái Hồn.”

...

Chương 5: Nhân sinh hà đàm tình

Ra khỏi Hoành Đoạn hỏa sơn, Nhậm Hoài Tô mua hai con ngựa khác, hai người chạy về nam, quãng đường từ Hoành Đoạn hỏa sơn đến Vô Tâm cốc ước chừng vạn dặm, dù có tuần mã ngày chạy trăm dặm, cũng phải đi ròng rã mười ngày.

Nhưng hai người đi chưa tới hai ngày đã gặp phải phiền phức.

Trên đường từ Hoành Đoạn hỏa sơn đến Phổ Vân huyện có một con sông lớn chắn ngang, sông rất rộng và nước chảy xiết, không có cầu bắc qua, muốn sang sông chỉ có thể ngồi thuyền.

Bấy giờ trên thuyền có một ông lão râu tóc tua tủa đang đứng, hai tay cầm mái chèo, chặn bước hai người.

“Lục cô nương.” Giọng lão vang vọng mạnh mẽ, “Lão hủ tốn một năm ròng mới thăm dò được hành tung của cô, cô có còn nhớ lão hủ không?”

Lão hủ? Lục Cô Quang lạnh lùng nhìn lão già trên thuyền, “Không nhớ.”

Lão không nổi giận, điềm đạm nói, “Lão hủ là Hồng Đường.”

Nàng ngẫm nghĩ, “Hóa ra ông là người nhà Hồng Thế Phương? Cso chuyện gì?” Nàng ghìm cương ngựa, “Hồng gia bỏ cả năm trời tìm ta? Ta nhớ mình đâu có lấy mạng Hồng Thế Phương, không oán không thù, tìm ta làm gì?”

“Lão hủ phụng mệnh Hồng thiếu gia, nhất định phải đưa Lục cô nương trở về.” Hồng Đường vẫn ôn tồn, “Thiếu gia đối với cô nương là thật lòng, từ khi Lục cô nương rời đi, thiếu gia đổ bệnh nặng mấy lần, nhưng nhớ khôn nguôi.”

“Nhưng nhớ khôn nguôi?” Ý cười lạnh lẽo phủ đầy trên mặt nàng, “Nhưng nhớ không nguôi? Câu này mà Hồng Thế Phương cũng nói ra miệng được? Y bệnh thì chết đi, liên quan gì đến ta?”

“Thiếu gia tương tư thành bệnh, không phải cô nương thì không ai cứu được.” Ngữ điệu Hồng Đường cứ đều đều bình thản, nói những câu như thế mà tuyệt không có ý bỡn cợt.

“Tránh đường!” Lục Cô Quang không muốn tốn hơi thừa lời với lão, nắm chặt quạt quý trong tay, chỉ đợi lão tiếp tục cản đường, nàng sẽ lập tức lấy mạng lão.

“A di đà Phật.”

Bỗng nghe phật hiệu vọng tới, giữa dòng sông, một con thuyền khác thong thả ghé sang, có bị hòa thượng áo trắng đứng ở mũi thuyền, “ả ma đầu này sát nghiệt nặng nề, lún sâu trong ngũ quỷ, từ lâu đã không thể sánh với người thường. Hồng thí chủ đang độ thiếu niên, luận võ công, hay nhân phẩm đều là bậc nhất, gia học uyên bác, há lại sa vào nghiệt duyên thấp

kém? Ma đầu này đã giết rất nhiều đệ tử nhà Phật, lại là hung thủ sát hại Ân Khánh đại sư, hôm nay Ma Đà nhất định phải hàng yêu trừ ma, tiêu diệt yêu nghiệt.”

Nàng liếc qua, con thuyền mới tới không chỉ chở mỗi Ma Đà, trên khoang còn đứng lố nhố khoảng chục vị nhân sĩ võ lâm lạ mặt, ai nấy thái độ hăng học, hẳn là kẻ thù của nàng. Nàng hành sự bất phân thiện ác, càng không huy kỵ gây thù chuốc oán, cũng lười phân biệt ai với ai, chỉ hừ lạnh một tiếng, “Những kẻ muốn hàng yêu trừ ma ta gặp nhiều rồi, các người cùng xông lên đi.”

“Nếu Lục cô nương không đi cùng lão hủ, chỉ sợ Hồng gia cũng không can nổi bước đường trừ ma của Ma Đà đại sư.” Lão già trên con thuyền kia lại từ tốn khuyên nhủ.

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 5.2: Nhân Sinh Hà Đàm Tình

Nàng chém xiên quạt quỷ, một bóng quỷ dật dờ bên mép quạt, gương mặt dờ dẫm, “Hồng Đường, về bảo với Hồng Thế Phương: ‘Người hận ta rất nhiều, hơn người cũng chẳng sao; nếu không thiết sống thì mau chết đi, liên lụy người khác phải vì mình vào sinh ra tử nào đáng mặt nam nhân?’ Còn lão, không có gan xuống thuyền động thủ thì về đi cho sớm, đừng có ở đây nhiều lời.”

Hồng Đường thoáng biến sắc, nhưng vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Lục Cô Quang cũng kệ lão, Nhậm Hoài Tô đứng một bên vẫn rất an tĩnh, cứ như thể chẳng thấy diễn biến trên sông. Nàng liếc về phía y, âm thầm bất mãn, cường địch chặn đường mà y không hề để lộ chút kinh ngạc.

Có lẽ những chuyện không liên quan đến việc ‘cưới vợ’ hoặc Vô Ái Hồn, y đều không quan tâm và cũng không muốn ra tay. Nàng thường xuyên bị kẻ thù tìm tới cửa, đó đều là chuyện của nàng, đâu liên quan gì đến y cơ chứ?

Y là một thi mi chưa tỉnh giấc.

Không có cảm tình, không phải người sống, chỉ có một cái xác oha hoạt động theo diêm trời mà thôi.

Mũi tên bắn lên từ con thuyền lớn giữa dòng sông xé gió vút qua, cánh quạt của nàng xoẹt qua một vệt sáng đen, hoá mũi tên thành bột phấn. Ngay thời khắc nàng ra tay, nhóm người trên thuyền lần lượt xuất chiêu. Họ sợ

sức mạnh của quạt quỷ nên không dám lại gần, đủ các loại ám khí phi đao bay thẳng tới, mang theo vật thể phục ma của đủ các môn các phái, nào hạt châu, nào bùa, nào chú thuật.

Lục Cô Quang ngồi trên lưng ngựa vùng quạt, nghe vang vọng tiếng quỷ ma rên xiết, bóng đen bốc lên dật dờ, dần dần khuếch tán, một cái bóng có hình đầu lâu bùng ra từ quanh thân nàng, bổ về phía con thuyền lớn. Ám khí của đám người trên thuyền tất cả đều rơi xuống, tan thành tro bụi trong vùng bóng, ai nấy cả kinh thất sắc, thi nhau né tránh. Đường lúc bóng đen hình đầu lâu sắp nuốt gọn cả con thuyền, Ma Đà thành linh thét lớn, một tia sét đột ngột nháng lên, cả con thuyền bốc cháy phừng phừng, ngọn lửa lan dọc dòng nước, trườn dần lên bờ, trong chớp mắt người trên thuyền kêu la thảm thiết, cháy thành than. Sức mạnh của mười mấy oan hồn nhập vào lửa đỏ, ngọn lửa nhanh chóng vây mấy vòng quanh Cô Quang và Nhậm Hoài Tô, lập loè kỳ dị.

Nàng kinh ngạc nhìn Ma Đà vùng tay giết mười mấy người để tăng cường phục ma trận. Cô Quang định thần nhìn lại, thấy ngọn lửa vẽ thành ba vòng quanh mình và Nhậm Hoài Tô, vết lửa ngoằn ngoèo uốn khúc, tạo thành một phục ma chú vĩ đại. Ma Đà hẳn đã dùng vật dẫn lửa vẽ sẵn trên đất trước khi nàng tới, một khi nàng bước vào vòng, lão lập tức giết người lấy sức mạnh oan hồn trấn áp.

Chẳng ngờ lão hoà thượng tự xưng là kẻ hàng yêu trừ ma này thủ đoạn lại tàn độc đến vậy. Nàng không biết hình vẽ của Ma Đà là chú ngữ gì, chỉ trông thấy bóng đen hình đầu lâu bị hoả chú ảnh hưởng, nhát dần đi, Ma Đà đứng trên con thuyền đang gãy đổ chấp tay niệm chú, lửa cháy rừng rực trên người, lão không chỉ sát nhân phục ma, còn định hiến tế cả bản thân, dù có chết cũng phải giết Lục Cô Quang.

Nàng trơ mắt nhìn đăm đăm con thuyền đang dần chìm vào nước, hoà thượng trên thuyền thành người lửa nhưng vẫn đứng sừng sững, không ngừng niệm chú.

Ngọn lửa nóng cháy đột nhiên bốc cao... Ma Đà đã chết, linh hồn kẻ bày trận giờ đã nhập trận, khiến phục ma càng thêm vĩ đại, bỏng rát hơn cả Tam Muội Chân Hoả, quỳên với Phật khí và oán khí. Nàng đứng trong trận mà không thấy nóng, cúi đầu nhìn, trông thấy trong ngực áo có vật lấp lánh sáng, một mùi hương trong lành và thanh đậm bao bọc lấy nàng, Phật hoá ma hoá bên ngoài có dữ tợn đến mức nào cũng không thể làm tổn thương nàng dù chỉ là một cọng lông sợi tóc.

Nàng bỗng thấy hơi buồn cười, thực sự buồn cười...

Đó là Cực Nhật Châu.

Kẻ mang Cực Nhật Châu, không sợ lửa nóng, khinh nhờn bóng tối.

Nàng ngoảnh lại nhìn, Nhậm Hoài Tô không có Cực Nhật Châu, y nhất định sẽ bị lửa phục ma thiêu đốt. Nhưng Cô Quang lại thấy sắc mặt y bình tĩnh hiền hoà, y phục quanh thân thậm chí không bốc lấy một sợi khói, dường như còn tự tại hơn nàng.

Ngọn lửa điên cuồng thiêu đốt như rồng giận hổ gầm, nuốt hết khoảng không gian rộng vài chục trượng.

Nhưng tận đến khi cỏ cây trong phạm vi vài chục trượng ấy đã cháy thành than, nước sông cũng ngả đỏ, cá tôm chết sạch, thỏ chạy ưng rời... hai kẻ đứng giữa tâm trận, hai kẻ đáng chết nhất, hai kẻ nhẽ ra nên hoá thành tro bụi từ lâu, vẫn yên lành.

Không may may thương tổn, thậm chí hai con ngựa họ cười cũng không mất dù chỉ một sợi lông.

Nếu xác Ma Đà chưa cháy hết, ắt hẳn không nhắm nổi mắt.

Con thuyền của Hồng Đường chỉ lánh thật xa, bây giờ đang chậm rãi cập bờ.

Nhìn thăm trạng của bờ sông sau trận lửa, lại nhìn Lục Cô Quang yên ổn thành thoi, Hồng Đường nói năng càng thận trọng hơn vừa nãy ba phần, “Lục cô nương, thiếu gia đối với cô nương tuyệt không ác ý. Hy vọng cô nương nể tình từng ngụ ở Hồng gia vài ngày mà gặp thiếu gia nhà ta một lần.”

“Không.” Nàng quả quyết cự tuyệt.

Mặt Hồng Đường giãn giật, Lục Cô Quang mạnh như vậy, đánh hẳn nhiên không lại, nói lại càng không xong, uống lão ba mươi năm làm tổng quản Hồng gia, cũng bó tay hết cách. Lão chợt chú ý thấy bên cạnh Lục Cô Quang còn có một người, người này bạch y tuấn mã, vẫn luôn đứng cạnh Cô Quang, chưa từng cất lời nói chuyện.

Nhân vật này là ai? Lão chấp tay cất tiếng hỏi thăm, “Vị công tử này... cứu một mạng người còn hơn xây bảy toà tháp, dẫu Lục cô nương không có tình với thiếu gia nhà ta, cũng mong cô gặp thiếu gia nói thẳng một lời, cắt đứt ý niệm của thiếu gia.”

Câu “Không đi” lạnh lùng còn chưa kịp vượt khỏi miệng, nàng đã thấy Nhậm Hoài Tô gật đầu. Cô Quang thoáng sửng sốt, quên cả mình định nói gì.

Không ngờ y lại nghe!

Còn rất nghiêm túc gật đầu... Nàng kinh ngạc há hốc miệng, thấy hơi dờ khóc dở cười, trừng mắt nhìn y, “Người có ý gì?”

“Cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp.” Y tư thái an tường, ngữ điệu ôn hoà, vô cùng nghiêm túc.

“Chuyện của ta và Hồng Thế Phương cần người gật đầu?” Nàng cười nhạt, “Người nghĩ người là ai?”

Y rất nghiêm túc nhìn nàng, ánh mắt dịu dàng hoà nhã, vẫn buông một câu rất ôn tồn, “Cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp.”

Nàng đầy một bụng cười nhặt và giễu cợt, nhưng đột nhiên lại không thể nào nói ra, kẻ này rõ ràng là một thi mị, nhưng dáng vẻ nghiêm trang, ánh nhìn chừng như chứa đựng cảm tình, chừng như thực sự biết thương xót thế nhân, quan tâm người khác... thực sự rất đẹp.

Trái tim nàng rung động, không dừng muốn ngắm nhiều hơn.

Cho nên nàng cũng không dừng im lặng, không dừng lên thuyền, không dừng cùng Nhậm Hoài Tô đi một chuyến tới Hồng gia.

...

Hồng gia ở Giang Bắc năm mươi năm trước là thế lực có máu mặt trên giang hồ, song con cháu bất tài, tới nay gia nghiệp tuy lớn nhưng lại không còn oai phong xưa. Hiện nay gia chủ Hồng gia là Hồng Khương vì tẩu hoả nhập ma khi luyện công mà ngã bệnh liệt giường, sắp xuôi tay về trời. Hồng Khương sinh được hai con trai, con trưởng Hồng Phóng ham mê tửu sắc, ba năm trước giành hoa khôi thanh lâu với người ta bị đánh nội thương nghiêm trọng, chạy chữa năm ngày không khỏi nhắm mắt bỏ cha đi trước. Người con thứ Hồng Thế Phương là hy vọng duy nhất của Hồng gia, cũng là người duy nhất có thể nối dõi tông đường. Hồng Thế Phương từ bé đã khiếm tổn nhã nhận, cả võ công lẫn văn tài đều thuộc hạng giời giàng trên giang hồ, khác hẳn anh mình. Không biết làm sao năm ngoái y có dịp chạm mặt Lục Cô Quang ở Uất Sơn, từ đó kết thành nghịệp duyên. Lục Cô Quang không tính là xinh đẹp, càng khó có thể coi là lan tâm huệ chất, thực đức hiền lương, chẳng hiểu vì sao Hồng Thế Phương vẫn si mê chung tình, một lòng theo đuổi, cuối cùng cũng giành được một dịp mời nàng tới Hồng gia làm khách. Không làm khách thì thôi, làm khách rồi trưởng bối Hồng gai mới thành linh được hay chuyện ái tử si mê yêu nữ, lập tức như lâm đại địch, mời tới mấy chục vị cao thủ giang hồ giao đấu với Lục Cô Quang. Đêm

hôm ấy Lục Cô Quang cười nhạt, không đánh mà bỏ đi, từ đó Hồng Thế Phương đổ bệnh.

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 5.3

Sau một năm nàng lại bước vào trang viên này. Thực ra ấn tượng của nàng với nó cũng giống như ấn tượng với Hồng Thế Phương, hoàn toàn không sâu sắc, chưa từng ghi nhớ. Nhưng nghe có người nhớ thương nàng đến ghi tâm khắc cốt, nhớ đến tím ruột bầm gan, nhớ đến tuyệt vọng, nhớ đến liệt giường, sống không bằng chết, nói cho cùng trong lòng nàng cũng lấy làm vui vẻ lắm.

Giống như chuyện năm ấy nàng đồng ý đến làm khách Hồng gia, có một người muốn tốt với nàng, tình nguyện băng sông vượt núi đi tìm nàng, van vì nàng, trông ngóng được cùng nàng đồng hành, sẵn lòng nói hết thảy những lời mật ngọt trên trên thế gian, sợ nàng không vui dù chỉ là một chút... Thứ cảm giác ấy sao lại không tốt? Cho nên nàng đi cùng y, bước vào Hồng gia.

Thế nhưng, nàng thích cảm giác ấy, đồng thời cũng ghét nó. Nàng chưa từng kỳ vọng Hồng Thế Phương sẽ làm gì đó cho nàng. Ghé Hồng gia làm khách, nàng cũng đã sớm suy đoán xem đây liệu có phải là một cái bẫy. Nhưng suốt dọc đường bàng quan lạnh nhạt, ngoài nổi si mê và vui sướng điên cuồng không thôi của Hồng Thế Phương, nàng hoàn toàn không nhìn ra gì khác.

Y không nghĩ rằng cha mẹ mình sẽ như lâm đại địch, cũng không đoán được thái độ thành khẩn đến mức hạ mình bẻ mọn đến vậy lại không đổi được chân tâm mà mình khao khát.

Hồng Thế Phương chẳng qua là một đứa trẻ đại khờ, suốt dọc đường đi Hồng gia, Lục Cô Quang đều lạnh lùng nghĩ thế, không giống Nhậm Hoài Tô.

Giống yêu ma mà không phải người kia cả hành trình đều coi nàng là con trẻ.

Nhưng... giống như trên thế giới không mấy ai ghét bỏ việc được người khác si mê theo đuổi, hẳn thế gian này mấy ai ghét bỏ việc được người khác kiên nhẫn chăm nom, dù có đánh có chửi vẫn không thay đổi, tuyệt không hối hận? Hôm nay mặt trời không ló dạng, nàng cười trên lưng ngựa, Nhậm Hoài Tô đi sát bên, vẫn đang mở ô che cho nàng, bóng râm vững chãi, chưa từng dao động, hết như trái tim y.

Nàng lén thở dài, đáng tiếc, dù vô oán vô hối thế nào, đều không phải xuất phát từ chính tâm khảm y.

“Lục cô nương, đã tới gia phủ, có thể xuống ngựa rồi.” Hồng Đường và vài người hầu trong Hồng gia cười ngựa phía trước dẫn đường, ngựa nhanh chóng đi vào đại môn một toà thành trấn, Lục Cô Quang ngược đầu nhìnwf, trên cổng thành viết ba chữ lớn “Hồng Gia Trấn”. Lần trước nàng tới căn bản không hề lưu ý đây là nơi nào, xem ra nhà họ Hồng có ảnh hưởng rất lớn với chốn này. Ngựa Nhậm Hoài Tô vẫn yên ổn bên cạnh nàng, nàng ngược nhìn cổng thành, còn y chỉ điề tĩnh ôn hoà nhìn về phía trước. Phía trước là một khu chợ phiên nho nhỏ, trong chợ người mua kẻ bán, cách không xa đó có hai cánh cửa khổng lồ sơn son nổi bật, chính là Hồng phủ.

Lục Cô Quang tung mình xuống ngựa, Nhậm Hoài Tô dường như không nhìn nàng, nhưng nàng vừa di chuyển, đế giày vừa chạm đất, tán ô trên đỉnh đầu cũng lập tức ghé qua như hình với bóng, vừa vịn che đi ánh mặt trời. Nàng ngoảnh nhìn, Nhậm Hoài Tô đứng sát bên, y xuống ngựa thế nào, không một ai nhìn rõ.

Hồng Đường âm thầm quệt mồ hôi, cũng may hôm trước không động thủ với hai người họ, Lục Cô Quang quý khí đầy người, vốn là cường địch, kẻ áo trắng này cao thâm khôn lường, càng là nhân vật khó lòng đo đoán.

Hai người bước qua cửa son Hồng phủ, Hồng Đường lập tức nói, “Lục cô nương nếu không mệt, có thể ghé phòng thiếu gia thăm hỏi trước không?”

Lục Cô Quang hừ nhạt, “Thăm rồi ta có thể đi?”

Giọng Hồng Đường vẫn vang vọng, không kiêu không hèn, “Chỉ cần cô nương có thể xoá bỏ ý niệm tưởng của thiếu gia, cắt đứt nghiệt duyên, đương nhiên có thể đi.”

Nàng lạnh lùng liếc lão, thế nghĩa là muốn đổ hết tội cho nàng. Nàng muốn đi thì đi, lẽ nào Hồng gia còn có ai đủ khả năng ngăn cản? Nếu như không phải... nàng nhìn Nhậm Hoài Tô, hậm hực nghĩ, nếu không phải vì kẻ đánh không lại, đuổi không đi này, nàng há phải đứng đây.

Chợt nghe mấy ngón tay ấm áp, nàng giật mình nhìn xuống, thấy Nhậm Hoài Tô đang nắm tay mình, trong lòng đang thầm khó hiểu, lại nghe y nói, “Cứu một mạng người...”

“Còn hơn xây bảy tầng tháp.” Nàng tiếp, gương mặt dâng lên một ý cười trào phúng. Hoá ra y nắm tay nàng chỉ vì sợ nàng giữ áo bỏ đi, giống yêu vật này cũng thật là biết lo cho người khác.

Nghe nàng tiếp lời, Nhậm Hoài Tô mỉm cười, cứ như thể đang vui mừng vì nàng nhớ được câu nói ấy. Lục Cô Quang cười nhạt, trừ mấy câu nhảm nhí của Phật tổ nhà người, người còn biết nói gì khác nữa không? Ý cười trên mặt nàng càng trở nên lạnh giá, thi mị giết người như ma toàn thân vấy máu mà nói hết như thanh cao thánh khiết lắm!

Thật là nực cười!

Hồng Đường tất nhiên không biết trong lòng Cô Quang nổi sóng, lão dẫn hai người đến trước một gian phòng yên tĩnh, “Thiếu gia ở bên trong.”

Gian nhà ngói xanh tường đỏ, rất mực tao nhã, trong viện có một hồ sen, gió nhẹ phơ phất thổi, ùi thảo mộc ngát thơm phất qua ngang mặt, càng thêm nổi bật xuất trần.

Lục Cô Quang vung quạt, biến ra vô số điểm lân tinh hộ thể, chậm rãi đưa bước vào viện. Trong viện không có hảo hán giang hồ đến phục kích yêu nữ, chỉ có mùi thuốc thang trang nhã phảng phất đó đây, như thể đã thấm đầy trong từng phân từng tấc, từng cây cột gỗ lan của khu đình viện này.

Hồng Thế Phương thực sự sắp chết ư? Nàng đẩy mở cửa phòng.

Nhậm Hoài Tô vẫn luôn theo sau, khi nàng mở cửa, y cũng xếp ô.

Trong phòng ấm áp, đang giữa tiết giao mùa xuân hạ mà vẫn bày chậu than, lúc mở cửa, trừ mùi thuốc, thơm phức xông vào mũi còn có mùi thịt.

Mùi thịt hầm.

Còn là mùi của một món thịt hầm vừa tới, người thấy liền cảm giác được hương vị của món thịt tan ra trên môi lưỡi.

Gần như ngay lập tức, nàng thấy đói, định thần nhìn lại: Mùi thịt lạ lùng trong căn phòng bệnh đến từ một lò lửa góc phòng. Loại lò đất màu đỏ cỡ nhỏ vốn dùng để hâm rượu mới, lúc này phía trên kê một niêu hầm to bằng cái cối, từ đó mùi thơm bốc ra nức mũi.

Trong phòng bày một cái bàn bát tiên, bên trên xếp đầy chai lọ, không dưới mười tám mười chín loại, mùi thuốc phát ra chính từ đây. Lục Cô Quang nhìn kẻ đang nằm trên giường bằng ánh mắt kì dị: Sắc mặt xanh xao,

gầy trơ xương, chỉ có hơi thở mong manh để phân biệt y và người chết, đã bệnh tới mức này còn có tâm trạng mà ăn thịt?

Người nằm trên giường dù đã nhợt nhạt như xác chết nhưng vẫn là một công tử mặt mày đoan chính, nghe có người vào, y vốn vẫn thức, bèn hé mắt nhìn. Trông thấy Lục Cô Quang, sắc mặt y bỗng ửng hồng. Hồng Thế Phương nhìn nàng chăm chăm, không mảy may nhúc nhích, cũng không nói gì. Rất lâu sau, y nhắm mắt, thì thào tự nhủ, “Quả nhiên... Người sắp chết... Những gì nhìn thấy đều không thực...”

“Người mắc bệnh gì?” Lục Cô Quang cau mày hỏi. Nàng chẳng cần biết vị Hồng thiếu gia này ví sao mà ủ ê buồn bã, không thiết sống đến mức nói ra câu vừa này, tuyệt vọng tới độ nào mới khiến y ngỡ rằng tất thấy chỉ là ảo giác... Nàng không phải không biết tình y sâu nặng, nhưng hơi sức đâu mà quan tâm.

Hồng Thế Quang nghe nàng hhoir xong ngồi bật dậy, “Cô Quang?”

Nàng lạnh lùng nhìn y, “Ừ.”

Đôi mắt Hồng Thế Phương bỗng sáng rỡ, như thể sức sống mất tích lâu ngày chợt trở về, “Cô Quang, cô trở lại... thăm ta đây ư? Cô không trách ta nữa ư? Cô... tha thứ cho ta rồi ư?” Hồng Thế Phương loạng choạng bước xuống, bước quẩn mấy vòng mới sung sướng lao về phía niêu thịt ở góc tường, “Cô Quang... Ta mỗi ngày, mỗi ngày đều ngóng cô quay lại, cô xem... cô thích ăn thịt, ta tìm trù nương học nghề, mỗi ngày... mỗi ngày đều tự tay chuẩn bị một niêu thịt, đợi cô trở về. Ta nấu hết niêu này đến niêu khác, bất kể là ngày hay đêm... chỉ cần cô về nhất định là có ngay...” Y không kể thịt hầm trong niêu là thịt gáy loài bò hoang dã mọc lông toàn thân dưới chân núi Thiên Sơn, mỗi con chỉ được một miếng nhỏ, suốt một năm nay y cứ hầm như thế, niêu thịt be bé đó Hồng gia tốn kém không biết bao nhiêu là kể.

Lục Cô Quang liếc niêu thịt, giọng khinh khỉnh, “Đây đâu phải nhà ta, sao ta phải về? Hồng Thế Phương, người nhà người hận ta, muốn giết ta, đó là chuyện của người ta, không liên quan đến người, ta phân biệt rõ. Huống chi Hồng gia phái người truy sát, không ít kẻ chết dưới tay ta, chuyện này người không có gì phải xin lỗi, hoàn toàn không liên quan đến người.”

Nàng nói rất hiển nhiên, bình thản thẳng thắn, đối với nàng đây chẳng qua là một chuyện cón con, không dính dáng đến dù chỉ một sợi tóc của Hồng Thế Phương. Nhưng Hồng Thế Phương nghe vậy sắc mặt trắng bệch, y vì chuyện Hồng gia truy sát nàng mà đau khổ trọn một năm trời, tưởng mình tổn thương nàng ghê gớm, chỉ hận không thể chết đi, kết quả... Kết quả kỳ thực trong lòng nàng, y thậm chí không có cả tư cách để bị nàng oán hận? Nếu thật sự là như vậy, chẳng thà ngày ấy y thực sự rấp tâm hại nàng... Y kích động, mặt mày đỏ lựng, bỗng nghe nàng hỏi, “Người bị bệnh gì?” Nàng rút cuộc vẫn quan tâm đến y! Lập tức bệnh một cũng biến thành mười, huống gì y thực sự bệnh thập tử nhất sinh, Hồng Thế Phương hé miệng vừa định đáp, bỗng thấy trước mắt tối xầm, ngất xỉu.

Nàng cau mày nhìn người đột nhiên ngã xuống, hỏi một câu mà cũng ngất được? Không phải vừa nói chuyện yên ổn hay sao? Quạt quở trong tay nàng rậm rịch, kẻ nằm dưới đất tử khí nặng nề, khiến quở phệ hồn bồn chồn khó nén, quả nhiên là bệnh tình nguy kịch. Nàng sơ qua nhìn Hồng Thế Phương, rồi ngoảnh lại hỏi Nhậm Hoài Tô, “Người thấy y thế nào rồi?”

Nhậm Hoài Tô nhìn niêu thịt chăm chăm, vừa nhìn vừa đáp, “Tương tự thành tật.” Y đang học lại cách dùng từ hôm ấy của Hồng Đường.

Nàng cau mày chặt thêm, không mấy may nảy ý đỡ Hồng Thế Phương dậy, chỉ hỏi, “Tương tự là cái gì?” Khoé môi nàng hiện lên một ý cười lạnh lẽo, “Rốt cuộc là nghĩ cái gì mà bệnh đến như vậy?”

Nhậm Hoài Tô ngẫm nghĩ hồi lâu rồi lắc đầu, “Ta không biết trong lòng Hồng thí chủ... Hồng gia thiếu gia nghĩ gì.”

“Tương tự là như thế nào?” Nàng hỏi.

Nhậm Hoài Tô vô cùng nghiêm túc lắc đầu, “Ta không biết.” Y không quan tâm gì đến chủ đề “tương tự” hay “tương tự thành tật”, đưa tay chỉ niêu thịt ở góc tường, “Món này rất thơm.”

Giờ đến lượt nàng lấy làm lạ, nhìn y cổ quái, trên dưới trái phải soi xét mấy lượt... Thi mị cũng biết phân biệt thịt hầm có thơm hay không ư? Lễ nào không phải chỉ có cảm giác với việc giết người có nhanh hay không, có nhiều hay không? Còn có hứng thú với cả mùi thịt thơm ư? Thật là ghê gớm... Nếu chuyện này dẫn dắt Nhậm Hoài Tô, về sau y giết người xong đột nhiên nảy ý gom hết lại đi hầm canh, nhân gian này hẳn sẽ triệt để biến thành địa ngục?

Nàng vừa ngẫm nghĩ đầy ác ý, vừa lơ đãng gật đầu, “Ừ, rất thơm.”

Nhậm Hoài Tô bước lại nhìn ngó thêm một lúc, bê sang đặt lên bàn, “Ăn đi.”

Y bê rất tự nhiên, nói năng cũng tự nhiên, nàng ngạc nhiên nhìn gương mặt y... biểu cảm y cũng rất tự nhiên, nàng trở niêu thịt, “Ăn đi.”

“Y chuẩn bị lâu như thế, là đợi cho cô ăn.” Y bằng lặng như một làn nước mùa thu, dù có ném vào một vạn viên cuội vào cũng không hề gợn sóng, lúc nói chuyện ôn tồn thậm chí còn rất ấm áp, “Cô đói rồi.”

Người mà cũng biết thế nào là đói ư? Cô Quang hậm hực nghĩ, niêu thịt hầm ấy thực sự đầy sức quyến rũ, nàng bưng lên bắt đầu ăn, mắt nhìn Hồng Thế Phương, Nhậm Hoài Tô an tĩnh đứng cạnh nàng, cũng không mấy may có ý đỡ cái người đang sổng soài dưới đất lên giường nằm.

Ăn gần hết niêu thịt, nàng vẫn chăm chăm nhìn Hồng Thế Phương, đột nhiên suy nghĩ, “Nhậm Hoài Tô, người có cách nào biết được y đang nghĩ gì hay không?”

Nhậm Hoài Tô âm ờ, liếc nhìn nàng, chừng như có phần ngạc nhiên.

Nàng bê niêu thịt, nhìn Hồng Thế Phương dăm chiêu, “Ta muốn biết... tương tư là gì, y nói nhớ ta, thích ta... Đây là cảm giác thế nào...” Nàng ngược nhìn Nhậm Hoài Tô, “Rốt cuộc cụ thể là nghĩ gì? Người cũng không biết có phải không?”

Nhậm Hoài Tô gật đầu, y thực sự không biết.

“Lẽ nào...” nàng trở vào đầu Hồng Thế Phương, “Người không tò mò?”

“Không.” Y bình thản đáp.

Lục Cô Quang chán nản, đi nói chuyện với một thi mị về việc có tò mò hay không, bị trả lời như thế là đáng đời. Một cái xác không hồn, đến giết người cũng vô cảm, còn mong y biết tò mò ư? Quả nhiên quá giống người, khiến nàng lại thỉnh thoảng quên mất y chỉ là một con quái vật. Cô Quang trừng mắt nhìn Nhậm Hoài Tô.

Một ác quỷ đội lốt con người!

“Người nói người có thể biết y nghĩ gì, “nàng chỉ vào đầu Hồng Thế Phương, “Lôi ra ta xem thử xem, y yêu ta như thế nào.”

Nhậm Hoài Tô thoáng cau mày, bộ óc dường như vạn năm chưa từng đụng đến của y cuối cùng cũng hơi động. Nghĩ Hồng Thế Phương cứ nằm mãi dưới đất như thế là không tốt, y bèn đưa tay bế người đặt lên giường.

“Cô Quang, hợp chương với ta.” Y áp một tay lên đỉnh đầu Hồng Thế Phương, một tay đưa về phía Lục Cô Quang, “Ta cho cô thấy y nghĩ gì.”

Nàng hiếu kỳ áp năm ngón tay vào tay y.

Ngón tay Nhậm Hoài Tô dài và mềm mại như nữ tử, nàng đâm ra thấy ngón tay mình còn thô ráp hơn, trong lòng càng tò mò, nhìn kỹ lại. Ngón

tay y dài, xương cốt hình dạng rất rõ rệt, dường như vì lâu ngày không ra nắng, không làm việc nặng, nên xương ngón tay đã hơi biến dạng.

Tay rộng ngón dài, xương ngón cái bàn tay phải hơi lệch.

Đó là dấu vết khó xoá bỏ của việc cầm nắm vật gì đó lâu ngày.

Là gì được nhỉ?

Nghi vấn lướt vút qua đầu nàng, nàng nghe nói nhà Phật có thuật chuyển dời ý thức, nhưng chưa từng thấy thi mị cũng có môn công phu kỳ diệu này, đương lúc nghĩ lung tung, cảm thụ của Hồng Thế Phương đã theo bàn tay của Nhậm Hoài Tô truyền sang đây.

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 5.4

Thứ đầu tiên nàng cảm nhận được là nhịp tim cuồng loạn, máu nóng sục sôi, mà không biết chỗ nào để phát tiết.

Nàng trừng mắt nhìn Nhậm Hoài Tô, trông thấy gương mặt nhan sắc như ngọc, trước này vốn thân nhiên không chút gợn ấy cũng dần trở nên hồng ửng, hẳn nhiên là tâm cảnh Hồng Thế Phương cũng ảnh hưởng đến y, sau đó nàng nghĩ: Tên yêu quái lúc này nom cũng đẹp đấy.

Qua một hồi sau, trong lòng nàng mơ hồ hiện ra một cảnh tượng: Một nữ tử dung mạo rất giống mình đứng bên cửa sổ, ngoài song mây gió mênh mang, sương giăng mờ ảo, nàng ngoảnh lại, khẽ nói một câu gì đó.

Nói, rồi lại nói...

Nhưng mãi mà không nghe rõ, một lúc sau, nàng mới nghe ra nàng ta đang nói, "Thế Phương, kỳ thực... trước khi chàng quen ta, ta đã biết chàng từ lâu, ta... ta hiểu chàng là chính nhân quân tử, hiểu chàng..."

Lục Cô Quang cau mày, chỉ thấy kỳ quặc, ảo ảnh trong đầu Hồng Thế Phương vẫn đang tiếp diễn, nữ tử rất giống nàng nhoèn miệng cười nói đã sớm biết y là người hiếu thuận phụ mẫu, trân ái huynh hữu, nên lần chạm mặt năm xưa ở Uất Sơn cũng là do nàng cố ý tìm tới gặp y, thực ra trong lòng mến y từ lâu.

Đôi mày cau chặt của Lục Cô Quang chột nhướn cao, nhưng ảo ảnh trong lòng Hồng Thế Phương đã thay đổi, biến thành một đêm trời tối đen

như mực, người con gái ấy và Hồng Thế Phương đứng áp lưng nhau, đối mặt với rất nhiều kẻ địch diện mạo mờ nhoà, nữ tử tay vung quạt quỳ, đánh đầu thẳng đó; Hồng Thế Phương một kiếm tung ra, như rồng bay vạn dặm, chớp mắt giết địch vô số. Những mũi tên từ bốn phương tám hướng xé gió lao tới, nữ tử kêu lên một tiếng, “Thế Phương, chàng đi mau, ta đoạn hậu!” Hồng Thế Phương thét dài, cao giọng quát, “Không, nàng đi trước!”

Lục Cô Quang càng lúc càng thấy cổ quái, vào ngay lúc ấy, ánh mắt Nhậm Hoài Tô cũng dần chuyển qua, hai người nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương đầy ngỡ ngàng, tâm tư Hồng Thế Phương không chỉ mình nàng không hiểu.

Loáng cái, cảnh tượng lại thay đổi, xuất hiện trạch viện Hồng phủ, nữ tử nọ vận toàn gấm vóc, Hồng Thế Phương tay khoác eo nàng, dịu dàng thủ thi bên tai nàng, “Cô Quang, nàng cô đơn từ nhỏ, không hiểu tình cảm thế nhân, từ nay về sau, cha mẹ ta cũng là cha mẹ nàng, những gì trước đây nàng không có được, Hồng gia của ta đều sẽ cho nàng, ta sẽ thương mến nàng, không phụ rẫy tình nàng.”

Lục Cô Quang cười nhạt, cha mẹ người là cha mẹ người, sao có thể là cha mẹ ta? Nàng lạnh lùng nhìn Hồng Thế Phương nằm đó, cặp phụ mẫu mời quần hùng bốn phương về đồn ta vào chỗ chết...

Cảnh tượng trước mắt lại hốt nhiên thay đổi, cuồng phong bạo vũ thành linh nổi lên, binh hoang mã loạn, nữ tử nọ một thân một mình thương tích khắp người đổ ập xuống mặt đất lầy lội, gắng gượng bò vào một ngôi chùa đổ, phía sau người nhà họ Hồng cầm kiếm xông tới, nữ tử thét lên thê thiết, “Hồng Thế Phương, ta hận ngươi!”

Kéo dài không dứt, đều là những ảo ảnh như thế, có khi là đêm tân hôn, nữ tử trằm đầu bằng sa đỏ, kiều diễm thẹn thùng mà nhu thuận; có khi là trên thảo nguyên rộng lớn hai người sánh vai lao tới, cầm kiếm giết địch

không gì cản nổi; hoặc Hồng gia truy sát, đủ kiểu tình trạng thê thảm và cách chết của nữ tử.

Nhậm Hoài Tô cuối cùng cũng chậm rãi rút tay về, Lục Cô Quang ban đầu vốn vô cùng giận dữ, xem lâu lại chỉ thấy hoang mang, nàng nhìn Nhậm Hoài Tô, hỏi, "Đây là tình yêu khắc cốt, yêu đến sống không bằng chết của y đối với ta?"

Nhậm Hoài Tô chậm chạp lắc đầu, nàng cảm thấy chưa bao giờ y lắc đầu lại khiến nàng thuận mắt như lúc này, "Ta không biết."

"Người đời hay nói ái tình ái tình, ái tình là ảo tưởng vớ vẩn, mơ ngủ ban ngày như thế này." Nàng hừ một tiếng, liếc mắt nhìn Nhậm Hoài Tô, "Nữ nhân y vẽ ra trong lòng nào phải ta."

Nhậm Hoài Tô gật đầu, "Tất nhiên đấy không phải là cô."

Không hiểu vì sao, câu nói này của y khiến tâm tình nàng tốt hơn một chút, lại liếc xéo Nhậm Hoài Tô, nàng hỏi, "Người muốn cưới ta, vậy người yêu ta không?"

Nhậm Hoài Tô đáp, "Yêu."

Nàng hiểu y, so với Hồng Thế Phương hiểu Lục Cô Quang thì Lục Cô Quang hiểu Nhậm Hoài Tô hơn nhiều lắm, nàng nheo mắt, "Vậy người yêu chúng sinh không?"

"Ngã Phật từ bi, tất nhiên là yêu mến chúng sinh." Ngữ điệu của y vẫn đều đều như vừa rồi, thần sắc băng lạnh.

Nàng hậm hực nói, "Người đã hoàn tục, vậy Phật không còn là của người nữa rồi, người không yêu mến chúng sinh Phật tổ cũng chẳng trách tội."

Y nhìn nàng bằng đôi mắt trong veo, cái nhìn cực kỳ chân thành,”Thế nhân đều có bi khổ, bất luận có vào cửa Phật hay không, gặp chuyện bi khổ thì hành thiện, hành thiện tức đại ái.”

Nàng sầm mặt, trở cái thân đặt dẹo tính mạng như chỉ mảnh treo chuông của Hồng Thế Phương trên giường,”Vậy cái gã ốm sắp chết rồi, người mau hành thiện cứu sống y cho ta.” Đại ái, đại ái, rõ là nực cười? Thi mị lại nói chuyện hành thiện, nói chuyện chúng sinh? Đợi đến khi người mất đi lý trí, chúng sinh trên thế gian này đủ cho người giết mấy lượt? Yêu mến chúng sinh? Yêu ta? Hoang đường!

Nhậm Hoài Tô lộ vẻ khó nghĩ,”Ta không thông y thuật, nhưng...” Y muốn nói bản thân không thông y thuật nhưng có quen ột vị danh y, tiêu luyện sư Đan Hà, các loại kỳ đan linh dược trong lò của người đó không chừng có thể trị khỏi tương tư.

Nhưng y chưa kịp nói hết câu, Lục Cô Quang đã vỗ tay kêu lên, “Ta nghĩ ra một cách, Vô Ái Hồn.” Mắt nàng long lanh, “Chỉ cần cho y nuốt Vô Ái Hồn, sau này sẽ quên sạch sành sanh mấy chuyện tình tình ái ái, không phải là xong chuyện hay sao?”

Nhậm Hoài Tô thoáng cau mày, từ tốn nói,“Vô Ái Hồn là độc, không phải thuốc.”

Còn nàng cười nhạt,”Nói không chừng hạ độc cho y quên sạch chuyện yêu đương, sau này Hồng gia sẽ có ngày ngóc đầu lên được.” Cô Quang lạnh lùng nhìn Nhậm Hoài Tô, cứ như thể y là ác đồ cản trở họ Hồng chấn hưng dòng tộc.

Nếu Nhậm Hoài Tô tinh ý như Cơ Nhị, không cần nhìn sắc mặt, nghe thanh âm đã biết chẳng qua Lục Cô Quang chỉ nổi hứng thú với việc “Hạ độc cái gã yêu đến sống không bằng chết này cả đời không biết thế nào là

tình ái” mà thôi, không liên quan việc sau này Hồng gia có ngóc đầu lên được hay không.

Nhưng y không phải Cơ Nhị, chỉ lặp lại,”Vô Ái Hồn là độc, không phải thuốc.” Y thoáng im lặng rồi nói tiếp,”Tuy ta không thông y thuật, nhưng có quen người tinh thông thuật cứu người, ta sẽ xin thuốc cho Hồng thí chủ.” Sau đó lại nhìn Lục Cô Quang, nói rất nghiêm túc,”Cô không cần lo lắng.”

Nàng tức muốn chết, suýt nữa nghĩ con quái vật này cố y chống đối nàng! Giận quá nên nhất thời không biết phải bộc phát thế nào, thần ra hồi lâu mới đột ngột nổi trận lôi đình,”Vô Ái Hồn là kịch độc không phải thuốc, cho nên Hồng Thế Phương không uống được, vậy còn ta thì sao?” Nàng giận đến quên cả lựa lời, trở thẳng mặt Nhậm Hoài Tô mà mắng,”Ta thì sao? Ta thì có thể ăn ư? Sao người không cản? Vì y là người còn ta không phải là người sao?”

Câu hỏi vượt khỏi miệng, đến tự nàng cũng sửng người kinh ngạc.

Y cũng ngây ra, trong thoáng chốc nàng nhìn thấy trên gương mặt y một thần thái gần như là lúng túng, sau đó Nhậm Hoài Tô trả lời,”Đó là điều kiện để cô đồng ý làm vợ ta.”

“Người biết đó là thuốc độc.”Nàng lạnh lùng nhìn y,”Ngay từ đầu người đã biết đó là kịch độc vong tình vong ái, nhưng người chưa từng hỏi ta muốn có nó để làm gì!”Cô Quang đột nhiên thấy tủi thân khủng khiếp, Nhậm Hoài Tô mang lỗi tày trời, nàng chỉ Hồng Thế Phương, “Hôm nay người mới gặp lần đầu đã suy nghĩ cho y, không đành lòng để y nuốt thuốc độc, còn ta thì sao?” Nàng cười lạnh,”Sao ta chưa từng nghe người nói câu nào rằng Vô Ái Hồn là kịch độc, Cô Quang cô đừng dùng?”

Nhậm Hoài Tô khép hờ mi mắt, im lặng rất lâu, sau đó trả lời,”Cô Quang, dùng Vô Ái Hồn là tâm nguyện của cô.”

Nàng sửng sờ.

Phải, nuốt Vô Ái Hồn, quên đi tình cảm, không biết yêu hận, không màng hoan hỉ bi thương, triệt để luân lạc thành quỷ, từ nay làm bạn cùng vạn quỷ... Hoặc hoá thân thành quỷ, hoặc kết liễu cuộc đời, đó là tâm nguyện của nàng.

Nàng chưa từng nói ra, nhưng Nhậm Hoài Tô đã biết.

“Đó không phải là tâm nguyện của ta!” Ngây ra một hồi, nàng quả quyết phủ nhận, nghiêng răng nói, “Người thấy ta làm bạn với quỷ, thấy ta không phải người, cho nên căn bản không quan tâm ta có dùng độc dược hay không! Cũng không quan tâm ta rốt cuộc có tình có nghĩa hay vô tâm vô tình! Phật tổ của người dạy người yêu mến chúng sinh, nhưng trong chúng sinh của người vốn không hề có ta! Không có ta!” Nỗi tủi thân của nàng vượt ra khỏi miệng, chút tội ác của mình cũng quên hết, trong mắt nàng Nhậm Hoài Tô chính là kẻ đáng ghét như vậy!

Y sững người, nhắm mắt nghĩ ngợi rất lâu.

Sau đó gật đầu.

Nàng ngẩn người...

Nàng có nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra nói xong những lời này, y không tìm cách an ủi nàng hứa hẹn rằng tuyệt đối không phải không quan tâm nàng, không phải cảm thấy nàng không là người, mà lại gật đầu!

Ý y là gì?

Ý y là... Y thực sự nghĩ nàng không phải người, thực sự không quan tâm nàng có dùng độc dược hay không, trong chúng sinh của y thực sự không có nàng?

Nàng thần thờ lui một bước, nhìn gương mặt như ánh bình minh của Nhậm Hoài Tô.

Y toàn thân thánh khí, áo trắng sáng ngời, vững chãi như núi.

Y không nói đùa.

Y chưa từng nói đùa.

Những quan tâm bảo vệ chu đáo ân cần quả nhiên đều là ảo giác, trong lòng quái vật này không có tình yêu, không biết thế nào là quan tâm, cũng vĩnh viễn không hiểu thế nào là thương tổn.

Là nàng quen được nuông chiều, được voi đòi tiên, tưởng có thể đòi hỏi thêm nhiều nữa.

Thật là ngu ngốc!

Nhậm Hoài Tô nhìn Lục Cô Quang chăm chăm.

Nàng đương nhiên không nằm trong chúng sinh, nàng là tội nhân.

Là tội nhân điềm trời chỉ dẫn, cần phải lấy làm vợ, rồi giết đi.

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Long Ngân Khởi Thương Mang

Thăm Hồng Thế Phương xong, Nhậm Hoài Tô gửi Đan Hà một phong thư, hỏi y có thứ thuốc nào có thể trị “bệnh tương tư” hay không, cầu cho Hồng Thế Phương một loại linh dược cứu mạng. Còn Cô Quang lại bảo Vô Ái Hồn ở Vô Tâm cốc nhất định có thể chữa khỏi bệnh của Hồng Thế Phương, cần phải nhanh chóng đi lấy. Nàng muốn làm gì, Hồng Đường tất nhiên không ngăn nổi, Hồng Khương tuy muốn giết ả yêu nữ hại con trai mình, nhưng bất lực vì đạo hạnh không đủ, có mời bao nhiêu người tới đi nữa chỉ sợ cũng là tìm chết mà thôi. Nếu ả đã buông lời muốn chữa bệnh cho con lão, lại đã có thể ăn nói với con trai, lão tất nhiên chỉ mong nàng đi càng sớm càng tốt.

Vì vậy Lục Cô Quang và Nhậm Hoài Tô bước vào nhà họ Hồng được dăm ba canh giờ đã ra đi, Hồng Thế Phương hôn mê trên giường, không được nhìn Lục Cô Quang thêm lần nào nữa, chẳng biết tỉnh dậy sẽ có cảm giác gì. Lục Cô Quang hiển nhiên hoàn toàn không quan tâm chuyện đó.

Nàng cười ngựa thẳng hướng Nam, Nhậm Hoài Tô che ô cho nàng, suốt dọc đường không ai nói chuyện.

Tâm trạng nàng không tốt, không muốn nói chuyện, trầm mặc rất lâu, liếc nhìn Nhậm Hoài Tô bên cạnh, bất ngờ phát hiện y cũng đang đắm chiêu.

Một người tỉnh như nước lạnh và đắm chiêu nói cho cũng nom sẽ khác nhau. Nàng oán hận Nhậm Hoài Tô, cái gật đầu một canh giờ trước của y khiến trong lòng nàng nảy sinh một nỗi oán hận ghi xương khắc cốt. Khác

với ý muốn được giết người, đó là một nỗi oán hận khó lòng miêu tả, chỉ trong chớp mắt nàng từ thấy con người này thú vị đến chỉ mong y đi đường vắng té, ăn cơm mắc nghẹn, ra cửa gặp thù, qua sông chìm thuyền, muốn làm gì cũng thất bại, thậm chí còn phải thất bại thật đau, tốt nhất là thất bại một cách tốt cùng thảm hại.

Nhưng đương lúc nàng ôm đầy oán hận lại đột nhiên phát hiện người... À không... yêu quái này đang đắm chiêu nghĩ ngợi.

Y đang nghĩ gì?

Nàng bắt đầu tử tế nghiên cứu biểu cảm trên gương mặt Nhậm Hoài Tô, mắt y hơi nheo lại, thần thái tập trung khác biệt hoàn toàn so với khí độ khoáng tuyệt thiên cổ thường ngày. Y nhất định đang suy ngẫm một chuyện gì đó.

Một chuyện không liên quan đến chúng sinh, đại ái, hành thiện, điền trời, cứu thế...

“Người đang nghĩ gì?” Nàng thành linh cất giọng lạnh lùng.

Y ngẩn trời, tay cầm ô ngoảnh nhìn, trong mắt vẫn còn thần vận đắm chiêu tàn dư, như thể một miếng ngọc sáng rỡ như bình minh đột nhiên rung động tựa sóng nước, dù không muốn trả lời, y vẫn đáp thật thà, “Hong thí chủ nói, cô từ bé một thân ột mình, không biết tình cảm nhân gian, y muốn bù đắp cho cô tất cả những gì trước kia cô không có.”

Nàng gật đầu, những lời đường mật này, dù chưa từng có ai đủ to gan để nói với nàng, nhưng nàng đã nghe rất nhiều từ những kẻ qua đường.

Chợt thấy Nhậm Hoài Tô chau mày, “Tình cảm nhân gian... là gì?”

Nàng cứng miệng, chẳng ngờ Nhậm Hoài Tô đang suy ngẫm chuyện này, “Tình cảm nhân gian là các loại tình cảm phụ mẫu từ tường, huynh hữu

đệ cung, phu thê ân ái, kính lão tôn hiền...”Nàng cũng không ngờ mình có thể rả lơi trôi chảy như vậy.

Nhậm Hoài Tô có vẻ không hiểu lắm, nhưng cũng không truy tới cùng, y gật đầu.

Đó hẳn cũng là một trong những biểu hiện của “Cô nương nói có lý”? Nàng lại nổi ác niệm, lạnh lùng nói,”Người đã từng biết đến tình cảm nhân gian bao giờ chưa? Hoài Tô đại sư.”

Nhậm Hoài Tô thoáng khựng lại, nhưng không nói gì, tiếp tục cầm ô đi tới.

Nhưng nàng cảm thấy mình thắng cuộc, loài thi mị lại lịch không rõ ràng, đến xuất thân của mình cũng quên sạch, thì làm sao mà biết cái gọi là tình cảm nhân gian? Thứ quý hiếm ấy đến nàng còn chưa được nếm trải, huống chi là một thi mị như y?

“Ta còn nhớ...”Nhậm Hoài Tô đi một bên đột nhiên cất tiếng, ngữ điệu ôn tồn bình thản, chừng như chưa từng chịu đả kích gì,” Có một đêm trời rất lạnh, bên ngoài lều trại mênh mông băng tuyết, gió núi thét gào, dã thú trong núi đều chết rét cả.”

Y... vẫn nhớ? Nàng giật mình kinh ngạc, hoảng hốt nhìn loài thi mị trước mắt, sao y còn có thể nhớ được điều gì? Sau khi trở thành thi mị, mọi chuyện lúc sinh thời sẽ bị lãng quên sạch sẽ, người sống và yêu quái là hai thứ khác biệt hoàn toàn, sao y còn có thể nhớ? Lại còn lều trại cơ chứ! Sao y nhớ được rõ ràng nhường ấy? Nằm mơ ư? Thi mị sao có thể nằm mơ?

Nhưng ngữ điệu Nhậm Hoài Tô không hề khác thường ngày, hoàn toàn không biết mình vừa nói một chuyện vô cùng ghê gớm,”Có người đưa đến món thịt nóng hôi hổi.”

Lòng nàng bồn chồn, tiện miệng phụ hoạ,”Giữa trời tuyết, có thịt nóng ăn, tất nhiên là dễ chịu. Có người quan tâm đưa thịt cho người, đó tất nhiên là vì cái tình với người.”

Y tiếp,”Đó là thịt đùi của... chính y.”

Nàng thành linh ghì cứng cứng lại, cau mày,”Nhậm Hoài Tô, người rốt cuộc nhớ được những gì? Liệu có phải người... đã đọc cuốn sách chỉ quái nào hay không, hay nghe ai đó kể lại rồi nhớ nhầm?”

Trong căn lều giữa trời tuyết, có người đưa đến cho y món thịt nóng hổi, nhưng đó là thịt đùi người? Một câu chuyện dùng để dọa người của thuyết thư tiên sinh ư? Hay y từng gặp loài quỷ ăn thịt người?

Sắc mặt y trở lại bình thường, nom nhẹ nhõm hơn nét đăm chiêu vừa rồi,”Chỉ thế thôi.” Đôi mắt y trong vắt, không gợn dù chỉ một làn sóng nhỏ, rõ ràng dù là băng tuyết hay món thịt người nóng hổi đều không thể khuấy động tâm tình y, y chỉ ôn hoà nói,”Từ đây đến Vô Tâm cốc còn ba mươi dặm, cô có mệt không?”

Y tưởng nàng dừng lại vì mệt.

Nàng im như tượng, thái độ bình lặng của y nói rõ rằng y tuyệt không chút dao động đối với chuyện mà mình “nhớ được”, tuyệt không ngờ vực.

Điều đó chứng tỏ: Y thực sự nhớ.

Dù điều y nhớ chỉ là một hình ảnh rời rạc và ngẩn ngui, đất trời ngập trong tuyết trắng, lều trại, thịt người,... nhưng cũng khiến nàng nảy sinh một nỗi kinh ngạc và mối hoài nghi mãnh liệt đối với ‘quá khứ’ của y.

“Nhậm Hoài Tô, ngoài thịt người, người còn nhớ gì nữa không?” Nàng ngoảnh lại, bình tĩnh nhìn xoáy vào y, “Phật tổ của người lẽ nào không dạy cho người từ sớm rằng, hoà thượng không được ăn thịt?”

Y lại chẳng giận hờn, cũng không kích động,”Hết rồi.”

Hết rồi? Nàng trầm ngâm, cũng không truy vấn nữa.

Thi mị là loài yêu vật do con người gặp phải một nỗi đau đớn không thể tưởng tượng nổi biến hoá thành, dù trong điển tịch ghi lại nó là một loài quái vật cực kì tàn nhẫn, lạm sát sinh linh vô tội, cũng không có nhân tính, không có những thi mị giữ được chút kí ức rời rạc lúc sinh thời như Nhậm Hoài Tô...

Dù ký ức đó cũng không phải chuyện gì vui vẻ, nhưng nói cho cùng thi mị là một loài dị biệt do người không thể chịu đựng nỗi đau khổ mà yêu hoá, cho nên việc vẫn nhớ chút ký ức không vui hẳn không hề lạ thường? Nàng cầm cương giục ngựa thả chậm bước, bóng ô của Nhậm Hoài Tô luôn vững chãi che trên đầu nàng, bất kể thế nào, luôn che được ánh mặt trời cho nàng. Nàng bỗng thở ra một hơi thật dài, thôi vậy...

Nàng lạnh lùng liếc Nhậm Hoài Tô, kẻ này rõ ràng là cao thủ trong cao thủ, lúc sinh thời gặp phải nỗi đau khổ tột cùng, hiện giờ biến thành thế này, thực ra... cũng hơi đáng thương.

Dù nhìn ngang nhìn dọc thế nào Nhậm Hoài Tô cũng chả đáng gì đến hai chữ “đáng thương” cả.

Vào lúc đó, bầu trời tạnh ráo bỗng ùn tùn mây đen, một đám mây mù đen đặc chùng như bị cuồng phong từ bốn phương tám hướng thổi tới, tụ lại trên một đỉnh núi ở phía xa, ngay sau đó là sấm nổ đì đùng, chớp xé ngang trời, đỉnh núi chỉ mọc vài gốc cây khô héo, bị sấm chớp đánh xuống mà không bén lửa, rõ là có chuyện dị thường. Mơ hồ nghe trong mây đen có tiếng kêu ù ù, một vật gì đó đang quay cuồng giữa mây, khiến đám mây cuộn lên từng đợt, cảnh tượng bầu không dường địa ngục.

Ngay cả Nhậm Hoài Tô cũng phải ngược nhìn trời, Lục Cô Quang sớm đã biến sắc, tiếng kêu trong mây đen lại vọng tới, nàng trầm mặc hồi lâu,

nghiến răng thốt lên, ”Long ngâm!”

Phải, vật lạ quay cuồng trong đám mây chính là một con rồng thân như ánh chớp, quanh người ánh tím lập loè!

Rồng là một loài cổ lão cực kì hiếm gặp, ngàn năm mới xuất hiện ở trần gian một lần, hiện tại đột nhiên trời giáng mây mù, xuất hiện một con tử long thể này, đủ thấy gần đây quả nhiên núi non biến động, thiên địa thất thường, mới có giống ngàn năm hiếm gặp này hiện thế, cũng khó nói là điềm lành hay điềm dữ.

Đương lúc Nhậm Hoài Tô và Lục Cô Quang ngửa đầu trông, con tử long lập loè ánh chớp ấy xoay vần một hồi, sau một tiếng ngâm động trời, thân hình khổng lồ đâm đầu lao thẳng xuống ngọn núi này giờ bị sét liên tiếp đánh trúng, chớp mắt biến mất giữa mắt gốc cây khô trên đỉnh núi.

Mấy gốc cây khô đột nhiên bùng lên vài đợt sáng tím rồi lập tức tắt ngấm, lại im lìm hệt như những gốc cây khác, dường như chẳng có gì đổi thay.

Đám mây mù trên bầu không cũng nhanh chóng tan hết sau khi con rồng biến mất, trời quang mây tạnh, như thể chưa từng có gì xảy ra.

Lục Cô Quang oán hận nhìn mấy gốc cây khô, hận đến mức gần như sắp nghiền nát cả răng, ”Tử Linh thụ!”

Nhậm Hoài Tô cũng chăm chú nhìn mấy gốc cây.

Loài cây khô ấy mọc trên đỉnh ngọn núi cách Vô Tâm cốc ba mươi dặm về trái, Tử Linh thụ là vật chí dương, ngoài vật ngự quỷ Huyết Lưu Hà, Tử Linh thụ càng là khắc tinh của lệ quỷ, mấy gốc Tử Linh thụ hiếm gặp này sinh trưởng trên núi, chỉ sợ mấy chục dặm xung quanh nó, những vật mang “quỷ khí” bước vào đều hoá thành tro. Mấy gốc cây này vừa rồi còn có tử long góp sức, uy lực càng không tầm thường, nàng hẳn học nhìn đăm đăm

mấy gốc cây nọ một hồi lâu, cuối cùng giật cương quay lưng,”Thôi vậy, chúng ta đi.

Vô Ái Hồn sinh trưởng ở dưới chân ngọn núi kia, dù là nàng hay Nhậm Hoài Tô đều không thể đặt chân vào phạm vi mấy mươi dặm xung quanh Vô Tâm cốc, chỉ đành thôi. Huống nữa trong lòng nàng có linh cảm, không có Vô Ái Hồn cũng không sao. Đoạn tâm tuyệt tình, lãng quên nhân tính, trở thành hệt như Nhậm Hoài Tô, vậy thì có gì tốt?

Làm con người chỉ có cái xác rỗng, hoặc làm một con quỷ không hồn, lẽ nào... sẽ vui hơn hiện tại?

Nàng cảm thấy Nhậm Hoài Tô không vui, dù dường như y cũng chẳng cảm nhận được gì cả.

Không có Vô Ái Hồn cũng chẳng sao, lấy được rồi cũng chưa chắc nàng sẽ nuốt, điều không cam lòng duy nhất là đã to mồm đòi lấy, đã to mồm đòi nuốt, kết quả không đủ bản lĩnh để nhìn thấy dù chỉ một cọng cỏ.

Điều đó làm nàng rất ấm ức, huống gì nàng đã ra điều kiện rằng chỉ khi Nhậm Hoài Tô lấy được Vô Ái Hồn nàng mới chấp nhận làm vợ y. Hiện tại trời không chiều lòng người, Vô Ái Hồn nhất định không thể lấy được, giao ước ấy hẳn nhiên không còn giá trị, họ sắp ai đi đường nấy.

Nhậm Hoài Tô muốn cưới nàng làm vợ là có mưu đồ của y, nhưng hiện tại nàng không mấy kháng cự, vì nàng chưa muốn chia tay Nhậm Hoài Tô.

Đương lúc nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên phát hiện trên lưng con ngựa bên cạnh không còn người cưỡi, nó đang thả mấy bước về một bên, dáng điệu vô cùng thong dong... Nhậm Hoài Tô đâu?

Nàng ngoảnh phắt lại, chỉ thấy một bóng người đang lao về phía đỉnh núi nọ, vạt áo tung bay, tư thái ai tưởng, y chỉ nói,”Đợi ta trở lại.”

“Này!” Nàng chỉ kịp kêu lên một tiếng, đã thấy bóng lưng áo trắng như nước chảy mây trôi khuất lấp trong cánh rừng trước mắt, nàng sững sờ một lúc, thót người xuống ngựa, hết về phía cánh rừng bạt ngàn,”Nhậm Hoài Tô! Tên gốc này! Quay lại mau!”

Gió núi im lìm, cây lá xào xạc, Nhậm Hoài Tô hẳn nhiên không quay đầu.

Nàng dờ dẫm đứng ngoài rừng cây, ngửa đầu ngây dại nhìn mấy gốc Tử Linh thụ trên núi.

Gã gốc Nhậm Hoài Tô không biết mình là thi mị.

Lệ quỷ một khi dám bước chân vào phạm vi dương khí của Tử Linh thụ, sẽ bị thiêu đốt thành năm tro tàn.

Nhưng y là thi mị... Y khác tiểu quỷ bình thường...

Cho nên có lẽ... y sẽ bị dương khí thiêu đốt nhưng... không chết?

Nàng bình tĩnh suy đoán đủ các khả năng... rốt cuộc y sẽ bị đốt thành một đồng máu thịt bầy nhầy lẫn lộn, hay bị đốt thành bộ xương khô vẫn còn có thể tự do hành tẩu? Hoặc bị đốt thành một luồng khói đen giết người? Hoặc là... đốt cháy lý trí y, khiến y thức tỉnh, trở thành một thi mị chân chính, đủ sức mạnh để trực tiếp mở quỷ môn?

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 6.2

Y không biết kết cục của mình, vì nàng sai y đi lấy Vô Ái Hồn, y liền đi. Y tuân thủ ước hẹn, muốn cưới nàng làm vợ, thế nên dù nàng nói thôi, nhưng y không chịu thôi.

Chuyện cưới nàng làm vợ thực sự quan trọng thế sao? Nàng bỗng thấy mặt hơi nóng lên, ngóng về phía cánh rừng. Nàng mong Nhậm Hoài Tô cảm giác được uy lực của Tử Linh thụ sẽ nhanh chóng trở về, Vô Ái Hồn... Vô Ái Hồn chẳng qua chỉ là một loài cỏ độc vớ vẩn mà thôi.

Vốn không đáng cho bất cứ ai liều mạng lấy cho bằng được.

Nàng đợi y trở về.

Hai con ngựa trắng nhón nhơ ăn cỏ trên con đường mòn, nắng dần nhạt bớt, trời ngả về chiều, nàng đã xuống ngựa từ lâu, khép lại tán ô trên đầu, một mình đứng im lìm tại chỗ.

Nhậm Hoài Tô vẫn chưa trở về.

Bốn bề lạnh ngắt, chỉ mơ hồ tiếng trùng kêu yếu ớt, nàng không cảm giác được quý khí, nơi có Tử Linh thụ mọc lên quý mị nào dám ghé? Không có quý khí, quạt quý cũng yên tĩnh đến bất ngờ, càng làm cho nàng cảm nhận rõ rệt rằng mình đang một mình.

Trước đây nàng có vạn quý bầu bạn, còn hiện tại, nàng chỉ có một mình.

Trăng non vừa mọc, sao trời dần hé, nàng nghĩ Nhậm Hoài Tô hẳn đã chết từ lâu, bằng không vì sao y không trở ra? Nếu không phải vào rừng mà là một người khác hoặc một quý khác, chỉ e nàng đã quay đầu đi thẳng, tuyệt không đứng đây chờ đợi.

Nàng nghĩ y chết rồi, tan thành cát bụi rồi, nhưng nàng vẫn đứng yên đó.

Không biết vì sao, nàng không thể bỏ y mà đi được.

Bóng đêm phủ xuống mỗi lúc mỗi dày, trong áo nàng có thứ gì dần toả ra ánh sáng, Lục Cô Quang bỗng chấn động toàn thân: Cực Nhật Châu! Nàng có Cực Nhật Châu! Vật này có thể chống lại lửa nóng, có lẽ có thể bảo vệ nàng đi vào Vô Tâm cốc, ngăn được dương khí của Tử Linh thụ.

Nàng cho tay vào ngực áo, nắm lấy viên ngọc ấm nhuận, có lẽ Nhậm Hoài Tô thực sự đã chết rồi? Một thi mị chưa thức giấc bị giết bởi gốc Tử Linh thụ được bảo hộ bởi tử long, đó chính là ý trời... Không ai giết nổi thi mị, cho nên ý trời giết y, tránh y giết người vô tội làm loạn cõi trần. Nàng lần từng bước về phía cánh rừng, đi thẳng theo hướng ngọn núi, trong bóng tối ánh sáng của Cực Nhật Châu càng trở nên rạng rỡ và êm đềm. Cô Quang cảm nhận được dương khí của Tử Linh thụ, nhưng trong sự che chở của ánh sáng toả ra từ viên ngọc, nàng không quá khó chịu, âm thầm hồi hận: Nếu nhớ ra công dụng thần kỳ của viên ngọc này sớm hơn, vừa này đáng nhẽ nên vào rừng cùng y.

Nếu ý trời muốn giết chết Nhậm Hoài Tô, nàng hy vọng... tối thiểu cũng có thể nhặt xác y về.

Lần từng bước vào trong, mỗi bước đều mong gặp được thi thể Nhậm Hoài Tô, nhưng cũng mong mãi mãi không trông thấy, cứ phí công suốt dọc đường như thế. Khi Lục Cô Quang vừa trở tới gần chân núi, thình lình nghe thấy một tiếng nổ lớn trên đỉnh núi, ầm một tiếng, một đồng lửa diên cuồng phừng phừng bốc lên.

Nàng kinh ngạc ngược đầu...

Tử Linh thụ!

Tử Linh thụ đang bốc cháy!

Mặt nàng biến sắc, ban nãy sấm chớp ầm ầm, tử long va chạm, Tử Linh thụ vẫn không bắt lửa, hiện giờ sao lại bốc cháy? Là ai đốt?

Ngay vào lúc ngọn lửa trên đỉnh núi bốc lên, có tiếng nổ rất to vọng tới, âm thanh gãy toát răng rắc của thân cây truyền về từ phía xa, những đốm lửa tàn tung toé như mưa bay xuống từ đỉnh núi, nom tựa pháo hoa. Dù có là tiêu phu nơi sơn dã cũng nhìn ra, có ai đó đã châm lửa đốt gốc Tử Linh thụ trên đỉnh núi, bẻ nát vụn rồi ném thẳng xuống núi.

Một kỳ cật ghê gớm đến mức này trong trời đất... Nàng khiếp hoảng nhìn những đốm lửa tung bay giữa không trung, nguồn khí chí dương có thể khiến vạn quý sợ hãi đến run rẩy trong trời đất... Bảo vật có một không hai, trong ngọn lửa và những trận gió đêm này, đã hoá thành hư vô cả.

Những ngọn lửa Tử Linh thụ đang tung bay.

Giữa những tia lửa tứ tán và hơi khói mù mịt phủ kín ngọn núi cùng sơn cốc, giữa làn khói đen dày đặc và khói bụi sặc sụa, có người bước ra từ lửa khói.

Mái tóc đen xoã dài, áo trắng thùng thình phất phơ trong gió núi, những tia lửa lốm đốm dính trên vải áo.

Tay nàng nắm chặt Cực Nhật Châu, trân trân nhìn những đốm lửa tàn li ti ấy rơi trên áo y, tóc y.

Cảnh tượng lửa tàn cực đẹp, từng đốm nhỏ tắt lịm trên áo và trên tóc, người ấy thần sắc phẳng lặng, chấp tay mà đi, gió núi thổi vạt áo y phấp

phối, nàng chừng như lại trông thấy khung xương trắng hoang vu và cổ lão ấy.

Thứ khí thể cô độc ngang tàng mà tráng lệ như sông núi, bộ xương khô cuồng dại mà xinh đẹp, một tư thái tuyệt trần khoáng thế.

Y đến trước mặt nàng, khoé môi thoáng vẽ một nụ cười, tay phải đưa về trước.

Trong lòng bàn tay là một đoá hoa bé bỏng, yếu ớt và bọt bọt, những cánh hoa có màu tái nhợt, cận kề héo úa, nhụy hoa đã kết thành quả hững chín... Một thứ quả mọng màu xanh tím, nom có phần chìm lấp.

“Vô Ái Hồn?” Nàng hỏi gần như thì thầm.

Kẻ ấy nở nụ cười im lìm, siết chặt năm ngón tay, trái cây lập tức nát bấy, giọng nói của y vang vọng bên tai nàng, “Làm vợ ta, há có thể vong tâm tuyệt tình?”

“Người rốt cuộc là ai?” Nàng quát, “Nhậm Hoài Tô đâu?”

Y chỉ cười không đáp, bộ y bào ấy, gương mặt tuần lẫm ấy... không trật vào đâu được, y chính là Nhậm Hoài Tô, Nhậm Hoài Tô chính là y.

Huyết Lưu Hà trên cổ Lục Cô Quang lập loè sáng, nàng vung quạt, vạn quỷ đồng thanh rên xiết, “Người là giống gì? Nhậm Hoài Tô đâu?”

Kẻ ấy xoè năm ngón tay, bã của Vô Ái Hồn rơi xuống đấy, chỉ để lại lòng bàn tay nhuộm màu xanh tím, tựa như một thứ máu lạ với sắc màu ma quỷ. “Quái vật.” Y đáp

Nàng thoáng sững người, nàng còn tưởng kẻ này sẽ khẳng khái nói rằng y chính là Nhậm Hoài Tô, nhưng chẳng ngờ y lại đáp hai chữ nọ, “Quái vật?” Quỷ khí trong chiếc quạt trong tay nàng càng nồng đậm, Tử Linh thụ

đã bị phá huỷ, quý khí không còn chịu trời buộc, có thể ùn ùn tuôn ra bất cứ lúc nào để tấn công kẻ địch, nhưng giống không rõ là người hay quỷ trước mặt nàng đây có thể mở quý môn, hoàn toàn không phải chỉ dựa vào quạt quý của nàng là có thể đối phó. Nàng thầm sợ hãi, nhưng ngoài miệng vẫn lạnh lùng, "Là cô hồn đã quý theo ám Nhậm Hoài Tô?"

"Ha ha ha ha..."Kẻ ấy cười âm thầm,"Cô hồn đã quý?" Y liếc nhìn bà Vô Ái Hồn dưới đất, mớ bã ấy bốc cháy trong tâm lạnh, tuyệt không còn gì dấu chỉ là chút tro tàn,"Ta và y há là thứ cô hồn đã quý có thể sánh ngang... Cô thấy đấy, tử long trấn trời, Tử Linh cổ mộ... chẳng qua cũng chỉ là thế mà thôi, ta búng ngón tay cũng đủ làm chúng hôi phi yện diệt..."Y cười nhìn nàng, trong mắt tràn đầy sát ý buốt giá,"...huống gì nhân gian?"

"Thì ị?" Nàng đứng yên bất động, gắng gượng chống đỡ nỗi sợ hãi chỉ muốn quay lưng đào thoát,"Người là thi mị đã thức giấc ư?"

"Thì mị?"Kẻ ấy bỗng nhiên hỏi lại,"Thi mị là gì?"

"Người trải qua đau đớn tột cùng mà chết, đột ngột thành yêu."Nàng hững hờ đáp, chăm chú theo dõi sắc mặt y, âm thầm lấy làm lạ... lẽ nào... chính y cũng không biết cái xác này là thân thể thi mị?

Dường như y sống người một thoáng, chậm rãi đưa lên cánh tay phải, xoè năm ngón tay, chăm chú nhìn lòng bàn tay mình,"Thi mị?"

"Vua của lệ quý." Nàng gật đầu, rồi hỏi,"Người cũng không biết mình là thi mị?"

Y ngửa mặt cười dài,"Ha ha ha..." Tiếng cười mênh mông xa ngái, bầy chim trong rừng hoảng hốt bay lên nháo nhác, cây cối rào rào trút lá," Hiện tại đã biết rồi. Nhưng có phải là thi mị hay không, có phải lệ quý vương hay không... với ta mà nói, không hề quan trọng. Trong lòng bàn tay y thành linh nhen lên một đốm lửa, ngọn lửa ma quỷ nhảy nhót đổi màu, từ

vàng đến tím, từ tím thành đen , khi đốm lửa đen xuất hiện, lòng bàn tay y chợt xuất hiện một lỗ đen nhỏ xíu, trong lỗ đen quỷ khí nanh nọc, găm rít muốn ra ngoài, một luồng hơi giá rét buốt đến cùng cực tuôn ra, cây cối bốn bề đóng băng trong chớp mắt.

Quỷ môn!

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 6.3

Quý môn!

Mặt nàng biến sắc, y dù không biết mình là thi mị nhưng lại có thể mở quỹ môn dễ dàng, sớm đã nắm được sức mạnh của thi mị, thậm chí sử dụng rất nhẹ nhàng, năng lực hơn xa truyền thuyết.

“Lục Cô Quang.” Kẻ ấy nghịch lỗ đen trong tay, thao túng ma quỷ to nhỏ trong quỹ môn,” Cô mang thân xác nửa người nửa quỷ, thiên địa không dung, bị cha mẹ và tộc nhân vứt bỏ, không được nhân thế yêu thương... Nhân gian này phụ cô, liệu cô có muốn... khiến những kẻ phụ cô giống như gốc Tử Linh thụ trên đỉnh núi... tan thành tro bụi, chết không chỗ chôn chôn?” Lời cuối của y hơi cao lên, mang theo giọng cười mênh mông mà trầm thấp, như thể khắp đất trời đều đang vọng lại từng câu từng từ của y.

Lời diệt thế.

Còn nàng thực sự như lời y nói, từng có ý nghĩ sao thế gian này không hôi phi diệt yển, biến thành quỷ vực.

Ai ai cũng sợ ta, ai ai cũng hận ta, đến ta cũng khiếp sợ chính mình, mà người xung quanh cứ vui vẻ thế, dường như không ai biết ưu sầu, cho nên... Cõi người này hãy tận diệt đi, loài người đều chết cả đi, vậy thì chẳng ai vui nữa cả.

Không lâu trước đây, nàng thực sự nghĩ vậy.

Nhưng hiện tại nàng không nghĩ thế gian này xấu xa đến thế, ít ra gã người giả Nhậm Hoài Tô không đáng ghét, tên ngốc Hồng Thế Phương cũng rất vô tội.

Cho nên nàng lạnh lùng đáp, "Không muốn."

Một bàn tay loằng cái siết cổ nàng, kẻ ấy âm trầm hỏi, "Cô không hận ư?"

Nàng quắc mắt nhìn y, "Người là ai? Ta có muốn nhân gian huỷ diệt hay không, ta có hận ai hay không, liên quan gì đến người?"

"Ta đã nói... ta là quái vật..." Y âm trầm cười, "Ta muốn diệt nhân gian, muốn diệt mọi sinh linh, muốn khiến bốn bề đông tây nam bắc, cả vương triều, cả cõi người, đều phải chết..." Y phả một hơi nhẹ bên tai nàng, "Cùng là quái vật, cô không thấy chút cảm giác thân thiết với đồng loại ư? Không cùng suy nghĩ với ta ư?"

Nàng xoè quạt đánh xoạch, chắn giữa mặt y và nàng, không đổi sắc mặt hỏi, "Người rốt cuộc là ai?"

"Nhậm Hoài Tô." Y thong thả nhả từng chữ, "Đó là tên ta."

"Nói xằng!" Nàng nổi giận, "Gã hoà thượng mở miệng là Phật tổ đâu? Người quăng y đi đâu rồi? Tên quái vật muốn diệt thiên hạ nhà người, người hận cái gì người muốn báo thù cái gì liên quan gì đến y? Trả gã hoà thượng ngốc ấy lại đây!" Tay nàng nắm chặt Huyết Lưu Hà, ánh sáng khiến quỷ toả ra rục rở, chỉ chớp mắt cả kẻ kia cũng bị bao trùm trong một vùng sáng đỏ.

Nhưng y không hề sợ sệt, từ từ ngược mi, liếc nhìn nàng phẳng lặng, "Không ngờ cô chấp nhất vì y... vì y mà không còn hận thù thế giới... ha ha ha ha..." Y lại bật cười, trong tiếng cười không có chút niềm vui mà

tràn đầy một thứ ác niệm khó tả.”Cô cũng biết, y chỉ là một gã hoà thượng không cần đến Vô Ái Hồn vẫn vong tâm tuyệt tình mà thôi...”

“Ta biết!”Nàng lạnh lùng nhìn y,”Trả y đây!”

“Cô cũng biết, bất kể quá khứ tương lai, y chỉ biết có Phật tổ?” Y nheo mắt, chừng như đang nổi lên hứng thú,”Nếu rời xa cô, y sẽ không chấp nhất vì cô, cũng không có lòng nhớ cô, y chỉ nhớ Phật của y.”

Nàng sốt ruột trừng mắt,”Không trả người lại đây, ta tức khắc tự kích nổ Huyết Lưu Hà, giết chết người ngay lập tức.”

“Ha ha ha...” Y bật cười,”Nếu đã như vậy, ta trả y cho cô...” Vạt áo y lật phật tung bay trong gió,dù trong bất động, nhưng trong tư thái đó không hiểu từ đâu tràn ngập ý ỉa mai. Gió nhanh chóng ngừng thổi, vì bốn phía xung quanh y đang dâng lên thứ bóng đen quánh đặc hơn cả khói mây. Lục Cô Quang chứng kiến lạ lùng ấy, trong cái bóng đặc sệt đến chừng như hữu hình, dường như kẻ ấy đã nói lời gì, nhưng nàng không nghe rõ.

Khi vùng bóng tan đi, bầu không sáng trắng treo cao, trước mặt nàng vẫn là người đó, nhưng quanh y gió lành trắng dịu, đôi mắt trong veo, quả nhiên là Nhậm Hoài Tô.

Nàng mừng rỡ khôn xiết, vội chạy tới kéo tay y,”Nhậm Hoài Tô!”

Nhậm Hoài Tô ngược mắt, rất nghiêm túc nhìn nàng,”Cô Quang.”Dù y không biết vì sao nàng lại nắm tay y, nhưng không hề cự tuyệt.

“Người không sao là tốt.” Nàng vòng quanh y mấy vòng, xác nhận người này đích xác là Nhậm Hoài Tô, không phải là thi mị đã thức giấc,”Mau đi thôi, chỗ này khó chịu quá.”

“Cô Quang.”Nhưng Nhậm Hoài Tô đứng yên không nhúc nhích, y cho tay vào ngực áo, chậm rãi lấy ra một vật, đặt vào tay nàng.

Nàng há hốc miệng nhìn thứ Nhậm Hoài Tô đặt trong tay mình.

Đó là một quả mọng đã chín màu xanh tím.

Rất quen mắt, y hết quả vừa rồi bị bóp nát, chỉ chín mười và tròn đầy hơn.

Ngước lên, Nhậm Hoài Tô dịu dàng nói, "Làm vợ ta."

Dưới bóng trăng sao, mắt môi y diễm đạm, chân thành, đẹp đến vô cùng.

Má nàng ửng đỏ, nhìn Vô Ái Hồn trong lòng bàn tay, không hiểu vì sao bỗng cúi đầu, nghiêng răng, "Ừ."

Có chơi có chịu.

Nàng nghĩ ngày ấy lời đã nói ra, một khi y làm được, đương nhiên nàng không thể trở mặt nuốt lời.

Cô cũng biết, y chỉ là một gã hoà thượng không cần đến Vô Ái Hồn vẫn vong tâm tuyệt tình...

Cô cũng biết, dù là quá khứ tương lai, y chỉ biết có Phật tổ?

Nếu rời xa cô, y sẽ không chấp nhất vì cô, cũng không có lòng nhớ cô, y chỉ nhớ Phật của y.

Cho dù như vậy, cô vẫn mong y trở về?

Quả nhiên, người không nếm trải quá trình, sẽ không hiểu thế nào là hận, cũng không biết... cái gì gọi là huyễn diệt.

T a đợi cô hận thù hơn ta, ta đợi cô tuyệt vọng hơn ta, sau đó... cô sẽ cùng ta, nở nụ cười nhìn thế gian này chết đi, chết sạch, cho đến cái ngày chỉ còn cô, chỉ còn ta.

Thiên hạ toàn binh tốt, loài người như kiến cỏ, phóng mắt nhìn ba thước,
hết thấy đều hoang vu.

Duy chỉ có cô là đồng loại.

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Đồ Thần Tam Nhật Chi

Sau khi lấy được Vô Ái Hồn, Lục Cô Quang muốn quay lại Hồng phủ xem bệnh tình Hồng Thế Phương ra sao rồi, thực ra là vì nàng muốn cho Hồng Thế Phương nuốt Vô Ái Hồn, xem y có còn yêu đến sống không bằng chết đi nữa hay không. Nhưng Nhậm Hoài Tô kiên quyết muốn về thành Mậu Uyển tìm Đan Hà xin thuốc cứu người, dù Lục Cô Quang rất không muốn cũng không lay chuyển được, đành phải theo y về thành.

Trên đường đi, Nhậm Hoài Tô vẫn đối đãi với nàng hệt như lúc đầu, che ô suốt dọc đường, gặp nơi không có chỗ nghỉ chân thì dựng lều cỏ lều cây, nàng cứ việc thanh thoi hưởng thụ.

“Nhậm Hoài Tô.” Hôm ấy hai người vừa đặt chân đến một tiểu trấn tên Dục Hà, Lục Cô Quang đột nhiên ghìm cương không chịu đi tiếp, “Đây là cái gì?” Nàng hơi hất cằm, khu chợ phiên của một tiểu trấn không lớn tụ tập mấy trăm người, đám đông khiêng một pho tượng hình người, đang náo nhiệt khua chiêng gióng trống đi về phía trước.

Nhậm Hoài Tô cũng dừng lại theo, phóng mắt nhìn, chỉ thấy mấy trăm vị nhân sĩ nọ đang khênh một bức tượng bồi bằng rơm rạ và giấy trắng, chế tác thô sơ, không nhìn ra là nam hay nữ, người tròn tằm áo xanh đỏ sặc sỡ. Bốn phía thôn dân ăn vận đẹp đẽ vây quanh, có kẻ thổi kèn, có kẻ khua chiêng gióng trống, quây lấy pho tượng tiến dần về một bãi đất trống giữa chợ.

“Tế người.” Nhậm Hoài Tô đáp, “Thời xưa dùng người sống hiến tế, đến này vẫn còn tàn dư, chỉ là dùng người rơm thay thế.”

Lục Cô Quang từng gặp cảnh hiển tế ở biên cương hoang vu hẻo lánh, đến này vẫn dùng người sống, nàng thoáng bĩu môi, "Vờ vịt." Nhậm Hoài Tô mắt nhìn người rơm, không tỏ vẻ gì. Nàng liếc y, rồi chỉ tay về phía đó, "Này, người cướp nó về cho ta."

Nhậm Hoài Tô khép hờ đôi mắt, "Đó là tín ngưỡng của thôn dân, không thể coi rẻ?"

Nàng liếc xéo y, "Người không nghe lời?" Y gật đầu, thần sắc kiên định.

Phàm những chuyện y nhận định là sai, thì tuyệt đối không làm, điểm này không đao thương nào phá hủy, không nước lửa nào xâm phạm được, cũng giống như những chuyện y nhận định phải làm thì nhất định sẽ làm. Lục Cô Quang cảm hận nhìn y, thỉnh linh chỉ về hướng đông, "Người xem là gì kia?" Nhậm Hoài Tô quay đầu nhìn, nàng đưa tay phải ra sau lưng vung lên, tượng người rơm trong đám đông cách đó năm trượng bỗng nhiên chấn động, giống như bị một sức mạnh nào đó bất ngờ thao túng, bay lên lơ lửng trên không.

"A! Hiển linh rồi! Trùng thân hiển linh rồi!" Đám đông hoảng loạn rồi bắt đầu kêu gào, sau đó lập tức quỳ mọp trên đất, lẩm bẩm, có người dập đầu như giả tởm, vài kẻ ôm nhau oà khóc. Lục Cô Quang muốn cướp về tay pho tượng người rơm đó, để xem những tín đồ này sẽ như thế nào, nói không chừng có thể làm khó người ta, mua vui cho mình, chẳng ngờ đám đông hoảng sợ khiếp vía, đến mức quỳ mọp cả xuống run lên lẩy bẩy.

Nhậm Hoài Tô quay lại nhìn, nàng buông tay, người rơm rớt xuống đất, nàng vờ nhìn quanh quất, cứ như thể trận nhốn nháo vừa rồi không liên quan gì đến mình. Vào ngay lúc đó, vài người vây quanh pho tượng đột nhiên kêu lên thảm thiết, có vài người ngã vật xuống đất, lập tức trong không khí thoảng mùi máu tanh, nàng và Nhậm Hoài Tô cùng trông thấy trên thân thể những kẻ ngã vật xuống đấy đột ngột xuất hiện lỗ máu, từ những lỗ máu ấy bò ra mấy con sâu lúc nhúc hình dáng tựa con dòi. Thôn

dân xung quanh gào khóc thảm thiết, vừa lăn vừa bò bỏ tứ tán, có kẻ gào đến xé ruột xé gan, gần như phát dại.

Chẳng bao lâu sau, mặt đất chỉ còn vũng máu và vài cái thây.

Mấy con dòi hình dáng kỳ dị bò lổm ngổm trên đất, trông rất đáng sợ, nhìn mà sồn cả tóc gáy.

Lục Cô Quang cau mày nhìn những thi thể và mấy con dòi, "Đây là thần mà họ tế bái ư?" Ý của nàng là trông thật quá xấu xí, "Thần ăn thịt người? Lại còn ăn một cách tởm lợm như vậy."

Tay áo Nhậm Hoài Tô phất qua, nàng ngửi thấy trong không trung thoảng một mùi hương thanh tân tựa như mùi hoa cỏ nhưng lại không phải là hoa cỏ, con trùng đầu tiên bị luồng gió từ tay áo Nhậm Hoài Tô đánh phải thành linh cứng người, sau đó tan thành một vũng máu. Lục Cô Quan khựng lại, cái vung tay sao vừa rồi bắn ra thánh khí Phật môn, khó tránh quái vật dưới đất không thể chịu đựng nổi mà tan chảy. Nhưng thứ thánh khí Phật môn này là do tinh hoa nhật nguyệt tích tụ, nếu y thi triển quá nhiều, chỉ sợ...

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 7.2

Nàng bồn chồn nghĩ... chỉ sợ thánh khí giảm, quỷ khí hẳn sẽ tăng. Hơn nữa không phải đêm nào Nhậm Hoài Tô cũng ngồi thiền, cũng có tình hoa nhật nguyệt hấp thụ vào đỉnh đầu, điều này bất lợi cho y thì sao? Cho nên dùng ít một chút thì tốt hơn. Nàng thầm so đo đong đếm, tay đã tự động lộ Nhậm Hoài Tô về từ chỗ mấy con trùng.

Y quay lại, ngữ điệu vẫn bình tĩnh.”Có chuyện gì?”

“Để ta.” Nàng đưa tay lên, Huyết Lưu Hà lấp lánh vài ánh đỏ, mấy con trùng ngộ nguy quần quai trong vùng sáng, cuối cùng dần tan biến, hóa thành hư vô.

“Vật này tính tình hung dữ. ăn thịt con người, cô có biết đấy là loài quái vật gì không?” Y nhìn những cái thây trên đất. ánh mắt trầm tĩnh kiên định, mang một sự chấp nhất bền bỉ.

Ánh mắt nàng quét đi quét lại trên người y, cảm thấy hơi buồn cười, thì mị này. Yêu vật đệ nhất thiên hạ, trên người còn dính kèm một yêu vương không rõ là gì, mở miệng là đòi diệt thế, giờ lại khẳng khẳng muốn cứu người?” Yêu vật ăn thịt người rất nhiều, yêu vật ám trên thân người càng nhiều. nhưng yêu vật vừa ăn thịt người, lại vừa được người tế bái thì ít thấy.” Nàng nhún vai, ”Có lẽ có năng lực thỏa mãn nguyện vọng của con người.”

“Nếu đã được tế bái, hẳn là phải có miếu thờ.” Y đón lời, chột ngoảnh lại nhìn nàng, ”Cô có muôn đi cùng ta...”

Nàng cười thầm, kẻ này vốn vô cảm, giống như một con rối, giờ lại biết hỏi nàng có muốn hay không? Nàng quay đi hừ một tiếng, nhìn quanh quất hồi lâu mới nói, "Người mua một vật cho ta thì ta đi cùng người."

Trong mắt y ánh lên chút ngạc nhiên, rõ ràng chưa hiểu vì sao phải tặng cho nàng một vật nàng mới bằng lòng theo mình đến miếu thờ xem thứ yêu vật gì đang quấy phá? Cho tay vào ngực áo, y lấy ra một nén bạc đặt vào tay nàng.

Mặt nàng lập tức tối sầm, chớp lấy nén bạc ném thẳng ra con đường vắng hoe không một bóng người, bộp một tiếng, nén bạc khoan xuống dưới mặt đất ba thước sâu, nền gạch đá xanh nứt thành hình mạng nhện. Nàng giật cương ngựa, bạch mã hí dài, lao vút ra đường cái, Nhậm Hoài Tô tung người đáp xuống trên lưng ngựa nàng, một tay đặt trên vai nàng, "Sao thế?"

Nàng bất thần ghìm cương, bạch mã dựng thẳng người, tung hai vó trước, Nhậm Hoài Tô chân không có chỗ đặt sẽ tuột xuống dưới, Cô Quang ngoảnh lại, đợi nhìn y ngã xuống, một khi vút được y, nàng sẽ giục ngựa phóng đi... nhưng nàng chợt nghe sau gáy ấm áp, gã hòa thượng ngồi không vững bèn đưa tay ôm ngựa, cũng ôm cả nàng vào lòng.

Bờm ngựa tung bay phất qua ngang mặt, vó ngựa chạm đất, gò má áp bên ngực Nhậm Hoài Tô, nàng ngược lên trông, y chỉ ôm cổ ngựa để lấy thế cầm cương, không ngại thuận thế ôm cả nàng. Lúc vó ngựa chạm đất, nàng lấy ra một thứ từ trong ngực áo Nhậm Hoài Tô, giấu vào tay áo, ngay lúc đó, Nhậm Hoài Tô cũng vừa ghìm được con ngựa đang hoảng hốt, đỡ nàng ngồi thẳng lại.

Nàng nắm chặt vật trong tay, chớp mắt, y càng thành khăn, "Sao vậy?"

"Ngựa tự chạy." Nàng đã chớp mắt trước đó, cho nên khi nói dối mắt không chớp lần nào.

Nàng nghĩ y sẽ không truy đến cùng chuyện vì sao lúc này nàng nổi giận.

Nhậm Hoài Tô quả nhiên không truy vấn, dù nàng rõ ràng đang nói dối, nhưng y không hề tò mò, "Nếu..."

"Ta đi cùng người tới miếu thờ." Nàng ngắt lời y, hừ một tiếng, "Thế đã được chưa?"

Y hơi sững người, không hiểu vì sao, khóe mắt lấp lánh sáng.

Biểu cảm ấy đẹp đến vô cùng.

Nàng trông thấy, trong lòng cười thầm, lại thấy Nhậm Hoài Tô nhẹ nhàng xuống ngựa, lại lấy ra nén bạc, đi về phía một quầy hàng bên chợ.

Vừa rồi quái trùng làm loạn, người trong quầy hồn phi phách tán, chạy mất bóng từ lâu, hiện tại quầy hàng trống không, không một bóng người.

Y đặt nén bạc xuống, lấy một vật bày trên quầy, quay lại đưa cho nàng, "Đi thôi."

Nàng nhận vật nọ, lật qua lật lại ngắm kỹ, phì cười, thứ mà y "mua" cho nàng, là mảnh gạch vỡ do nàng ném nén bạc lúc này bắn lên quầy hàng.

Một hòn đá đen đúa, lấm đất, lớn bằng quả trứng gà, không hề bắt mắt.

Nàng định vứt đi, nhưng nghĩ ngợi một hồi, lại cất nó vào trong bao da đeo bên phải con ngựa. xoay người, tung mình nhảy xuống, vượt lên phía trước đi về phía sau núi, "Bên kia yêu khí dày đặc, đi theo ta."

Nhậm Hoài Tô gật đầu theo sau.

Y có lẽ biết, hoặc có lẽ không, trong bàn tay phải xuôi xuống của Lục Cô Quang đang cầm một vật.

Một lệnh bài.

Có chỗ nọ sau núi lẫn quần thú yêu khí tương tự quái trùng, nàng men theo con đường rải sỏi mới đắp lên núi, sâu trong cánh rừng có gian miếu thờ vừa xây.

Ngôi miếu lớp ngói lưu ly, trên mái hiên trổ một pho tượng thần thú hình dáng kỳ dị, giống như rồng, lại tựa như rắn, đang cuộn mình trên một đám mây. Cửa chính miếu thờ mở toang, trên thần tọa thờ một thứ trông giống như kén tằm, trước cái “kén” hương hỏa thịnh vượng, bày đầy tế phẩm thôn dân lễ cúng.

Lục Cô Quang đưa mắt nhìn, thấy trên đồ tế có những lỗ đen như bị loài sâu bọ nhỏ nào đó đục khoét. Nàng thường bầu bạn với quý mị ở những chốn u ám như chốn này, nhưng thấy cảnh này vẫn không khỏi buồn nôn, ngước lên, thấy trên miếu thần đề ba chữ to, “Trùng thần miếu”.

Nhậm Hoài Tô đứng rất lâu bên một bia văn phía sau miếu thờ, bia văn cũng mới dựng, chép rằng miếu này được xây khoảng vài năm trước. Năm ấy mưa xuống quá nhiều, ruộng vườn sâu bọ hoành hành, trong vòng trăm dặm xem chừng mất mùa nghiêm trọng. Bỗng một hôm trời đổ mưa to, một vị nọ vận hồng y bông bành đáp xuống, tương truyền dung nhan tuấn nhã phong thái cao quý, tuyệt không phải là người tầm thường. Kẻ này vừa giáng thế, sâu bọ phá hoại mùa màng trong trăm dặm mất tằm mất tích, thôn dân biết ơn, vì vậy lập miếu thờ tế bái. Bia văn cũng viết, kẻ áo đỏ hóa thành một con sâu dài bỏ đi, là thần của vạ trùng. Trùng thần giáng lâm, sâu bọ phá hoại mùa màng sợ hãi, không dám vào đất này, thôn dân cầu Trùng thần hằng năm giá lâm giá lâm trấn áp nạn sâu hại, vì thế mỗi năm đều dùng người rơm hiến tế.

Nếu đã dùng người rơm hiến tế, vậy năm ấy khi Trùng thần giáng lâm hẳn cũng đã lấy mạng người, nhưng bia văn kể không rõ ràng. Nhậm Hoài Tô đứng trước tấm bia, tay áo phất phơ theo gió, Lục Cô Quang cũng ghé

lại đọc lướt qua, cười lạnh,”Trùng thần? Nếu nó thực sự là thần của vạn trùng, vậy vì sao nguyên hình lại là một con dòi?”

Nhậm Hoài Tô hỏi,”Cô biết vạn trùng thần?”

“Biết.” Nàng lạnh lẽo đáp,”Thần của vạn trùng tên Kiêu Trùng, cư ngụ ở một sơn động trong Nguyên Thần sơn, thực ra là một con ong độc tu đạo vạn năm nửa thần nửa yêu, hơn nữa quanh năm mang mặt nạ, không ai biết dung mạo thế nào.”Nàng cô kiềm cơn giận,”Vả lại tính tình rất khó chịu, không cho người khác bước vào động huyết của mình nửa bước. Ta chẳng qua chỉ là đi lạc, gã lại hóa thành nguyên hình đuổi ta ra ngoài.”

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 7.3

Nhậm Hoài Tô không mấy hứng thú với Kiều Trùng, nhìn con dòi trên mái ngói miếu, trầm ngâm chốc lát, "Giống này dù không phải thần của vạn trùng, nhưng hẳn phải có can hệ..Đây là cái kén." Y trở lại cửa miếu, nhìn cái kén trên thần tọa, "Nếu vật xuất hiện năm ấy chỉ là một yêu quái ong chưa kéo kén, vậy hẳn nhiên có mình sâu. Sau khi đuổi sâu hại, nó hóa thành nguyên hình kéo kén, thôn dân đương nhiên sẽ cho rằng nó đã bỏ đi, sau đó coi kén này như thần vật mà thờ cúng."

"Nó không phải là Kiều Trùng." Lục Cô Quang biến sắc, "Nhưng có thể là đồng loại."

Nhậm Hoài Tô gật đầu, "Chỉ không rõ vì sao nó đã kéo kén còn ra ngoài giết người ăn thịt, tàn hại nhân mạng?"

Sắc mặt Lục Cô Quang âm trầm, "Lôi nó ra là biết."

Trời đã hoàng hôn, bóng chiều dần xuống dày, quanh miếu thờ theo đó dâng lên lớp yêu khí màu lục tối, gợn sóng theo từng luồng gió. Lục Cô Quang vung tay, một lá bùa màu đen bắn vào miếu thờ, đánh trên thần tọa, nhưng dù lá bùa bắt hồn đã được đánh vào, trong miếu vẫn im lìm không chút động tĩnh.

Nhậm Hoài Tô và Lục Cô Quang đều giật mình, bùa ngự quỷ của Lục Cô Quang còn lợi hại hơn bùa đạo, nhưng bắn vào miếu thờ lại không mấy may phản ứng? Y nhíu mày, "Vật bên trong có khả năng không sợ hồn phách, cho nên không thể dùng thuật bắt hồn bức nó ra ngoài." Lục Cô

Quang nhướn mày, "Giống không sợ hồn phách nhưng lại ăn thịt người, chỉ có thể là yêu vật tu hành nhiều năm nhưng lại bị người ta đoạt mất tinh hồn. Tinh hồn bị lấy đi, thần trí sẽ mất theo, nhục thể vẫn sống. Nếu bên trong là giống yêu quái này, vậy một khi nó phá kén mà ra, hẳn sẽ điên cuồng giết người, thôn trấn nơi đây sẽ nhanh chóng bị nó ăn sạch sành sanh." Nhậm Hoài Tô khép hờ hai mắt, "Không sai, hôm nay nhất định phải giết nó."

Nàng liếc nhìn y, lần đầu tiên nghe thấy người này thốt ra những lời mang sát khí. Y tự xưng không sát sinh, nhưng hẳn là trong mắt y loài yêu quái đã mất tinh hồn này không được liệt vào "chúng sinh"? Xem y nói đến là đương nhiên, tràn đầy tự tin, dường như con quái vật khôn lường bên trong đối với y chỉ như kiến cỏ.

Nếu như... là gã kia...

Vậy đích xác bất luận trong miếu là thứ gì, đối với y mà nói đều chỉ là kiến cỏ.

Bùa chú đã vô hiệu, hai người bèn vào miếu, trong miếu ngăn nắp sạch sẽ, những lỗ sâu đục trên đồ ăn và trái cây thờ cúng cũng không rõ từ đâu ra, vì xung quanh không có loài dòi bọ nào xuất hiện. Nhậm Hoài Tô nhìn cái 'kén', đưa tay lên, chưởng thẳng vào nó. Chưởng lực như đao, bùng lên một quầng sáng trắng, chính là kiếm quang.

Nàng giật mình, đây là tự tin quá độ hay nào rỗng, cứ chưởng thẳng như vậy? Lại nghe một tiếng kêu giòn giã vang lên. cái kén trên thần tọa và cả bàn thờ đều vỡ nát, dăm gỗ bay tứ tung, rơi lả tả đầy gian miếu, nhưng không có gì xuất hiện.

... Chỉ là một cái kén rỗng.

Nó đã sớm phá kén ra ngoài, vì lỗ thủng ở phía sau nên không ai biết.

Rốt cuộc nó đã hóa thành gì?

Một con yêu ong? Hay một dị loại khó lường hơn nữa?

Đương lúc hai người kinh ngạc, cửa miếu thành linh thò ra một móng vuốt sắc nhọn, phụt một tiếng, máu vấy đỏ nửa bên vách miếu. Lục Cô Quang cúi nhìn, thấy trước bụng mình nhô ra vuốt sắc, nàng từ từ ngoảnh lại.

Cửa miếu thờ vẫn nguyên vẹn là cửa, nhưng có một cái vuốt đưa ra, khoan thành một lỗ lớn từ phía sau chính giữa thắt lưng nàng.

Vuốt to thật...

Đây là giống... quái vật ... gì?

Nàng lão đạo, cái vuốt đột ngột rút lại, nàng ngã xuống, tay áo Nhậm Hoài Tô kịp thời vung tới, ôm nàng vào lòng, trong khoảnh khắc thời gian ngắn ngủi đó, máu nàng đã nhuộm ướt nửa người y.

Y nhìn cửa miếu, trừ một lỗ tròn trên cánh cửa, cái vuốt dường như chưa từng xuất hiện.

Cửa miếu làm bằng gỗ lim, rắn chắc vô cùng.

Lỗ thủng trên cánh cửa tròn trịa, lúc cái vuốt xuyên qua không mấy may phát ra tiếng động.

Hệt như quỷ mị.

Mái tóc đen tuyền của Nhậm Hoài Tô hốt nhiên bay lên dù không có gió, thánh khí mãnh liệt đột ngột lưu chuyển cuồn cuộn, vài sợi tóc thành linh hóa bạc, bàn tay vấy đầy máu tươi đưa ra, không một tiếng động, áp thẳng lên cánh cửa.

Tiếng răng rắc vang lên., cánh cửa gỗ lim vỡ nát như vỏ trứng, để lộ một lỗ hổng khổng lồ trên bức tường phía sau cánh cửa, thứ đó trốn trong vách

tường.

Con quái vật đã khoét rỗng cả gian miếu thờ, biến ngôi miếu vách đỏ gạch xanh này thành một cơ thể!

Lục Cô Quang đổ vào lòng Nhậm Hoài Tô, nàng chưa hôn mê, dù trên eo thủng một lỗ lớn, nhưng nàng vẫn tỉnh táo. Nàng ngửi được mùi vị nơi y, cảm nhận được hơi ấm từ y, rồi nàng nghĩ, thì mị cũng có hơi ấm ư?

Cánh tay Nhậm Hoài Tô ôm nàng không chặt, êm ái mà lơ lửng. Nàng mê man nghĩ có lẽ y không quan tâm đến chuyện nàng trọng thương, y có lẽ chỉ muốn nàng sống để “gả” cho y là được. chỉ cần giữ lại “một tính mạng”... Rồi lại nghĩ không đâu, y không vô tâm vô tình đến vậy, vì y không mặc nàng ngã xuống đất, ít nhất y vẫn ôm nàng vào lòng... Sau đó nàng ngờ rằng có thể thành thoi đến vậy chính là y luôn tự tin một cách vô có, chừng như trời đất sụp đổ cũng có thể đối phó dễ dàng.

Nàng ngược nhìn góc miếu thờ, mất máu quá nhiều, toàn thân kiệt quệ, nàng không sốt ruột, cũng không giận dữ.

Nguyệt Thiên Thú tộc mang thân xác nửa người nửa quỷ, là loài quái vật dù bị bẻ gãy ngang eo cũng không thể chết.

Nàng từng bị thương nặng hơn thế này, ai cũng cho rằng nàng không sống nổi, mà nàng vẫn sống. Nàng không biết mình phải bị thương nặng đến mức nào mới có thể chết, nàng chỉ đang nghĩ... Y là quái vật, nàng cũng là quái vật.

Họ là đồng loại.

Đến nàng cũng không hiểu nổi mình.

Nóc miếu chột nháng lên một bóng đen, quá nhanh, nàng chỉ kịp chớp mắt, tiếng kêu cảnh báo vẫn còn trong yết hầu, đòn đánh lén đã kết thúc.

Một cái vuốt sắc nhọn im lìm chọc xuống từ xà ngang, Nhậm Hoài Tô rõ ràng vẫn đang nhìn ra cửa, nhưng lập tức đưa tay chộp lấy cái vuốt ấy, ngón tay Nhậm Hoài Tô lấp lóe, trong sát na nàng chớp mắt, cái vuốt sắc lục bụi vỡ nát, rơi đầy trên miếu, chỉ còn lại nửa đoạn chi gãy rứt vội lên xà nhà.

Nàng ngơ ngẩn nở nụ cười, Nhậm Hoài Tô, Nhậm Hoài Tô... bất luận thế nào, luôn là vô địch... Nàng cảm giác y thoáng ngược nhìn nóc miếu, sau đó siết chặt nắm tay, đâm một cái thật mạnh xuống nền.

Ầm một tiếng, trong miếu thờ gạch đá tung tóe, đất lún ba tấc, Nhậm Hoài Tô lại ấn xuống, nền đất vang lên âm thanh hậm hực. lún sâu thêm một tấc, ngay lúc ấy. bốn bức tường miếu thờ đồng thời đổ sụp, nguyên phần mái bất thần rơi xuống, khí thế kinh người. Nàng thanh thoi nhìn cảnh tượng gỗ đá tan nát xung quanh, dù là tên hòa thượng ngốc trước mắt đây, một khi động thủ cũng dường thiên quân vạn mã.

Phần mái rớt xuống cách đỉnh đầu Nhậm Hoài Tô ba thước thì bỗng nhiên nổ tung thành vô số mảnh nhỏ, như thể gặp phải một trở ngại vô hình, bốn bức tường sụp đổ, năm sáu cái vuốt từ đó thò ra, lao về phía hai người!

Nàng thấy đó đích xác là móng vuốt của một loài côn trùng nào đó, nhưng thứ này quá lớn, không nhìn rõ bản thể rốt cuộc là gì, hơn nữa hành động nhanh như chớp giật, im lìm không tiếng động. Nhậm Hoài Tô tay ôm nàng, tay áo vung ngang, thành linh xoay người, chỉ thấy khí lưu quay cuồng, kiếm khí sắc bén như đao kiếm quanh người đột ngột xoay tròn, năm sáu cái vuốt sắc kia nhất tề đứt đoạn vỡ nát, trong không khí ngợp ngợp thứ mùi tanh tươi hôi thối khi chi của con quái vật bị cắt nát. Khó người muốn chết, nàng ho khế.

Cánh tay y bỗng dừng rung động, tay áo phất lên che mặt nàng, nàng nhắm mắt, cảm giác Nhậm Hoài Tô lại đâm một quyền xuống nền, lần này

vang một tiếng kêu kỳ dị, gạch đá nứt vỡ ầm ầm, một thứ khổng lồ chui lên từ đất.

Không nhìn rõ là gì, cũng không quan tâm, chẳng nào Nhậm Hoài Tô cũng đối phó được.

Quanh người khí lưu xoay vần, đất đá tung bay, nhưng Nhậm Hoài Tô chỉ ôm nàng không nhúc nhích, chỉ nghe con quái vật không ngừng di chuyển, đến mặt đất cũng rung lên từng đợt, vuốt sắc con yêu vật vung cao, nhưng không có gì chạm tới nổi người nàng. Thành linh có một tiếng rít cao the thé, quái vật đổ xuống đánh rầm. (Klq nhưng câu cuối này mị đọc nhầm thành đánh rầm)) có ai giống mị không?)

Chết rồi ư? Nàng mấp máy môi, nhưng nói không thành tiếng.

Nàng muốn hỏi đây là giống yêu vật gì?

Yêu quái ong ư?

Không phải chứ? Yêu quái ong không có nhiều vuốt nhọn như vậy.

Tay áo phủ trên mặt khẽ rời đi, nàng mở mắt, soi vào một đôi mắt khác.

Y nhìn nàng âu lo, cái nhìn dịu dàng ấy suýt làm nàng quên đây là một tên người giả vô tâm vô tình, chỉ là một thi mị. Y lau vết máu bên môi nàng, lau những vết máu bắn trên mặt nàng, vẫn duy trì tư thế ôm nàng vào lòng, đứng yên giữa ngôi miếu thờ đồ nát.

Nàng buồn cười quá... Y không biết rằng yêu nữ sẽ không chết nhỉ? Y tưởng rằng nàng bị thương nặng lắm? Y sợ... sợ rằng chỉ cần chuyển động cánh tay đôi chút người này sẽ ngủ mãi không dậy nữa.

Nhưng không biết rằng nàng không những sẽ không chết, mà đến cả cơn đau... cũng không cảm nhận được hoàn toàn.

Nàng chỉ thất lạnh, thế mới thấy da thịt thi mị bên cạnh mình ấm áp biết bao nhiêu.

Nàng nghĩ mãi mà không hiểu vì sao, y rõ ràng không có trái tim, không có máu nóng, mà vẫn ấm áp đến vậy.

“Cô Quang...” Y thì thầm.

Nàng chỉ cười với y.

Liệu y có thấy thật đáng sợ không, một người trông như sắp chết lại cười, lại trông không giống sắp chết chút nào, đáng vẻ nàng lúc này có lẽ đáng sợ lắm nhỉ?

Nhưng Nhậm Hoài Tô không may may kinh ngạc, y trầm mặc hồi lâu, rồi dịu giọng, “Đừng sợ.”

Sợ? Nàng càng buồn cười, sợ gì cơ?

Bình sinh nàng từng sợ cái gì ư?

À, nàng nhớ ra rồi, nàng sợ một thứ, sợ đến rét xương...

Nàng sợ một thứ từ xưa đến nay coi thiên hạ không bằng cỏ rác...

Sợ cái gã Nhậm Hoài Tô có thể đặt nàng và cả thiên hạ vào lòng bàn tay mà bõn cợt...

Máu ở vết thương trên thắt lưng đã thôi chảy, nàng biết nó đang lành lại, mấy ngày sau lại nguyên vẹn như cũ. Nhậm Hoài Tô vẫn im lìm không động cựa, cứ như thế y sợ chỉ cần hơi nhúc nhích thì nàng sẽ chết. Hơi hé môi, nàng cuối cùng cũng gom đủ sức lực để thì thào một câu.

Nàng nói, “Ta không sợ.”

Y khép hờ đôi mắt, "Là tại ta khiến cô bị thương."

Nàng ngạc nhiên khi thấy y xin lỗi, một hồi sau, lại gom được chút sức nữa, nàng mới nói, "Bị thương là bởi ta... không đủ nhanh nhạy."

Y không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ ôm nàng, hơi thở vững vàng.

Nàng nhắm mắt, cảm nhận lấy hơi ấm kỳ dị từ người y. Trong khoảnh khắc gần người đó, thật giống một nam nhân không thể bảo vệ thể tử đang thành tâm sát hối với vết thương trên người nàng, thậm chí vì nỗi đau thể xác của nàng mà đau đớn không thôi.

Thật giống...

Nàng nghỉ ngơi chốc lát rồi lại mở mắt, nàng mất quá nhiều máu, phải bổ sung thức ăn. Với tình huống suy nhược thể này, thật không thể thỏa mãn nhu cầu của nàng, nàng cần uống máu.

Máu... Môi nàng tái nhợt, toàn thân lạnh toát, mãnh liệt khát máu tươi ấm nóng.

Nhưng ngay khoảnh khắc mà nàng mở mắt, con quái vật nằm cứng đờ một bên đột ngột vung lên cái đuôi dài thành linh cảm thẳng xuống lưng Nhậm Hoài Tô.

Y không giết chết nó? Nàng kinh ngạc vô cùng, lẽ nào vì người động thủ là Nhậm Hoài Tô mà không phải thi mị, nên y thủ hạ lưu tình, để lại mạng sống cho nó? Nàng kinh ngạc đến mức muốn bật cười, ấy là một quyết định ấu trĩ đến hoang đường và đơn phương đến mức nào? Đây chỉ là một con yêu quái đã mất tinh hồn, không khác gì một cục thịt biết giết người, vậy mà người cũng phải thương xót tha thứ?

Người đang thương xót và tha thứ cho điều gì? Chẳng qua chỉ vì sự phụ hoặc Phật tử của người bảo người không được sát sinh, cho nên người

ngoan cố làm hết như vậy mà thôi? Trong lòng người, lẽ nào thực sự tồn tại thứ tình cảm như thương xót và tha thứ... thậm chí là cảm thông? Nàng trông thấy đuôi nhọn con quái vật cắm vào lưng y, nàng biết y sẽ không chết, thì mị sao có thể chết? Có lẽ khi y phát hiện ra mình không thể chết, cuối cùng sẽ cảm thấy mình có chút dị hợm Nàng hần học nghĩ, nghĩ với nụ cười lạnh lẽo... giống như năm đó khi nàng phát hiện mình không thể chết vậy.

Nhưng năm xưa... không có ai dạy nàng vì sao, không ai an ủi nàng, không ai nói với nàng đây là ơn huệ của Phật tổ hay quà tặng của yêu ma, khiến nàng khiếp hãi chính mình.

Con yêu quái khổng lồ với kích cỡ ngang bằng ngôi miếu vừa trông giống bò cạp vừa trông giống ong, rất khó hình dung là loài nào. Nhậm Hoài Tô chặt gần hết móng vuốt nó, lại thọc một lỗ thủng to tướng giữa thân nó, cái xác không hoàn chỉnh càng khó để nhận giống loài. Nhưng cái đuôi trông giống đuôi bò cạp của nó đã khoan sâu vào lưng Nhậm Hoài Tô, y vẫn không động cựa, đôi mắt vẫn nhìn nàng lo lắng.

Nàng bị y nhìn một lúc lâu, đuôi con quái vật cắm sâu trên lưng y, đến nàng cũng cảm nhận được khí lực đáng sợ đó, nhưng y vẫn giữ nguyên tư thế. Nàng khó hiểu nhíu mày.

Y thấy nàng nhíu mày, tay phải áp lên vết thương trên bụng nàng, một sức mạnh êm dịu tuôn vào cơ thể, thúc đẩy khí huyết nàng vận hành. Lục Cô Quang giật mình, đột ngột vỡ ra... y bất động vì ngờ nàng trọng thương lâm nguy.

Dù con quái vật hấp hối dồn sức cắm đuôi vào lưng y, y cũng tuyệt đối bất động.

Y sợ nàng chết.

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 7.4

Rắc rắc, nàng nghe tiếng xương gãy nát trong người y, có lẽ đây là lần đầu tiên kể từ khi trong cõi đất trời xuất hiện loài thi mị, có một thi mị bị đánh lén đến nát xương? Hoà thượng ngốc làm chuyện ngốc nghếch, nàng thấy rất buồn cười, cảm giác đơn cô và sợ hãi vừa rồi bỗng nhiên tan hết, gắng gượng nhắc đầu dậy, thì thào bên tai y, "Buông ra, giết chết nó."

Mi mắt y thoáng mở to, con người vẫn trong vắt phẳng lặng. chùng như đã hạ quyết tâm, tuyệt không sửa đổi, "Không sao, cô nghỉ ngơi đi."

"Ta không chết đâu." Nàng thở dốc bên tai y, lại cười, "Người không giết nó, ta nghỉ ngơi thế nào được."

Y lại khép mắt, nghiêng đầu đi, cánh tay ôm nàng vẫn vững vàng như cũ, "Đợi cô khoẻ hơn, ta sẽ buông tay."

Nàng thực sự dở khóc dở cười, cái đuôi có móc câu sắc nhọn của con quái vật cắm sâu vào lưng y đến vậy, bẻ gãy xương y, nếu y không phải là thi mị, chỉ sợ đã chết rồi... Kẻ này không biết mình là thi mị, nhưng tưởng bản thân có thể xác kim cương bất hoại, kiên trì muốn ôm nàng cho đến khi nàng khoẻ hơn mới chịu buông.

Nàng nghĩ có lẽ y không hiểu gì về bản thân, không hiểu gì về nàng, thậm chí cũng không hiểu gì về loài "người" bình thường? Nếu trong lòng y đang ôm một nữ tử bình thường, giờ này đã sớm là một cái xác không hồn, nào có đợi được đến khi t liệu mình bảo vệ, vào nào có khả năng để y đợi đến khi nàng "khỏe hơn"?

Lục Cô Quang không phải là một nữ tử bình thường, đó là cái may mắn của Nhậm Hoài Tô, hoặc là may mắn của nàng? Nàng cựa quậy trong tay Nhậm Hoài Tô, cầm cổ tay cánh tay đang ôm nàng, cắn mạnh.

Máu của thi mị chứa đầy quý khí, là mỹ thực của lệ quý, đầy sức hấp dẫn đối với nàng.

Nàng nỗ lực khôi phục nguyên khí bản thân, Nhậm Hoài Tô mặc nàng gặm cắn, thần sắc không mấy biến hoá. Con quái với những cái chi đứt gãy, chi còn lại phần đuôi mang độc, không thể di chuyển, phát ra tiếng gặm rít nặng nề kỳ dị, từ sâu trong thân thể nó tuôn ra một nhúm đen đúa to bằng nắm tay, chuyển động men theo cái đuôi dài, nhưng Nhậm Hoài Tô không đánh trả, cũng không quay đầu, cnagf không né tránh, vật nọ cuối cùng theo cái đuôi cắm sâu vào lưng y.

Trong suốt quá trình, y không chảy dù chỉ một giọt máu.

Vết thương sau lưng y lộ rõ màu trắng bột, không mảy may ứa máu.

Người Lục Cô Quang dần tăng nhiệt độ, máu y quả nhiên ấm nóng, hơi nóng thấm sâu vào tim gan, cũng có lẽ vì tràn đầy thánh khí, khi áp môi vào không mấy cảm thấy mùi tanh tươi, chỉ nghe một làn hơi menh mang như hoa chẳng phải hoa, tựa cỏ không là cỏ.

Hơi ấm ấy rót vào người nàng, khiến nàng cảm thấy toàn thân thư thái. Nàng hơi buồn ngủ, không phải vì vết thương, mà vì uống máu Nhậm Hoài Tô... Cảm giác ấy thực sự quá dễ chịu. Lỗ thủng trên thắt lưng bắt đầu lạnh lặn bằng tốc độ đáng sợ, nàng nghe máu mình lại chảy, sức lực lại về, từ từ buông ra cánh tay bị mình cắn đến nhầy nhụa máu thịt của Nhậm Hoài Tô, ngược nhìn mắt y.

Đôi mắt y trong vắt mà dịu dàng, như dốc hết toàn bộ nỗi quan hoài soi vào nàng.

Nàng run rẩy, thoáng sững sờ.

Nàng nghĩ... Trên đời này còn có ai có thể đối với nàng như thế?

Hoà thượng ngốc...

Nàng chậm chạp bờ dậy khỏi vòng tay Nhậm Hoài Tô, ngồi xuống đất, nhìn Nhậm Hoài Tô bóp nát con quái vật thành cát bụi.

Nàng nghĩ đời nàng có lẽ sẽ dài, nhưng sẽ không còn một ái, hay một “thứ” nào có thể đối đãi với nàng như thế nữa. Mắt nàng chợt nóng, đến cha mẹ thân sinh của nàng cũng không, người đồng tông đồng tộc chẳng tin nàng, thiên hạ này vô số người... tất thấy đều hận thù nàng, đến chính nàng cũng sợ hãi, không tin tưởng bản thân, nhưng y thì có.

Hoà thượng ngốc.

Nàng nhìn kiếm khí giữa những ngón tay Nhậm Hoài Tô chém con quái vật thành hàng chục mảnh (ở trên thấy sách viết là NHT bóp nát con quái vật thành cát bụi rồi mà sao giờ còn con khác chém thành hàng chục mảnh nữa) mị ếu biết sao), nghĩ thầm: Không biết vì sao người muốn cưới ta, nhưng nếu đời này người đều đối tốt với ta như thế, vậy làm vợ người thì đã sao?

Thì đã sao?

Trên đời này không còn ai đối tốt với ta hơn người nữa..

Đó là một loại trực giác, một loại trực giác mà bất luận là nữ nhân hay nữ quỷ, đều không sai lầm.

...

Chương 8: Sát thế thất bộ đa

Miếu trùng thần âm âm sụp đổ, tan tành thành từng ảnh nhỏ, thôn dân đã bị con yêu quái làm sợ hãi đến hồn phi phách tán, dù miếu thờ là nơi họ gửi gắm đủ bề tôn kính, nhưng không ai dám tới xem có chuyện gì xảy ra?

Nhậm Hoài Tô bế Lục Cô Quang lánh vào một hang động sâu trong cánh rừng. Cả hai đều bị thương, vết thương của họ đều đang tự lành bằng một tốc độ kỳ dị, nàng không biết hoà thượng ngọc nghị gì, tóm lại y lánh vào rừng mà không chạy đi tìm đại phu.

Có lẽ... đầu óc trì độn đến đâu cũng hiểu rằng, giống như nàng... giống như họ, đều là bất bình thường.

Nhậm Hoài Tô nhóm một đống lửa ở cửa hang.

Cái hang này cách miếu trùng thần không xa, khuất dưới một rặng thường xuân trên sườn núi, không gian bên trong rất rộng, phía trên còn có mấy cửa hang, chứng tỏ ban đầu đã có những loài dã thú giỏi leo trèo ngụy bên trong, nhưng hiện tại dã thú không còn nữa. Nơi đây vẫn lưu lại khá nhiều lông mềm mại, trông như lông gấu, Nhậm Hoài Tô dọn dẹp mớ lông và đá sỏi, đào một cái hố trong hang. Nàng nhìn y bận bịu, không hiểu y định làm gì.

Hồi lâu sau, Nhậm Hoài Tô ra ngoài một lát, lúc về mang theo tảng đã ướt đẫm, chứng tỏ được vớt lên từ nước. Nó đẹp và được nước mài trơn nhẵn, dài bằng thân người, không biết y kiếm đâu ra. Nàng khó hiểu nhìn y xuôi ngược, Nhậm Hoài Tô rải ít cành khô dưới hố, lại chất một đống củi trên tảng đá, thì ra y bắt đầu sấy đá.

Nàng biếng nhác nằm một bên xem hồi lâu, bĩu môi, "Ta ăn thịt uống máu, nhưng không ăn đá."

Y không đáp lời, tay áo phất phơ, khổng chế luồng khói bốc lên trên đống lửa, luồng khói bị tay áo y quây lại, từng sợi lơ lửng tuông ra ngoài

cửa hang, trong hang gió lạnh lặn cuộn quanh, nhưng nàng chỉ nghĩ thấy thứ mùi đặc thù trên người Nhậm Hoài Tô.

Sau một hồi lâu, tảng đá bắt đầu xuất hiện những vết rạn li ti, y lại lừa hết mớ củi xuống dưới, dùng tấm áo ngoài rách rưới lau sạch mặt trên, rồi quay sang nàng gật đầu.

Gật đầu, ấy là ý gì? Nàng trở mũi mình, "Người gọi ta?"

"Nghỉ ngơi đi." Bàn tay y đặt trên tảng đá đã bị lửa nung nóng chảy, "Có thể nghỉ ngơi ở đây."

Nàng trợn to mắt, y nung cả tảng đá to như thế hoá ra là dùng để làm giường cho nàng, nhưng vì sao phải nung? Một thi mị có thể dễ dàng nghĩ ra chuyện đào cái hố trên đất nung đá làm giường, rồi dồn một đồng củi lửa phía dưới giữ nhiệt ư? Nàng không may may cho rằng y có khả năng nghĩ ra những thứ quái dị làm vậy, "Ta nghỉ ngơi ở đâu cũng được," nàng nhìn y lạ lùng, "Ở đâu ta cũng không thấy lạnh, cũng không sợ bẩn, không cần phải làm cho ta cả cái giường lò."

Dường như y thoáng ngẩn người, nhìn tảng đá bằng phẳng, một hồi lâu sau mới lên tiếng, "Cô đang bị thương, trong núi trời lại rét, cho nên..."

Cho nên y mới làm giường lò cho nàng? Nàng mỉm cười, đưa tay sờ tảng đá, tảng đá được làm nóng vừa đủ, nằm lên hẳn sẽ thấy toàn thân thư thái, đặc biệt đối với loại "người" mang nặng quý khí, da thịt lạnh lẽo như nàng, cái "giường" này ắt sẽ cho nàng một đêm ngủ ngon.

Thế nhưng...

Nàng lần sờ từng chút trên tảng đá, "Này." Hỏi không chút biểu cảm, "Trước đây người từng nung giường cho ai ư?" Nàng ngược lên nhìn Nhậm Hoài Tô chăm chú, "Người từng làm, phải không? Đây không phải là lần đầu tiên?"

Y gật đầu, nhưng đó là một cái gật đầu lập tức, bản năng, không hề nghĩ ngợi, sau khi gật, trong mắt y bỗng dưng đầy sự hoang mang. Rõ ràng, y không nhớ mình từng đốt giường lò cho ai, chừng như đi vào một hang động, nhóm một đồng lửa cho ai đó, đốt nóng một tảng đá làm giường, hết thấy đều là chuyện hiển nhiên, không cần phải nghĩ ngợi.

Như một loại bản năng.

Nàng chậm chạp đứng dậy, khó nhọc ngả người lên tảng đá, nằm trên đá, toàn thân ấm áp. Dù phiến đá ấm nóng, nhưng cũng rắn đến mức khiến xương cốt nàng đau đớn, nàng vẫn không lên tiếng, cứ nằm như thế.

Một gã đàn như Nhậm Hoài Tô không thể đột nhiên nghĩ ra hành động ân cần như thế này.

Ý tưởng về một cái giường lò ấm áp thật khác lạ, thật dịu dàng mà cũng thật tinh tế, không phải nàng coi thường hoà thượng ngốc, nhưng ắt hẳn dù y có đầu thai ba lượt cũng không thể nghĩ ra? Hẳn là từng có ai làm cho y, hoặc từng có ai đó làm cho người khác, y học lại.

Học rất lâu, học thành một loại bản năng.

Học đến khi dù hoá thành thi mị cũng không quên được.

Lòng nàng trầm xuống, tiền kiếp mật mờ của hoà thượng ngốc nàng không hay biết, cũng chưa từng tham dự, có lẽ khi y vẫn còn sống, cũng từng có một người khiến y phải dốc sức dốc lòng, đổ thời gian mà đối đãi dịu dàng đến thế.

Nhưng y đã quên rồi.

Điều đó khiến nàng bỗng dưng phần nộ, có lẽ tất thấy những săn sóc ân cần của kẻ này chỉ là một thói quen, y từng đối với người khác như vậy, cho nên sau khi hoá thành thi mị, y dùng cách y hết để đối đãi với nàng... Thật

khiến người ta không thể nào chịu được. Nàng nằm trên tảng đá, càng nghĩ càng giận, nắm ngón bàn tay phải bấu sâu vào khe nứt trên phiến đá, đột ngột có tiếng vỡ, tảng đá nung nứt vỡ, tay nàng được ai đó nắm chặt, nàng trông thấy gương mặt quan tâm của y, sau đó nghe sau lưng ấm nóng, y đỡ nàng dậy, ôm vào lòng, "Đừng sợ."

Sợ? Sợ gì cơ? Nàng thấy thật nực cười, vì sao lời an ủi của y chỉ là một câu "Đừng sợ"? Y nghĩ nàng sợ cái gì? Sợ chết? Sợ đau? Sợ bóng tối hay sợ ma quỷ? Nàng chỉ là ấm ức, nàng chỉ nổi giận, hậm hực vì ý nghĩ trong lòng mình, nhưng y lại để nàng tựa vào lòng, đôi tay im ảm ôm lấy nàng, "Yên tâm, vết thương của cô sẽ lành thôi." Thoáng khựng lại, y nói tiếp, "Ta sẽ chữa khỏi cho cô, sẽ không để cô bị thương nữa."

Tâm trạng nàng khá hơn một chút, lồng ngực ấm áp sau lưng dường như không hề vọng ra tiếng tim đập. Vì sao nàng uống nhiều máu của y như vậy mà y vẫn ảm đến thế, hết như một con người? Y tưởng nàng đau đớn vì vết thương, tưởng nàng giãy giụa vì đau nên ôm nàng, không để nàng tự tổn thương mình, thậm chí còn hứa hẹn sẽ không để nàng bị thương nữa... Y không hiểu lòng nàng một chút nào, như vô cớ lại khiến nàng yên ả.

Tựa vào lòng y dễ chịu hơn khi nằm trên đá rắn nhiều, dù Nhậm Hoài Tô còn lâu mới ảm nóng bằng tảng đá, nhưng y có thể khiến nàng bình tĩnh. Một hồi lâu sau, nàng đưa tay nhón một lọn tóc Nhậm Hoài Tô, khẽ thở dài, "Này, trước đây người có đối tốt với ai thế này chưa?"

Y ôn tồn đáp, "Ta quên rồi."

"Nung đá làm giường lò học từ ai thế?" Nàng ngăm kỹ lọn tóc đen của y, đen đến óng ả, những sợi tóc vô cùng đẹp đẽ.

"Ta quên rồi."

"Người từng... nung đá cho ai nhỉ?" Nàng lại thở dài, "Đã từng nhỉ? Đã từng làm rất nhiều lần nhỉ?"

“Ta...”

Y ngáp ngừng, định nói, “Ta quên rồi.” nhưng lại thôi. Nàng buông lộn tóc y, “Người đã xẻo thịt đùi cho người ăn ư?”

Y không đáp lời.

Nàng cười, thở dài xa xăm, “Này...” Nàng ngồi thẳng dậy, rời khỏi lòng y, “Nhậm Hoài Tô, ta hỏi người một câu.”

“Ừ.” Y buông tay để nàng ngồi sang một bên, mắt nhìn thẳng, thần sắc nghiêm trang.

“Trong lòng người, thực sự coi ta là vợ ư?” Nàng dịu giọng hỏi.

“Đương nhiên.” Mắt y khép hờ, trả lời nghiêm túc vô cùng.

Nàng ngẫm nghĩ y thật kĩ, búi tóc hơi rối, áo ngoài rách rưới, vết thương do nàng gặm cắn trên cổ tay phải đã lành... Hồi lâu sau, nàng thở dài, “Thôi được, cứ như vậy đi.” Nàng lại nằm xuống tảng đá nóng ấm, ra lệnh, “Nhậm Hoài Tô, người lại đây ôm ta ngủ.”

Y thoáng lộ vẻ ngạc nhiên, nàng nổi giận, “Ta không phải là vợ người ư? Ta bảo người làm gì người phải làm như vậy, bằng không ta trở mặt không nhận người, ngay ngày mai liền bỏ người.”

Y đành nằm xuống, ôm nàng vào lòng.

Nàng gối đầu trên cánh tay y, nhắm mắt ra lệnh, “Nói người yêu ta.”

Ngờ ngợ nghe tiếng thở dài, nàng không biết thi mị liệu có thở dài hay không, chỉ nghe y nói bằng giọng ôn hoà điềm tĩnh, “Ta yêu cô.”

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 7.5

Hôm sau trời sáng, Lục Cô Quang phát hiện mình vẫn đang nằm trong lòng Nhậm Hoài Tô, suốt đêm y không hề đổi tư thế, còn nàng thì ngủ thiếp đi, không biết đã lăn lộn thế nào trong lòng y, áo ngoài nhăn nhúm cả. Tầng đá đã nguội lạnh, nhưng người y vẫn ấm, là nổi bật làn hơi giá rét trên da thịt nàng.

Ánh ban mai nhờ nhạt rọi vào xuyên qua cửa hang, nàng hít sâu một hơi, xoay lại nhìn y.

Y mở mắt, cái nhìn phẳng lặng và im ắng, chừng như rất dịu dàng, hoặc chừng như chỉ là sự an tĩnh mênh mông của biển.

Lục Cô Quang ngắm kỹ y, hôm qua nàng bị thương nặng, trong hang ánh sáng tù mù, không nhìn rõ y có gì khác biệt, giờ đây trông kỹ lại, đột ngột phát hiện làn da trong vắt ngời như có thể toả ra khí tức thánh khiết giờ đây lại trở nên tím tái, dường như có gì đó đã nhiễm bẩn một cách nặng nề, "Người sao thế?" Nàng ngửi thấy sự tồn tại của yêu khí, không đậm, nhueng lẫn thứ hương vị ngây ngây kỳ dị.

"Độc." Y chỉ đáp bằng một chữ, rồi tiếp, "Không sao đâu."

"Người trúng độc ư?" Nàng kinh ngạc nhìn y, thi mị cũng trúng độc? Nàng chỉ biết rằng thi mị đao thương bất nhập, lại không rõ liệu có thể trúng độc hay không. Nhưng thi mị cho dù trúng độc, hãn cũng không ảnh hưởng gì mấy? Huống chi là đối với một thân xác tràn đầy thánh khí, chỉ

với linh khí đất trời trút xuống, y có thể gột rửa sạch sẽ mọi ô trọc trên cõi đời này.

Thế nhưng... Hình như từ sau lần trước trông thấy tinh hoa nhật nguyệt trút xuống, nàng đã rất lâu không chứng kiến chuyện này xảy ra nữa, có phải vì một “y” khác xuất hiện, nên linh khí đất trời không còn ưu ái Nhậm Hoài Tô? Vì sao thánh khí trên người y không thể thanh trừ chất độc trong cơ thể y nữa?

Nhậm Hoài Tô nhắm mắt, nằm rất im trên đá, không mảy may nhúc nhích. Nàng đột nhiên hoảng hốt, bò dậy áp tai nghe nhịp tim y, nhưng thi mị không có nhịp tim, nàng vươn tay sờ trán y, trán y vẫn như hằng ngày, nhiệt độ ổn định, nàng kiểm tra mọi vết thương ngày hôm qua trên người y, kể cả vết thương nặng khiến xương y vỡ nát ở sau lưng, nhưng những vết thương đó, và cả khung xương đều đã lành hẳn, không để lại dấu vết gì rõ ràng.

“Này? Người trúng độc ư? Sao lại trúng độc? Có thấy khó chịu chỗ nào không? Này?” Nàng luống cuống kéo áo y, thỉnh linh xoẹt một tiếng, lớp áo ngoài đã rách của y bị nàng xé thành hai nửa, đồ vật trong túi lộ ra rơi rớt tung vãi đầy đất.

Nàng giật mình, tức thời sửng người. Một thân một mình mang theo vạn quỹ hành tẩu giang hồ bấy nhiêu năm nay, đã từng làm vô số chuyện cổ quái, nhưng nàng chưa từng nghĩ sẽ có ngày xé áo một nam nhân. Nhậm Hoài Tô lại không hề để tâm, hơi thở vẫn vững vàng, “Không sao đâu, độc tuy mạnh, nhưng với ta thì vô hiệu.”

Mấy nén bạc trắng, mấy tờ ngân phiếu, một chuỗi hạt tràng, và một cái ấn ngọc... Nàng nhặt lên chuỗi tràng hạt xem xét, chỉ là một chuỗi hạt gỗ bình thường, nhưng bên trên có Phật ấn, nhìn mức độ nhẵn nhụi của hạt châu, xem ra cũng đã có tuổi. Đây hẳn là vật y mang khi còn làm trụ trì?

Nàng nắm lấy tay y, lồng chuỗi hạt vào cổ tay, vậy cứ để y đeo, bất luận là có hoàn tục hay không, vật này vẫn rất hợp với y.

Ngân phiếu và bạc nàng cho vào túi mình, sau đó nhặt lên cái ấn ngọc bé nhỏ.

Trở ấn lại, nàng ngạc nhiên trông thấy nó dính vết chu sa.

Cái ấn đã từng được sử dụng.

Nàng thực sự không thể tưởng tượng được Nhậm Hoài Tô dùng ngọc ấn để làm gì. Lễ nào hôm này đọc mười lần kinh thư, y bèn dùng ấn ngọc in mười dấu vào sách kinh ư? Hoà thượng ngọc này mang theo ấn để làm gì? Có phải kẻ làm quan đâu.

Trên ấn ngọc khắc những hoa văn cực kỳ phức tạp, nàng phải nhìn rất lâu mới đọc rõ bốn chữ nhỏ “Mạc tổ trung tràng”, liền thấy càng khó hiểu, nàng ngước lên, “Nhậm Hoài Tô, đây là cái gì?”

Y hoang mang nhìn cái ấn, nó rất nhỏ, chỉ bằng ngón tay cái, khắc chữ triện cổ vô cùng phức tạp, bốn chữ “Mạc tổ trung tràng” hầu như chẳng có liên quan gì đến chuyện ăn chay lễ Phật hay thi mị quỷ quái. Y ngẫm ngợi hồi lâu rồi đáp, “Bất ngôn ly thương, mạc tổ trung tràng.” (1)

(1) Không nói biệt ly, chớ hỏi nỗi lòng.

Nàng nắm chặt cái ấn.

Trong ngực áo nàng có một tấm lệnh bài, trên lệnh bài khắc hai chữ triện cổ, chính là “Ly thương”.

“Cái ấn này người dùng để làm gì?” Nàng hỏi tới, “Ai đã cho người.”

Y lắc đầu, thành khẩn mà bình tĩnh, “Từ lúc ta nhớ chuyện nó đã ở bên, chỉ sợ là vật tổ truyền.”

Vật tổ truyền? Nàng ném trả “vật tổ truyền” lại cho y, rất muốn phá lên cười, thứ này mà là vật tổ truyền? Ấn ngọc và lệnh bài hiển nhiên ẩn giấu một bí mật gì đó khác, nhất định liên quan đến sinh thời của hoà thượng ngọc. Nàng vốn không hề tò mò lúc còn sống y là người như thế nào, nhưng nay ffax có phần hiếu kỳ.

Ấn ngọc không biết dùng để làm gì, nhưng lệnh bài nhất định phải có tác dụng nào đó. Nàng không rõ tấm lệnh bài khắc hai chữ “Ly thương” được dùng như thế nào, nhưng chỉ cần nó có tác dụng, thì nàng sẽ thăm dò được.

Con người đảo qua lại rất nhanh, nàng đột nhiên lên tiếng, “Không phải người nói có một vị bằng hữu tinh thông đan thuật ư? Người trúng độc rồi, y nhất định có thể giải độc cho người, hơn nữa Hồng Thế Phương còn đang đợi thuốc cứu mạng...” Nàng nghiêm túc hỏi, “Bao giờ chúng ta quay về?”

Y vẫn còn ngắm soi cái ấn ngọc, dường như ngay vào lúc nàng hỏi về lai lịch của nó, y mới bắt đầu hoang mang suy nghĩ. Nghe nàng hỏi, y thuận miệng hỏi lại, “Quay về?”

“Quay về thành thân.” Nàng sa sầm mặt, “Nhà người ở đâu? Nếu ta cưới người thì phải bái đường ở đâu?”

Y chậm chạp ngồi dậy trên phiến đá, chất độc lẫn thứ yêu khí ngày ngày khiến y cử động khó khăn, trầm ngâm hồi lâu, y đáp, “Lầu Triều Châu.”

“Đó là nơi ở của Cơ Nhị,” nàng trừng mắt, “Sao chúng ta có thể thành thân ở nhà người khác?”

Y lắc đầu, nói kiên quyết, “Phải ở lầu Triều Châu.” Nói đoạn loạn choạng đứng dậy, đi ra ngoài.

Lục Cô Quang không biết y định làm gì, “Này này, người làm gì thế? Người không phải đang trúng độc sao? Quay lại đây mau!”

Y chỉ đáp, "Cô Quang, đợi ta một chút."

Nàng ngơ ngác ngồi một mình trong hang núi, bên ngoài trời đã sáng rõ, nắng sớm lên cao, nàng không thể ra ngoài. Bóng Nhậm Hoài Tô lẫn vào cánh rừng, dù nàng biết y sẽ không chết, nhưng vẫn không kiềm được nỗi lo, liên tục ngó dáo dác về phía ngoài cửa hang.

Hồi lâu sau, Nhậm Hoài Tô trở lại, mang theo một cái nón bện bằng lá cây, cẩn thận đội lên đầu nàng, dịu dàng nói, "Nếu cô cũng sốt ruột chuyện thành thân, vậy chúng ta khởi hành thôi."

Nàng ngây ngẩn đứng yên mặc y đội mũ cho mình, thế nào là 'cô cũng' sốt ruột chuyện thành thân? Y sốt ruột lúc nào? Y có từng sốt ruột ư? Nàng không hề nhìn ra y có sốt ruột chuyện thành thân... Cứ nghĩ mãi, má cũng ửng hồng, không biết vì sao lại chẳng thấy giận, còn có chút mừng vui, "Người có nói với Cơ Nhị chưa?" Nàng cắn môi hỏi.

"Nói gì cơ?" Y hỏi lại bằng giọng thản nhiên điềm tĩnh.

"Chuyện thành thân." Má nàng không đỏ nữa, nàng bắt đầu nghĩ đến một khả năng khác, "Người có nói với Cơ Nhị chuyện mượn lều Triều Châu thành thân chưa?"

"Chưa nói." Y bình thản trả lời.

Nàng sa sầm nét mặt, "Thành thân tốn tiền đấy, người có tiền không?" Trong ngực áo nàng chỉ có một trăm năm mươi mấy lượng bạc, chỉ đủ cho một chuyến đi xa.

"Cơ Nhị có, cô không cần lo lắng." Y vẫn dáo dác bằng giọng đều đều.

"Vậy những thứ cần dùng cho hôn lễ như mũ phượng lụa hồng, kiệu hoa lễ hỏi, còn cả sính lễ cho ta nữa, người có nghĩ đến việc phải lấy đâu ra chưa?" Nàng cười gằn.

Y trả lời, "Tóm lại, một mình Cơ Nhị lo là đủ."

Nàng liếc xéo y, "Ta không cần vật người khác chuẩn bị," giọng nàng âm trầm, "Những thứ khác thì thôi cũng đành, nhưng sính lễ thành thân ta nhất định chỉ cần đồ mà người tự tay sắm sửa."

Nực cười làm sao! Thi mị này định bá chiếm nơi ở của người khác thân thân, còn chưa chịu nói với người ta, cũng có nghĩa là chưa từng hỏi người ta có đồng ý hay không, lại còn chẳng chuẩn bị gì, thậm chí cả tiền cũng không, đem mọi sự đổ hết lên đầu bạn bè, còn thản nhiên tin rằng chuyện thành thân chỉ cần một mình Cơ Nhị lo là đủ.

Thậm chí đến sính lễ y cũng không cần dốc lòng chuẩn bị.

Trên đời nào có chuyện hay ho đến thế? Cơ Nhị xúi quẩy, nhưng nàng không muốn cam chịu như Cơ Nhị.

"Sính lễ?" Y lộ vẻ suy ngẫm trong chốc lát, rồi đặt một vật vào tay nàng, "Vật này thế nào?"

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 7.6

Nàng thoáng sững người, vật y đặt vào tay nàng là con dấu bằng ngọc khắc bốn chữ “Mạc tố trung tràng” vừa nãy.

Ấn ngọc hăng còn hơi ấm của Nhậm Hoài Tô.

Chữ khắc trên ấn không phải là diềm lạnh, nhưng cầm trong tay, nàng lại thoáng thấy vui, bấu môi, “Người đâu mà tùy tiện.”

Mặt trời lên cao, Nhậm Hoài Tô vào trấn thuê một cỗ xe ngựa, hai người vào xe khởi hành về thành Mậu Uyển, năm ngày sau đến nơi.

Sau khi vào thành, Nhậm Hoài Tô ghé phòng luyện đan, Đan Hà hẳn nhiên không từ chối, mấy ngàn loại thuốc thang trong đan phòng mặc y lựa chọn, nhưng Nhậm Hoài Tô chỉ lấy một lọ.

Cái lọ ấy có tên là “Giả”.

Một cái lok đựng những viên thuốc màu đỏ sẫm to bằng ngón tay cái, chỉ có ba viên, nhưng là thánh phẩm thanh tâm tẩy mạch, dùng để cầu đắc đạo thành tiên của đạo gia.

Chút yêu độc tất nhiên không cần bàn đến, ngay cả chứng tương tư của Hồng Thế Phương nói không chừng cũng có thể giải. Tác dụng của nó là “thanh tâm tẩy mạch”, hẳn có khả năng thanh trừ những ô trọc và tạp niệm, mà tương tư có lẽ là loại tạp niệm đứng đầu thế gian.

Thứ thuốc này cực kỳ khó luyện, Đan Hà dốc hết tâm huyết một đời cũng chỉ có được một lọ, đến y còn chưa kịp dùng, đã bị Nhậm Hoài Tô tự tiện lấy đi.

Đan Hà đương nhiên không để bụng, còn Nhậm Hoài Tô rõ ràng chẳng áy náy.

Uống xong “giả”, y liền dẫn Lục Cô Quang tới lầu Phỉ Thuý Triều Châu.

Lầu Triều Châu vẫn nhộn nhịp người vào ra, danh nhân nhã khách khắp nơi tề tụ, ở quán rượu cá rồng rần chuột lẫn lộn một ỗ. Nhậm Hoài Tô nói mình muốn tìm Cơ Nhị, tiểu nhị vội vã đưa hai người đến phòng y.

Cơ Nhị có một phòng rộng đặt ở lầu Triều Châu, nhưng thường ngày ít khi ngụ lại, dù mỗi ngày đều ghé lầu dạo quanh, nhưng phần lớn thời gian đến cả nha hoàn tiểu đồng hầu cận cũng không biết y đi đâu, vậy mà hôm nay Cơ Nhị lại có mặt.

Còn ngoan ngoãn ngồi trong phòng mình.

Đây là lần đầu tiên Lục Cô Quang ghé phòng Cơ Nhị, dù nàng từng ở lại lầu Triều Châu vài ngày, gặp y một lần, nhưng chưa từng trò chuyện. Vị lâu chủ nọ vô cùng yêu thích áo pha lê, dưới ánh đèn mớ pha lê phản xạ hoà quang chói lói không nhìn rõ diện mạo, nhưng y đối đãi Nhậm Hoài Tô rất tốt. Nàng vẫn chưa quên số ngân lượng và quần áo Cơ Nhị tặng Nhậm Hoài Tô lúc khởi hành, đấy hẳn là hành trang không thể thiếu.

Trong phòng Cơ Nhị, bốn phương tám hướng đều là giá sách. Nhưng trên giá không đặt sách mà là rất nhiều chai lọ đựng rượu với đủ các kiểu hình dáng và kích thước khác nhau, làm bằng gốm hoặc sứ, hoặc là ngọc hay vàng, có hình lá sen hay đuôi cá, mang sắc liêu bạc hay đỏ thắm, đủ các loại hình kỳ dị, không thể diễn tả.

Còn kẻ khắp người hào quang lấp lánh che mờ cả mi mục ấy đang ngồi ở một cái bàn nghiêm ngặt bày giữa phòng, bên trên bày đủ văn phong tứ bảo, rất có không khí, phía trên một trang giấy xuyên trái rộng, trống trơn không có lấy một chữ. Còn y tay mở trục quyển, vừa đọc vừa lắc lư đầu, ra chiều vô cùng nhập tâm.

Có sách không đọc, cứ phải cầm trục quyển mới chịu. Lục Cô Quang nhú mày, ấn tượng đối với Cơ Nhị ngoài “Loè bịp thiên hạ” nay còn thêm tám chữ “Giả vờ giả vịt” và “Tính tình cổ quái”, nàng chẳng mảy may nghĩ tới chuyện nếu bàn về tính tình cổ quái, Nhậm Hoài Tô và nàng cũng chẳng kém Cơ Nhị là bao.

“Ta sắp thành thân.”Nhậm Hoài Tô nắm tay Lục Cô Quang thông thả bước vào trong, mở miệng liền buông một câu như thế,”Cho nên...”

Kẻ dường như đang xem trục quyển rất nhập tâm kia vung tay áo,”Đã chuẩn bị xong cả rồi, ba ngày sau bái đường trong lầu, ta giúp người chuẩn bị rượu thịt ngon lựa là đẹp nhất, lễ phẩm tốt nhất người làm tốt nhất, mấy chuyện còn con khác thì khỏi cần phải bàn tới nữa.”

Lục Cô Quang nghe mà há hốc miệng, Nhậm Hoài Tô chẳng mảy may ngạc nhiên, chỉ gật đầu,”Vậ thì tốt.”Nói đoạn y kéo tay nàng định đi ra ngoài.

“Đợi... đợi đã...”Nàng nhìn Cơ Nhị quái lạ,”Sao người biết y định thành thân ở đây?”

Gã nọ thậm chí không thèm ngược nhìn nàng một cái,”Vì ngoài nơi này, cô nói xem y còn biết đi đâu để thành thân?”Trong lời nói dường như có giọng cười, giọng điệu êm đềm như thể một ngụm rượu nồng,”Từ khi quen y, ta đã hiểu rõ câu của đi thay người, cô nói xem có phải không?”

Nàng thoáng ngây người, rồi không kiềm được bật cười,”Y ngoài việc hễ mở miệng là gọi Phật tổ, lẽ nào còn mang tai hoạ đến cho người?” Nhậm

Hoài Tô cư xử lễ độ, tính tình ôn hoà, thân nhiên điềm tĩnh, cho dù có mang lại tai hoạ cũng là cho yêu ma quỷ quái. Kẻ ngồi trước mắt nàng đây tuy có vẻ quái gở, nhưng là người chứ không phải quỷ.

Kẻ nọ khép trục quyển lại, như cười mà chẳng phải cười, "Cô nói xem?"

Mặt nàng lập tức sa sầm, "Người biết?"

Y gập ngón tay chống cằm, "Cô cho rằng ta biết điều gì?"

Sắc mặt nàng càng trở nên âm trầm, kẻ này nhất định đã biết được gì đó! Lễ nào y biết Nhậm Hoài Tô là thi mị, cho nên không dám từ chối yêu cầu của y? Bằng không vì sao một nhân vật giàu nứt đổ vỡ vách như y lại giúp Nhậm Hoài Tô nhiều đến vậy? Cung cấp tiền bạc vô điều kiện, lo chuyện "thành thân" vô điều kiện... Con người là giống âm hiểm xảo trá chỉ biết có mình, vì sao Cơ Nhị phải tốt với Nhậm Hoài Tô đến thế? Nàng liếc qua trục quyển y cầm trên tay, dù đã khép nó lại, nhưng nàng vẫn thấy thấp thoáng một con chữ qua kẽ thẻ tre.

Một chữ "ly".

Khắc khe mà nói, ấy không hẳn là một con chữ, mà là một đồ án nhỏ.

Đó là mẫu in của một vật, rốt cuộc là vật nào, trong lòng nàng sáng tỏ như gương, chính là tấm lệnh bài trong ngực áo.

Tấm lệnh bài khắc hai chữ "Ly thương".

Có thể thấy rõ Cơ Nhị cũng đang điều tra sinh thời của Nhậm Hoài Tô, máu nàng không khỏi sôi lên sùng sục, chuyện mà chủ nhân lâu Phỉ Thuý Triều Châu tự mình điều tra, kết quả tuyệt đối không thể khiến y hoài công phí sức. Cơ Nhị nhất định hiểu rõ về Nhậm Hoài Tô hơn nàng. Ngay khoảnh khắc ấy, nàng hạ quyết tâm, phải trộm về bằng được trục quyển trong tay Cơ Nhị.

Nàng muốn biết chuyện sinh thời của Nhậm Hoài Tô, về tảng đá nung, về người tự xẻo thịt mình dăng lên giữa bạt ngàn băng tuyết, về việc y đã phải chịu đựng nỗi đau đớn nào mà yêu hoá. Nàng không muốn bỏ qua bất cứ một chi tiết nào.

“Cô Quang.” Nhậm Hoài Tô ngoảnh đầu gọi, “Chúng ta đi được rồi.”

Nàng ném một cái nhìn lạnh lùng về phía Cơ Nhị, y ngồi trên ghế đu, thanh thoi khép mắt, không trông thấy cái nhìn ấy. Rồi nàng vội vàng đuổi theo Nhậm Hoài Tô, cả hai rời khỏi đó.

Cơ Nhị mở mắt, mở ra trục quyển trên tay.

Trên trục quyển thực sự in hai chữ “Ly thương” thắm đỏ.

Ly thương lệnh.

Hơn sáu mươi năm trước, họ Vân dựng nước, Hắc Kỳ quân anh dũng thiện chiến vì hoàng tộc họ Vân khai bờ mở cõi, vật dùng để điều phái binh lính không phải là hồ phù, mà là một tấm lệnh bài bằng sắt nom tầm thường không có gì nổi bật, phía trên khắc hai chữ: Ly thương.

Đồn rằng năm xưa trước khi đem quân chinh phạt tướng quân che mặt từng có lời, có chiến tất có vong, có vong tất có vị vong nhân (1), nên hữu ý khắc lệnh bài này, mong tốc chiến tốc thắng, giảm bớt thương vong, để người nhà đang đứt ruột ngóng trông không phải chịu nỗi khổ biệt ly, để người đi được áo gấm về làng.

(1): Từ cổ, nghĩa là “người không quên”, xưa dùng để chỉ người thân của người đã mất.

Đó là lệnh bài của tướng quân che mặt, Hắc Kỳ quân đến nay vẫn còn hoạt động, nhưng họ Vân quốc lực cường thịnh, đã nhiều năm chưa từng chinh chiến, Hắc Kỳ quân quy nhập lực lượng tinh binh hoạt động ngầm

chủ lực của dòng tộc họ Vân. Dù vậy, Ly Thương lệnh vẫn là thiết lệnh có thể khiến nhiều người chần động.

Năm xưa Ly Thương lệnh xuất như sơn, đánh đâu thắng đó, thường phạt nghiêm minh, là đội quân vô địch.

Là lệnh bài tử thần khiến kẻ địch họ Vân nghe danh mà kinh hồn táng đảm.

Nhậm Hoài Tô mang theo bên người những gì Cơ Nhị biết rất rõ, y từng là ai Cơ Nhị cũng hiểu rất rõ, nhưng hiện tại, lại càng rõ hơn nữa.

Về Ly Thương lệnh, thực ra Cơ Nhị khá bất ngờ rằng trong chính sử bản triều vẫn còn lưu lại một truyền thuyết.

Cũng liên quan đến Ly Thương lệnh.

Đó là năm Thiên Phong thứ ba dưới triều đại họ Vân, tướng quân che mặt bình định loạn Ngũ Phồn ở Tây Na, thống nhất lãnh thổ phía Tây Nam, thu quân hồi triều. Tướng quân che mặt uy danh trong Hắc Kỳ quân trước này vẫn vô cùng hiển hách, lần này y phá lệ mang theo về một nữ tử người Miêu Cương, tướng soái tả hữu đều không dị nghị. Tiên hoàng mở tiệc đón gió tây trần, nữ tử này dung nhan xinh đẹp tốt vời (đúng như trong sách), được ngồi cùng mâm với tướng quân che mặt, cả hai nói cười vui vẻ. Trong tiệc, tiên hoàng liên tục hỏi han tướng quân về tình hình chiến sự ở Tây Nam, rằng rốt cuộc y đã chiến thắng Ngũ Phồn như thế nào, tướng quân nhất nhất đáp lời, nhắc đến chuyện thương vong, không khí không khỏi nặng nề. Bấy giờ nữ tử xinh đẹp nâng chén cười mỉm góp lời, "Tướng quân đại thắng, hôm nay không kể nỗi ly thương, nên nói chuyện đông phương." Hàm ý của nàng ta là, không cần phải nói chuyện được mất ở trận trước, phía đông có cường địch đang đợi, tâm tư mọi người nên đặt vào việc làm thế nào để đối phó kẻ thù ở phía đông.

Nhưng lời này vừa dứt, tướng quân che mặt biến sắc lập tức đuổi nữ tử ra khỏi phủ tướng quân, cười nhạt nói “Bất ngôn ly thương, mạc vấn trung tràng”, nữ tử với y tuy chớm chút tình, nhưng y không thể để một người đàn bà không biết cân nhắc nặng nhẹ ở bên, tức thời ân đoạn nghĩa tuyệt.

Bấy giờ tiên hoàng tận mắt chứng kiến chuyện xảy ra, rất lấy làm tán thưởng, cho ghi vào chính sử để hiển tỏ rằng tướng quân che mặt dù thắng vẫn đau buồn, ôm lòng bi mẫn đau xót cho những binh sĩ thương vong.

Cơ Nhị nghiêm ngắc đoạn ghi chép này hồi lâu, huyết một tiếng, nếu thực là vậy, chứng tỏ Nhậm Hoài Tô trước đây từng yêu một nữ tử, và nữ tử này e rằng đã là một cụ già tám mươi.

Đó chỉ là một cái bóng đen nom tựa khói mây, nếu ai đó nhìn thấy cũng chỉ tưởng rằng mình hoa mắt.

Cơ Nhị không ở trong phòng, y chưa từng ngủ lại Triều Châu, với phong thái giàu sang như y, hẳn có nơi ở khác trong thành, nhưng không ai biết gia nghiệp chân chính của Cơ Nhị là ở đâu.

Trục quyển ấy đặt trên bàn.

Bóng đen dần trôi lên, trục quyển dần mở ra, từ từ hé lộ chữ viết bên trong... Cơ Nhị thích trục quyển, nhưng lại không thích thẻ tre, trong trục quyển dán một lớp giấy trắng, trên đó ghi chép cụ thể cuộc đời của tướng quân che mặt.

Roẹt một tiếng, lớp giấy trắng bỗng dưng bị một sức mạnh vô hình lật phắt, cái bóng đen quét qua trên mảnh giấy, sau chớp mắt, cả giấy lẫn bóng đen đều đột ngột biến mất.

Trong một gian phòng khác, Lục Cô Quang xoè tay, mảnh giấy trắng từ từ hiện ra trên tay nàng, luồng khói đen trộm giấy nhập vào quạt quý, im lìm không tiếng động. Bấy giờ Nhậm Hoài Tô đang ngồi thiền trong phòng,

Cơ Nhị lại vắng mặt, nàng thi triển chút thủ đoạn nho nhỏ đã dễ dàng lấy được nội dung trên trục quyền.

Mảnh giấy chỉ chút những con chữ li ti, nàng cầm đèn rọi, đó là một câu chuyện dài.

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 7.7

Bảy mươi năm trước, thiên hạ chia bảy, nước chư hầu họ Vân dấy binh tranh đoạt thiên hạ, tiên hoàng quen biết tướng quân che mặt ở hồ Dưộc Mã, từ đó như được thần tiên trợ giúp. Ba mươi sáu trận chiến trong sáu năm tiếp theo, Hắc Kỳ quân thần hai mươi chín trận, hòa một trận, bại sáu trận, danh chấn thiên hạ. Nhân vật này tên họ là gì, đến nay không ai biết, dầu rằng năm xưa họ Vân dựng nước, phong y làm Hắc Kỳ đại tướng quân, nhưng trong sách sử vẫn bị bôi xóa họ tên, có thể thấy rõ đã có người tác động, muốn xóa bỏ công tích một đời của kẻ này. Tướng quân che mặt vì họ Vân chinh chiến tứ phương, để lại rất nhiều truyền thuyết, dù trong sách sử chỉ còn vài mẫu chuyện ít ỏi, nhưng trong mảnh giấy này cũng gom góp được ít nhiều. Nàng để ý thấy một điều, trận thua đầu tiên của kẻ này, là bại ở Hoang Lang Dã.

Đó là một vùng băng nguyên ngàn năm tuyết trắng.

Hắc Kỳ quân đánh bại đất phong Bắc Diệp trở về, nửa đường gặp phải mai phục, đồng minh của Bắc Diệp là vương triều Phù Xuân soái lĩnh mười vạn đại quân đuổi Hắc Kỳ quân về bắc. Hắc Kỳ quân tắm máu xông lên, nhưng không ngừng bị ép lùi lên phía bắc, thối lui vào tận sâu trong rừng rậm Hoang Lang Dã. Ba vạn nhân mã chiến thắng trở về chỉ còn lại vài ngàn người, phần lớn chết vì rét giá. Hoang Lang Dã cách thành Mậu Uyển bảy trăm dặm, một tháng sau, tiên hoàng nhận được tin đại quân gặp mai phục, lập tức phái quân chi viện giải vây, nhưng đường xa khó đi, thời gian hành quân ít ra phải dài một tháng.

Ai nấy đều cho rằng Hắc Kỳ quân chắc chắn đã chết sạch, thậm chí ngay cả đội quân lãnh nhiệm vụ bao vây Hắc Kỳ quân là Thiết Kỵ binh của vương triều Phù Xuân, sau hai tháng bao vây và truy kích, giết chết không ít thương binh chạy ra từ rừng thì cũng đã lui binh.

Mọi người đều nghĩ rằng tướng quân che mặt chết chắc, Hắc Kỳ quân đã bị tuyệt diệt.

Nhưng khi viện binh tới nơi, từ cánh rừng rậm một đoàn quân cờ quạt chỉnh tề chậm rãi bước ra, là tàn dư của Hắc Kỳ quân.

Còn hơn một ngàn người sống sót, nhưng không biết họ đã dùng cách gì, trốn ở nơi nào.

Tuyết lâm Hoang Lang Dã đóng băng trường kỳ, rất hiếm sinh linh tồn tại, không rõ hơn một ngàn người này đã cầm cự bằng cách nào.

Tướng quân che mặt dẫn đầu đoàn binh, thủ lĩnh viện binh kinh hãi quỳ sụp xuống đất, mấy vạn viện binh chỉ biết im phăng phắc.

Trời giúp họ Vân, đây là kỳ tích.

Nàng cau mày khi đọc câu chuyện, trong chính sử, sự biến này chỉ được ghi chép vồn vện bằng vài chữ “Thắng Bắc Diệp, thu quân gặp mai phục, thua ở Hoang Lang Dã”, thậm chí không có dòng nào nhắc đến kẻ kia.

Nhưng câu chuyện khiến nàng nhớ đến mảnh ký ức của Nhậm Hoài Tô.

Y nói, trong rừng sâu phủ dày băng tuyết, có người xẻo thịt đùi dâng lên cho y.

Lẽ nào hơn ngàn người này đã... ăn thịt người để sống sót?

Nàng bầu bạn với lệ quý, đương nhiên không quan tâm chuyện ăn thịt người, nhưng quý ăn thịt người và người ăn thịt người, nói cho cùng vẫn

khác nhau. Nàng cảm thấy rợn dọc sông lưng...

Nhậm Hoài Tô đã từng ăn thịt người ư? Nàng khó lòng tưởng tượng một kẻ dịu dàng chu đáo, nghiêm túc cố chấp, hễ mở miệng là đại ái chúng sinh như y lại ăn thịt người. Thậm chí đến dáng vẻ dẫn binh đánh trận của y cũng không thể hình dung, đây lẽ nào là sự thật?

Y chính là vị tướng quân che mặt trong trục quyền của Cơ Nhị?

Nếu thực sự là y, vậy vì sao y lại trở thành như ngày nay? Vì sao y phải che mặt? Vì sao y bị xóa bỏ? Vì sao y lại... đau đớn đến mức biến thành thi mị?

Theo như ghi chép, cuộc đời của nhân vật này có thể nói là phong hoa tuyết đại, danh chấn thiên hạ, cương cường tốt vời, đứng trên đỉnh cao của thanh danh và quyền thế, dưới một người, trên vạn người.

Ái có thể làm y đau khổ? Ai có thể xóa bỏ công trạng y? Ai không muốn thừa nhận lịch sử y tạo dựng?

Lẽ nào là... hoàng tộc họ Vân?

Nàng đắm đắm nhìn mảnh giấy, bắt đầu trầm ngâm.

Tướng quân che mặt nhậm quyền Hắc Kỳ đại tướng quân chưa đầy một năm đã chết bất đắc kỳ tử, về nguyên nhân cái chết, sử sách không nhắc dù chỉ là một chữ? Lẽ nào y bị hoàng đế hại chết?

Nàng vung tay, mảnh giấy bị lửa tà nhóm lên trong không trung, hóa thành tàn tro bay tán mát, không để lại chút dấu vết nào. Nếu năm xưa Nhậm Hoài Tô bị vị hoàng đế mà y thần phục hại chết, có lẽ cũng rất đáng thương, nhưng hẳn không đau đớn đến mức phải biến thành thi mị. Trong lịch sử, rất nhiều danh tướng bị hoàng đế của mình cô phụ, nếu chỉ vì vậy mà thành thi mị thì mấy ngàn năm nay đã sinh ra biết bao nhiêu là thi mị?

Trong chuyện này nhất định có điều kỳ lạ. Một danh tướng cường thế tự tin, từng chinh phạt thiên hạ, một kẻ mạnh dù bị vây khốn giữa băng nguyên hoang dã vẫn có thể sống sót như kỳ tích, đâu có quyền đi tất thấy cũng không thể biến thành một kẻ như Nhậm Hoài Tô.

Một kẻ như Nhậm Hoài Tô, là một kẻ non nớt ngây thơ với chuyện đời.

Y chỉ tin vào những lời vớ vẩn mà Phật tổ bảo ban, một lòng một dạ làm những chuyện mà điềm trời và Phật tổ an bài.

Kể cả chuyện cưới nàng.

Nàng nhún vai, xưa này nàng không tin trời, nhưng có lẽ lần này trời đã làm một việc tốt. Nàng sẽ không để y thức tỉnh thành thi mị, có một “người” tâm tư đơn thuần, không đem lòng sinh nghi với bất cứ điều gì, một lòng tin người và tin mình như vậy thì có gì không tốt? Ít nhất y sẽ thực lòng thực dạ đối tốt với người ta, dù rằng rất tiếc khởi nguyên của hanh vi đó không phải là vì người đó rất đặc biệt quyến rũ, mà chỉ vì “trời” của y bảo y nên làm thế.

Có lẽ y sẽ tồn tại rất lâu, trường sinh bất tử, kết cục là một ngày nào đó sẽ biến thành thi mị, nhưng nàng mong trong cuộc đời không dài của nàng, y có thể mãi như thế này, dùng ánh mắt xinh đẹp ấy bầu bạn cùng nàng. Sau khi nàng chết, y thành cái gì, nàng không lo nổi, nhưng trong khoảng thời gian nàng còn sống, Nhậm Hoài Tô, tốt nhất người hãy sống yên ổn, ngoan ngoãn nghe lời, đừng gây chuyện thị phi.

Còn vị danh tướng được gọi là tướng quân che mặt mà Cơ Nhị đang điều tra, cái kẻ mà cả cuộc đời thân thể đều như một câu đố, nỗi đau khổ của y tốt nhất đừng nên dính dáng mảy may đến Nhậm Hoài Tô.

Nàng cảm thấy đó là một bầu khói mây dày đặc, nồng nặc âm mưu, lừa dối và phản trắc, bất cứ một ai liên quan đến câu đố này đều sẽ không được chết yên thân.

Y đã trải qua những chuyện đáng sợ, một khi đã quên, thì đừng nên nhớ lại... Nàng sẽ giúp y lãng quên vĩnh viễn, nàng sẽ... bảo vệ y.

Màu trắng trong vắt, buổi đêm ở lầu Triều Châu luôn rực rỡ đèn hoa, chường như mỗi ô cửa sổ trên mỗi hàng hiên mỗi tầng lầu gác đều vương vấn những sợi trắng mỏng mảnh, tiếng ca xa vắng vọng về, hơi men ngây ngất, một đêm sinh phách rộn ràng.

Trong phòng của Nhậm Hoài Tô.

Cơ Nhị luôn giữ một gian phòng cố định cho Nhậm Hoài Tô ở lầu Triều Châu, trong phòng đầy đủ đồ dùng, thậm chí kinh sách hể được bày bán trong hiệu sách y đều sai người mua về, chất thành chồng cao ngất. Nhậm Hoài Tô không buồn sắp xếp, Cơ Nhị sai người dọn dọn, y cũng mặc.

Đêm nay y không thắp đèn, cơ thể nhiễm yêu độc mềm nhũn và tê dại. Sáng sớm y uống “Giả”, yêu độc chưa tan hết, y đang ngồi xếp bằng trên giường cận công trị thương.

Dược hiệu của Giả dần lan khắp tứ chi bách hại, thanh trừ chất độc của con quái vật để lại, trong lúc khí tức lưu chuyển, chỉ thấy toàn thân Nhậm Hoài Tô tỏa ra thứ khi đen nhạt màu, đó là kịch độc mà con quái vật tiêm vào người y, kịch độc dần tan đi, một loại quý khí khác đậm đặc hơn cũng bị “Giả” ép ra từng chút một.

Rất nhanh, trong phòng vương vít đầy những sợi quý khí đen tuyền và mỏng manh như tóc, bện thành một cái kén lớn đen óng bọc lấy Nhậm Hoài Tô, vừa rồi kịch độc của yêu vật và quý khí âm hàn dung hợp. sau đó cuộn lại thành kén, rồi từ từ lơ lửng, dần kéo dài như rút chì, từng sợi một trút vào thân thể Nhậm Hoài Tô.

Y không phải đang thanh trừ yêu độc, mà là đang thôn tính yêu độc.

Một cái bóng mờ ảo dâng lên phía sau lưng Nhậm Hoài Tô, gương mặt ấy giống Nhậm Hoài Tô như lột, nhưng khóe môi lại mang nụ cười giễu cợt lững lờ tựa bên khung cửa,”Vô tri, ngu xuẩn, ngây thơ, mù quáng...”

Có phải không? Người vô tri ngu xuẩn ngây thơ mù quáng, một khiddax sa đọa sẽ sa đọa rất tự nhiên, sa đọa không cần lý do.

Y thậm chí còn không biết mình sa đọa.

Ba ngày sau đó rất bận rộn, khi Nhậm Hoài Tô ngồi thiền tĩnh lại, yêu độc đã tan sạch, Cơ Nhị sắp xếp cho y mặc thử đồ hỷ, thu xếp tiệc cưới, mời khách, bận tối mắt tối mũi. Nhậm Hoài Tô nhất nhất nghe theo, không một lời oán thán, điều làm Cơ Nhị ngạc nhiên nhất là vị tân nương tử kia cũng rất biết nghe lời, như thể thực sự cam lòng gả cho y.

Nếu Nhậm Hoài Tô chỉ là hòa thượng, Lục Cô Quang bằng lòng gả cho y, đối với Cơ Nhị mà nói như thế đã là một bất ngờ. Y không nghĩ một gã hòa thượng như Nhậm Hoài Tô thì có sức quyến rũ gì khiến nữ nhân tâm cam tình nguyện làm người nâng khăn sửa túi.

Nhưng Nhậm Hoài Tô không chỉ là hòa thượng, còn là một thi mị. Ai mà chẳng biết thi mị không có lý trí, không có trái tim, y sao có thể yêu đương? Trên đời này còn có người con gái cam lòng cưới thi mị, ấy không chỉ là chuyện bất ngờ nhất trong những chuyện bất ngờ, còn là việc ly kỳ cổ quái không thể tưởng tượng nổi.

Y còn ngờ dù Nhậm Hoài Tô có đòi thành thân, muốn cưới Lục Cô Quang chỉ sợ phải dùng tới cách đánh nàng ngất xỉu trói lại đưa vào động phòng, chẳng ngờ nàng lại bằng lòng cưới. Nhậm Hoài Tô cưới Lục Cô Quang để giết vợ, nhưng người “vợ” này hình như đã thực sự yêu y, tình hình khiến kẻ đầu sỏ như Cơ Nhị thoáng thấy bất an. Y sai thủ hạ đi thăm dò mấy lần, nói xa nói gần nhắc nhở nàng, rằng “có lẽ” Nhậm Hoài Tô muốn cưới nàng vì một mưu đồ nào đó, hiện tại nàng muốn nuốt lời vẫn

kịp. Lục Cô Quang lại thả quý dọa hai kẻ trung gian sợ đến tè ra quần, co giò bỏ chạy, không dám lại gần bà cô này thêm một bước nào nữa.

Thế là trong sự ngạc nhiên khó lòng xoa dịu của Cơ Nhị, lầu Phỉ Thúy Triều Châu nghỉ buôn bán một ngày, khách khứa rộn ràng, đều là bạn bè hoặc khách hàng của Cơ Nhị, đèn lồng đỏ treo cao, nhã nhạc rình rang.

Một chiếc kiệu hồng nâng cả thiên hoang địa lão, Nhậm Hoài Tô vận áo tươi màu máu, cùng Lục Cô Quang bái thiên địa, kết thành phu thê.

Đêm hôm đó, chùa Bích Phi ở ngoại ô đại môn khép kín, im lìm chết chóc.

Lầu Triều Châu không khí hân hoan, khắp nơi đèn giăng hoa kết.

Nhậm Hoài Tô mặc áo cưới, vạt áo vương vất men rượu. Ở chùa Bích Phi y chưa từng uống rượu, nhưng hôm nay đã bị chuốc rất nhiều, người ngà ngà say. Cơ Nhị đưa y men theo lối đi dẫn đến động phòng, sau con đường quanh co ấy là buồng cưới ngày hôm nay, một nơi vắng vẻ tĩnh lặng.

Đó là nơi Cơ Nhị cố tình chọn lựa, an tĩnh, kín kẽ, tuyệt đối không ai ghé nhầm.

Lúc tiễn Nhậm Hoài Tô một mình đi tiếp, Cơ Nhị trao một vật vào tay Nhậm Hoài Tô.

Nhậm Hoài Tô trở tay tóm chặt, vật ấy bị ống tay áo rộng màu đỏ thấm phủ lên, không nhìn rõ đường nét.

Cơ Nhị lặng lẽ đứng ở đầu hành lang bên này trông theo bóng lưng vững vàng mà thư thả của Nhậm Hoài Tô đi khuất, không hề chớp mắt.

Trong buồng cưới.

Lục Cô Quang đầu đội mũ phượng, trùm lụa đỏ an tĩnh ngồi bên mép giường.

Nàng đang đợi đức lang quân anh tuấn tiêu sái của nàng dỡ vuông lụa hỷ, bầu bạn với nàng trọn đời trọn kiếp.

Có tiếng kẽo kẹt khi cánh cửa buồng cưới bị người ta nhẹ nhàng đẩy mở, những âm thanh mơ hồ đến khó lòng nghe rõ là tiếng bước chân Nhậm Hoài Tô mà nàng đã vô cùng quen thuộc. Nàng mỉm cười, đợi y dỡ khăn trùm đây.

Cạch một tiếng nhỏ, nàng nghe y đặt vật gì đó lên bàn, có vẻ hơi nặng, sau đó y bước sang, cầm lấy tay nàng.

Chỉ nghe y dịu dàng cất lời, "Từ thời khắc này, cô sẽ là vợ ta, từ nay về sau..." Y thoáng ngập ngừng, không nói tiếp. Nhưng nàng đã cười, "Việc ta đã đồng ý sẽ không bao giờ nuốt lời, bất kể vì tình thế nào thúc ép mà người phải cưới ta, ta đều tự coi mình là vợ người." Tay Nhậm Hoài Tô vẫn ấm áp và mềm mại như thế, nàng lấy ra từ ngực áo một vật, lồng vào cổ tay y.

Đó là một cái vòng ngọc rất nhỏ.

Cổ tay người thường chỉ sợ không thể đeo cái vòng nhỏ như thế, nhưng Lục Cô Quang thường không hay nghĩ nhiều, nàng chỉ muốn đeo vào cho Nhậm Hoài Tô. Còn Nhậm Hoài Tô là thi mị, dưới lưỡi đao bóng kiếm còn có thể bình yên vô sự, nữa là một cái vòng tay?

Cho nên nàng dùng sức mạnh có thể bóp vỡ xương cốt của người thường để lồng cái vòng vừa cỡ trẻ con bảy tám tuổi vào tay Nhậm Hoài Tô, còn y chỉ im lặng chịu đựng cái vòng nghiền gãy xương, thuận lợi chui vào cổ tay.

Đeo vào xong, lại đâm ra vừa vặn.

Xương tay Nhậm Hoài Tô lành lại cực nhanh, y cúi đầu nhìn.

Đó là một cái vòng ngọc màu trắng sữa, ở ngoài rìa có đốm màu xanh biếc. Nếu đổi lại là Cơ Nhị, chất ngọc của cái vòng sẽ là một trò cười, nhưng trong mắt Nhậm Hoài Tô, nó lại trắng muốt như sứ, cái đốm màu xanh biếc yêu kiều tựa cây cỏ mùa xuân, lòng y chợt chấn động, trái tim vốn phẳng lặng thản nhiên đột ngột gợn lên làn sóng nhẹ.

Dường như y có một cảm giác đặc biệt nào đó với chiếc vòng này.

“Cái này cho ngươi,” Lục Cô Quang rất vui sướng nói, “Đó là quà mẹ ta cho ta năm bảy tuổi.” Nàng nắm lấy tay Nhậm Hoài Tô, rõ ràng không hề quan tâm đến việc xương y đã lành hay chưa, “Khi đó họ còn chưa nghĩ trong người ta chỉ có dòng máu quý, mẹ ta rất thương ta.”

Y cựa bàn tay phải, xương vẫn chưa lành hẳn, nhất thời chưa thể cầm kiếm, cho nên gật đầu, “Nghe nói thời ấu thơ cô ở Nguyệt Thiên Thủ bị bài xích, cuộc sống không được vui vẻ.”

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 7.8

“Không phải là ‘không được vui vẻ’,” nàng thở dài, “Mà phải là vô cùng tệ hại, có vài trưởng lão coi ta như quỷ để triệu hoán và sai phái, nhưng may mắn chẳng ai thành công, trong long họ ta chưa từng là người, chỉ là vũ khí.”

“Cho nên sau này cô hành tẩu giang hồ, bèn tàn hại sinh linh, lạm sát người vô tội ư?” Giọng y vẫn đều đều như thường ngày, “Vì thời thơ ấu của cô thiếu thốn sự quan tâm và tình thương.”

Nàng thoáng sững sờ, khẩu khí y có phần kỳ quái, nàng lật phất khăn trùm đầu, sa sầm nét mặt, “Nhậm Hoài Tô, nếu ngươi ngại ta giết người vô số, không muốn cưới ta, vậy chúng ta từ nay cắt đứt, tuyệt không miễn cưỡng.”

Y lắc đầu, hỏi nghiêm túc, “Cô đã giết bao nhiêu người?”

Cái nhìn của y trong vắt và đoan chính, không hề giả dối, nàng thoáng ngần người, nhíu mày, “Không tới vài trăm cũng hẳn mấy chục người, ai bảo giang hồ chính đạo cứ thích trừ gian diệt ác, truy sát ta khắp nơi? Nhậm Hoài Tô, ngươi định làm gì?”

Y lại lắc đầu, rất bình thản đáp, “Giết mấy chục gần trăm người, có thể nói là tội ác tày trời rồi.”

Lục Cô Quang đập tay xuống giường đánh rầm, đứng phắt dậy, chiếc giường cưới đỏ bị nàng đập thủng một lỗ, Lục Cô Quang nổi giận phùng

phùng,”Nhậm Hoài Tô! Người điên rồi? Đem động phòng, người tính với ta rằng ta đã giết bao nhiêu người, có phải tội ác tày trời hay không? Nếu người nghĩ ta tội ác tày trời, không xứng cùng người đầu gối tay ấp, vậy hà tất phải cưới ta? Nếu người muốn giống như những kẻ điên suốt ngày đòi hàng yêu diệt ma, cả đời ngoài giết ta chẳng còn hứng thú gì khác, vậy người làm đi!”Đêm động phòng trong long nàng trái ngược hoàn toàn với hiện thực, dịu dàng âu yếm tất thấy hoá thành nộ hoả, nàng đưa mắt lướt quanh phòng, trông thấy một thanh trường kiếm đỏ thắm nằm vàng khảm ngọc gác ngang bàn, không biết có phải là đồ lễ hay không. Nàng tóm lấy chuôi kiếm rút xoẹt khỏi vỏ, ném vào long Nhậm Hoài Tô, gằn giọng quát, “Cầm kiếm giết ta đi! Người đừng quên ngày đó là người cầu xin ta gả cho người! Là người cầu xin ta, là người nếm đủ gian lao hoàn thành ba điều kiện của ta mới được ta đồng ý. Không phải Lục Cô Quang ta mặt dày vô sỉ bám riết lấy giống yêu nghiệt nơi cửa Phật...”

Một âm thanh rất khẽ vang lên.

Một chút máu bắn lên đôi má trang điểm xinh đẹp của nàng, lời vẫn chưa dứt, nàng ngơ ngác nhìn xuống ngực mình... Nhậm Hoài Tô nắm chuôi kiếm, lưỡi kiếm đâm xuyên ngực nàng.

Lưỡi kiếm trắng loá như màu tuyết, máu đỏ chảy xuống, không để lại một dấu vết nào.

Chất lỏng thẩm sắc trào tuôn nhanh chóng, chảy ngoằn ngoèo trên áo cưới cả hai, dường như không hề để lại tung tích.

Chiếc giường cưới vậy đầy những vết đỏ đặc sánh, chừng như nhỏ xuống từ tay áo và gấu váy.

Nàng ngược nhìn Nhậm Hoài Tô... Sắc mặt y vẫn vậy, luôn bình thản và hiền hoà, như thế kẻ cầm kiếm đâm vào ngực nàng không phải y, như thế chuyện y làm là hiển nhiên, hợp tình hợp lý, là vô cùng bình thường.

“Người...” Nàng trở tay nắm lưỡi kiếm, long bàn tay bị kiếm sắc cửa đứt... nàng hoảng hốt phát hiện vết thương của mình không thể lập tức lành lại, thanh kiếm này... thanh kiếm này là pháp kiếm đạo tông, là pháp khí được tu luyện để hàng ma!

“Lục Cô Quang, cô giết người thành tính, tội ác tà trời.” Bàn tay cầm kiếm của Nhậm Hoài Tô vững vàng như đá tảng, cổ tay vẫn đang đeo chiếc vòng ngọc do nàng tự tay lồng vào, đôi mắt trong vắt và chính trực, thần sắc bình thản, khí độ mệnh mông bất khả xâm phạm,”Ta theo thiên mệnh cưới cô làm vợ, lại theo thiên mệnh giết cô, để trừ thánh khí thiên tướng trên người ta, đồng thời cũng vì chúng sinh trừ hại, cô đã nghe rõ chưa?”

Cô Quang câm lặng đứng nghe, người lạnh toát rồi nóng hực, nóng hực rồi lạnh toát, nàng nhìn y đắm đắm, nhìn mãi, vẫn không thể nào tin nổi. Cõi lòng như sục sôi, nàng mong có thể trông thấy chút lưu luyến hoặc tiếc nuối trong mắt y, thậm chí ảo tưởng rằng y sẽ rút tay hồi hận, nhớ ra nàng ngoài việc “tội ác tà trời”, còn là người ở bên y bấy lâu nay...

Nàng và y... nàng và y từng tốt đẹp đến thế... gần gũi đến thế...

Những lúc găng bó nương tựa lẫn nhau, những khi ngồi kề cận bên nhau dưới ánh trăng sang... lẽ nào... lẽ nào trong long y đang nghĩ về chuyện này? Nàng không thể tin, y là thi mị, một thi mị đã biết lừa gạt con người, vậy thì vì sao.... Vì sao không thể bị lay động?

“Cô đã nghe rõ chưa?” Y hỏi dịu dàng.

Cô đã nghe rõ chưa? Hoá ra không hề là mộng, không phải là một giấc mơ chẳng lành của nàng, hoá ra là thật! Kẻ này từng tốt với nàng như thế, hoá ra là vì luôn ôm ấp mưu đồ. Y mưu đồ rõ ràng, chưa từng động tâm, còn nàng lại chẳng hề hay biết! Không! Là nàng chưa từng muốn hoài nghi! Là nàng điên cuồng đến mức, ngu dại đến mức cam lòng tin, chưa từng muốn hoài nghi!

“Ha ha ha ha...” Nàng cười gằn,”Ra đây là vận may mà mệnh trời ban cho ta... R đây là cái mà người gọi là ‘một tính mạng’... Trong mắt người, ta thực chỉ là một tính mạng, suốt chuyến đi nếu thứ người mang theo là một con chó hoang, người cũng sẽ ân cần chu đáo với nó như đã đối với ta vậy... Sao ta lại không hiểu cơ chứ?” Nàng cười, ngược nhìn Nhậm Hoài Tô,”Người nói xem, sao ta lại tưởng người chỉ tốt với mình ta cơ chứ?”

Y thoáng cau mày,”Cô Quang.”

“Đừng có gọi tên ta!” Nàng khinh miệt phì nhổ, tiếp nối bằng giọng hận thù,”Người không xứng!” Nàng buông bàn tay đang nắm lưỡi kiếm,”Người chuẩn bị pháp kiếm, người đợi ta thành thân, ta thực sự không thể tưởng tượng nổi người mưu tính việc này đã bao lâu... Ta khinh! Người muốn giết ta... Nếu muốn giết ta thì ngay lần đầu tiên gặp có thể nói thẳng trời của người sai người cưới ta rồi giết ta! Ta không cam lòng, ta không muốn chết, nhưng người rất lợi hại! Người bắt ta, trói ta, đánh gãy ta đem đi thành thân rồi giết ta, ta sẽ nhận thua, không oán không hối! Nhưng người đạo mạo nghiêm trang giả vờ giả vịt, hạ mình vứt bỏ thanh cao đi cưới ta, lúc đóng kịch người không thấy mình ghê tởm sao? Người tráo trở buông lời dối trá, Phật tổ của người không quả mắng người sao?”

Làn mắt y thoáng xao động, hồ như gợn sóng, nhưng lưỡi kiếm trong tay y vẫn tiếp tục xoáy, Lục Cô Quang hự một tiếng nặng nề, trái tim nàng đã bị đục nát!

Gương mặt... thánh khiết như ngọc ấy, dù vấy máu đỏ, vẫn bất khả xâm phạm là vậy...

Nàng thở dốc, máu đã chảy ướt giày Nhậm Hoài Tô, nhưng nàng đang cười,”Ha ha ha... ha ha ha...” Nàng ngửa mặt cười như điên dại, thỉnh thoảng hai tay tóm lấy lưỡi kiếm giữa ngực mình, coong một tiếng, lưỡi kiếm vỡ ra, những mảnh thép leng keng rơi xuống đất. Nhậm Hoài Tô thoáng ngẩn người, Lục Cô Quang mang đoạn kiếm gãy hăng còn đâm trên ngực nhảy

vọt qua cửa sổ, bóng nàng nhập nhoạng như ma quỷ, nom tựa luồng khói đen vấy đầy máu đỏ, chỉ nghe tiếng cười rét giá vọng về,”Ha ha ha... đáng tiếc... dù nát tim, ta cũng không thể chết.”

Y không đuổi theo, chỉ đỡ cầm nửa thanh pháp kiếm, nhìn quanh căn phòng đầm máu, chiếc giường cười gãy nát, nệm đỏ lập loè, bốn vách ẩm ẩm, rượu giao bôi vẫn còn bày trên bàn, chỉ tiếc nửa chén đã lẫn máu màu đỏ.

Chương 9: Dữ khanh đàm tích nhật

“Rồi sao nữa? Vợ người bị đâm nát tim nhưng không chết, lại còn phóng qua cửa sổ chạy mất, mà người cũng chẳng đuổi theo?” Cơ Nhị vò đầu bứt tóc, cứ như thể muốn đập đầu vào tường tự tử ngay lập tức,”Cô ta là nửa người nửa quỷ, người đã ngã bài, sao giết nửa chừng đã thôi? Muốn giết ít ra phải giết tới cùng chứ! Giờ cô ta bị thương bỏ chạy, mấy hôm sau lại lành lặn như cũ, những việc trước đây có phải đều hoài công hay không? Ta biết ngay quen biết người là sai lầm lớn nhất đời ta mà...”

Sắc mặt Nhậm Hoài Tô hơi tái,”Vết thương trên da thịt không giết nổi cô ấy, ta phải tìm cách khác.”Cổ tay y đeo vòng ngọc, Cơ Nhị liên tục nhìn cái vòng ngọc mấy lần, nể tình kẻ này nhiệm vụ thất bại, tiền đồ ảm đạm, y bèn không lên tiếng chế giễu, lật qua lật lại trục quyển trên mu bàn tay,”Ta có một kiến nghị, cách đây ba mươi lăm dặm về phía đông có đạo quán tên là Vô Tướng, trong đạo quán có đạo sĩ hiệu Đan Hàm khá tinh thông chuyện yêu ma quỷ quái, si mị võng lượng, pháp kiếm đêm tân hôn người là do y tu luyện...”

“Đan Hà?” Nhậm Hoài Tô trầm ngâm trong chốc lát,”Y biết cách giết chết Cô Quang ư?”

Cơ Nhị xoè tay,”Gã tự xưng tu tiên có chút thành tựu, có thể chỉ đá hoá vàng, rải đậu thành binh, nhìn xuyên quá khứ tương lai,ta nghĩ chỉ mỗi việc

giết người mà cũng không biết thì khó tránh mất mặt Đan Hà thượng nhân.”Cơ Nhị tự cho rằng mình pha trò cũng tạm, nhưng chỉ thấy Nhậm Hoài Tô phất tay áo bỏ đi, không thèm nhìn y lấy một cái.

“Hãy...” Cơ Nhị đỡ người lên ghế đưa, tay áo pha lê phủ trên mặt, miệng lầm bầm,”Trước đây ta vốn cho rằng y nếu không phải là một lòng hướng Phật thì là đầu óc có vấn đề, giờ đây đã có thể xác định y thực sự chưa từng biết ‘Phật’ là gì, và trong sọ chưa hẳn là có não... Đan Hà ơi Đan Hàm Nhậm Hoài Tô đang môn thỉnh giáo, Cơ Nhị ta đành xin người tự cầu nhiều phúc mà thôi.”Y ngáp dài một cái, vùi người vào ghế, bắt đầu ngủ bù.

Ba mươi lăm dặm phía đông thành Mậu Uyển là núi Thu Nguyên.

Thu Nguyên sơn thế núi cao chót vót, trên mỏm đá có một đạo quán sơn son, đạo quán bọc trong khói mây, ngói đỏ và vách sơn ẩn hiện, tựa như nơi tiên ở.

Vạt áo trắng phau của Nhậm Hoài Tô tung bay chấp chới trên sườn núi, chớp mắt đã lên tới vách đá. Cửa đạo quán sơn son đề hai chữ lớn bút pháp lưu loát ưu nhã: “Vô Tướng”, đại môn xưa cũ làm bằng gỗ đóng chặt, Nhậm Hoài Tô vươn tay đẩy, then cửa răng rắc, đại môn mở rộng.

Trong đạo quán thoang thoảng mùi thuốc thanh nhã, khiến tinh thần người ta trở nên sảng khoái bình tĩnh. Nhậm Hoài Tô đặt bước vào trong, đi thẳng đến phòng thuốc, mở cửa, Đan Hà quả nhiên đang ở bên trong, chỉ thấy y vận áo đen tuyền ngồi xếp bằng, trên đỉnh đầu khói bạc vấn vít, đang giờ tu luyện.

Nhậm Hoài Tô vốn định mở lời, nhưng thấy Đan Hà bận, với tác phong trước giờ của y, hẳn sẽ lên tiếng đánh động ngay, nhưng lần này y chột khựng lại, rồi đứng yên không nhúc nhích, chăm chú nhìn Đan Hà.

Đan Hà ngồi thiền trọn một canh giờ.

Nhậm Hoài Tô đợi y suốt một canh giờ.

Một canh giờ sau, Đan Hà từ từ mở mắt, ”Người biết khách sáo từ lúc nào?”

Y không đáp, im lìm chẳng nói gì.

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 7.9

“Có phải người nghe lời Cơ Nhị chỉ điểm, tới hỏi chuyện giết vợ hay không?” Đan Hà quả nhiên có thể bấm đốt tay nhìn xuyên quá khứ tương lại, Nhậm Hoài Tô không nói, y cũng đoán được đầu đuôi, “Đêm qua động phòng, người không thành công?”

Sắc mặt Nhậm Hoài Tô tái nhợt, “Pháp kiếm gãy nát, ta đánh cô ấy trọng thương, nhưng không giết được.”

“Trọng thương thế nào?” Đan Hà khép mắt, ngữ điệu lạnh lùng.

“Nát tim.” Nhậm Hoài Tô trả lời đơn giản.

“Nát tim mà không chết?” Đan Hà mở mắt nhìn Nhậm Hoài Tô đắm đắm, đôi mắt Nhậm Hoài Tô trong sạch, sắc mặt sáng láng trong suốt như ánh rạng đông, thánh khí toàn thân vẫn vô cùng sung mãn, “Cũng có thể vì quỹ huyết trên người cô ta quá đậm... Nhưng thực ra không có nhiều khả năng, nếu quỹ huyết trên người Lục Cô Quang bẩm sinh đã đậm đặc như thế, hẳn đã sớm rơi vào quỹ đạo. Ta suy đoán, gần đây cô ta từng dùng một lượng lớn máu quỷ dị năng, khiến sức hồi phục của thân thể vượt xa trước đây, cho nên dù làm gì cũng không thể chết.”

Nhậm Hoài Tô ngẩn người, hơi cau mày.

Đan Hà lại nhìn y, rồi nhắm mắt, “Nếu cô ta đã có được dị năng như thế, thì vẫn còn một phương pháp khác để giết.”

“Phương pháp gì?”Nhậm Hoài Tô cup mi, không nhìn vào mắt Đan Hà nữa.

“Thiên Ly chân hoả.”Đan Hà nói giọng đều đều,“Phần thân diệt cốt, vĩnh bất siêu sinh.”

Nhậm Hoài Tô hỏi,”Thiên Ly chân hoả là gì?”

Đan Hà xoè tay,”Mượn tóc người dùng một lát.”

Nhậm Hoài Tô không hiểu, năm ngón tay Đan Hà thon dài xoẹt qua như kiếm sắc, một món tóc đen của Nhậm Hoài Tô rơi vào bàn tay y, lọn tóc đứt của Nhậm Hoài Tô mọc lại cực nhanh, chẳng mấy chốc đã dài như ban đầu. Lòng bàn tay Đan Hà rất trắng, làm nổi bật sắc đen của món tóc, tựa như hai màu cờ trắng đen tương phản, y có vẻ chẳng hề để tâm đến việc tóc Nhậm Hoài Tô mọc lại, chỉ cho tay phải vào ngực áo móc ra một lá bùa dán lên tóc. Chỉ trong chốc lát, lòng bàn tay y chợt nhóm lên ngọn lửa màu lam, món tóc quăn quại giãy giụa trong lửa như một vật sống, ngọn lửa vẫn cháy, món tóc dần hoá thành tro, cuối cùng đến cả tro cũng bị lửa thiêu sạch, chẳng để lại gì.

“Giấy chế lá bùa này làm từ vỏ Tử Linh thụ, chữ viết bằng nhựa Tử Linh thụ, thêm sức mạnh của Tam Muội chân hoả đạo gia, tạo thành Thiên Ly chân hoả.”Đan Hà lại lấy thêm một lá bùa khác từ trong ngực áo,”Dán lên người yêu vật, Thiên Ly chân hoả cháy từ xương cốt, không thể dập tắt, một khi đã dính tất bị thiêu thành hư vô, tan biến hoàn toàn trong trời đất. Người phải sử dụng cẩn thận, không được sơ suất.”

“Tử Linh thụ?”Nhậm Hoài Tô thì thào.

Đan Hà nhìn y bằng đôi mắt không bi không hỉ, gật nhẹ đầu,”Tử Linh thụ, một trong những khắc tinh của quỷ vật, trừ loài vương giả trong vạn yêu vạn quỷ, thì dù có là Lục Cô Quang cũng không chống nổi Thiên Ly chân hoả của Tử Linh thụ.”

“Loài vương giả trong vạn yêu vạn quý?” Đầu mày Nhậm Hoài Tô vẫn luôn cau chặt, “Là giống gì?”

Đan Hà lại khép mắt, “Thi mị, một loài quái vật hiếu sát thành cuồng, thiên hạ vô địch.”

Nhậm Hoài Tô không hỏi nữa, đón lấy lá bùa định cất vào ngực áo, Đan Hà chợt gọi giật, “Khoan đã!” Ngón tay vẽ phong ấn trên lá bùa, “Bùa này chạm vào người sẽ lập tức bốc cháy, ta đã phong ấn, người gặp Lục Cô Quang rồi, dán bùa lên người cô ta, ta dạy người phép phá phong ấn để khởi động bùa, tiêu diệt Lục Cô Quang.”

...

Trong thành Mậu Uyển có một khu chợ buôn bán sầm uất, tên là chợ Đông. Hai bên trái phải con đường lớn giữa chợ đều là quầy hàng, hàng hoá quý hiếm xinh đẹp không gì không có, cửa tiệm hẻo lánh nhất treo biển hiệu “Tiệm bánh bao Thiên Môn”.

Chủ tiệm bánh bao là một bà lão tóc đã bạc trắng, ngồi trong tiệm gà gặt canh một cái lồng hấp bánh bao. Bà lão tuổi đã cao, cứ ngủ gà ngủ gật, nhiều khi người ta lấy bánh để lại tiền trả cũng không hay, thậm chí có mấy đứa trẻ ranh lén trộm bánh bao không trả tiền cũng chẳng biết.

Trời đã về trưa, bà lão mở đôi mắt lèm nhèm, lập cập đếm lại mấy đồng xu trên bàn, lấy vài cái bánh còn sót trong lồng hấp, đứng lên loạng choạng bước vào nhà.

Bà lão đứng lên mới thấy rõ thời trẻ thân hình hảnh cao ráo, đến lúc này đã bảy tám chục tuổi vẫn không quá thấp, tuy đã già nhưng không phát tướng, dáng đi cho thấy rõ trước đây từng là người có nhan sắc.

Lớp người có tuổi ở chợ Đông không ai không nhớ hình ảnh bà lão thời son trẻ, năm mươi sáu mươi năm trước còn có người xì xào bán tán về danh

tính và lại lịch ngay sau lưng người đàn bà ấy, người ta lén lút đưa chuyện với nhau về việc vì sao bà ta xinh đẹp như vậy mà không có chồng... kẻ nói là quả phụ, người cho là ni cô, còn có những nhân vật hiểu biết quả quyết rằng ấy là tiểu thiếp của nhà giàu nào đấy lén nuôi trong thành.

Nhưng nào ai từng gặp tiểu thiếp bán bánh bao? Mấy mươi năm trước dân ở chợ Đông không ai không thờ dài tiếc re khi thấy người đàn bà xinh đẹp tuyệt trần ấy lại mở tiệm bánh bao, đến tận mấy mươi năm sau, những người từng siết tay tiếc hận ngày xưa cũng không ai ngờ nổi, người đàn bà ấy đã bán bánh bao suốt cả cuộc đời.

Bán từ lúc còn phong lưu duyên dáng, nhất tiểu khuynh thành, đến khi già nua nhăm nhúm, không người quen thân.

Tiệm bánh bao của bà ta tên là tiệm bánh bao Thiên Môn, từ ngày còn trẻ đến giờ người đàn bà chưa từng xưng danh tính, gặp ai cũng tự xưng Như phu nhân, ngày ấy người ta gọi bà là Như phu nhân, đến nay Như phu nhân trở thành Như bà bà, bánh bao cũng bỏ bột hơn dĩ vãng.

Vạn vật sẽ già, thứ duy nhất không già chỉ có quá khứ mà thôi.

Sau quầy bánh bao là căn nhà Như bà bà đang sống, hôm nay trong phòng ngửi hơi tanh mùi máu, bà lão loạn choạng bê bánh bao vào. Trong phòng bày một chiếc giường, một người nằm, một kẻ ngồi.

Người nằm trên giường ngực đầm máu, gương mặt trắng bệch như xác chết, nhưng vẫn trừng mắt hằn học nhìn người ở bên giường. Người ngồi là một thiếu nữ ăn vận giản dị trang nhã, tư thái duyên dáng, thanh tịnh như tiên.

“Đừng nổi giận, nổi giận không tốt cho vết thương của cô.” Thiếu nữ ngồi bên giường dịu giọng, “Lục cô nương, cô mất máu quá nhiều, lại bị pháp kiếm tổn thương, tiểu muội ta đây muốn chữa trị cũng rất khó khăn, cho nên cô đừng trừng ta nữa, nghỉ ngơi đi.”

“Sở Thù Trân,”Lục Cô Quang lạnh nhạt,”Thân là cao nhân của Quân Thư các, năm năm nay truy sát ta không dưới ba lần, không biết vất óc dốc lòng cứu ta vì cái gì?”

Thiếu nữ thanh tao tươi cười,”Ta nghe tin trụ trì chùa Bích Phi Hoài Tô đại sư hôm nay cưới cô làm vợ, bèn dành thời gian đến chúc mừng, không ngờ đêm động phòng xảy ra biến cố, cũng đỡ mất công ta phải động tay động chân.” Nàng ta chống má nhìn Lục Cô Quang,”Lục cô nương, trước đây chúng ta hiểu lầm nhau không ít, nể tình ta cứu cô lần này, chúng ta xí xoà có được hay không?”

Lục Cô Quang lạnh lùng nhìn nàng ta, nhìn thế nào cũng không thấy nổi dù chỉ là tí chút hảo ý của nụ cười ấy,”Người muốn gì?” Nàng nheo mắt.”Nhậm Hoài Tô?”

Nụ cười Sở Thù Trân càng trở nên trang nhã xuất thần,”Ta chỉ muốn tra rõ, Nhậm Hoài Tô – tướng quân che mặt năm xưa, và phu quân của cô – trụ trì chùa Bích Phi Nhậm Hoài Tô, rốt cuộc có liên quan gì với nhau?”

“Liên quan gì đến người?”Nàng buộc miệng, thầm nổi cáu, dù Nhậm Hoài Tô xuất kiếm giết nàng, nàng vẫn cho rằng đây là chuyện giữa nàng và hoà thượng điên, càng không muốn đem dù chỉ là một chút quá khứ của tướng quân che mặt cho người khác biết. Ả truyền nhân danh gia tính tình trá ngụy này không ngờ lại biết tướng quân che mặt năm xưa tên là Nhậm Hoài Tô, điều tra còn sâu rõ hơn cả Cơ Nhị, khiến nàng không thể không cảm giác ả có mưu đồ bất lợi cho Nhậm Hoài Tô.

“Năm xưa phong thái Nhậm tướng quân có thể xưng là lưu danh bách thế, nhưng bị người ta hãm hại mà chết, thậm chí...” Sở Thù Trân thoáng khựng lại,”Bị ép trở thành một quái vật đáng sợ. Ta kiếm được nội đoạn thâm cung bí sử, ghi lại rất nhiều chuyện không ai biết, nay điềm diệt thế liên tục xuất hiện, nếu Nhậm tướng quân thực sự biến thành thi mị...” Nàng

ta gần từng chữ,”Thì mị như Nhậm tướng quân, có năng lực điên đảo thiên hạ, ta cho rằng y có thể diệt thế, thì cũng có thể cứu thế.”

Gương mặt Lục Cô Quang tràn ra một nụ cười lạnh giá. Diệt thế? Cứu thế? Tên lừa đảo và ngu đần Nhậm Hoài Tô ấy ư? Bất kể là diệt thế hay cứu thế đều cần Phật tổ của y nửa đêm báo mộng cho, bằng không mặc kệ là cái lưỡi không xương của người hay thân thể là kẻ có học thức cao rộng và mưu trí sâu xa nhất xuất thân từ Quân Thư các, cũng chẳng là gì trong mắt Nhậm Hoài Tô.

Sở Thù Trân nhìn nàng chăm chú,”Y đã cưới cô rồi lại giết cô, vậy thì ắt hẳn với y mà nói, cô là độc nhất vô nhị.” Nàng ta từ tốn nói tiếp,”Cho nên bất kể ta ghét cô thế nào, cô vẫn không thể chết.”

Lục Cô Quang lạnh lùng nhìn trả, nàng chưa từng sợ hãi địch ý và ánh mắt đó, nhưng bất luận vờ cứng rằng đến mức nào, trong lòng nàng vẫn không khỏi bi thương, dẫn đến tận lúc này, được kẻ khác nhận định rằng đối với y mình là độc nhất vô nhị, nàng vẫn cảm thấy dâng lên niềm kiêu ngạo, nỗi mừng vui.

Nàng cảm thấy mình ngu ngốc vô cùng.

Ngay lúc ấy, Như bà bà đang bê đĩa bánh chen vào một câu,”Trưa rồi, hai vị cô nương có đói không?”

Sở Thù Trân ngược lên mỉm cười,”Đêm qua đường đột xông vào chốn này, được bà bà thu lưu, lòng ta cảm kích vô cùng.”

Như bà bà lắc đầu,”Không hiểu.”

Sở Thù Trân không mảy may bức bối, cho tay vào tay áo lấy ra một nén bạc đưa sang,”Đây là chút lòng thành của ta.”

Như bà bà nhận lấy nén bạc, nhìn một lát rồi ném lại, "Ăn no rồi mau dọn khỏi nhà ta, chỗ này không giữ người ngoài."

Sở Thù Trân nhận lại nén bạc, trong đôi mắt hiền hoà ánh lên nét cười êm ái, "Bà bà không phải người thường đâu nhỉ? Đêm qua ta mang người xông vào, bà không báo quan, sáng nay còn thản nhiên bán bánh bao như không có chuyện gì xảy ra, vừa rồi ta nói chuyện với Lục cô nương, bà bà cũng đứng yên lắng nghe hồi lâu... Đều không phải người thường, vì sao không thẳng thắn tỏ bày, xoá bỏ địch ý?" Nàng ta vận áo trắng, giản dị không diêm dúa, nhưng cử chỉ lời nói lại rất kẻ cả.

Bà lão nheo mắt soi xét nàng ta, "Địch ý? Đây là chỗ của ta, chỉ giữ người ta muốn giữ, ta không thích hai vị cô nương, cho nên xin đi mau cho."

Sở Thù Trân cũng không miễn cưỡng, nhìn bà lão từ đầu xuống chân mấy lượt, "Bà bà năm nay bao nhiêu tuổi?"

Bà lão nghiêm mặt đáp, "Tám mươi ba."

Sở Thù Trân đăm chiêu, "Cao thọ nhỉ, tính ra, năm xưa khi Nhậm tướng quân vang danh thiên hạ, bà bà đang tuổi thanh xuân mơn mớn, không biết bà bà sống lâu trong kinh thành, có biết gì về Nhậm tướng quân thuở ấy hay không?" Trong tay nàng ta là ly trà gốm thô, đang thông thả buông từng nhịp xuống mặt bàn, đây là thói quen lúc suy tư của nhân vật đa mưu túc trí nhất Quân Thư các.

Bà lão nọ vẫn nghiêm nét mặt, hồi lâu sau, hốt nhiên mỉm cười, tay trở Lục Cô Quang đang nằm trên giường, "Hoài Tô tiểu hào thượng ở chùa Bích Phi cưới cô ta?"

Lục Cô Quang sắc mặt âm trầm, không nói chuyện.

Sở Thù Trân cười tươi rói,”Cười hỏi đoàn hoàng, đã bá thiên địa đã vào động phòng, bà bà chỉ cần ra ngoài nghe ngóng ắt sẽ biết tin đêm qua lâu Triều Châu làm hỉ sự.” Nàng ta ngoài mặt dịu dàng điềm tĩnh, trong lòng không ngừng suy đoán bà lão bán bánh bao này rốt cuộc là nhân vật nào.

Như bà bà như cười lại chẳng phải cười, liếc nhìn Lục Cô Quang và Sở Thù Trân mấy lượt,”Chuyện năm xưa của Nhậm tướng quân, lão đây tất nhiên từng nghe qua, có vài câu chuyện nổi tiếng tới này vẫn còn nhớ như in, nhưng Hoài Tô tiểu hoà thượng ở chùa Bích Phi và Nhậm tướng quân thuở ấy không phải là một người, các cô nếu chỉ thấy trùng tên mà đoán chắc Hoài Tô tiểu hoà thượng là quái vật mà Nhậm tướng quân hoá thành sau khi chết đi, chỉ sợ phải thất vọng rồi.”

Sở Thù Trân và Lục Cô Quang đều giật mình quay sang nhìn nhau. Lục Cô Quang âm thầm ngờ vực, nếu Nhậm Hoài Tô không phải là tướng quân che mặt, vậy người Cơ Nhị điều tra là ai? Sở Thù Trân càng không tin nổi, đứng phắt dậy, bôn chồn đi lại trong căn phòng, lắc đầu dịu giọng nói,”Bà bà, chuyện này rất quan trọng, bà thực sự có thể khẳng định Hoài Tô ở chùa Bích Phi không phải là Nhậm tướng quân năm xưa ư?”

“Đương nhiên không phải.” Như bà bà đáp rất bình thản,”Ba mươi năm trước ta từng ghé chùa Bích Phi, bấy giờ tiểu hoà thượng cũng trông hết như ngày nay, ta biết y không phải người thường, dung mạo trẻ mãi không già, nhưng y không phải Nhậm tướng quân.”

Lục Cô Quang cau mày,”Y không phải là tướng quân che mặt, vậy rốt cuộc là ai?”

Như bà bà hừ một tiếng,”Bích Phi tự là tông miếu hoàng gia, người sống trong đó bất kể là hoàng thân quốc thích hay yêu ma quỷ quái, đương nhiên cũng chỉ có người trong cung mới biết. Lão đây dân đen con đỏ, làm sao

biết được trong chùa có ai? Nhưng y không phải là tướng quân.” Bà lão vô cùng kiên quyết, thậm chí không thềm nói rõ lý do.

Không phải tướng quân là không phải tướng quân.

Sở Thù Trân ngoảnh lại,”Bà bà, năm xưa bà có từng gặp Nhậm tướng quân không? Sao bà có thể đoán chắc Nhậm Hoài Tô ngày nay không phải là tướng quân che mặt năm ấy?” Sắc mặt nàng ta hơi tái, thần sắc kiên định,”Qua biết bao người trong cung ta mới lấy được một cuốn bí sử, trong đó chép rằng hơn sáu mươi năm trước, Nhậm tướng quân công cao chấn chủ, tiên hoàng muốn tước binh quyền, vừa khéo chuyện tướng quân ăn thịt người cầu sinh ở Hoang Lang Dã lộ ra, hoàng thượng bèn thỉnh một vị đan sĩ pháp thuật cao cường tới thi pháp với tướng quân, vu cho tướng quân bị tà ma nhập xác, thừa cơ bảo y tu dưỡng, đồng thời chia Hắc Kỳ quân làm ba phần. Qua ít lâu sau, Nhậm tướng quân chết bất đắc kỳ tử tại tư gia, tiên hoàng sai chôn cách thành mười dặm về tây, đó chính là nơi dựng Bích Phi tự. Nếu trụ trì chùa Bích Phi Hoài Tô đại sư không phải người thường mà là yêu vật, nhưng cũng không phải Nhậm tướng quân ị hãm hại năm xưa, thì còn có thể là ai?”

“Người sau khi hoá thành thi mi, sẽ quên sạch chuyện quá vãng.” Lục Cô Quang cất giọng đều đều,”Nhậm Hoài Tô tuy không nhớ mình là ai, nhưng y nhớ tuyết trắng rét giá ở Hoang Lang Dã, nhớ có kẻ đưa cho y thịt người để ăn thay cơm.”

Như bà bà chậm rãi đón lời,”Y thực sự rất giống tướng quân, nhưng...” Bà lão vẫn không nói lý do, ”Chuyện năm xưa lão không được rõ, cũng không biết vị đan sĩ kia đã làm gì với tướng quân, nhưng tướng quân năm xưa...” Giọng bà lão thoáng khựng lại,”Là kẻ sống trên lưng ngựa, tuyệt không lơ lửng, vĩnh viễn nhìn về phía trước.”

Bà ta đã già, giọng nói rời rạc và khàn đục,”Ngài ấy vĩnh viễn không bao giờ làm hoà thượng.”

Giọng bà ta già nua đến vậy, nhưng từng câu từng chữ tựa như một vòng bánh xe mà trục xe gỉ sét đã trăm năm, không thể nào xoay chuyển.

Lục Cô Quang nhìn bà ta quái đản, lòng nghĩ đã già đến thế này rồi mà vẫn còn nhớ người ấy.

Bóng dáng người đó trong lòng người đàn bà sâu sắc và nồng nàn đến thế, được nhớ rõ đến thế, đến mức sau hơn nửa đời người... Cho tới khi bản thân đã bị tuế nguyệt mài mòn méo mó, mà vẫn còn nhớ hình dáng năm xưa của y.

Bà ta chỉ tin vào bóng dáng năm xưa của y, vì y đã chết.

Bà ta không may may nghĩ rằng, một khi đến bản thân cũng bị thời gian đả đả bào mòn đến tận cùng, không thể may may giữ lại chút gì cũng đáng hình ngày trước, thì “người” không còn nhớ dù chỉ là một mẫu con chuyện cũ, trong cùng thời gian đó, liệu có phải đã sở hữu một năng lực khác hay không?

Lục Cô Quang nghĩ, Nhậm Hoài Tô là thi mị, y không nhớ chút gì về quá vãng, nhưng y đã trở thành một thi mị không hoàn toàn mất đi lý trí, được người đối đãi và bảo vệ bằng phương thức của con người... Cũng có thể chính vì như thế, y biến thành một “người” hoàn toàn khác trước, khác đến mức thân nhân bằng hữu năm xưa cũng nhận không ra...

Đó có lẽ không phải là chuyện xấu, nhưng đối với những con người cũ, ân nghĩa tình thù của dĩ vãng đều hoá hư vô, chỉ còn lại sự thật họ đã phụ rẫy nhau, và đã trắng tay.

“Bà là gì của y?” Nàng bỗng hỏi.

Như bà bà nheo mắt nhìn nàng, đáp bằng giọng đục ngầu, “Ngài từng cứu mạng ta, từng đồng ý với ta sẽ phong ta làm phu nhân tướng quân.” Thật bất ngờ, người đàn bà không hề che giấu, ngữ điệu ấy giống như đang

khoe ra phần đáng tự hào nhất trong cuộc đời, dù đã già đến thế, mà vẫn chưa từng phai màu.

Lục Cô Quang nín lặng, một hồi lâu sau, nàng nhỏ giọng, "Nhưng cuối cùng y vẫn không cưới bà."

Như bà bà mỉm cười, đặt bánh bao lên đầu giường, bà lão không muốn nói về năm xưa nhiều hơn nữa, loạng choạng lần ra ngoài.

Lục Cô Quang và Sở Thù Trân đều biết, trong câu chuyện của người đàn bà này, câu cuối cùng có liên quan đến tướng quân, là bà ta bị trục xuất khỏi phủ tướng quân, mãi mãi không gặp lại.

Chỉ vì từng nói lời một câu.

Thậm chí câu nói đó dường như cũng không có gì sai trái lắm.

Giữa đôi nam nữ từng ước nguyện phu thê, lẽ nào sự khoan dung cho một câu lỡ lầm cũng không có? Lục Cô Quang thầm nghĩ đàn ông như vậy nhất định nàng không thể thích, nhất định phải tự tay giết chết, cũng may Nhậm Hoài Tô thì khác.

Sở Thù Trân im lìm không lên tiếng, hàng mày thanh tú hơi chau. Lục Cô Quang thấy sắc mặt nàng ta khác lạ, bèn lạnh lùng vặn hỏi, "Sở cô nương, nghĩ gì đấy?"

Nàng ta đột ngột nhoẻn cười, "Đang nghĩ... lời Như bà bà có tin được hay không? Tin được mấy phần? Và còn..." Giọng nàng chùng xuống, "Đến khi ta già như vậy, liệu có còn ai đáng để ta thương nhớ hay không?"

Lục Cô Quang lộ vẻ khinh khi, "Bà ta chỉ nằm mơ mà thôi, mơ từ thời trẻ đến tận lúc già."

Sở Thù Trân mỉm cười, "Được mơ lẽ nào không tốt hơn không được?"

...

Nhậm Hoài Tô từ đạo quán Vô Tướng trở về lầu Triều Châu, Cơ Nhị lại vắng mặt, y ngồi thiền một lúc, lầu Triều Châu người ra kẻ vào như nước chảy, nhưng không ai dám quấy rầy y. Toàn thân Nhậm Hoài Tô toả ra thứ khí tức thánh khiết bất khả xâm phạm, chỉ cần y ngồi xuống giữa đại sảnh tửu lâu, lập tức cả sảnh đường đều im phăng phắc, ai nấy nín thở cầm hơi, hết như trước mặt là một ông Phật sống.

Y tĩnh tọa một lát rồi đứng đi, xoay người ra ngoài. Ngay khoảnh khắc chân y bước khỏi đại môn, đám thực khách sau lưng không hẹn mà cùng trút một hơi thở dài, lại bắt đầu xì xào bàn tán, nghị luận xôn xao.

Y đứng giữa đường cái, nhìn trên đường kẻ lại người qua, trông về đông lại ngóng về tây, đôi mắt ánh lên vẻ hoang mang. Y không biết phải đi đâu. Cô Quang bỏ chạy, y không lập tức đuổi theo giết bỏ, ấy là vì y không biết cách. Hiện tại đã có cách, lại không biết nài ở đâu.

Y không đoán được nàng sẽ đi đâu, ý nghĩ của nàng biến hoá liên tục, không có nhà, cũng không có bạn bè, luôn một thân một mình lang thang trong những ngày trời mù hoặc khi đêm xuống, chẳng lúc nào mang theo tiền. Có lẽ sau khi đã thoát khỏi lầu Triều Châu, nàng sẽ không bao giờ trở lại nơi đó nữa, thậm chí vĩnh viễn không bước dù nửa bước vào thành Mậu Uyển.

Y chớp mắt, phải đi đâu tìm nàng đây?

Thân xác một người trong đất trời mênh mông, như cát lẻ rơi vào lòng biển, không cách nào tìm ra.

“Nhậm công tử.” Bên kia đường có người mỉm cười gọi, “Nhìn qua đây.”

Nhậm Hoài Tô nghe tiếng trông sang, chỉ thấy bên kia con đường ngõ chợ nhốn nháo người qua kẻ lại, một thiếu nữ vận váy xanh duyên dáng

đứng kia, trong tay cầm một vật huơ huơ với y.

Y đột nhiên nghe trong lòng có thứ gì thắt lại, chột lạnh toát, một cảm giác vô cùng khó chịu trào lên: Đó là quạt quỳ của Cô Quang.

Thiếu nữ áo xanh xoè quạt đánh xoạch, khẽ phe phẩy như một chiếc quạt bình thường, tươi cười nhìn y, "Đi theo ta."

Bóng người nhoáng lên, Nhậm Hoài Tô thành linh xuất hiện trước mặt nàng ta, khiến thiếu nữ vừa quay đi giật cả mình, nàng ta quay đầu lại, cổ tay đã bị y tóm chặt, "Cái quạt này cô lấy đâu ra?"

Mạnh quá.

Cổ tay Sở Thù Trần suýt bị bóp nát, nếu nàng ta không phải là đệ tử danh môn, nội lực bất phàm, chỉ sợ cánh tay này đã phế. Liếc nhìn Nhậm Hoài Tô, Sở Thù Trần cười mím, "Người nhân ra vật này?"

Nhậm Hoài Tô không trả lời, tiếp tục vặn hỏi, "Cô ấy đang ở đâu?"

Sở Thù Trần soi đi soi lại bàn tay đang tóm cổ tay mình, những ngón tay thon dài, màu da trắng tái, chỉ không biết là vì siết mạnh nên mới trắng tái, hay vốn đã trắng tái. "Nhậm công tử, ta nghe Cô Quang kể, người cười cô ấy vì diêm trời hiển lộ rằng nhân thế tội ác hoành hành sinh ra quỷ nữ, quỷ nữ đem vạn thánh linh hiển nhập vạc Cửu Thiên, sau đó nhân gian luân diệt, vạn quỷ đổ về. Người thân là vạn thánh linh, để phá kết cục diệt thế, cho nên xả thân làm ác, tự nguyện giết vợ. Nếu đúng là như vậy, bất kể Cô Quang có tốt với người đến đâu, người đều phải giết cô ấy?"

Y vẫn không trả lời, không trả lời là mặc nhận.

"Cô ấy đáng chết như vậy sao?" Sở Thù Trần dụ giọng, "Nếu ta có một cách mới, người không cần phải giết vợ để huỷ thánh khí cũng có thể phá kết cục diệt thế, người có bằng lòng không?"

Y thoáng sững người, nàng nghe sức mạnh trên cổ tay lơ lửng đi một ít, sau đó năm ngón tay lần lượt buông ra. Y nhìn nàng vô cùng chăm chú, cất giọng hỏi chân thành, "Là cách gì?"

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 7.10

Nàng ta có phần bất ngờ, Lục Cô Quang nói Nhậm Hoài Tô là một con cường thi vô tình vô nghĩa lãnh tâm lãnh diện, không có dù chỉ một chút nhân tính, nhưng y lại mở miệng hỏi như vậy, cũng không uống Lục Cô Quang đem mình gả cho y.

“Giết chết quý nữ, hoặc phá huỷ vạc Cửu Thiên.” Nàng ta nhoẻn cười,”Đương nhiên khả thi nhất là đem thánh khí thiên tướng dẫn sang cho người khác, tìm một người nữa chia phần với người, như vậy thánh khí không toàn vẹn, các người đều không thể thành vạn thánh linh, nhân gian sẽ không rơi vào luân diệt.”

Y cơ hồ không hề do dự, chỉ thoáng cup mắt, rồi lập tức gật đầu, một hồi sau, y hỏi,”Cô ấy thế nào rồi.”

Sở Thù Trân kinh ngạc nhìn y,”Người đang quan tâm à?”

Y gật đầu, thần sắc thản nhiên, chẳng hề gợn vẻ áy náy, cũng không mượn cớ che đậy. Y thực sự đang quan tâm thương thế Lục Cô Quang cho nên y hỏi.

“Người” này cười Lục Cô Quang, sau đó huỷ nát tim nàng, rồi lại dùng ánh mắt và giọng điệu cơ hồ vô cùng bình thản hỏi thăm ”Cô ấy thế nào rồi”.

Thi mị muốn giết ai cũng không có gì là lạ, điều lạ ở đây là y còn biết hỏi “Cô ấy thế nào rồi”.

Nàng nhìn Nhậm Hoài Tô quái gở, trầm ngâm rất lâu mới cất giọng thăm dò, "Người... đang lo lắng vì cô ấy bị thương nặng... hay thấy tiếc nuối vì tới giờ cô ấy vẫn chưa chết?"

"Ý ta là, ta tin rằng cô ấy không có bạn bè như cô." Y đáp, "Cô làm gì cô ấy rồi?"

Sở Thù Trân sững người, xoè quạt quỳ, che đi nửa mặt. Một hồi lâu sau, nàng ta nhoẻn cười, "Nhậm công tử thật là tinh ý... Sao người biết ta không phải bạn cô ấy?"

"Cô ấy không có bạn." Nhậm Hoài Tô đáp đều đều.

"Làm sao người biết?" Nàng ta cười khúc khích.

"Ta biết." Y không giải thích.

Sở Thù Trân chậm rãi quay đi, "Muốn biết ta làm gì cô ấy rồi, mời đi theo ta, chuyện cứu thế nghe ta sắp xếp, thông thả rồi bàn. Nhưng Nhậm công tử, là do người tạo cơ hội cho ta, nay người lại hùng hổ vặn hỏi... lẽ nào chỉ người mới được phép làm hại Cô Quang, còn ta không được làm gì cô ấy hay sao? Như vậy không công bằng."

"Ta làm vậy vì cứu thế..." Y đáp.

Sở Thù Trân ngắt lời y, nở một nụ cười tươi rói, "Bất luận ta đối cô ấy thế nào, cũng là vì cứu thế..."

Nhậm Hoài Tô cup mắt, "Không giống nhau đâu."

Nàng xếp quạt lại, đi thẳng về phía trước không quay đầu, vạt áo phất phơ như tiên, "Ta hiểu rồi, đúng là không giống nhau."

Thực sự là không giống nhau, dù rất ngạc nhiên, nhưng Sở Thù Trân đã hiểu.

Lục Cô Quang ở nhà Như bà bà, Sở Thù Trân tất nhiên không làm gì nằng. Khi Sở Thù Trân dẫn Nhậm Hoài Tô vào quầy bánh bao, có cố tình để ý phản ứng bà lão, Như bà bà ngược đôi mắt nhập nhèm nhìn lướt qua Nhậm Hoài Tô, vẫn gà gật ngồi yên sau cái lồng hấp của mình, cứ như thể y thực sự chỉ là người qua đường.

Y thực sự không phải là Nhậm tướng quân ư? Sở Thù Trân âm thầm hoài nghi, Như bà bà là người gần gũi nhất với Nhậm tướng quân năm ấy, ý kiến của bà ta tuy trái ngược với những gì được thấy trước đó, nhưng nàng vẫn phải để tâm.

Đó là năng lực cần có của một kẻ trí diêm tĩnh.

Lục Cô Quang vẫn đang nằm trên giường Như bà bà, thịt da đã lành lặn, nhưng xương cốt bị trọng thương vẫn còn đau đớn, trái tim bị xoáy vỡ không biết có mọc lại hay không. Tóm lại, chính nàng cũng không biết hiện giờ mình có tim hay không tim, và cũng không quan tâm.

Nàng không chết, sự thực này không chỉ gây chấn động đối với Nhậm Hoài Tô và Cơ Nhị, mà còn chấn động cả chính nàng. Từ bé nàng đã biết mình là quái vật, nhưng không biết khoảng cách giữa mình và người thường lại xa xôi đến thế. Nàng đột nhiên cảm thấy có chút thông cảm với những trưởng lão và tộc nhân ngày xưa từng muốn thu phục mình làm quý để sai phái... Một thứ dị hợm và đáng sợ đến vậy, dù có vẻ ngoài giống loài người, nhưng ai biết được bản chất là gì?

Thế nhân cho rằng nàng là yêu nữ, thực ra không sai; Nhậm Hoài Tô nhận định nàng “tội ác tày trời”, chỉ là ‘một tính mạng’, một tính mạng có thể biến mất bất cứ lúc nào , thực ra... cũng không hẳn đã sai.

Có lẽ kẻ sai là chính nàng? Sai vì thăm căn cố để để nàng coi mình là người, cho nên những lúc đón nhận địch ý đều trở nên phần nộ và bất cam,

luôn cảm thấy mình không đáng bị đối xử như vậy, nhưng xưa nay chưa từng xét lại trong mắt những người khác mình rốt cuộc là gì..

Cho nên nàng đã mắc sai lầm, sai lầm vô cùng. Nàng từng mưu đồ tiêu diệt một thi mị chưa tỉnh giấc để bảo tồn nhân gian; nàng từng ngông cuồng muốn duy trì lý trí của Nhậm Hoài Tô, vĩnh viễn không để y nhớ ra chân tướng; nàng từng tưởng rằng nhân gian bất diệt là đúng, là hợp lẽ; nàng từng thương hại và cảm thông với vạn vật chúng sinh vô tri sắp phải hồi phi yển diệt theo thế giới.

Nàng khinh! Chúng sinh ở cõi nhân gian và nàng vốn không cùng đường, chúng sinh và nàng luôn là thiên địch!

Chỉ có thế giới của vạn quý mới là bến bờ của nàng ư? Nàng nằm trên giường, vô cùng yên tĩnh.

Cánh cửa kéo kẹt mở ra, có một người chậm rãi đi vào, tiếng bước chân vô cùng quen thuộc. Nàng biết Sở Thù TRân là người trong bạch đạo, vào những lúc thế này người trong bạch đạo ưa thích nhất cũng hết như Nhậm Hoài Tô, cứu thế. Cho nên đương nhiên Sở Thù Trân sẽ đi tìm Nhậm Hoài Tô, cho nên khi thấy Nhậm Hoài Tô đột ngột bước vào từ khung cửa, nàng không hề bất ngờ.

Nàng ngoảnh lại, sắc mặt Nhậm Hoài Tô phẳng lặng, bình thản như thế một kiếm đâm xuyên ngực nàng chỉ là một giấc mộng dữ, một ảo giác mà nàng ngủ thấy, thực khiến nàng buồn cười, "Người tới rồi?" Nàng lạnh nhạt, giọng điệu vẫn rất bình tĩnh.

Y gật đầu, phong thái đoan chính, vững vàng như núi, "Cô cảm thấy thế..."

Nàng thậm chí không thèm nghe nốt chữ "nào", "Sở Thù Trân gọi người tới giết ta ư? Lẽ nào cô ta đã tìm ra cách giết một con yêu quái như ta trong mớ sách ở Quân Thư các?"

Y ôn tồn đáp, ”Sở cô nương nói, cô ấy biết một phương pháp chia sẻ thánh khi, có thể phá trừ vạn thánh lunh, như vậy ta không cần phải...”

Nàng thành linh nổi cơn tam bành, ngồi bật dậy trên giường, ”Không cần phải giết ta nữa? Lúc người giết ta liệu có mấy may thương xót? Giờ không cần giết ta nữa, ta là đồ bỏ đi rồi, người lại đến đây trưng ra bộ mặt đó? Lẽ nào người nghĩ người huỷ tim ta, giờ đến tuyên bố không cần giết ta nữa tức là đã ban cho ta một ơn huệ to lớn lắm, ta nên xúc động tới rơi nước mắt? Nhậm Hoài Tô, người đừng hiếp người quá đáng! Nếu các người tự phụ rằng có khả năng cứu thế, vậy tự đi mà cứu, cút thật xa cho ta, yêu ma quỷ quái như ta không liên quan gì đến các người hết!” Nói đến khi kích động, trước ngực đau quặn, nàng thở dốc, sắc mặt trắng bệch, lão đảo như sắp ngã.

Một bàn tay khê vỗ lưng nàng, một luồng nội lực êm dịu trút vào, nàng bừng tỉnh và buồn nôn, vô cùng hư nhược, chợt cổ tay ai đó đưa ra trước mặt nàng, Nhậm Hoài Tô ôn hoà nói, ”Uống đi.”

Nàng thoáng sửng người, vốn muốn đẩy ra, lại thành linh nảy sinh ác ý, tóm lấy cổ tay y, hần học căn pháp xuống.

Sắc máu trên gương mặt Nhậm Hoài Tô nhanh chóng biến mất, nàng điên cuồng uống máu y, đây là máu thi mị, đây là dòng máu nanh ác mạnh mẽ nhất trong trời đất, có thể giúp bất cứ loài ma vật nào tăng trưởng năng lực.

Cứu thế? Người muốn cứu thế? Nàng khinh miệt nghĩ, người lừa gạt ta, đâm ta một kiếm, nếu ta để người yên ổn đi cứu thế, thì ta là con heo! Người là thi mị, người là vạn quỷ vương bẩm sinh tà ác, ta muốn người thức tỉnh, muốn thấy gã hoà thượng điên mở miệng là cứu thế, một lòng đòi cứu thế tự thân thống lĩnh vạn quỷ, đốt cháy thế gian này thành tro bụi, thiêu từng người đến hôi phi yến diệt.

Đó là báo ứng mà người nên có! Nàng lạnh lùng và nanh nọc nghĩ.

Nhậm Hoài Tô chùng như không hề nghĩ đến việc trong lòng nàng có ý định gì, y dùng bàn tay còn lại dịu dàng vuốt ve đầu nàng, thần sắc rất dịu dàng.

Sở Thù Trân đứng ở cửa, khẽ thở dài, "Nhậm công tử, Cô Quang không sao nữa rồi, người không cần chiều cô ấy như vậy."

Lục Cô Quang càng ra sức cắn cổ tay Nhậm Hoài Tô, y cũng không giãy ra, vẫn xoa đầu nàng mặc nàng uống máu, "Sở cô nương, về phương pháp chia sót thánh khí, cô đã có manh mối nào hay chưa?"

"Có." Sở Thù Trân lấy ra một cuốn sách giấy đã ngả vàng từ ngực áp, "Theo như sách này ghi lại, sáu mươi năm trước đã có người thi triển phép chuyển dời thánh khí, chỉ cần tìm được một người có sinh thần bát tự và thể chất tương đồng với bản thể làm nơi gán, thì thánh khí trời giáng có thể chuyển dời."

Lục Cô Quang buông cổ tay Nhậm Hoài Tô, nàng đã ăn no, "Lẽ nào sáu mươi năm trước cũng từng có người được nhận thánh khí trời giáng?" Nàng từng tận mắt trông thấy tinh hoa nhật nguyệt ngưng tụ, đó là sức mạnh to lớn đến mức nào mới có thể gột rửa quỷ khí của thi mị, tịnh hoà y trở thành không khác gì người thường?

"Phép này không khó, điểm quan trọng ở đây là khiến linh khí đất trời khi giáng thể không phân biệt được hai người, từ đó khiến linh khí chia đôi, khó là ta phải tìm được một người có cả sinh thần bát tự và thể chất tương đồng với y." Sở Thù Trân trầm ngâm, "Mà cái gọi là 'tương đồng' ấy không thể nhìn ra bằng mắt thịt... Hơn sáu mươi năm trước đích xác có người từng nhận linh khí trời giáng, trong sách đều có ghi."

"Ai?" Lục Cô Quang cau mày, "Y sao?" Nàng trở Nhậm Hoài Tô.

Sở Thù Trân ho khục một tiếng,”Sách chép rằng có hai người, cùng làm phép, hai người chia đôi thánh khí.”

Lục Cô Quang ngạc nhiên hỏi,”Chuyện này thực sự từng xảy ra? Sáu mươi mấy năm trước cũng từng có kiếp nạn diệt thế trời giáng thánh khí? Và có người dùng cách chia đôi thánh khí thoát được?”

Sở Thù Trân gật đầu,”Phải, diễm trời năm xưa giống hệt bây giờ, nhưng đã có cao nhân làm phép chia đôi thánh khí tránh khỏi tai kiếp.” Nàng ta lật sách, đọc rất kỹ một dòng,”Năm xưa, những người chia sẻ thánh khí là tướng quân che mặt, và một thiếu niên họ Thấm.”

“Thiếu niên họ Thấm?” Lục Cô Quang uống máu Nhậm Hoài Tô xong nghe toàn thân thư thái ấm áp, một luồng sức mạnh khó tả cuộn cuộn chảy trong người nàng, tâm trạng đột nhiên tốt hơn,”Nếu đến nay y còn chưa chết, có lẽ sẽ biết được năm xưa cao nhân nọ thi phép chia sót thánh khí thế nào, đây là cách cứu thế giới mà người tìm được?”

Sở Thù Trân mỉm cười,”Thiếu niên năm ấy họ Thấm, tên Thấm Chiên Đàn, là biểu đệ của Ninh hoàng hậu, miễn cưỡng có thể coi là hoàng thân quốc thích. Nhưng người này từ bé theo mẹ để tóc tu hành, dù là hoàng thân, nhưng lớn lên trong chùa Liễu Vân, nghe nói phẩm hạnh đoan chính, diệu ngộ Phật pháp, năm ấy là một cư sĩ tu tại gia có tiếng.”

“Cư sĩ?” Lục Cô Quang nhíu mày,”Cư sĩ là cái gì?”

Sở Thù Trân biết nàng lang thang từ nhỏ, đọc sách không nhiều, bèn bình thản đáp,”Cư sĩ là tín đồ không xuất gia, tu Phật ở nhà.”

Lục Cô Quang không mấy để tâm,”Vậy kẻ đó đã chết chưa?”

“Người này sau khi chia sót thánh khí với tướng quân che mặt thì thất tung.” Sở Thù Trân đáp, đưa mắt nhìn Nhậm Hoài Tô, nghe tới ba chữ “Thấm Chiên Đàn”, y không có phản ứng gì khác lạ.

Lục Cô Quang cười nhạt, "Người đã mất tích rồi, Sở cô nương nói nhiều đến đâu cũng chỉ là lời thừa, người sống trên đời vô số, nếu ai cũng trí tuệ như hai người, cứu thế giống hai người, chẳng trách nhân gian tuyệt diệt." Nàng đổ người xuống giường, nói đều đều, "Ta nghĩ kỹ rồi, ta là yêu ma quỷ quái, không nằm trong chúng sinh, nát tim cũng không chết, vậy nhân gian có diệt hẳn ta vẫn không sao... Nếu đã như vậy, ta sao phải mong nhân gian này bất diệt? Ha ha ha..." Nàng bật cười, "Nhậm Hoài Tô, người giết không được ta, Sở Thù Trân người tìm không ra Thẩm Chiên Đàn, xem ra chẳng bao lâu sau cõi người này sẽ hôi phi yến diệt, hoá thành hư vô, vậy có gì không tốt? Ta vô cùng mong đợi ngày đó đến, vô cùng mong đợi được trông thấy bộ mặt khi ấy của các người..."

Ngón tay Nhậm Hoài Tô thoáng cựa, nhưng rồi dừng lại, "Cô Quang..."

"Người câm miệng!" Nàng quát, "Ra ngoài!"

Y đứng yên không nhúc nhích, Sở Thù Trân thở dài, "Nhậm công tử, chúng ta ra ngoài nói chuyện." Nàng ta bước ra trước.

Nhưng Nhậm Hoài Tô vẫn không di động, nhìn Lục Cô Quang ôn hoà, "Chúng siinh bản khổ, lục đạo gian nan, mỗi người đều có điều chiếm hữu, mỗi người đều có điều nợ nần, mỗi người đều có điều ân đức, cô há có thể mong nhân gian tuyệt diệt, hoá thành hư vô?"

Lục Cô Quang xoay lưng về phía y, "Ta không phải chúng sinh, cũng chẳng trong lục đạo, ta có mong nhân gian tuyệt diệt hay không thì liên quan gì đến người?"

"Cô là vợ ta." Y ôn tồn nói.

"Người đi chết đi!" Nàng trả lời rất lưu loát, "Người không nỡ nhìn chúng sinh và lục đạo của người chịu khổ, không nỡ để họ tuyệt diệt, nhưng người nhẫn tâm lấy mạng vợ người, để vợ người hôi phi yến diệt hoá thành hư vô? Hoài Tô đại sư trách trời thương dân, từ bi bác ái của người Lục Cô

Quang không nhận nổi, từ giờ trở đi, chúng ta một đao đoạn tuyệt, không can hệ gì với nhau nữa!” Nàng thậm chí không ngoảnh đầu lại, ”Nếu đã không cần giết vợ, người cũng không cần miễn cưỡng cưới ta, ta không phải vợ người.”

“Cô Quang...” Y dẫn tới một bước, ”Nhát kiếm đó, là ta sai rồi.”

Nàng sửng người, vội ngoảnh lại.

Y còn biết nhận sai? Chỉ thấy Nhậm Hoài Tô sắc mặt trầm tĩnh, vô cùng nghiêm trang, ”Ta chưa từng nói rõ với cô ta cưới cô là để giết cô, đó là lỗi của ta.” Nàng đang muốn nổi giận, lại nghe y nói tiếp, ”Trước khi quyết ý giết vợ, chưa từng nghĩ tới việc còn có cách nào không cần lạm sát người vô tội hay không, đấy cũng là lỗi của ta.” Sắc mặt nàng âm trầm, lạnh lùng hỏi tiếp, ”Còn gì nữa?”

“Còn có...” Y tiếp lời, ”Ta nói cô giết người quá nhiều, tội ác tày trời...” Hơi khựng lại, y ôn tồn nói,

“Ta ngẫm nghĩ nhiều lần, cô...”

Y lại ngập ngừng.

Nàng trừng y, ”Ta làm sao?”

“Có lẽ... có lẽ cô không như vậy, chỉ là ta hy vọng vậy.” Y đáp.

Nàng cau mày, ”Là ý gì?”

Y cúi đầu, ”Không có ý gì.”

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Nàng ngẫm nghĩ, rồi bật cười nhạt, “Người tới để xin lỗi? Nhậm công tử, Hoài Tô đại sư, người thật là quý nhân hay quên...” Nàng lạnh lẽo nhìn y, y hơi cúi đầu, nàng không thấy rõ thần sắc, “Người không đâm ta một kiếm, mà là hai kiếm.” Nàng trở ngực mình, “Kiếm thứ nhất ta hiểu ý người rồi, người sốt ruột muốn cứu thế, người đại công vô tư, người chỉ là hay quên mà thôi, không lừa ta... Nhưng kiếm thứ hai ngay sau đó người đã huỷ nát tim ta, đó là người tính toán không kỹ hay người nóng lòng muốn làm cho xong chuyện?” Nàng ôm ngực, chùng như vết thương lại bắt đầu đau quặn như đêm hôm ấy, “Người vốn mưu đồ đã lâu, chỉ hận ta không chết!”

Y bị mất máu, sắc mặt trắng bệch, nghe nàng lớn giọng trách móc, mặt càng tái đi, không chút huyết sắc, gượng gạo rất lâu, chỉ nói, “Ta xin lỗi.”

“Người đi đi!” Nàng không muốn nhìn thấy y nữa, đợi vết thương khỏi hẳn, nàng sẽ lập tức rời đi, tìm một nơi an thân lập mệnh đợi thế gian này luân diệt, không bao giờ... không bao giờ gặp lại y nữa.

Kẻ này vẫn chưa biết mình là thi mị, chính y mới là uy hiếp lớn nhất đối với nhân gian. Sở Thù Trân muốn nắm nàng trong tay, chẳng phải vì muốn trói chân Nhậm Hoài Tô ư... Bất luận Nhậm Hoài Tô muốn giết nàng hay cứu nàng, bất luận y là thi mị hay là “người” chưa thức tỉnh, nắm chặt nàng rồi, Sở Thù Trân mới có thể thao túng Nhậm Hoài Tô.

Không ai biết nuốt Huyết Lưu Hà sẽ giết chết thi mị, nhưng có lẽ Sở Thù Trân biết. Nàng ta nom nhỏ tuổi yếu ớt, nhưng là một kẻ thông minh

tốt đỉnh, kiến văn rộng rãi, tâm tư tinh tươm cho nên mới quần lấy, không cho nàng đi. Hoặc Sở Thù Trân còn nắm được vài bí mật khác, khiến nàng ta rất có lòng tin với việc chia sót thánh khí.

Việc chia sót thánh khí này, giữa Nhậm Hoài Tô và Thẩm Chiêu Đan năm xưa, nhất định đã xảy ra những chuyện không ai biết, trực giác cho nàng hay ấy tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

“Cô Quang...”Y vẫn dịu dàng gọi nàng,”Hãy tin ta, thế gian này có những điều đáng để quý trọng, đừng vì sai lầm của ta mà mất lòng tin với bản thân, với nhân thế.”Y nói chậm lại, vô cùng chân thành,“Cô là một cô nương thẳng thắn, chân thành dũng cảm, không giả dối với người khác bao giờ, đó là đức tính tốt đẹp...”

Bốp một tiếng, Lục Cô Quang vớ thứ gì đó ném thẳng vào người Nhậm Hoài Tô, vật ấy trúng ngay giữa trán y, một dòng máu uốn lượn chảy xuống, nàng quát lớn,”Mặt dày mày dạn! Người cút ra ngoài cho ta!”

Nhậm Hoài Tô đón lấy vật bị nàng ném tới, đó là một tấm lệnh bài.

Ly thương lệnh.

Y nhìn tấm lệnh bài, máu tươi rỏ xuống, nhuộm đỏ hai chữ cổ được khắc phía trên, khiến nó trở nên dữ tợn.

“Đây là...” Y thì thào hỏi,”... Ly thương?”

Nàng giật mình, chợt nghẹn lại không biết nói gì. Dù vừa rồi nàng muốn hăn học vạch rõ y thực ra không phải là người, mà là thi mị, muốn y thức tỉnh, để xme y tự tay huỷ diệt nhân gian, nhưng nhìn gương mặt vô cùng nghiêm túc và một long một dạ muốn cứu thế ấy, nàng lại không tài nào mở miệng... Cũng mơ hồ cảm thấy, dù có nói hoà thượng điên này cũng sẽ không tin.

Nhưng... y không tin, không có nghĩa là y không thể tự nghĩ ra.

Nói không chừng sẽ có lúc y sẽ tự nhớ ra mình là tướng quân che mặt, là loài thi mị từng gánh chịu mọi nỗi thống khổ, là kẻ muốn đồ sát thiên hạ.

Không hiểu vì sao điều đó làm nàng căng thẳng đến thế, nhìn Ly Thương lệnh, môi mấp máy, nhưng không biết nói gì.

Chợt, Nhậm Hoài Tô đang cúi đầu nhìn Ly Thương lệnh bỗng vuột ra một tiếng cười nhạt, "Ha!"

Toàn thân nàng hốt nhiên lạnh toát... Chỉ thấy Nhậm Hoài Tô không ngước lên, chừng như cố ý muốn tránh ánh mắt nàng, khẽ bật cười, nói bằng thứ giọng âm nhu mà ác ý, "Tân hôn có vui không?"

Sắc mặt Lục Cô Quang trắng bệch, gã Nhậm Hoài Tô nọ vẫn duy trì tư thế cứng nhắc, âm trầm mà gian xảo, "Hoà thượng yêu cô không?"

Nàng nín lặng không đáp.

"Ha ha ha ha ha..." Y cười khùng khục, ném trả Ly thương lệnh cho nàng, "Nhưng người yêu y, ta biết." Từ đầu tới cuối y không hề nhìn Lục Cô Quang dù chỉ một thoáng, luồng khói đen dày đặc bốc lên từ đất, y tan biến khỏi căn phòng.

Hoà thượng yêu cô không?

Nhưng cô yêu y, ta biết.

Đó là những lời tàn nhẫn đến mức nào, "y" lại xuất hiện, "y" lại muốn mang Nhậm Hoài Tô đi? Nàng sợ khiếp vía, tiếng cười của y rét giá đến thế, lời nói của y sắc bén đến thế... bén nhọn đến mức nàng hoài nghi những bất hạnh nàng phải chịu chẳng qua chỉ là trò chơi y đã sắp xếp sẵn mà thôi.

Như dấu vết lời nguyên từng bước dần hẳn rõ.

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 33: 10: Tái Đạo Thê Lương Thời

Sở Thù Trân đứng chấp tay ngoài cửa sổ, không nghe trộm câu chuyện của hai người bên trong.

Trên tay nàng là một cuốn sách, ghi lại tỉ mỉ những cung đình bí sử thuở dựng nước sáu bảy mươi năm trước, chi li từng chút một, không hề bỏ sót, từ nghi thức khai quốc đến tận nghi thức chia sót thánh khí, thậm chí cả chuyện Nhậm Hoài Tô đã bị bức hại mà chết như thế nào. Chỉ không chép cách để tìm người có thể chất tương đồng với y, có thể nhận thánh khí.

Không biết ngoài sinh thần bát tự tương đồng, còn cần điều kiện gì mới có thể chia sẻ thánh khí? Nàng trầm ngâm, nghiền ngẫm lại những đoạn có liên quan từng câu một, Nếu không thể tìm ra phương pháp trong thời gian ngắn, chỉ đành để Nhậm Hoài Tô giết Lục Cô quang, lập thành tội giết vợ, thánh khí tan hết, khí tức thi mị trên người y đương nhiên sẽ bộc phát, rất có khả năng thức tỉnh. Như vậy dẫu nhân gian không luân diệt ngay thì kết cục đó cũng chỉ là sớm muộn mà thôi. Cho nên nếu không rơi vào tình thế bất đắc dĩ, Lục Cô Quang không thể chết.

“Ha...” Sau lưng có người cười khẽ, tiếng cười trống trải mà hoang vu, mang hơi thở thê lương và cô độc.

Nàng ngoảnh lại, kẻ đứng sau mi mục anh tuấn, chính là Nhậm Hoài Tô, nhưng bấy giờ khi y nhìn nàng, nàng cảm thấy trong vòng năm trượng xung quanh mình cỏ cây dường như tuyệt diệt, đó là cái nhìn tột đỉnh điêu tàn và hoang phế.

“Đang nghĩ gì?” Y không lại gần, chỉ thì thầm hỏi.

Sở Thù Trân nhìn y đăm đăm, mỉm cười, “Đang nghĩ... làm thế nào để tìm được một người chia sẻ thánh khí với ngài.”

Y nhếch môi, nụ cười im lìm không tiếng động, “Nữ nhân, ta rất hiếu kỳ... sao người biết trên đời có phép phân chia thánh khí? Xem ở sách nào? Cho ta mượn có được không?”

Nàng cho tay vào ngực áo lấy ra cuốn sách ố vàng đưa sang.

Y đón lấy nó, hờ hững lật giở, lại ngược nhìn nàng, “Người rất nghe lời.”

“Trước mặt tướng quân, ta không dám không nghe.” Nàng dịu giọng đáp lời, thần sắc điềm tĩnh.

Nhậm Hoài Tô nhoèn cười, “Ồ?” Y quăng trả cuốn sách cho nàng, “Tướng quân?”

Đôi mắt nàng gợn sóng, nhanh chóng phán đoán xác định tình thế, “Ta vẫn chưa thể xác định Nhậm công tử có phải là Nhậm tướng quân năm xưa hay không. Vừa nãy Nhậm công tử đoan trang khắc kỷ, ta càng khó xác nhận, nhưng nay tướng quân chất vấn ta, sát khí tung hoành, trong vòng mười bước hoa tàn sâu chết, sinh linh tuyệt tận, nếu không phải là Nhậm tướng quân năm xưa chinh chiến sa trường, nào có được như thế?”

Nhậm Hoài Tô cất giọng trầm đục, “Xác định ta là đại tướng quân rồi, người muốn làm gì?”

Sở Thù Trân im lặng hồi lâu, mới chậm rãi đáp, “Nếu ta muốn thỉnh giáo tướng quân cách tìm thế nhân năm xưa, cách này tướng quân đã dùng, mang tới... mang tới nỗi đau đớn tột cùng, giờ đây chưa chắc cho phép ta làm lại; nếu ta nói cầu tướng quân dùng dị năng của bản thân cứu thế một

lần nữa, lại chừng như đang làm khó cho ngài... Thù Trân nhất thời không xác định được mình ‘muốn làm gì’/

Nàng tuy bảo không rõ mình ‘muốn làm gì’, nhưng thực ra đã nói, còn nói rất cụ thể.

“Cứu thế...” Nhậm Hoài Tô bước tới một bước, như cười mà chẳng phải cười, đưa tay nhón một lọn tóc nàng,”Ta sẽ không chấp nhận, Lục Cô Quang nói ta là thi mị... là vạn quý vương... là một loài yêu vật... trời sinh để huỷ diệt thiên địa... ta nở lòng nào cô phụ thiên chức?” Y dịu dàng,” Ta chinh chiến sa trường lâu năm, một khi đã giết quá nhiều người, thì khó phân chính nghĩa hay tà ác... Trước đây ta từng nghĩ hau từ trung nghĩa chảy suốt huyết mạch mình, làm bất cứ điều gì vì dân vì nước cũng có người ủng hộ sau lưng... Giờ tỉnh mộng rồi, giết người chỉ là giết người, xương trắng chất chồng thành công danh bản tướng, sát nhân hay diệt thế, chẳng có gì khác nhau.”

Sở Thù Trân thấy y lại gần, không kiềm được cả người run rẩy, nàng gắng gượng ép mình đứng yên bất động, giữ ngữ điệu đều đều,”Tiên hoàng... Đó là tiên hoàng có lỗi với ngài, không phải người khắp thiên hạ đều có lỗi với ngài...”

“Phải...” Y xoè năm ngón tay, lọn tóc ấy hốt nhiên tự đứt, như thể không còn chịu nổi khí tức thi mị, có tiếng cười trầm đục,” Không phải người khắp thiên hạ có lỗi với ta, nhưng ta hận...” Y phả một làn hơi lên má Sở Thù Trân, bình thản hỏi,”Không được hay sao?”

Nàng nín lặng, kẻ đang đứng trước mặt nàng đây khác hẳn với con người vừa nãy, đây là một thi mị... một thi mị đang thức tỉnh... còn là một thi mị chừng như đầy lý tính, nói năng gãy gọn rạch ròi, tư duy vô cùng rõ ràng. Nàng định mời thi mị này cùng mình cứu thế, vì nàng không còn cách nào khác, nhưng hẳn nhiên đó là chuyện không có khả năng.

Y nói rất rõ, y muốn diệt thế, vì y hận... không được hay sao? Đó là thiên chức của y.

Y nhìn màu da tái nhợt của nàng, cô gái bé nhỏ thông minh đang sợ hãi đến run rẩy, nhưng vẫn gắng gượng bày ra vẻ mặt bình tĩnh; rõ ràng đang ngạc nhiên và thất vọng tột đỉnh, nhưng vẫn nỗ lực đứng yên không lùi dù một bước. Y cảm lạnh nhớn một nụ cười, đưa ngón tay quệt trên khoé môi nàng, "Nhưng... nếu như..."

Nhưng? Nếu như? Nàng bình tĩnh nghe y nói như đùa bỡn, "Nếu như sao?"

"Nếu như người có thể giúp ta tra rõ năm xưa vì sao hoàng thượng sai ta châm mồi lửa đó, sau lưng rốt cuộc là chủ ý của ai? Có lẽ, ta có thể cân nhắc lùi ngày giết người vài bữa." Y cười mà như không cười, "Công bằng không?"

"Sớm hay muộn mấy ngày có gì khác nhau?" Nàng cắn môi dưới, "Ngài muốn thế nào mới bỏ ý định diệt thế?"

"Rất nhiều người chỉ cần sống thêm một khắc đã tốt rồi." Y dịu giọng ôn tồn, "Nhân gian này không diệt, ta không thể ngủ yên."

"Nếu đã muốn nhân gian luân diệt, hà tất phải tra tìm chân tướng? Bất luận năm xưa người muốn hại ngài là ai, đến nay cũng đã chết rồi." Sở Thù Trân cuối cùng cũng tìm lại được giọng nói của mình, "Ta tuyệt đối sẽ không giúp ngài tìm ra chân tướng, trừ phi ngài chịu đáp ứng ta ngài sẽ buông tha cho vô số mạng người trên thế gian này."

"Buông tha?" Y cười trầm đục, "Thế gian này có bao giờ buông tha a? Lại có bao giờ buông tha người? Đây đứa trẻ sắt son... lòng tin, lòng cảm thông, xót thương, tình yêu đều là những thứ khiến người đau khổ. Vứt bỏ chúng, đi theo ta, được không?" Y vươn tay, vì gần, liền ôm lấy eo nàng, "Thế nào?"

Nàng cup mắt, thỉnh linh keng một tiếng, kiếm bắn ra từ tay áo nàng. Y tóm lấy lưỡi kiếm, nó vỡ bục dưới những ngón tay, rơi xuống đất. Ngực Sở Thù Trân phập phồng lên xuống. biểu cảm trên gương mặt lại điềm tĩnh vô cùng, như thể nàng chưa từng xuất ra nhát kiếm, bình tĩnh nói, "Không được."

"Thật là thú vị." Y nở nụ cười, ngón tay mơn trớn trên má nàng, "Ba tháng sau, ta sẽ nghe lại câu trả lời của ngươi... chuyện hôm nay không được kể lại cho Lục Cô Quang và hoà thượng ngốc, bằng không ta giết cha mẹ ngươi trước, rồi tuyệt diệt trên dưới Quân Thư các sau."

Một luồng khói đen bốc lên từ đất, khi khói sương tan hết, đứng đó vẫn là Nhậm Hoài Tô. Nhưng Sở Thù Trân biết đây không phải là y nữa, người đàn ông này có đôi mắt sang trọng và niềm tin bền bỉ, hoàn toàn khác biệt với kẻ trái cái nhìn biến nhân gian thành tro bụi kia.

Thế nhưng... thân xác này là của tướng quân che mặt, loài thi mị thức tỉnh vừa rồi cũng là tướng quân che mặt, vậy người đang đứng đầu rốt cuộc là ai? Sở Thù Trân âm thầm suy đoán... Nhậm Hoài Tô chưa hoàn toàn thức tỉnh... y vẫn còn một phần lớn chưa kịp thức tỉnh... hay trong mấy chục năm ngủ vùi trong thân thể này đã tự sinh trưởng một hồn phách khác? Có khả năng này hay không?

Nhậm Hoài Tô gọi y là hoà thượng ngốc, dường như không hề có ác ý.

Thi mị vừa rồi còn lung lạc long người một cách đầy ác ý lại khoan nhượng cho một nhân cách hoàn toàn trái ngược trú ngụ cùng một cơ thể với y?

"Sở cô nương." Ánh mắt Nhậm Hoài Tô phẳng lặng, "Cô có nghĩ ra người chia sẻ thánh khí chưa?"

Sở Thù Trân vẫn đang chờ đợi nhìn y, bỗng nhiên bị hỏi, không hiểu vì sao lại bất giác đỏ mặt, "Hả?" Nàng ngẩn ra một hồi lâu mới đáp, "Chưa..."

“Nếu tìm không ra người phân chia, có lẽ bắt tay vào hướng khác cũng được.” Y nói, biểu cảm tập trung cao độ và vô cùng chân thành ấy, khiến nàng hồ như tưởng rằng ngoài “cứu thế” ra y chẳng nghĩ về điều gì khác, thật là trái ngược với người vừa nãy?

Gã “Nhậm Hoài Tô” không biết suy xét, tập trung cao độ, không hiểu nhân tình thế thái này có lẽ còn giống “thi mị” trong truyền thuyết hơn? Nàng nở một nụ cười rầu rĩ, “Hướng khác nào cơ?”

“Giết chết nữ quỷ, hoặc phá huỷ vạc Cửu Thiên.” Y đáp bằng giọng đều đều.

Nụ cười Sở Thù Trân càng trở nên buồn bã, quỷ nữ và vạc Cửu Thiên đều là vật trong truyền thuyết, dù theo lý mà nói thì không phải là không thể, nhưng cơ hội mong manh hơn nhiều so với phương pháp tìm người phân chia thánh khí. Nhưng nhìn gương mặt y, nàng cũng chẳng buồn bài bác, “Cũng có thể,” nàng chỉ muốn được yên tĩnh một mình chốc lát, bèn gật đầu chào Nhậm Hoài Tô rồi bỏ đi.

Nhậm Hoài Tô cúi đầu, một vật chuôi xuống bàn tay y từ ống tay áo.

Tấm lệnh bài khắc hai chữ Ly Thương ấy vì sao lại quen thuộc đến thế?

Quen đến mức mỗi lần trông thấy, trong long liên chấn động mãnh liệt, thậm chí gần như là một niềm vương mắc, như thể có gì đó thúc ép y phải nhìn nó thêm nữa, thêm nữa.

Mỗi lần nhìn là mỗi lần dao động, y gần như có thể cảm thấy quanh mình hừng hực nóng, gần như có thể nhìn thấy soi trên tấm lệnh bài ấy... một trận lửa ngùn ngụt.

Lửa...

Lửa cháy ngút trời.

Có tiếng rất nhiều người gào thét.

Y đứng chôn chân tại chỗ, toàn thân bỗng nhiên đổ mồ hôi lạnh.

Sau lưng bỗng có người mở cửa, có ai đó cất giọng mệt mỏi, "Người đã nói chuyện gì với cô ta?"

Nhậm Hoài Tô quay phắt lại, "Cô Quang." Y vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi cảnh tượng cơn hoả hoạn ấy, bỗng nhiên nghe thấy giọng nàng, bất giác mừng rỡ không thôi.

Lục Cô Quang chống cửa đứng yên, nàng uống máu Nhậm Hoài Tô vết thương lành quá nửa, nhìn kỹ y từ đầu tới chân mấy lượt, ánh mắt nàng kỳ dị mà dè dặt, sau đó ho vài tiếng, "Trả... lệnh bài lại cho ta."

Y bản năng siết chặt tấm lệnh bài, thoáng khựng lại, rồi thực sự đưa ra cho nàng.

Nàng vung về cất lệnh bài vào ngực áo, nhìn y cười, "Này, người yêu ta không?"

Y gật đầu, ngoan ngoãn hết cái hôm nàng ép y phải nói "Ta yêu cô".

"Ta nghĩ ra một cách để tha thứ cho người." Nàng cười lạnh lẽo, tay phải cầm một thanh kiếm, đó là bội kiếm tùy thân của Sở Thù Trân đặt ở đầu giường, "Người đâm ta hai nhát, nhát thứ nhất... khụ khụ... theo lời người nói, ta tha thứ cho người." Nàng quăng thanh kiếm cho y, "Nhát thứ hai... Người tự huỷ tim mình, ta sẽ tha lỗi cho người." Nàng mỉm cười độc ác, "Người không phải luôn miệng nhận rằng người sai rồi sao? Người muốn ở bên cạnh ta, muốn xin ta tha thứ, người trả một kiếm cho ta! Làm không được thì rút!"

Nhậm Hoài Tô đón thanh bội kiếm, nàng nhìn y, đây vẫn là hoà thượng điên, hoà thượng điên của nàng... Nàng sợ gã hoà thượng điên này biến mất

đến không thể diễn tả thành lời rằng, dù y dối gạt nàng, đáng ghét đáng hận đến thế, mở miệng là giả trá nhân nghĩa đạo đức đại ái chúng sinh... Nhưng nàng vẫn mong y ở bên, phải có một người như vậy để nàng hận mới được.

Vĩnh viễn đừng biến thành thi mị. Nếu thế... nếu như thế, thì đến một người để nàng hận cũng không còn nữa. Vừa rồi ở một mình trong phòng, nàng đã thông suốt điều đó, yêu nghiệt kia nói không sai, nàng yêu y.

Cho nên nàng có thể tha thứ cho y.

Nàng không muốn bị yêu nghiệt trong cơ thể Nhậm Hoài Tô nguyên rủa.

Tuyệt đối không thể cho người khác cơ hội cười nhạo.

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 10.2

Nhậm Hoài Tô rút kiếm đánh xoẹt, trở mũi kiếm đâm thẳng vào ngực mình. Lục Cô Quang thấy y hạ thủ vững vàng, không chút trí trá, y thực sự muốn khoét một cái lỗ trên ngực mình, nàng thầm thở phào, may mà gã hoà thượng điên này hết như nàng nghĩ. Sau đó nàng vung tay, quỷ khí tuôn ra, coong một tiếng, thanh trường kiếm gãy đôi, đoạn kiếm gãy thúc mạnh vào ngực y, để lại một vết bầm to, Nhậm Hoài Tô ngẩn người, cầm đoạn kiếm gãy nhìn nàng.

Nàng thở dài, đôi mắt ấy dịu dàng và chân thành biết bao, tưởng chừng trong đó đầy ắp chân tình tha thiết, "Lại đây."

Y ngoan ngoãn bước lại, dịu giọng, "Cô Quang..."

"Câm miệng!" Nàng cầm lấy thanh kiếm gãy trong tay y, chọc liên tục từng cái một vào vết bầm trên ngực y, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Sao người không chết đi! Sao không chết đi cho ta! Sao không chết đi cho ta!"

Y nhìn nàng dịu dàng, đứng yên mặc nàng chọc, vết bầm rất nhanh biến thành vết thương, rồi lành lại, nàng lại chọc. Sau mười mấy lần, cuối cùng nàng kiệt sức, quăng thanh kiếm gãy, ngoảnh mặt đi, "Coi như người trả cho ta rồi." Nàng lạnh lùng tiếp, "Nhưng đừng mơ ta cùng thương mến chúng sinh nhân thế với người, ta mong thế giới này người chết sạch chỉ để lại ma quỷ còn không kịp."

Khoé môi khê nhích, y mỉm cười, dịu dàng đáp, "Ta biết."

Nàng đỏ mặt, bực bội xua tay, "Người thì biết cái gì? Người chẳng biết gì hết!"

Y bước sang, bế bổng nàng lên, cẩn thận đặt xuống giường, dịu giọng, "Ta biết."

Mắt nàng hoe đỏ, "Người biết cái gì? Tên hoà thượng diện, người giả, cường thi, yêu quái, ma đầu biến chủng nhà ngươi!"

Y không phản bác, kiên nhẫn kẹp chăn đắp cho nàng, âu yếm vuốt ve tóc và má nàng, tựa như đang nâng niu trân bảo. Nàng nằm một lúc, nghĩ ngợi đột nhiên thấy không cam lòng, bèn cắn nghiến vào người y, một hồi lâu sau nhìn sắc mặt y tái nhợt, lại thấy hối hận, giằng co một hồi cuối cùng ngủ thiếp đi.

Y ngồi bên giường nắm tay nàng, chăm chú ngắm gương mặt nàng, không rời khỏi.

Qua một hồi lâu, ánh mắt y thoáng dời đi, đột nhiên trông thấy một vật quen thuộc bị lấp dưới góc chăn, lấy ra nhìn, lại là một tấm Ly Thương lệnh. Y thoáng cau mày, y nhớ Lục Cô Quang đã ném vật này trúng giữa trán y, sau đó nữa y đứng ngoài cửa, tấm lệnh bài rơi ra từ tay áo, rồi y đưa cho Cô Q!uang, Cô Quang cất vào ngực áo.

...Vậy vật ở dưới góc chăn kia là vật gì?

Y càng cau mày, y nhớ mang máng rằng vật này ở bên cạnh y đã lâu, nhưng y chưa từng nghĩ xem nó từ đâu ra, dùng để làm gì? Nhìn kỹ lại tấm lệnh bài dưới góc chăn, nặng và giá lạnh, những con chữ bên trên không phai mòn dù đã trải qua nhiều tháng năm, vết máu vấy lấm từ lâu khô lại, đó chính là tấm lệnh bài y vẫn mang theo, tuyệt đối không thể nào là giả.

Nhưng... khi cầm nó, trong lòng y rất bình tĩnh, không hề sục sôi không cùng như vừa nãy, chừng như có gì đó chực phá lồng thoát ra.

Đôi con ngươi y khẽ động, ngón tay khẽ khàng lật lần chần, luồn vào túi Lục Cô Quang, khe khẽ lấy ra tấm lệnh bài lúc này nàng vừa cất.

Tấm lệnh bài này... cũng là Ly Thương lệnh, phía trên cũng khắc hai chữ Ly Thương, chỉ là... không có máu.

Y siết chặt nó, hốt nhiên cảnh tượng địa ngục chìm trong biển lửa lại bùng lên, máu huyết sục sôi. Y tu Phật đã lâu, chưa từng bồn chồn bất an đến vậy, gắng gượng trấn định, nhìn hai tấm lệnh bài trong tay.

Chất liệu như nhau, chữ khắc cũng gần như y hệt, một tấm phía trên có máu, một tấm không. Trừ những điều đó ra, những khác biệt về màu sắc, độ dày, kích cỡ, dáng chữ đều rất bé nhỏ, nếu không phải y nhìn lâu quen mắt, chỉ sợ cũng không phân biệt được.

Y ngây ngây nhìn tấm lệnh bài không có máu, cõi lòng luôn băng lạnh không chút gợn như một đầm nước chết bỗng hiện lên một ý niệm: Nó là giả.

Nó là giả!

Vì sao... Vì sao chợt nảy lên ý niệm hoàn toàn không liên quan đến việc tu hành thường ngày và cứu thế? Thật hay giả chẳng qua là hư vọng, phạm là vật đều có tác dụng riêng, há phải phân thật giả chia dưới trên cao thấp?

Nhưng máu huyết sục sôi, cổ họng khát cháy, hồ như có gì đó... có chuyện gì đó nhất định phải làm, hồ như không làm cách nào dẹp yên cõi lòng này, y tự châm cho mình một ly trà thô, ngửa mặt uống, cơn khát trong yết hầu không mấy may giảm bớt. Y đứng dậy, không biết mình muốn làm gì, đứng không phải, ngồi cũng chẳng đành, chỉ thoáng chốc thấy cõi lòng loạn lạc.

Ngay lúc y đứng ngồi không yên, bên tai bỗng nhiên vang lên một tiếng cười không hề có ý cười, "Ha..."

Nhậm Hoài Tô quay phắt lại, phía sau lưng không có một ai, nhưng y thực sự đã nghe thấy tiếng người, có người dùng một giọng nói trống rỗng mênh mông và nhạt nhẽo vô vị âm trầm hỏi, "Đau đớn không?"

Y duy trì tư thế quay đầu, không nhúc nhích, cũng không trả lời.

Bốn phía không một bóng người, giọng nói đó cũng tắt hẳn, nhưng tấm "lệnh bài giả" y nắm chặt trong tay bỗng hoá thành một ngọn lửa vàng chói, im lìm cháy, sau đó biến mất sạch sẽ.

Ảo cảnh.

Y thở phào một hơi nhẹ nhõm, đó là ảo cảnh, đó là kẻ địch không biết đang lách mắt ở đâu dùng yêu khí ngưng kết thành ảo cảnh. Nhưng một khi đã ngưng kết thành vật thể hữu hình, khiến người ta khó lòng phân biệt, loài yêu vật đang giấu mình trong bóng tối này không biết đạo hạnh cao sâu đến mức nào.

Song điều lạ ở đây là, đã có thể dựng được ảo ảnh như vậy, vì sao không làm một ảo cảnh giống hệt Ly Thương lệnh, mà phải làm một tấm lệnh bài giả chỉ giống chín phần? Tấm lệnh bài giả do yêu khí ngưng kết này làm thế nào để xuất hiện trong tay áo y?

Ly Thương lệnh? Y từ tốn lau sạch vết máu khô đọng trên lệnh bài, khẽ khàng cất lại ngực áo Cô Quang, lần đầu tiên nảy sinh ý định tìm hiểu quá khứ của mình.

Y đã sống ở Bích Phi tự rất lâu, lâu đến mức quên mất là bao lâu, nhưng từ khi y có ký ức, y đã hết thế này, chưa từng thay đổi. Mà con người... thì phải có quá khứ... Y nhìn cái vòng phỉ thúy trên tay mình, thậm chí cả Cô Quang cũng có điều đó.

...

Lầu Triều Châu.

Cơ Nhị đang nằm ngủ trên ghế đu, hôm nay y xoa tóc bỏ áo, rốt cuộc cũng có hôm không vận bộ y phục đầy pha lê lấp loá đến hoa mắt, mà đổi sang mặc một tấm áo choàng màu ngả vàng. Gió nhẹ luồn qua cửa sổ, ghế đong đưa khe khẽ, y ngủ chập chờn hưởng thụ, nhân gian nếu có một trăm kiểu hưởng thụ, y có thể vờn vờ thành một trăm linh một kiểu.

“Công tử, Sở cô nương Quân Thư các cầu kiến.” Bên ngoài có người thưa,”Nói rằng có chuyện gấp.”

“Không gấp.”Cơ Nhị nhắm mắt,”Ta đang ngủ.”

Người bên ngoài đáp,”Cô nương ấy đánh vào tới nơi rồi.”

Cửa mở tung, Cơ Nhị bất đắc dĩ mở mắt,”Sở cô nương, ta và cô vốn chẳng quen thân, xông vào nhà dân như thế... Mấy năm không gặp, lẽ nào Quân Thư các cũng bắt đầu học bọn giang hồ hạng ba ý thế khinh người rồi?”

Sở Thù Trân xông vào phòng y, vị Cơ lâu chủ này nay không vận đồ pha lê, dung mạo tuần mỹ ấy khiến nàng bất ngờ, bèn mỉm cười,”Cơ lâu chủ quý nhân hay quên, hai năm trước ở thi hội Sở Giang, lẽ nào hai ta chưa từng nâng chén chúc nhau?”

Cơ Nhị ngẫm nghĩ hồi lâu rồi phẩy tay,”Mỹ nhân mỹ sự bình sinh ta gặp quá nhiều, không nhớ.” Y nằm dài trên ghế không buồn dậy,”Sở cô nương thông minh tuyệt đỉnh, ghé lầu Triều Châu của ta không phải để uống rượu đấy chứ?”

“Trước mặt Cơ lâu chủ, Sở Thù Trân nào dám xưng ‘thông minh tuyệt đỉnh’?” Nàng nhoẻ một nụ cười tươi rói, ngồi xuống trong phòng, tiện tay vớ lấy một bình rượu trên giá, mở ra tự nhấp một ngụm,”Lục Cô quang và

Nhậm Hoài Tô đang ở chợ Đông.” Nàng gằn từng tiếng,”Cơ lâu chủ, Nhậm Hoài Tô là thi mị, Lục Cô quang không thể chết.”

“Ồ?” Cơ Nhị nhìn nàng thích thú,”Không biết bằng cách nào Sở cô nương biết chuyện?”

Nàng cho tay vào ngực áo lấy ra cuốn sách mỏng đặt lên bàn,”Mọi thứ ta biết đều ở trong này, Cơ lâu chủ, gần đây đất mòn núi lở, thiên tai tới tấp, diễm diệt thế nối nhau xuất hiện,dù nguoi không muốn nhúng tay can thiệp chuyện trần gian ô trọc, nhưng lúc này đây cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Hiện nay Nhậm Hoài Tô vừa là thi mị, vừa là vạn thánh linh, nhất cử nhất động đều gây ảnh hưởng nghiêm trọng, cho nên...”Nàng thoáng ngập ngừng, nhấn mạnh,”Ta muốn biết mọi chuyện về Nhậm Hoài Tô, tướng quân che mặt, đặc biệt là, nguyên nhân cái chết của y.”

“Nguyên nhân cái chết?” Cơ Nhị không mảy may dao động, chỉ phẩy tay,”Đến tận bây giờ y vẫn chưa chết cơ mà.”

“Nguyên nhân trận hoả hoạn năm xưa, nguyên nhân ngài ấy biến thành thi mị.”Sở Thù Trân sửa lời,”Cơ lâu chủ, người nhất định phải biết.”

“Vì sao ta ‘nhất định’ biết?”

“Vì Cơ lâu chủ là người trọng tình trọng nghĩa, Nhậm Hoài Tô một khi đã là hảo hữu, vậy nguyên nhân y biến thành thi mị, Cơ lâu chủ nhất định phải biết.” Nàng nhấn mạnh từng chữ,”Cô Quang nói với ta rằng từng đọc được chuyện vụn vặt lúc sinh thời của tướng quân che mặt ở chỗ người, chỉ duy không có nguyên nhân cái chết. Ta nghĩ với năng lực của Cơ lâu chủ, tin tức mà Lục Cô quang trộm được từ người, chỉ có khả năng là vì người cố ý tặng cho cô ấy, người muốn cô ấy hiểu Nhậm Hoài Tô hơn, nhưng không muốn cho cô ta biết nguyên nhân cái chết.”

Cơ Nhị mỉm cười,”Nói chuyện với người thông minh thật đỡ tốn sức.”Y không vòng vo nữa,”Ta không muốn bất cứ ai biết vì sao y biến thành thi

mị.”

“Vì người sợ y nhớ lại.” Sở Thù Trân quả quyết, “Người sợ y nhớ lại mối thù sâu nặng đó, rồi không duy trì được nhân tính, triệt để yêu hoá!”

“Sao cô biết được là mối thù sâu nặng? Y nhìn nàng thích thú,,” Cô biết được bao nhiêu?”

“Ta biết được không nhiều, nhưng có một chuyện nhất định có thể chia sẻ với người.” Sở Thù Trân uống hết chỗ rượu còn lại trong bình chỉ một hơi, “Cơ thể Nhậm Hoài Tô có song hồn, ‘hảo hữu’ mà người quen biết hoàn toàn trái ngược với tướng quân che mặt, hồn phách còn lại sát khí cực nặng, đã tỉnh từ lâu, hễ mở miệng là đòi diệt thế...” hơi men xông lên, đôi má nàng hồng ửng, trút một hơi thở dài, “Ta cho rằng, hồn phách có sát khí cực nặng này mới chính là tướng quân che mặt!”

“Ồ?” Cơ Nhị hơi bất ngờ, y ngẫm nghĩ rồi nói, “Năm xưa Nhậm Hoài Tô phò tá tiên hoàng lập đại nghiệp họ Vân, uy danh lan xa, tay nắm binh quyền, công cao chấn chủ, cho nên ngay từ đầu đã khiến nhiều người ghen ghét, cả tiên hoàng cũng kiêng dè y. Bất giờ có kẻ tâu lên Hắc Kỳ quân trong trận Hoang Lngag Dã ăn thịt người, hơn một ngàn binh vì thế mà sống sót. Tiên hoàng bèn hạ chỉ triệu tất cả những người từng tham gia chiến dịch Hoang Lang Dã vào cung phong tước, thậm chí còn xây riêng một toà cung điện chỉ dùng cho việc đó, đặt tên là Vô Thủy cung. Khi Nhậm Hoài Tô trở về theo lệnh, tiên hoàng sai y châm ngọn đuốc chúc mừng trước Vô Thủy cung, lập tức ngọn lửa bùng lên, đốt sạch một ngàn người trong cung, không ai sống sót.”

“Chuyện này ta biết.” Sở Thù Trân cau mày, “Trong sách có bóng gió nhắc đến chuyện này, nhưng chuyện ăn thịt người thực sự khó chấp nhận, tiên hoàng sợ hãi đội quân, quyết ý tru sát để bịt miệng thiên hạ, cũng không hẳn là vong ân phụ nghĩa lòng lang dạ sói.”

“Nhưng vấn đề là... Nhậm Hoài Tô không hề hạ lệnh giết người.” Cơ Nhị buông một tiếng thở dài, thả cái nhìn lên trần nhà, “Chân tướng chiến dịch Hoang Lang Dã là, Nhậm Hoài Tô làm gương tự xẻ thịt đùi mình chia cho tướng sĩ, sau đó hơn một ngàn tàn binh lần lượt học theo, dù một phần lớn chết vì rét giá, nhưng không hề có chuyện giết người. Họ ngoài ăn thịt chính mình, còn câu cá ở hồ băng trong núi, để khích lệ sĩ khí, Nhậm Hoài Tô hứa hẹn trọng thưởng, thăng quan tiến chức, vì thế mọi người gắng gượng sống sót. Cô nghĩ xem, y là một vị thiết tướng lấy can đảm trung nghĩa làm nòng cốt, là bạn vào sinh ta tử chung hoạn nạn với lực lượng Hắc Kỳ quân tham gia chiến dịch Hoang Lang Dã, nhưng tiên hoàng lại sai y... tự tay thiêu chết hơn một ngàn mạng sống, trong đó có thuộc hạ y, bằng hữu y, huynh đệ y...” Y trầm mặc hồi lâu, “Nếu là cô, cô có hận hay không?”

Sắc mặt Sở Thù Trân tái đi, “Cho nên y kích động, biến thành thi mị?”

Cơ Nhị tay chống cằm, khẽ gật đầu, “Ta không muốn y nhớ lại.”

Sở Thù Trân thì thào, “Vì sao tiên hoàng không thiêu chết y cùng bọn họ? Mà sai y thiêu chết người khác?”

“Vì công lao của y quá to lớn, tiên hoàng chỉ muốn tước bớt khí thế của y, không muốn giết y.” Cơ Nhị thở dài, “Một đời chinh chiến, máu dầm chiến bào, kẻ thù không giết nổi y, chỉ có người phe mình mới có thể tổn thương y đến thế.”

Sở Thù Trân không hiểu vì sao, nghe chuyện mà đỏ hoe đôi mắt, nỗi uất hận xông lên đỉnh đầu, nàng nhớ y từng nói, “Trước đây ta từng nghĩ hai từ trung nghĩa chảy suốt huyết mạch ta, làm bất cứ điều gì vì dân vì nước cũng có người ủng hộ sau lưng... Giờ tỉnh mộng rồi...”

Cái giá của một lần tỉnh mộng hoá ra nặng nề đến vậy.

“Việc xây dựng Vô Thủy cung, hoả thiêu Hắc Kỳ quân, người có biết là ai đưa ra không?” Nàng thì thào hỏi, “Ai đã mật cáo hoàng thượng rằng

Nhậm Hoài Tô sai quân ăn thịt người?”

“Ha!” Cơ Nhị bật cười,”Cái này cô phải hỏi Nhậm tướng quân của cô năm ấy hiển lộ tài năng, rốt cuộc đã đắc tội bao nhiêu người.”

Nàng cúi gục đầu,”Ta chỉ muốn hiếu y hơn, khuyên y buông bỏ hận thù, dụng tâm cứu thế.”

“Hận thù không thể buông bỏ được.” Cơ Nhị đưa tay áo che ánh mặt trời ngoài cửa sổ, thuận thế phủ lên mặt ngủ tiếp,”Nếu là ta, ta cũng không buông nổi.”

Nàng cũng nản lòng, hơn một ngàn nhân mạng, huynh đệ thủ túc đồng sinh cộng tử, bị phản bội trung thành và lòng tin, sao có thể buông bỏ? Há có thể buông bỏ? Nhưng nỗi hận này... có sâu tới đâu cũng không thể lấy vô số sinh linh vô tội bồi táng.

Sau khi trở về từ lâu Triều Châu, việc đầu tiên Sở Thù Trân làm là điều tra kết cục của Thẩm Chiên Đan mất tích năm xưa, có thể y sinh thời cũng từng để lại vài lời về việc phân chia thánh khí. Nhậm Hoài Tô thức tỉnh không chịu để lộ một tin tức nào về chuyện thánh khí, nguyên nhân y hoá thành thi mị gần như chẳng liên quan gì đến chuyện thánh khí trời giáng, nhưng nàng có một linh cảm... Tuyệt đối không phải chẳng hề liên can, chuyện hoả thiêu Vô Thủy cung nhất định có dính dáng đến thánh khí năm xưa, chỉ là nhất thời nàng chưa kịp hiểu rõ đường đi nước bước mà thôi.

Trở về quây bánh bao, Như bà bà vẫn ngồi sau lồng hấp bánh gà gật trông lò, nàng chợt nảy ra một ý, người đàn bà này hiểu Nhậm tướng quân như thế... liệu có khi nào... có lẽ bà ta cũng biết chút ít về Thẩm Chiên Đan hoặc về chuyện thánh khí năm đó? Nghĩ thế, nàng dừng lại,”Bà bà...”

Như bà bà nhìn nàng lạnh nhạt.

Nàng suy nghĩ một hồi, "Chúng ta sẽ rời đi ngay, nhưng trước khi đi, không biết có thể thỉnh giáo bà bà một chuyện hay không?"

Bà lão hỏi, "Chuyện gì?"

"Sáu mươi năm trước, bà bà có biết một người tên Thẩm Chiên Đan hay không?" Nàng hỏi bằng vẻ thành khẩn, "Người này là họ hàng bên ngoại của hoàng hậu, để tóc tu hành trong chùa Liễu Vân, chẳng hay bà bà có chút ấn tượng không?"

Như bà bà vẫn nhìn nàng lạnh lùng, ánh mắt không hề thay đổi so với vừa nãy, Sở Thù Trân đợi một hồi lâu, nàng còn nghĩ hẵn Như bà bà không hề biết đến Thẩm Chiên Đan, cũng không định kể nàng nghe bất cứ điều gì... Nhưng vào ngay lúc nàng định xin lỗi rời đi, bà lão thình lình lên tiếng, "Biết."

Biết? Sở Thù Trân mừng rỡ, không kiềm được hỏi dồn, "Vậy bà bà có biết người này về sau..."

Gương mặt Như bà bà không chút cảm xúc, thần sắc dài dại, đến mức hiển lộ một thứ giá lạnh khắc cốt, "Người hỏi y làm gì?" Bà lão âm trầm nhìn nàng, "Đã sáu mươi lăm năm không ngờ vẫn còn có người nhớ đến y?" Ngữ khí ấy ngợp ngụa khinh khi và oán hận, sau sáu mươi lăm năm mà không hề suy giảm.

Nàng dịu giọng, "Bà bà, người này liên can đến một chuyện bí mật vô cùng hệ trọng..."

"Phải, kẻ này liên can đến một bí mật vô cùng hệ trọng." Như bà bà âm trầm đón lõng, "Năm xưa y vu cáo Hoài Tô, tâu xin hoàng thượng xây Vô Thủy cung, tàn hại hơn ngàn nhân mạng, bức tử tướng quân che mặt, phạm tội khi quân, hãm hại trung thần, bị hoàng thượng ban rượu độc, phế thân phận hoàng thân, sau khi chết không cho phép liệm táng, xác ném xuống khe Vạn Cổ núi Mân."

Sở Thù Trân giật mình, núi Mân là chốn có đi không về trứ danh ngoài thành Mậu Uyển, đồn rằng trong núi có yêu nghiệt quấy phá, trăm dặm quanh núi khô cốt chất chông, khe Vạn Cổ càng là nơi bí ẩn, không ai biết dưới đó có gì... Năm xưa hoàng thượng hạ chỉ đem xác Thấm Chiên Đàn ném xuống khe Vạn Cổ? Chỉ dụ này chỉ sợ từ cổ chí kim có một không hai, không biết vì hận Thấm Chiên Đàn, hay vì muốn che giấu nội tình. Bất luận thế nào, lệnh ban chết cho Thấm Chiên đàn rõ ràng là mật chỉ, không đâu ghi lại, ngoài những người có liên quan năm ấy chỉ sợ không ai được biết, thế nhưng... thế nhưng kẻ chủ mưu phía sau màn hoả thiêu Vô Thủy cung sao có thể là Thấm Chiên Đàn? Nàng thực sự không thể tin nổi, trong mọi ghi chép nàng được đọc, Thấm công tử để tóc tu hành trong chùa Liễu Vân, sống ôn hoà lương thiện, diệu ngộ Phật pháp, phẩm hạnh đoan chính, không mấy mau để lộ tính tình bạo ngược, lẽ nào tất cả những ghi chép này là giả?

Huống chi bức tử Nhậm Hoài Tô chẳng mang lợi lộc gì cho y.

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 10.3

Nhậm Hoài Tô rút kiếm đánh xoẹt, trở mũi kiếm đâm thẳng vào ngực mình. Lục Cô Quang thấy y hạ thủ vững vàng, không chút trí trá, y thực sự muốn khoét một cái lỗ trên ngực mình, nàng thầm thở phào, may mà gã hoà thượng điên này hết như nàng nghĩ. Sau đó nàng vung tay, quỷ khí tuôn ra, coong một tiếng, thanh trường kiếm gãy đôi, đoạn kiếm gãy thúc mạnh vào ngực y, để lại một vết bầm to, Nhậm Hoài Tô ngẩn người, cầm đoạn kiếm gãy nhìn nàng.

Nàng thở dài, đôi mắt ấy dịu dàng và chân thành biết bao, tưởng chừng trong đó đầy ắp chân tình tha thiết, "Lại đây."

Y ngoan ngoãn bước lại, dịu giọng, "Cô Quang..."

"Câm miệng!" Nàng cầm lấy thanh kiếm gãy trong tay y, chọc liên tục từng cái một vào vết bầm trên ngực y, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Sao người không chết đi! Sao không chết đi cho ta! Sao không chết đi cho ta!"

Y nhìn nàng dịu dàng, đứng yên mặc nàng chọc, vết bầm rất nhanh biến thành vết thương, rồi lành lại, nàng lại chọc. Sau mười mấy lần, cuối cùng nàng kiệt sức, quăng thanh kiếm gãy, ngoảnh mặt đi, "Coi như người trả cho ta rồi." Nàng lạnh lùng tiếp, "Nhưng đừng mơ ta cùng thương mến chúng sinh nhân thế với người, ta mong thế giới này người chết sạch chỉ để lại ma quỷ còn không kịp."

Khoé môi khế nhích, y mỉm cười, dịu dàng đáp, "Ta biết."

Nàng đỏ mặt, bực bội xua tay, "Người thì biết cái gì? Người chẳng biết gì hết!"

Y bước sang, bế bổng nàng lên, cẩn thận đặt xuống giường, dịu giọng, "Ta biết."

Mắt nàng hoe đỏ, "Người biết cái gì? Tên hoà thượng diện, người giả, cường thi, yêu quái, ma đầu biến chủng nhà ngươi!"

Y không phản bác, kiên nhẫn kẹp chăn đắp cho nàng, âu yếm vuốt ve tóc và má nàng, tựa như đang nâng niu trân bảo. Nàng nằm một lúc, nghĩ ngợi đột nhiên thấy không cam lòng, bèn cắn nghiến vào người y, một hồi lâu sau nhìn sắc mặt y tái nhợt, lại thấy hối hận, giằng co một hồi cuối cùng ngủ thiếp đi.

Y ngồi bên giường nắm tay nàng, chăm chú ngắm gương mặt nàng, không rời khỏi.

Qua một hồi lâu, ánh mắt y thoáng dời đi, đột nhiên trông thấy một vật quen thuộc bị lấp dưới góc chăn, lấy ra nhìn, lại là một tấm Ly Thương lệnh. Y thoáng cau mày, y nhớ Lục Cô Quang đã ném vật này trúng giữa trán y, sau đó nữa y đứng ngoài cửa, tấm lệnh bài rơi ra từ tay áo, rồi y đưa cho Cô Q!uang, Cô Quang cất vào ngực áo.

...Vậy vật ở dưới góc chăn kia là vật gì?

Y càng cau mày, y nhớ mang máng rằng vật này ở bên cạnh y đã lâu, nhưng y chưa từng nghĩ xem nó từ đâu ra, dùng để làm gì? Nhìn kỹ lại tấm lệnh bài dưới góc chăn, nặng và giá lạnh, những con chữ bên trên không phai mòn dù đã trải qua nhiều tháng năm, vết máu vấy lấm từ lâu khô lại, đó chính là tấm lệnh bài y vẫn mang theo, tuyệt đối không thể nào là giả.

Nhưng... khi cầm nó, trong lòng y rất bình tĩnh, không hề sục sôi không cùng như vừa nãy, chừng như có gì đó chực phá lồng thoát ra.

Đôi con ngươi y khẽ động, ngón tay khẽ khàng lật lần chần, luồn vào túi Lục Cô Quang, khe khẽ lấy ra tấm lệnh bài lúc nãy nàng vừa cất.

Tấm lệnh bài này... cũng là Ly Thương lệnh, phía trên cũng khắc hai chữ Ly Thương, chỉ là... không có máu.

Y siết chặt nó, hốt nhiên cảnh tượng địa ngục chìm trong biển lửa lại bùng lên, máu huyết sục sôi. Y tu Phật đã lâu, chưa từng bồn chồn bất an đến vậy, gắng gượng trấn định, nhìn hai tấm lệnh bài trong tay.

Chất liệu như nhau, chữ khắc cũng gần như y hệt, một tấm phía trên có máu, một tấm không. Trừ những điều đó ra, những khác biệt về màu sắc, độ dày, kích cỡ, dáng chữ đều rất bé nhỏ, nếu không phải y nhìn lâu quen mắt, chỉ sợ cũng không phân biệt được.

Y ngây ngây nhìn tấm lệnh bài không có máu, cõi lòng luôn băng lạnh không chút gợn như một đầm nước chết bỗng hiện lên một ý niệm: Nó là giả.

Nó là giả!

Vì sao... Vì sao chợt nảy lên ý niệm hoàn toàn không liên quan đến việc tu hành thường ngày và cứu thế? Thật hay giả chẳng qua là hư vọng, phạm là vật đều có tác dụng riêng, há phải phân thật giả chia dưới trên cao thấp?

Nhưng máu huyết sục sôi, cổ họng khát cháy, hồ như có gì đó... có chuyện gì đó nhất định phải làm, hồ như không làm cách nào dẹp yên cõi lòng này, y tự châm cho mình một ly trà thô, ngửa mặt uống, cơn khát trong yết hầu không mấy may giảm bớt. Y đứng dậy, không biết mình muốn làm gì, đứng không phải, ngồi cũng chẳng đành, chỉ thoáng chốc thấy cõi lòng loạn lạc.

Ngay lúc y đứng ngồi không yên, bên tai bỗng nhiên vang lên một tiếng cười không hề có ý cười, "Ha..."

Nhậm Hoài Tô quay phắt lại, phía sau lưng không có một ai, nhưng y thực sự đã nghe thấy tiếng người, có người dùng một giọng nói trống rỗng mênh mông và nhạt nhẽo vô vị âm trầm hỏi, "Đau đớn không?"

Y duy trì tư thế quay đầu, không nhúc nhích, cũng không trả lời.

Bốn phía không một bóng người, giọng nói đó cũng tắt hẳn, nhưng tấm "lệnh bài giả" y nắm chặt trong tay bỗng hoá thành một ngọn lửa vàng chói, im lìm cháy, sau đó biến mất sạch sẽ.

Ảo cảnh.

Y thở phào một hơi nhẹ nhõm, đó là ảo cảnh, đó là kẻ địch không biết đang lách mắt ở đâu dùng yêu khí ngưng kết thành ảo cảnh. Nhưng một khi đã ngưng kết thành vật thể hữu hình, khiến người ta khó lòng phân biệt, loài yêu vật đang giấu mình trong bóng tối này không biết đạo hạnh cao sâu đến mức nào.

Song điều lạ ở đây là, đã có thể dựng được ảo ảnh như vậy, vì sao không làm một ảo cảnh giống hệt Ly Thương lệnh, mà phải làm một tấm lệnh bài giả chỉ giống chín phần? Tấm lệnh bài giả do yêu khí ngưng kết này làm thế nào để xuất hiện trong tay áo y?

Ly Thương lệnh? Y từ tốn lau sạch vết máu khô đọng trên lệnh bài, khẽ khàng cất lại ngực áo Cô Quang, lần đầu tiên nảy sinh ý định tìm hiểu quá khứ của mình.

Y đã sống ở Bích Phi tự rất lâu, lâu đến mức quên mất là bao lâu, nhưng từ khi y có ký ức, y đã hết thế này, chưa từng thay đổi. Mà con người... thì phải có quá khứ... Y nhìn cái vòng phỉ thúy trên tay mình, thậm chí cả Cô Quang cũng có điều đó.

...

Lầu Triều Châu.

Cơ Nhị đang nằm ngủ trên ghế đu, hôm nay y xoa tóc bỏ áo, rốt cuộc cũng có hôm không vận bộ y phục đầy pha lê lấp loá đến hoa mắt, mà đổi sang mặc một tấm áo choàng màu ngả vàng. Gió nhẹ luồn qua cửa sổ, ghế đong đưa khe khẽ, y ngủ chập chờn hưởng thụ, nhân gian nếu có một trăm kiểu hưởng thụ, y có thể vờn vờ thành một trăm linh một kiểu.

“Công tử, Sở cô nương Quân Thư các cầu kiến.” Bên ngoài có người thưa,”Nói rằng có chuyện gấp.”

“Không gấp.”Cơ Nhị nhắm mắt,”Ta đang ngủ.”

Người bên ngoài đáp,”Cô nương ấy đánh vào tới nơi rồi.”

Cửa mở tung, Cơ Nhị bất đắc dĩ mở mắt,”Sở cô nương, ta và cô vốn chẳng quen thân, xông vào nhà dân như thế... Mấy năm không gặp, lẽ nào Quân Thư các cũng bắt đầu học bọn giang hồ hạng ba ý thế khinh người rồi?”

Sở Thù Trân xông vào phòng y, vị Cơ lâu chủ này nay không vận đồ pha lê, dung mạo tuần mỹ ấy khiến nàng bất ngờ, bèn mỉm cười,”Cơ lâu chủ quý nhân hay quên, hai năm trước ở thi hội Sở Giang, lẽ nào hai ta chưa từng nâng chén chúc nhau?”

Cơ Nhị ngẫm nghĩ hồi lâu rồi phẩy tay,”Mỹ nhân mỹ sự bình sinh ta gặp quá nhiều, không nhớ.” Y nằm dài trên ghế không buồn dậy,”Sở cô nương thông minh tuyệt đỉnh, ghé lầu Triều Châu của ta không phải để uống rượu đấy chứ?”

“Trước mặt Cơ lâu chủ, Sở Thù Trân nào dám xưng ‘thông minh tuyệt đỉnh’?” Nàng nhoẻ một nụ cười tươi rói, ngồi xuống trong phòng, tiện tay vớ lấy một bình rượu trên giá, mở ra tự nhấp một ngụm,”Lục Cô quang và

Nhậm Hoài Tô đang ở chợ Đông.” Nàng gằn từng tiếng,”Cơ lâu chủ, Nhậm Hoài Tô là thi mị, Lục Cô quang không thể chết.”

“Ồ?” Cơ Nhị nhìn nàng thích thú,”Không biết bằng cách nào Sở cô nương biết chuyện?”

Nàng cho tay vào ngực áo lấy ra cuốn sách mỏng đặt lên bàn,”Mọi thứ ta biết đều ở trong này, Cơ lâu chủ, gần đây đất mòn núi lở, thiên tai tới tấp, diễm diệt thế nối nhau xuất hiện,dù nguoi không muốn nhúng tay can thiệp chuyện trần gian ô trọc, nhưng lúc này đây cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Hiện nay Nhậm Hoài Tô vừa là thi mị, vừa là vạn thánh linh, nhất cử nhất động đều gây ảnh hưởng nghiêm trọng, cho nên...”Nàng thoáng ngập ngừng, nhấn mạnh,”Ta muốn biết mọi chuyện về Nhậm Hoài Tô, tướng quân che mặt, đặc biệt là, nguyên nhân cái chết của y.”

“Nguyên nhân cái chết?” Cơ Nhị không mảy may dao động, chỉ phẩy tay,”Đến tận bây giờ y vẫn chưa chết cơ mà.”

“Nguyên nhân trận hoả hoạn năm xưa, nguyên nhân ngài ấy biến thành thi mị.”Sở Thù Trân sửa lời,”Cơ lâu chủ, người nhất định phải biết.”

“Vì sao ta ‘nhất định’ biết?”

“Vì Cơ lâu chủ là người trọng tình trọng nghĩa, Nhậm Hoài Tô một khi đã là hảo hữu, vậy nguyên nhân y biến thành thi mị, Cơ lâu chủ nhất định phải biết.” Nàng nhấn mạnh từng chữ,”Cô Quang nói với ta rằng từng đọc được chuyện vụn vặt lúc sinh thời của tướng quân che mặt ở chỗ người, chỉ duy không có nguyên nhân cái chết. Ta nghĩ với năng lực của Cơ lâu chủ, tin tức mà Lục Cô quang trộm được từ người, chỉ có khả năng là vì người cố ý tặng cho cô ấy, người muốn cô ấy hiểu Nhậm Hoài Tô hơn, nhưng không muốn cho cô ta biết nguyên nhân cái chết.”

Cơ Nhị mỉm cười,”Nói chuyện với người thông minh thật đỡ tốn sức.”Y không vòng vo nữa,”Ta không muốn bất cứ ai biết vì sao y biến thành thi

mị.”

“Vì người sợ y nhớ lại.” Sở Thù Trân quả quyết, “Người sợ y nhớ lại mối thù sâu nặng đó, rồi không duy trì được nhân tính, triệt để yêu hoá!”

“Sao cô biết được là mối thù sâu nặng? Y nhìn nàng thích thú,,” Cô biết được bao nhiêu?”

“Ta biết được không nhiều, nhưng có một chuyện nhất định có thể chia sẻ với người.” Sở Thù Trân uống hết chỗ rượu còn lại trong bình chỉ một hơi, “Cơ thể Nhậm Hoài Tô có song hồn, ‘hảo hữu’ mà người quen biết hoàn toàn trái ngược với tướng quân che mặt, hồn phách còn lại sát khí cực nặng, đã tỉnh từ lâu, hễ mở miệng là đòi diệt thế...” hơi men xông lên, đôi má nàng hồng ửng, trút một hơi thở dài, “Ta cho rằng, hồn phách có sát khí cực nặng này mới chính là tướng quân che mặt!”

“Ồ?” Cơ Nhị hơi bất ngờ, y ngấm ngấm rồi nói, “Năm xưa Nhậm Hoài Tô phò tá tiên hoàng lập đại nghiệp họ Vân, uy danh lan xa, tay nắm binh quyền, công cao chấn chủ, cho nên ngay từ đầu đã khiến nhiều người ghen ghét, cả tiên hoàng cũng kiêng dè y. Bất giờ có kẻ tâu lên Hắc Kỳ quân trong trận Hoang Lngag Dã ăn thịt người, hơn một ngàn binh vì thế mà sống sót. Tiên hoàng bèn hạ chỉ triệu tất cả những người từng tham gia chiến dịch Hoang Lang Dã vào cung phong tước, thậm chí còn xây riêng một toà cung điện chỉ dùng cho việc đó, đặt tên là Vô Thủy cung. Khi Nhậm Hoài Tô trở về theo lệnh, tiên hoàng sai y châm ngọn đuốc chúc mừng trước Vô Thủy cung, lập tức ngọn lửa bùng lên, đốt sạch một ngàn người trong cung, không ai sống sót.”

“Chuyện này ta biết.” Sở Thù Trân cau mày, “Trong sách có bóng gió nhắc đến chuyện này, nhưng chuyện ăn thịt người thực sự khó chấp nhận, tiên hoàng sợ hãi đội quân, quyết ý tru sát để bịt miệng thiên hạ, cũng không hẳn là vong ân phụ nghĩa lòng lang dạ sói.”

“Nhưng vấn đề là... Nhậm Hoài Tô không hề hạ lệnh giết người.” Cơ Nhị buông một tiếng thở dài, thả cái nhìn lên trần nhà, “Chân tướng chiến dịch Hoang Lang Dã là, Nhậm Hoài Tô làm gương tự xẻ thịt đùi mình chia cho tướng sĩ, sau đó hơn một ngàn tàn binh lần lượt học theo, dù một phần lớn chết vì rét giá, nhưng không hề có chuyện giết người. Họ ngoài ăn thịt chính mình, còn câu cá ở hồ băng trong núi, để khích lệ sĩ khí, Nhậm Hoài Tô hứa hẹn trọng thưởng, thăng quan tiến chức, vì thế mọi người gắng gượng sống sót. Cô nghĩ xem, y là một vị thiết tướng lấy can đảm trung nghĩa làm nòng cốt, là bạn vào sinh ta tử chung hoạn nạn với lực lượng Hắc Kỳ quân tham gia chiến dịch Hoang Lang Dã, nhưng tiên hoàng lại sai y... tự tay thiêu chết hơn một ngàn mạng sống, trong đó có thuộc hạ y, bằng hữu y, huynh đệ y...” Y trầm mặc hồi lâu, “Nếu là cô, cô có hận hay không?”

Sắc mặt Sở Thù Trân tái đi, “Cho nên y kích động, biến thành thi mị?”

Cơ Nhị tay chống cằm, khẽ gật đầu, “Ta không muốn y nhớ lại.”

Sở Thù Trân thì thào, “Vì sao tiên hoàng không thiêu chết y cùng bọn họ? Mà sai y thiêu chết người khác?”

“Vì công lao của y quá to lớn, tiên hoàng chỉ muốn tước bớt khí thế của y, không muốn giết y.” Cơ Nhị thở dài, “Một đời chinh chiến, máu dầm chiến bào, kẻ thù không giết nổi y, chỉ có người phe mình mới có thể tổn thương y đến thế.”

Sở Thù Trân không hiểu vì sao, nghe chuyện mà đỏ hoe đôi mắt, nỗi uất hận xông lên đỉnh đầu, nàng nhớ y từng nói, “Trước đây ta từng nghĩ hai từ trung nghĩa chảy suốt huyết mạch ta, làm bất cứ điều gì vì dân vì nước cũng có người ủng hộ sau lưng... Giờ tỉnh mộng rồi...”

Cái giá của một lần tỉnh mộng hoá ra nặng nề đến vậy.

“Việc xây dựng Vô Thủy cung, hoả thiêu Hắc Kỳ quân, người có biết là ai đưa ra không?” Nàng thì thào hỏi, “Ai đã mật cáo hoàng thượng rằng

Nhậm Hoài Tô sai quân ăn thịt người?”

“Ha!” Cơ Nhị bật cười,”Cái này cô phải hỏi Nhậm tướng quân của cô năm ấy hiển lộ tài năng, rốt cuộc đã đắc tội bao nhiêu người.”

Nàng cúi gục đầu,”Ta chỉ muốn hiếu y hơn, khuyên y buông bỏ hận thù, dụng tâm cứu thế.”

“Hận thù không thể buông bỏ được.” Cơ Nhị đưa tay áo che ánh mặt trời ngoài cửa sổ, thuận thế phủ lên mặt ngủ tiếp,”Nếu là ta, ta cũng không buông nổi.”

Nàng cũng nản lòng, hơn một ngàn nhân mạng, huynh đệ thủ túc đồng sinh cộng tử, bị phản bội trung thành và lòng tin, sao có thể buông bỏ? Há có thể buông bỏ? Nhưng nỗi hận này... có sâu tới đâu cũng không thể lấy vô số sinh linh vô tội bồi táng.

Sau khi trở về từ lâu Triều Châu, việc đầu tiên Sở Thù Trân làm là điều tra kết cục của Thẩm Chiên Đan mất tích năm xưa, có thể y sinh thời cũng từng để lại vài lời về việc phân chia thánh khí. Nhậm Hoài Tô thức tỉnh không chịu để lộ một tin tức nào về chuyện thánh khí, nguyên nhân y hoá thành thi mị gần như chẳng liên quan gì đến chuyện thánh khí trời giáng, nhưng nàng có một linh cảm... Tuyệt đối không phải chẳng hề liên can, chuyện hoả thiêu Vô Thủy cung nhất định có dính dáng đến thánh khí năm xưa, chỉ là nhất thời nàng chưa kịp hiểu rõ đường đi nước bước mà thôi.

Trở về quây bánh bao, Như bà bà vẫn ngồi sau lồng hấp bánh gà gật trông lò, nàng chợt nảy ra một ý, người đàn bà này hiểu Nhậm tướng quân như thế... liệu có khi nào... có lẽ bà ta cũng biết chút ít về Thẩm Chiên Đan hoặc về chuyện thánh khí năm đó? Nghĩ thế, nàng dừng lại,”Bà bà...”

Như bà bà nhìn nàng lạnh nhạt.

Nàng suy nghĩ một hồi, "Chúng ta sẽ rời đi ngay, nhưng trước khi đi, không biết có thể thỉnh giáo bà bà một chuyện hay không?"

Bà lão hỏi, "Chuyện gì?"

"Sáu mươi năm trước, bà bà có biết một người tên Thẩm Chiên Đan hay không?" Nàng hỏi bằng vẻ thành khẩn, "Người này là họ hàng bên ngoại của hoàng hậu, để tóc tu hành trong chùa Liễu Vân, chẳng hay bà bà có chút ấn tượng không?"

Như bà bà vẫn nhìn nàng lạnh lùng, ánh mắt không hề thay đổi so với vừa nãy, Sở Thù Trân đợi một hồi lâu, nàng còn nghĩ hẵn Như bà bà không hề biết đến Thẩm Chiên Đan, cũng không định kể nàng nghe bất cứ điều gì... Nhưng vào ngay lúc nàng định xin lỗi rời đi, bà lão thình lình lên tiếng, "Biết."

Biết? Sở Thù Trân mừng rỡ, không kiềm được hỏi dồn, "Vậy bà bà có biết người này về sau..."

Gương mặt Như bà bà không chút cảm xúc, thần sắc dài dại, đến mức hiển lộ một thứ giá lạnh khắc cốt, "Người hỏi y làm gì?" Bà lão âm trầm nhìn nàng, "Đã sáu mươi lăm năm không ngờ vẫn còn có người nhớ đến y?" Ngữ khí ấy ngợp ngụa khinh khi và oán hận, sau sáu mươi lăm năm mà không hề suy giảm.

Nàng dịu giọng, "Bà bà, người này liên can đến một chuyện bí mật vô cùng hệ trọng..."

"Phải, kẻ này liên can đến một bí mật vô cùng hệ trọng." Như bà bà âm trầm đón lõng, "Năm xưa y vu cáo Hoài Tô, tâu xin hoàng thượng xây Vô Thủy cung, tàn hại hơn ngàn nhân mạng, bức tử tướng quân che mặt, phạm tội khi quân, hãm hại trung thần, bị hoàng thượng ban rượu độc, phế thân phận hoàng thân, sau khi chết không cho phép liệm táng, xác ném xuống khe Vạn Cổ núi Mân."

Sở Thù Trân giật mình, núi Mân là chốn có đi không về trứ danh ngoài thành Mậu Uyển, đồn rằng trong núi có yêu nghiệt quấy phá, trăm dặm quanh núi khô cốt chất chông, khe Vạn Cổ càng là nơi bí ẩn, không ai biết dưới đó có gì... Năm xưa hoàng thượng hạ chỉ đem xác Thấm Chiên Đàn ném xuống khe Vạn Cổ? Chỉ dụ này chỉ sợ từ cổ chí kim có một không hai, không biết vì hận Thấm Chiên Đàn, hay vì muốn che giấu nội tình. Bất luận thế nào, lệnh ban chết cho Thấm Chiên đàn rõ ràng là mật chỉ, không đâu ghi lại, ngoài những người có liên quan năm ấy chỉ sợ không ai được biết, thế nhưng... thế nhưng kẻ chủ mưu phía sau màn hoả thiêu Vô Thủy cung sao có thể là Thấm Chiên Đàn? Nàng thực sự không thể tin nổi, trong mọi ghi chép nàng được đọc, Thấm công tử để tóc tu hành trong chùa Liễu Vân, sống ôn hoà lương thiện, diệu ngộ Phật pháp, phẩm hạnh đoan chính, không mảy may để lộ tính tình bạo ngược, lẽ nào tất cả những ghi chép này là giả?

Huống chi bức tử Nhậm Hoài Tô chẳng mang lợi lộc gì cho y.

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 10.4

Lễ nào... Lễ nào oán hận việc phải chia sót thánh khí với Nhậm Hoài Tô? Nhưng tiếp nhận thánh khí trời giáng không hề có hại, ngược lại còn khiến thân thể cường kiện, thanh trừ ô uế, chấn nhiếp tà linh, có tác dụng kéo dài tuổi thọ... Hay lễ nào... bức tử Nhậm Hoài Tô, là vì Thấm Chiên Đàn muốn độc chiếm thánh khí?

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, ngoài việc giết Nhậm Hoài Tô để độc chiếm thánh khí, thực sự không nghĩ ra lý do nào khác để Thấm Chiên Đàn hãm hại Nhậm Hoài Tô. Có lẽ người tu Phật có lòng tham quá đặc biệt đối với linh khí trời đất, nhưng tướng quân che mặt uy danh quá vang dội, ngoài cách mượn đao giết người, Thấm Chiên Đàn không nghĩ ra phương pháp nào khác để giết Nhậm Hoài Tô, cho nên...

Liệu đây có phải là chân tướng của âm mưu năm ấy?

Nhậm Hoài Tô hẳn nhiên không hề biết gì về chân tướng này, y không biết người bức tử mình, hại chết hơn ngàn binh lính dưới trướng là Thấm Chiên Đàn, kẻ cùng y phân chia thánh khí, không oán không thù, cuộc đời gần như không tì vết, Kẻ tướng chừng như thản nhiên đạm mạc.

Âm mưu lộ ra, Thấm Chiên Đàn bị ban chết, xác ném xuống khe Vạn Cổ núi Mân, vậy phép phân chia thánh khí lễ nào đã đến đường cùng? Phải làm thế nào mới tìm được người chia thánh khí? Tim nàng đập thình thịch, nếu phương pháp chia thánh khí không thể thực hiện, lễ nào phải theo lời Nhậm Hoài Tô, đi tìm những thứ xa xôi như nữ quý hoặc vạc Cửu Thiên.

Ngày nay thiên hạ có nhiều nơi nước dâng núi lở, nạn dân đổ về thành Mậu Uyển như bão lũ, ôn dịch hoành hành, kinh đô hạn hán lâu ngày, lương thực không đủ, cứ tiếp tục thế này, chẳng mấy chốc thì loạn lạc.

Làm thế nào bây giờ?

Vào ngay lúc ấy, từ trong nhà có người bước ra.

Bạch y lơ lửng, bước chân vững vàng, là vị Hoài Tô đại sư mà nàng quen biết, Sở Thù Trân hốt nhiên thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần người này vẫn còn đây, sứ mạng cứu thế dường như không mong manh đến thế. "Nhậm công tử," nàng lên tiếng chào hỏi, "Cô Quang có khỏe chưa?"

Một người xuất hiện sau lưng Nhậm Hoài Tô, lạnh lùng đáp, "Khỏe rồi."

Sở Thù Trân mỉm cười, vết thương trí mạng trên người Lục Cô Quang chẳng ngờ lành nhanh đến thế? Không hổ là yêu... Trong đầu nàng thành hình bật lên một ý nghĩa, vụt qua rồi biến mất, toàn thân nàng lạnh toát.

Gương mặt sáng láng của Nhậm Hoài Tô mang một nụ cười hiền hậu, y nắm tay Lục Cô Quang, "Chúng ta có việc, ra ngoài một lát."

"Đi đi, đi đi..." Nàng buột miệng, lách qua một bên né đường.

Nhậm Hoài Tô vẫn nắm tay Lục Cô Quang mãi, thông dong thả bước đi về phía trước, Lục Cô Quang rõ ràng có phần thiếu tự nhiên, nhưng không né tránh, nôn nóng bước theo y. Nếu để nàng tự đi, lúc này không biết đã đi tới đâu rồi, một bước của Nhậm Hoài Tô bằng năm ba bước của nàng.

Nhưng nàng không giãy ra, đi tới cửa, Nhậm Hoài Tô xòe ô, che lại ánh nắng trời yếu ớt, nắm tay nàng dẫn về tây.

Sở Thù Trân ngậy đại nhìn bóng lưng hai người, sau đó nghĩ... Không phải y... Thực sự coi Lục Cô Quang là vợ chứ? Cô ta... Không phải thực

sự... Cũng tự coi mình là vợ y chứ? Nàng hoang mang nhìn theo bóng hai người dần đi xa, giống như một đôi vợ chồng bình thường trên phố, thì mị vô tâm vô tình, y giết Lục Cô Quang không mảy may áy náy, điều đó không khiến nàng ngạc nhiên, nhưng vì sao phải che ô cho cô ấy? Vì sao phải nắm tay? Nom cứ như thế... Cứ như thế có tình vậy.

Còn Lục Cô Quang bị hủy tim, hận đến nghiến răng, ấy vậy mà vẫn tha thứ cho y.

Thậm chí còn theo sau lưng y.

Sở Thù Trân có phần ngần ngại không biết có nên thực hiện ý nghĩ vừa chợt nảy, nàng có một ý định mới, nhưng ý định này lại có phần thương thiên hại lý.

Nàng vừa nghĩ: nếu Lục Cô Quang là nửa quý, mất tim mà không chết, vậy thì tại sao không dùng cách nào đó để cô ta triệt để hóa quý, chỉ cần sử dụng một phương pháp nào đó trong sách cổ, khiến cô ta trở nên phù hợp với mọi yêu cầu của "quý nữ", thành nữ quý có năng lực điều khiển vạn quý, trên lưng mọc cánh, ác niệm sục sôi trong tiềm thức?

Nếu biến Lục Cô Quang thành quý nữ, chỉ cần giết đi là có thể phá kết cục diệt thế.

Tạo ra một quý nữ, rồi giết đi.

Khi nghĩ ra cách này, Sở Thù Trân có một khoảnh khắc do dự chần chờ, nhưng nhanh chóng trấn định. Phương pháp này vừa có lợi vừa dễ làm, điều kiện của Lục Cô Quang quá phù hợp, nàng thậm chí còn hoài nghi Lục Cô Quang là quý nữ thực sự: Có Huyết Lưu Hà, có khả năng sai khiến vạn quý, thân xác chảy nửa dòng máu quý, giết không chết, tính tình cô độc quá mức, tuyệt không phải phường lương thiện.

Cho nên chỉ cần tăng đậm dòng máu quý, kích động tâm tình cô ta, cho đến khi máu quý ở trong người Lục Cô Quang nồng đậm đến mức không thể ức chế, ý muốn diệt thế trở nên kiên định, cánh quý phá kén vươn cao, chính là lúc hóa thành quý nữ.

Chỉ cần giết cô ta vào ngay lúc đó, tất cả sẽ kết thúc.

Sở Thù Trân im lìm dạo một vòng quanh phòng, ngày ấy Nhậm Hoài Tô quyết cưới vợ giết vợ, thực ra cũng hết như nàng định lập quý giết quý, đều chỉ là thủ đoạn mà thôi. Chỉ cần đạt được mục đích, bất cứ thủ đoạn nào cũng có thể chấp nhận được.

Vì không làm như thế, thiên hạ bất luận là ai đều phải chết.

Nàng đã hạ quyết tâm.

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Nhậm Hoài Tô: Xuân Sắc Thả Tòng Dung

Nhậm Hoài Tô và Lục Cô Quang đi về phía chùa Bích Phi, thành Mậu Uyển là kinh đô nên đông đúc náo nhiệt vô cùng, họ băng qua chợ Đông, thông thả đi về Bích Phi tự. Tiết trời không nóng bức, cũng không mưa, cái ô che trên đầu Lục Cô Quang rất gây chú ý, nhưng nàng chẳng quan tâm, người che ô cho nàng càng chẳng quan tâm.

Hai người chậm rãi thả bước trong ánh mắt đầy trên phố, Lục Cô Quang chợt trông thấy một quầy hàng nhỏ bán đồ thêu, bèn đưa tay trở về phía ấy.

Nhậm Hoài Tô chẳng hỏi nàng thích cái nào, cứ đặt xuống một nén bạc, nhặt cái túi thêu màu đen trên quầy, gật đầu với chủ quầy, rồi đưa cho Lục Cô Quang.

Nàng hơi mỉm cười, nhét đồ vào ngực áo, ngoảnh sang ghé tai y hỏi nhỏ, "Sao người biết ta thích cái này?"

Y chỉ cười nhẹ, không hồi đáp.

Cái túi màu đen thêu một con kỳ lân biến tướng, kỳ lân thường thấy đều có bốn chân chạm đất, tướng mạo oai phong, nhưng con kỳ lân dị dạng thêu trên túi lại đứng thẳng như người, đang đi về phía trước, không biết dựa vào điển cố nào, nom rất nanh ác cổ quái. Chủ tiệm thấy Nhậm Hoài Tô trả một nén bạc mà sợ toát mồ hôi hột, cái túi thêu là sản phẩm của người cháu gái mới học thêu của lão, sao có thể lấy một nén bạc, "Vị công tử này, ngài bấy nhiêu đây thực sự không đáng... Có tiền xu không? Cái túi ấy chẳng đáng vài đồng... Hay là... hay là ta tặng công tử vậy?" Lão vốn định bảo cái túi

giá chỉ tám xu, nhưng Nhậm Hoài Tô và Lục Cô Quang đã đi mất, trong gió truyền về một câu nói hờ hững, "Không cần đâu."

Chủ tiệm cười khổ nhìn nén bạc của Cơ Nhị trên quầy, vị công tử vừa rồi tuy hào phóng, nhưng lại tiêu tiền của người khác, này... này là bạc của Cơ lâu chủ, lão làm sao dám nhận, chốc nữa vẫn phải trả về cho chủ.

Đi đường độ nửa canh giờ, ra khỏi cổng thành, len vào ngọn núi trúc xanh cỏ biếc, cuối cùng Lục Cô Quang cũng được trông thấy chùa Bích Phi. Nàng biết hoà thượng xuất thân từ miếu mạo, nhưng không biết ấy lại là một ngôi chùa tráng lệ đường hoàng đến mức này. Những công trình điêu khắc và khám nạm trong chùa khiến Lục Cô Quang vô cùng kinh ngạc, ngôi chùa hương hoả hẳn phải vượng thịnh, mới khiến hoà thượng điền nuôi thói quen coi tiền tài như cỏ rác, vung tay quá trán thế này.

Nhưng chùa Bích Phi đại môn khép kỹ, xung quanh quạnh bóng khách viếng, nàng cau mày nhìn những dòng chữ Phạn chi chít trên cánh cửa, dù nàng xưa nay vốn không có mấy hảo cảm với chùa chiền, nhưng chưa từng thấy cửa ngôi chùa nào khắc nhiều chữ như thế này.

Một cảm giác bất ổn lảng lạng nảy sinh, ngôi chùa yên tĩnh đến rợn ngợp, nhưng ở mỗi viên gạch hòn ngói đều toả ra thứ khí tức hoàn toàn trái ngược với nàng.

Thứ khí tức thiêng liêng, bát ngát, giá lạnh.

Tựa một loài thánh thú có thể nuốt sông con người trong chớp mắt không tiếng động.

"Cốc cốc", Nhậm Hoài Tô gõ cửa, nàng tinh ý trông thấy dòng chữ Phạn trên vòng cửa sáng lên lấp lánh, thứ ánh sáng yếu ớt ấy men theo ngón tay Nhậm Hoài Tô thấm vào thân thể y, nhưng dường như y không hề phát giác.

Cảm giác bất ổn càng trở nên mạnh mẽ nàng nhớ tới mảnh Tuý Hoàng Châu ngày ấy, dị bảo trấn tà, chân nàng không nhấc nổi, thân thể nàng không thể lại gần ngôi chùa, thánh khí đó phát ra quá mãnh liệt, mãnh liệt đến dị thường.

“Cô Quang.”

Đại môn chùa Bích Phi đã mở, Nhậm Hoài Tô điềm nhiên ngoảnh lại, “Đây là nơi ta lớn lên từ bé.”

Nàng cười gượng gạo, nơi lớn lên “từ bé”? Y còn tưởng là thật, lại thực sự chịu được khí tức đáng sợ ở nơi này... Sau khi cánh cổng mở ra, luồng thánh khí ấy càng nồng đậm, quý khí khắp người nàng đang chấn động, nhưng Nhậm Hoài Tô chừng như chẳng cảm thấy gì.

Một nơi thế này mới có thể ức chế không cho y thức tỉnh! Nàng nghiêng rằng nghiêng lợi nghĩ, người bảo y sống ở đây nhất định là biết rõ lai lịch y! Trong ngôi chùa này ắt hẳn đã được thi triển phép trấn tà mạnh nhất, thậm chí có thể trấn áp cả thi mi.

Kẻ mở cửa cho Nhậm Hoài Tô là một lão hoà thượng gầy gò như cái xác khô, lão hoà thượng mặt không biểu cảm, mở cửa xong chỉ nhìn Nhậm Hoài Tô một thoáng, rồi chấp tay chào hỏi, “Phượng trượng.”

Nhậm Hoài Tô đáp lời, “Ta đã hoàn tục cưới vợ, không còn là phượng trượng nữa, chùa Bích Phi sau này phải giao cho người rồi.”

Lão hoà thượng gầy quắt trằm mặc không đáp, Lục Cô Quang lạnh lùng nhìn lão, phỏng đoán xem lão liệu có phải là cao nhân trấn tà, bỗng lão cất tiếng cười, gương mặt vẫn không biểu cảm, “Chuyện phượng trượng cưới vợ, Tam vương gia đã biết rồi.”

Nhậm Hoài Tô thoáng cau mày, Lục Cô Quang khó hiểu.

Tam vương gia?

Lão hoà thượng lại chấp tay, cung kính tiếp, "Tam vương gia đợi trong chùa đã lâu, mời phương trượng." Lão tránh qua một bên nhường lối, không hề đưa mắt nhìn Lục Cô Quang, trong mắt chỉ thấy Nhậm Hoài Tô.

Nàng không dừng nổi giận, lão hoà thượng sắp vào áo quan chẳng coi ai ra gì, Nhậm Hoài Tô muốn hoàn tục cưới vợ, ai có thể ngăn cản? Tam vương gia là cái thá gì, quản được chuyện y cưới vợ hay sao? Nàng mặc kệ luồng thánh khí mãnh liệt đang đè nén quý khí toàn thân trong chùa, nghiêng răng bước theo y.

"Tam vương gia?" Nhậm Hoài Tô cau mày, cũng có phần kinh ngạc. Mỗi năm người trong cung đều ghé chùa Bích Phi bái tế cầu phúc, y không lạ gì Tam vương gia Vân Tứ, vị vương gia này là con trai út của tiên hoàng, chưa quá ba mươi tuổi nhưng đã lo chuyện tế tự nhiều năm. Đương nhiên, mặt mũi Tam vương gia Vân Tứ tròn méo ra sao thì y không nhớ, càng không có giao tình riêng tư nào, nay Vân Tứ lại tìm tới cửa chỉ vì chuyện y hoàn tục cưới vợ, y cũng rất bất ngờ.

Nhậm Hoài Tô và Lục Cô Quang nối nhau bước vào Đại Hùng bảo điện trong chùa Bích Phi.

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 11.2

Vân Tứ quả nhiên đang ở đấy.

Lục Cô Quang chỉ thấy một người đàn ông trung niên vận hoa phục mà không phải triều phục, đang đứng trong điện. Nghe thấy tiếng bước chân, người đó ngoảnh lại, phát tay... Nàng còn chưa kịp nghĩ gì, bốn góc bảo điện bất thành linh loé lên bốn luồng sáng lạ, lập tức mấy mươi người bên ngoài xông vào, tiếng mõ vang lên lóc cóc, tiếng kinh chú kỳ dị vang vọng, nháy mắt toàn thân nàng bị rút sạch sức lực. Bốn tia sáng cổ quái đan chéo nhau xuyên qua, thịch một tiếng, nàng được ai đó ôm gọn vào lòng, ngạt nhiên ngược đầu, chỉ thấy gương mặt hờ hững không mấy may gọn sóng của Nhậm Hoài Tô ở phía trên, có thứ gì đó ấm nóng thấm ướt người nàng, là máu.

Bốn luồng kỳ quang là bốn sợi tơ màu trắng tái, phát ra ánh sáng êm dịu, vừa nhìn đã biết không tầm thường. Giờ đây bốn sợi tơ ấy có hai sợi xuyên qua hai vai Nhậm Hoài Tô, hai sợi còn lại xỏ qua hai chân y, ghim chặt lấy y. Lục Cô Quang thất kinh, vật ấy bắn ra nhanh như ánh chớp, nếu không có Nhậm Hoài Tô ôm lại, chúng cũng đã xuyên qua người nàng.

Máu Nhậm Hoài Tô không chảy nhiều, chỉ đủ ướt vạt áo trước của nàng đã ngừng. Liệu có phải máu y bị nàng uống mất quá nhiều, cho nên sắp cạn rồi hay không? Nhưng cánh tay y ôm nàng vẫn ấm áp, vẫn vững vàng mạnh mẽ thế. Y cần gì phải vậy? Thậm chí có đâm nát tim nàng cũng không chết nổi, y biết nàng sẽ không chết, hà tất phải cứu nàng? Vừa rồi nếu y xoay người bỏ chạy, có lẽ sẽ không bị tơ ghim lại, có lẽ có thể chạy thoát.

“Tam vương gia.” Giọng Nhậm Hoài Tô bình tĩnh ôn hoà, như thể y căn bản không hề bị bốn sợi tơ xoắn bốn lỗ trên người, “Đây là ý gì?”

Biểu cảm Vân Tứ cũng vô cùng thản nhiên, cũng như thể mình căn bản không sắp xếp mai phục ở Đại Hùng bảo điện, dùng bốn sợi tơ quý dị khoá chân Nhậm Hoài Tô, “Hoài Tô đại sư, hoàng thượng thỉnh người ở lại chùa Bích Phi, nơi này là ngôi chùa hoàng gia, phương trượng lãnh bổng lộc triều đình há có thể dễ dàng hoàn tục?”

Nhậm Hoài Tô khép hờ đôi mắt, “Lòng người xưa nay tự do, có vào cửa chùa hay không, có qua khổ hải hay không, đến Phật cũng không thể cưỡng cầu, nữa là hoàng thượng? Ta quyết chí hoàn tục cưới vợ, nay vợ ta đang ở bên, không thể làm phương trượng nữa.”

“Thế ư? Quyết chí hoàn tục là được ư?” Vân Tứ không có vẻ bất ngờ, chỉ gật đầu, nói đều đều, “Giải phương trượng vào võ phòng.”

Mấy vị tăng nhân miệng niệm chú sẵn tới, dùng loại tơ kỳ dị ấy trói chặt Nhậm Hoài Tô, y vẫn ôm Lục Cô Quang vào trong lòng, đến lúc đó bỗng buông ra. Trong mắt Tam vương gia Vân Tứ và những tăng nhân đó, Lục Cô Quang chẳng là gì cả. Trói hai tay y xong, vài vị tăng nhân khênh y lên, đẩy về phía võ phòng phương trượng. Lục Cô Quang kêu một tiếng, kinh ngạc nhìn mấy mươi tăng nhân băng qua bên cạnh nàng như nước cuốn, “Đợi đã...” Nàng đuổi theo một bước, còn chưa kịp hỏi thế này rốt cuộc là thế nào, phía sau đã có người kéo lại.

Nàng ngoảnh đầu, người kéo tay nàng là lão hoà thượng gầy quắt sặc mặt khô héo, cất giọng đều đều, “Thí chủ, xin chậm bước.”

“Người là ai? Các người rốt cuộc là ai? Tên Tam vương gia ấy định làm gì Nhậm Hoài Tô?” Nàng nghiêng răng quả, “Không phải y đã thôi làm hoà thượng thôi làm phương trượng rồi ư? Lễ nào luật pháp triều đình có quy

định hoà thượng một khi hoàn tục liền bị Tam vương gia dẫn người tới bắt? Y đã làm sai cái gì?”

Lão hoà thượng chấp tay, ”A di đà Phật,” lão vẫn giữ giọng đều đều, ”Thí chủ đã làm vợ phượng trượng, hẳn nhiên không phải người thường, lẽ nào thí chủ không biết chỗ khác biệt giữa phượng trượng và người thường? Trên đời này ai cũng có thể cưới vợ, lão nạp cũng có thể hoàn tục, chỉ phượng trượng là không.”

Nàng sững sờ thoáng chốc, thánh khí và hơi lạnh trong ngôi chùa quý quái này dường như đã xông cả vào lòng nàng, ””Các người... các người.... Các người đều biết y...” Nàng không kiềm được rung mình, rít lên, ”Các người đều biết y không phải là người! Còn nhốt y ở đây, lừa gạt y, rốt cuộc là vì sao?”

Lão hoà thượng chậm chạp quay đi, nhìn về hướng Nhậm Hoài Tô bị đưa đi, thần sắc không đổi, nhưng trong đôi mắt ánh lên một cái nhìn kỳ dị, ”Bởi vì... Đế vương vô năng động thiên hạ, vạn vật hưng suy nhất nhân chi (*). Thí chủ, y sinh thời là vương tướng bất bại, chết đi thành tà ma sức mạnh đủ diệt nhân gian, một nhân vật như vậy... Dù có phải dốc toàn bộ tài lực quốc gia, đế vương cũng phải nắm được y trong tay.” Lão âm trầm nói, ”Điều đáng sợ nhất là người này bắt đầu biết suy nghĩ, không còn nghe lời, thí chủ nói có phải không?”

(*) Đế vương vô năng thì thiên hạ có biến, hưng suy của vạn vật tùy thuộc vào một người.

Nàng cười gằn một tiếng, ”Tuy y không phải người, nhưng y muốn làm gì thì làm, thích ra sao thì ra, đế vương cản được sao? Hhoàng thượng muốn nắm y trong tay? Nắm bằng cách nào? Y không phải người, y không chết, y một địch vạn người, chỉ bằng mấy sợi mà muốn Nhậm Hoài Tô phải cúi đầu nghe lệnh? Nực cười!” Nàng giữ tay áo định bỏ đi. Nhậm Hoài Tô đến tử long trời giáng còn không sợ, mấy sợi tơ làm gì được y?

Lão hoà thượng không đáp, hoặc có lẽ lão cũng biết dù mấy sợi tơ ấy có sức mạnh tày trời, cũng chẳng thể trói buộc Nhậm Hoài Tô được bao lâu nữa, một hồi sau, lão buông lời chậm rãi, "Lão nạp không hoàn toàn đứng về phía vương gia, năm xưa phương trượng đã chịu nhiều khổ sở..." Giọng lão nặng nề tử khí, và cũng chính tử khí đó khiến lời nói lão càng trở nên thâm lương, "Nhưng toàn thân phương trượng chịu Phật khí trấn áp, một khi Phật tâm không kiên định, động tình cưới vợ, phong ấn Phật môn tất bị phá vỡ, chỉ sợ hậu quả không thể tưởng tượng nổi."

"Phong ấn Phật môn/" giờ nàng lại đâm ra kinh ngạc, trên người Nhậm Hoài Tô còn có Phật ấn? Vậy mà nàng không phát hiện, nhưng nghe lão hoà thượng nói "năm xưa phương trượng đã chịu nhiều khổ sở...", mắt nàng bỗng loé sáng, lão hoà thượng này tuổi tác đã cao, hẳn sẽ biết chuyện năm xưa. "Ta biết các người sợ sau khi y biến thành thi mị, việc đầu tiên sẽ là tìm hoàng thượng tính nợ cũ, hoặc đại khai sát giới, tuyệt diệt nhân gian, nhưng không sao..." Nàng nói không hề kiêng dè, "Dù sao ta cũng không phải là người, nếu thực sự có ngày đó, ta làm bạn với y là được."

Lão hoà thượng ngẩn ra, trong mắt loé lên cái nhìn kinh ngạc, lại nghe nàng nói, "Nhưng nếu người nói cho ta biết năm xưa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói không chừng ta sẽ có cách để y vĩnh viễn không bao giờ đồ sát thiên hạ." Nàng lôi Huyết Lưu Hà ra trưng đưa trước mặt lão hoà thượng, "Nói cho ta biết năm ấy đã xảy ra chuyện gì?"

Lão hoà thượng nhìn Huyết Lưu Hà chăm chú, "Đây là..."

"Vật trừ tà." Nàng lạnh lùng đáp, một tay thành linh bóp cổ lão hoà thượng, "Nói! Năm ấy đã xảy ra chuyện gì?"

Nhậm Hoài Tô bị giải vào võ phòng phương trượng, vừa bước vào võ phòng, khối Tuý Hoàng Ngọc tức thời toả ra ánh sáng, những tia chớp sáng loà đánh vào người y như sét giáng sấm rền, tính ra khoảng bảy tám đợt.

Ngày ấy một tia chớp có thể đập vỡ nền điện, nhưng bảy tám tia sét này đánh vào người Nhậm Hoài Tô chỉ khiến mặt y hơi tái đi.

Vân Tứ đứng ở nửa lạnh lặn của căn phòng, thông thả lật giở thư tịch năm xưa lưu lại, "Phượng trượng, bản vương không có ý mạo phạm, chỉ cần phượng trượng đồng ý ở lại chùa tiếp tục thanh tu, không nhắc đến chuyện hoàn tục nữa, hoàng thượng sẽ bỏ qua mọi chuyện trước đây."

Nhậm Hoài Tô lắc đầu, "Đã bái thiên địa, đã thành phu thê." Y rất ít khi nói chuyện, Vân Tứ chỉ được biết dáng vẻ đoan chính ôn hoà của y, không ngờ y lại cố chấp đến vậy.

"Người có biết mình đang làm gì không? Người..." Tam vương gia nhíu mày, thoáng ngập ngừng, "Người tuyệt đối không thể hoàn tục thành thân."

Nhậm Hoài Tô mặc tơ xỏ ngang người, đứng rất an nhiên, "Vì sao?"

Vân Tứ thở dài, xoay lại, nhìn những vết thương trên người y, "Hoài Tô phượng trượng, lẽ nào người không hề phát giác? Thế xác người không giống người thường, người... người..." Y chỉ bức hoạ trên tường, "Mỗi ngày người đều nhìn thấy bức tranh này, có biết người trong tranh là ai không?"

Nhậm Hoài Tô thân sắc an tĩnh phẳng lặng, đợi y nói tiếp.

Vân Tứ đã buột miệng một câu, đánh phải từ tốn nói tiếp, "Người này là đại tướng quân khai quốc của bản triều, vì triều đình lập chiến công hiển hách, về sau... về sau bị kẻ gian hãm hại, mất đi ký ức, hoàng thượng bèn mời y ở lại Bích Phi tự này nghỉ ngơi, tạm nhậm chức phượng trượng." Tuy lời nói kín đáo, nhưng ý tứ đã rõ ràng.

Nhậm Hoài Tô lắng nghe kỹ lưỡng, sắc mặt vẫn hững hờ, không hề biến hoá. Vân Tứ thở phào nhẹ nhõm, cho rằng Nhậm Hoài Tô đã hiểu và tin, định nói tiếp, bỗng nghe y lên tiếng, "Người thuở dựng nước, đến nay cũng

gần trăm tuổi.” Y nhìn Vân Tứ bằng cái nhìn trầm tĩnh, ‘Vương gia nếu đã có lòng cho biết, tất đã được lệnh trên, ta chỉ hỏi vương gia một câu.’

“Câu gì?” Vân Tứ buột miệng hỏi.

“Ta...” Nhậm Hoài Tô bình tĩnh hỏi, “Không phải thân người?”

Vân Tứ suy nghĩ rất nhanh, đáp tức khắc, “Phải, năm đó người bị kẻ gian hãm hại, thân xác không phải thân người, cho nên phương trượng tuyệt đối không thể hoàn tục. Trận pháp trấn tà ở chùa Bích Phi có thể trấn áp quỷ khí trên người phương trượng, Tuý Hoàng Ngọc có năng lực trừ ma, nếu phương trượng hoàn tục, quỷ khí bộc phát, thì sẽ mất hết thần trí, sinh linh đồ thần.” Y diễn giải hùng hồn, “Phương trượng năm xưa vì nước vì dân, công lao truyền suốt thiên thu, lòng trung với hoàng thượng đất trời chứng giám, dù nhất thời quên đi quá khứ, nhưng chuyện lớn thế này tất cũng...”

Y chưa kịp nói xong, bốn sợi tơ trên người Nhậm Hoài Tô đã dẫn lịm tắt, rồi đứt bực từng đoạn. Bốn lỗ máu trên người Nhậm Hoài Tô từ từ lành lại. Giọng Vân Tứ càng lúc càng bé, không khỏi biến sắc mặt, dù được cha chú kể lại rằng người này là một thi mị hiệu sát bạo ngược, nhưng từ nhỏ đến chùa Bích Phi bái tế, chỉ thấy y như gió lành trăng sáng, không mấy may đáng sợ, giờ đây chính mắt trông thấy những biến hoá phi nhân loại này mới hoảng sợ biến sắc.

Nhậm Hoài Tô đứng yên tại chỗ, hai kẻ đang chế ngự y thấy tơ đứt cũng tái mặt, nhưng y không ra tay với Vân Tứ, cũng không ra tay với hai vị tăng nhân. Vân Tứ nói được một nửa, giọng bắt đầu nhỏ dần, cuối cùng im bật không ra tiếng. Nhưng Nhậm Hoài Tô vẫn nghe chăm chú, đợi chốc lát không thấy Vân Tứ nói tiếp, mới bình thản bảo, “Chuyện năm xưa, ta sẽ nhớ ra thôi, vương gia không cần lo lắng.”

Vân Tứ nghe câu này mà toàn thân rét giá.

Kẻ này không hay nói chuyện, một khi đã nói, thì không có lời nào là lời sáo.

Y nói y sẽ nhớ ra thì nhất định sẽ nhớ ra.

Vân Tứ thảm hại đến mức chỉ muốn quay đầu bỏ chạy, một khi y nhớ lại chuyện xưa, một khi ra tay báo thù, hoàng triều họ Vân biết tìm đâu đường sống? Miễn cưỡng trấn định tinh thần, y ho một tiếng, "Hôm nay đã đắc tội nhiều, hoàng thượng cũng là nghĩ cho phương trượng ngày sau..."

"Vương gia." Nhậm Hoài Tô nhìn y, "Người mà không phải người, không phải người mà là người, vạn vật bao la, đều là chúng sinh."

Vân Tứ cười rầu rĩ, "Phương trượng kiến giải tinh diệu."

"Phật tâm rộng lớn, chứa được đồ đao, chớ nên dù là đồ đao, vẫn có thể buông bỏ." Y từ tốn, "Cũng dám buông bỏ."

Vân Tứ nín lặng, hồi lâu sau mới gật đầu, "Y của phương trượng, bản vương sẽ bẩm lại hoàng thượng."

Nhậm Hoài Tô xoay người đi, Vân Tứ cau chặt hai mày, vung tay, mấy mươi vị tăng nhân dồn lại chỗ y, lặng lẽ bước ra ngoài.

Ý của Nhậm Hoài Tô là, dù y không phải người, dù có nhớ lại chuyện năm xưa cũng không mặc sức giết chóc. Nhưng Vân Tứ vẫn âu lo, nếu kẻ này vẫn giữ tính cách của Nhậm tướng quân thuở ấy, một khi thực sự nhớ ra, thì lời bảo đảm hôm nay có là gì?

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 11.3

"Hoà thượng điền..." Bên ngoài có một người xông vào võ phòng phương trượng, Vân Tứ lách người nhường đường, Lục Cô Quang vừa đặt chân vào trong, Túy Hoàng Ngọc lóe sáng, Nhậm Hoài Tô giật mình, một tay cuốn lấy eo nàng lao thẳng ra ngoài. Chỉ nghe ầm một tiếng, tia sét trù tà của Túy Thần Ngọc không trúng mục tiêu, chọc một lỗ thủng to trên một bên vách ngôi chùa. Vân Tứ dùng khước mắt liếc qua Lục Cô Quang, dẫn theo đám hoà thượng chậm rãi lui xuống.

Lục Cô Quang ngoảnh lại, vẫn chưa hoàn hồn, "Đấy... Đấy là cái gì?"

Nhậm Hoài Tô xoa đầu nàng, "Là Túy Hoàng Ngọc cảm ứng được quý khí trên người cô."

Nàng buột miệng hỏi, "Vậy người đứng trong đó có bị đánh không... á!" Đột ngột nhận ra mình lỡ lời, lại thấy y chỉ thở dài rất khẽ, sắc mặt như thường, nàng tức thời biến sắc, "Người biết rồi?"

Y gật đầu. Nàng tóm cổ áo y, "Làm sao người biết? Người nhớ ra rồi?"

"Vừa rồi Tam vương gia thẳng thắn cho biết, ta không phải người, mà là lệ quý cương thi đang bị bí pháp Phật môn trấn áp." Y hơi biến sắc, ngữ điệu vẫn bình tĩnh ôn hoà, "Nói ra hồ thẹn, mấy mươi năm qua, ta không biết mình không phải người, gây nhiều phiền phức cho người khác..."

"Im miệng!" Nàng quát lớn rồi khựng lại, đưa tay ôm thắt lưng y, "Hiện tại người không phải người, người đã biết mình không phải là người rồi,

vậy... Chuyện cứu thế chẳng liên quan đến người, chúng ta... Chúng ta sống cuộc đời của chúng ta, có được không?" Nàng bất giác dịu giọng, "Người đã không phải là người, vậy thế gian này sống hay chết, tồn hay diệt, đều chẳng liên can gì đến người nữa..."

"Cô Quang." Y vẫn khẽ vuốt ve tóc nàng, trong đôi mắt là ánh nhìn vô cùng dịu dàng thương mến, nàng trông thấy nhưng không dám tin, chỉ nghe y nhẹ giọng "Là người cũng được, là quỷ cùng đành, ta không thể khoanh tay bỏ đi, chuyện nên làm không thể không làm."

Nàng biết ngay y sẽ trả lời như thế, buông tay, lùi lại một bước, mặt dày sương giá, "Người muốn nói... Muốn nói rằng, dù người đã biết người không phải là người, biết thế gian này có diệt vong hay không chẳng liên can gì đến người, nếu giết ta là có thể cứu thế, thì người vẫn giết, có phải không?" Nàng nhìn y lạnh nhạt, "Ta thực sự không hiểu vì sao? Người không phải là người, người không biết khi họ phát hiện người không phải là người, họ sẽ đối xử với người thế nào đâu! Họ sẽ tìm đủ mọi cách thăm dò người, dùng đủ phương pháp kỳ dị nhất hòng giết chết người, sẽ không ai tin người, không ai gần gũi người, khi họ phát hiện ra không cách nào làm người chết được người biết họ sẽ thế nào không? Họ sẽ rất vui... Giống như tìm được một món đồ chơi mới, mỗi khi phát hiện ra đặc điểm nào đó của người khác với con người họ đều hưng phấn không thôi... Người có hiểu không? Chúng sinh bình đẳng là gì chứ? Nhân tính bản thiện là gì cơ? Ta chưa từng trông thấy..."

Họ sẽ tìm đủ mọi cách thăm dò người, dùng đủ phương pháp kỳ dị nhất hòng giết chết người...

Rõ ràng nàng phản nộ vì thế giới này bất công với y, nhưng ong một tiếng, bên tai y chùng như văng vẳng nhưng âm thanh kỳ dị như không như có, có tiếng đao kiếm hay xích sắt, tiếng đồ kim loại và tường đá va chạm, có lửa... Có lửa cháy rần rật... Bỗng dưng, y nhớ lại một câu chuyện cũ.

Y nhớ một căn phòng đá, bốn phía đều là tường, y không tìm thấy cửa. Y bị xích sắt nặng nề trói chặt, một cái lồng sắt khóa chân y. Mỗi ngày đều có vài người mang mặt nạ tới nhìn y kỳ dị, tay họ cầm hình cụ hoặc đao kiếm, hoặc thuần thực hoặc vung về tra tấn y. Y không biết họ từ đâu đến, cũng không biết họ đi khỏi từ đâu, những người đó chưa bao giờ tới hai lần, dùng đủ cách lạ thường thí nghiệm xem phải làm thế nào y mới chết.

Y nhớ những giọng nói. Có người nói "Đây là ma đầu ăn thịt Ngôn Nhi nhà ta, đây là đại tướng quân Ngôn Nhi nhà ta đi theo... Nghe nói Vô Thủy cung cháy thành tro rồi, y vẫn chưa chết... Có phải đã thành tinh rồi không?" Còn có người thì thào, "Nghe nói bỏ đói bảy ngày vẫn sống..." "Thế à? Không biết lột da thì có sống nổi không..." "Suyt... Nghe nói hoàng thượng từng tự mình rót nước vào da y, định lột da... Đây là ma đầu ăn thịt mấy ngàn người cơ mà..." "Ăn thịt người nhiều nên hoá tà ma... Ta chém cho một đao thậm chí không rên một tiếng..." "Suyt... Nghe nói ma đầu này võ công rất giỏi, cũng vì võ công quá giỏi, cho nên đốt không cháy chém không đứt, ta đã đề nghị với quan chủ hình, mặc kệ y sống hay chết, chúng ta xây cho y cái quan tài đá, chôn sống y là được, báo thù cho A Bính nhà ta..."

Tiếng người xôn xao và nhỏ vụn xa dần, y nhớ không lâu sau đó không còn ai tới nữa, có người dụi tắt ngọn đuốt trên vách đám bốn bề là bóng tối vô biên, không có người, cũng không có thanh âm. Dần dà y bắt đầu mong những người kia sẽ tới, mong có ai đó xuất hiện trong bóng tối, cho y nghe chút tiếng động, y mong mình mau chết... đó là chút hy vọng le lói sáng trong mỗi ngày của y, dường như chỉ còn có một chuyện để chờ đợi, ngoài điều đó ra, chẳng còn gì nữa cả.

Không ai nói chuyện với y, trước mắt y mênh mông bóng tối, cả người từ trên xuống dưới không thể nào động đậy, không một chút thanh âm.

Bóng tối bốn bề dường như bị khuếch đại đến vô cùng, lại dường như bị thu hẹp đến cực độ. Y tưởng như mình đang bị ụp trong một cái lồng rất

nhỏ, chỉ cần rướn đầu về trước sẽ đụng ngay tường rắn, tứ chi bị cùm trên tường vốn có thể nhúc nhích, nhưng trong tâm lạnh tuyệt đối, lại khiếp sợ không dám nhúc nhích... Y sợ chỉ cần nhúc nhích là sẽ va phải những bức tường rắn, những bức tường không thể nào phá vỡ.

Sẽ chứng thực rằng mỗi hơi thở của mình đều là hơi thở cuối cùng trước khi lịm tắt.

Bất luận sự vùng vẫy nào cũng là bé mọn.

“Này?” Cánh tay bỗng bị ai đó lay mạnh, Nhậm Hoài Tô giật nảy cả người, chỉ thấy Lục Cô Quang đang cau mày nhìn y, “Sao thế?” Y lắc đầu, nỗi tuyệt vọng khiến người ta điên dại vẫn còn đọng lại trong tâm, y không cách nào diễn tả nó bằng ngôn ngữ, đờ đẫn nhìn Lục Cô Quang, nhất thời im lặng.

Nàng rơi vào đôi mắt hoảng hốt của y. không biết y nghĩ gì, trong đôi mắt tuyệt đối kiên định hừng hờ của người này lại để lộ nỗi hoảng loạn, điều đó làm nàng xót thương. Nàng ghé tới ôm lấy thắt lưng y, vuốt lưng y, dịu giọng thì thầm, “Này, ta không chửi rủa thể nhân của người nữa, ta tin rằng trong nhân thể cũng có người tốt, ví như Cơ Nhị, ví như Hồng Thế Phương. Người muốn làm gì thì làm nấy, muốn cứu thế thì cứu thế, ta bầu bạn với người.” Nàng vuốt má y, làn da dưới ngón tay nhẵn nhụi, nhưng không còn ấm áp nữa, lại hơi buốt giá, “Người đừng nhìn ta như thế.”

“Ta...” Y khẽ trút ra một chữ, cúi đầu ôm lấy nàng, kê mặt lên vai nàng, không nói nữa.

“Ta đã hỏi Vong Quy,” nàng vươn thẳng người, chống đỡ sức nặng từ y, thì thầm, “Lão hoà thượng nói rằng... năm xưa người chịu rất nhiều khổ sở, dù lão thà chết cũng không chịu kể cụ thể là chuyện gì, nhưng nhất định phải tệ hơn ta nhiều lắm.” Nàng dịu dàng, “Nhưng nếu đến người còn không

hận, đến chuyện mình không phải là người vẫn thần nhiên chấp nhận, dù vậy vẫn muốn cứu thế, vậy ta làm cùng người.”

Y mở mắt ngược lên,”Phải, bất luận là người hay là quỷ, đã là vạn thánh linh, thì không thể phũ tay bỏ đi.”

Hoà thượng diện không biết vừa nảy nghĩ tới điều gì, mà để lộ ánh mắt ấy. Nàng thầm thở dài, hứa hẹn đủ điều, thấy ánh sáng dần nhen lên trong mắt y, khôi phục phong thái kiên định bình thần như thường ngày, bèn thở phào, cũng vui lên theo,”Vậy vừa rồi người nghĩ đến chuyện gì? Sao Tam vương gia lại bỏ đi? Chúng ta phải làm cách nào để phá diêm trời?”

Thực ra nàng chẳng quan tâm chuyện gì trong ba câu hỏi ấy, nàng chỉ muốn từ này cũng hoà thượng diện tìm một hang quỷ ẩn cư, ngắm nhân gian chìm trong khói lửa, thân chất thành núi, trời long đất lở, há lại không vui? Nhưng nàng không muốn lại thấy ánh mắt vừa rồi của hoà thượng diện nữa.

Một cái nhìn... có thể coi là... kinh hoàng.

Một cái nhìn... như thể nếu y không làm việc ấy, y sẽ vỡ nát thành từng mảnh nhỏ.

“Ta nhớ ra một địa lao.”Giờ đây nói đến địa lao, thần sắc Nhậm Hoài Tô vẫn duy trì bình thần,”Tam vương gia nói ta bị kẻ gian thâm hại, hẳn vì thế ta bị nhốt vào địa lao.”

“Hả?” Nàng đâm ra bất ngờ, dù là cuốn sách của Sở Thù Trân hay điều tra của Cơ Nhị đều không có đề cập đến việc tướng quân che mặt từng bị nhốt vào địa lao, đây hẳn là chuyện tốt cùng cơ mật. Lại nghe y kể,”Nhưng có rất nhiều người tới thăm, trong đó có rất nhiều... gia quyến của binh sĩ chết trận trong chiến dịch Hoang Lang Dã.” Y hơi ngập ngừng,”Có thể đưa nhiều người đến thăm như vậy, chốn địa lao này nhất định không phải ở trong cung.”

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 11.4

Nàng gật đầu, “Năm xưa người và Thẩm Chiên Đàn bị thi triển thuật phân chia thánh khí, người có còn nhớ ở nơi nào hay không, dùng thuật pháp nào để phân chia?” Trong lòng lại thầm nghĩ: Địa lao lại có thể để nhiều bách tính vào ra, vậy nhất định được dựng riêng cho việc này, có thể thấy kẻ ngày ấy hại người ử mưu đã lâu, người lại không hề biết.

Nhậm Hoài Tô lắc đầu, y không còn nhớ những chuyện đó, ngơ ngác hỏi, “Thẩm Chiên Đàn?”

Nàng cau mày, y không nhớ Thẩm Chiên Đàn, cho thấy nhân vật này không có địa vị trong lòng y. “Chuyện phân chia thánh khí cũng không còn nhớ, vậy trước khi phân chia thì sao? Người đã làm gì khi ấy?”

Y ngược lên, ném cái nhìn vào trong khung cửa võ phòng phương trượng, lướt qua từng cuốn sách trên giá, “Trước đây?” Trong đầu y trắng xoá, hồ như đến cả đường nét quá vãng cũng chưa từng tồn tại, nhưng có một vật dần dần hiện lên.

Một tấm lệnh bài giả.

Y đột nhiên nhớ rõ, có một tấm lệnh bài giả.

Không phải tấm lệnh bài do yêu khí tụ thành, sau đó tan thành hư vô, mà thực sự từng có một tấm lệnh bài giả.

Y nhớ có người dùng Ly Thương lệnh giả điều tả quân Hắc Kỳ rời doanh địa, lệnh họ hành quân cấp tốc ba mươi dặm hạ trại. Khi y phi ngựa đuổi tới, kẻ ấy dùng lệnh bài giả làm tin, hẹn gặp y ở rừng mai bên ngoài Liễu Vân tự.

“Liễu Vân tự?” Y lẩm bẩm.

Mặt Lục Cô Quang loé sáng, “Liễu Vân tự! Sao lại không nghĩ tới nhỉ? Thấm Chiên Đàn để tóc tu hành trong chùa Liễu Vân, ở đó nhất định có manh mối!”

Liễu Vân tự thành Mậu Uyển là một ngôi chùa cổ ngàn năm. Không giống với chùa Bích Phi, chùa Liễu Vân thường ngày hương khói nghi ngút, hôm nào cũng có người đến thắp hương cầu nguyện hoặc lễ tạ. Khi Nhậm Hoài Tô và Lục Cô Quang đặt chân vào chùa, đang là mùng một, trong chùa người gười chen chúc, hương hoả sức nước xua loãng không ít thánh khí Phật môn nơi đó, Lục Cô Quang bước vào ngôi chùa ngàn năm mà không cảm thấy khó chịu, một phần cũng bởi công hiệu hộ thân của Cực Nhật Châu.

Xếp lại tán ô che đầu, tán ô che cho nàng giữa ban ngày ban mặt dưới trời quang mây tạnh đã thu về không ít ánh mắt hiếu kỳ từ kẻ khác, nhưng Nhậm Hoài Tô hoàn toàn lơ đi, ngược nhìn bốn phía. Lục Cô Quang vươn tay tóm lại một vị tiểu hoà thượng gần đó, nắm ngón tay khoá cổ họng tiểu hoà thượng, găm gừm, “Nghe nói có một người tên Thấm Chiên Đàn từng ở đây, người có biết không?”

Tiểu hoà thượng nọ chỉ độ mười hai mười ba tuổi, bị bàn tay lạnh cóng của nàng kiềm họng, sợ quá suýt oà lên khóc. Một tăng nhân trẻ tuổi phía sau vội vàng chạy tới ngăn lại, chấp tay thưa, “Nữ thí chủ có chuyện chi từ từ bàn bạc, sư đệ vẫn còn nhỏ tuổi, không biết đặc tội thí chủ chỗ nào xin hãy nói với bản tăng.”

Lục Cô Quang thả tiểu hoà thượng, vươn tay định làm lại y hết, tóm lấy cổ tăng nhân trẻ tuổi quát hỏi. Nhậm Hoài Tô khẽ vung tay áo ngăn cánh tay nàng, hành lễ với tăng nhân hỏi, "A di đà Phật, dám hỏi trong Liễu Vân tự liệu có một thiên viện, trong ngoài thiên viện trồng đầy hoa mai?"

Tăng nhân trẻ tuổi ngạc nhiên nhìn y, gãi gãi cái đầu trọc, "Bên ngoài chùa Liễu Vân rừng mai tựa biển, vốn là mỹ cảnh trứ danh của thành Mậu Uyển." Nhậm Hoài Tô lắc đầu, mắt khép hờ, rồi lại mở choàng, "Một giống mai đặc biệt... Hoa nhỏ màu xanh, mùi hương cũng khác lạ."

Tăng nhân trẻ tuổi ngây người, mặt hơi biến sắc, "Thí chủ..."

Nhậm Hoài Tô thần sắc điềm tĩnh, "Giống mai đó... tên là Thanh Ngọc Án, độc nhất vô nhị."

Lục Cô Quang sững người, lòng thầm cả thấy kỳ quái, tự lúc nào y nhớ lại nhiều chuyện như thế, mà không tỏ thái độ gì, không hề nói ra,? Lẽ nào năm xưa Nhậm Hoài Tô từng ghé chùa Liễu Vân? Bằng không sao y lại biết nơi đây có giống mai tên Thanh Ngọc Án?

Tăng nhân trẻ tuổi nọ nhìn y đăm đăm, thần sắc vừa kinh ngạc, vừa mơ hồ sợ hãi, vươn tay chỉ về phía đông nam sau chùa, "Người... người..."

Nhậm Hoài Tô nói, "Xin đa tạ." Y nắm tay Lục Cô Quang chậm rãi đi về hướng đông nam.

Tăng nhân trẻ tuổi giật mình hoảng hồn, sắc mặt đại biến, bật người lao về thiên viện phương trượng. Một vị tăng già bị y xông vào, hỏi có chuyện gì. Tăng nhân trẻ tuổi lắp bắp, "Có người... có người tìm tới viện Phủ Tâm." Vị tăng già cũng cả kinh biến sắc.

Phía đông nam chùa Liễu Vân, lưng chừng góc đông nam sườn núi Mân, có một đình viện lẻ loi. Phía bên ngoài nhánh mai như sắt, mùa này hoa chưa nở, lá trổ trên cây không có màu xanh biếc, mà mang sắc đen hơi điểm

lục, nếu thực sự nở hoa màu xanh nhạt, thì thực là một vẻ đẹp riêng, nhưng hiện tại không nhìn ra được.

Tường vây đình viện và đại môn phủ đầy bụi bặm, hoang phế đã lâu, ba chữ “Phủ Tâm viện” trên tường phai màu không nhìn rõ, nhưng vẫn có thể thấy dấu đó dấu vết tuần nhả đỉnh bạt năm xưa. Lục Cô Quang lại gần cổng viện, cau mày, “Chùa Liễu Vân hương hoá thịnh vượng, sao đến cái thiên viện cũng không dọn dẹp gì cả thế này? Đã bao nhiêu năm không sửa sang rồi? Toàn là cỏ dại.”

Cỏ dại trong viện đã cao ngang vách tường, cây dại cành nhánh tua rua. Nhậm Hoài Tô vẽ một vệt lên cửa viện, chỉ thấy cánh cửa vụt loé lên kim quang, hai người đều giật mình, chẳng ngờ nơi này có phong ấn, chẳng trách sư sãi chùa Liễu Vân không chăm lo nổi, người thường không thể bước vào đây nửa bước, lại gần ba bước đã bị đánh bật ra.

“Phong ấn?” Lục Cô Quang lẩm bẩm, “Đây có lẽ là nơi ngày xưa Thẩm Chiên Đàn từng ở? Nhậm Hoài Tô, người không nhớ Thẩm Chiên Đàn, sao lại nhớ nơi đây?”

“Thẩm Chiên Đàn?” Nhậm Hoài Tô hỏi lại, hồi lâu sau, y bình tĩnh nói, “Ta hình như đã từng đến đây, có người dùng lệnh bài giả lập một ước định với ta ở nơi này.”

“Ước định gì?” Lục Cô Quang thuận miệng hỏi, nàng nhìn quanh quất bốn phía, phong ấn trên cửa viện là thuộc về nhà Phật, nếu pháp lực không cao nàng có thể dùng quạt quý mở ra, như đã mấy mươi năm nay không ai phá được, có thể thấy pháp lực cao sâu khó dò.”

“Ước định gì...” Nhậm Hoài Tô dăm dăm nhìn vách tường khu đình viện hoang phế nhiều năm, “Ta cũng đã quên, nhưng chỉ cần bước vào đây, hẳn mọi việc đều có đáp án.”

“Thật sao?” Nàng bỗng thấy buồn cười, “Linh cảm của người?”

Y gật đầu rất nghiêm túc, đã ra khiến nàng mất hứng, chỉ thấy Nhậm Hoài Tô dùng ngón tay viết một chuỗi tiếng Phạn lên cánh cửa, trên cánh cửa kim quang lấp lánh, bay tán mát trên từng không, tan biến. Nàng giật mình, né luồng bụi ấy, ngược mắt nhìn, chỉ thấy bên trong cỏ dại rậm dày, có những gốc cây đã mọc cao chọc trời, mấy gian nhà nhỏ xác xơ trong bụi cỏ, không thể nhìn ra đây từng là nơi ở của một vị hoàng thân.

Nhậm Hoài Tô bước tới một bước, chân bỗng khựng lại. Lục Cô Quang nhìn theo ánh mắt y, thấy giữa khoảng sân trước rậm rịt cỏ cây có vài nơi trụi lủi, để lại từng vết tích cháy sém, nhìn kỹ lại, là một thể trận khổng lồ.

Pháp trận được vẽ trên đất, không biết dùng gì để đốt, đến nay vẫn có thể nhìn rõ trận hình và bùa chú, mấy chục năm nay không mọc một ngọn cỏ mầm cây, thậm chí bụi bặm cũng không rơi trên đó.

Pháp trận đã tắt chùng như ngưng đọng ở vùng thời không ấy, hồ như vẫn ngửi thấy mùi khói lửa trong không khí.

Nó đã từng được sửa dụng. Lục Cô Quang lặng lẽ nghĩ, nàng trông thấy Nhậm Hoài Tô xem xét pháp trận vài lượt, rồi đi thẳng vào gian nhà nhỏ, nàng bám theo sau y. chợt trông thấy một cái bàn đá giữa sân, mặt đá có khắc bàn cờ, trên bàn cờ đặt vài quân.

Nàng không biết đánh cờ, chỉ bất giác nhìn qua, lại phát hiện ra, chỉ có bàn đá mà không có vết ghế, trên mặt bàn bày một hộp cờ, dưới lớp bụi dày là hai màu cờ trắng đen lẫn lộn. Trong chớp mắt ấy, nàng chợt ngẩn người, chùng như trông thấy cảnh năm xưa từng có một người bê hộp cờ thông dong thả bước quanh bàn, tự đánh cờ với bản thân.

Nàng lắc đầu, ném ý nghĩ kỳ quái đó ra khỏi óc, không có ghế, cũng có thể ghế đã mục từ lâu, cũng không thể nói có một hộp cờ là chỉ một người đánh cờ... Nàng đi theo Nhậm Hoài Tô vào trong, nhanh chóng quên đi cái bàn đá.

Trong gian nhà ngổn ngang vật dụng, dù đã qua mấy mươi năm, đồ dùng đều hư hỏng, nhưng vẫn thấy được dấu vết bị lục soát vội vã, mặc sức đập phá ngày xưa. Trong nhà vốn có rất nhiều sách, nhưng cuốn nào cũng bị xé nát những trang giấy khô ráp ố vàng lợp một tầng dày trên nền đất, dưới bóng quang âm nặng nề, một phần lớn đã hoá thành cát bụi. Những món đồ sứ đều bị đập nát, chấn song bị bẻ gãy, cả chặn giấy và nghiên mực trên bàn cũng bị ném vỡ.

Hai người nhìn nhau, nơi này đã trải qua một cuộc bạo loạn nghiêm trọng đến mức nào mới hư hại nặng nề như vậy? Kẻ đến đập phá phải hận thù chủ nhân sâu sắc đến mức nào mới làm được thế này? Cũng vì bị phá hoại quá triệt để, trong gian nhà không còn lại dấu vết gì liên quan đến “ước định” trong ký ức Nhậm Hoài Tô hay manh mối về chuyện phân chia thánh khí.

Ở hai gian phòng khác, một gian là cầm phòng, một gian là kỳ thất. Trong cầm phòng có ba cây cổ cầm bị đốt cháy, trong kỳ thất nền nhà bừa bộn không biết là bùn đất hay là quân cờ, có lẽ đây là những quân cờ năm đó. Chỉ có một bàn cờ gỗ nằm hiu quạnh, phía trên chằng chịt những vết chém, nhưng nhờ làm bằng gỗ tốt, qua mấy chục năm vẫn chưa mục nát.

Chủ nhân nơi này tinh thông cầm kỳ thi họa, để tóc tu hành, làm bạn với mai, nhưng kết cục lại là mất tích, bị xét nhà phá viện.

Vì sao?

Kẻ này hẹn gặp Nhậm Hoài Tô năm đó, là Thẩm Chiên Đàn ư?

Chủ nhân nơi này, là Thẩm Chiên Đàn sao?

“Này!” Lục Cô Quang chợt vỗ lưng Nhậm Hoài Tô, “Người xem!” Nàng chỉ một bên hông cái bàn cờ còn lại, Nhậm Hoài Tô chăm chú nhìn, trên bàn cờ khắc bảy chữ phân minh: “Ngự tứ Phủ Tâm cư sĩ Thẩm.”

Nơi đây quả là nơi ở của Thăm Chiên Đàn năm ấy, bàn cờ này là quả vua ban, vật vua ban, ai dám ra sức phá hoại? Nàng vốn không hiểu nhân tình, nhưng không phải không biết lợi hại, vật này đã là quả của ngài ngự, nếu không được hoàng thượng cho phép, hoặc hoàng thượng tự mình động thủ, ai dám buôn dao kiếm lên đó?

Nàng hít một hơi hoảng hốt, nơi này... thực sự từng bị xét nhà.

Nhậm Hoài Tô và Thăm Chiên Đàn phân chia thánh khí, cuối cùng Nhậm Hoài Tô hoá thành thi mị, Thăm Chiên Đàn bị sao gia rồi thất tung, ấy là vì sao?

Sẽ chia thánh khí lẽ nào không phải là chuyện tốt? Lẽ nào không phải để có thể phá giải diêm diệt thế, để nhân gian này tiếp tục tồn tại? Sao lại như vậy? Nàng vung quạt quý về phía bàn cờ, rắc một tiếng, bàn cờ nứt toác, Nhậm Hoài Tô giật mình, không ngờ nàng động thủ. Bàn cờ nứt ra, ở giữa có một chỗ hổng, sau khi vỡ toác, một cái hộp rơi xuống.

Hai người nhìn nhau, Nhậm Hoài Tô thoáng cau mày, "Sao cô biết phải đập vỡ bàn cờ?"

Lục Cô Quang nói đều đều, "Ta chỉ nhìn thấy nó không thuận mắt mà thôi?"

Nhưng giữa bàn cờ giấu một cái hộp, hơn nữa cái hộp đó không bị lệ khí sắc bén như lưỡi dao của quạt quý chặt đứt, chứng tỏ chất liệu phi phàm. Nhậm Hoài Tô nhặt nó lên, chiếc hộp bằng gỗ, từ đầu đến đuôi bóng loáng nhẵn nhụi, gần như không hề có kẽ hở, Nhậm Hoài Tô lắc lắc, không biết vì sao, nó mở ra. Lục Cô Quang ngạc nhiên nhìn y, nàng biết đây là một thứ đồ chơi của trẻ con, chỉ không ngờ y cũng biết.

Cái hộp mở ra, nàng ghé lại nhìn, trong hộp đựng vào món đồ, một miếng ngọc thạch màu trắng sữa, một hàng mười hai cái kim vàng rồng ruột, còn có một bức vẽ thiết kế, ngoài ra vật đáng chú ý nhất là một cái

chìa khoá. Một cái chìa khoá có hình dạng kỳ dị, to gấp đôi chìa khoá bình thường, nhưng không biết dùng để mở vật gì.

“Đây là thứ gì?” Lục Cô Quang đưa tay định nhặt lên miếng ngọc thạch, ngọc thạch bỗng bùng lên một quầng sáng, đẩy lui bàn tay nàng, thì ra là một mảnh dung ngọc hàm chứa thánh khí cực mạnh. Nàng kinh ngạc nhìn miếng ngọc không lớn lắm, vật này khác Tuý Hoàng Ngọc, Tuý Hoàng Ngọc phát hào quang trừ tà, sắc bén trong sáng, giống như một bình chứa. hoặc những món trang trí làm pháp khí, lượng thánh khí mà một miếng dung ngọc to thế này hút được chỉ sợ khó có thể đo đếm, chẳng trách nàng bị đẩy lùi.

Nhậm Hoài Tô chậm rãi mở ra bức vẽ.

Đó là một sơ đồ vẽ lại rất cụ thể một cung điện, cung điện dựng theo hình bát quái, toàn cung điện là một mê cung, nếu có ai lạc vào, chỉ sợ vô pháp thoát thân. Trên mảnh giấy ghi rõ số người cung điện chứa được, phương vị cửa ngõ, và... chỉ rõ tám chỗ chất củi, dầu và nơi châm mỗi lửa.

Trên bức hoành cung điện, viết ba chữ “Vô Thủy cung” tuần nhã đỉnh bặt.

Gió nhẹ lùa vào qua cửa sổ, mảnh giấy đã nhiều năm tuổi reo lật phật, như sắp rách toát, Nhậm Hoài Tô cầm trên tay, mắt không hề chớp. Lục Cô Quang nhìn một lúc, bĩu môi, “Đây là thứ gì?”

“Dường như là... Có người âm mưu đốt một trận lửa lớn.” Y đáp, “Vô Thủy cung có thể chứa ba ngàn người, trong sách chép... một ngàn sáu trăm chín mươi chín người...”

Lục Cô Quang lại nhìn mảnh giấy, để lộ vẻ chế nhạo, “Người vẽ cái này là Thẩm Chiên Đàn ư?”

“Đúng.” Giọng Nhậm Hoài Tô đều đều, nét chữ trên mảnh giấy và bức hoành ngoài cửa y hết nhau.

“Hừ! Người một khi đã làm ác, thực sự còn đáng sợ hơn quỷ...” Nàng lạnh lùng, “Ta còn tưởng kẻ phân chia thánh khí với Nhậm tướng quân là người tốt nào cơ chứ! Chốn này năm xưa sắp đặt nhả nhận, chủ nhân lại trở tay muốn thiêu chết hơn một ngàn người, còn nhiều hơn số nhân mạng cả đời của một tên ác đồ quen thói cướp đốt hiếp giết.”

Nhậm Hoài Tô gật đầu, “Bất luận mục đích của y là gì, đồ sát sinh linh, thuỷ chung là tội ác tà trời.”

Lục Cô Quang để lộ ý cười giễu cợt, “Đúng, bất kể giết một người hay giết trăm người, bất kể lý do gì, kẻ giết

người đều mang tội ác tà trời.”

Nhậm Hoài Tô thoáng cau mày, “Cô Quang... ta chỉ luận sự mà thôi.”

Nàng lạnh lùng đáp, “Ta cũng chỉ vì luận sự mà thôi.”

“Trước kia cô giết người vì bất đắc dĩ có nỗi khổ riêng, ta có thể lượng giải, chỉ cần sau này sửa đổi, tin rằng người khác cũng có thể lượng giải.” Giọng y vẫn hiền hoà và bằng lặng như thế, “Nhưng bất luận với lý do gì, kẻ lập mưu giết hơn một ngàn nhân mệnh thì chính là ác ma, thực sự khiến người ta rợn người.”

“Phải, bất kể thế nào, hơn ngàn người này không thể ai ai cũng chết không đền hết tội.” Lục Cô Quang nhớ đến nhát kiếm đêm động phòng lại không cam tâm, giễu y vài câu, thấy y nghiêm túc chân thành đến thế, bèn ngouì giận ngay, “Xem ra Thẩm Chiên Đàn tâm cơ thâm trầm, đáng sợ tội đình, toà cung điện này được xây trong hoàng cung, công trình lớn như vậy, một mình y sao làm được?”

“Tất nhiên là được hoàng đế ủng hộ.” Nhậm Hoài Tô trầm ngâm,”Nhưng hoàng thượng lại ra lệnh lục soát tịch thu nơi này, phá huỷ mọi đồ đạc của y... lẽ nào... kỳ thực là mượn đao giết người, rồi sát nhân diệt khẩu ?”

Nàng ngẩn người, hơi bất ngờ khi thấy y suy đoán chuyện”mượn đao giết người” và “sát nhân diệt khẩu”. Kẻ này bình thường kín tiếng, thực ra không hề ngu đần, y chỉ vâng theo lời dạy trong sáng thành tâm, vô tư vô dục của Phật tổ mà giữ mình đoan chính. Nếu bảo y tư duy không theo khuôn phép, y tuyệt đối không thua kém ai.

“Sao lại nói thế?”

“Thiêu chết một ngàn người này là mưu kế của Thấm Chiên Đàn hơn nửa đã được sự đồng ý của hoàng thượng, đây là tất nhiên.” Nhậm Hoài Tô cực kỳ nghiêm túc,”Nhưng thân là đế vương, không thể nhận cái nghiệp sát hại ngàn người, kẻ gánh toaji chỉ có thể là Thấm Chiên Đàn, một khi Thấm Chiên Đàn chịu tội, nhất định phải diệt khẩu.”

“Nhưng y thông minh đến thế, thiết kế được cung điện này, lập mưu giết cả ngàn người, sao không nghĩ đến việc một ngàn người này chết đi mình sẽ không có kết cục gì tốt đẹp? Hậu quả mà đến người cũng đoán được, thì tại sao năm xưa Thấm Chiên Đàn lại không nghĩ ra?” Nàng trừng mắt nhìn Nhậm Hoài Tô,”Quá kỳ quái, vì sao y muốn thiêu chết một ngàn người này? Một ngàn người này là ai?”

Trước mắt Nhậm Hoài Tô nhoáng hiện lên những cảnh tượng, có lửa, có tiếng người... Tiếng rên xiết thảm thiết và tiếng mắng chửi điên cuồng... Y lắc đầu, ném những hình ảnh đó ra khỏi óc,”Ta không nhớ nữa...”

Câu trả lời của y không phải “Ta không biết...” mà là “Ta không nhớ nữa”, mắt nàng loé sáng, thế có nghĩa là, thực ra y từng biết, trận hoả hoạn thiêu Vô Thủy cung quả nhiên có liên quan đến quá khứ của y, nói không

chừng liên quan cả đến nguyên nhân trở thành thi mị của y! Nàng cầm lấy chìa khoá,”Này, dù nơi này bị phá sạch rồi, nhưng vẫn còn một chiếc chìa khoá, có phải chẳng là... đâu đó trong Phủ Tâm viện kỳ thực có mật thất?”

Mật thất...

Hia người bắt đầu nhìn quanh quất, mấy gian nhà nhỏ có thể nhìn xuyên từ đầu đến cuối, không thể có mật thất, nếu thực sự có mật thất, lẽ nào là ở... ngoài sân?

Nơi nổi bật nhất trong sân là trận pháp khổng lồ giữa đám cỏ, hai người ra ngoài, bản năng hướng về phía pháp trận. Lục Cô Quang bất cẩn đá văng một viên cuội trong bụi cỏ lăn lộn cộc vào giữa trận, ánh lửa chợt bùng lên, vù một tiếng, một quầng lửa xuất hiện thiêu đốt dọc đồ hình trận pháp, đốt sạch mớ sỏi đá lăn vào hình trận thành tro bụi, rồi mới dần lịm đi. Lục Cô Quang há hốc miệng, vì sao trận pháp này mấy chục năm vẫn nguyên như cũ, vẫn còn tác dụng, thật khiến người ta kinh ngạc. Ngược lên, chỉ thấy sắc mặt Nhậm Hoài Tô trắng bệch, nhìn chăm chăm vào pháp trận vừa bốc cháy,”Cô Quang, ta nhớ ra rồi...”

Dung ngọc... Kim vàng ròng ruột... Máu... Những lời ôn hoà như gió xuân...

Lửa cháy phừng phừng ở Vô Thủy cung.

Và gian địa lao im câm như chết, cô độc đến khiến người ta phát điên...

Y đã nhớ ra.

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Lang Hồ Ai Kỳ Hung

“Người nhớ ra điều gì?” Lục Cô Quang ngờ vực nhìn y, thì mị... cũng có thể nhớ lại chuyện lúc sinh thời? Y có thể nhớ được đôi chút đã khiến người ta kinh ngạc, giờ chẳng ngờ y lại có thể “nhớ ra”?

Nhậm Hoài Tô nhón lấy kim châm trong hộp, “Mười hai ống châm... là dùng để truyền máu.” Y nhìn thế trận đã kinh qua mấy mươi năm dâu bể vẫn còn nguyên vẹn như xưa, thở dài, “Ta nhớ ra rồi, năm xưa Thẩm Chiên Đàn dùng lệnh bài gia điều động Hắc Kỳ quân, ép ta từ Miển Châu trở về Mậu Uyển, hẹn gặp ta ở Phủ Tâm viện ngoài chùa Liễu Vân.”

“Lệnh bài giả?” Nàng lăm lăm, có chuyện gì quan trọng đến mức buộc phải dùng thủ đoạn này cưỡng ép người ta phải đến theo lời hẹn? Hoà thượng điên dễ tính như thế, hẳn chỉ cần viết một phong thư là đến ngay. Nhưng long nàng lại thoáng trầm xuống, từ nhiều ghi chép có thể thấy, tính cách của Nhậm Hoài Tô lúc sinh thời chỉ sợ rất khác với hiện tại, cũng có lẽ... có lẽ nhất định phải dùng thủ đoạn ấy mới có thể gặp được.

“Lệnh bài giả có chín phần giống với lệnh bài thật.” Nhớ về chuyện năm xưa, giọng y vẫn rất ổn định, chỉ thoáng một chút dao động vừa nãy, nhưng rất nhanh an tĩnh lại, trấn định như thường, “Ta nhớ Phủ Tâm viện năm ấy hoa mai xanh nở rộ, tao nhã vô cùng, không hề giống cảnh tượng ngày hôm nay.”

“Thẩm Chiên Đàn là người như thế nào?” Nàng nhú mày, “Hẹn gì với người?”

Nhậm Hoài Tô ngược lên, trên đầu là một tán cây hoang khô héo, rừng mai trong viện nay chết cả,”Là lời hẹn phân chia thánh khí.” Y thoáng ngập ngừng, nói bằng giọng điệu đều đều,”Năm ấy trời giáng thánh khí vào Thăm Chiên Đàn, không phải giáng lên một kẻ giết người như rạ, tội ác đầy mình như ta.”

“Hả?” Lục Cô Quang vô cùng bất ngờ,”Giáng lên người Thăm Chiên Đàn? Người căn bản không hề biết vì sao y chọn người làm người phân chia thánh khí, y chỉ báo cho người rồi gọi người đến mà thôi? Thật... thật sự rất bất thường!” Nàng dạo một vòng quanh sân,”Linh khí của vạn thánh linh chỉ được khơi gợi bởi một tâm địa trong sáng, một cơ thể thánh khiết. Người xem bức vẽ thiết kế hoạ thiêu Vô Thủy cung, Thăm Chiên Đàn rõ ràng là một ác ma giết người không chớp mắt!”

“Nhưng vào thời điểm đưa ra lời hẹn ở Phủ Tâm viện, y vẫn chưa làm gì cả.” Nhậm Hoài Tô nghiêm túc,”Y là họ hàng bên mẹ của hoàng hậu, phụ mẫu đều đã mất, từ bé tu hành trong chùa Liễu Vân, rất hiếm khi bước chân ra khỏi cửa chùa, hẳn nhiên cả đời chưa từng làm điều ác, không dính vào dục vọng, cũng không lạ khi y có thể khơi gợi vạn thánh linh.” Thoáng ngập ngừng, y lại nói tiếp,”Y tiếp nhận thánh khí, từ đó bách bệnh bất xâm, thậm chí có thể dễ dàng chữa khỏi bệnh tật của người khác. Có một thời gian, cửa chùa Liễu Vân đông đúc như họp chợ, Thăm Chiên Đàn chữa bệnh cho người không nhận một xu, tiếng thơm lan xa.”

“Y thực sự từng là người tốt?” Khoé môi Lục Cô Quang nhếch lên, như cười lại như không.

“Không lâu sau đó, nữ quỷ tìm được y.” Nhậm Hoài Tô thở dài khẽ khàng,”Nam ấy thành Mậu Uyển có ba mươi sáu hộ dân cả nhà bị moi tim mà chết chỉ trong một đêm, trải dài suốt năm dăm, từ ngoại ô vào tận nội thành, chỉ thẳng về phía chùa Liễu Vân, là điềm báo có quỷ nữ xuất tuần. Thăm Chiên Đàn và nữ quỷ chạm trán nhau mấy lần, quá trình thế nào không ai biết rõ, như trước sau y vẫn không bị quỷ nữ bắt đi, mà còn tìm

được một cách để giải quyết vấn đề, chính là tìm một người khác để phân chia thánh khí.”

“Cho nên y mới tìm người?” Lục Cô Quang cười nhạt, “Vị Thầm công tử này tâm cơ thâm trầm, vô cùng đáng sợ, nào có chút đáng vẻ của kẻ tu hành tại gia?”

Nhậm Hoài Tô không đáp lời, một hồi lâu sau mới thông thả nói, “Phép phân chia thánh khí, ngoại trừ pháp trận trên mặt đất, điểm quan trọng nhất là phải truyền máu.”

“truyền máu?” Lục Cô Quang thoáng ngẩn người, bỗng chốc hiểu ra: “thi mị” Nhậm Hoài Tô này lại khác với ghi chép, y có thể nhớ một vài mẫu chuyện, vẫn giữ được lý trí của con người, là bởi vì vẫn chưa hoàn toàn yêu hoá!

Trong thân thể y có máu của một người khác! Lượng máu ấy không thể dung hoà triệt để với máu thịt y, không thể yêu hoá theo, vì vật một phần nào đó trong y vẫn còn giữ được nhân tính.

“Thầm Chiên Đàn đem máu của y nối với ta bởi mười hai ống châm vàng, chia đều thánh huyết cho ta.” Mắt y khép hờ, “Cộng thêm sức mạnh của pháp trận, từ đó về sau, thánh khí trời giáng chia làm hai, thế giới không còn vạn thánh linh, quỷ nữ cũng biến mất.”

“Vậy không phải tốt ư?” Lục Cô Quang cau mày, “Ai nấy đều vui.”

“Cuộc gặp ở Phủ Tâm viện năm xưa, ta đồng ý phân chia thánh khí với y.” Giọng Nhậm Hoài Tô đều đều, gần như không có cảm xúc, “Sau khi thi pháp thành công, ta trở về Miễn Châu. Nửa năm sau hoàng thượng ra chỉ dụ, rằng Hắc Kỳ quân trăm trận trăm thắng, ban cho ta một phủ đệ, chính là Vô Thủy cung.”

Lục Cô Quang nhìn quanh Phủ Tâm viện một lượt, "Năm xưa người chưa từng nghi ngờ y?"

"Chưa từng." Nhậm Hoài Tô quả quyết lắc đầu, "Ta và hơn một ngàn tàn binh Hắc Kỳ quân phụng chỉ về Vô Thủy cung hầu chỉ." Thoáng ngập ngừng, lại cất tiếng đều đều, "Lại chẳng ngờ rằng... Hoàng thượng bảo ta tự tay nhóm tám bó đuốc trước cửa Vô Thủy cung, ta đốt lên rồi, cả cung điện biến thành biển lửa, thiêu chết hơn một ngàn người."

Một bàn tay đưa sang, nắm lấy tay y, lòng bàn tay y hơi lạnh, nàng siết chặt, thì thầm hỏi, "Lúc ấy... người rất đau lòng có phải không?"

Nhậm Hoài Tô nghiêm túc suy nghĩ, rồi từ tốn lắc đầu, "Lúc ấy ta nghĩ gì, giờ đã quên rồi."

Nàng đưa cả hai bàn tay nắm tay phải y, "Này, dù cho người tự tay thiêu chết một ngàn người, ta cũng không để tâm."

Y nhìn nàng, khoé môi thoáng nhúc nhích, chừng như nheo một nụ cười, nhưng nụ cười ấy quá nhẹ, không thể nhận rõ, "Sao đó hoàng thượng giải ta vào đại lao, nhốt rất lâu..." Y hơi cau mày, "Những chuyện về sau ta không còn nhớ rõ nữa, rồi chỉ nhớ được chuyện trong chùa Bích Phi."

"Nhất định là người đã bị người ta hành hạ đến mức biến thành thi mị trong đại lao." Lòng nàng đầy đau xót, một cảm giác trước nay chưa từng có, "Vì sao y muốn hại người?"

Nhậm Hoài Tô mở choàng mắt, "Ta không biết."

"Bất kể vì sao, y hại người, bản thân cũng không được chết yên ổn." Nàng lạnh lùng nói, "Ngày nay thiên hạ không ai quản nổi người, nếu còn cố người muốn hại người như thế, ta sẽ khiến kẻ đó sống không bằng chết."

Y trầm mặc hồi lâu,”Cô Quang.”

Sát khí trên người nàng chưa tan,”Chuyện gì?”

Y trở tay nắm tay nàng,”Ta sẽ dạy võ công thuật pháp cho cô.”

“Hả?” Nàng khó hiểu, sốt ruột nói,”Ta tự biết luyện, có liên can gì tới người?”

Y đáp lời vô cùng nghiêm túc,”Võ công thuật pháp của cô yếu hơn ta, nếu có người hại được ta, cô sao có thể khiến kẻ đó sống không bằng chết?” Y nhìn nàng nói, trong đôi mắt tràn đầy thành khẩn thiện ý.

Nàng ngẩn người hồi lâu, bỗng nhiên nổi giận lôi đình,”Nhậm Hoài Tô! Người cố ý phải không? Ta tốt bụng bất bình thay người, người lại cố tình bắt bẻ cố tình chế giễu ta đánh không lại người?Người đừng tưởng người là thi mị là tướng quân thì hơn người một bậc, nếu có một ngày!” Nàng cố tình bật ra một tiếng cười nhạt,”Nếu có một ngày người khiến ta nổi sát tâm, thì dù có là người ta cũng nhất định sẽ giết!”

“Ta sẽ dạy cô.” Y vẫn ôn tồn dịu giọng,”Ta sẽ dạy cô cho đến lúc cô mạnh hơn ta, cho đến lúc chỉ cần cô muốn là có thể giết được ta, có được không?”

Chẳng hiểu vì đâu mặt nàng ửng đỏ, trong lòng chợt có vài phần ngượng ngịu, nàng quay mặt đi,”Cũng chưa chắc người giỏi hơn ta.”

Hai người đứng im như phỗng trong viện một hồi lâu, Nhậm Hoài Tô cất hòn dung ngọc, nhặt lên chiếc chìa khoá.

Chiếc chìa khoá có vẻ là chìa khoá của cửa lớn, Lục Cô Quang trầm ngâm chốc lát, bấy giờ sắc trời u ám, ánh nắng yếu ớt, nàng vung quạt quý, vài luồng bóng đen tuôn ra từng chiếc quạt, rồi lập tức đổ xô ra bốn phía, thăm dò xem gần đây có mật thất hoặc trạch viện khuất náo nào hay không?

Nhậm Hoài Tô ngược lên, chuyện cũ luôn mơ hồ không rõ, nhưng có nhiều chi tiết lại được ghi khắc rất sắc nét, sắc nét đến mức khó tin, vì sao đến từng khe gạch trên tường đều rõ rệt đến thế, lại có những chuyện rất mơ hồ, y nhớ cuộc hẹn Ly Thương lệnh, nhưng trước đó thì sao?

Trước đó, y rốt cuộc đã làm những gì trong Hắc Kỳ quân? Vì sao trong đầu không có một chút ấn tượng? Chẳng như có một chuyện gì đó rất quan trọng y không nhớ ra, nó lững lờ trôi trong bóng tối, thúc giục y hãy nhớ lại nhiều hơn, nhưng y không thể.

Quan trọng hơn nữa là, dù có ra tất cả, nhưng dường như lại chẳng liên quan gì đến việc cứu thế ngày hôm nay.

Nếu là do Thẩm Chiên Đàn tìm y, chứ chẳng phải y chọn Thẩm Chiên Đàn, vậy thì ký ức của y là vô nghĩa, thứ có ý nghĩa ở đây là làm thế nào Thẩm Chiên Đàn tìm được y? Nhưng mọi thứ thuộc về sở hữu của vị Thẩm công tử kia đã hoá thành cát bụi và tro tàn ngay tại đây, phương pháp phân chia thánh khí quả nhiên đã cùng đường.

“Nhậm Hoài Tô!” Lục Cô Quang chột reo lên, “Có địa lao!”

Y ngoảnh lại, chỉ thấy đình viện bên trái vang ầm một tiếng, mặt đất bị quỷ khí lật tung, bốc lên đám bụi bặm, để lộ một đường hầm rất sâu. Nàng giật lấy chiếc chìa khoá trong y vọt xuống dưới, trong đường hầm có một cánh cửa lớn, đặt không quá xa mặt đất, chỉ nghe vang lên tiếng kêu răng rắc, trong lòng đất vọng về âm thanh kéo kẹt âm u.

Cánh cửa ấy thực sự mở ra.

Lục Cô Quang kinh ngạc nhìn vào trong cánh cửa, không hiểu vì sao lại có ánh sáng. Lục Cô Quang cứ một bước mười bậc thang nhảy xuống, “Đó là ánh sáng của vỏ Vực.”

Vỏ Vực là một loại vỏ ốc có thể phát ra thứ ánh sáng nhợt nhạt, để chiếu sáng một hông gian lớn dưới lòng đất thế này, không biết bên trong đã khám bao nhiêu vỏ Vực.

Dưới ánh sáng đó, có thể trông rõ sau cánh cửa mục nát là vô số những lá bùa khổng lồ buông rủ xuống, trên bùa vẽ đầy những văn tự kỳ dị. Địa lao không có gió, những lá bùa được làm bằng chất liệu vải đỏ dệt kỹ bền chắc, tới nay vẫn còn vẹn nguyên, treo lơ lửng giữa khoảng không trống trải, như những bức tường chắn kiên cố và im lìm.

Nàng giơ tay, mấy bóng quỷ dò đường vừa rồi rít lên bằng âm thanh the thé, lao về phía những lá bùa, Nhậm Hoài Tô chợt kêu lên, "Khoan đã..."

Lại thấy bóng quỷ ấy va vào bùa vải, tấm vải nặng nề bỗng nổi gió nhẹ, chỉ trong chớp mắt, những lá bùa đỏ bắt đầu nhẹ nhàng lay động. Nhậm Hoài Tô thấy tình thế không ổn, quay người vội ôm Lục Cô Quang vào lòng, nàng giật mình, hai má cũng thình lình đỏ ửng, không phải chưa từng được y ôm, nhưng không hiểu vì sao lần này tim nàng lại đập mạnh điên cuồng.

Những lá bùa đỏ lay động trong không trung, không chỉ nổi gió, thậm chí còn có thể nghe thấy âm thanh ong ong quái giở, chừng như tiếng vọng của cán treo bùa, lại chừng như do chính những lá bùa ấy phát ra. Âm thanh ong ong nọ khiến người ta váng đầu hoa mắt, nàng chưa cảm thấy gì, nhưng Nhậm Hoài Tô bỗng lão đảo ôm nàng ngã xuống, đưa tay chống đất.

"Làm sao thế này?" Nàng hỏi lạc cả giọng.

"Định Thi trận..." Sắc mặt y trắng bệch, nhưng vẫn rất bình tĩnh, "Có thể diệt cương thi vương tồn tại trăm năm, trận bùa vải thủy hỏa bất xâm, đao kiếm bất nhập, nếu là lệ quỷ có thể hoá thành bóng ma băng xuyên qua trận, nhưng nếu là cương thi ắt sẽ huyết nhục khô kiệt mà chết." y là thi mị, cũng chính là một cái thân chưa chết, pháp trận này có ảnh hưởng rất lớn đối với

y, nhưng giọng nói y vẫn trống rỗng đoan chính, không hề có vẻ sợ hãi chấn động.

Lục Cô Quang không phải là cường thi, hẳn nhiên không mấy bị ảnh hưởng bởi trận thế, Định Thi trận thanh danh vang dội, nàng tất nhiên có ghe qua. Giãy ra khỏi lòng Nhậm Hoài Tô, nàng gắng sức kéo y đi, "Đi mau! Nhân lúc trận thế còn chưa khởi động, chúng ta đi mau!"

Nhậm Hoài Tô chỉ lắc đầu, toàn thân y tái nhợt, những lá bùa đỏ càng làm nổi bật tử khí trên làn da ấy, "Cô Quang, cô đi trước đi."

Nàng vừa hoảng vừa giận, "Ta không muốn! Thấm Chiên Đàn đào cái bẫy dưới lòng đất bày bố pháp trận bên trong dành riêng để đợi ngươi! Sáu mươi năm trước y hại ngươi, sáu mươi năm sau lại hại ngươi, nơi này chắc chắn không chỉ để nhốt ngươi mà thôi! Mau đi với ta!"

"Ta không đứng lên nổi nữa." Y bình tĩnh đáp, "Chốn này nguy hiểm, phải tức khắc rời đi!"

"Ta không muốn!" Nàng gào lên, "Ta sẽ không chết!"

Y thở dài, "Ta cũng sẽ không chết, đừng sợ, ra ngoài mau đi."

"Dù rằng ngươi không chết, nhưng nếu y định nhốt ngươi ở đây vài trăm năm, thì ta phải làm sao?" Nàng lớn tiếng, "Ngươi đã cưới ta! Ngươi đồng ý dạy võ công thuật pháp cho ta, sao ngươi có thể nuốt lời? Ta... ta..." Nàng nghiêng rằng, "Ta luôn phải một thân một mình, ngươi cũng một thân một mình, ta không muốn cứ một thân một mình mãi, ngươi cũng không muốn, có phải không?"

Y cụp mắt, một hồi lâu sau, vẫn bình thản nói, "Cô đi trước."

"Quý anh!" Nàng gọi to, quạt quạt thành linh bùng lên một luồng khói đen dày đặc, bọc lấy Nhậm Hoài Tô nhích dần ra ngoài. Song khi khói đen

vừa tuôn ra, người Nhậm Hoài Tô vừa nhúc nhích, tiếng ong ong từ vô số những lá bùa treo khắp bốn bề càng ngày càng lớn, mấy tia sáng bắn tới, luồng khói đen rít lên một tiếng kêu kỳ dị, tan rã về bốn phía cuống cuống né tránh, nhanh chóng rút vào trong quạt quý.

“Thấy không? Vô dụng thôi.” Y nâng ngang tay phải, trong lòng bàn tay quang mang của thánh khí Phật môn lập loè sáng rỡ, Đinh Thi trận cảm nhận được thánh khí, thoáng hoà hoãn lại, “Ta không động đậy được, cô đi đi.”

Nàng nhìn thánh khí yếu ớt trong tay y, sợ đến rợn người, nếu thế trận này đốt hết thánh khí Phật môn trong người y, liệu y có... có hoàn toàn mất đi lý trí, rồi không còn là y nữa? Nàng nhìn thấy sau lưng y chập rây nổi lên một lớp sáng vàng, lớp sáng vàng y hết như ngoài cửa Phủ Tâm viện, lão hoà thượng nọ nói rằng trên người y có phong ấn của nhà Phật, một khi phong ấn bị phá vỡ, y sẽ... y sẽ...

Triệt để biến thành thi mị.

Nàng khẳng khẳng không chịu đi, Đinh Thi trận, Đinh Thi trận... Nàng nghiêng răng nghiêng lợi đứng giữa trận, Thẩm Chiên Đàn! Vì sao năm xưa y muốn bức hại Nhậm Hoài Tô? Vì sao ở đây lại bày bố Đinh Thi trận có thể khoá chân thi mị? Lẽ nào năm xưa chính Thẩm Chiên Đàn muốn luyện Nhậm Hoài Tô thành thi mị? Chuyện này sao có thể... Làm gì có ai lại muốn luyện người khác thành thi mị, chưa từng nghe nói có cách làm như vậy, và thi mị tuyệt đối không thể bị điều khiển với bất cứ kẻ nào, đó là yêu vật tuyệt đỉnh vô pháp khống chế!

Trừ phi... trận pháp này là sau này mới bày bố? Sau khi Nhậm Hoài Tô biến thành thi mị, Thẩm Chiên Đàn mới xếp trận? Nàng chợt nảy ra ý nghĩ về một khả năng, lẽ nào việc Nhậm Hoài Tô biến thành thi mị nằm ngoài kế hoạch hại người của Thẩm Chiên Đàn, Nhậm Hoài Tô biến thành thi mị, y

không thể chống lại, bèn vội vã bày Định Thi trận ở đây để nhốt Nhậm Hoài Tô?

Nếu chuyện là như thế, mà hoà thượng điên vẫn còn đứng đây, nghĩa là trận thế này không phải là hoàn toàn không thể phá giải! Năm xưa ắt y từng phá trận, hoặc đã có người cứu y... Nàng nôn nóng nhìn quanh bốn phía, phá trận? Bùa chú rất khó phá bỏ, vậy phải giải quyết từ đâu?

Ánh vàng sau lưng Nhậm Hoài Tô càng lúc càng rõ nét, phong ấn không còn cầm cự nổi bao lâu, y im lìm phục mình trên đất, nom hết một con dơi trắng toát. Lục Cô Quang không thể nghĩ ra điều gì nữa, bỗng trong đầu loé lên, quát to một tiếng, dồn hết sức đập mạnh quạt quỳ xuống mặt đất.

Ầm một tiếng, mặt đất thủng một lỗ lớn, dưới trận pháp còn có một mặt thất, phía dưới rỗng không, nàng ôm Nhậm Hoài Tô nhảy xuống, đã lên không được, cửa chẳng xong, vậy chỉ còn cách nhảy xuống.

Nàng và Nhậm Hoài Tô đồng thời chạm đất bằng một tiếng thịch trong bóng tối, thân thể y đã hồi phục ngay lúc đang rơi, tay ôm eo nàng, khẽ đặt nàng xuống, "Cô Quang..."

Nàng còn đang mày mò tìm cách ra ngoài, đáp lại bằng giọng sốt ruột, "Chuyện gì?"

"Không có gì." Y muốn nói gì đó, nhưng lại không nói nữa.

"Muốn nói thì nói mau, ta ghét nhất là ấp a ấp úng." Nàng quát, "Nói nhanh lên!"

"Ta nghĩ, cô nói không sai." Y cất lời, "Một thân một mình thực ra..." Thoáng khựng lại, rồi tiếp, "Không tốt."

Nàng trừng mắt trong bóng tối, "Sao ngươi không thể nói ngươi cũng muốn ở bên ta, nhai câu nhá chữ quanh co vòng vèo, ý tứ chẳng phải đều

như nhau?“ Nàng tóm lấy tay y, chẳng ngờ cảm thấy tay y đang run rẩy,”Người thấy lạnh ư?”

“Không lạnh.” Y thực ra chưa từng biết cảm giác lạnh, đói, no, đau là như thế nào.

“Lẽ nào người sợ bóng tối?”Nàng kêu lên vẻ không thể tin,”Sao người lại run?”

Y đứng chôn chân trong bóng tối, hồi lâu sau, hỏi,”Sợ... là như thế nào?”

Nàng dờ khóc dờ cười,”Người... người... lẽ nào chưa từng biết sợ?“Nàng không nhìn thấy mặt y, nhưng biết y lắc đầu, bèn tiếp lời,”Cũng có thể người từng sợ hãi, chỉ là không biết ấy là sợ mà thôi.” Nàng trở vào bóng tối trước mắt, trong bóng tối nàng cảm thấy rất dễ chịu vì bóng tối tựa như sào huyết của nàng, đem lại cho nàng đủ đầy cảm giác an toàn,”Ví như... vào lúc mắt không thể nhìn thấy ai, người nghĩ đến gì trước nhất? Là tốt quá dù đứng ở đâu cũng không ai trông thấy, hay là...?”

Nàng còn chưa kịp dứt lời, đã nghe Nhậm Hoài Tô nghiêm túc ôn hoà đáp,”Ta cảm thấy... bốn phía... đều là tường.”

“Tường?” Nàng sửng người, nắm lấy tay y, tay y không còn run nữa, nhưng vẫn im phắc không động cựa, an tĩnh một hồi lâu, nàng lại hỏi,”Tường?”

Y bình thản “ừ” một tiếng.

Nàng mỉm cười,”Tên Thẩm Chiên Đan chết tiệt!” Nói đoạn, móc ra một cái túi thêu từ trong ngực áo trong túi có vật gì đó toả ra thứ ánh sáng mờ dịu êm đềm, bị gấm đen phủ che, ánh sáng không hề chói gắt. Nàng lấy viên ngọc ra, Cực Nhật Châu phát tán một vầng hào quang hiền hoà tĩnh mịch, nàng đứng cạnh, siết tay y,”Này, người nhìn xem, không có tường.”

Y gật đầu, nhắc chân bước về phía trước, thần thái vững vàng bình thản đến mức cứ như thể vừa rồi y chưa từng sợ hãi đến không dám nhúc nhích.

Mới đầu nàng chỉ thấy ngạc nhiên sửng sốt, bỗng lúc này đây một cảm giác đau xót dội lại trong lòng, hoà thượng điên ý chí kiên định đến thế, vậy... vậy phải là nỗi giày vò nào mới có thể hành hạ y đến mức... đến mức...

Đến mức không dám cựa quậy mảy may.

Y thậm chí... không biết đó là sợ, y chỉ thản nhiên nghĩ rằng, trong bóng tối tuyệt đối, bốn phương tám hướng đều là tường.

Y thậm chí còn không nghĩ ra... đối với thi mị mà nói, dù có là tường thì đã làm gì được y?

Một thi mị không dám cựa mình trong bóng tối, một thi mị sợ tường!

Thẩm Chiên Đàn! Nàng nghiền răng nghiền lợi nguyên rửa, nếu kẻ đó còn sống, nàng muốn y phải chết trăm ngàn lần! Lục Cô Quang không phải người tốt, nhưng trước nay muốn giết liền giết, kẻ như Thẩm Chiên Đàn động cái là cả ngàn mạng người, hễ ra tay thì bày Định Thi trận, Vô Thủy cung, ép kẻ địch biến thành thi mị, hành động cực đoan cùng cực, thực sự chưa từng thấy.

“Cô Quang.” Nhậm Hoài Tô bỗng gọi.

Nàng giơ cao Cực Nhật châu soi về phía trước, đường hầm mật thất trước mặt không dài, dưới ánh sáng của viên ngọc, họ trông thấy cánh cửa cách đó không xa lắm.

Một cánh cửa đục bằng sắt thép, dày cả nửa thước, cánh cửa chùng một lỗ lớn ở giữa, miệng lỗ thủng trên vách sắt nặng nề hơi cong vênh, ở giữa là lỗ hổng to bằng nửa thân người do bị đốt cháy, trên tường đá những vết nứt

kéo dài hơn cả trượng, có thể hình dung thứ phá cửa mà ra năm xưa có sức mạnh kinh khiếp đến mức nào.

“Đây là...” Nàng nhìn đăm đăm cánh cửa không chớp mắt,”Bên trong là gì?”

Nhậm Hoài Tô lần theo ánh sáng viên ngọc bước sang, khom người chui vào trong, nàng thoáng giật mình, cuống quýt theo sau, sợ bên trong là bóng tối, y lại không dám động đây.

Chui qua cửa, bên trong là một gian phòng đá không nhỏ không lớn.

Hoặc có thể nói, là một phòng giam không nhỏ không lớn.

Trên vách đá phòng giam treo những sợi xích kim loại nhỏ bé, những sợi xích tồn tại im lìm lâu năm dưới lòng đất mà vẫn sáng loáng như mới, không rõ làm bằng chất liệu gì, chúng đan cài chất chồng lên nhau chùng như theo hình thức của một đồ án cổ quái. Chỉ liếc qua nàng đã nhận ra, đây là toả thân hoàn, là một cách trói người phức tạp, gồm chín chín chín tám một sợi dây thường, mỗi sợi ghim cứng một vị trí dễ phát lực nhất trên cơ thể con người, sau đó đan cài vào nhau theo một phương pháp vô cùng tỉ mỉ, từng vòng dây đều nối nhau, phàm là kẻ bị toả thân hoàn trói buộc, thì không thể cựa quật dù chỉ một ngón tay.

Trên bức tường này, toả thân hoàn được kết bằng một loại xích sắt mảnh như dây thường.

Người bị trói ở bức tường này năm ấy... ắt là sống không bằng chết. Nàng đăm đăm nhìn bức vách, trên vách lấm tấm những vết bẩn, chùng như là những vết máu khô,”Nhậm Hoài Tô, năm xưa ngươi... là người từng bị trói ở đây ư?” Nàng đổi giọng, giọng nàng run rẩy,”Ngươi... người bị nhốt ở đây bao lâu?”

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 12.2

Nhậm Hoài Tô lắc đầu, "Ta không nhớ." Y nhìn quanh gian địa lao, đây là nơi y vô cùng quen thuộc, rành rẽ đến từng vết bùn trong khe gạch, vậy mà hiện tại khi đứng dậy, trong lòng y trắng xóa, chẳng hề cảm thấy gì.

Không phần nộ, không oán hận, chỉ một cảm giác ngạc nhiên mờ nhạt.

"Thẩm Chiên Đàn đã làm gì với người?" Nàng siết chặt nắm tay, nổi phần hận đang từng chút thiêu đốt tâm can, khiến nàng đau đớn đến mức muốn đập nát gian địa lao này, "Y trói người trong này làm gì?"

Nhậm Hoài Tô ngược lên, nghĩ rất lâu, "Ta không nhớ."

"Vậy máu thì sao? Đây là vết máu của người khác ư?" Nàng cười lạnh lẽo, "Ta... ta chưa từng hận một ai như thế... Đáng tiếc y đã chết, thật quá đáng tiếc y đã chết..."

"Đây là vết tích có khi do kim đâm, có khi do đao chém, hoặc do lột da xẻo thịt để lại..." Y lơ đãng đáp, nhưng nàng bốc lửa phừng phừng, tóm lấy y, lạc giọng, "Người nói gì cơ?"

Y dịu dàng bình thản nhìn nàng, "Chẳng qua chỉ là một số cực hình."

"Chẳng qua? Chẳng qua?" Nàng lẩm bẩm nhắc lại, "Trời ơi... Trời đất ơi... Y không những phản bội người mưu hại người, thiêu chết hơn ngàn người, y còn nhốt người ở đây, trút lên người mọi cực hình... Ta... Ta..." Nàng thành linh hét lên, yêu khí trong quạt quỷ bộc phát, ầm một tiếng, bước

tường đối diện toả thân hoàn bị cơn thịnh nộ của nàng khoét một lỗ thủng lớn bằng thân người, mảnh vỡ tung toé đầy trên đất,"Ta thực sự chỉ hận không thể giết chết y một ngàn một vạn lần!"

"Cô Quang." Y điềm tĩnh nhìn lỗ hồng trên vách đá,"Nơi này không có manh mối của quý nữ hay cách thoát khỏi thánh khí, chúng ta nên đi thôi." Y quả nhiên không hận, mi mắt khép hờ, cảnh tượng xung quanh chừng như chẳng liên quan gì đến bản thân.

Nàng ngoảnh phắt lại, giận quá hoá cười,"Người... Người vẫn một lòng một dạ muốn tìm cách phá trừ diêm trời chết tiệt ấy sao? Người nhìn xung quanh xem... Người nhìn xem trước đây người đã phải hứng chịu những gì, người thờ ơ đến thế ư? Sao người có thể thờ ơ đến thế? Đây đều là những chứng cứ cho thấy thế nhân này có lỗi với người, người đời đón hèn đáng sợ như vậy, vì sao người còn muốn cứu?"

"Người..." Môi y mấp máy, giọng nói không có dù chỉ mảy may cảm xúc ấy làm nàng càng điên cuồng giận dữ,"Nhậm Hoài Tô! Nếu người thực sự muốn phá bỏ thánh khí, phá bỏ diêm trời, vẫn còn một phương pháp: Người hãy yêu ta! Người triệt để yêu ta! Yêu ta đến phát điên phát dại! Người động tình sinh dục, giải trừ Phật ấn, triệt để biến thành thi mị... Thánh khí sẽ không giáng vào người nữa, rồi người tới Định Thi trận tự huỷ Phật khí, trên đời này sẽ không còn vạn thánh linh, không còn chuyện quý nữ hiến tế, trần gian sẽ được cứu vớt! Người có làm được không? Có làm được không?"

Ánh mắt y êm ái mà chân thành, khi ánh mắt ấy soi vào nàng, tưởng chừng như có thể chìm người được nhìn chìm trong tình ý, nhưng đôi môi nhợt nhạt mà tròn đầy lại mấp máy, y nói rằng:"Ta và cô vô tình nào phải nhân gian vô tình. Chúng sinh có tình, cha mẹ hiền từ, hươu kêu hổ gầm, đều vì sinh tồn, hoa nở hoa tàn, trăng tròn trăng khuyết, đều là chỗ tốt đẹp của vạn vật, há có thể hững hờ liếc mắt, nghe đấy rồi quên?"

Nàng lão đảo lui về sau một bước, kinh ngạc nhìn y, y đang nói gì? Nàng kêu gào bảo y hãy yêu mình điên dại, yêu đến hoá thành thi mị để dứt bỏ thánh khí, để có thể phá bỏ diêm trời mà y một lòng một dạ muốn giải trừ... Kết quả y nói... y nói "Ta và cô vô tình nào phải nhân gian vô tình"... Trong lòng y, nàng và y trời sinh vốn phải "vô tình", khác với "chúng sinh" có tình, hươu kêu hồ gầm đều đáng để bảo vệ, còn họ sinh ra làm dị loại là đáng đời, vô tâm vô dục là đáng đời, phải hy sinh tất cả là đáng đời hay sao? Cuối cùng nàng cũng hiểu vì sao nhất kiếm của y lại thần nhiên và tuyệt tình đến vậy... Vì y chưa từng đổi thay... chưa từng đổi thay! Y luôn như thế, trước nhất kiếm ấy là thế, sau nhất kiếm ấy cũng thế, nàng tưởng y từng động tâm, từng day dứt, thậm chí y còn mở miệng nhận sai!

Nhưng... y căn bản không hề đổi thay!

Y chưa từng... xếp nàng và y vào "chúng sinh", "tình yêu" mà y nói, sự bảo vệ không hề có đạo lý ấy không phải dành cho nàng, y không có giới hạn với bản thân, và vì y coi nàng là "đồng loại" nên cũng không có giới hạn với nàng... Cho nên y có thể đâm nàng hai nhất kiếm ngay trong đêm động phòng, y xin lỗi vì y chưa tìm được cách nào khác khả thi, chứ không phải vì y đã tổn thương nàng!

Y vốn... chưa từng áy náy vì từng tổn thương nàng.

Y nói y và nàng trời sinh vô tình, cho nên chuyện yêu nàng đến điên dại yêu nàng đến biến thành thi mị mà nàng vừa nói là bất khả.

Tình ái của y chỉ có đại ái, không có tư tình.

Nước mắt nàng chợt trào tuôn như suối, kẻ này... kẻ này là thế, y thực ra vẫn luôn là thế, chỉ có nàng hết lần này đến lần khác bị những lời nói dịu dàng và ánh mắt chừng như tha thiết của y lường gạt, hết lần này tới lần khác! Hết lần này tới lần khác! Những lời hứa hẹn lời thật lòng mà mập mờ

chẳng rõ, những săn sóc quan tâm ân cần và chuyên chú, đều là... đều là... ảo giác!

Là ảo giác mà thôi.

Là nàng nông cuồng đa cảm.

“Cô Quang?” Y dịu dàng hỏi, thấy sắc mặt nàng đổi khác, nước mắt trào tuôn, dường như y hơi kinh ngạc,”Sao vậy?”

Ngón tay nàng khẽ nhúc nhích, Huyết Lưu Hà siết chặt trong lòng bàn tay, chớp mắt viên ngọc đột ngột biến hình, dài ra thành đinh nhọn, cơ hồ như sắp đâm vào giữa hai đầu mày Nhậm Hoài Tô... Nhậm Hoài Tô giờ tay tóm lấy cổ tay nàng, mũi đinh nhọn màu đỏ tạo thành bởi Huyết Lưu Hà kẹp giữa ngón tay nàng xuất hiện rõ ràng trước mắt, chỉ thấy y thoáng cau mày, nhìn vào nỗi thù hận bộc phát từ đôi mắt nàng,”Cô Quang?”

Nàng không cử động, cổ tay bị y khống chế, Lục Cô Quang biết nếu đánh nhau, sức mạnh của nàng và kẻ này chênh lệch quá xa, bèn cười nhạt, thu hồi Huyết Lưu Hà,”Ta và người vô tình, người chỉ mến chúng sinh, cho nên người không hận Thẩm Chiên Đàn, người khoan dung đại độ từ bi bác ái, đâm ra ra là kẻ tiểu nhân.”

Y nhìn nàng chăm chú, ôn tồn,”Ta biết cô phần nộ hộ ta.”

Nàng cắt Huyết Lưu Hà ngoảnh mặt đi, lạnh nhạt đáp,”Vậy thì đã sao?”

Vậy thì đã sao? Người không quan tâm, người không phần nộ, người không canh cánh bên lòng, mình ta phần hận không thôi thì có ý nghĩa gì đâu?

Y vẫn nắm cổ tay nàng, nắm ngón tay ấm nóng chậm rãi chuôi dần xuống dưới, lồng vào tay nàng siết chặt. Nàng thoáng ngậy người,giật phắt ra, quát lên,”Làm gì thế?”

Y bình thần đáp, "Ngón tay cô lạnh cóng, có phải vì khí huyết không điều hoà?"

Nàng sửng người, chừng như giận quá hoá cười, rồi lạnh nhạt nói, "Ta khí huyết không điều hoà chẳng liên quan gì đến thương sinh trong thiên hạ hay vô số chúng sinh, cho nên người không cần phải để tâm?"

Y dường như ngẩn ra, thoáng cau mày, hồi lâu sau, y nói, "Đã không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên về rồi."

Nàng ngược lên, thờ ơ đứng tại chỗ không nhúc nhích, y gọi, "Cô Quang."

"Nhậm Hoài Tô." Nàng lạnh lùng nói, "Nếu người chỉ muốn cứu thế, chúng sinh không gì không đáng thương đáng mến, phạm là cách phá bỏ thánh khí giải trừ diêm trời người đều có thể thử, so với việc tìm phương pháp phân chia mơ hồ khó kiếm, chẳng bằng dốc sức một lòng nghiên cứu làm thế nào để giết ta." Nàng âm trầm nhìn y, "Dù sao giết ta cũng dễ hơn cách phân chia thánh khí của Thâm Chiên Đàn ngày xưa nhiều."

Y nhíu mày, hồi lâu mới chậm rãi lên tiếng, "Nhát kiếm ấy là ta sai."

"Người không sai." Nàng lạnh lùng đáp, "Hiện tại ta đã hiểu, người không hề sai." Nàng đứng chôn chân nơi đó, ngược mắt nhìn trời, "Nào, người thử lại đi, nói không chừng có thể giết ta, chỉ cần giết chết vợ, có lẽ cả Phật ấn và thánh khí trời giáng đều sẽ không quăn chân người nữa."

"Ta đã nói, nhát kiếm ấy là ta sai." Y vẫn ôn tồn, giọng điệu y hết khi y nói câu này ngày hôm ấy, không hề khác biệt.

"Ta cũng đã nói, người không sai." Nàng lạnh lùng đáp lời, "Phiền người phải vất vả kiếm tìm những phương pháp khác, mặc người đời liên tiếp chết đi dù vô tội, lãng phí bao nhiêu thời gian phổ độ chúng sinh, khiến kiếp nạn càng lúc càng ghê gớm, nhiều tội nghiệt như vậy một mình ta sao gánh nổi?"

Ra tay đi, nào là Thảm Chiên Đàn, nào là phép phân chia, tất thảy đều lãng phí thời gian, người không cần phải nghĩ nữa.”

“Cô Quang.” Y nói, “Ta sẽ không giết cô.”

Nàng vốn còn muốn nói tiếp, vốn còn muốn cười nhạt nói rằng thật nhờ y nể tình, thật nhờ y từ bi bác ái nên “vật phẩm” cứu thế như nàng mới nghênh ngang sống tới hôm nay. Nếu trong lòng y nàng chỉ là một “sinh mạng”, là vật để cứu thế, vậy muốn giết thì hãy giết đi! Vờ vịt ân cần săn sóc, thể hiện từ bi bác ái tỏ ra khoan dung đại độ, không phủ nhận những hiểu lầm của nàng... Y cần gì phải như vậy?

Có nghĩa lý gì đâu?

Luận võ công pháp lực, nàng hoàn toàn không phải là đối thủ của y, huống gì hiện tại họ đang ở sau dưới lòng đất, nàng từng tin tưởng dựa dẫm y đến thế, muốn chém muốn giết, còn không phải dễ như trở bàn tay? Nếu đã vô tình, thì có vờ vịt đến đâu, cũng chẳng qua chỉ thêm phần nhạt nhẽo.

Nhưng y nói “Ta sẽ không giết cô.”

Y nói thản nhiên như vậy, trầm thấp ôn hoà, hiển nhiên phát ra từ nội tâm.

Chỉ chớp mắt, những lời giễu nhại móc mỉa cay đắng sau đó của nàng tắt lịm đi.

Y vẫn nhìn nàng bằng cái nhìn dường như tha thiết ấy, nói với nàng bằng giọng dịu dàng tột bậc đầy chân thành, “Hãy tin ta, ta sẽ không giết cô.”

Nàng nhắm mắt, không muốn nhìn y.

Y đưa tay sang, nắm lấy những ngón tay giá buốt của nàng, vẫn dịu dàng nói, "Ta tin rằng, nhất định sẽ có cách khác tốt hơn là giết cô. Đã không còn sớm nữa, chúng ta trở về thôi."

Ngón tay truyền đến hơi ấm, trên má nàng vết lẹ chưa khô hẳn, đôi mắt hãy còn cay xót, nhưng vì câu nói ấy, nàng lại không thể tiếp tục hận y... Câu nói ấy thực ra... thực ra... nhất định không dịu dàng như nàng được nghe.

Thực ra... chẳng hề dịu dàng.

Nhưng nàng vẫn được y nắm tay, lần từng bước một về lại bên tường đá.

Nhậm Hoài Tô nghe ngóng thanh âm phía sau bức tường, lập chưởng như đao, chém xuống bức vách. Chỉ nghe tiếng bực vỡ lách cách, trên vách tường xuất hiện vết nứt hình mạng nhện, đá vụn thành từng khối cỡ trứng gà, từ từ sụp xuống, để lộ một cái hang mới phía sau.

Nàng ngẩn người, đây nhất định là thứ năm ấy Nhậm Hoài Tô mới biến thành thi mị không phát hiện ra, nếu Nhậm Hoài Tô ngày xưa phát giác ở đây có thêm một gian phòng đá, ắt sẽ không chọn cách phá cửa sắt ra ngoài.

Sau khi đá vụn thôi đổ xuống, bức tường đá để lộ một lỗ hổng cao nửa thân người. Nàng soi Huyết Lưu Hà vào, bên trong trống rỗng, dường như là một đường hầm. Nhậm Hoài Tô nắm tay nàng đi vào đó, nàng không khỏi cất tiếng hỏi, "Người đã nghe thấy gì?"

Y trả lời, "Tiếng nước chảy."

Tiếng nước chảy? Nghĩa là có suối ngầm? Y nắm tay nàng dắt đi vào bóng tối, ánh sáng Cực Nhật Châu dần dần soi rọi từng tấc một ở khoảng không trước mắt, rẽ mấy lần, vách đá hai bên rắn chắc như sắt thép, không biết ngày xưa đã dùng gì để đào bới. Một hồi lâu sau, trước mắt bỗng nhiên

có ánh sáng nhập nhoạng, một luồng gió mát phả lên mặt, rõ ràng phía trước có lối ra.

Tiếng nước chảy róc rách văng về từ phía xa, hau người bước nhanh hơn, ánh sáng càng lúc càng mạnh, sau đó là mảng màu xanh biếc xuất hiện trong tầm mắt. Đến cuối đường hầm, cả hai đều không khỏi sửng sờ.

Đó là một con thác nhỏ, tiếng nước chảy vọng về từ đây, dòng nước trong vắt soi sắc trời quang đãng, vài tảng đá tự nhiên chồng lên nhau tạo thành lối ra. Bên cạnh thác nước là một bụi chuối xanh biếc, bụi nước li ti đọng thành giọt trên tàu lá, tí tách rơi xuống mặt đất, màu xanh cây cỏ và cơn gió mát lành là từ đây truyền đến.

Dưới bụi chuối là tảng đá lớn, trên mặt đá phẳng phiu bày một bàn cờ.

Những quân cờ răng đen trên bàn cờ nhiều năm thấm nhuần bụi nước từ con thác nay đã phai màu, phủ một lớp rong rêu xanh biếc, dưới đất là một hộp cờ đóng nắp kín kẽ cũng đã rêu phong, gần như gắn chặt vào mặt đất. Đối diện bàn cờ, trên tảng đá xám xanh được hơi nước tẩy rửa phẳng lì sạch sẽ đặt một cái hookp màu đen sắt thép.

Cái hộp không bám rêu, chr bị hơi nước nhiều năm mài nhẵn nhụi, phía trên bị ai đó dùng vật sắc vạch bảy tám vết sâu. Không phải vết dao hay kiếm, không rõ là do vật gì, hệt như có ai đó chịu đứng và giữa giữa trong đau đớn đã khắc lại từng nét lên chiếc hộp.

Nàng buông tay Nhậm Hoài Tô, không kiềm lòng được nhắc lên cái hộp đen, rất nặng, không biết chế bằng loại đá gì mà trọng lượng độ trăm cân. Hộp gài bằng khoá đồng đơn giản, ở nơi ẩm ướt, khoá đồng đã hỏng từ lâu, Nhậm Hoài Tô khẽ lật nắp, cái hộp mở ra ngay.

Bên trong là một hàng kim châm quen thuộc, và một cuốn sách.

Chiếc hộp dường như vô cùng kín kẽ, không hề thấm nước, cuốn sách bên trong dù đã ố vàng nhưng vẫn vẹn nguyên. Lục Cô Quang cầm cuốn sách lên, chỉ thấy bìa đề hai chữ lớn “Hung Tàng”.

Lật giở, bên trong rờ rờ mấy dòng,”... theo biến hoá mà tạo âm dương, đổi huyết nhục để được trường sinh tuân thủ dị lý trong thiên địa, đừng nhật nguyệt mà tích công phu, lấy không hoá có, đoạt như thần phạt, lấy một địch mười, mười địch trăm, lấy trăm cầu ngàn, lấy trí vạn năng...”

Nàng khép sách, sững sờ nhìn đắm đắm vào nó.

Hồi lâu sau, nàng hỏi: “Đây là thứ gì?”

Y điềm tĩnh đáp,”Sách cực hungm dạy người cách dị biến.” Lại sau chốc lát, y thoáng ngập ngừng rồi ôn tồn nói tiếp,”Thẩm Chiên Đàn... bị cuốn sách này đầu độc.”

“Ý người là... y vì có được cuốn sách này mới hoả thiêu Vô Thủy cung, bức hại người?” Nàng hỏi bình tĩnh đến bất ngờ, lấy không hoá có, đoạt như thần phạt, lấy một địch mười, mười địch trăm, lấy trăm cầu ngàn, lấy trí vạn năng... là thế nào? Y giết ngàn người thì có có thể đạt được ‘vạn năng’ gì?”

Nhậm Hoài Tô lắc đầu,”Cái gọi là ‘vạn năng’ chẳng qua là cách nói để mê hoặc lòng người, nếu không phải phùng lòng tham lam, tâm địa thâm độc như Thẩm Chiên Đàn, người bình thường dù cho có được cuốn sách này. Cũng há có thể nhận lấy hậu quả ‘vạn năng’ như y được?” Y chậm rãi nói,”Tài phẩm càng cao, ra tay càng cao minh, hại người hại mình càng không chùn tay dè dặt, cho đến khi.. không ai có thể gánh đỡ.”

Nàng nhìn y lạ lùng, trong khoảnh khắc ấy, nàng cảm thấy chừng như y đã cởi bỏ cái lối vô dục vô cầu, trở nên có chút nhân tính, nhưng những lời lẽ này lại hoàn toàn trái ngược với hung hoài điềm tĩnh đạm bạc của y ngày

thường, cứ như thể y từng suy xét về ác nghiệp của Thâm Chiên Đàn vô số lần, và cũng căm ghét đến tận xương tuỷ từng chi tiết nhỏ.

Nàng nghĩ y thực sự hận Thâm Chiên Đàn, chỉ là đến y cũng không hiểu mà thôi.

Hoà thượng diện không hận những cực hình Thâm Chiên Đàn trút xuống người y, y hận Thâm Chiên Đàn không thể chống lại sự mê hoặc từ cuốn sách này, từ đó tạo nên hậu quả không ai có thể gánh đỡ nổi.

Nàng tưởng nàng hiểu.

Nhưng lại không biết thực ra nàng không hề hiểu.

“Không đúng! Nếu Thâm Chiên Đàn thực sự xấu xa đến thế, tham lam, âm hiểm, ác độc như người nói, vì sao thánh khí lại giáng vào người y?” Nàng ngược lên, “Lẽ nào trời xanh cao với thậm chí còn không phân biệt được kẻ xấu với người tốt?”

Y ngoảnh lại, trông bàn cờ im lìm qua mấy mươi độ xuân thu, lặng đi một thoáng, “Y từng là người tốt.”

Nàng cũng liếc nhìn bàn cờ, ngược đầu ngắm quang cảnh sắc xinh đẹp ở cửa hầm, mấy mươi năm gió lành chẳng đổi, nàng bỗng trút một hơi dài, “Loài người tốt hay xấu, đáng sống hay đáng chết, làm sai hay đúng... Nếu chỉ xét dăm ba người, thì làm sao xét được?”

Nàng nghĩ đến hoà thượng Ma Đà từng truy sát nàng, gã hoà thượng ấy... cũng từng là người tốt.

“Ta về thôi.” Y nhìn sang nàng dịu dàng, “Cô có đói không?”

“Không đói.” Nàng đáp lơ đãng, rồi lập tức cười lạnh, “Nếu ta đói, người lại lấy máu mình cho ta uống?”

Y bình thần đưa cánh tay ra, "Tuỳ cô."

Nàng nhìn cái vòng ngọc trên cổ tay y, nụ cười trên môi nhợt nhạt đi, "Người vẫn còn mang nó ư?"

"Đó là vật quý giá của cô đem tặng cho ta, há có thể phụ rẫy?" Y dịu giọng đáp, rất nghiêm túc cẩn trọng.

Nàng cau mày, ngoảnh mặt đi, kẻ này vô tâm vô tình, như mi mục như mùa xuân, lời lẽ ngọt ngào, khiến người ta... khiến người ta....

Nàng buồn bã nghĩ, khiến người ta không hận nổi.

Một canh giờ sau họ về lại quầy bánh bao, bà lão bán bánh bao vẫn đang ngồi gà gật sau lồng hấp, Nhậm Hoài Tô đi ngang thoáng dừng chân, móc ra một tấm ngân phiếu từ trong tay áo, nhẹ nhàng chặn lại trên bàn, rồi nhanh chóng vào trong. Lục Cô Quang nhìn y đặt tấm ngân phiếu xuống bàn như không mà tròn xoe mắt, gã này... gã này cũng có lòng thông cảm? Cũng biết ăn nhờ ở đậu thì phải trả tiền?

À... Nàng chợt hiểu ra... Bà lão bán bánh bao này cũng là một trong "chúng sinh" của y, cho nên khi bà ta tuổi cao sức yếu, một thân một mình không nơi nương tựa, y bèn chìa tay giúp đỡ, đó cũng là hành thiện mà Phật tổ đã dạy y.

Hai người đi vào nhà, gió nhẹ thổi qua tấm ngân phiếu trên bàn, mảnh giấy chạm vào góc áo của Như bà bà kêu sột soạt. Bà lão mở mắt, nhìn tờ ngân phiếu, một lúc sau, dùng đôi bàn tay chằng chịt nếp nhăn và lốm đốm đồi mồi xé nát, những mảnh vụn giấy trắng mực đen tung bay trong không gian như đồ tuyết, cuối cùng rơi xuống trải đầy mặt đất.

Tan tác và im lìm.

...

Nhậm Hoài Tô bước vào phòng, Sở Thù Trân bày đầy một bàn tiệc, đang đợi người.

Rượu thịt trên bàn hăng còn ấm nóng, đều mua từ bên ngoài, đầy đủ các loại sơn trân hải vị, nàng ta một mình ngồi với một bàn ê hề đồ ăn thức uống, chỉ tự châm cho ly rượu nhỏ, chậm rãi nhấp môi.

Nghे tiếng hai người trở về, nàng mỉm cười, giơ tay quét một lượt qua bàn tiệc, "Ngồi đi."

Lục Cô Quang quả thực rất đói, bèn cầm đũa ăn thịt. Sở Thù Trân dung mạo thanh tú, nhưng tửu lượng rất cao, gấp vài gấp thức ăn, lại chúc một lần rượu. Nhậm Hoài Tô vẫn giữ giới luật của người xuất gia, không uống rượu, Lục Cô Quang chẳng chừa thứ gì, thường ngày nàng hiếm khi uống rượu với người khác, không mấy chốc đã say.

"Lục cô nương?" Sở Thù Trân lay nàng vài cái, dịu giọng hỏi.

Nhậm Hoài Tô lắc đầu, "Cô ấy say rồi."

Nàng chăm chú ngắm nhìn gương mặt Lục Cô Quang hồi lâu, lại lay mấy bận, chợt ra tay như chớp điểm vài huyệt đạo trên người Lục Cô Quang.

Nhậm Hoài Tô chẳng hề ngạc nhiên, chỉ lặng lẽ nhìn Sở Thù Trân. Nàng ta ngước lên, thoáng thở dài, "Nhậm công tử lẽ nào không thắc mắc sao phải chuốc say Lục cô nương?"

Nhậm Hoài Tô chỉ ly rượu trên bàn, bình thản nói, "Sở Giang Xuân là loại rượu mạnh nhất trong thành, nhưng không phải là loại đắt hay ngon nhất." Điềm nhiên như thế, khiến người ta cảm thấy lòng y chứa cả đất trời, dạ y sáng tựa nhật nguyệt, nhưng hiển nhiên có nhiều khi, phong thái rộng rãi của y không có nghĩa rằng y không chú ý tiểu tiết.

Sở Thù Trân rất ngạc nhiên, y lại biết Sở Giang Xuân, thậm chí từ một ly rượu mà nhìn ra nàng cố y chuốc say Lục Cô Quang, còn biết nàng không có ý làm tổn thương Lục Cô Quang cho nên không ra tay ngăn cản.”Nhậm công tử, không biết chuyển đi ngày hôm qua của công tử có thu hoạch gì không?”

Lục Cô Quang cho tay vào ngực áo, lấy ra cuốn sách cổ ở cửa hãm viện Phủ Tâm,”Trong cuốn sách này... có lẽ sẽ có đáp án.”

Sở Thù Trân nhìn cuốn sách đề tên “Hung Tàng”, từ nhỏ nàng đọc ngàn vạn cuốn sách, nhưng chưa từng thấy tựa này,”Đây là ở đâu ra.”

“Có lẽ là di vật của Thẩm Chiên Đàn.” Y đáp,”Ta đã xem qua, bên trong...” Y thoáng ngập ngừng,”Có ghi chép phương pháp phân chia thánh khí.”

Sở Thù Trân kinh ngạc đứng phắt dậy,run run hỏi,”Thật ư?”

Nhậm Hoài Tô gật đầu,”Tìm một người sống, truyền máu sang cho máu có thể dung hoà là được.”

Sở Thù Trân ngẩn ra,”Đơn giản như vậy?”

Nhậm Hoài Tô khẳng định,”Chỉ đơn giản như vậy.”

“Đơn giản như vậy... cho nên sở dĩ năm xưa Thẩm Chiên Đàn tìm đến... Nhậm Hoài Tô ngày đó, thực ra không hề là bắt buộc, mà là cố tình chọn lựa...” Nàng càng thêm kinh ngạc, nếu là như thế, việc Thẩm Chiên Đàn chọn Nhậm Hoài Tô để phân chia thánh khí ắt có dính dáng đến chuyện sau này y liên tục bức hại Nhậm Hoài Tô, chứ không hề là ngẫu nhiên.

“Cuốn sách này ghi lại năm mươi sáu thuật pháp chính lẫn tà.” Nhậm Hoài Tô không nói cụ thể năm mươi sáu thuật pháp ấy ghê gớm đến mức

nào, chỉ bình tĩnh nói tiếp,”Phép phân chia thánh khí chỉ cần hai người máu có thể dung hoà với nhau, nhưng...” Y trầm ngâm chốc lát, thận trọng nói,”Máu của ta, chỉ sợ người thường khó lòng tiếp nhận.”

Sở Thù Trân mỉm cười,”Công tử biết được bao nhiêu rồi?”

Nhậm Hoài Tô chăm chú nhìn chén Sở Giang Xuân nguyên vẹn trước,”Ắt hẳn không nhiều bằng cô nương.”

Sở Thù Trân lấy đi ly rượu nọ,”Ta vốn có một cách, nay nghe lời công tử, lại cảm thấy dường như là ý trời.”

Nhậm Hoài Tô nhìn nàng rất nghiêm túc chân thành,”Xin lắng nghe.”

“Lục cô nương là vợ công tử, nếu công tử giết cô ấy, phạm tội giết vợ, thánh khí lập tức bị phá vỡ.” Sở Thù Trân ôn tồn,”Nhưng một khi thánh khí bị phá vỡ, Nhậm công tử cũng biết, thể xác công tử là thi mị, đến lúc đó cũng là vật diệt thể hại người. Cho nên không thể giết Lục cô nương, ít nhất... hiện tại không thể giết.” Nàng nhìn Nhậm Hoài Tô,”Nhưng như công tử nói, diêm trời có quỷ nữ hiến tế, nếu giết quỷ nữ, diệt thể cũng không thành, cho nên giết quỷ nữ cũng là một cách.

“Quỷ nữ? Trời đất bao la, phải tìm ở đâu?” Mắt y khép hờ, không mấy nhiệt tình.

“Quỷ nữ nằm xưa từ đâu đến chúng ta không rõ, nhưng chúng ta có thể tạo thành một quỷ nữ.” Sở Thù Trân nhả từng chữ một,”Lục Cô Quang nửa người nửa quỷ, sợ dương không sợ âm, chỉ cần chúng ta có thể diệt được phần người của cô ấy, còn lại... chính là quỷ...”

Nhậm Hoài Tô bắt đầu cau mày, lại nghe nàng tiếp tục nói.”... Đương nhiên, nếu bây giờ tùy tiện ra tay, máu quỷ trong người cô ấy không nồng đậm, thi triển pháp thuật huỷ diệt phần xác người của cô ấy, chỉ sợ Lục Cô Quang không sống nổi, cho nên cần phải nhờ đến Nhậm công tử hỗ trợ.”

Nàng cần môi,” Ta vốn cho rằng cách này tàn nhẫn, ắt phải làm trái lẽ trời, nhưng nay Nhậm công tử được biết, người có thể phân chia thánh khí với Nhậm công tử cần phải có thể chất tương tự, máu có thể hoá vào nhau. Trên đời ngoài Lục Cô Quang, chỉ sợ không ai nhận nổi dòng máu thi mị của công tử, đây chính là ý trời!” Sở Thù Trân nghiêng từng chữ một,”Bất luận phép phân chia thánh khí mà Nhậm công tử muốn tìm hay cách hình thành quỷ nữ mà ta nghĩ, Nhậm công tử đều phải đem máu mình truyền vào người Lục Cô Quang! Một là, có thể phân chia thánh khí, hai là, máu quỷ hoà vào Lục Cô Quang, tất nhiên sẽ làm gia tăng quỷ khí. Công tử cũng từng nói, muốn phân chia thánh khí, trước tiên phải “tìm một người sống”, khi Lục Cô Quang không thể duy trì thân người, phép phân chia thánh khí sẽ mất hiệu lực, lúc ấy Nhậm công tử phải bỏ vợ, công tử phải bỏ rồi mới được giết Lục Cô Quang. Đến lúc đó cô ấy hoá thân thành quỷ, chúng ta làm phép huỷ diệt phần nhân tính và xác người tàn dư của Lục Cô Quang. Một khi trở thành xác quỷ, cán quỷ sẽ phá xác mà ra, đó chính là lúc kết liễu quỷ nữ!” Sở Thù Trân đứng bật dậy,”Ta đã tra diễn tịch, quỷ nữ thành hình, ắt sẽ máu nhuộm Thần Châu, cơ hội duy nhất để giết cô ta chính là khoảnh khắc cánh quỷ phá xác mà ra! Đôi cánh ấy lúc mới thành hình vẫn ở dạng hữu hình, trong thời gian một ly trà dùng đao kiếm chém gãy cánh quỷ, quỷ nữ sẽ tàn lụi quỷ khí mà chết!”

Như vậy... diêm diệt thế sẽ bị phá vỡ, quỷ nữ đời này đã chết, vạc Cửu Thiên sẽ không xuất hiện, thiên hạ lại thái bình. Nhậm Hoài Tô giết quỷ nữ là hành thiện, thánh khí không phá, có thể suy trì tình trạng hiện tại của y.”

Chỉ cần... giết chết một người, có thể cứu sống vô số mạng người chúng sinh trong bể khổ.

“Ta đã suy xét mọi thứ trong quá trình này.” Sở Thù Trân vừa nãy đứng bật dậy vì nói quá hăng hái, nay từ từ ngồi xuống.”Mỗi phân đoạn ta đều có thể dốc hết sức giúp đỡ, thuốc men để giúp Lục Cô Quang mau chóng thành

quý nữ ta cũng đã bắt đầu phối chế, ta nắm chắc tám phần, nhưng không biết ý Nhậm công tử thế nào?”

Đầu mày y vẫn duy trì trạng thái cau nhẹ như vừa nãy, qua một hồi lâu, ánh mắt rơi trên gương mặt say mèm của Lục Cô Quang,”Quý nữ?”

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Ngọc Đan Tư Kỳ Toái

“Đúng, quý nữ!” Sở Thù Trân đáp, “Lục Cô Quang không phải phường lương thiện, trước nay chỉ làm theo ý mình, giết người rất nhiều. Nhậm công tử cưới cô ta làm vợ chẳng qua chỉ là bất đắc dĩ, nếu công tử không phải là thi mị, Lục Cô Quang đã rơi đầu từ lâu, khác đường cùng đích như vậy, há không phải là kỳ diệu?”

Nhậm Hoài Tô ngược lên, đưa tay xoay đầu Lục Cô Quang. Nàng không giỏi chải đầu, bôn ba trong Phủ Tâm viện cả ngày trời, tóc rối bời bời cả, “Cô ấy không có tội ác tày trời, ta đã từng hứa sẽ không tổn thương cô ấy nữa.”

Sở Thù Trân ngấn người, thoáng ngạc nhiên, nhưng lại nghe y tiếp tục bằng giọng bằng phẳng không chút gợn, “Chuyên này ta sẽ bàn lại từ đầu, nếu không còn cách nào khác, việc giết cô ấy, ta đành nhờ người khác.”

Có tiếng lạch cạch vang lên khe khẽ, đôi đũa trong tay Sở Thù Trân lăn xuống mặt bàn, nàng nín lặng nhìn gương mặt bình thản như thường ngày của Nhậm Hoài Tô, phương pháp này nàng mất một ngày suy nghĩ, tự cảm thấy vô cùng tàn nhẫn, gần như đã nghiêng về ma đạo, nhưng chẳng ngờ những gì nàng cân nhắc cả ngày căn bản không thể tàn nhẫn bằng một câu nói của kẻ này.

Hắn khi Lục Cô Quang nghe y hứa hẹn sẽ không bao giờ tổn thương nàng nữa, nàng đã rất vui mừng? Sở Thù Trân cười buồn, thở dài, cũng đưa tay vuốt tóc Lục Cô Quang.

Tóc Lục Cô Quang rất mềm mại, vì trong người có một phần máu quý, tóc nàng cũng phát tán làn hơi lạnh, chạm vào nghe rười rượi. Sở Thù Trân vốn không có hải cảm với nữ tử tà môn, nhưng khi trong lòng đại kế đã định, mắt lại thấy nữ tử đội giết này có phần yếu ớt, chùng như cũng cảm thấy đáng thương.

“Lúc này dị động trong thiên hạ thế nào?” Nhậm Hoài Tô nhìn nàng vuốt tóc Lục Cô Quang. Sở Thù Trân là người tinh nhạy. Ánh mắt y lướt qua, tuy vô bi vô hỷ, nhưng nàng vẫn nhanh rút tay về. Dù Lục Cô Quang không phản đối kế hoạch tạo quỷ giết quỷ nàng đề xuất, song điều đó không có nghĩa rằng đối với Nhậm Hoài Tô yêu nữ này không đáng một xu, điểm này nàng đã được lĩnh giáo từ lâu.

“Tam Châu động đất thường xuyên, đá nát núi lở, nạn dân không đếm hết; ngoài ra mười tám lộ đông nam bốn mùa rối loạn, vùng cực nam chưa từng có tuyết lại đổ mây trận tuyết lớn giữa mùa hè, những vùng cực bắc như Hoang Lang Da băng tan đổ vào sông, khiến ba lộ phía bắc chịu cảnh lũ lụt.” Sở Thù Trân thở dài, “Ta nghe nói hoàng thượng phái người cứu tế thiên tai khắp nơi mà chẳng thấm vào đâu, quanh thành Mậu Uyển coi như yên ổn, nhưng đó là vì chốn này thánh khí và yêu khí ngút trời, một là vì có công tử, hai là vì vận quý Lục Cô Quang thu nạp trong quạt.”

Nhậm Hoài Tô mắt khép hờ, “Ta hiểu rồi.”

Sở Thù Trân đứng dậy, “Ta có hòa chút thuốc trong Sở Giang Xuân, cô ấy sẽ ngủ khoảng ba canh giờ.”

Khóe môi y khẽ nhúc nhích, dường như là một nụ cười nhẹ, “Ta biết.”

Nàng nhún vai, dưới mắt kẻ này, dường như tất cả những thủ thuật tinh vi đều bị thấu suốt, nhưng nàng cũng đã quen dần, xoay lưng chuẩn bị bỏ đi.

“Những loại thuốc giúp cô ấy thành quỷ có gây đau đớn hay không?”

“Không.” Nàng hờ hững đáp.

Y không lên tiếng nữa, nàng cũng rời đi.

Lục Cô Quang thực sự đã say, trong giấc mơ giữa cơn say, nàng không thấy đau khổ, vì trong lòng ấm áp, luôn có người bầu bạn, nàng có... đồng bạn.

Không giống ngày xưa, nóng hay lạnh, xuân hay thu, cũng chỉ có một thân một mình.

Lúc một mình hoan hỉ bi thương đều như không cả, khi có đôi lại chẳng như vậy, vì trông y luôn điềm tĩnh đến thế, cứ như thể nàng đã có chỗ dựa.

Dù rằng cũng liệu mình... liệu mình nhắc nhở bản thân... sự điềm tĩnh của y, niềm thương xót của y, hơi ấm và sự gần gũi từ y... có lúc... chắc chắn thực ra không phải như vậy.

Bên tai có hai kẻ bình thản chuyện trò, nàng nghe không rõ, ngẩn ngẩn ngơ ngơ, toàn thân biếng nhác. Nàng chưa từng say, lúc sống một mình, thường chỉ cần một chung rượu nhạt, vì bên người không có ai, đến một chung rượu nhạt cũng không uống nổi.

Thường nghe kể rượu có bao nhiêu là chỗ tốt, nay nàng cũng được cảm nhận, rượu thực sự là một vật tốt, chỉ ít có thể bao bọc người ta trong hơi ấm, mà chẳng hề cần một vòng tay hay lòng tin.

Thân thể hốt nhiên lơ lửng, nàng gắng sức mở mắt, nhưng không mở nổi. Hơi thở Nhậm Hoài Tô lẫn khuất bên tai, y bế nàng, đặt xuống giường, sau đó cũng khẽ khàng lên giường, nghiêng người nằm bên cạnh nàng. Không biết vì có gì lòng nàng buông lỏng, vững vàng, nàng nghĩ thậm chí cả cái đêm nhẽ ra là đêm động phòng hoa chúc, y cũng chẳng nằm cùng giường với nàng... Sau đó nàng chìm sâu vào giấc ngủ.

Nhậm Hoài Tô nằm bên mé giường, không ngủ, hai mắt mở to, trơ trơ nhìn gian phòng trống tuênh.

Kim châm rỗng ruột bọc cùng với cuốn “Hung Tàng” của Thẩm Chiên Đan đều ở trong người, sau khi Lục Cô Quang ngủ say, y xoay sang, ngón tay búng khê, ống kim đầu tiên kẹp giữa hai ngón tay chỉ đợi đâm vào huyết quản nàng.

Ngay khi đầu kim sắp chạm da nàng, y khựng lại, hồi lâu sau, khê xoa đầu nàng, thu hồi kim châm.

Nửa đêm, bốn bề vắng lặng, cửa bỗng vang lên kéo kẹt, Nhậm Hoài Tô thoáng sửng người, nhắm mắt.

Có người cầm đèn dầu chậm chạp đi vào, bước chân loạng choạng, bà lão chậm rãi dọn dẹp cuộc rượu tàn trên bàn, bê chén đĩa ra ngoài, động tác rất khê, bà lão lại đi vào.

Chậm rãi đến bên giường, ngắm Nhậm Hoài Tô.

Nhậm Hoài Tô vẫn bất động, người vào đương nhiên là chủ nhân nơi này, Như bà bán bánh bao, y không nhận ra bà lão, càng không biết vì sao bà lão lại dừng chân bên giường.

“... Thuở mới gặp nhau, nếu ta đã già, chàng liệu có nguyện vì ta xua quân về bắc, phá vạn quân địch?” Giọng nói khản đục mơ hồ của người đàn bà tuổi xế chiều dường như cất lên câu nói ấy, rồi sau đó buông một tiếng thở dài, “Đáng tiếc... Người không phải chàng.”

Bà lão xoay lưng bỏ đi, loạng choạng bước ra khỏi cửa, “tinh” một tiếng, có vật tuột xuống từ bên tai bà lão, khê khàng rơi trên đất.

Như bà bad đã cao tuổi, có phần nặng tai, không nghe thấy, vẫn tiếp tục đi ra ngoài.

Nhậm Hoài Tô nhắm mắt, trên người y chột cuộn lên một luồng khói đen dày đặc, khói đen biến thành bóng đen, bao bọc lấy toàn thân y như kéo kén, sau đó hai mắt mở choàng, y ngồi dậy.

Y vừa co chân đã ngồi hẳn dậy, rất khác với một Nhậm Hoài Tô tính tình chậm rãi, sau đó bước xuống, nhặt lên vật Như bà bà đánh rơi.

Đó là một chiếc hoa tai trân châu rất nhỏ, đế vàng đúc hình nụ hoa, chỉ cỡ một hạt gạo, phía dưới dùng tơ vàng cực mảnh treo một hạt trân châu bằng hạt đậu xanh, kỹ thuật tinh tế tỉ mỉ, hắt vàng mềm mại, hoa tai đã có chút biến hình, nhưng vẫn có thể nhìn ra vẻ đáng yêu xinh xắn ngày xưa.

Vật này... không biết bà lão đã đeo suốt mấy chục năm ròng thế nào, đeo mãi đến khi... lỗ khuyên già nua không còn giữ nổi, khiến nó rơi xuống.

Y nhặt chiếc hoa tai lên, đứng thẳng người, đồng thời phất tay áo, chớp mắt bóng người im lìm biến mất khỏi gian phòng, mất tăm tung tích.

Sáng hôm sau, Lục Cô Quang từ từ mở mắt, khoảng sang, bên cạnh gối chăn lạnh lẽo, ký ức ấm áp đêm qua chừng như chỉ là ảo giác, phần chăn kê cận rất chỉnh tề, không có dấu vết ai đó từng ngủ lại.

Cũng phải, y là thi mị, căn bản không cần phải ngủ. Nàng nhếch môi cười tự giễu, chậm chạp ngồi dậy. Nhậm Hoài Tô không biết đi đâu, nàng rời giường rửa ráy, dạo quanh từng phòng, nhưng không tìm thấy người.

Nàng không tìm thấy người, mà trông thấy Như bà bà không ngồi sau lồng hấp như thường lệ, bà lão ngồi trong phòng, trên chiếc bàn trước giường chất đầy những hộp, mỗi cái đều bọc gấm khăn hoa, vô cùng hoa lệ, không biết đựng gì. Bà lão ngồi trước đống hộp cũng chẳng lấy làm vui vẻ, mở hộp này vốn không phải của bà, cũng chẳng hiểu vì đâu qua một đêm lại xuất hiện.

Nàng cũng chẳng quan tâm hộp của người ta, chỉ chăm chăm lo tìm Nhậm Hoài Tô.

Nhậm Hoài Tô không ở trong tiệm, đến Sở Thù Trân cũng đi vắng.

Hai người này vắng mặt, nhưng bên ngoài lại có một nhân vật toàn thân vận lấp lánh bước vào, hình như y có gõ cửa, nhưng Như bà bà đang ngây ngẩn, Lục Cô Quang ngủ, chẳng ai quan tâm đến y.

Nhân vật này thân hình cao lớn, năng mai phản chiếu lấp lánh trên người y, tạo thành vô số những đốm sáng chi chít, không phải Cơ Nhị còn là ai?

“Lục cô nương.” Y thông thả đi vào, muốn vị đại nhân này hạ mình tự ghé nơi đây thật không dễ, Lục Cô Quang lạnh lùng,”Chuyện gì?”

“À...” Cơ Nhị ngẫm nghĩ trong chốc lát,”Cô nương có biết hôm qua Sở Thù Trân mua một lượng lớn ngũ chân thảo và đế khuyết phượng hoàn tán hay không?”

“Đấy là thứ gì?” Nàng hỏi vặn lại vớ sắc mặt âm trầm,”Liên quan gì tới ta?” Nàng ghét kẻ này, y với Nhậm Hoài Tô quan hệ thân thiết, là bạn tốt Nhậm Hoài Tô tin tưởng, nhưng giữa nàng và y lại không có nền móng vững vàng đó.

“Ngũ chân thảo và đế khuyết phượng hoàn tán đều là cỏ thuốc, là loại thuốc âm hàn giải nhiệt, bổ sung âm khí.”Cơ Nhị thông dong thả bước, vòng nửa vòng,”Nhậm Hoài Tô đâu?”

Nàng càng gượng gạo,”Ta không biết.”

“Ờ...” Cơ Nhị dạo nốt nửa vòng còn lại,”Y... với Sở Thù Trân cùng đi ra ngoài, cô lại không biết, có thể thấy nhất định có một âm mưu không thể cho cô biết đang được hoạch định...”

Nàng dùng dùng nổi giận,”Câm miệng!”

“Ta chỉ nói thật thôi mà,”Cơ Nhị nhún vai,”Nói thật, gần đây ta phát hiện ra một chuyện, nghi ngờ rằng bản thân cũng làm sai một chuyện khác, cho nên...”Y còn chưa kịp dứt lời, Lục Cô Quang đã nôn nóng chen ngang bằng giọng nói lạnh như băng,”Muốn nói cái gì thì nói ngay đi, quanh co vòng vèo cho lắm cuối cùng cũng phải nói thôi!”

“Nữ nhân lạnh lùng bạo lực không dễ thương chút nào hết...” Cơ Nhị thở dài,”Lục Cô Quang, ta biết cô lấy ở chỗ ta một bản ghi chép chuyện sinh thời của Nhậm Hoài Tô, nhưng đó không phải là toàn bộ.”

Mắt nàng không chớp lấy một cái,”Ta biết, bản ghi chép đó là người cố tình để ta đọc.”

“Thông minh.” Cơ Nhị lại dạo nửa vòng quanh nàng,”Bản ghi chép đó chỉ viết về Nhậm Hoài Tô, nhưng thực ra trong chuyện phu quân cô biến thành thi mị, còn liên quan đến một nhân vật quan trọng khác.”

“Thẩm Chiên Đàn?” Nàng hỏi ngược, không ngoài dự liệu trông thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt Cơ Nhị, trong có phần đắc ý, giọng nói càng trở nên lạnh lùng,”Hôm qua chúng ta vừa ghé viện Phủ Tâm của Thẩm Chiên Đàn về, người không còn việc gì nữa thì đi được rồi.”

“Khoan đã!” Cơ Nhị cau mày,”Hôm qua ác người ghé viện Phủ Tâm của Thẩm Chiên Đàn? Nghĩa là cũng đã biết vụ việc Vô Thủy cung và Nhậm Hoài Tô đều do Thẩm Chiên Đàn đứng sau giật dây?”

Nàng hếch cằm, dù không cười, nhưng dáng vẻ đầy kiêu ngạo,”Phải.”

Cơ Nhị mỉm cười,”Ta đã điều tra thêm về nhân vật Thẩm Chiên Đàn này, trước khi bị tiên hoàng ban chết, hoặc có thể nói trước khi ra tay tàn hại hơn ngàn người sống sót của Hắc Kỳ quân, tuy sử sách ghi lại không nhiều, nhưng đều xưng là có phong thái thanh phong lãng nguyệt, có đại tài

diệu ngộ Phật pháp. Nhưng y từ bé đã lớn lên trong Phật đường, chỉ sợ cả đời không được mấy lần có cơ hội hiển lộ bản tính. Nhà Phật xem trọng vô dục, khổ hạnh, không sân si, lại chú ý đa tri, đa học, đa tư cho nên Thẩm Chiên Đàn thực sự là người thế nào, chỉ sợ trong lúc y còn sống không một ai biết rõ...”

“Ác ôn.” Nàng đáp đơn giản, “Chẳng qua chỉ là một gã ác ôn.”

Cơ Nhị đồng cảm gật đầu, “Từ chuyện xuất hiện điềm diệt thế, phân chia thánh khí với Nhậm Hoài Tô, thiết kế hoả thiêu Vô Thuỷ cung, chỉ nhằm vào Nhậm Hoài Tô, cuối cùng ép người thành thi mị, có thể thấy Thẩm Chiên Đàn không hề là một người xuất gia như châu tự ngọc như trong ghi chép đã đồn đãi, mà lại là loại người ra tay mạnh bạo, ắt có dã tâm.”

Lục Cô Quang nghiêng đầu nhìn Cơ Nhị hồi lâu, ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng cũng kể lại mọi chuyện nàng từng chứng kiến trong địa lao, “Chúng ta tìm thấy một cuốn sách trong địa lao viện Phủ Tâm, sách quý của Thẩm Chiên Đàn, tên là ‘Hung Tàng’, hình như là một cuốn sách dạy người ta cách tu luyện pháp thuật, tu luyện yêu pháp.”

Cơ Nhị giật mình, “Hung Tàng? Sách đâu?”

“Y mang đi rồi.” Nàng đáp, “Ta còn chưa đọc.”

Hàng mày dài của Cơ Nhị nhướn cao, “Ta cho rằng dã tâm năm xưa của Thẩm Chiên Đàn, mục đích cuối cùng là thu gom toàn bộ linh khí đất trời cho riêng mình, đồng thời còn có thể vận dụng thành thạo, sở hữu vạn năng tha sống ban chết. Nếu y thành công thu nạp thánh khí trời giáng, không chỉ có thể trường sinh bất lão, đồng thời cũng có được sức mạnh to lớn mà kẻ tu Phật hoặc tu đạo khổ hạnh ròng rã mấy kiếp người cũng không đạt được. Y không muốn trở thành pháp khí bị hiến tế trong điềm trời, lại không cam lòng đem sức mạnh tặng cho người khác, cho nên đã chọn lấy một phương pháp thu hồi, y nhất định đã dùng cách nào đó đuổi đi quý nữ năm xưa; y

chọn Nhậm Hoài Tô làm người tạm thời phân chia thánh khí, vì Nhậm Hoài Tô võ công cao cường, tu vi thâm hậu, sau khi thể chất vạn thánh linh chia làm hai, giải trừ nguy cơ diệt thế, Thấm Chiên Đàn bày bố pháp trận ngàn người, thiêu chết hơn ngàn sinh mạng trong Vô Thủy cung, tạo sát nghiệt cho Nhậm Hoài Tô, để phá huỷ tư cách nhận linh khí của y. Rồi sau đó sử dụng vài thủ đoạn với mục đích luyện vị tướng quân che mặt chinh chiến vô địch từ người thành yêu. Chỉ cần Nhậm Hoài Tô tội nghiệt đầy người, thánh khí trời giáng, sẽ quay lại với Thấm Chiên Đàn. Nhậm Hoài Tô một ngày chưa chết, thánh khí sẽ không giáng toàn bộ vào người Thấm Chiên Đàn, như vậy... nhân gian sẽ không luân diệt, Thấm Chiên Đàn cũng có thể có được sức mạnh to lớn từ cổ chí kim chưa ai từng có, đó là lý do Thấm Chiên Đàn nhất định không giết Nhậm Hoài Tô,, mà phải luyện y thành yêu vật. Y muốn được trường sinh bất tử, kẻ cùng sống với y tất nhiên không thể là người, chỉ có thể cũng là một loài không chết, yêu vật.”

“Nhưng cuối cùng y chết, còn hoà thượng điên thì không.” Lục Cô Quang hừ một tiếng,”Vất óc tính toán, song trong thiên hạ làm gì có chuyện tốt đến vậy, hại chết nhiều người như thế sao có thể tiêu dao tự tại.”

“Cái chết của y cũng kỳ lạ,”Cơ Nhị ngoảnh đi, trong sân vừa hay trồng một gốc đào, không được để tâm chăm sóc, nở những nụ hoa sứt mẻ, y lại ngắm đến là thích thú,”Hiển nhiên thánh khí mà y mưu toan lại cuối cùng không về lại với y, có lẽ y tính trăm ngàn bước lại quên mất một điều: Gã tiểu nhân âm hiểm lấy hơn ngàn mạng sống làm vốn liếng toan tính cho bản thân làm sao có thể được ông trời ưu ái? Cũng có lẽ ngay vào lúc y nảy sinh ý nghĩ muốn độc chiếm thánh khí, y cũng tự mình trừ bỏ tư cách nhân thánh khí của bản thân.”

“Kẻ này ác độc cực cùng, lòng dạ rắn rết.” Nàng liếc nhìn Cơ Nhị,”Nhưng không biết Cơ lâu hạ cố tới đây, lẽ nào chỉ kể chuyện về ác ma?”

Cơ Nhị đưa ngón tay nhón lấy một bông hoa đào bé nhỏ, "Ta kể chuyện xong rồi, chỉ không biết người nghe có nghe được phần nên nghe hay chưa?"

Lục Cô Quang cau mày, "Người có ý gì?"

Y xoay người lại, "Lục cô nương, cô tin tưởng Nhậm Hoài Tô không?"

"Tin." Nàng sốt ruột, "Người không tin tưởng y?"

Cơ Nhị cười, "Ta đã quen y từ lâu, có nhiều khi hiểu là một loại quan hệ còn sâu sắc hơn tin tưởng."

Nàng tức thì sa sầm nét mặt, "Rốt cuộc người muốn nói gì?"

"Điều ta muốn nói, đã nói trong câu chuyện rồi." Cơ Nhị xoay lưng chấp tay, "Lục cô nương, yêu một người không khó, tin tưởng một người không dễ, hiểu một người càng chẳng giản đơn. Nhân loại là loài quái vật nhiều biến hoá, tin người vô cớ là một loại khuyết điểm..."

Lục Cô Quang lạnh lùng nhìn y, "Người không chỉ lắm lời, còn rất đa nghi, người như người cả đời cũng không yêu ai được."

Cơ Nhị lập tức rùng mình, ho một tiếng, "Cũng mong được như lời cô, đa tạ đa tạ." Tay nắm đoá hoa đào bị mình ngắt xuống, y chuồn thẳng ra khỏi cửa.

Nàng nhìn theo bóng lưng khuất dần ở phía xa, gã này đến nhắc nhở điều gì, nàng đương nhiên biết rõ.

Nhưng nếu muốn dùng câu chuyện Thẩm Chiên Đàn để nhắc nàng trong thiên hạ không thể tin tưởng ai, bất kể vẻ ngoài thế nào, thân thiết hay xa lạ, để tự bảo vệ bản thân đều không thể đặt lòng tin, cuộc đời như thế sẽ tiêu điều tịch mịch đến mức nào? Huống gì... y đang ám chỉ Nhậm Hoài Tô...

Điều đó khiến nàng nảy sinh cảm giác phần nộ. Hoà thượng điên tính tình kiên định và không hiểu sự đời đến thế, muốn y nương tựa vào ai đó là một việc khó khăn đến mức nào, vậy mà người bạn y tin tưởng và dựa dẫm lại lén lút tới nhắc nàng rằng, không thể tin tưởng Nhậm Hoài Tô... Nàng không thể chấp nhận sự phản bội này.

Thẩm Chiên Đàn là ma đầu mặt người dạ thú, nhưng hoà thượng điên không phải.

Hoà thượng điên là một gã ngốc một khi có lòng tin sẽ vô cùng kiên định tuyệt đối không bỏ cuộc, là loại người đi đường không bao giờ ngắm phong cảnh.

Cơ Nhị rời đi không lâu, từ ngoài cửa sổ có hai người sóng vai bước vào, Lục Cô Quang thấy Nhậm Hoài Tô và Sở Thù Trân thần sắc tự nhiên, không hề có vẻ xa cách, bèn hừ một tiếng, "Người đi đâu đấy?" Nàng hỏi Nhậm Hoài Tô, mặc kệ Sở Thù Trân.

"Ta và Nhậm công tử ghé được phòng lấy ít đồ." Sở Thù Trân cười mỉm, giành đáp trước, bấy giờ Lục Cô Quang mới thấy tay nàng ta xách một cái túi vải, bên trong đầy nhóc chai lọ, không biết là bao nhiêu dược vật.

"Ta tìm được một cách có thể hoãn lại mối nguy diệt thế." Nhậm Hoài Tô nói đều đều, "Thì ra phân chia thánh khí vô cùng đơn giản, chỉ cần máu hai người có thể dung hoà vào nhau, truyền máu cho nhau, cộng thêm pháp trận phụ trợ, là có thể chia thánh linh thiên địa thành hai phần giáng lên trên người."

"Huyết khí dung hoà, trên đời này có ai có thể dung hoà huyết khí với người..." Lục Cô Quang buột miệng, rồi chợt hiểu, trở mũi mình, "Người đang nói ta?"

Nhậm Hoài Tô nhìn nàng, cái nhìn hiền hoà dịu dàng, chừng như vô cùng tán thưởng, sau đó nở một nụ cười nhẹ bằng.

Y rất ít khi cười, thường ngày luôn mang vẻ vô tâm vô tình, dù đôi mắt có lúc đong đầy dịu dàng, thì hết bảy tám phần là do nàng ảo giác, nhưng lần này y cười thật.

Hoà thượng diện mỉm cười rất đẹp. Nàng nhìn kỹ hơn, lời đã vọt lên tới miệng, cuối cùng vẫn nén lại.

Nàng vốn muốn nói... Nàng nửa người nửa quỷ, máu thi mị đối với nàng là linh đan diệu dược, nhưng nếu nhận lấy nhiều máu thi mị như thế, năng lực tăng vọt chỉ sợ không phải là chuyện tốt. Huống chi... huống chi máu trong người hòa thượng diện còn lại không nhiều, máu của y nàng nhận được, nhưng máu của nàng y không nhận được, thi mị mất quá nhiều máu sẽ bộc phát hung tính, khó lòng bình tĩnh.

Nhưng thấy y kiên quyết đến vậy, mong chờ đến vậy, nàng cảm thất tất thảy đều đã trọn vẹn... Thế nên mọi lo âu của nàng dường như không còn quan trọng nữa, nàng nhận nhiều máu thi mị đến thế sẽ biến hoá ra sao nàng cũng không quan tâm, còn hoà thượng diện tâm tính kiên định đến vậy, dù có mất nhiều máu hơn, có lẽ cũng không thể có khả năng phát điên hay làm ác?

Cho nên nàng ngập ngừng trong thoáng chốc rồi chỉ hỏi một câu, "Người muốn ta và người phân chia thánh khí?"

"Năm trong thiên mệnh, không thể thay thế." Y đáp.

Nàng vô cớ thấy vui vẻ, nghiêng đầu, mỉm cười, "Người nói lại xem, ta là gì cơ?"

"Năm trong thiên mệnh, không thể thay thế." Y bình thản đáp.

Nàng mím môi cười, liến nhìn Sở Thù Trân, "Nào, mười hai ống kim châm, người có biết phải đâm vào đâu không?"

Sở Thù Trân đáp lại bằng một nụ cười thanh nhã, “Đệ tử Quân Thư các, sao có thể đến mười hai kim châm cũng không biết dùng? Huống chi trong cuốn sách này của Thâm công tử”, nàng ta giơ lên cuốn “Hung Tàng” trong tay, “Có ghi chép rất kỹ lưỡng cách truyền máu và bày trận.”

Lục Cô Quang thấy cuốn sách trong tay Sở Thù Trân, niềm vui vừa nãy liền nhạt đi nhiều, lạnh lùng liếc nhìn Nhậm Hoài Tô, “Này, sao lại đưa cô ta?” Đó là một vật quan trọng, nàng không có hứng đọc, nhưng không có nghĩa là cũng không ngại để nó rơi vào tay kẻ khác.

“Đó là vật cứu thế.” Nhậm Hoài Tô bước tới một bước, nắm lấy tay nàng, “Phép truyền máu phải làm càng sớm càng tốt, chúng ta nên bắt đầu ngay.”

Vật cứu thế? Nàng lầu bầu một tiếng, nàng chỉ biết đó là bảo vật mà nàng và y mạo hiểm lấy được, bên trong ghi chép rất nhiều phép thuật kỳ dị, có lẽ điều là những kỳ môn dị pháp kinh thế hãi tục, rõ ràng là pháp bảo.

“Phân chia thánh khí cần bày một pháp trận vĩ đại, không thể ở nhà Như bà bà nữa, chúng ta cần tìm một nơi kín đáo.” Sở Thù Trân nói, “Sáng nay thức dậy ta đã đưa bà bà ít ngân lượng, thu xếp đồ đạc xong chúng ta đi ngay.”

“Ngân lượng?” Lục Cô Quang cau mày, “Mở hộp trong phòng bà ấy không phải người cho sao?”

“Hộp?” Sở Thù Trân ngạc nhiên, “Hộp ư? Hộp gì cơ?”

Lục Cô Quang ngạc nhiên, nhưng chỉ lắc đầu, “Đi thôi.” Nàng không có hành lý, trừ Huyết Lưu Hà và quạt quỳ, đối với nàng mà nói thứ gì cũng không quá cần thiết. Nhậm Hoài Tô rất tự nhiên xòe ô nắm lấy tay nàng đứng bên cạnh. Sở Thù Trân kiểm tra lại một lượt căn phòng từng ở, ba người từ biệt Như bà bà, cùng nhau ra đi.

Như bà bà vẫn còn ở trong phòng, họ từ biệt, bà lão làm như không nghe thấy.

Bà vẫn còn nhìn mớ hộp trên bàn.

Sau khi ba người Lục Cô Quang đã đi rất lâu, bà lão mới đưa bàn tay run rẩy mở chiếc hộp đầu tiên.

Chiếc hộp làm bằng gỗ đàn hương làm nổi bật màu lụa vàng óng ả, trên mặt lụa đặt một cái trâm cài. Trâm làm bằng vàng, có dáng như cánh bướm, trên cánh bướm khảm đầy những đá quý đủ màu sắc đỏ lục lam tím. Đỏ là san hô, lục là phi thủy, lam là thổ ngọc, tím là pha lê, hoa lệ rực rỡ, tinh tế lộng lẫy.

Hộp thứ hai là một chiếc lược gỗ, lược gỗ mun hoa đào, nhẹ như cánh ve, mịn màng như ngọc, chạm hình nửa đoá hoa đào, quyến rũ mà lười biếng.

Tí tách, một giọt nước mắt rớt trên lụa vàng.

Thuở còn son trẻ, bà đã đợi những vật này bao lâu... Bấy giờ nào biết, lúc được cầm trong tay đã là khi tóc bạc da mồi?

Đó là những sính lễ chuẩn bị cho tướng quân phu nhân ngày xưa ở tướng quân phủ, còn tướng quân... giờ đã ở nơi nào?

Lẽ nào tướng quân chưa chết? Làm sao có thể? Lẽ nào thực sự... là y?

Nếu tướng quân chưa chết, chàng từng hứa cưới ta, sao chàng nỡ lòng để ta đợi ở đây... đợi suốt sáu mươi lăm năm ròng rã?

Ta hẳn còn sống, nhưng đã già rồi, nếu chàng vẫn còn, lúc này gặp lại, chẳng bằng đừng gặp.

...

Ba người Nhậm Hoài Tô rời khỏi tiệm bánh bao, Sở Thù Trân đã vung tiền thuê trước một trạch viện ở phía tây thành, trong viện một khoảnh sân được dọn dẹp sạch sẽ, cây cỏ đều bị dời đi, chỉ đợi bày bố pháp trận. Lục Cô Quang rất ngạc nhiên, nàng ta hành động nhanh đến vậy? Nhậm Hoài Tô lại không nôn nóng, Sở Thù Trân án theo cuốn “Hung Tàng” vẽ trận trong sân, y chỉ lẳng lặng đứng một bên, một hồi lâu sau, y chậm rãi đi về một góc sân.

Nàng cứ nhìn y mãi, cho nên không phát hiện ở một góc trong sân có đặt cầm đài. Nhậm Hoài Tô ngồi sau cầm đài, trên đài này bày cây Dao cầm mộc mạc, y chậm rãi đưa tay, nhẹ nhàng gảy qua, tiếng đàn trào tuôn như suối, băng ngang cả một khu đình, rất hay.

Y... biết đàn? Lục Cô Quang ngẩn người, Nhậm Hoài Tô mà lại biết chơi đàn? Nhưng với khí chất của y, biết đàn không phải là sự lạ, chỉ là một thi mị biết chơi đàn thì rất lạ mà thôi. Nàng bước sang đứng sau lưng y, nhìn những ngón tay y phủ trên bảy sợi dây đàn, tư thế vô cùng đẹp, nàng cất tiếng hỏi, “Người biết khúc nào?”

“Ta không rõ.” Y đáp dịu dàng “Cô muốn nghe gì?”

“Ta muốn nghe... Phượng Cầu Hoàng, Thập Diện Mai Phục, gì gì đó...” Nàng không hiểu gì về đàn, chỉ biết qua vài khúc, bèn thuận miệng nói ra.

“Phượng Cầu Hoàng?” Y gảy mấy âm, thực sự bắt đầu đàn khúc ấy. Lục Cô Quang mỉm cười, Phượng Cầu Hoàng nàng chỉ nghe được vài lần, không biết y đàn có tốt không, nhưng trong buổi sớm mai gió mát hiền từ ấy, phóng mắt ra khoảnh sân trống trải, vài sợi cỏ biếc như tơ, y gảy Phượng Cầu Hoàng, tay áo phất phơ trang nhã, tư thái tựa thần tiên, nàng chợt nghe lòng ấm áp.

Nàng chưa từng có cảm giác ấy, hết như... hết như có một “tổ ấm”, hết như có một bến bờ.

Sở Thù Trân vẽ trận xong, Nhậm Hoài Tô lấy ra mười hai ống kim châm từ trong ngực áo, Lục Cô Quang và y cùng ngồi giữa trận, Sở Thù Trân nhóm lửa bùa, lửa bùng bùng lan theo hình trận, mười hai ống kim châm chia nhau vào sáu nguyệt đạo trên người Nhậm Hoài Tô và Lục Cô Quang. Khi hào quang của trận pháp nhoáng lên, máu hai người phun ra từ kim châm rỗng ruột tan như sương trong không khí, dung hoà làm một, lại chậm rãi theo kim châm chảy ngược về cơ thể.

Bầu trời tạnh ráo hốt nhiên dừng dừng sấm chớp, sét đánh thẳng xuống xung quanh khoảng sân, lửa trong pháp trận bốc lên không trung, giống như đang chống lại cơn giận của đất trời, khi quá trình truyền máu hoàn tất, hai tia sét thẳng tay đánh xuống hai bên pháp trận, trong tiếng ầm ầm đình tai nhức óc, pháp trận đã tắt lửa tức thời sụp đổ, đất đá văng tung toé, biến thành một bãi tro than.

Huyết dịch nóng ấm sôi sục trong người nàng, cơ thể vốn giá lạnh bỗng trở nên ấm áp, sức mạnh kỳ dị cuộn cuộn trong huyết mạch, có thứ gì đó trong thân thể đang gãy vụn, sức mạnh nóng bỏng đang đốt bỏ một vài thứ ngoan cố từng tồn tại, khiến nàng bỗng muốn bay lên, người nàng nhẹ bẫng, trong chớp mắt ấy nàng nghĩ... Hẳn đây là cảm giác của ả Thường Nga bay lên trời sau khi trộm nuốt linh dược?

Trái ngược với sự no đủ muốn bay lên của nàng, Nhậm Hoài Tô tái nhợt, có thể thấy máu Lục Cô Quang truyền vào cho y không có một tác dụng gì. Nhưng ngay vào khoảnh khắc hai tia sét đánh xuống trận pháp sụp đổ đó, bầu trời mờ tối, mây đen cuộn cuộn, sấm chớp đi đùng, chừng như sắp đổ xuống một trận mưa như trút nước ngay lúc tiết trời rất xấu ấy, có hai luồng sáng mờ nhạt giống như ánh trăng mà chẳng phải ánh trăng rơi xuống từ bầu không, nhẹ nhàng đáp lên người Lục Cô Quang và Nhậm Hoài Tô.

Phân chia thánh khí... thành công.

Nàng kinh ngạc cảm thụ linh khí giáng xuống từ trời, đó là một sức mạnh hoàn toàn trái ngược với làn hơi yêu ma có được từ Nhậm Hoài Tô, thánh quang trong vắt chừng như có thể gột rửa sạch mọi ô uế, và tưới tắm mọi chốn căn khô. Thánh khí vừa giáng lên, thân thể nàng liền có cảm giác vững vàng, không còn lơ lửng muốn bay lên nữa.

“Nhậm Hoài Tô.” Nàng nắm lấy tay Nhậm Hoài Tô, “Thành công rồi?”

Thánh khí giáng lâm, sắc xanh xao trên mặt Nhậm Hoài Tô dần nhạt bớt, khôi phục lại màu da trắng muốt như thường ngày, Lục Cô Quang tóm lấy tay y, lập tức biến sắc, “Người...”

Tay Nhậm Hoài Tô giá buốt như hầm băng, không còn hơi ấm nữa, mà từ tận sâu trong phát ra một làn hơi âm u và rét giá.

Đó mới là bản chất y, thi mị, ác quỷ lạnh lùng đáng sợ nhất thế gian.

Trong người nàng tràn đầy hơi ấm thuộc về y, nàng không biết vì sao lại tồn tại một dòng máu nóng đến thế, nàng chợt thấy đau xót, “Người... người có lạnh không?”

Y giơ tay lên, cảm thụ hàn ý giữa những ngón tay, chừng như có phần kinh ngạc, hệt như một đứa trẻ lần đầu vọc tuyết. Sau đó y cười hiền hoà, “Không lạnh.”

Người đương nhiên không lạnh, người căn bản không biết lạnh là gì! Nàng thầm thở dài, siết chặt bàn tay y. “Phân chia thánh khí thành công rồi, người đã yên tâm chưa?”

Y gật đầu, rồi lắc đầu. Sở Thù Trân mỉm cười, “Chỉ cần Quân Thư các nhận được tin tức thiên tai ở các nơi đã ngừng, không còn yêu vật xuất hiện, là có thể xác nhận diêm diệt thế đã bị giải trừ, từ đó có thể yên tâm.”

Nàng hừ nhạt, ngoảnh đi,”Chuyện dễ dàng như vậy, các người phải nghĩ lâu đến thế?” Giọng nói đầy hậm hực.

Sở Thù Trân liếc nhìn Nhậm Hoài Tô, lại mỉm cười đáp,”Tài học nông cạn, đã khiến Lục cô nương chê cười.”

“Đã xong việc rồi, giờ có thể đi được chưa!” Lục Cô Quang ngoảnh lại trừng Sở Thù Trân,”Ta không muốn gặp người nữa.”

Nàng ta thật thẳng thắn, Sở Thù Trân thầm thở dài, nếu đổi lại là nàng, dù có không ưa đến đâu, cũng không thể mở miệng nói ra câu đó được, nhưng Lục Cô Quang lại rất thuận miệng. Người dám thẳng thắn nói lời thực lòng, thực ra cũng thật khiến người ta ngưỡng mộ, nàng gật đầu,”Việc đã xong, ta phải về Quân Thư các bẩm báo quá trưa, việc sau đó... việc sau đó...”Nàng nhìn Nhậm Hoài Tô,”Đành trông cậy vào Nhậm công tử vậy.”

Nhậm Hoài Tô chỉ nhìn Lục Cô Quang, ừ một tiếng.

Sở Thù Trân lại cười nhẹ,”Đình viện này ta đã trả trước nửa năm tiền nhà, nếu hai người thích thì ở lại, không thích, thì có thể để đó.”

“Người đi mau đi!” Lục Cô Quang nghiêm mặt lạnh lùng,”Ai muốn ở lại nhà của người?”

Sở Thù Trân thở dài, lấy ra cuốn Hung Tàng từ trong ngực đưa cho Lục Cô Quang,”Ta đi ngay đây, cuốn sách này bao quát rất rộng, tà pháp vạn tượng, cô cất cho kỹ.”

Lục Cô Quang giật phắt lấy cuốn sách từ tay nàng ta, nhét vào túi áo mình, xoay lưng lại không thèm nhìn Sở Thù Trân nữa.

Sở Thù Trân hành lễ với Nhậm Hoài Tô rồi ra đi.

Lục Cô Quang không chút hứng thú với gian đình viện rường cột chạm trổ, hướng chi nơi này vốn do Sở Thù Trân thuê lại. Sở Thù Trân vừa bước ra khỏi cửa, nàng đã muốn bỏ đi ngay. Bỗng chú ý tới cái túi đầy đồ đạc Sở Thù Trân không mang theo, "Này, đây là cái gì?" Nàng mở túi ra, trong túi quả nhiên là bảy tám lọ thuốc, ngoảnh lại, "Là để người dùng hả?"

Nhậm Hoài Tô lấy ra một cái bình sứ cổ dài, dốc lấy một viên thuốc, "Đây là thuốc đẳng chuẩn bị cho cô."

"Là gì đây?" Nàng buột miệng theo bản năng, "Ta không bị thương, không có bệnh tật, vì sao phải uống thuốc?"

"Là loại thuốc khu trừ dương khí, ngưng tụ âm khí." Y nói, "Võ công của ta là thiền công nhà Phật, theo hướng thuần dương, máu ta là máu thi mị, cực âm cực hàn, khí của ta là Phật khí thuần dương, chí cương chí liệt, hai bên giao hội sẽ khiến huyết khí bạo loạn vỡ mạch mà chết. Cô là nữ tử, vốn là thể âm, cho nên phải khu trừ Phật khí thừa thải, mới có lợi cho cô."

Nàng liếc xéo lắng nghe, thấy vui vui trong lòng, nhìn mấy lọ thuốc, "Thật ư? Nếu ta hấp thụ một nửa sức mạnh của người, nói không chừng năng lực sẽ vượt qua người, ta đã cảm thấy rất nhiều chỗ khác trước." Nàng gập ngón tay chỉ về phía một cây đại thụ trong sân, "Người xem."

Nàng đứng từ xa điểm một điểm, "phùng" một tiếng, cái cây bỗng dựng bốc cháy quỷ hoả nuốt sống sinh linh, nhanh chóng biến cây đại thụ trở thành cảnh khô không chút sinh cơ, nhưng vẫn giữ lại dáng vẻ ban đầu của nó, "Sức mạnh phê hồn, vốn ta không có." Sinh linh mà quỷ hoả nuốt đường như trút ngược vào cả người nàng, khiến nàng thòm thèm, hưng phấn không thôi.

Nhậm Hoài Tô cau mày, "Cô Quang." Y nắm lấy bàn tay vừa thi triển phê hồn của nàng, "Vạn vật có linh hồn, cái cây vừa rồi là một trong sinh

linh, dầu rằng ta và cô có năng lực tốt bậc cũng không thể tùy ý phá hủy, khắc chế khát vọng, tuân theo nguyên tắc trời đất, mới là bền bờ.”

“Bền bờ?” Nàng cười nhạt, “Ta cần bền bờ để làm gì?” Nàng cầm lấy tay y, đột nhiên cắn một cái không nhẹ không nặng, “Ta chỉ muốn ở bên người, đi đâu cũng được, là bờ hay là bến đều như nhau cả.”

Y khẽ vuốt tóc nàng, dịu dàng hỏi, “Ta dạy cô võ công và thuật pháp của ta nhé?”

Mắt nàng chợt loé sáng, “Ta muốn học kiếm khí!” Nàng muốn học loại kiếm khí sắc bén có thể chém yêu vật thành nhiều mảnh của Nhậm Hoài Tô.

“Được, nhưng trước khi luyện võ, uống thuốc đi đã.” Y đổ một viên thuốc màu lam nhạt ra từ trong lọ sứ, nghiêm túc nhắc nhở, “Thuốc đắng đấy.”

Nàng nuốt trọn viên thuốc, căn bản ngọt hay đắng cũng không nếm được, “Ta còn muốn học huyền hoa thiên chi.”

Y không phản đối, chỉ ngoan ngoãn gật đầu.

Nghe nói loại phong ấn cao cấp nhất của Phật môn là dùng huyền hoa thiên chi trực tiếp vẽ phong ấn lên thân người, chỉ lực thâm nhập thân thể, nhập vào khí huyết vận hành, nếu không được chính tay người thi pháp giải cho, thì cả đời sẽ bị phong bế. Nàng muốn học thiên công ấy, mục đích duy nhất chẳng qua chỉ là muốn tăng cường sức mạnh cho phong ấn của Nhậm Hoài Tô mà thôi.

Trên người y chỉ sợ sắp cạn máu, thứ duy nhất có thể duy trì nhân tính của y chỉ còn Phật ấn trên người.

Nàng không muốn hoà thượng điên chớp mắt biến thành yêu vật, lòng đầy thù hận, chỉ muốn đốt giết tàn sát, cứ dụ dằng dễ bảo, dễ dàng nàng, ở bên nàng, nghe lời nàng như thế này ngàn năm vạn năm thì đã sao, lẽ nào không tốt?

Lục Cô Quang ghét khu viện ấy, Nhậm Hoài Tô xưa nay vốn nghe lời nàng, hai người dọn dẹp pháp trận xong bèn tiếp tục lên đường về tây, không ở lại dù chỉ một khắc.

Phía tây thành Mậu Uyển có một cái hồ, trong hồ mọc đầy hoa sen, cảnh sắc tao nhã xinh đẹp. Bên hồ sen là một ngọn núi nhỏ, núi không cao nhưng cây cối um tùm, sâu trong rừng có một hang động. Lục Cô Quang ghét đình đài lầu các, những hang động tối tăm là nơi yêu thích của nàng, thấy hang là nàng mừng.

Nhậm Hoài Tô xem xét cái hang một hồi, xoay lưng ra khỏi, nàng thành thoi đứng đợi trong hang, quả nhiên chẳng bao lâu sau Nhậm Hoài Tô vác về một tảng đá dẹt phẳng, chất củi bắt đầu nung đá. Nàng mỉm cười đứng ở một bên, đợi khi y nung đã hòm hòm mới quay sang hỏi, "Này, trời có lạnh đâu, người làm cái này làm gì? Đâu phải lúc nào ở trong hang núi cũng phải ngủ trên đá."

Y rất nghiêm trang ngược đầu lên, có vẻ ngơ ngác, nàng nhìn y nung đá, đưa tay sờ rầm thử độ ấm, "Này, khi người nhớ chuyện ngày xưa, đều kể cho ta nghe có được không?"

Những ngón tay Nhậm Hoài Tô lạnh giá, y áp tay lên tảng đá, "Không nhớ rõ nữa."

"Ta đói rồi." Nàng chỉ muốn thăm dò xem năm xưa ai đã dạy y nung đá làm giường lò, nhưng y lại như vô cảm dùng một câu chặn mọi câu hỏi từ nàng, rất cụt hứng, "Sau khi nhận thánh khí mà vẫn còn cảm thấy đói, xem ra thánh khí cũng không phải toàn năng."

Nhậm Hoài Tô lấy ra một tảng thịt trong túi áo, kiên nhẫn dùng dao găm cắt thành từng lát đặt trước mặt nàng. Nàng nhón lấy một lát, lát nào lát nấy có độ dày y hệt nhau, vừa vụn một miếng cắn, tâm trạng nàng lại tốt lên, "Này, sau này có rất nhiều thời gian, chúng ta sẽ đi đâu?" Nàng ngồi xuống bên cạnh y, ngược mắt nhìn trời, "Chúng ta mua một con thuyền ra khơi nhé, nghe nói ngoài biển có núi tiên, quỷ ta khhoong thềm, thi mị cũng gặp rồi, chỉ chưa thấy thần tiên..." Nàng ngoảnh sang nhìn y, "Chúng ta đi tìm tiên đi."

Tìm tiên? Mắt y nhúc nhích, "Có lẽ... trên đời này không hề có thần tiên."

"Nếu đã có quỷ, tất nhiên sẽ có tiên." Nàng thở dài, "Nhưng vì sao lúc sắp diệt thế, đứng ra cứu người không phải tiên, mà là một con quỷ như người chứ?"

Y im lặng không đáp lời, nàng nhìn đôi giày chỉnh tề của y, "Sau này... còn có vạn năm, ngoài tìm tiên, chúng ta còn có thể làm gì nhỉ? Người có muốn làm gì không?"

Y ngây ngẩn trông bóng nắng ngoài cửa động, "Chỉ nguyện một lòng an ổn."

Nàng bất mãn, "Vậy còn ta thì sao?"

Y mỉm cười, cất lời dịu dàng, "Vậy chỉ nguyện hai lòng an ổn."

Nàng nín tay y, tay nàng đã ấm lại, nhưng tay lạnh giá tựa băng, "Phải là chỉ nguyện hai lòng như một, yên ổn trước sau."

Y khoác eo nàng, lại nói, "Tới giờ uống thuốc rồi."

Lục Cô Quang nhìn vai, nàng thấy toàn thân dễ chịu, lười biếng, không hề nghe âm dương xung đột gì, "Ta thấy không có gì không tốt, đây lại là

thuốc gì?” Nàng nhìn y đôi lọ thuốc màu trắng, trút ra một viên thuốc nhạt màu giống với viên lần trước.”

“Đây là Ngũ Tâm Hoàn.” Nhậm Hoài Tô trở từng lọ thuốc một trong túi vải,”Đây là Ngưng Thanh Lộ, đây là Quy Chấn Tán, đây là Tâm Hợp Phấn...” Đến lọ cuối cùng, y thoáng khựng lại,”Còn đây... là Vô Ái Hồn.”

Nàng giật mình, nàng nhận được Vô Ái Hồn rồi không biết đã quăng đi đâu, y lại nhặt về, đem theo bên người. Nhưng... nhưng nàng có hai quả Vô Ái Hồnf, Nhậm Hoài Tô cất Vô Ái Hồn vào lọ, hiển nhiên đã biết có hai quả, lẽ nào y không lấy làm lạ?

Nhậm Hoài Tô thần sắc bình thản, đặt viên thuốc nhạt màu vào tay nàng,”Thuốc này dùng sau bữa ăn.”

Nàng đành phải nhai thuốc như nhai lạc, viên thuốc này thực đắng, đầy mùi vị giá băng,”Còn người thì sao? Người không uống loại thuốc nào ấm nóng... hay bổ sung Phệ khí ư?” Nàng ôm lấy y,”Người trở nên lạnh giá như thế, đã biết lạnh là thế nào chưa? Có muốn uống canh gừng không?”

Y lắc đầu,”Ta không lạnh.”

Nàng móc ra một cái túi gấm từ trong ngực áo, nhét Cục Nhật Châu vào lòng y,”Cái này người giữ đi.”

Y thoáng cau mày, Cục Nhật Châu tránh nóng xua hàn, mang theo bên người không sợ rét giá hay nóng bức, lạnh đối với y không là gì, nhưng khi mang nó trong người, toàn thân y đều ấm lên hừng hực.

Y không quan tâm cái gì là lạnh, cái gì là nóng, nhưng khí vừa thể nghiệm cái lạnh, mới biết hoá ra ấm nóng thật dễ chịu.

Cứ như vậy, hai người lười biếng sông trong hang động tròn một tháng, mỗi ngày đều nhàn tản thanh thoi. Lục Cô Quang đòi Nhậm Hoài Tô dạy võ

công thuật pháp, học xong rảnh rỗi bèn quanh quẩn ở mấy hộ nông gia bên ngoài, thỉnh thoảng trộm mấy miếng thịt bò, nhiều khi nhón đi vài củ gừng. Không phải nàng không có tiền, nhưng trước mặt Nhậm Hoài Tô lại chỉ muốn trộm, giặt giũ làm cơm tất nhiên nàng không biết, nhưng thắng hoặc nấu cho Nhậm Hoài Tô chút canh gừng, ép y uống khi y lái nhải bắt nàng uống thuốc, âu cũng là một thú vui.

Thiên tai dường như đã thực sự ngơi ngớt, hoa sen trong hồ bắt đầu nở, vùng đất hạn hán lây ngày liên tiếp đổ mấy trận mưa rào, động đất lũ lụt cũng không còn nhiều nữa, dù nàng không mấy quan tâm đến tình trạng của “trần thế này”, nhưng cũng âm thầm mừng rỡ.

Đêm không trăng.

Nhậm Hoài Tô từ lâu không còn nung đá trong hang núi, y rất nghiêm trang vào thành Mậu Uyển tìm mua một cái giường, về đêm Lục Cô Quang ngủ trên giường, y ngồi xếp bằng ở một góc giường tham thiền nhập định. Ban đầu nàng còn dở khóc dở cười, không thể nào ngủ nổi, lâu dần phát hiện gã hoà thượng vẫn kiên trì cách “chung chăn chung gối” ấy, cũng đành bó tay thúc thủ, chỉ lo ngủ phần nàng.

Trăng không lên, sắc trời tối đen như mực.

Vừa vào đêm, trong hang núi dật dờ một làn hơi lạnh giá, bên ngoài gió dữ thét gào, từ xa vọng về tiếng nước nổ mớ hồ, chùng chùng như ma khóc.

Một lớp bóng đen mờ lung xoay vần ngoài cửa hang, hình dáng vắn vẹo, xa hơn một chút cũng có một bóng đen y hệt, tất thấy ùn ùn tụ về hang núi như những đám mây mù. Một canh giờ sau, bóng đen bên ngoài hang dường như đã vây phủ cả cánh rừng và ngọn núi, bao trùm trời đất, phóng mắt không nhìn rõ biên giới là đâu.

Nhậm Hoài Tô ngồi nghiêm ngặt trên góc giường, ngoài hang dội tiếng ồn ào, trong hang ngày càng rét giá, dần trở nên cóng buốt tựa băng. Y

mở choàng mắt, cái nhìn rơi trên gương mặt đang yên an trong giấc ngủ của Lục Cô Quang.

Phía trên người nàng dật dờ một lớp âm khí dày đặc, chút Phạt khí do máu Nhậm Hoài Tô truyền sang đã tan sạch, trong giấc ngủ, sừng thú lấp ló trong làn tóc nàng từ từ sinh trưởng, thẳng hoặc rụt vào trong tóc như giật mình, mỗi sợi tóc đen như có ý thức quấn chặt lấy vật trên giường.

Mỗi đêm trường suốt một tháng trời vừa qua, y đều lặng lẽ ngồi ngắm Lục Cô Quang ngủ say như thế.

Chứng kiến từng li từng chút biến hoá xảy ra trên người nàng, làn da xanh xao dần, mái tóc dài từ từ biến thành tóc quý, sừng thú thuộc về loại lệ quý dần dần chậm rãi mọc lên, nàng thức giấc lại rụt vào, nhưng mỗi đêm một dữ tợn.

Và hôm nay... thời cơ đã đến.

Quý khí tản mát trong trời đất cảm ứng được khí tức quý nữ, đang chuẩn bị... nhập vào thân thể nàng.

Chỉ cần...

Hoàn thành bước cuối cùng.

Trong hang đá vang lên một âm thanh rất khẽ, như âm thanh lay động của một mảnh giấy cực mỏng.

Phùng một tiếng, trong hang núi bỗng nhiên sáng loà, Lục Cô Quang giật mình tỉnh giấc, chỉ thấy bốn phía sáng rực, toàn thân đau đớn, mở mắt, trong tầm mắt chỉ là lửa cháy. Nàng thét lên, co người lại, khiếp hoảng nhìn quanh bốn phía tìm kiếm bóng dáng Nhậm Hoài Tô, "Cháy... Cháy rồi..." Nàng ngược mắt, qua màn lửa bùa chú thiêu đốt toàn thân nàng trông thấy Nhậm Hoài Tô giờ cao Cực Nhật Châu, lặng lẽ đứng trong biển lửa.

Y cứ nhìn nàng như vậy, bất động.

Chớp mắt ấy toàn thân nàng đông kết, biển lửa đang đốt cháy cả hang núi, dần dần nuốt trọn cơ thể nàng lúc này dường như không còn tồn tại... Không một loại lửa nào có thể tổn thương nàng như thế... Không một loại lửa nào có thể nung nấu cả xương nàng có thể đốt cháy tất cả cơ thể nàng... Trừ phi... Trừ phi là lửa bùa chú.

Ai có thể thi pháp với nàng trong đêm tối? Ai hờ hững giương mắt dừng nhìn nàng rơi vào biển lửa?

Nhậm Hoài Tô!

Khoảnh khắc ấy nàng thực sự không hiểu nổi vì sao mình từng tin tưởng y? vì sao nàng lại tin tưởng một kẻ hết lần này đến lần khác chìa kiếm về phía nàng? Y đã đâm nàng, vây mà nàng quên, chẳng ngờ nàng lại quên!

Nàng buồn cười quá... ai ngờ nàng đã quên.

Nàng vừa lành vết thương liền quên đau, nàng tưởng y đã xin lỗi, tưởng đầu rằng y không hối hận thực sự, cũng sẽ không tổn thương nàng nữa... Kết quả... Kết quả thì sao? Nàng phục người dưới đất, lửa cháy rần rạt trên người, nàng quằn quại trong đau đớn, "Vì ... vì sao?" Nàng rên xiết bằng giọng tưởng chừng như đang bật cười, "Vì sao? Người... Người từng thề rằng... Người từng nói sẽ không tổn thương ta nữa..."

Kẻ tay cầm Cực Nhật Châu, chân giẫm ngọn lửa bỏng, chia về phía cửa hang.

Nàng khó nhọc ngược lên, trước cửa hang, trước cửa hang đậu một con cú đêm, đang nghiêng đầu ngắm lửa thiêu bên trong, đôi mắt nó đỏ ngầu, nhưng không giương cánh bay đi. Nàng chợt hiểu, y... y đã sai khiến một con cú đêm, sai nó dán lá bùa lên người nàng... Câu "Ta sẽ không tổn thương nàng nữa" ngày ấy của y hoá ra là thế này, chỉ là thế này mà thôi.

Y chỉ nói...

T sẽ không tự tay giết cô.

Chỉ vậy mà thôi...

Hắn là chỉ vậy mà thôi?

Nàng rên rỉ trong lửa bỏng, giãy giụa đau đớn, nàng đau quá... Nhưng nàng muốn cười...

Nàng còn ngỡ mình đã tìm thấy bến bờ... nàng tưởng mình đã có được một “bến bờ” khác lời y nói, nhưng lại là thứ nàng muốn kiếm tìm. Chẳng ngờ hoá ra họ khác nhau như trời vực, dù có hoà máu, cùng chung hoạn nạn, nhưng vẫn chưa từng chân chính đứng bên nhau.

Chỉ nguyện một lòng an ổn?

Một lòng an ổn?

Trong chúng sinh của y không có nàng... Trong tương lai của y không có nàng... Trong “chỉ nguyện” của y cũng không có nàng.

Uống nàng tự mình đa cảm, tự thêm vào một câu “hai lòng như một”, trước nay y chưa từng muốn.

Nhưng người... Sao người nỡ lòng hại ta... Sao người có thể xuống tay... Ta không thể nào hiểu nổi...

Áo ạt và vang dội, ngay vào lúc ý thức Lục Cô Quang hoàn toàn tan biến, quỹ khí bao phủ cả cánh rừng bên ngoài cửa hang trút vào như sóng dữ, thân thể nàng bị lửa bùa đốt sạch, gần như chỉ còn năm tro tàn, nhưng ngay thời khắc nàng sắp tan biến, quỹ khí bỗng cuộn cuộn nhập vào, cơ thể nàng nhanh chóng khôi phục, mái tóc đen lờ lững, đỉnh đầu mọc sừng nhọn. Cuộn phong thốc vào trong hang, ngọn lửa bùa được mệnh danh bất diệt bị

quỷ khí âm hàn đập lịm ánh sáng, cơ thể Lục Cô Quang treo lơ lửng lơ lửng chừng trời, hai mắt nhắm nghiền, bên ngoài mây đen tan hết, sao trời rực rỡ, chính cái lúc ánh sao soi vào hang núi, ầm một tiếng, ánh sao lu mờ, sau lưng Lục Cô Quang, một đôi cánh khổng lồ phá xác vườn cao, cánh quỷ quạt cuồng phong, chỉ nghe răng rắc, ngoài động cây cối đổ rạp, cát đá tung toé, hang núi vỡ toác, gió rít như nước triều.

Đôi cánh ấy đen như màu mực, tựa cánh quạ, nhưng nom ấm áp lạ thường, Lục Cô Quang khép hờ đôi mắt, hăng còn chưa thức tỉnh. Nhậm Hoài Tô tay cầm một thanh pháp kiếm vàng nhạt, lá bùa trừ tà vung lên, pháp kiếm chém thẳng về phía đôi cánh của nàng.

Kiểm quang như ráng chiều rực rỡ, mang theo sức mạnh của trận pháp màu vàng nhạt, xoẹt qua đôi cánh đen của nàng, chỉ nghe một âm thanh khê khàng bén ngọt, đôi cánh đen tan rã là tả bay theo gió, từng mảnh cánh rách bị quãng sáng vàng nuốt trọn, dần tiêu biến giữa không trung. Đôi cánh khổng lồ bị kiếm quang chém đứt, từng mảng lông vũ đen tuyền do quỷ khí âm hàn trong trời đất tụ thành biến mất trong trận pháp trừ tà, cơ thể vừa ngưng tụ lại của Lục Cô Quang nhạt màu dần. Nàng chưa kịp mở mắt, đã lại sắp hoá thành hư vô.

Một kiếm chém xuống, hai cánh cùng gãy, nàng chưa phản kháng mảy may, đã sắp xác thân tan rã.

Nhậm Hoài Tô cầm kiếm đứng đăm đăm trông những mảng lông vũ dần tiêu biến quỷ khí tan sạch từ nay trên thế gian không còn quỷ nữ... bỗng nhiên... bỗng nhiên có những mảng ký ức kỳ dị dâng lên trong óc, là khi nào ấy nhỉ... là khi nào y từng chứng kiến cảnh tượng này? Chứng kiến... ai... lông vũ tiêu tan trước mắt, hồn phách thành hư vô, vĩnh viễn không tồn tại nữa.

Bấy giờ... bấy giờ y đang làm gì? Y một tay cầm kiếm toàn thân mồ hôi đầm đìa, y vẫn nhớ cảm giác khi chém đứt đôi cánh ấy... đó là cảm giác gì

ấy nhỉ? Phải... y mừng rỡ như điên... y mừng rỡ như điên... vì từ nay y không phải sợ quỷ nữ và diệt thế, y phá bỏ điếm diệt thế, y có được tư cách độc chiếm thánh khí trời giáng! Y sẽ sống mãi với đất trời, y tùy tâm sở dục, y mặc sức vạn năng!

Y...

Nhất thời đủ laoj tâm tư ồ ạt xô tới, y nhớ ra vô số những mẫu truyện muôn hình vạn trạng, trước mắt y lông vũ đen tuyền từ đôi cánh của Lục Cô Quang vẫn đang tan biến, nàng... nàng sắp mất đi rồi. Một tay cầm kiếm, một tay ôm trán, chỉ thấy sợi quỷ khí cuối cùng đang vãn vút sắp tan. Y thành linh vung tay một vật bay vút lên không, kéo thành một vệt màu mềm mượt. Quỷ khí sắp tan biến trong hang núi đột nhiên cảm ứng được một sức hấp dẫn mạnh mẽ, lần lượt bị hút vào vật nọ. Chẳng bao lâu sau, hang núi đã trở về yên tĩnh, không hề có quỷ khí, vật trong tay Nhậm Hoài Tô dật dờ thứ khói đen mờ ảo.

Đó là hồn dung ngọc.

“Ha ha ha...” Trong không trung bỗng vang lên tiếng cười trầm thấp,”Một vở kịch hay thần cơ diệu toán... Diệu ở chỗ kẻ mưu đồ từng bước không phải là ta, mà là người.”

Nhậm Hoài Tô ngẩng phắt lên, chỉ trông thấy trước mắt dần hiện rõ một bóng người, áo trắng tiêu điều, giống y như đúc. Kẻ ấy khí vận mệnh mỏng, như cười chẳng cười, dù chỉ là hồn phách, song cái nhìn ấy đủ xuyên ngang tất thảy.

“Thẩm Chiên Đàn.” Hồn phách bật tiếng cười trầm thấp, trong tiếng cười không có tiểu ý, chỉ có sự thênh thang như tiếng vọng,”Còn nhớ ta là ai không?”

Y sững sờ nhìn hồn phách trước mặt mình, ký ức trong đầu như sôi sục, y dần hiểu ra... mình đã sai lầm đến mức nào.

“Sáu mươi lăm năm trước, khi người đưa ra ý định muốn cùng ta phân chia thánh khí, đã âm thầm chôn giấu thế cục hôm nay.” Hồn phách nọ cười lạnh giá,”Người lừa ta phân chia thánh khí, người giết chết quý nữ đời trước, người tưởng rằng quý nữ chết, người đem ta luyện thành yêu nghiệt, chỉ cần ta không chết, người sẽ trở thành vạn thánh linh, thánh khí đất trời sẽ trở về với người nguyên vẹn, để thực hiện ước mộng ‘vạn năng’ ‘trường sinh’ của người. Nhưng thiên mệnh không thuộc về người, người luyện ta thành thi mị, thánh khí vẫn giáng vào xác ta, mà không quay về với người. Hoàng thượng tra rõ chuyện người hại ta, ban chết, chẳng ngờ trước khi chết người để lại một ván cờ sau cuối cho bản thân.” Hồn phách nhún miệng cười,”Nhờ máu ta và người hoà nhau, người thi pháp chuyển hồn phách người sang xác thi mị của ta, mưu đồ chiếm cứ thân thể ta, lại sợ bản thân tội ác đầy mình, thánh khí trong trời đất không chịu giáng vào tấm thân thi mị này, nên dùng phép tẩy hồn, xoá bỏ ký ức chính mình. Khí ấy ta vừa thành thi mị, ký ức chưa kịp tan biến đã bị người trục xuất khỏi xác, lại đem ra bảo toàn ký ức cho ta.”

Kẻ được hồn phách gọi là “Thẩm Chiên Đàn” sắc mặt trầm tĩnh, mí mắt khép hờ, lặng lẽ đứng nghe y nói.

“Người thi triển thuật tẩy hồn, giữ lại cho mình một con đường sống, kết quả... ha ha ha...” Hồn phách ngửa mặt cười dài,”Kết quả lại là khi người thức tỉnh, quên mất Thẩm Chiên Đàn, biến thành Nhậm Hoài Tô! Người tưởng mình bị nhốt oan người tưởng mình từng nếm trải tận cùng đau đớn, người còn lấy nghị lực và tu vi to lớn của nhà Phật khoan dung tất cả... kết quả thú vị không?” Y cười lạnh lẽo,”Người khoan dung cho điều gì? Người đã siêu thoát điều gì? Người có độ hoá được mình chăng? Người tưởng người là Nhậm Hoài Tô, người tưởng mình phải chuộc lại lỗi lầm thiêu chết hơn ngàn thuộc hạ trong Vô Thủy cung, cho nên bất kể gặp phải khó khăn gì người cũng muốn cứu thế, người ngỡ người yêu nhân thế, người có thể hy sinh tất cả. Cũng có thể một lúc nào đó người còn tưởng mình yêu cô ta... Cô ta yêu người trong mù quáng và bùng bít, cô ta xem

người như Thiên Lô sai đâu đánh đó, cô ta nỗ lực ân cần săn sóc, cô ta là thứ duy nhất người có, như phạm là thứ người có thể hy sinh, sẽ vẫn phải hy sinh, cho nên người không cho người khác động vào cô ta, chỉ có người mới được tự tay giết cô ta... Kết quả ra sao? Kết quả ra sao? Ha ha ha..." Hồn phách nọ ngồi xuống giữa không trung, dù trông như người, nhưng bóng kẻ ấy giống một khúc xương khô sâu trong cõi hồng hoang, hoang vu mà tiêu điều chết chóc,"Người từng yêu cô ta? Thật nực cười! Người nhìn thấu khuất nhục, nhìn thấu hận thù? Người ngộ thiền đắc đạo rồi có thể buông bỏ tất cả? Càng nực cười! Kết cục duy nhất của câu chuyện cười này, đó là người vẫn là người, tâm cơ thâm hiểm không từ thủ đoạn, miễn thể nhân miễn chung sinh đều là mượn cớ, người giết cô ta cũng như sáu mươi lăm năm trước người giết quý nữ, tận sâu trong lòng, người khao khát sức mạnh chí cao vô thượng, thậm chí không cần đến ký ức."

Thẩm Chiên Đàn nhích khoé môi, nở một nụ cười không tiếng động.

"Nhưng..." Nhậm Hoài Tô chân chính lơ lửng trong không trung xoay người lại,"Người quên mất một việc, Thẩm Chiên Đàn..." Y bỗng phá ra cười,"Người quên phải bỏ vợ!"

Thẩm Chiên Đàn biến sắc.

Nhậm Hoài Tô cười nhỏ giọng, từng tiếng một, từng tiếng một, càng lúc càng vui thích,"Người giết quý nữ, người tưởng sau sáu mươi lăm năm người tạo một quý nữ cùng người phân chia thánh khí rồi giết cô ta, là có thể lấy được năng lực trước đây người không thể có hay sao? Suốt một tháng người cùng cô ta chàng chàng thiếp thiếp, sống thật thành thoi nhàn hạ, thành thoi nhàn hạ đến mức người quên mất phải bỏ vợ, giờ người giết cô ta... người phạm tội giết vợ, thánh khí trời đất sẽ vĩnh viễn không giáng xuống thân người nữa... Giống như sáu mươi lăm năm trước, người bị đất trời vứt bỏ! Bị người đời lãng quên! Người xâm chiếm thân thể ta, được lắm... cái xác thi mị ấy là do người tạo ra, giờ cũng mặc người hưởng thụ... Thánh khí đất trời tiêu biến, người sẽ trở nên chỉ muốn giết người,

một con ác quỷ chỉ muốn giết người... Ha ha ha... Ha ha ha...” Y nheo mắt nhìn Thẩm Chiên Đan,”Ta chưa từng động thủ, mọi thứ đều do người bày bố tự người mưu đồ. Chúng kiến người từng bước đến đây, kết quả thật vô cùng mỹ diệu.”

Thẩm Chiên Đan không hổ là kiêu hùng năm đó, sau một thoáng biến sắc, đã có thể thản nhiên cười nói, “Người nhắc nhở Sở Thù Trân đi tìm người hại người ngày xưa, lẽ nào không phải để thúc giục cô ta mau chóng tìm ra manh mối ta để lại, xúc tiến kế hoạch quỷ nữ? Nếu nói đến hại người, cái chết của Lục... Cô Quang, lẽ nào không có phần người?”

“Ha ha ha...” Nhậm Hoài Tô bật cười,”Phải, có cả phần ta, vậy thì đã sao? Kẻ huỷ đi trái tim cô ta nào phải ta, kẻ chém đứt cánh cô ta cũng không phải ta,” y thông thả nói,”Kẻ khiến cô ta hiểu lầm sẽ đối tốt với cô ta cả đời cũng chẳng phải ta. Người muốn báo thù cho cô ta? Thật là một câu hỏi nực cười.”

“Không phải, ta chỉ muốn nhắc người đừng vui mừng quá sớm. Thân thể ta vẫn còn, nếu cái xác này đã sắp điên cuồng, ta cũng không cần nữa.” Thẩm Chiên Đan nói giọng đều đều,”Về những ân oán tình thù dính dáng với cái xác này, tất nhiên chủ nhân nó phải nhận, có can gì đến ta?”

Nhậm Hoài Tô không hề ngạc nhiên, cũng chẳng giận dữ, chỉ hào hứng nhìn gương mặt như ngọc của Thẩm Chiên Đan,”Nếu đã như vật đưa hòn dung ngọc trong tay người cho ta, người đã chết, mang theo quỷ khí đâu có nghĩa lý gì?”

Thẩm Chiên Đan siết chặt hòn dung ngọc, thoáng một nụ cười, nụ cười có phần giễu cợt,”Chỉ là một sợi cô hồn, có đòi gì được từ ta? Ba ngày sau, trong khe Vạn Cổ núi Mân, tới nhặt xác người về.” Y buông tay, pháp kiế màu vàng tuột xuống đất, tức khắc vung tay áo, một lá bùa kỳ môn không dừng xuất hiện, chớp mắt ép lui hồn phách Nhậm Hoài Tô, khiến y tan biến không vết tích.

Thẩm Chiên Đàn không có thánh khí trời giáng, nhưng cũng không hẳn đã không còn là kẻ mạnh sáng ngang với Nhậm Hoài Tô ngày xưa, y nhìn hòn dung ngọc trong bàn tay, cất vào ngực áo, ngón trỏ bàn tay phải vẽ nên pháp trận, rồi biến mất khỏi hang đá cùng với nó.

Y là Thẩm Chiên Đàn, không còn là gã "Nhậm Hoài Tô" hư ảo và ngây thơ.

Y là loài rồng phượng trong cõi người, là nam nhân sinh ra để đứng chất ngất trên đỉnh cao, dù dưới chân là ngàn bộ xương khô vụn giống oan hồn, vậy thì đã sao?

Gã "Nhậm Hoài Tô" một lòng chết vì đạo, hết dạ hướng về Phật chẳng qua chỉ là một lỗi sai, cũng may, y vô tâm vô tình.

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Không Sơn Trường Liêu Liêu

Type: Tít Mít

Ngoại ô thành Mậu Uyên, khe Vạn Cổ núi Mân.

Khe Vạn Cổ là một hẻm núi đá sâu không thấy đáy dưới núi Mân, núi Mân cao trăm trượng, đồn rằng trên núi có âm hồn quấy phá, thêm việc từ lưng chừng sườn núi lên đến đỉnh khói giăng sương phủ, chưa bao giờ tạnh ráo, trên núi trụi bóng cỏ cây, đá núi trơn trượt, hiếm dấu chân người. Khe Vạn Cổ kéo dài hơn mười dặm, chia núi Mân thành hai phần, hai bên vách khe mọc đầy rêu xanh và cỏ thấp, không có cây cao, trong khe khói sương dày đặc, không ai biết bên dưới có gì, đến phường thợ săn gần đó cũng chỉ biết phàm là loài hươu nai nếu lạc vào bên trong, ít có đi mà chẳng có về.

Vào lúc này trên một mỏm đá lưng chừng núi, lấp lóe ánh sáng của pháp trận, những đốm sáng vàng nháng lên rồi tắt lịm, một kẻ xuất hiện bên miệng vực, tay áo tung bay, đôi mắt trông xuống khe Vạn Cổ sâu không thấy đáy.

Người này diện mạo ôn hòa, có vài phần tư thái hiền từ của kẻ xuất gia, chính là Thẩm Chiên Đàn bấy giờ hăng còn dùng xác của Nhậm Hoài Tô.

Khi hào quang pháp trận do y bày tắt hẳn, bốn bề quanh vách núi dần nổi bốn luồng sáng xanh, bốn con yêu quái hình dạng kỳ dị, nom giống người mà chẳng phải người xuất hiện quanh y. Chỉ thấy những con yêu quái này tỏa ra ánh sáng màu xanh lam, móng dài và nhọn, tròng mắt trắng xanh

nhưng vẫn mang dáng người. Yêu vật bên phải Thảm Chiên Đàn rít lên the thé, nói bằng chất giọng lụ nhụ, "Si Yếm đợi Vương đã lâu..."

Đây là bốn con yêu quái núi Mân tên Si Yếm, là sơn yêu giỏi làm khói sương, hút tinh lực hồn phách sinh linh. Bốn con Si Yếm bị Thảm Chiên Đàn làm phép phong ấn nhốt trên núi Mân, lẫn quẩn ở đây sáu mươi bảy năm trời, cuối cùng cũng đợi được ngày giải trừ phong ấn.

Thảm Chiên Đàn đứng bên mép vực, dưới chân mây khói cuộn tròn, gió núi lồng lộng, "Xác ta ở đâu dưới khe?"

Bốn con Si Yếm nhìn nhau, một con uốn éo thân mình, rồi lên tiếng vẫn bằng chất giọng lụ nhụ không rõ chữ, tựa tiếng người lại chẳng phải tiếng người, "Xác Vương ở trong... hang của con nhện dưới đáy vực... Đã quá lâu ngày, không biết có còn nguyên vẹn nơi đó hay không?"

"À?" Thảm Chiên Đàn điềm tĩnh đáp, "Đi cướp xác ta về đây."

"Vương, chúng ta không phải là đối thủ của con nhện ấy." Một con Si Yếm nói, "Yêu nhện giỏi bày mê trận, độc của nó có thể làm đóng băng mọi thứ, cho dù là chúng ta cũng không ngoại lệ."

"Ồ?" Thảm Chiên Đàn điềm tĩnh mỉm cười, nụ cười không chút niềm vui, "Theo như các người thấy, phải dùng cách gì mới có thể lấy xác ta về?"

Bốn con Si Yếm lại quay sang nhìn nhau, một con rụt rè lên tiếng "Trao... trao đổi."

"Trao đổi?" Thảm Chiên Đàn thoáng cau mày.

"Con yêu nhện ấy thích sưu tập những vật hiếm thấy trong thiên hạ, Vương chỉ cần dùng thứ mà nó thích đem trao đổi, chẳng qua chỉ là một cái xác, hẳn nhiên nó sẽ trả lại."

'Của báu?" Thăm Chiên Đàn khẽ nhích khóe môi, không phân rõ là một nụ cười hay sự giễu nhại, "Hang của nó ở đâu?"

Si Yểm chỉ xuống hẻm núi dày đặc sương mù, "Phía đông nam đáy vực, bên bờ một con sông lớn có một lối vào, bên trong đường lối quanh co..." Giọng nói con quái vật lịu nhịu không rõ chữ, chưa kịp dứt lời, chỉ thấy pháp trận đời hình lại lóe lên ánh sáng, Thăm Chiên Đàn đã mất tích.

Y là một kỳ tài tự học thuật pháp, rất nhiều chú ngữ đơn giản có thể phát huy sức mạnh khôn lường trong tay y, ví như loại trận pháp đời hình này, người bình thường cùng lắm chỉ có thể dùng để dịch chuyển trong khoảng cách một hai trượng, nhưng với y, khả năng lên tới cả chục dặm.

Thiên tài hiếm thấy, nếu phải mai một nơi miếu mạo chốn thâm sơn cùng cốc, khó tránh nổi tịch mịch.

Chẳng bao lâu sau, Thăm Chiên Đàn đã xuống tới đáy vực, mặt đất ở đây khác địa chất núi Mân, khắp nơi um tùm một loại cỏ ngắn màu xanh và rêu phong, loài cỏ rất mảnh mai, non nớt, trổ hoa nhỏ màu vàng nhạt, đáy vực có rất nhiều sơn dương cúi đầu gặm cỏ, cảnh tượng trái ngược hoàn toàn với những gì người ta thường tưởng tượng.

Trong không khí thoáng thứ mùi vị ngọt ngào, đáy vực yêu vật tụ tập đông đúc, khó trách khắp nơi đồn đãi núi Mân là chốn có đi chẳng có về. Thăm Chiên Đàn phóng mắt nhìn quanh bốn phía, rồi cất bước đi về phía đông nam, chỉ mấy bước đã trông thấy một dòng sông ngẫu đục, hai bên bờ đá núi mập mạp, có đến hàng trăm hàng ngàn cửa hang, nhưng bước chân y không hề nao núng, tiến thẳng về phía một trong những cửa hang nhỏ.

Bên trong hang quanh co ngoằn ngoèo, quả nhiên là loài yêu vật giỏi bày mê trận, Thăm Chiên Đàn băng qua trùng điệp những ảo ảnh, trong cùng hang đá là một nơi bằng tuyết phủ kín, bốn bề lấp lánh hào quang, những bức vách trong suốt tỏa ra thứ ánh sáng màu lam nhờ nhờ, có thể lờ

mờ trông thấy rất nhiều thứ bị phong bế bên trong, gần hoặc xa, lớn hoặc bé, ánh sáng trong hang không mạnh, không nhìn rõ là những vật gì.

Ở tận cùng cái hang không phải là một con nhện khổng lồ, chỉ có một vị nam tử áo đỏ tóc đen, ngồi trên chiếc ghế tạc bằng băng đá, đăm chiêu nhìn Thẩm Chiên Đan, “Một thi mị vẫn giữ được lý trí, đúng thực là chuyện mấy ngàn năm qua chưa từng thấy... Quả nhiên là hiếm có.”

"Người là yêu nhện ở đây?" Thẩm Chiên Đan áp tay lên bức tường băng, không nhìn ra y đã làm gì, chỉ nghe răng rắc tiếng băng nứt, từ trên bức tường nứt rạn ấy, y lấy xuống một mảnh huyền băng dạng lưỡi kiếm, thản nhiên đáp, “Nghe nói xác ta ở trong động huyền băng này?”

Con yêu nhện áo đỏ tóc đen xoa cằm, “Tinh khí trong thi thể người đã bị ta ăn sạch từ lâu, nhưng cái xác rỗng thì vẫn còn giữ đấy, có điều... đấy là đồ chơi yêu thích của ta, không thể dễ dàng giao người được.”

Đôi mắt Thẩm Chiên Đan lóe sáng, “Ra điều kiện đi.”

Con yêu nhện chỉ hòn dung ngọc trong tay y, “Ta muốn cái đó.”

Thẩm Chiên Đan cười khục một tiếng, không tỏ thái độ gì đối với câu nói của yêu nhện, nhưng lưỡi kiếm bằng huyền băng được nhắc lên từng tấc một, chĩa thẳng vào giữa hai đầu mày con yêu quái. Yêu quái từ lâu đã biết mình không phải đối thủ của Thẩm Chiên Đan, cũng không có ý định động thủ với y, chỉ thành thoi ngồi trên ghế băng nói, “Hòn dung ngọc đó chứa linh khí nhật nguyệt hùng mạnh, vốn đã là bảo bối khắp các lộ yêu ma quỷ quái đều phải có, ta tuy là yêu quái, nhưng vẫn có thể dùng nhân ma quỷ.”

Thẩm Chiên Đan nắm băng kiếm trong tay, kiếm trở vào ngay giữa trán, nhưng không ra tay, chỉ cười, “Hòn ngọc này không thể đổi.”

Nhện yêu thích thú nhìn y, “Không đổi? Vì sao? Vì nó chứa sức mạnh vĩ đại? Hay chỉ đơn giản là vì nữ tử kia? Cũng có thể là... vì cả hai?”

"Người có thể nhìn ra trong hòn dung ngọc có một nữ tử?" Thẩm Chiên Đàn thoảng nhờn mảy, dung ngọc không phải là loại ngọc trong suốt, bề mặt nhẵn nhụi, có màu trắng xanh, y cầm hòn ngọc, dù có đưa lên sát mắt vẫn không thể nhìn ra một hòn ngọc đã hấp thụ quý khí thì có gì khác biệt.

Yêu nhện trỏ mắt mình, "Nhìn ra."

"Ồ?" Thẩm Chiên Đàn khẽ cao giọng, con yêu nhện thành linh nghe mắt phải đau buốt, trấn tĩnh nhìn lại, đã thấy con người màu hổ phách trong veo như thủy tinh ấy đang ở trong tay Thẩm Chiên Đàn, dòng máu nóng hồi trào tuôn trên mặt, y không hề phát giác kẻ nọ ra tay vào lúc nào. Yêu nhện bưng vết thương, cũng may nhện có nhiều mắt, chẳng bao lâu sau đã tự mọc lại một tròng mắt mới. Cố nén đau, y nói "Người... người, chẳng ngờ là kẻ nuốt yêu..."

"Phệ yêu giả." Thần sắc Thẩm Chiên Đàn ngội lạnh, "Ta trời sinh có thể nuốt yêu khí, người tu luyện mấy ngàn năm, khéo thay có thể làm bữa điểm tâm đầu tiên của ta sau khi phục sinh."

Phệ yêu giả! Yêu nhện khiếp sợ, trước mắt y không chỉ là một thi mị vẫn còn lý trí, còn là một phệ yêu giả lúc sinh thời. Cần phải biết rằng yêu quái ăn thịt người là thiên kinh địa nghĩa, nhưng suốt hàng ngàn hàng vạn năm tuế nguyệt, trong tộc người thánh hoặc cũng xuất hiện những đứa trẻ có thể dùng yêu quái làm thức ăn... Thế nhưng sống với loài người, những đứa trẻ ma kị dị đó thường chưa đến tuổi thành niên đã bị vứt bỏ, không ngờ gã này lại có thể sống sót.

Không chỉ sống sót, còn nuốt không biết bao nhiêu yêu khí, tập hợp thành một sức mạnh đáng sợ đến như ngày nay, đủ năng lực khống chế thi mị... Yêu nhện biết rằng hôm nay mình không còn đường để cò kè mặc cả, lập tức hóa thành nguyên hình, là một con nhện đỏ khổng lồ, nhập vào trong bức tường bằng, mau chóng công ra một cái xác.

Thẩm Chiên Đoàn nhìn thân thể khuất mặt đã lâu, cái xác bị người ta ném xuống vực sâu, vết thương chẳng chịt dù được yêu nhện cất vào trong huyền băng bằng chất độc, tránh khỏi thối rữa, nhưng vẫn rất khó coi. Thân thể thi mị của Nhậm Hoài Tô đã mất thánh khí, dù Phật ấn chưa bị phá vỡ, thứ khí thể hung ác khát máu hiệu sát đã bắt đầu sục sôi, có lẽ thực sự không thể dùng nữa... Y tiếc nuôi khê thở dài, giơ tròng mắt con yêu nhện lên, soi vào hòn dung ngọc.

Trong hòn dung ngọc mờ mờ ẩn hiện một bóng người, hình dạng lúc tụ lúc tan, không được ổn định, phía sau lưng cái bóng ấy là Phật ấn lấp lánh vàng đan cài vào nhau, cố định hình người cho nó. Thẩm Chiên Đoàn cất tròng mắt đi, mắt nhện quả nhiên có thể nhìn thấy những thứ khác mắt người. Y liếc nhìn con yêu quái mau mau ngoan ngoãn phục mình trên đất, siết nắm tay phải, định nuốt luồng yêu khí ngàn năm tuổi hiếm có khó tìm này vào bụng, để bù đắp lại những tổn thương trên xác mình, nhưng chợt con yêu quái dưới đất lại cất giọng nịnh nọt, “Đại nhân nuôi con quý này trong dung ngọc định sau này dùng để... dùng để bồi bổ thân thể, thoát khỏi phạm thai, trở thành yêu tôn ư? Nếu như vậy, ta có một diệu pháp nuôi quý...”

Những ngón tay sắp sửa xọc vào lồng ngực con yêu nhện khựng lại, thích thú nhích khöhe môi, “Nuôi quý?”

Trong hòn dung ngọc của đại nhân có một phôi quý vô cùng tốt... Phôi quý nữ thuần âm cực phẩm, xem ra đại nhân cũng phải vất vả một phen mới lấy được, cho nên tuyệt đối không thể lãng phí. Hiện tại cô ta chỉ còn lại chút quý khí, thậm chí còn không có linh thức, là thời cơ nuôi nấng tốt nhất, rồi đem cô ta đặt vào...” Con nhện đỏ dâng lên một cái hộp bằng huyền băng ngưng kết, “Đặt vào hàn hạp này của ta, bồi dưỡng âm khí, mỗi ngày lấy yêu khí cho ăn, không quá ba tháng, phôi quý sẽ trở thành thuốc bổ cực kỳ mỹ vị, sau khi ăn vào, đại nhân... đại nhân có thể siêu thoát phạm thai, quang vinh bước lên bảo tọa yêu tôn!”

Thẩm Chiên Đàn nhoén một nụ cười, hơi nhích mũi giày đạp lên một chân con nhện, bàn chân y nghiền nát chân con yêu quái, “Cũng để nói là nếu ta giết người, hàn hạp sẽ tan biến, phôi quý trong dung ngọc của ta cũng không nuôi được nữa?”

Yêu nhện cố nén đau cười đáp, "Nào có... Đại nhân là đấng toàn năng... Dù không còn hàn hạp này của ta, cũng chẳng qua chỉ tổn vài năm..."

Thẩm Chiên Đàn buông tha cho chân y, nhện lấy cái hộp ngưng tụ bằng yêu khí yêu tinh nhện. Đó là một cái hộp vô cùng tinh xảo, làm bằng huyền băng, thậm chí có cả khóa, y thích thú nghịch cái khóa huyền băng, “Phải mở khóa thế nào?”

"Hàn hạp của ta dùng máu làm chìa, chỉ có người đầu tiên rỏ máu vào đây mới mở được, không còn ai khác có khả năng." Yêu nhện cuống quýt trả lời, "Chỉ cần ta không chết, bất kể đại nhân ở đâu, nhiệt độ của hàn hạp này luôn duy trì ổn định, không bao giờ tan."

Thẩm Chiên Đàn cất cái hộp, nhắc lên cái xác không hồn của bản thân, "Lần sau gặp lại, gọi ta là Vương."

Yêu tinh nhện sợ hãi đáp, "Vâng."

Ánh sáng pháp trận tỏa ra quanh người Thẩm Chiên Đàn, y biến mất khỏi hang động.

Con nhện đỏ tức khắc hóa hình người, trên má vết máu vẫn chưa khô, con mắt mới mọc sáng lờ lờ nhìn vào nơi Thẩm Chiên Đàn tiêu biến, ánh lên một vẻ buồn bực khó tả thành lời.

Cái hộp nọ tên là Ngọc Nhất Châm, thực ra không phải là pháp khí y tu luyện mà là thứ y vất vả bỏ công tìm về để nuôi quý. Thứ nọ âm hàn tột bậc, loài yêu nhện lấy hàn độc làm căn cơ như y mang theo bên người tất nhiên không sao, nhưng loài người mang theo, thì chính là hàn độc.

Cái nhìn của y tột cùng u ám, yêu nhện đứng nín lặng trong động hồi lâu mới chậm chạp đưa tay, chùi đi vết máu trên mặt.

Thẩm Chiên Đàn mang "xác" mình lên đỉnh núi Mân.

Núi Mân sương khói mịt mù, yêu ma lai vãng không ai biết rằng trên đỉnh núi Mân, nơi vượt cao khỏi tầng mây khói, là một tảng đá khổng lồ nhẵn thín không tro hoa mọc cỏ. Dưới tảng đá là một hang núi, trong hang đất đầy pha lê, mỗi khi ánh mặt trời rọi vào hang tối, khắp hang động lung linh ánh sáng, đẹp vô cùng.

Thẩm Chiên Đàn ném cái xác xuống đất đánh thạch, thi thể trở ngửa, để lộ gương mặt.

Đó là một gương mặt thanh sạch, không hẳn là anh tuấn tiêu sái hay khí vũ hiên ngang, mà là một khuôn mặt trái xoan, ngũ quan hiền lành và xinh xắn. Không giống với vẻ thanh đậm tuấn nhã của Nhậm Hoài Tô, sự hiền hòa trên mặt y khiến y nom thật dễ gần, chừng như vô hại.

Thẩm Chiên Đàn giơ ngón tay vẽ trận pháp trên nền hang, cái xác đang mang không phải của y, lại là thi mị, y dùng không chút nương tay, ngón tay vạch trên nền đất thô ráp tước máu, trận pháp nhanh chóng thành hình. Y thông thả bước vào giữa trận, ngồi xuống bất động.

Nhật nguyệt trên đỉnh cao biến đổi, ban ngày tột cùng nóng bức, vào đêm tột cùng giá lạnh, Thẩm Chiên Đàn ngồi trong trận suốt một ngày đêm, "xác" y nằm vắt vẻo bên cạnh, sau một ngày đêm, "Thẩm Chiên Đàn" ngồi trong trận vẫn chưa động dậy, nhưng cái xác nằm dưới đất lại từ từ mở mắt.

Thi thể mở ra đôi mắt, vào sát na sống dậy, giữa hai đầu mày y xuất hiện một chấm màu đỏ thẫm, bên má ửng lên huyết sắc, trên gương mặt ấy hiện lên thứ khí độ dồi dào thiên thu, lòng như biển rộng, hóa ra khí độ ấy sinh ra cùng với y, không thuộc về Nhậm Hoài Tô.

Năm xưa Nhậm Hoài Tô đem quân ra trận phải che mặt bằng khăn đen, chính là vì y mang khuôn mặt lạnh nhạt thờ ơ trái ngược với tính cách. Thấm Chiên Đàn âm hiểm, thâm trầm bất lộ, nhưng lại có gương mặt tựa Quan Âm.

Thấm Chiên Đàn nhập hồn sang xác mình, xét cho cùng cái xác đó đã chết từ lâu, nếu y không phải phệ yêu giả bầm sinh, lúc sinh thời từng nuốt một lượng lớn yêu khí, đến hồn phách cũng hóa thành nửa yêu, thì tuyệt đối không có khả năng nhập hồn cải tử phục sinh.

Nhưng y đã sống lại thành công, khôi phục nhân khí cho cái xác đã chết của mình. Cơ thể y vết thương chẳng chít, nhất thời không thể bình phục hoàn toàn, Thấm Chiên Đàn ngồi tựa vào vách đá, lấy ra cái hộp yêu nhện dâng cho.

Rỏ vào một giọt máu, hàn hạp liền mở ra, từng sợi khói trắng lơ lửng bốc lên, Thấm Chiên Đàn ném hòn dung ngọc vào trong, nghĩ ngợi gì đó, lại cửa một nhát trên cổ tay mình lấy máu.

Máu y không đông kết trong hàn hạp, dung ngọc im lìm, tầng quỷ khí dần mạnh lên. Thấm Chiên Đàn giơ tròn mắt yêu tinh nhện xem xét bóng người trong dung ngọc, bóng người ấy đã rõ rệt hơn, cuộn mình chính giữa bên trong, chừng như đang ngồi nghỉ, y nhích khóe môi, có vẻ rất thích thú, đóng nắp lại, tiện tay nhét vào tay áo.

Chẳng bao lâu sau, Thấm Chiên Đàn tựa trên vách hang ngủ thiếp đi, pháp trận đối hồn vẫn lấp lóe hào quang, xác Nhậm Hoài Tô im phăng phắc ngồi giữa trận.

Trên núi Mân, vào đêm bóng tối dày đặc, thời gian trăng sao mọc giữa bầu không khí vô cùng ngán ngủ, chừng như một phần lớn thời gian nhật nguyệt hay sao trời đều bị thứ gì đó che lấp, trong bóng tối đặc quánh, ánh sáng pháp trận phát ra càng trở nên nổi bật.

Chốn này là hang pha lê, pha lê sinh trưởng trong hang phản chiếu ánh sáng pháp trận từng tia một, thành linh thứ hào quang đó lay động, Nhậm Hoài Tô vốn không hồn phách đứng lên, ngoảnh phắt lại, lạnh lùng nhìn Thẩm Chiên Đàn.

Kẻ chênh vênh trên lẫn ranh sống chết nhìn Thẩm Chiên Đàn bằng cái nhìn âm u không mấy may tình tự, gương mặt ôn hòa văn nhã của Nhậm Hoài Tô đột ngột trở nên thật xa lạ, như đã hóa thành tượng đá.

Thẩm Chiên Đàn nhắm mắt, dường như đang ngủ rất say, Nhậm Hoài Tô chỉ ngoảnh lại, chưa hề có cử động gì lớn, Thẩm Chiên Đàn đã mở mắt, mỉm cười, “Một đòn không thể phá hồn phách người đủ ba ngày, xem ra sáu mươi lăm năm nay người tiến bộ nhiều.”

Nhậm Hoài Tô xoay người, pháp trận liên vỡ nát, y nhắc chân, đến trước mặt Thẩm Chiên Đàn trong chớp mắt, “Tiến bộ?” Y cười nhạt, tiếng cười phát ra từ lồng ngực, âm thanh trầm đục mà vang vọng, chấn động lòng người, “Lúc người còn sống, ta còn sống... người có từng chân thương chân đao động thủ với ta một lần? Ta tiến hay lùi, chỉ với người... há có thể đánh giá?”

Thẩm Chiên Đàn lại cười, "Không vui? Trách ta hại người?" Y phúi vạt áo cũ mục, đứng dậy, "Ta đã làm gì đâu? Ta chỉ cùng người phân chia thánh khí đất trời, kẻ tự tay thiêu chết hơn ngàn tướng sĩ của người không phải ta, mà chính là người... Kẻ trút cực hình không biết mỗi một lên người người khiến người sống không bằng chết... cũng không phải ta mà là lão nhuộc phụ ấu thân nhân của những tướng sĩ bị người thiêu chết... Người trách ta? Liệu có liên quan gì đến ta? Người không cảm kích ta chia thánh khí cho người, để người thuận lợi hóa thi mị, sống tới ngày nay, mà lại trách ta?"

“Điều người giỏi nhất... là đường hoàng đạo mạo.” Lời nói của Thẩm Chiên Đàn không vào tai Nhậm Hoài Tô dù chỉ là một chữ, “Ta giết người trước... rồi đồ thiên hạ...” Y giơ tay chộp cổ Thẩm Chiên Đàn, thân thể này

y đã lấy về, năm ngón bắn ra, kiếm khí sắc bén xưa nay vô địch, chớp mắt cửa năm vết máu trên cổ Thẩm Chiên Đàn.

“Giết ta?” Thẩm Chiên Đàn vung tay áo dùng yêu lực gạt tay Nhậm Hoài Tô, “Vì sao người không giết triều đình chưa từng tin tưởng người, chỉ dùng người như một thanh đao giết người trước? Năm xưa hoàng thượng nghe lời ta, cùng ta mưu hại người, đâu phải y không biết người không ăn thịt người, đâu phải y không biết người vô tội? Y hại người vì người công cao quyền trọng, y lợi dụng ta lập kế hại người, sau khi thành công lại mượn kế đó trừ khử ta... Kẻ tội ác chất chồng ác độc thâm hiểm tội cùng, kẻ có lỗi với người, có lỗi với ta là y... là chúng, không phải ta.” Y dịu giọng, “Ta chẳng qua chỉ tham lam sức mạnh thiên hạ vô địch, tội không đáng chết... Có phải không?”

Nhậm Hoài Tô bẻ gãy một nhũ pha lê cầm trong tay, cười âm u, chìa thẳng vào Thẩm Chiên Đàn, nghiêng từng chữ "Ta giết người trước... rồi đồ thiên hạ..."

Thẩm Chiên Đàn hít sâu một hơi, trên người y không có thánh khí, thi thể vừa sống lại, cử động vẫn chưa linh hoạt, yêu khí tàn dư trên hồn phách y không thể địch lại oai phong thi mị tươi rói của Nhậm Hoài Tô vẫn chứa thánh khí dư sót, kèm với khí thể hung ác của thi mị, thật khó để y giành phần hơn. Nhậm Hoài Tô tay dùng pha lê làm kiếm, chớp mắt bóng sáng chớp lóe, kiếm khí vô hình và kiếm thể pha lê thành linh bùng nổ, Thẩm Chiên Đàn rít lên một tiếng, bốn cái bóng màu lam thay y chặn nhát kiếm của Nhậm Hoài Tô, chỉ thấy vết sáng màu lam bay vọt lên trời, rồi lập tức vỡ ra tung tóe, bốn con Si Yểm bị một nhát kiếm giết gọn, Thẩm Chiên Đàn nhòe cười, ánh sáng pháp trận trên người nháng lên, thừa cơ Si Yểm đỡ đòn thành thoi biến mất.

Một nhát kiếm Nhậm Hoài Tô chém xuống, bốn con yêu quái hóa thành tro bụi, Thẩm Chiên Đàn mất tâm, y ngơ ngẩn lại, nhắc chân bước lên tầng

đá khổng lồ bên ngoài sơn động, đứng trên tột cùng đỉnh cao phóng mắt nhìn xuống dưới.

Dưới chân sương khói phủ dày, trần thế mây mù cuộn cuộn, núi cao sông dài, đế vương gia quốc, tuyệt không thấy bóng.

Nhậm Hoài Tô đôi mắt hồi lâu, bật một tiếng cười âm u và trầm đục, xuống núi.

Thẩm Chiên Đàn rời khỏi núi Mân, lập tức vào tiệm vải trong thành cướp một bộ quần áo, cũng tiện thể vợ thêm không ít bạc chỗ hàng bạc. Y tuy thân là xác người, cũng không giỏi võ công, nhưng thông thạo các loại yêu pháp dị thuật, muốn xông vào một cửa hàng cướp bóc thứ gì đó dễ dàng như trở bàn tay. Hơn sáu mươi năm trước khi Thẩm Chiên Đàn còn ngụ trong viện Phủ Tâm từng mở cửa xem bệnh cứu người miễn phí, nhờ vào thánh khí năm đó, y chữa khỏi cho không ít người dân mắc bệnh nan y, nhưng điều đó không có nghĩa rằng y nhân từ nương tay. Trước vụ hỏa thiêu Võ Thủy cung, không ai biết y có từng động thủ giết người hay chưa, nhưng lần này, chủ nhân tiệm tơ lụa và hàng bạc không mất mạng.

Sau khi lấy được y phục và ngân lượng, y đường hoàng vào ở lầu Triều Châu, tuy Cơ Nhị quen biết “Nhậm Hoài Tô”, nhưng y không biết mặt Thẩm Chiên Đàn, hơn nữa lúc Thẩm Chiên Đàn nhận phòng, Cơ Nhị đã ra ngoài, vì thế Thẩm Chiên Đàn thuận lợi vào đây ở.

Phòng khách ngụ ở lầu Triều Châu vô cùng yên tĩnh, khách không gọi tuyệt đối không ai quấy rầy, Thẩm Chiên Đàn nằm lên giường nghỉ ngơi mấy canh giờ, những vết thương chẳng chịt trên cơ thể dần lành lặn, da thịt càng trở nên trắng trẻo chỉnh tề, sau, y lấy ra hàn hạp.

Hòn dung ngọc trong hộp vẫn y nguyên như ngày hôm qua, nhưng máu đã cạn sạch, như bị thứ gì đó hấp thụ hết, trong lòng hộp sạch sẽ lạ lùng, không có dù chỉ một vệt máu vấy. Thẩm Chiên Đàn lại lấy hòn dung ngọc

ra, dùng mắt nhện xem xét hồi lâu, bóng người trong dung ngọc đã rõ hình hài, có thể trông thấy một hình dáng mà y quen thuộc đang cuộn người trong giấc ngủ.

Y lắc hòn dung ngọc, như thể nó là một cái lọ đựng nước, trong dung ngọc chứa một phần thánh khí năm xưa, nhưng y không lấy ra. Một lúc sau, Thẩm Chiên Đan sẽ sàng lấy ra một vật từ trong ngực áo, nằm trong bàn tay, chính là Huyết Lưu Hà.

Hôm Lục Cô Quang tan biến, Huyết Lưu Hà rớt xuống đất, y lặng lẽ thu nhặt, bấy giờ hòn phách mới về xác của Nhậm Hoài Tô không nghĩ tới, bằng không rơi vào tay Nhậm Hoài Tô, nó sẽ trở thành lợi khí đối phó y.

Đương nhiên, rơi vào tay y, nó cũng thành lợi khí đối phó Nhậm Hoài Tô.

Y là phệ yêu giả, Nhậm Hoài Tô là thi mị, đối với bất cứ một loài yêu vật nào, Huyết Lưu Hà cũng là hung khí.

Dung ngọc thành tình chuyển động, Thẩm Chiên Đan cắt Huyết Lưu Hà, giờ hòn ngọc bé nhỏ lên cao, dung ngọc thực sự đang chuyển động, hơi lắc lư, tuy khê khàng nhưng y có thể cảm thấy nó đang kêu gọi điều gì đó.

Đói rồi ư? Y lại đổ đầy máu vào hộp, viên ngọc nhanh chóng an tĩnh lại, Thẩm Chiên Đan thoáng nhoẻn một nụ cười, nhưng sắc mặt cũng nhanh chóng tối đi... Hằng ngày đều phải trích máu như vậy, chỉ sợ không quá chục ngày y sẽ không chịu nổi, xem ra muốn nuôi con “quỷ” này, không thể dùng máu kẻ khác.

Y nhớ lại chiếc bóng lạnh lùng mà tràn đầy mong chờ của cô gái ấy. Trong mắt gã “Nhậm Hoài Tô” mất trí nhớ và tự phụ luôn tưởng mình đứng đắn, Lục Cô Quang là một trường hợp đặc biệt, y coi nàng là một phương pháp để mình tử vì đạo, coi nàng với y là một thể. Gã “Nhậm Hoài Tô” luôn ôm lòng xót thương đầy ắp, tính cách dịu dàng điềm tĩnh chẳng phải y,

nhưng y vẫn nhớ những chăm sóc quan tâm suốt quãng đường, nhớ cái cảm giác che ô cho nàng giữ ấm cho nàng, cho nên y không muốn đổ vào hộp máu của người khác.

Sống là người của "y", vậy chết... hẳn cũng phải là quý của y? Y bật cười, ngón trở bàn tay phải vẽ một bùa chú giữa lòng chừng không khí, mấy đốm sáng xanh nhạt xuất hiện trên những đầu ngón tay y, chạm rãi thắm vào hòn dung ngọc, hòn ngọc lại lắc lư, chừng như rất khoan khoái, tự chìm xuống máu. Thấm Chiên Đàn cười im lìm, hòn ngọc bé nhỏ khiến tâm trạng y rất tốt, thỉnh thoảng năm ngón hợp trảo, y thòp cổ một bóng ma vô hình ở góc phòng, địa phước linh* trong căn phòng bị y hấp thụ vào cơ thể, bù đắp vào phần yêu khí tổn thất.

* Một loại vong linh bị trói buộc tại một nơi chốn nào không thể di dời.

Ngoài cửa sổ dần nổi lên quỷ khí, những cái bóng nhờ nhờ di động ngoài gian phòng, chúng cũng giống như con địa phước linh vừa rồi, đều là loài quỷ vô hình cấp thấp, thường không gây được ảnh hưởng gì rõ rệt lên người sống. Thấm Chiên Đàn cất hàn hạp, tựa vào đầu giường lặng lẽ chờ đợi, quỷ khí bốn bề từ từ trở nên đậm đặc, dần lẫn chút yêu khí, tuy y là phê yêu giả, nhưng đó không phải là thứ y mong đợi. Nửa canh giờ sau, hai cái bóng trắng lơ lửng trôi vào phòng, Thấm Chiên Đàn mỉm cười, ngữ điệu tao nhã, “Tuyệt Huỳnh.”

Cuộn vải bên thỉnh linh phóng ra thứ ánh sáng màu tím kỳ dị, ánh sáng càng lúc càng mạnh, từ từ khuếch tán, quanh khối vải ngưng tụ một lớp khói đen dày đặc, nhanh chóng nuốt gọn vật nọ. Cuộn khói đen tỏa thứ ánh sáng nhờ nhờ màu tím bay lên không, phóng vụt ra cửa sổ. Thấm Chiên Đàn cười như không cười, ngoài song tiếng gầm thét cao thấp, những giống quỷ mị quanh quẩn ngoài căn phòng y ở bị khói đen hấp dẫn, chạm rãi di chuyển về phương xa, chẳng bao lâu đã biến mất trong tầm mắt.

Một canh giờ sau, ở phía Đông trời hừng sáng, y đẩy mở cửa sổ, trông về nơi dãy núi Mân đã sụp. Chỉ thấy giữa một vùng đất mênh mông, soi tỏ dưới ánh mặt trời, một ngọn tháp nguy nga lộng lẫy sừng sững ở phương xa, có thể nhìn thấy rõ từ khoảng cách trăm dặm, chứng tỏ nó cao biết bao nhiêu.

Đương nhiên, lý do khiến người ta có thể trông rõ tòa tháp từ cự ly trăm dặm, ngoài chiều cao, còn bởi vì từ đây phóng mắt về hướng đó, bình nguyên trăm dặm, khoảng không giữa thành Mậu Uyển và ngọn tháp tuyệt chẳng có gì ngoài một vùng đất bao la bằng phẳng.

Thẩm Chiên Đàn giơ ngón tay chạm khẽ khóe môi, để lộ một nụ cười nhẹ bâng, mặt trời mọc ở đằng Đông, soi rọi ngọn tháp lung linh trong nắng... đương nhiên đây không phải cảnh thật, đó chỉ là một loại ảo thuật tựa hư mà thực, y dùng quý khí của trăm ngàn con quý mị ngưng tụ thành, dựng lên cảnh tượng ngọn tháp Trường Sinh cách xa trăm dặm tráng lệ kỳ vĩ. Trong mắt kẻ có đạo hạnh cao thâm, đây là một cái lồng giam âm u do vô số những năm xương tàn của hàng ngàn con quý mị chất chồng thành, trong mắt người thường, đó là ngọn tháp chọc trời xa hoa lộng lẫy chính đại quang minh.

Tháp Trường Sinh.

Đó... chính là khởi đầu của quá trình y quân lâm thiên hạ.

Chỉ trong một đêm, núi Mân sụp đổ, khe Vạn Cổ bị lấp bằng, hình thành một cánh đồng hoang trăm dặm. Trên đồng hoang xuất hiện một ngọn tháp chọc trời, trên tháp treo cao ba chữ “Trường Sinh Tháp”, thân tháp có hình bát giác, mái cong ở mỗi tầng đều treo những chiếc chuông vàng kỳ dị, gió phất qua, những tiếng chuông ma quỷ ngân vang khắp ngọn tháp cao, khiến người ta váng đầu hoa mắt, thần trí mê man.

Người dân thành Mậu Uyển không ai dám lại gần tháp Trường Sinh, binh mã do triều đình phái đến thăm dò vừa tới gần đồng hoang trăm dặm đã mất thần trí, mê hoảng đi vào tháp, từ đó biệt tăm hơi. Mấy ngày sau, lời đồn về ngọn yêu tháp Trường Sinh lan khắp thiên hạ, không ít người tự phụ là cao minh tìm đến trừ yêu, nhưng cũng như hai ngàn binh mã triều đình ngày trước, sau khi vào tháp, mãi không thấy trở ra.

Nó cũng không là một vật chết lặng im, không chỉ đứng yên một chỗ, chờ đợi con mồi tự dâng mình tới cửa. Một tháng sau, triều đình nhận được một phong thư mật, có người mời đường kim thánh thượng đi một chuyến ghé thăm tháp Trường Sinh, bằng không sẽ xô đổ một núi cao khác ở phía đông thành Mậu Uyển tên gọi Khuynh Lô. Núi Khuynh Lô đổ tất sẽ đè sập hoàng cung, chôn vùi cả hoàng cung từ trên xuống dưới từ già tới trẻ trong bùn đất. Hơn một tháng trước hẳn không ai tin những lời này, núi Khuynh Lô cao chọc trời, nào có thể bị xô đổ chỉ bằng sức người, nhưng không lâu trước đó đã có tiền lệ núi Mân một đêm đổ sụp ly kỳ. Sau khi hoàng cung nhận được phong thư, ai nấy đều đứng ngồi thấp thỏm lo sợ không yên, không ai biết đã trêu phải loài yêu quái nào.

Đồng thời trong giang hồ, cũng có người nhận được mật tín, những người nhận thư đều là những cao nhân huyền môn đức cao vọng trọng. Kẻ gửi thư chẳng dài dòng, chỉ hẹn một cuộc gặp ở tháp Trường Sinh, đó chính là chuyến đi tuyệt mệnh. Thư viết thẳng rằng muốn giết người, nhưng cao nhân các lộ huyền môn lại không dám không đi, tháp Trường Sinh ăn thịt người không nhả xương nhè máu, không biết bản lĩnh còn to lớn đến đâu, nếu không đi, nó ắt còn có những thủ đoạn tàn nhẫn hơn.

Tháp Trường Sinh tháp Trường Sinh, tháp đặt tên là Trường Sinh, nhưng lại là nơi giết người đoạt mạng.

Không biết chủ nhân ngọn tháp này, với thủ đoạn kinh thế hải tục như vậy, với năng lực vô song nhường ấy, đã xuống tay làm những việc khó bề tưởng tượng đến thế này, rốt cuộc lý do là vì sao? Nhưng bất luận thế nào,

mười lăm ngày sau, vào lúc canh ba, chính là thời gian diễn ra cuộc hẹn ở Trường Sinh tháp.

Trong tháp Trường Sinh.

Áo ảnh trùng trùng, rèm dày buông kín, mờ mờ ảo ảo, như thể vạn trượng hồng trần, ngàn bức xa hoa đều trút cả vào những lớp rèm che.

Nhưng trong mắt Thẩm Chiêu Đàn, khô cốt vẫn là khô cốt, yêu vật vẫn hoàn yêu vật, dù đã bị nghiền nát hóa thành rường cột gạch ngói, nhưng những thân thể nanh ác và những chi vuốt vạn vẹo ấy vẫn còn đang giãy giụa, những hộp sọ chất đồng vẫn còn rên xiết.

Giữa bãi xương khô, chỉ có chiếc hộp ấy là tốt đẹp, là chân thực.

Y dùng máu mình nuôi con tiểu quỷ ấy suốt một tháng trời, hơn xa quãng thời gian từng dự tưởng. Y từng nghĩ đến việc khi không còn cung cấp nổi cho nàng sẽ nuốt nàng, kết quả lại yên ổn nuôi một tháng trời, trích máu một tháng trời, y chưa từng cảm thấy không khỏe.

Như thể máu y bơm sinh chính là máu của nàng.

Bóng người trong dung ngọc đã lớn hơn nhiều, thi thoảng lại bay ra, rời khỏi hòn ngọc, nằm ngủ say trên nắp hàn hạp, tựa một đứa trẻ ba bốn tuổi. Nàng chưa từng thức tỉnh, Thẩm Chiên Đàn luôn cảm thấy tiểu quỷ này thú vị, thỉnh thoảng lại nâng nàng trong lòng bàn tay như nâng một con mèo, nắn tay chân. Bóng người ấy có thực thể, y có thể cảm giác được làn da mềm ẩm, ngay cả gương mặt vốn nhạt nhòa ấy cũng mỗi lúc một giống Cô Quang hơn.

Y rất thích thú một người từng chết trong tay mình lại có thể dần lớn lên bằng máu mình như thế. Y hẳn nhiên không ngại việc Cô Quang sống dậy và lớn lại, huyết quỷ vốn là thức ăn, không có linh thức, là một thứ thức ăn có hình thù, máu và yêu khí trích từ thân thể y sớm muộn rồi cũng sẽ về lại

với y, cho nên Thăm Chiên Đàn căn bản không để tâm chuyện phải ngày ngày tiêu phí khí huyết cho hàn hạp.

Nhưng khi nàng càng lúc càng giống Lục Cô Quang, y lại hông tránh khỏi ý nghĩ... Nuôi lớn thêm tí nữa, liệu nàng có mở mắt không? Nàng liệu có tự tin như trước đây, ngây thơ dễ bị lường gạt như trước đây, hay nàng sẽ... hận y, tốt kiểm chém y?

Cũng có khả năng nàng chỉ là một cái xác rỗng, duy chỉ sở hữu hình hài, bên trong chẳng hề mang theo gì nữa cả.

Thăm Chiên Đàn nhìn cái hộp, bóng người trong hộp lại bay ra, y nhón gáy nàng theo thói quen, giơ lên cao như xách một con mèo, “Lục Cô Quang.” Y gọi.

Đôi mắt cái bóng vẫn nhắm, bất động.

“Lục Cô Quang.” Y lại gọi.

Cái bóng vẫn bất động.

Y đặt nàng trở lại vào trong hộp, mắt khẽ chớp, bên người thành linh xuất hiện hai nữ tử ân vận lộng lẫy dáng dấp yêu kiều.

“Vương.” Một trong số hai người dịu dàng lên tiếng, “Để vật này cho chúng ta coi sóc, Vương vẫn còn đang mang xác người, xin nghỉ ngơi cho sớm.”

Thăm Chiên Đàn gật đầu, băng qua điệp trùng ảo ảnh, bước vào gian phòng ngủ giăng đầy hộp sọ và xương khô.

Hai vị nữ tử bê cái hộp đặt lại trên cao, họ là điệp tinh do Thăm Chiên Đàn chiêu nạp.

Nửa tháng nữa, Thấm Chiên Đàn mời các cao thủ huyền môn đến tháp Trường Sinh gặp mặt, đồng thời y muốn báo thù hoàng thất đương triều, trước lúc đó, y phải nuôi lớn huyết quý, nuốt nàng, rồi trút bỏ xác phàm trở thành yêu tôn, chỉ như thế mới có được tư cách bất bại.

Hàn hạp gác ở trên cao, xung quanh ngưng tụ một tầng khí âm hàn dày đặc. Thấm Chiên Đàn không ở trong phòng, điệp tinh cũng đã lui xuống, nhưng một nơi khác trong tú có một thứ đang nhấp nháy sáng.

Nhấp nháy thứ ánh sáng đỏ.

Tháp Trường Sinh là do vô số thi hài yêu ma quỷ quái chồng chất mà thành, tràn đầy quỷ khí và yêu khí.

Thứ nhấp sáng trong tú là Huyết Lưu Hà.

Quỷ khí dật dờ bốn bề dần xâm nhập Huyết Lưu Hà, ánh sáng tỏa ra từ viên ngọc càng lúc càng chói lọi, rồi thứ hào quang thắm đỏ rực rỡ ấy chợt nháng lên, quầng sáng rơi trên cái hộp lạnh lẽo, băng tuyết đóng bên ngoài hộp tan mau chóng, quỷ khí đậm đặc trong căn phòng nương theo lỗ hổng hàn khí không ngừng rót vào hộp.

Cái bóng mang dáng hình Lục Cô Quang tham lam hút lấy quỷ khí, cấp tốc sinh trưởng, chậm rãi mở ra đôi mắt.

Cô bé chỉ vào độ bốn năm tuổi có ánh mắt vô cùng quen thuộc, thần thái mệt mỏi và phiền chán, tràn đầy rét giá và sát ý.

Lần đầu tiên, y hủy hoại tim nàng, nàng không chết.

Lần thứ hai, y lừa nàng truyền máu, gạt nàng uống thuốc, luyện nàng thành quỷ nữ, chặt đôi cánh nàng, nàng vẫn không chết.

Lần thứ ba, y nuôi nàng trong hộp để tận dụng chút giá trị lợi dụng sau cuối từ nàng, muốn luyện nàng thành huyết quý, dùng làm thuốc bổ.

Ảo tưởng lạ lùng đến đâu cũng có ngày vỡ nát, những ký ức ấm áp đến đâu cũng có ngày nguội lạnh, niềm mong đợi và nỗi lòng thương mến đến đâu cũng có ngày hóa thành căm hận và ghét bỏ... Không ai có thể dung nhân để mình bị hãm hại hết lần này đến lần khác, dù có là người thiện lương đến độ nào chẳng nữa, huống chi nàng vốn là kẻ có thú tất báo, trước nay vốn chẳng phải phường tốt lành.

Thẩm Chiên Đàn, giữa ta và người không chút tình nghĩa nào, chỉ có mối thù ba lần bị hãm hại.

Trong lòng nàng con người ấy đã biến mất, không biết tự lúc nào... Khi y dần tỉnh thức, con người ấy cũng từ từ không còn nữa.

Lời đồn về cuộc hẹn ở tháp Trường Sinh truyền khắp thiên hạ, những người không nhận được thư mời lấy làm may mắn không thôi, kẻ được mời phần lớn đều mặt như tro tàn. Nhưng trong đó cũng có một số hiếm hoi vẫn thản nhiên tự tại, ví như Đan Hà, lại có một số ít ỏi bình chân như vại, ví như Cơ Nhị.

Cơ Nhị hiện tại đang ở trong đan phòng của Đan Hà, gương mặt xinh đẹp ngàn năm không đổi ấy vẫn một màu thăm lặng và thản nhiên như vậy. Đan Hà đang luyện đan, nếu không có phong thư mời hẹn tháp Trường Sinh đặt trên bàn, Cơ Nhị vẫn cứ tưởng mình đến chỉ để uống trà.

Hai phong thư y hệt nhau chồng làm một, đặt trên cái bàn trong đan phòng.

“Người có biết chuyện?” Cơ Nhị nhàn nhã ngồi trên cái ghế dựa cách xa lò đan nhất, tay cầm cái quạt lông không biết ai bỏ lại, ra sức tự quạt cho mình. Thực ra đan phòng của Đan Hà rất lớn, thành thử không quá nóng, nhưng ai đó sống trong nhung lụa quen thói, cảm thấy hoàn cảnh nơi này

thật khó chịu đựng, nếu không phải vì trà ngon, y thực tình không ngồi nổi nữa.

“Người định nói chuyện nào?” Đan Hà đứng trước lò, chăm chú trông chừng mực lửa mẻ đơn trong lò luyện, phần da vùng gáy y trắng như màu tuyết, không rịn dù chỉ một chút mồ hôi, "Chuyện núi Mân đổ sụp thành hoang nguyên trăm dặm, Trường Sinh yêu tháp gây hấn với toàn thiên hạ bằng khí thế như kinh ngạc, hay là...?"

“Tất nhiên là cái chuyện 'hay là' mà ít người nắm rõ nội tình kia...” Cơ Nhị biếng nhác đáp lời, "Đêm qua Chấn Lôi doanh của lực lượng Hắc Kỳ quân ở kinh đô bị tập kích, hơn năm trăm quan binh trú đóng bị tàn sát, nghe đồn thân phơi đầy đất, máu chảy thành sông, không ai sống sót."

"Chấn Lôi doanh là tinh binh phòng thủ kinh đô." Mí mắt hẹp dài của Đan Hà thoáng nheo lại, "Đêm qua Hoàng thượng vốn định giá lâm Chấn Lôi doanh kiểm duyệt binh mã, chừng như cố ý phái Chấn Lôi doanh ra mặt xử lý sự vụ tháp Trường Sinh, kết quả vướng tay việc khác nên nhờ chuyển đi."

Chuyện ở Chấn Lôi doanh, không chỉ cho thấy có người có ý thù địch với hoàng thượng, còn là một hành động khiêu khích Trường Sinh tháp." Cơ Nhị nói, "Phàm là kẻ địch của tháp Trường Sinh, cũng chính là minh hữu của ta, người không nghĩ ta nên tìm kiếm nhân vật có thể giết mấy trăm người trong một đêm này, lung lạc y, biến y thành trợ thủ, để chuyển thăm tháp Trường Sinh của chúng ta yên ổn hơn phần nào hay sao?" Y nói đến là rành mạch thần nhiên.

Đan Hà trầm mặc chốc lát, rồi lắc đầu, “Là thi mị.”

Cơ Nhị thoáng cau mày, “Cái gì...”

“Là thi mị...” Đan Hà tiếp lời, “Kẻ có thể giết mấy trăm người chỉ trong một đêm, ngoài thi mị, chỉ có Dịch thần.”

“Thi mị?” Cơ Nhị đương nhiên biết rõ, thứ gọi là "Dịch thần" chỉ tồn tại trong truyền thuyết, là thần ôn dịch chuyên lây lan dịch bệnh, còn “thi mị”... thật dễ thấy, chính là vị hảo hữu Nhậm Hoài Tô kia, "Người cho rằng đây là y?”

“Là y.” Đan Hà nhắm mắt, giọng điệu hững hờ.

“Với tính cách của y, sao có thể mặc sức ra tay giết chóc, sao lại muốn gây chuyện bất lợi với triều đình?” Cơ Nhị thở dài, “Không biết y có liên can gì tới Trường Sinh tháp?”

“Lòng người vốn khó dò, hóa thành quỷ tâm, ta với người làm sao đo lường được.” Đan Hà trả lời.

“Thần côn, đêm nay có hứng thú điều tra một chuyến không?” Cơ Nhị hào hứng nhìn y, "Gã Nhậm Hoài Tô nhạt nhẽo thì quá nhàm chán, tên thi mị giết chóc thành thói lại quá đáng sợ, người không nghĩ rằng một khi huyền cơ trong câu chuyện được sáng tỏ, ắt sẽ rõ ràng quan hệ giữa y và Trường Sinh tháp hay sao? Nói cho cùng lúc tháp Trường Sinh xuất hiện, y mới bắt đầu mạnh tay giết người.”

“Điều tra?” Đôi mày dài mảnh của Đan Hà cau lại, "Tháp Trường Sinh.”

"Đừng nói người không dám." Cơ Nhị phe phẩy trực quyển trong tay, "Kẻ được mệnh danh tiêu luyện sư đệ nhất, trong ống tay áo pháp khí thần khí linh đan diệu dược vô số kể, há có thể thực sự sợ hãi một ngọn Trường Sinh tháp còn con?"

“Trên đời loại người chỉ sợ thiên hạ không loạn như người hóa ra cũng chẳng ít.” Đan Hà cười nhẹ, đôi mắt trầm tĩnh vẫn dịu dàng chăm chú vào lò đan.

Nửa đêm hôm ấy.

Hai bóng người đặt chân vào cùng bình nguyên rộng trăm dặm quanh tháp Trường Sinh.

Ở phía xa, đốm đỏ lập lòe trôi lững lờ quanh ngọn tháp, đèn lửa huy hoàng, cao vút chạm mây.

Đan Hà phóng tầm nhìn, nở một nụ cười tiêu sái, tay áo phất lên, một vạt những chấm sáng màu bạc vung về phía tháp Trường Sinh, vạt ngân quang như một bày đom đóm, im ắng tung bay, vây bọc ngang lưng ngọn tháp. Nơi ngân quang bao phủ, Cơ Nhị nhìn ra ngay, chỗ đốm đỏ là mắt của một con yêu thú bị chặt tay, cả ngọn tháp do thi hài quỷ mị và yêu thú chồng chất mà thành, không khỏi bật cười ha hả, “Thú vị.”

Khi hai người đặt chân vào hoang nguyên, Thẩm Chiên Đàn trong tháp Trường Sinh liền ngoảnh lại, đứng nhìn ra từ sau chấn song, đôi bóng người một áo tím bành bông, một toàn thân phản xạ ánh sao lấp lánh, vô cùng bắt mắt. Y dõi mắt hồi lâu, trở ngón tay, một cây cung dài xuất hiện giữa những ngón tay, chỉ thấy trường cung một đầu tạc hình mặt Phật Thích Ca đang cười, một đầu khắc hình mặt quỷ nữ đang khóc. Y giơ tay giương cung, trên cung vô hình vô vật, bắn thẳng về phía hai người nọ.

Hai kẻ đột nhập trên hoang nguyên lách người né đi đòn đánh lén im lìm, Thẩm Chiên Đàn thấy họ tránh đòn gọn ghẽ, giữa hai đầu mày bất giác để lộ một ý cười rất nhạt, ý cười ấy vừa lan tới khóe môi, đột ngột biến thành hàn ý... Chỉ thấy Đan Hà lấy ra một lá bùa từ trong tay áo, lá bùa lơ lững sắp dán lên tháp Trường Sinh!

Đó chính là, Thiên Ly Chân Hỏa!

Thiên Ly Chân Hỏa chạm vào yêu vật tức khắc bùng lên thiên hỏa, tháp Trường Sinh do yêu vật ngưng tụ thành, lá bùa này chính là thiên địch! Y lập tức giương cung, mũi tên thứ hai lao vút đi, vạt đạo bào của Đan Hà phất nhẹ, mũi tên thứ hai lại hệt mục tiêu, bóng Thẩm Chiên Đàn bỗng

bệnh như ảo ảnh, rời khỏi tháp Trường Sinh, đến đứng trước mặt Đan Hà và Cơ Nhị.

Cơ Nhị nheo mắt, trước mặt y là một nam tử ăn vận chỉnh tề, có hình xăm giữa hai đầu mày, không hiểu vì sao có phần quen thuộc. Nhưng kẻ này ra tay ác liệt, vừa hiện thân đã giơ cung nhắm thẳng sọ Đan Hà. Với sức mạnh dây cung của y, một khi trúng cổ Đan Hà, chỉ e đệ nhất tiêu luyện sư đương triều khó tránh trở thành kẻ không đầu. Cơ Nhị tay vung trục quyền, xông lên cứu người.

Đan Hà tuy tinh thông thuật pháp, nhưng công phu quyền cước lại chẳng bằng ai; Cơ Nhị chiêu thức ảo diệu, thân pháp lanh lẹ, lại không biết thuật pháp, hai người chưa từng kề vai chiến đấu, không hiểu ý nhau, bị cây cung của Thẩm Chiên Đàn làm rối cả chân tay, liên tục thối lui.

Trường cung trong tay Thẩm Chiên Đàn tên gọi “Bi Hoan cung”, bản thân y cũng không biết võ công như Đan Hà, chỉ tinh thông thuật pháp. Nhưng trong Bi Hoan cung chứa đựng tinh phách của một vị võ tướng trăm năm trước, phàm là người cầm cung, sẽ có thể phát huy sức mạnh và chiêu thức kinh người, khuyết điểm duy nhất là, cây cung chứa hồn phách, lúc giết người không thể khống chế, một khi cung nổi sát tính, thì kẻ cầm cung cũng khó lòng chế ngự.

Ong một tiếng, dây cung Bi Hoan lại xuất chiêu, Cơ Nhị lao tới trước mặt Đan Hà, nhưng Thẩm Chiên Đàn đã bắn hụt mấy lần. Với ngộ tính của y, mũi tên này vừa mạnh vừa hiểm, Cơ Nhị xoay người, mũi tên xoẹt qua ngay sát bên thân! Y nghe lạnh toát trong bụng, không ổn! Ngoảnh lại nhìn, thấy Đan Hà yên ổn đứng đó, mũi tên vút xuyên qua tay áo, để lại một lỗ thủng, nhưng không mảy may tổn thương.

Chính vào lúc ấy! Thẩm Chiên Đàn thành linh ngoảnh lại, chưa kịp nhìn rõ, đã nghe một luồng hơi bóng rập tấp vào mặt! Thiên Ly Chân Hỏa! Cả ngọn tháp Trường Sinh chìm trong biển lửa, nom như một ngọn đuốc khổng

lồ, soi tỏ cả hoang nguyên trăm dặm! Không biết vào lúc nào, Đan Hà đã dùng bầy bướm bướm màu bạc đem bùa chú dán lên tháp Trường Sinh.

Cơ Nhị sững sờ, chỉ thấy gương mặt Thẩm Chiên Đan hiện rõ cơn giận dữ, quay sang trừng Đan Hà, quanh người ánh sáng pháp trận lấp lóe, ẩn mình vào ngọn tháp.

Đan Hà cúi đầu nhìn tay áo, y không rõ, mũi tên này hệt vì Thẩm Chiên Đan tiến pháp không tinh, hay vì y không có ý hại người?

Nếu không có ý hại người, chuyện y dựng tháp kinh người này há chẳng phải vô cùng kỳ quái?

Trong tháp Trường Sinh lửa bốc ngàn ngọn, những khung cảnh xa hoa quần quai trong Thiên Ly Chân Hỏa, để lộ chân diện mục, hơi nóng ập tới từng đợt, mùi hôi thối nồng nặc, điệp điệp ăn vận lộng lẫy hoảng loạn bỏ chạy kêu gào trong biển lửa. Thẩm Chiên Đan lao về phòng ngủ, nhìn quanh một lượt, không thấy thứ gì, cuối cùng ngược đầu nhìn cái hộp gác trên cao, nhét nó vào tay áo, xoay người xuống đáy tháp.

Hàn hạp lạnh buốt thấu xương, chống chọi với ngọn lửa nóng rất ghê khiếp xung quanh, Thẩm Chiên Đan cúi đầu chạy vội, nhanh chóng xông tới một cánh cửa màu xanh nhạt ở đáy tháp, tiến vào gian hầm.

Sau cánh cửa là một cái hang khổng lồ và rét giá, trên nền hang ngổn ngang mấy thân người lạnh lẽo, mỗi thân người đều được bao bọc bởi một lớp sương giá trắng toát mỏng mảnh, họ đều chưa chết, nhưng hồn phách trong cơ thể đã bị rút cạn. Chính giữa hang lơ lửng một vật tỏa ra quang sáng cầu vồng, chừng như không có hình hài, nhưng xán lạn vô cùng. Thân người chất đống trong hang là những kẻ mất tích ở tháp Trường Sinh, hồn phách họ bị rút cạn, ngưng tụ thành viên hồn châu với sức mạnh to lớn đang lơ lửng ở lưng chừng không gian. Thẩm Chiên Đan chộp lấy viên hồn châu, nuốt vào bụng, lập tức hàn khí trong hang càng thêm nặng nề. Đứng bên

ngoài tháp, có thể nhìn thấy biển lửa đang rùng rùng thêu đốt ngọn tháp bỗng nhiên tắt lịm, rồi từ đó phát ra một luồng hơi lạnh kinh người, ngay tiếp theo là tiếng kêu rãng rặc, một nhũ băng ngưng kết trên bề mặt ngọn tháp cao chọc trời, phong kín ngọn yêu tháp, một nửa vẫn nguy nga tráng lệ, một nửa đã bị đốt lộ nguyên hình trong băng giá.

“Hoàn Hồn Châu...” Đan Hà thấy Thân Ly Chân Hỏa mất tác dụng, rốt cuộc trên gương mặt trắng trẻo thanh tú cũng để lộ chút dao động, “Chẳng ngờ gã này lại dùng hồn phách người sống trấn áp Thiên Ly Chân Hỏa, hồn phách người sống nếu rời xác quá lâu, bản thể cuối cùng sẽ mất mạng, loại thuật pháp này thương thiên hại lý, cực khó luyện thành, trên đời không ngờ thực sự có người dùng tới Hoàn Hồn Châu.”

“Hồn phách người sống? Lẽ nào là số người đi lầm vào Trường Sinh tháp trước đây? Hồng rồi.” Cơ Nhị thở dài, “Số người mất tích ở nơi này tổng cộng có hai ngàn chín trăm ba mươi ba, nếu hồn phách mấy ngàn người đều bị y luyện thành thứ gọi là Hoàn Hồn Châu, thì ngoài thánh khí thiên địa, nào còn gì có thể địch lại sức mạnh to lớn ấy?”

Đan Hà gật đầu, “Nếu y không thả số hồn phách này về, hơn hai ngàn người kia nhất định mất mạng.”

“Một công trình lớn...” Cơ Nhị rầu rĩ cười, “Trước nay chỉ nghe giết người phóng hỏa, làm ác nhường ấy chẳng qua chỉ mười mấy người mà thôi, đã phải đền mạng. Gã này một tay hơn hai ngàn mạng sống, chỉ sợ chỉ ta với người đơn thương độc mã thì không thể nào giải quyết nổi.” Y quét cái nhìn từ đầu xuống chân ngọn tháp mang hình dáng ghê rợn của vô số những bộ xác khô quý mị đang nhe nanh múa vuốt bị phong kín trong nhũ băng, “Nhất định phải tìm trợ thủ.”

Ngoài tháp hai người cười mỉm, điềm nhiên rời đi. Trong tháp Thẩm Chiên Đan chân giẫm trên mấy ngàn cái xác không hồn, ngửa mặt nở một nụ cười với trần hang, sức mạnh Hoàn Hồn Châu có thể hủy thiên diệt địa,

dù những kẻ dưới chân y có chết đi, sinh hồn hóa thành tử hồn, thì chẳng qua sức mạnh ấy chỉ giảm nhẹ, phương pháp thi triển sẽ hơi khác biệt mà thôi.

Chỉ cần giết Nhậm Hoài Tô, y sẽ là thiên hạ đệ nhất, là thần phật và chúa tể của thế nhân này.

Đi đứng sống chết, tất cả đều do y quyết định.

Mấy con điệp yêu lộng lẫy lạng lẽ xuất hiện bên cạnh y, tiếp sau đó là vài con thi yêu hình dáng kỳ dị cũng hiện hình, rồi đến loài ma đầy cát vô hình, loài mục quái không hình trạng chỉ có một đôi mắt lớn, đủ các giống yêu vật im lìm xuất hiện, lảng lạng đứng hầu lệnh vị Vương của chúng.

Thẩm Chiên Đàn giơ tay, chỉ về một hướng, “Đi từ hướng này, có một gian đạo quán.” Y để lộ một nụ cười nhỏ nhẹ mà yêu dị, “Trước lúc mặt trời lặn ngày mai, ta muốn đạo quán ấy bị đốt cháy, đơn được mất sạch, không còn lại gì. Gã đạo sĩ này không tầm thường, hành sự nhớ cẩn thận.”

Mấy con yêu quái hình dáng kỳ dị lãnh mệnh mà đi, y càng mặc sức hưởng thụ mùi vị hất hàm sai khiến, cái gọi là vương giả, cái gọi là quân lâm thiên hạ, không phải như thế này sao? Đó chính là địa vị mà thế nhân tranh giành theo đuổi, nếu không hưởng thụ cho thỏa, há chẳng phải uống cả một đời người?

Yêu vật tụ tập trong hang càng lúc càng đông đúc, Thẩm Chiên Đàn nuốt Hoàn Hồn Châu, yêu lực tăng mạnh, dù vẫn là xác phàm, chưa kịp thoát thai hoá cốt, nhưng giống yêu quái tôn y làm chúa tể mỗi lúc một nhiều. Thẩm Chiên Đàn được bày yêu tinh nâng lên bảo tọa, cái ngai báu không biết con yêu nào trộm từ chỗ hoàng đế nào, y ngồi trên cái ghế lớn vàng son lộng lẫy đó, cảm thấy bốn bề cứng rắn, không lấy gì làm dễ chịu.

Được vây quanh bởi vô số quỷ quái, ở một góc tay áo y tỏa ra thứ ánh sáng đỏ nhờ nhờ, nhưng trong hang quá nhiều yêu ma, Thẩm Chiên Đàn

không chú ý đến. Chỉ thấy vàng sáng đỏ ấy tỏa ra một dải khói đen mờ nhạt, là quỷ khí, im ắng tuồn vào những cái xác không hồn dưới nền hang.

“Bộp” một tiếng, trong đồng xác không hồn dưới chân Thẩm Chiên Đàn bỗng có kẻ giơ tay chộp lấy cổ chân y. Thẩm Chiên Đàn giật mình, thân thể bị rút hồn phách sao có thể cử động? Gã đàn ông dưới đất loạng choạng đứng dậy, Thẩm Chiên Đàn vừa nhìn đã biết, người này không tự sống lại, mà là bị quỷ khí của người khác xâm nhập linh thức, đang điên cuồng chặt chém bừa bãi không mục đích.

Khi ý nghĩ này nảy lên trong đầu, có những chuyện dần hiện ra rõ ràng và mạnh mẽ như vũ bão. Hai chân Thẩm Chiên Đàn bị cùm dưới nền đất, y không biết võ công, Bi Hoan cung chỉ dùng được trong nhất thời, không tùy thân mang theo, cái xác sống dốc hết sức chộp chân y lại, y thực sự không thể né được. Đương lúc y kinh ngạc, những kẻ sớm muộn cũng "chết" dưới đất lần lượt sống dậy, thi nhau lao vào Thẩm Chiên Đàn mặc sức ra tay.

Thẩm Chiên Đàn vốn không biết võ công, đám người nọ đã bị rút hồn phách, không sợ chết sợ đau, vô tri vô giác, thi triển phép thuật pháp công kích dường như cũng khó có tác dụng, chẳng bao lâu y đã bị bảy người trói gô trên đất. Chính vào lúc Thẩm Chiên Đàn bị chế ngự, những cái xác không hồn lần lượt ngã xuống, như thể cảnh tượng họ đứng lên cử động ban nãy chỉ là một giấc mơ. Quỷ khí trên người y từng chút bay ra trút thẳng vào Huyết Lưu Hà.

Y nằm dài trên nền hang, rất ôn hòa và nhẫn nại nhìn nữ tử đứng trước mặt.

Nữ tử này chỉ mới hiện thân ngay khi Thẩm Chiên Đàn bị trói.

Nàng bay thẳng ra từ hàn hạp.

Mi mục nàng vẫn thế, cũng như chưa từng đổi thay, trong đôi mắt lạnh lùng là vẻ khinh bỉ trần trụi, nàng di chuyển một bàn chân, làm thế “giẫm”

lên mu bàn tay Thẩm Chiên Đàn, “Thẩm công tử, sao ngươi cũng mắc bẫy người khác thế này, sao bỗng nhiên lại nằm vật ra trước mặt ta rồi?” Nàng cười đầy ác ý, cười rất vui thích, “Thấy Thẩm công tử nằm đây, tâm trạng ta thực sự là tốt lắm.”

Quỷ mị yêu ma xung quanh bỗng chồn rục rịch, một vật chuôi ra từ tay áo Thẩm Chiên Đàn, bay về phía lồng ngực nữ tử, vật đó lấp lánh sáng, chính là Huyết Lưu Hà. Huyết Lưu Hà là khắc tinh vạn quỷ, là chi bảo dùng để xua hồn ngự quỷ, nên dù Thẩm Chiên Đàn bị xác sống tập kích, lũ quỷ mị xung quanh có hoang mang rục rịch, nhưng đều không dám manh động.

Hình dáng nữ tử giữa không trung như thực như mơ, sau khi Huyết Lưu Hà dung nhập vào ngực nàng, cái bóng ấy bỗng hiện hình rõ rệt như có thực thể. Nàng giơ ngón tay vạch một vết thương trên lưng Thẩm Chiên Đàn, lấy một giọt máu, nhỏ lên hàn hạp. Nắp hộp bật mở, hòn dung ngọc trong hộp lóng lánh dị thường, nàng vẫy tay, thứ nước lóng lánh trên hòn dung ngọc bỗng hóa thành một dải khói nhẹ, chậm rãi đổ vào người nàng.

Thẩm Chiên Đàn nhìn chăm chăm, không chớp mắt, đó là thánh khí đất trời, là thánh khí mà năm xưa y đã dành dụm trong dung ngọc.

Dưới tác dụng kép của thánh khí và Huyết Lưu Hà, người con gái quen thuộc ấy xuất hiện trước mặt y, như thể chưa từng bị chặt cánh và thiêu sống trong biển lửa, nàng không đủ đẹp, nhưng sắc mặt hồng hào đặc biệt... Y đắm đắm trông đôi môi nàng... vì có máu của y ư?

“Hoàn Hồn Châu đã dùng hết vào việc phong tỏa ngọn yêu tháp này rồi.” Nàng ngưng tụ thành thực thể, nụ cười càng ma quỷ động lòng người. “Nếu ngươi định lấy nó đổi phỏ ta, tháp Trường Sinh sẽ sụp đổ thành một đồng thây ma thối rữa... Thậm chí... những con yêu ma quỷ quái chưa chết sẽ tìm người tính sổ, ngươi dám không?” Nàng nâng cằm Thẩm Chiên Đàn, “Kẻ tự tư ác độc, một tay che trời, không sợ thương thiên hại lý chỉ sợ thiệt đến chính mình, hần không nỡ vứt bỏ Trường Sinh tháp nhỉ? Đó là vốn

liếng để người quân lâm thiên hạ, không có nó... người chẳng còn lại gì... Người sẽ cước ta không giết nổi người, có phải không?"

Thẩm Chiên Đàn mỉm cười, dịu dàng gọi, "Cô Quang."

Nàng soi mói ngực y, ngắm nghía góc độ và phương hướng lơ dềnh ừ một tiếng

"Cô Quang dù kẻ từng làm bạn cùng cô không phải thân xác này, nhưng ta và cô từng có cái hẹn bạc đầu, có mối duyên chung đường." Y nói khẽ, "Ta che chở cô khỏi nắng gắt, tìm cho cô Vô Ái Hồn, cùng cô chung giường chung gối, cho dù... cho dù ta vùng kiếm đâm cô, nhưng đó chỉ là hành động bất đắc dĩ vì cứu thế, trong lòng ta..."

"Trong lòng người... chưa từng nghĩ rằng người giờ kiếm chém xuống ta sẽ đau." Nàng lạnh nhạt ngắt lời y, "Một lần như vậy, hai lần cũng như vậy, người không cần giải thích, ta hiểu cả."

Y khựng giọng, thở dài, im lặng.

"Người nói xem ta nên đâm người từ đâu mới giống nhất kiếm ngày xưa người tặng cho ta?" Nàng ngẩng đầu nhìn quanh, quở mị vây quanh thấy mắt nàng quét đến đều thi nhau lánh mặt, Cô Quang mỉm cười, nhìn một con tiểu quỷ lẩn trong đám đông, nhẹ nhàng lên tiếng, "Đem kiếm tới đây."

Con tiểu quỷ lập tức ngưng tụ thành một thanh kiếm, bay về phía tay nàng.

Nàng tay cầm quẻ kiếm, chĩa thẳng lồng ngực Thẩm Chiên Đàn, "Ta vẫn nhớ cả, cái hẹn cưới nhau, mối duyên cùng đường, ta nhớ có người tâm hoài trong sáng, nghiêm túc đối tốt với ta chỉ tiếc thay..." Nàng cũng thở dài, "Y đối tốt với ta không phải vì ta, mà là để cứu thế." Nàng lắc đầu, "Ta không trách y."

Thẩm Chiên Đàn thoáng cau mày, chỉ nghe nàng nghiêng từng chữ một, “Nhưng ta hận người.”

“Y ...” Y chợt buông một chữ, lập tức bị nàng chặn lời, “Nếu không phải vì người, y... y sẽ không...” Nàng chớp mắt, nhìn y đăm đăm, chậm rãi, “Người chính là phần vô tình nhất trong y, nếu không có người, y sẽ không đối với ta như vậy... Bất cứ... bất cứ một người bình thường nào cũng sẽ không.”

Y dịu dàng lên tiếng, “Y chính là ta, ta chính là y.”

“Y là người tốt.” Nàng thở dài rất khẽ, “Nhưng không có tim, còn người... người nhớ được những gì y nhớ, nhưng không nghĩ những gì y nghĩ.” Nàng bình thản, “Y nói ‘Ta và cô vô tình, nào phải nhân gian vô tình. Chúng sinh có tình, cha mẹ hiền từ, hươu kêu hồ gặm, đều vì sinh tồn, hoa nở hoa tàn, trăng tròn trăng khuyết, đều là chỗ tốt đẹp của vạn vật, há có thể hững hờ liếc mắt, nghe đầy rồi quên?’ Còn người... người thì sao?” Nàng xuyên kiếm vào ngực y, “Người giết chết y.”

Lưỡi kiếm quỷ xọc giữa ngực Thẩm Chiên Đàn, kỳ lạ thay không thấy máu bắn lên tung tóe, thậm chí Thẩm Chiên Đàn cũng không lộ vẻ đau đớn, y chỉ cười, “Y là Bồ tát từ bi, ta là yêu ma quỷ quái? Nhưng y đã làm gì? Y Vô tình, y không có tim, y giết cô hết lần này tới lần khác... Còn ta thì sao?” Thẩm Chiên Đàn dịu dàng, “Ta có từng tổn thương cô? Ta thu hồn phách cô vào dung ngọc, ngày ngày cung cấp máu giúp cô phục sinh, ta từ bỏ thánh khí đất trời trong dung ngọc, ta mặc cô động thủ đâm kiếm vào ngực ta... Ta đã sai ở đâu? Vì sao cô lại cho ta là yêu ma quỷ quái?

“Người san bằng núi Mân dựng Trường Sinh tháp, nuốt sống hồn phách hơn ngàn người, khiến lòng người căm phẫn.” Nàng nói đều đều, “Huống gì người gửi thư mời khách đến Trường Sinh tháp, chẳng qua cũng chỉ vì muốn nuốt nhiều hồn phách người tu đạo hơn, để giúp người quân lâm thiên hạ mà thôi.”

“Cô có từng nghĩ rằng, núi Mân bị lệ quỷ yêu ma chiếm cứ, người không thể đến gần, ta ủi phẳng núi Mân, tiêu diệt yêu quái, biến nơi này thành trăm dặm đất đai, để người dân an cư lạc nghiệp, việc này có gì không tốt?” Y lại càng dịu dàng, "Những kẻ nằm đây vốn có ý đồ bất lợi với ta, tự xông vào thác, ta chỉ là tự vệ, lại sai lầm ở đâu? Hoàn Hồn Châu được cất ở đây, nếu vừa rồi không có hai kẻ kia tập kích, ta đâu cần phải nuốt nó? Ta cũng chỉ là tự vệ...”

“Đủ rồi!” Nàng lạnh lùng, “Không cần nói nữa.” Quỷ kiếm trong tay nàng dần tan biến trước ngực Thẩm Chiên Đàn, thanh kiếm không đâm xuống, mà dường như tan vào y. Thẩm Chiên Đàn bình tĩnh như không, nàng cũng không nóng nảy, lại qua chốc lát, bỗng nhiên hồng quang chợt lóe, mảng áo trước ngực y rách toác, một hình vẽ dạng hoa lan ra đan cài phủ kín nơi nhất kiếm nàng xuyên vào.

Lục Cô Quang giật mình... Nàng đã bổ sung sức mạnh Huyết Lưu Hà trên quỷ kiếm, nhằm khắc chế yêu khí trong người Thẩm Chiên Đàn, không ngờ sau khi nuốt Hoàn Hồn Châu, bản lĩnh y càng trở nên cao thâm khó dò, bất ngờ có thể chống lại nhất kiếm kia, đồng thời hóa giải quỷ khí và thánh khí trên kiếm thành vô hình. Nàng cấp tốc lướt ngược về sau, "Người..."

Thẩm Chiên Đàn trở mình ngồi dậy, hình vẽ dạng hoa cỏ màu đỏ không chỉ phủ kín lồng ngực y, thậm chí còn ngược theo mũi kiếm nhanh chóng trườn về phía tay Cô Quang. Lục Cô Quang vội vàng buông chuôi, hoa văn màu đỏ sinh sản rất nhanh, chớp mắt nuốt gọn cả thanh kiếm, như thể đang trở một bông hoa sắc nhọn mà lộng lẫy giữa không trung.

“Ta thế nào?” Y cười, bày quỷ mị im phẳng phắc bốn bề được quá trình thoát thân của y cổ vũ, dần vây lấy Lục Cô Quang, y chấp tay nhìn lũ bóng quỷ vây nàng lại, "Cô là huyết quỷ ta vất vả nuôi lớn, lại lén nuốt thánh khí của ta, không ăn thịt cô, ta sao có thể cam tâm?" Y nhìn Lục Cô Quang đầy tiếc nuối, ánh mắt đó để lộ sự khó hiểu một cách nghiêm túc đến bất ngờ, "Cô nói xem một người mất trí nhớ như ta, chỉ an phận thủ kỷ niệm Phật

vài năm, sao có thể thực sự thoát thai hoá cốt, biến thành thánh nhân trách trời thương dân nào kia? Ta vẫn là ta, đến ta cũng không tin trong những năm quên mất bản ngã ta có thể vô tư vô vi, một lòng cứu thế hướng Phật, thế mà cô lại tin?”

“Ta tin.” Tay nàng âm thầm bấm thuật trừ quỷ, “Y... y là người đơn thuần.”

“Đơn thuần?” Y bật cười thật sự, “Suốt cuộc đời ta, chưa từng đơn thuần.”

“Y đơn thuần.” Nàng bình thản, “Y đơn thuần, cho nên dễ dàng bị người ta lợi dụng, cho nên lúc người giết người chưa từng nghĩ người ta sẽ thương tâm sẽ đau đớn, y tưởng y sẽ chỉ đạt được kết quả.”

“Được được, cứ cho rằng ta đã từng đơn thuần, vậy thì đã sao?” Y cười tươi rói như gió xuân, mi thực phong lưu, “Cô là quỷ ta nuôi, ta muốn ăn thịt cô, đó là mối quan hệ đơn thuần nhất giữa ta và cô hiện nay.”

“Ăn thịt ta?” Nàng khinh rẻ nhướn mày, chú trừ quỷ trong tay thành linh bắn ra, quỷ mị bốn bề đồng thanh rên xiết, số quỷ ma yếu lực yếu bị Huyết Lưu Hà khống chế, quay ra tấn công những yêu vật khác, trong hang đại loạn. Thảm Chiên Đàn lấp tên giương cung Bì Hoan bắn về phía nàng, lại thấy mũi tên xuyên qua ngực nàng không dính dù chỉ một chút máu, y không khỏi ngây người... Thì ra thân thể Lục Cô Quang do Huyết Lưu Hà và thánh khí ngưng tụ thành, suy cho cùng vẫn không phải là thực thể, cho nên không bị mũi tên tổn thương. Nàng trúng tên của y, ngoảnh lại cười nhạt, thành linh trước mắt Thảm Chiên Đàn tối sầm, sau lưng Lục Cô Quang bất ngờ vươn cao một đôi cánh khổng lồ. Y chỉ thấy hăng chân, nhìn lại mình đang bị nàng xách trong tay, bay thẳng về phía sâu trong hang động.

Cánh của nàng vẫn còn, nhưng không phải cánh quỷ đen tuyền, mà mang một thứ sắc đỏ sòng sánh kỳ dị, giống như có máu đang chảy bên trong, lại tỏa ra thứ ánh sáng như lửa cháy.

Hang động rất rộng, vốn là hang ngầm hình thành sau khi núi Mân sụp đổ thành bình địa trăm dặm, y bị bắt đi, số yêu vật thần phục cũng cuống cuồng đuổi theo Lục Cô Quang, nhưng không bắt kịp đôi cánh nàng, Lục Cô Quang nhanh chóng mất bóng trong chỗ tối sâu trong hang.

Ngay vào lúc nàng khuất dạng, sâu trong hang động vọng về âm thanh đing tai nhức óc, như thể có gì đó có khả năng làm nổ tung lớp đá bất ngờ xuất hiện giữa nơi tưởng chừng như bất khả.

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Bạch Đầu Bất Khả Y

Type: Tít Mít

Sâu trong hang động có người tay cầm trường thương, hẳn là đã đâm nát lớp đá mà xuống đây.

Lục Cô Quang xách Thảm Chiên Đàn xông vào tận cùng hang động, nơi đó là một đồng đá tảng vừa đổ xuống, một người chân đạp trên đá, dáng ngồi tiêu điều, bốn bề đất đá bay tung, y ngồi đó như đã ngàn vạn năm.

Gương mặt quen thuộc, cơ thể quen thuộc, nàng sững sờ, bàn tay bất giác siết chặt, chừng như kẻ nàng đang xách trong tay là thù địch hại nàng bị thương hại nàng đau lòng, còn cố nhân ấm áp vẫn đang ngồi kia đợi chờ nàng.

Nhưng đáng tiếc chỉ trong chớp mắt, khi kẻ ấy ngoảnh lại, đôi mắt tưởng như nồng nàn giờ chỉ còn lại một khoảng rộng hoang vu, trong mắt Thảm Chiên Đàn có lẽ còn chứa đựng thi hài hay máu tanh, còn trong mắt y chỉ là hoang mạc trải dài, mệnh mông cát sỏi, không mảy may sự sống.

Y... cũng không phải là y.

Nhưng nàng thấy y cười, dù không hề vui vẻ, "Cô... đã vỡ mộng hay chưa?"

Y hỏi.

Nàng thoáng khựng lại, "Người... người..." nàng nghiêng rằng "Người đã biết từ lâu... Không, người vẫn luôn biết..."

Người nọ cười thầm thì, "Cô muốn ta trả y cho cô, ta bèn trả, còn cô rồi cuộc cô có được y chưa? Lục Cô Quang, yêu mến và dựa dẫm chẳng qua chỉ là ảo ảnh, y chưa từng tồn tại, điều cô đặt lòng tin chưa từng tồn tại, chỉ có vết thương để lại cho cô là thật mà thôi." Tay y ve vuốt trường thương, giọng nói sâu trầm, "Ta hỏi cô thêm lần nữa, theo ta chinh phạt thiên hạ, đồ diệt nhân gian, để tất thấy những chuyện trong quá khứ đều hồi phi yên diệt, có được hay không?"

Nàng đặt Thẩm Chiên Đàn xuống, chăm chú nhìn con người quen thuộc trước mặt, "Không được."

"Vì sao?" Y cầm thương thông thả đứng dậy, thân hình cao lớn.

"Y là người giả, những lời y từng nói, những chuyện y vương bận, ta đều nhớ cả." Nàng thuật đều đều, "Ta đã nhớ rồi thì không thể quên."

Nhậm Hoài Tô thấy nàng thả Thẩm Chiên Đàn, bèn trở mũi thương chấm đất, "Thật đáng tiếc."

Y tiếc nuối vì con đường đồ sát thiên hạ cuối cùng không có ai kề vai sát cánh, chỉ vậy mà thôi.

Không liên can gì đến ái tình nam nữ, chỉ là chút tình thương tiếc lẫn nhau giữa những loài dị chủng, dù có buông tay, cũng không thể hề mất mát buồn đau.

Nàng gật đầu. Thẩm Chiên Đàn bị nàng xách vai lưng lửng giữa không trung bay một hồi lâu, bả vai vô cùng đau nhức, bấy giờ đứng một bên, gương mặt giữ nụ cười nhẹ, im lìm không lên tiếng, gắng gượng đợi vết thương hồi phục.

Nhậm Hoài Tô quan sát từ đầu xuống chân, vẽ giễu cợt dần nổi lên gương mặt, “Không ngờ người bị cô ta bắt được...”

Thẩm Chiên Đàn chỉ cười, tay trái ụp trên vết thương ở vai, không đáp lại.

Lục Cô Quang liếc nhìn Thẩm Chiên Đàn, lại quay sang Nhậm Hoài Tô, bỗng nói, “Gã này không phải bị ta bắt, y ranh ma xảo quyệt, để ta bắt đi, chẳng qua chỉ để tìm cơ hội ăn thịt ta mà thôi.”

“Cô là huyết quỷ y nuôi?” Cái nhìn của Nhậm Hoài Tô dừng lại trên người Thẩm Chiên Đàn, “Chẳng trách ngày ấy bị giết, cô vẫn có thể sống lại, thì ra do y dùng máu mình cung cấp cho hồn phách cô tiếp tục sinh tồn.” Y cười như không cười nhìn Thẩm Chiên Đàn, “Nhưng lại nuôi ra một con huyết quỷ có linh thức, cũng bất hạnh giống như tạo thành thi mị có linh thức vậy... Thẩm Chiên Đàn, có lẽ vì máu người quá mưu mô âm hiểm, phạm là yêu vật dính phải máu người đều không thể thuần, làm người thất vọng rồi.”

“Quá khen” Thẩm Chiên Đàn cuối cùng cũng buông tay trái xuống, nhoẻn một nụ cười ôn hoà, “Không dám nhận.”

Nhậm Hoài Tô nâng mũi trường thương chĩa thẳng ngực Thẩm Chiên Đàn, “Phải giết người ngay tại đây thôi, dù rằng vô vị, nhưng việc cần thiết.”

“Người thấy vai phải ta bị thương, không thể vẽ pháp trận?” Thẩm Chiên Đàn lạnh nhạt.

“Bất luận người có vẽ được pháp trận hay không, ta đều có thể một thương xuyên lồng ngực người trước khi người động thủ, mũi thương đâm sâu vào thịt ba tấc ba phân, máu bắn xa ba thước ba tấc.” Nhậm Hoài Tô nhướn mày cười, đột ngột hiển lộ khí phách hào hùng năm ấy xưa quân

quyết thẳng ngàn dặm, "Yên tâm, Huyết Lưu Hà ở đây, xung quanh không yêu vật nào có thể đỡ đòn hộ người."

Thẩm Chiên Đàn hồ hững nhìn y, "Thương của người rất nhanh, tay cô ta cũng nhanh, nhưng đáng tiếc..." Y đứng im lìm không nhúc nhích, hàn khí thành linh lan khắp mặt đất, huyền băng màu lam bắt đầu đông kết từ nơi y đứng, rồi lập tức tỏa ra bốn phương tám hướng như lưới nhện.

Lục Cô Quang ngậy người, "Hoàn Hồn Châu?"

Nhậm Hoài Tô nhấn mũi trường thương, xọc thẳng vào ngực Thẩm Chiên Đàn, chỉ thấy trước ngực y lóe lên một vết đỏ, có vật gì đó níu chặt mũi thương lập tức nhũ băng đông kết, lan dần lên men theo cán thương. Lục Cô Quang vội quát, "Mau buông tay! Y thao túng tháp Trường Sinh nuốt trọn hang ngầm! Hiện tại nơi này là cái hang sống do tháp Trường Sinh khống chế! Là hang sống!"

Không sai, ngay vào khoảnh khắc Lục Cô Quang bắt Thẩm Chiên Đàn, y đã kích hoạt Hoàn Hồn Châu, đem sức mạnh của yêu tháp dung nhập vào lòng đất, nuốt trọn cả địa mạch, hiện tại dưới chân tháp, bất kể nơi nào có hướng đi của địa mạch đều bị yêu lực thao túng, hóa thành vật sống, đồng thời hang động này cũng là nơi mạnh nhất trong cả địa mạch, cũng là nơi mạnh nhất trong cả ngọn yêu tháp do Thẩm Chiên Đàn dùng thi thể của vô số yêu vật chất chồng thành.

Nhậm Hoài Tô nghe vậy liền rung cổ tay, trường thương gãy từng đoạn, thứ huyền băng màu lam quỷ dị cũng gãy nát theo, nhưng sau đó liền hóa thành từng đốm quỷ hòa tấp vào mặt y. Tháp Trường Sinh dung nạp thể xác của vạn yêu, sở hữu năng lực của vạn yêu, thiên biến vạn hóa, cơ hồ toàn năng. Thẩm Chiên Đàn chỉ đứng yên, không hề động thủ, Nhậm Hoài Tô đã phải đối mặt với đủ các đòn công kích quỷ quyết từ bốn phương tám hướng, chừng như không bao giờ ngơi ngớt.

Lục Cô Quang thấy tình thế không ổn, một khi Nhậm Hoài Tô thua cuộc, Thẩm Chiên Đàn nhất định sẽ nuốt sống nàng ngay tại chỗ, kẻ này tâm địa ác độc, lòng lang dạ sói, không chừng phải chịu chút thiệt thòi trong tay nàng, thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Trên người nàng có sức mạnh Huyết Lưu Hà dung hợp, không sợ bản lĩnh vạn yêu của tháp Trường Sinh, lập tức hợp chưởng quát to một tiếng, miệng niệm pháp chú trừ tà nhà Phật ngày xưa "Nhậm Hoài Tô" từng dạy.

Nhậm Hoài Tô đang xé toạc con yêu vật thứ mười sáu, bỗng nghe Lục Cô Quang tụng chân ngôn, Thẩm Chiên Đàn thành linh biến sắc, chỉ thấy vách hang đang rùng rùng bốn phía đột ngột ngừng lay động, mấy tiếng rầm rầm, băng đá màu lam vỡ nát, vụn băng rơi rớt lả tả, đất đá phía trên cũng rơi theo, để một khoảng không sáng rõ.

Ba người vội né đá rớt, ngược đầu nhìn, chốn này vốn bị Nhậm Hoài Tô khoét một lỗ hồng to, nhưng ánh sáng lộ ra trên đầu khác hẳn với thứ ánh sáng ban đầu ở cửa động.

Ở phía trên là nắng trời, vắng vắng tiếng nước chảy róc rách.

Ngoài tháp Trường Sinh là hoang nguyên trăm dặm, trụi bóng cỏ cây, yêu khí dày đặc, mây đen phủ kín bầu trời, chưa từng thấy nắng lên, càng không thể có nước chảy. Lục Cô Quang vô cùng ngạc nhiên, Nhậm Hoài Tô khục một tiếng, hai người đồng thời quay sang nhìn Thẩm Chiên Đàn.

Mặt Thẩm Chiên Đàn nhợt nhạt, nhưng vẫn có vẻ trấn tĩnh, “Thuật pháp bị phá, gây rối loạn không gian và ảo ảnh, bên ngoài là nơi nào, là thật hay giả, đến ta cũng không biết được.”

Nắng...

Lục Cô Quang ngược đầu, hít một hơi thật sâu, lúc nàng còn sống chưa từng được cảm nhận dương quang một cách chân thật như vậy, khi nàng

bước tới một bước, thực sự đắm chìm trong nắng, bỗng nảy lên ý nghĩ có khi chết rồi phục sinh cũng không tệ như nàng tưởng.

Nhậm Hoài Tô đã biến mất khỏi hang động.

Thẩm Chiên Đàn ngược nhìn đỉnh hang, vai phải y bị thương, không thể vẽ pháp trận dời hình, đành phải chậm chạp bò lên theo những tảng đá nát rơi xuống.

Vào lúc y sắp bò lên khỏi đó, Lục Cô Quang cuối cùng cũng đưa một tay ra kéo y lên.

Không ngoài dự đoán, bên ngoài hang nắng vàng rực rỡ, trời xanh mây trắng, mặt đất cỏ cây tươi thắm, tựa như tiên cảnh.

Có dòng suối đổ ra từ cánh rừng, băng qua mấy tầng núi đá, hình thành một con thác nhỏ trắng xóa, mấy bụi hoa bé bỏng nở giữa rừng cây, càng nổi bật vẻ thanh nhã giữa những vạt bụi nước li ti.

Đây là nơi nào?

Thẩm Chiên Đàn nửa người còn treo trong hang ngó ra thác nước cỏ tiên bên ngoài, nhất thời si dại.

Vào ngay lúc ấy, cánh rừng xinh đẹp như tiên cảnh bỗng quét qua một luồng sáng màu vàng nhạt, nơi luồng sáng quét qua, Nhậm Hoài Tô khẽ kêu một tiếng, cả người run lấy bầy, quy xuống đất. Hai tay Thẩm Chiên Đàn mềm nhũn, rớt thẳng xuống dưới, Lục Cô Quang ơ một tiếng vội tóm y lại, ngược lên, thế này là thế nào?

Luồng sáng vàng nhạt gột rửa cả cánh rừng, một đàn chim trắng vỗ cánh tung mình bay vút về phương xa, nàng ngược nhìn, một nơi đẹp để hiền hòa thế này, bầu trời không có mặt trời, chỉ có một luồng sáng màu vàng nhạt như một con suối đổ xuống vắt ngang cả bầu không.

Nơi này không phải là ảo ảnh thì là dị cảnh, tuyệt đối không phải nhân gian.

Nàng quăng Thấm Chiên Đàn xuống đất, rảo bước lại chỗ Nhậm Hoài Tô, trông thấy từng sợi quỷ khí màu đen tuôn ra từ thân thể y, quỷ khí tan biến ở lưng chừng trời, bị luồng sáng vàng kim thanh tẩy, hóa thành hư vô. Quỷ khí tan càng nhiều, mu bàn tay Nhậm Hoài Tô càng trở nên bột bột, khí thể hung sát càng giảm, nhưng không phải gột sạch quỷ khí y sẽ trở thành người như cũ, mà quỷ khí tan càng nhiều, y càng giống xác chết.

Lục Cô Quang kinh hoàng, thể xác thi mị... Quỷ khí và sát khí của thi mị lại bị luồng sáng này hủy diệt, Nhậm Hoài Tô đã chết từ lâu, nếu luồng sáng này gột sạch quỷ khí trên người y, đến lúc đó thứ còn lại là một xác chết. Sao nàng có thể nhẫn tâm giương mắt nhìn thân thể “y” cứ thế chết đi không thể nào sống dậy? Nhất thời chân tay luống cuống nàng dang rộng đôi cánh, lôi Nhậm Hoài Tô về phía hang động vừa nãy, nhẹ nhàng đặt y vào hang.

Thuật pháp của Thấm Chiên Đàn bị phá, hang động đã bị cắt đứt mối liên kết với sức mạnh của tháp Trường Sinh, nếu đá lở núi đổ, thì chỉ có đường chết. Nàng cũng không dám đào bới bờ bãi, ai biết được ở cái nơi kỳ dị ảo ảo thực thực này có thể đào ra những thứ cổ quái nào? Đặt Nhậm Hoài Tô xuống, nàng vỗ mặt y, "Này? Nhậm... đại tướng quân..."

Nhậm Hoài Tô ngược đầu lên, y không ngất đi, chỉ nhất thời bị rút sạch sức lực không thể cử động. Y nhích khóe môi nở một nụ cười im lìm, “Lôi... Thấm Chiên Đàn lại đây... cho ta ăn thịt...”

Y mất một lượng lớn quỷ khí, nếu không bổ sung thì khó lòng hồi phục như xưa, mà vào lúc này, ở ngay đây, thứ duy nhất có thể dùng để bổ sung quỷ khí, chỉ có Thấm Chiên Đàn mà thôi. Y vốn muốn dùng thương ghim gã này xuống đất, bầm thây để tế năm xưa, hiện tại nghĩ đến chuyện có thể

nuốt Thấm Chiên Đàn, trong nụ cười của y không khỏi lộ mấy phần cuồng dại.

Ăn thịt? Lục Cô Quang cau mày, “Người định ăn thịt y như thế nào?” Nàng nhất thời không nghĩ ra, Thấm Chiên Đàn không phải do linh thể hóa thành, phải làm thế nào mới có thể ăn một kẻ bằng xương bằng thịt.

Nhậm Hoài Tô cười trầm đục, “Ăn... từng miếng từng miếng một.”

“Người. .” Nàng khựng lại, thở dài, kẻ trước mặt nàng đây không phải “y”, kẻ này là một thi mị, thi mị ăn sống nuốt tươi, quỷ vương ăn thịt người lẽ nào còn phải làm phép mở lò đan luyện người thành thập toàn đại bổ mới ăn được?

“Luồng sáng vàng ngoài kia có chỗ khác thường, hình như chứa đựng sức mạnh trừ tà, Thấm Chiên Đàn nuốt yêu quái mà sống, nhất định cũng không thể động đây.” Nhậm Hoài Tô lạnh lùng, “Cô mau đem y lại đây, bằng không yêu lực của y mất hết, ta có ăn cũng không thể hồi phục.”

Nàng nhất thời cau mày, không biết có nên nghe lời hay không, Nhậm Hoài Tô liếc nhìn nàng, bật cười, “Cô vẫn đang mơ mộng điều gì? Mơ rằng sẽ có hồi y mất trí nhớ, lại biến thành hòa thượng yêu cô?”

“Không... ta biết rõ, Thấm Chiên Đàn không yêu ai khác, chỉ yêu bản thân.” Nàng hờ hững đáp, “Vì y chỉ yêu bản thân, nên dù có mất trí nhớ y cũng sẽ không yêu ta. Lúc mất trí nhớ y một lòng cứu thế, nói không chừng cũng là một biểu hiện của việc y muốn tranh giành thiên hạ lên ngôi chí tôn, chỉ là lúc đó chính y cũng không hiểu rõ mà thôi.”

Nhậm Hoài Tô cười khùng khục, “Không ngờ cô cũng đã hiểu.”

“Chờ một chút.” Nàng dang rộng đôi cánh màu đỏ bay lên trên, đi tìm Thấm Chiên Đàn. Dù Nhậm Hoài Tô nói muốn ăn thịt người làm nàng nhất

thời khó lòng chấp nhận, nhưng không có nghĩa nàng thực sự nhân từ nương tay với Thẩm Chiên Đàn.

Không phải chỉ là ăn thịt người thôi sao? Nàng gặp nhiều rồi, chút do dự ấy không phải vì nàng vẫn còn mơ mộng rằng Thẩm Chiên Đàn có khi lại mất trí nhớ rồi yêu nàng, mà chẳng qua chỉ vì nàng không muốn chứng kiến cảnh thân thể của Nhậm Hoài Tô ăn thịt người mà thôi.

Nàng nghĩ có lẽ mình không hiểu gì là tình yêu?

Nàng cảm thấy niềm quyến luyến của mình đối với cơ thể quen thuộc ấy vượt xa tình cảm đối với linh hồn Thẩm Chiên Đàn, linh hồn đã thay đổi hoàn toàn, trở nên quá xa lạ, chỉ có cơ thể Nhậm Hoài Tô là chân thực, là có thể chạm vào.

Nhưng Nhậm Hoài Tô sắp dùng nó để ăn thịt người, còn “y” chỉ biết xẻo thịt mình cho người khác ăn, tuyệt đối không bao giờ nảy sinh ý muốn ăn thịt người khác dù chỉ là thoáng qua.

Gã hòa thượng dần một lòng một dạ ấy thực sự không còn tồn tại nữa, bất kể là thân xác hay hồn phách đều đã đổi thay. Lúc bay lên nàng nghe khóe mắt mình bỏng rát, nàng thậm chí nhớ nhung hình dáng y một lòng một dạ giương kiếm giết người, niềm tin chân thành, bước chân vững vàng kiên định, một lần, hai lần... Lòng không gợn chút tin tưởng rằng chỉ cần giết nàng rồi mọi việc sẽ tốt hơn... Nàng khe khẽ thở dài, y chặt cánh nàng, đốt xác nàng... Vì sao kết cục lại là bản thân y biến mất, không thể tìm về được nữa? Hòa thượng dần.

Ngoài hang vẫn núi vẫn rừng, phảng phất thứ hương thơm cỏ cây tỏa ra trong không khí, hơi nước mịt mù, bốn bề đầy một làn hơi thánh khiết. Nàng do Huyết Lưu Hà và thánh khí đất trời ngưng tụ thành hình thể, dưới luồng sáng vàng chỉ nghe mình sung mãn sức lực, phóng mắt nhìn, Thẩm Chiên Đàn đáng nhẽ vẫn còn nằm trên đất giờ đã biến mất.

Nàng cau mày, yêu khí trên người Thẩm Chiên Đan tuy không nặng bằng Nhậm Hoài Tô, nhưng cũng không tầm thường, đột nhiên bị gột rửa nhiều yêu lực như vậy, sao y vẫn có thể cử động? Lại ngẫm nghĩ, nàng chột hiều... Thẩm Chiên Đan xét cho cùng vẫn là người sống, dù yêu khí tan sạch, muốn rời đi cũng không phải chuyện khó khăn.

Dưới mặt đất nơi Thẩm Chiên Đan bị ném xuống một vạt cỏ ngả rạp trong những bụi cỏ mềm có thể trông thấy những dấu chân hướng thẳng về phía cánh rừng. Lục Cô Quang cười nhạt, Thẩm Chiên Đan quả nhiên giỏi xem tình thế, tính trước rằng Nhậm Hoài Tô lần này trọng thương sẽ muốn lấy y làm đồ ăn, bèn thừa cơ bỏ chạy.

Lần theo dấu chân, nàng vỗ cánh đỏ, thong thả đuổi theo vào rừng.

Thẩm Chiên Đan vừa đi tới bên một mặt hồ, nước hồ trong veo thấy đáy, trong nước không có rân độc, cũng không tôm cá, y không dám lội nước băng qua, giơ tay áo lau mồ hôi trên trán, ngược nhìn phương hướng, rồi thẳng về đông.

Y đương nhiên biết ở cái nơi kỳ dị này, quỷ khí và yêu khí không còn đất dụng võ, Lục Cô Quang đâm ra lại trở thành chúa tể. Y càng biết Lục Cô Quang hận mình thấu xương, Nhậm Hoài Tô có với y mối thù không đội trời chung, hai người họ tuyệt đối không tha cho y, cho nên vừa trấn tĩnh lại, y liền vội vã bỏ trốn vào rừng.

Vừa chạy thoát thân, Thẩm Chiên Đan vừa cẩn thận tính kế với Lục Cô Quang, nàng là huyết quỷ y nuôi, nàng có thánh khí trời đất, nếu nuốt được nàng nhất định rất có lợi, nói không chừng còn có thể thoát khỏi năng lực trừ tà quỷ quái ở nơi này. Chỉ cần giữ được yêu lực, với công phu thuật pháp của y, chốn này có quái dị đến đâu, y đều không sợ.

"Chạy nhanh đấy nhỉ..." Sau lưng bỗng có tiếng người lạnh nhạt, "Ta sắp đuổi kịp rồi, phải chạy nhanh hơn chút nữa."

Thẩm Chiên Đàn ngoảnh lại nhìn, trông thấy Lục Cô Quang đứng trên một gốc đại thụ, nhìn y giễu cợt.

"Cô Quang..."

"Câm miệng!" Nàng cười nhạt, "Chạy đủ chưa? Nếu đủ rồi thì quay lại theo ta."

Thẩm Chiên Đàn trầm mặc hồi lâu rồi mỉm cười, "Quay lại? Quay lại đâu? Ta không có nhà." Y ngoảnh đầu, nụ cười thông dong mà điềm tĩnh, "Nhậm tướng quân bảo cô đem ta về cho y làm thuốc bổ ư?"

Lục Cô Quang nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt y, "Người biết là tốt."

"Cô Quang..." Y dịu dàng lên tiếng. Ta biết chuyện năm xưa cô ắt sẽ thông cảm với Nhậm tướng quân, hận ta hạ thủ độc ác, giết người vô số... Nhưng vì sao ta phải làm như vậy? Lý do... bao nhiêu năm nay ta chưa từng kể cho ai, cô có muốn biết không?"

"Nói đi." Thần sắc nàng lạnh nhạt, chừng như chẳng mấy hứng thú.

"Chuyện năm xưa, cô biết được bao nhiêu?" Y bình tĩnh hỏi.

"Bắt đầu từ khi người chém cánh ta, thu ta vào dung ngọc, ta nghe thấy người và y nói chuyện..."

Nàng vẫn lạnh nhạt, "Ta đều biết cả."

"Cô nghe thấy ư?" Y rất kinh ngạc, hồn tan vẫn nghe thấy tiếng người nói chuyện, huyết mạch dị tộc quả nhiên khác người thường. Hơi ngập ngừng, Thẩm Chiên Đàn nói, "Ta bẩm sinh đã khác người thường, chưa đầy tuổi bị cha mẹ bỏ ngoài ngoài thành, may mắn được lão bộc trong nhà ẵm về gửi vào chùa Liễu Vân, từ lúc ta nhớ chuyện, cha mẹ thân nhân chưa

từng bước dù chỉ một chân vào chùa Liễu Vân, cũng chưa từng nói chuyện với ta.”

Vẻ mặt nàng thờ ơ, không biết liệu có đang nghe. Giọng y càng trở nên dịu dàng, "Ta rất có thiên tư, bất kể là nghiên cứu kinh văn hay tu tập thuật pháp đều vượt xa các tăng sư trong viện, nhưng sư phụ không muốn nhận ta làm đồ đệ." Ánh mắt y chậm rãi rời khỏi gương mặt Lục Cô Quang dời sang mặt nước bên cạnh, "Ta tự học cầm phổ một mình, đánh cờ một mình, đọc sách một mình... Dù là gãy đàn hay vẽ tranh, xưa nay chưa từng có ai nghe, cũng chưa từng có ai xem... Tất cả đều vì ta là..."

Câu chuyện đang đến hồi then chốt, bất chợt y lão đảo lùi ba bước, lưng tựa vào gốc cây, kinh ngạc nhìn máu chảy từ ngực mình, ngược lên... Lục Cô Quang đang nhìn y bằng gương mặt không chút cảm xúc, những ngón tay nàng hóa thành vuốt sắc cắm thẳng vào ngực y.

“Cô...” Y bưng vết thương trên ngực, khóe môi giãn giãn, cuối cùng nhếch thành một nụ cười, “Cô lại...”

Nàng hờ hững nói, “Một lòng mong đợi người ta đáp lại, lại nhận được một nhát kiếm xuyên tim, hẳn cảm giác cũng giống thế nào.” Nàng trông y tuột dần xuống đất, nhìn xuống y hỏi, “Mùi vị có ngon ngọt hay không?”

“Cô không quan tâm vì sao ta lại bước chân vào con đường này sao?” Vết thương ở ngực của y rất nặng, Lục Cô Quang ra tay thực vô tình.

“Quan tâm?” Nàng ngạc nhiên ra mặt, “Vì sao ta phải quan tâm?” Nàng nhìn y lạnh lẽo, “Lẽ nào người tưởng ta rất quan tâm? Lấy cớ này để kéo dài thời gian, nực cười.”

Y khép mắt, buông một tiếng thở dài, không lên tiếng. Lục Cô Quang lại dậm ra khó hiểu, nhắc chân đá y, "Sao người không nói tiếp?"

Y mở mắt, dường như không hề nổi giận, vẫn hỏi rất ôn hòa, "Ta phải nói gì?"

Nàng thông thả, "Lẽ nào người không nên viện cớ khác tiếp tục cầu xin lòng thương hại, xem có khi nào ta bị người lừa, tha mạng cho người?" Nàng tròn mắt kinh ngạc nhìn y, "Lẽ nào trong lòng người không nghĩ thế?"

"Ta có thể viện cả ngàn cái cớ." Y bật cười, "Chỉ đáng tiếc... Bất kể ta nói gì, cô cũng không tin ta nữa..." Giọng y rất khẽ, "Cô chỉ biết tính toán làm thế nào thừa lúc ta thật lòng nhất lại đâm vào tim ta một nhát, để cô vui lòng mà thôi."

Nàng gật đầu đến là hiển nhiên, kinh ngạc nói, "Người thực sự rất thông minh, nhưng sao người không nói tiếp?" Nàng nhìn y tiếc nuối, "Với tính cách của người, làm gì có chuyện ngồi đợi chết?"

Y ngược lên trông thẳng vào nàng, "Ta không thể chết."

Những ngón tay có thể hóa thành vuốt nhọn bất cứ lúc nào nhanh nhẹn co duỗi, nàng ờ một tiếng.

"Vì ta không cam lòng." Giọng y bình thản, không dài dòng.

"Không cam lòng bị vứt bỏ, không cam lòng khi người ta không đối tốt với người, coi thường người?" Nàng cười nhạt, "Cho nên muốn diệt trừ tất thảy, quân lâm thiên hạ để chứng tỏ bản thân? Theo như lý luận của người, lẽ nào ta nên giết sạch thiên hạ, đoạt ngôi làm nữ vương? Cha mẹ ta cũng chê ta là dị chủng, đuổi ta khỏi nhà, họ còn định làm phép hàng phục ta thu ta làm thức quý, căn bản không coi ta là người. Nhưng nhất định phải nghe theo phán xét từ kẻ khác mới dám chắc rằng người, là tốt hay xấu há chẳng phải quá đáng buồn đáng thương, ta tốt hay xấu tự ta rõ là được, ai cần biết người ta nghĩ gì?" Nàng ném cho y một cái nhìn khinh miệt, "Ai thèm khát đến như người?"

Y thoáng sững sờ, có những ký ức bỗng dội lên đầu tim, y chợt nghĩ về cái vòng ngọc đeo trên cổ tay Nhậm Hoài Tô, đó là cái vòng mẹ nàng tặng, dù bị mẹ đuổi đi, nàng vẫn giữ gìn nó như trân bảo. Lúc nàng tặng lại cho y, lòng nàng đầy ấp kỳ vọng, bầy phần dịu dàng, không hề đeo gương mặt giấu cợt khinh miệt như lúc này... Cái vòng ấy vĩnh viễn đeo trên cổ tay Nhậm Hoài Tô, nhưng y sẽ không bao giờ hiểu rõ lai lịch và ý nghĩa của nó, sự dịu dàng của người con gái trước mắt y đây cũng giống như chiếc vòng ấy, vĩnh viễn bỏ y mà đi... Không thể nghi ngờ, không thể thương nhớ.

"Thèm khát... sự thừa nhận và yêu mến của người khác không phải là tội tình." Y thì thầm, "Ta chỉ là một kẻ tầm thường, không được đại trí đại dũng như cô nương, ta thèm khát sự thừa nhận và khen ngợi của những người xung quanh... Muốn mà chẳng có, đành nghĩ chuyện kinh hồn, làm việc nuốt vua, dựng uy bất thế, há có gì đáng cười?"

Y không gọi "Cô Quang" mà đổi thành "cô nương", đột ngột nói những lời như thế, Lục Cô Quang lại đâm ra không quen. Kẻ này tâm tư bách biến, xảo quyệt mưu mô, ắt kẻ này không thành liền bày kế khác, hẳn cũng chỉ để gọi lòng thương hại của người ta? Nàng không hề nghĩ ngợi, giơ tay cho y một bạt tai, cười nhạt, "Hèn nhất chính là hèn nhất, có viện lý do quang minh chính đại đến đâu cũng chẳng qua chỉ là một tên khốn nạn giết người như ma tội ác tà trời."

Y kinh ngạc nhìn nàng, như thể chưa từng nghĩ rằng nàng có thể vùng tay tát mình mạnh đến thế, Lục Cô Quang không muốn tốn hơi thừa lời với y nữa, bèn xách cổ y dậy chạy ngược theo hướng về.

Y khẽ buông một tiếng thở dài, dường như mỉm cười, nụ cười không chút niềm vui.

Y vẫn nhớ rất nhiều, nhưng người khác lại không muốn nhớ, có lẽ suốt cuộc đời này... Y sẽ vì trí nhớ quá tốt, nhớ được quá nhiều, lại đâm ra không cam lòng, thật là...

Thật là tội ác tày trời.

Lục Cô Quang bắt Thẩm Chiên Đàn về tới hang ngầm, chỉ mong trước khi máu y chảy hết, đem y cho Nhậm Hoài Tô ăn, đợi Nhậm Hoài Tô hồi phục, có sức lực đánh xuyên đá tảng, nàng và y quăng đời này sẽ mỗi bên một ngã, nàng tiếp tục con đường lang bạt. Thẩm Chiên Đàn sống hay chết, tháp Trường Sinh gây hại thế nào, Nhậm Hoài Tô liệu có đồ thiên hạ, nàng không quan tâm mấy may. Nàng đâu phải hòa thượng đàn, nàng chỉ cần lo cho chính mình, không quản nổi chuyện người ta muốn sống hay muốn chết, hoặc muốn diệt thiên hạ chôn chung.

Nàng đã không quan tâm thiên hạ, lại chẳng để bụng nhân gian, chuyện duy nhất để tâm chẳng qua chỉ là câu “Chỉ nguyện hai lòng như một, yên ổn trước sau” ấy mà thôi, nhưng “hai lòng” ấy nay biệt dạng. Nàng giờ có thể phơi mình dưới nắng, từng chết một lần, thân xác ngưng tụ bằng hồn phách không thể chết thêm lần nữa, cũng xem là bất tử, nhưng nàng không hề hoan hỉ vui vẻ hơn ngày xưa.

Lối người cũng được, ngã quý cũng đành, chẳng qua chỉ một màn tề ngắt.

Năm xưa đơn độc lang bạt, đâm ra sinh lòng mong mỏi với một đôi thứ, dù cô đơn trống trải, nhưng sống thong dong, cũng có thể xem như là thú vị.

Còn hiện nay, bất thương bất tử, một thân một mình về lại thiên hạ, bi hoan hỉ lạc của người ta nói cho cùng vẫn là của người ta, con đường ấy chỉ nghĩ thôi cũng thấy toàn thân rét giá.

Nhưng người khi còn chưa được chết, nếu không đi về phía trước thì còn biết làm gì?

Nàng thở dài, Thẩm Chiên Đàn bị nàng thả xuống đất, máu trước ngực còn đang chảy, thở nặng nhọc, nhưng giọng nói vẫn nhỏ nhẹ, “Cô nương..”

Nàng đang thất thần suy nghĩ, nghe thế bức bối quát, “Câm miệng.”

Nhưng Thẩm Chiên Đàn không câm miệng, chỉ nhỏ nhẹ hơn, “Nhậm... tướng quân không ở đây...”

Lục Cô Quang giật mình nhìn lại, trông quanh quất, cau mày, Nhậm Hoài Tô thực sự không ở đây, vừa nãy khi nàng đi, Nhậm Hoài Tô vẫn nằm trong hang, hiện tại không một bóng người, chỉ để lại một vũng máu to hăng còn chưa khô hẳn.

“Nhậm tướng quân không ở đây, cô nương phải chăng nên để ta trị thương, kéo khi tìm được tướng quân thì ta đã chết...” Thẩm Chiên Đàn ôn tồn.

Nàng cười, “Quả là người không bao giờ để mình chịu thiệt.” Nàng phát tay áo nói về sốt ruột, “Chữa thương đi, nhờ đâu người chết, nói không chừng y cũng phải chôn cùng với người.”

Thẩm Chiên Đàn nhoẻn miệng cười, một nụ cười mỉm kín như bưng, nhưng đầy tiểu ý, giơ tay vẽ một lá bùa nhỏ lên ngực mình, hoa văn đó hình hoa cỏ lại mọc ra giăng kín vết thương. Chỉ là giờ đây hoa văn này nom mảnh mai yếu đuối, không còn mấy may khí thế mạnh mẽ ban đầu.

Thẩm Chiên Đàn lấy lại sức, ngồi dậy trên nền đất, thấy nàng ngó dáo dác quanh động, “Cô nương lo lắng cho Nhậm tướng quân? Y lắc đầu, “Y sẽ không sao đâu.”

“Ồ?” Nàng nhướn mày, “Sao người biết?”

“Y là người thế nào cơ chứ... Năm xưa chịu ba mươi tám loại cực hình vẫn không chết.” Y ôn tồn, “Nào là trấn nước thiêu sống, kim châm đao xẻo, nào là rót thủy ngân vào cơ thể, hoặc lột da, hay là dùng...”

“Đủ rồi!” Nàng lạnh lùng ngắt lời.

Thẩm Chiên Đàn khựng lại, rồi nói tiếp, "... Y còn chịu được. Cho nên chỉ bị thánh quang bên ngoài hóa giải một lớp quỷ khí, y sẽ không đến mức không bò dậy nổi." Trong mắt y nháng lên thứ ánh sáng lạ lùng "Cho nên..."

"Cho nên?" Nàng nhướn mày, có dự cảm không tốt.

"Cho nên..." Thẩm Chiên Đàn cười rất nhẹ, "Chuyện muốn ăn thịt ta bổ sung quỷ khí, có khả năng chỉ là một cái cớ để dẫn cô đi khỏi mà thôi..."

"Thẩm Chiên Đàn!" Nàng bùng bùng lửa giận, "Người đừng tưởng ai cũng mặt dày vô sỉ như người, ai cũng mở miệng là dối trá đầy toan tính như người."

"Cô Quang." Y lại bắt đầu gọi tên nàng, giọng nói âu yếm dịu dàng như nước, "Cô xem dấu vết trên đá."

Lục Cô Quang ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy nền hang ngổn ngang đá tảng đổ nát chất đống, không hề khác ban đầu, "Cái gì?"

"Cô luôn tin người như vậy sao?" Thẩm Chiên Đàn dịu giọng, "Vừa nãy khi thuật pháp của ta bị phá, đất đá nứt vỡ, đá rớt xuống từ đỉnh đầu ta, lăn ra bốn phía, một phần bịt kín lối đi. Giờ cô xem, đá tảng trong hang không chỉ dồn về một phía, còn có vẻ nhiều hơn lúc trước... đây nhất định là có người cố ý làm ra."

"Người đang nói Nhậm... Nhậm tướng quân thừa lúc ta vắng mặt tự bò dậy, mở đường hầm, rồi dọn đá tảng trong hang bịt kín lối đi lại, thậm chí còn đánh sập hầm thêm lần nữa, định nhốt ta ở đây?" Nàng ngây ra, "Y làm thế để làm gì?"

Thẩm Chiên Đàn nhắm mắt, "Ta không biết."

“Y sẽ không làm thế.” Nàng nói, “Ở đây nhất định lại vừa xảy ra chuyện gì đó, khiến y phải mở đường chạy ra ngoài, nhưng nhất định không phải như người nói.”

Thẩm Chiên Đàn nghe giọng điệu hiển nhiên của nàng, thở dài, "Cô đừng tưởng y có gương mặt trước đây của ta nên đáng tin."

Bốp một tiếng, cái tát thứ hai rơi trên mặt y, Thẩm Chiên Đàn ôm mặt sững sờ, chỉ thấy Lục Cô Quang lạnh nhạt nói, “Người thật giỏi tự mình đa tình.” Gương mặt tái nhợt của y thình lình đỏ ửng, rồi trở thành trắng bệch, lại nghe giọng nàng sốt ruột, “Ta muốn vào đường hầm tìm người, người ở lại đây, không được bỏ đi.”

Y chưa kịp đáp đã thấy Lục Cô Quang xăm xăm bước về phía đông đá, thình lình nàng ngoảnh lại, lạnh lùng, "Lúc ta về nếu người dám trốn, ta sẽ băm vằm người thành từng mảnh đem ra bãi tha ma cho chó ăn."

“Đừng đi...” Y gắng gượng đứng dậy, “Trong hang có nguy hiểm, đúng vậy, Nhậm Hoài Tô tuyệt đối không ích kỷ chạy trốn một mình bỏ cô lại đây, y đã nói cô là đồng loại, là đồng loại duy nhất mà y thừa nhận... y nhất định sẽ không đột ngột bỏ đi... trừ phi gặp pháo biến cố nào đó khiến y phải một mình dẫn thứ đó vào đường hầm...”

Lục Cô Quang giận quá mà cười, "Nếu người đã đoán được, vừa rồi vì sao còn lên tiếng bôi nhọ?" Phẫn hạnh gã này thực sự là tội cùng xấu xa, khiến người ta lộn ruột.

Y mỉm cười, “Ta hại y đã mấy mươi năm, thêm một lần nữa có hề gì...”

Một lý do vô cùng quái dị, nàng ngoảnh đầu đi thẳng, cắn giận đến mức không muốn nói thêm gì dù chỉ một câu, nói chuyện với súc sinh bất cứ câu nào cũng là sai lầm.

"Cô Quang... nghe ta nói xong đã." Thẩm Chiên Đàn loạn choạng đuổi theo, suýt ngã, "Ta đoán y gặp phải thứ vô cùng nguy hiểm không phải vô căn cứ, vì sao y phải đánh sập đường hầm? Y đã muốn ăn thịt ta, thì tuyệt đối không có lý do dùng đồng đá tảng này nhốt ta ở đây, y quyết một lòng muốn đốt cả thế gian thành tro bụi, ắt hẳn là y đã gặp một thứ nguy hiểm nào đó, đột nhiên nổi hứng dẫn thứ ấy về tháp Trường Sinh và hoang nguyên trăm dặm rồi..." Y cuống quýt thở dốc, "Thứ ấy xuyên qua đường hầm sẽ tới hoang nguyên, nếu là yêu vật tuyệt thế... vậy, vậy Nhậm Hoài Tô rất có khả năng lợi dụng nó hủy diệt nhân thế..."

Giương mặt Lục Cô Quang để lộ vẻ ngạc nhiên. Kẻ này khi nói đến "hủy diệt nhân thế" bất giác phơi bày sự lo âu trên nét mặt, thần sắc trong đôi mắt ấy chuyên tâm và nghiêm túc bất ngờ, nàng đâm ra buồn cười, "Người sợ y hủy diệt nhân thế? Vậy tháp Trường Sinh lẽ nào không phải là yêu vật tuyệt thế? Thật nực cười..."

Y thoáng khựng lại, rồi nói rầu rầu, "Quân lâm thiên hạ, nếu chỉ là một vùng trời khô cháy thì liệu còn lạc thú gì? Kẻ làm vương, có con dân mới có thể làm vương, kẻ làm quân, có xã tắc mới có thể làm quân, nếu khắp nơi chỉ là thi hài mà chẳng phải thóc lúa, thì lấy đâu ra xã tắc."

"Ồ, đến lừa mình lừa người cũng đường hoàng làm vậy." Nàng không chút hứng thú, chỉ tảng đá lớn, "Nhậm tướng quân là bạn ta, ta phải vào tìm người, người ở lại đây chờ ta về."

"Ta cùng cô..."

"Người im miệng!" Nàng nghiêm mặt, lạnh lùng như sương giá, "Ta không có hứng thú đem theo một kẻ có thể đâm cho ta một nhát bất cứ lúc nào như người." Nàng trở tay lại nơi y đứng, một ánh sáng vàng lóe lên ở đầu ngón tay, đó là Phật ấn, nàng phong ấn y trong một phạm vi năm thước, "Ngồi xuống!"

Thẩm Chiên Đàn im bật, đứng yên không nhúc nhích.

Nàng bước đến trước đồng đá, khép mắt, giang rộng hai tay, sâu thăm trong cõi lòng nàng đang kêu gọi kết nối với Huyết Lưu Hà. Chỉ thấy thân thể nàng dần nhạt đi, để lại trên đất viên Huyết Lưu Hà đỏ thắm, bóng Lục Cô Quang xuyên qua đá, bước vào lối ngầm.

Thẩm Chiên Đàn cup mắt nhìn viên ngọc hắt còn long lanh ánh đỏ dưới đất, một hồi lâu sau, y trút một tiếng thở dài dằng dặc.

Lục Cô Quang hóa bóng tiến vào đường hầm, băng qua từng lớp dày đá tảng, thoáng ngạc nhiên vì số lượng cực lớn của những tảng đá này. Không rõ vừa rồi Nhậm Hoài Tô đã dắt theo một sức mạnh vĩ đại đến mức nào mới đánh sập được từng ấy đá? Y không bị không khí ở chốn kỳ dị đó ảnh hưởng, quý khí bị suy yếu đi nhiều, vì sao vẫn có thể bộc phát một sức mạnh khổng lồ đến vậy? Y đã gặp phải thứ gì?

Dần có khe hở lộ ra giữa những tảng đá chồng chất lên nhau, nàng cảm giác được mình sắp qua khỏi quang hầm sập, quả nhiên chẳng bao lâu sau, đã lại trông thấy đường hầm.

Những gì bày ra trước mắt khiến nàng kinh ngạc, chỉ thấy quý quái vốn tụ tập trong hang đã bị dọn sạch, trên vách hang phủ dày một lớp bột màu đen, dù thân thể chỉ là ảo ảnh, không thể chạm vào, nhưng nàng vẫn nhìn ra đó là dấu vết sau khi bị lửa to nung nấu, ai có thể dẫn lửa vào đốt nơi này thành thế này ngay dưới sức khống chế của ngọn tháp Trường Sinh đang bị phong kín trong băng giá.

Lại đi về phía trước, cánh cửa màu lam đóng miệng hang đã biến mất, cửa hang hoàn toàn bị hủy diệt, trở thành một lỗ hổng hình tròn khổng lồ, chừng như chưa từng có một vật tròn xuyên qua nơi đây. Điều ghê gớm nhất là, phía trên cánh cửa này là tháp Trường Sinh, tháp do vạn yêu quý chất chồng thành, yêu khí phủ dày, ngày đêm hút tới mây đen che kín bày

trời, giờ đây ngược lên nàng có thể trông thấy ngay một khoảng không xanh ngắt, chính giữa ngọn tháp Trường Sinh bị chọc một lỗ thủng to, xuyên từ đáy tới đỉnh tháp, bị một thứ gì đó phá hủy triệt để, trở thành một ngọn tháp rỗng.

Những thân ma rùng rùng ngo ngoe biến thành những thân ma thực sự, xương khô và hộp sọ lặng lẽ nằm lại trong tháp, phủ một lớp nhọ đen vì bị lửa liếm qua, im lìm không nhúc nhích.

Đó... có thể là thứ gì? Nàng khiếp hãi nhìn ngọn tháp giờ đây đã biến thành tro tàn và vật chết, tháp Trường Sinh ban đầu đã bị lá bùa của Đan Hà tiêu mất một nửa, nhưng nhờ Hoàn Hồn Châu của Thẩm Chiên Đan bảo vệ, những chỗ bị tổn thương dần lành lặn. Dù nói thuật pháp của Thẩm Chiên Đan bị nàng phá vỡ, chen lệch vào một không gian khác, khiến Hoàn Hồn Châu và tháp Trường Sinh đứt mối liên kết, nhưng tháp vạn yếu vốn là vật sống, nếu không phải đối mặt với sức mạnh to lớn chênh lệch một trời một vực, đứng trước một tai biến có tính hủy diệt thực sự, thì tuyệt đối không thể trở thành thế này.

Nhậm Hoài Tô đã gặp gì trong hang động? Y đã dẫn vật gì từ bên ấy... sang đây?

Mấy luồng sáng dị thường ánh vào khóe mắt, một thứ ánh sáng màu vàng kim nhạt quen thuộc, y hệt như màu thánh quang ở cánh rừng kia. Nàng bay lên, lao về phía tâm tháp giờ đây đã đổ nát đến thảm thương, ở độ cao lưng chừng khoảng bảy tầng phế tích, nàng tìm thấy một vật hình đĩa gần như trong suốt, chất liệu cứng cáp, nhưng nhẹ đến lạ lùng. Ngược đầu phía trên cao hơn còn mấy mảnh nữa, đều rớt ở những chỗ hư hại của tháp Trường Sinh. Nhất thời nàng không nghĩ ra ấy có thể là vật gì, bay lên nhìn kỹ, những mảnh khác nom càng to và mỏng hơn, tựa như do năng ngưng tụ thành thực thể, đẹp dễ dị thường, đầy ắp thứ sức mạnh đường hoàng.

Cuối cùng nàng cũng chợt hiểu, ấy chính là... những chiếc vảy.

Thứ băng qua đường hầm mà đến đây, thứ tông sập cửa hang, khoan xuyên tháp Trường Sinh, hủy diệt tháp Trường Sinh khiến ngọn tháp biến thành vật chết trong nháy mắt lẽ nào là... loài biến hóa bởi chiến hồn, không gì địch nổi trong trời đất - Rồng?

Lẽ nào cánh rừng tràn đầy ánh sáng lạ ấy chính là long huyết? Càng nghĩ nàng càng kinh hãi, Nhậm hoải Tô dẫn một con rồng vào nhân gian đó dường như là một con rồng khổng lồ vảy vàng, khác với con rồng cát tường do tử khí hóa thành trước đây, đây là một con dị thú vô địch sống sờ sờ có máu có thịt!

Giống này không thuộc về nhân gian, rồng là loài thú của thiên giới, xuyên mây xuống trần, chốc lát đi ngay, mỗi lần xuống trần đều mang đến cái oai bạt núi biển, khí thế mưa rền gió dữ. Rồng có lối đi của rồng, có chốn riêng ngơi nghỉ, Nhậm Hoải Tô lại muốn khống chế một con chiến long, y dẫn chiến long vào nhân gian, thay đổi quy luật du hành của chiến long, hậu quả thế nào thật khó tưởng tượng.

Nhậm Hoải Tô...

Con người có mắt mi ôn hòa, lúc thông thả nói chuyện từng an nhiên đến mức dường như mỗi sợi tóc trên đầu y đều thuận theo đất trời, toàn tâm toàn ý tin tưởng rằng ba nghìn thế giới này có tự có đạo lẽ, tất thảy đều có điểm tốt đẹp... thân thể ấy, hóa ra cũng có thể gác thương ghim ngựa, xua rồng chiến thiên hạ.

Thiên hạ... trong mắt y, chỉ là vật chết.

Nàng liệu có thể đuổi theo để nói... Người hãy chậm lại thôi, hãy ngừng chân... hãy nhìn xem? Có thể thiên hạ khiến người nản lòng, có lẽ lòng người làm người thất vọng, có lẽ người không còn gì ngoài cảm hận, vì tất thảy đã bị hủy diệt đến tận cùng... Thế nhưng... thế nhưng đó đều là lỗi lầm của Thẩm Chiên Đan, tội nghiệt của Thẩm Chiên Đan... Cần gì... cần gì

khiến người phải hy sinh tất cả những gì cuối cùng còn lại, để hủy diệt những gì y nắm trong tay?

Phải đốt tất cả thành tro... hơi phi yên diệt, đồng quy vu tận.

Nhưng... nhưng... đó là thân thể của y, há có thể đành lòng như vậy?

Nàng bay lên cao, đuổi theo thánh khí để lại trong không trung, cái gì thành tro cũng chẳng sao, nhưng chỉ có chút tàn niệm duy nhất có chút tàn niệm duy nhất còn dư sót, nàng không muốn trở mắt nhìn nó biến thành cát bụi.

Thẩm Chiên Đàn đứng trong phong ấn do Lục Cô Quang vẽ.

Ấn này do y dạy Lục Cô Quang khi mất trí nhớ, muốn phá giải rất dễ dàng.

Y chậm rãi đưa tay về phía Huyết Lưu Hà trên tảng đá không xa đó.

Huyết Lưu Hà lấp lánh ánh sáng đỏ điểm lệ, hồn phách Lục Cô Quang từng hấp thụ một lượng lớn khí huyết của Thẩm Chiên Đàn, lúc hóa hình, khí huyết còn lưu lại trong Huyết Lưu Hà. Thẩm Chiên Đàn hành động từ xa, hút Huyết Lưu Hà vào tay, một sợi khói thắm đỏ mỏng manh kéo từ viên ngọc, chui vào vết thương trước ngực y, vết thương lành lại rất nhanh. Huyết Lưu Hà chứa đựng quý khí, nhờ vậy đồng thời bù lại tổn thất bù lại tổn thất vì yêu lực bị hóa giải của y.

Cầm Huyết Lưu Hà trong tay một hồi lâu, y hơi gồng sức, như thể rất muốn cứ thế bóp nát vật này, thu gom sức mạnh đó về mình. Thoáng do dự, y chậm rãi rời tay, để Huyết Lưu Hà nằm giữa lòng bàn tay, viên ngọc đã mất hơn nửa quý khí, màu sắc tối đi ngay, nhưng quang sáng đỏ tuyệt không giảm, có thể thấy yêu lực của Thẩm Chiên Đàn đã hồi phục.

Y nhìn hồi lâu, đột nhiên rút ra một vật từ trong ngực áo, chọc sâu vào vết thương trước ngực mình. Vật nọ là một cây kim cực mảnh, kích cỡ chỉ bằng sợi tóc, sau khi rút ra khỏi vết thương, cây kim vấy máu, y nâng Huyết Lưu Hà lên, từ từ đâm kim vào viên ngọc, rồi nhẹ nhàng bẻ gãy cây kim.

Y hành động khéo léo, cây kim mềm dẻo bị y bẻ gãy, để lại một đoạn mũi kim dính máu bên trong Huyết Lưu Hà. Sau đó y cửa đứt ngón tay rửa máu lên viên ngọc, Huyết Lưu Hà lại tràn đầy yêu lực, hồng quang lấp lánh, che đi mũi kim rất mảnh bên trong.

Y đặt viên ngọc trở lại vị trí ban đầu, thoát trông không hề có gì thay đổi.

Khi làm những việc ấy, từ đầu tới cuối, y không hề bước ra khỏi phong ấn.

Lục Cô Quang đã đi được một lúc, Nhậm Hoài Tô cũng không xuất hiện, y đắm chiêu ngửa mặt trông lên cửa hang kỳ dị trên đỉnh đầu, thứ ánh sáng vàng nhạt vẫn loang loáng bên ngoài, như thể một vật sống.

Vật sống?

Y chớp mắt, thỉnh linh hiểu ra: Thứ ánh sáng bên ngoài thực ra không phải là thánh khí, mà là long khí.

Nơi này là long huyết.

Thứ bị Nhậm Hoài Tô dắt đi, là một con rồng.

Đúng vào lúc ấy, Huyết Lưu Hà nhấp nháy sáng rỡ, bóng Lục Cô Quang hiện ra, chạy ngược về, thấy y thực sự không bước ra khỏi vùng phong ấn, nàng bật cười nhạt, “Giả vờ giả vịt!” Nàng cũng không rảnh để giễu cợt thêm, nói gấp gáp, “Này! Không phải ngươi muốn xưng vương xưng bá ư?”

Nhậm... Gã họ Nhậm đã dẫn một con rồng tới phá hủy tháp Trường Sinh của người, bây giờ đã hết, người định làm sao?"

Thẩm Chiên Đàn nhích khóe môi cười mím, "Cô muốn ta làm sao?"

Nàng trầm mặc hồi lâu, rồi bất ngờ nở một nụ cười không chút ý cười, "Người nói xem kết cục của việc y dắt rồng đi sẽ như thế nào?"

Ấn ký giữa hai đầu mày Thẩm Chiên Đàn loang loáng sáng, "Hủy diệt non sông, vui thân miệng rồng."

Lục Cô Quang lặng đi hồi lâu, "Người ngăn y lại, con rồng cho người, Nhậm Hoài Tô đưa ta."

Ý cười nơi khóe môi Thẩm Chiên Đàn càng rực rỡ, "Con rồng về tay ta, cô về tay ta, Nhậm Hoài Tô cho cô. Nếu vậy... ta đồng ý."

Nàng nhướn mày quét cái nhìn lên y từ trên xuống dưới, cứ như đang nhìn một thứ nực cười nhất, "Chỉ dựa vào người? Chỉ dựa vào người... nếu làm được, ta bằng lòng."

Chỉ với một mình Thẩm Chiên Đàn, không binh không tốt, tay không tấc sắt, chẳng biết võ công, y làm sao chế ngự được con rồng làm sao ngăn nổi gã Nhậm Hoài Tô đang trên ranh giới phát cuồng? Nhưng nếu bảo toàn thân xác Nhậm Hoài Tô, trên thế gian ngoài Thẩm Chiên Đàn, nào còn có ai có thể làm được, nào còn có ai có thể thực sự động thủ.

"Ha..." Y bật ra một tiếng cười trầm thấp, tiếng cười chừng như cũng không thực sự có lòng tin, "Nếu cô không tin rằng ta có thể thì sao lại yêu cầu ta?"

Nàng sa sầm nét mặt, một hồi lâu sau, lạnh nhạt nói, "Có lẽ chí khí người bỏ mạng nơi miệng rồng, hồi phi yên diệt, ta mới có thể an lòng."

“Cô cầu ta ngăn chặn Nhậm Hoài Tô lại mong ta bỏ mạng nơi miệng rồng, cô có thể ôm xác y nhưng nhớ cả đời ư?” Y cười mà chẳng phải cười, “Nhờ đâu ta thành công, hoặc giả thành công một nửa, cứu được mạng y, cô thực sự sẽ đi theo ta? Hay là ta không bỏ mạng nơi miệng rồng, mà bỏ mạng trong tay cô?”

Nàng không phủ nhận, vẫn đáp bằng giọng lạnh nhạt, “Người biết thế là tốt.”

Y cười càng vui vẻ, “Trên đời cũng chỉ có cô mới lợi dụng người khác một cách sơ suất như vậy, viện cớ qua quýt như vậy, lại nuốt lời một cách hiển nhiên đến vậy.”

“Dù sao chỉ cần người bằng lòng là được.” Nàng sầm mặt, “Hiện giờ ta không giết người, giữ lại cái mạng cho người cứu chuộc thiên hạ, người còn lại đòi mạng cả với ta ư, đòi báo thù cái gì?”

“Không dám không dám.” Y dụ giọng, “Ta bằng lòng ta tận lực.”

Nàng hừ một tiếng, lại trông thấy vết thương trước ngực y đang lành, thình lình nổi trận lôi đình, đưa năm ngón tay thành trảo hần học búa vào ngực y, “Ta chỉ cho người không chết, ai cho người chữa lành vết thương.”

Y loạng choạng, lại mỉm cười, không phản kháng, “Là ta sai, không nên khỏi.”

Y ngoan ngoãn nghe lời, dụ dằng cần trọng hạ mình đến thế, nàng thoáng nghĩ người, vô cớ nghĩ đến câu nói vô bi vô hỷ, điềm tĩnh an nhiên “Cô nương nói có lý” của Nhậm Hoài Tô ngày xưa, dung túng mặc nàng tùy hứng hỉ nộ vô thường, bất kể nàng có dẫn vật đến mức nào, y chịu đựng, sự dụ dằng đó y hết như lúc này.

Một ý nghĩ cảnh giác nháng lên trong lòng nàng, nàng muốn một nhát kiếm đâm chết Thẩm Chiên Đan, cố kiềm lòng găng gượng, cuối cùng hừ

một tiếng, chỉ tảng đá lớn trước đường hầm, "Lời dối trá không cần phải nói nữa, mau dọn tảng đá kia ra, quay lại cứu người."

Trong hang động, long khí đầy ắp bên ngoài không rọi được vào sâu trong, khi tầm mắt Lục Cô Quang rời đi, vết thương trước ngực, y lại tiếp tục lành, nơi này không thể triệu tập yêu vật nhân giới, y khép hờ mắt, tay áp lên tảng đá. Mấy dải dải màu đỏ chậm rãi tuôn ra từ những ngón tay y, nhanh chóng phủ kín bề mặt đá, hoa văn hoa cỏ đỏ thắm giăng mỗi lúc một dày đặc một rực rỡ, dệt thành một bức tường hoa li ti, đồng thời trong lúc ấy, tảng đá to lớn dưới hoa im lìm hóa thành cát bụi, từ từ đổ mình xuống đất.

Đó là thuật pháp gì? Lục Cô Quang nheo mắt, có thể chớp mắt đá tảng thành cát bụi, chưa từng nghe qua, chưa từng thấy qua, y từng dùng nó để công kích cây trường thương của Nhậm Hoài Tô, lúc vận dụng dường như không nhất định phải thi pháp niệm chú, lẽ nào là một dị năng bẩm sinh.

Dị năng của phe yêu giả?

Trong lúc nàng suy nghĩ, toàn bộ tảng đá đã tan sạch thành cát bụi, nàng đột ngột hỏi, "Người nói xem ở đây có phải chỉ có một con rồng hay không?"

"Không chỉ một." Thẩm Chiên Đàn cười mỉm đáp lời.

"Sau khi mở đường hầm, hãy đóng nó lại." Nàng cau mày, "Ta không muốn thấy có đến vài con rồng cùng xuất hiện tại nhân gian."

'Cái này...' Y thoáng ngần ngừ, chốc sau mới đáp, "Được."

Y nghe lời đến thế, sát ý trong lòng Lục Cô Quang càng trỗi dậy, kẻ này nghe lời vốn là vì y bị long khí xâm nhập, yêu lực tổn thất nhiều, không thể đánh lại nàng, cho nên mới cúi đầu ngoan ngoãn nghe theo. Nhưng giờ đây y trốn trong đáy hang, ra tay nung đá, nào có giống bị trọng thương? Nếu

không phải vì không đánh nổi, thì lý do để y nghe lời đến thế là vì sao? Mắt nhìn dưới tay y hoa đỏ dần phủ kín đá tảng, đang tập trung hóa đá thành cát, trong tay nàng thành linh xuất hiện một thanh trường kiếm đỏ, hào quang lấp lánh, do Huyết Lưu Hà biến thành, đâm thẳng vào sau lưng ngay tim Thẩm Chiên Đàn.

Thẩm Chiên Đàn không biết võ công, thân ở long huyết, suy cho cùng vẫn khiến yêu lực trên người bị áp chế mạnh mẽ, yêu vật kề cận để triệu hoán cũng không còn, lưỡi kiếm Lục Cô Quang ngay sát người y mới giật mình phát giác, quay phắt lại, thanh trường kiếm xuyên qua bụng, máu bắn lên người Lục Cô Quang, chớp mắt biến thành vô hình. Nàng nhìn đôi mắt đầy kinh ngạc của y, chừng như rất hào hứng, lại ngẫm nghĩ thêm một lát, mới nói đều đều, “Biểu cảm này của ngươi thật khiến người ta yêu thích.”

Y ho khùng khục mấy tiếng, Lục Cô Quang rút kiếm ra, thanh kiếm lập tức tan biến, không còn bóng dáng. Vết thương Thẩm Chiên Đàn lại bị hoa đỏ phủ dày, nhưng cả hoa trên người y lẫn hoa trên đá đều nom một nhọc, vô cùng mỏng mảnh, “Cô làm gì?” Y hỏi yếu ớt.

“Chẳng làm gì, thấy ngươi chân tay lạnh lặn, ta không yên tâm mà thôi.” Nàng quét cái nhìn soi mói dọc người y, “Sao vết thương của ngươi lại khỏi?”

Y cười, không đáp.

Nàng nhìn y, sâu trong cái nhìn như phủ đầy sương giá, “Nếu vết thương đã khỏi, ta muốn giết ngươi cũng khó khăn, ngươi ghê gớm lên đến mức có thể tự hóa đá thành bụi, thì hoàn toàn có thể tự bỏ đi, cần gì phải nghe lời làm vậy?”

Y tựa vào tảng đá, trên tảng đá một mảng tường hoa đỏ thắm giăng dày, sắc mặt Thẩm Chiên Đàn như ngọc, làm nổi bật vẻ diễm lệ của hoa văn

giữa hai đầu mày, tay bưng vết thương ở bụng, y dịu giọng, “Cô muốn nghe ta nói thật hay nói dối?”

“Nói ra cả xem xem.” Nàng để tâm đến từng chi tiết một trên người y, tuy kẻ này có vẻ hạ mình, nhưng dữ tợn như mãnh hổ.

“Nói dối... là... Nhậm Hoài Tô dẫn rồng diệt thế, ta không tán đồng, dù cô không tuốt gươm bức ép, ta cũng sẽ nghĩ cách ngăn cản.” Y dịu dàng. “Sức mạnh của rồng, ngút trời khuấy bể, mạnh mẽ vô địch, thậm chí còn hơn cả thánh khí đất trời, nếu có khả năng, ta sẽ thu gom về mình để sử dụng.”

Nàng cau mày, “Thế nói thật thì sao?”

“Nói thật thì là... Ngoài việc ngăn cản Nhậm Hoài Tô dẫn rồng diệt thế, ta nghĩ...” Y càng trở nên dịu dàng, “Cô tuy là huyết quý của ta, nhưng cứ thế ăn thịt cô, thực sự là đáng tiếc.” Y dần đứng thẳng dậy, ta phải áp lên những bông hoa mỏng manh đỏ thắm, ngón tay mịn màng như ngọc, nom rất đẹp, “Nếu cô đã sống lại, vẫn còn nhớ chuyện xưa... Nếu cô muốn có cơ thể Nhậm Hoài Tô đến thế, vì sao lại không thế muốn ta như trước kia?” Lục Cô Quang biến sắc, cơn giận lộ rõ trên khuôn mặt, Thẩm Chiên Đan chộp lấy cổ tay nàng, nhấn nha từng chữ một, “Cuộc đời này của ta, chưa từng muốn cùng ai bá đường thành thân, một khi đã bá với cô, một khi cô đã từng một lòng một dạ đối với ta, một khi cô vẫn nhớ, ta vẫn nhớ, thì há có thể bỏ qua như vậy được?” Y mỉm cười, “Cô xem, lẽ nào ta không đẹp hơn Nhậm Hoài Tô hay sao? Không ân cần dịu dàng hơn y hay sao? Người định trăm năm với cô là ta, sao cô có thể theo y mà đi?”

Lửa giận của Lục Cô Quang bốc cao ba trượng, nàng gằn giọng quát, “Nói xằng! Điên đảo thị phi hắc bạch.” Nàng giận đến mức nhất thời không nghĩ ra lời gì để phản bác, năm xưa cưới nàng để giết nàng, thậm chí đã giết hai lần, y vẫn luôn miệt, “há có thể bỏ qua như vậy được?”

“Lời thật chính là: Ta trước nay luôn tốt hơn y.” Y siết chặt cổ tay Lục Cô Quang, trong đôi mắt bùng nổ cơn cuồng dại bỏng rát, “Cô từng truyền máu của ta, cô là huyết quý ta nuôi, trên người cô chảy dòng máu của ta, cô bái đường với ta, cô là của ta... Nếu như cô đã là của ta, thì Nhậm Hoài Tô có đáng gì? Ta sao có thể để y chấm mút? Ha ha ha...” Y bật ra một tràng cười điên dại, trong tiếng cười đầy hằn thù và hàn ý, “Cô sớm muộn cũng là vật của ta, sớm muộn cũng biến thành một phần của ta, ta sẽ tìm ra cách để cô vứt bỏ cái xác Nhậm Hoài Tô, sẽ tìm ra cách để cô quỳ xuống cầu ta... ăn thịt cô!”

Câu trả lời của Lục Cô Quang là Huyết Lưu Hà lại hóa kiếm xuất chiêu, nhát thứ hai đâm xuống, Thẩm Chiên Đàn không tiếp tục tỏ ra yếu thế, y xô bật nàng ra, mỉm cười, “Lời thật luôn khiến người ta thất vọng phần nọ, giả tưởng thường đẹp để hiền hòa, đáng tiếc người đời cứ thích truy tìm chân tướng, không biết thưởng thức cái đẹp của giả tưởng.” Lục Cô Quang giận tái cả mặt, vung kiếm chém tới, gương mặt y phẳng lặng như nước, ôn tồn, “Cô giết ta, ai có thể giúp cô ngăn Nhậm Hoài Tô bỏ thân miệng rộng.”

Lưỡi trường kiếm của Lục Cô Quang thành linh khựng lại, nàng nghiêng rằng.

“Bỏ đao kiếm xuống, ân oán tình thù hiện tại đều không quan trọng, quan trọng là chúng ta phải ra ngoài, tìm con rồng, thu phục nó.” Y mỉm cười, vẻ mặt đoan chính, tú lệ tựa Quan Âm.

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Kiêu Long Chiến Cứu Thiên

Typo: Tử Sắc Y

Trên thành Mậu Uyển, mặt trời treo cao, mây đen vần vũ, hôm nay vàng dương đỏ ối, nhưng bầu không vắng bóng mây trắng, chỉ có những đám mây mù dày đặc cuộn cuộn, sắc trời không được trong lành, mà có thứ màu xanh ngọc ánh tím vô cùng kỳ dị.

Dưới thành người dân ngựa đầu trông, bàn tán xôn xao, trong mây đen một vật thể ẩn hiện với cơ thể khổng lồ, có thể mơ hồ trông thấy mũi sừng, những thiện nam tín nữ run sợ đổ xô vào chùa Liễu Vân thắp hương dập đầu, nhất thời chùa Liễu Vân khói nhang sức nước, tiếng tụng niệm lâm râm không ngớt.

Nhậm Hoài Tô lơ lửng giữa tầng không, chân giẫm lên một con quái điều nhiều màu có hai cánh, loài chim này tên gọi thực trĩ, là giống quái vật ăn thịt người, nhưng bay rất nhanh. Khi y quay trở lại cái hang rộng dưới chân tháp Trường Sinh, yêu ma đã bỏ chạy tứ tán vì bị long khí kinh động, Nhậm Hoài Tô lập tức tung người nhảy lên lưng một con thực trĩ, con chim sải cánh bay lên, thi mị cũng có thể bay, nhưng tốc độ không nhanh bằng thực trĩ. Ngay vào lúc y cười thực trĩ băng qua trời mà đi, con rồng vàng sau lưng cũng khoan xuyên ngọn tháp Trường Sinh đuổi tới.

Quý khí sức nước trên người Nhậm Hoài Tô thu hút kim long gầm gừ đuổi theo, con thực trĩ hoảng sợ tháo chạy tán loạn trên không trung, kim long quần thảo giữa bầu không theo sát thực trĩ, đám đông phía dưới trông lên chỉ thấy một vật hình rồng lượn vòng trong mây đen, vô cùng đáng sợ.

Sau khi trên không trung rít lên một tiếng kêu the thé vừa giống tiếng sói vừa giống tiếng gà, thành linh một vật vọt ra khỏi đám mây, lao thẳng về hướng chùa Liễu Vân. Trên vật thể nhiều màu thấp thoáng một bóng người, nhưng ai nấy đều tròn mắt trông thấy một con rồng khổng lồ tuôn mình khỏi tầng mây, theo sát vật thể nhiều màu nọ, vọt thẳng về phía ngôi chùa.

Bên ngoài chùa Liễu Vân được bao bọc bởi kết giới của phương trượng, thế nhưng kết giới lập tức bị hoá giải bằng một sức mạnh nào không rõ, con rồng vĩ đại đuổi the vật thể lạ kia xông thẳng về hướng ngôi chùa, chỉ nghe một tiếng nổ nhức óc đình tai, cát đá bay đầy trời, lửa bốc giữa tầng không, ngôi chùa cổ ngàn năm rùng rục trong ngọn lửa, mấy toà Phật đường bị đập nát thành gạch vụn, kim long phun lửa đỏ, cả ngôi chùa Liễu Vân chìm trong biển lửa. Người đi chùa lễ Phật chết thảm quá nửa, những ai sông sót đều điên cuồng gào thét, tháo chạy tán loạn, những kẻ bị thương sụp dưới đất khiếp hãi ngược nhìn bóng con rồng hăng còn đang vùn vụt giữa bầu không, ai nấy sợ đến vỡ tim gan.

Rồng...

Rồng là tường thú, là thủy thú, sao có thể tàn sát nhân gian?

Sau âm thanh ầm ỹ đình tai ở chùa Liễu Vân chỉ một chốc lát là tiếng nổ trầm đục truyền ra từ sâu trong hoàng cung, tương tự, tiếp đó là lửa cháy ngút trời, khói bay mù mịt. Rồi bốn bề liên tiếp vang lên tiếng nổ, núi non sụp đổ, khói lửa sặc sụa, không ai nhìn rõ ở phái xa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, già trẻ bé lớn ôm nhau nấp trong nhà, ai nấy đều chìm trong hoang mang và hoảng sợ.

Ở hoàng cung, quá nửa số cung điện sụp đổ, nhưng hoàng thượng Vân Sào vẫn lành lặn vẹn nguyên, được Hắc Kỳ quân hộ vệ vội vàng vàng vánh xuống hầm, bưng bưng lửa giận. Tam vương gia Vân Tứ cuống quýt chạy tới, mặt mày biến sắc, "Hoàng thượng, trên trời có rồng lớn quanh quần, huỷ thiên diệt địa..."

Vân Sào siết chặt tay vịn chiếc ghế, giận dữ, "Là ai đưa rồng tới?"

"Rồng không phải giống tầm thường, người thường quyết không có khả năng dẫn tới." Vân Tứ hít sâu một hơi, "Vừa rồi... chính mắt thần trông thấy, phía trước con rồng có một vật, hình như là."

"Y?" Vân Sào gầm lên, "1? Trẫm đã nói không thể giữ y lại được! Dù đối với y trẫm có ơn tái tạo, nhưng con yêu vật này một khi đã nhớ lại chuyện cũ, nhất định sẽ không tha cho nhà họ Vân! Đều do các người luôn miệng đòi giữ y, người xem hiện nay... hiện nay biết phải làm thế nào? Vân Tứ!"

Vân Tứ cười rầu rĩ, "Có thần đệ."

"Mau đi tìm... đi tìm cao nhân có thể thu phục rồng và con yêu quái đó, Trẫm muốn y chết ngay lập tức! Chết ngay lập tức!"

"Vâng."

Mặt đất rung động, lửa khói ngút trời. Lầu Triều Châu của Cơ Nhị rung chuyển từng đợt, vật dụng va vào nhau loảng xoảng không thôi, nhưng cũng coi như là lành lặn. Đan Hà ngồi trong phòng Cơ Nhị, nhắm mắt dưỡng thần, Cơ Nhị vẫn ngồi trên cái ghế đu của y, dù sao mặt đất rung chuyển, ghế của y đong đưa theo, chẳng khác nhau là mấy.

"Con rồng này thật là một biến cố bất ngờ." Đan Hà ngẫm nghĩ hồi lâu rồi từ tốn lên tiếng.

"Trên trời có phép trừ rồng hay không?" Cơ Nhị đem tay áo đắp lên mặt, buông một tiếng thở dài.

"Có." Đan Hà dời mắt về phương xa, "Trong Chu Dịch có chép, 'Long chiến vu dã, kỳ huyết huyền hoàng' (*), phép trừ rồng, chính là lấy rồng đấu

rồng.”Y ngoảnh lại, thần thái nghiêm trang,”Nhưng trên đời nào có con rồng thứ hai?”

(*): Rồng đánh nhau ở đồng nội, đổ máu đen máu vàng.

Cơ Nhị ăng lạng thở dài,”Vây chúng ta đành tắm rửa đợi chết mà thôi.”

Đan Hà lắc đầu,”Nhưng điềm trời chỉ rằng, vẫn có cơ sống sót, chuyện này chưa đến mức đường cùng.”Y dăm chiêu dôi mắt về phía xa, nơi ấy khói bụi mù mù che lấp bầu không,”Nhưng không biết kẻ cứu vớt thiên hạ hiện ở đâu.”

Khi Lục Cô Quang và Thấm Chiên Đàn nung chảy tảng đá ra khỏi đường hầm, chỉ trông thấy khắp trời bụi vàng cuồn cuộn, bầu không che kín mây đen, vầng thái dương treo cao, nhưng mang một màu đỏ tối, sẫm vang chớp giật đì đùng, lại không đổ mưa tiết trời vo cùng quái dị. Mặt đất không ngừng chấn động, mùi máu và mùi cháy khét thốc tới từng luồng, Thấm Chiên Đàn buông một tiếng thở dài,”Y ra tay rồi.”

Lục Cô Quang cười nhạt,”Không phải người muốn thu phục y sao? Còn không đi mau đi?” Nàng trở mảnh đất dưới chân,”Ngông cuồng đòi quân lâm thiên hạ, nếu người trể chân thêm một chút, thiên hạ sẽ sụp đổ từng tắc một kể từ thành Mậu Uyển, quân lâm thiên hạ còn thích thú gì?”

Thấm Chiên Đàn ngửa đầu, há miệng nhả ra một vật, chính là Hoàn Hồn Châu, chỉ trông thấy viên ngọc ấy tan ra bốn phía, dần tiêu biến, y đang hoá giải Hoàn Hồn Châu, trả sinh linh về cho mọi người. Lục Cô Quang thoáng ngây ra, không rõ y định giở trò gì, mất đi sức mạnh của Hoàn Hồn Châu, y phải làm cách nào mới thu phục được con rồng vàng?

Nhưng lại thấy sau khi Hoàn Hồn Châu tan biến, Thấm Chiên Đàn ngưng tụ một quầng sáng quý dị có màu lục tối, một thứ mùi tanh tươi quen thuộc mà lạ lùng toả ra từ đó, những âm thanh sột soạt vang lên bốn bề, đầu

tiên là một con rắn nhỏ trườn tới, tiếp đến là một con rắn thân bằng thân cây cũng thông thả bò lại.

Rắn?

Lục Cô Quang giật lùi mấy bước, đồn rằng hắc tu luyện mấy ngàn năm không đổi, sau mấy lần biến hoá sẽ thành rồng, dù không biết con rồng trên trời kia có phải do rắn từng bước hoá hình hay không, nhưng có lẽ thứ gần giống rồng nhất... hẳn là bầy rắn dưới đất này?

Thẩm Chiên Đàn lặng lẽ đứng chờ, hàng ngàn con rắn chậm rãi tụ tập dần có cả những loài xà yêu hình dạng kì dị, thậm chí còn có cả con rắn khổng lồ thân hình to lớn, mắt như trứng chim, đang trong quá trình hoá rồng xuất hiện.

Bầy rắn nhảy múa theo quầng sáng màu lục tối trong tay Thẩm Chiên Đàn, thoáng chốc hàng ngàn thân rắn bện chặt lấy nhau, quầng sáng trên ngón tay Thẩm Chiên Đàn rơi vào bầy rắn, thứ ánh sáng màu lục tối lập tức bao bọc lấy thân thể chúng, một con rồng do hàng ngàn con rắn biến hoá chậm rãi thành hình.

Lấy rắn... hoá rồng?

Nhậm Hoài Tô chớp mắt, y thật giỏi tính toán, còn “rồng” này tuy kích cỡ khổng lồ, nhưng lại không biết bay, biết phải chiến đấu với con rồng trên không trung thế nào?

Lại trông thấy sợi tơ đỏ kỳ dị trên ngón tay Thẩm Chiên Đàn kéo dài, bao phủ trên thân con rồng do bầy rắn hoá thành, quấn chặt những con rắn dài ngắn lớn nhỏ, nàng nhìn tơ đỏ vùn vụt trở dài, cuối cùng hoàn toàn thoát ly cơ thể Thẩm Chiên Đàn, bện kín trên thân con xà longl những đoá hoa đỏ thắm li ti đan cài chi chít nom tựa vảy rồng.

Sau đó Thẩm Chiên Đàn khẽ rung người, một cái bóng nhạt nhoà xuất khỏi thân thể y, bước vào giữa con xà long, thân thể y đổ người về sau, Lục Cô Quang theo bản năng vội đưa tay đỡ lấy. Chỉ trông thấy con rồng kỳ dị nửa xanh nửa đỏ, màu sắc loang lổ nọ bỗng nhiên bay lên, hướng thẳng về phía con rồng vàng.

Y...

Hắn là hồn phách chi thân?

Lục Cô Quang đỡ lấy cơ thể nhắm nghiền mắt của Thẩm Chiên Đàn, ngửa mặt trông theo con rồng giữa tầng không, con rồng kỳ dị liếc nhìn nàng một cái, không hiểu sao nàng có thể trông thấy một nụ cười trong cái nhìn đó, rồi lập tức quay đi.

Sợi tơ đỏ chứa sức mạnh quý dị toàn bộ bệnh trên người con rồng, hồn phách chứa yêu lực của y xuất khỏi thân thể, điều khiển rồng bay đi, lấy thân hoá rồng.

Chỉ vì một câu quân lâm thiên hạ chi thiên hạ (*)... Kẻ không thân không thích không lưu không luyện cõi lòng chỉ có hoang vu, kẻ vốn không thương mến thế nhân và không được thế nhân thương mến như người lại có thể làm đến bước đường này.

(*): Thiên hạ của kẻ làm vua

Nàng không dừng cảm thấy đau thương, từ bỏ hết thảy, dốc hết sức mình, nói y vì vương quyền tôn vị, chẳng bằng nói y không nỡ cô độc một thân một mình sống giữa thế gian tàn tạ.

Dù thiên hạ có đảo điên, ta với người vẫn còn sống mãi, nhưng ta hiểu... sống một mình, đặc biệt là khi một mình tồn tại... không còn gì để đau thương hay để mừng vui, không còn gì để nhớ nhung hay để kiếm tìm... thậm chí... không còn gì là ác hay thiện, không còn ai để hận hay thù...

Thành trắng tay, thành nửa người nửa quỷ, thông thiên triệt địa đã tốt, huỷ thiên diệt địa cũng đành, cũng có là gì nữa đâu?

Chẳng qua là hư không cả.

Cõi chết mà thôi.

Nàng sợ hãi đến mức không dám nghĩ đến con đường nọ con đường có thể thấy trước, lẽ nào Thẩm Chiên Đàn... cũng sợ.

Chậm chạp cúi đầu nhìn thân thể trong lòng, những vết thương phơi bày rõ rệt trên da thịt vì mất đi sức mạnh của sợi tơ đỏ, vết thương ở ngực đã gần lành hẳn, ở bụng vẫn còn chảy máu, làn da trắng bệch, mắt sạch vẻ tươi tỉnh vừa rồi.

Cái xác này vẫn là thân người, y không phải quái vật.

Nàng buông một tiếng thở dài rất khẽ, mơ hồ cảm thấy... Những hành động của Thẩm Chiên Đàn... Có lẽ sẽ không khôn lường, không khó hiểu như ban đầu nữa.

Bầu trời tối sầm, vầng dương rốt cuộc bị che đi, sấm vang chớp giạt, cát bụi mịt mù, tiếng rống kêu rền rĩ khắp trời, hai con rồng giữa không trung cuối cùng cũng lao vào nhau quần thảo một trận.

Cuồng phong gầm rít, gió cát kín trời, mây mù dày đặc, người dân cả thành Mậu Uyển đều đang ngửa đầu chứng kiến trận chiến đấu giữa hai con rồng trên bầu không, chỉ trông thấy mây dày bị thân rồng quấy nát, bầu trời chớp loé thứ ánh sáng tím rịm cổ quái, vốn đã quá giờ mặt trời lặn từ lâu, nhưng vầng dương đỏ ối kỳ dị nọ vẫn treo cao, sắc trời nửa sáng nửa tối, không thấy bóng trăng sao.

Trong lầu Triều Châu, Cơ Nhị và Đan Hà cùng chăm chú dõi mắt trông theo con rồng khổng lồ giữa bầu không, sắc mặt lạ lùng.

Cơ Nhị cất đi vẻ lười nhác thường ngày, chỉ là biểu cảm trên gương mặt cũng chẳng mấy nghiêm trọng, "Đây là thứ gì/?" Y khẽ hất cằm ra hiệu về phía con rồng thân hình loang lỗ.

Sắc mặt Đan Hà nghiêm chỉnh, chậm rãi đáp lời, "Đó không phải rồng, mà là rắn."

"Rắn sao lại biết bay?" Cơ Nhị thở dài.

"Bây rắn ấy nhuộm đầy mùi yêu khí của thực trĩ.' Đan Hà ôn tồn, "Thực trĩ là một loài yêu thú bay rất nhanh, yêu khí của thực trĩ giỏi bay lượn, có thể nuốt con người, sở trường gây ảo ảnh."

"Có người gom rắn hoá rồng, lấy yêu khí của thực trĩ sai khiến nó bay lên?" Cơ Nhị thở dài, "Thực là thông minh tuyệt đỉnh, nhưng liệu có được gì không? Một đám ô hợp, kim long giỏi dùng yêu khí gột rửa yêu tà, con rắn lớn ấy nào có cơ chiến thắng?"

"Phần thắng..." Đan Hà thông thả chớp mắt, "Thiên hạ đều biết, dưới cổ rồng có vảy ngược, 'nhân hữu anh chi, tắc tất sát nhân'(*), chạm vào sẽ nổi giận, đó là nơi yếu hai trên thân rồng, nếu con rắn to này có thể..." Y thoáng khựng lại, chùng như cũng thấy điều mình đang nói có vẻ hoang đường, nhưng rồi vẫn tiếp lời, "Có thể khiến vảy ngược trọng thương, cũng có thể..."

(*): Nếu người chạm vào, rồng sẽ giết người. Câu này trích từ Sử ký quyển thứ sáu mươi ba - Lão Tử, Hàn Phi liệt truyện

Trên bầu trời hai con rồng quần thảo, mây khói sôi sục, dưới đất cát vàng mù mịt, che lấp tầm mắt người trần. Dù có nhãn lực mãnh mẽ như Cơ Nhị cũng không thể trông rõ con rắn khổng lồ tấn công nơi nào trên thân thể kim long, y đóng đưa quyển trục trong tay, "Có cơ chiến thắng? Nhưng làm sao thắng nổi?"

“Không sai, không thể thắng nổi.” Đan Hà chưa từng buồn lời ngông cuồng, y nói không thể, tức là không thể.

Hai con rồng giữa không trung vẫn đang quấn lấy nhau, con quái long được tập hợp bởi bảy rắn chưa thắng, nhưng chừng như cũng không thua.

Lục Cô Quang lặng lẽ đứng ở nơi Thâm Chiên Đàn hoá rồng, cơ thể trong lòng nàng lạnh giá đi từng tắc một, hồn phách rời thân, cơ thể gần như vật chết, huyệt huyệt thân xác này lại là một vật chết đã lâu. Hai con rồng trên từng không hăng còn đang vẫy vùng, cái xác trong lòng nàng dần dà biến đổi, da dẻ khô rúm già nua, dần hình thành những nếp nhăn, như thể vừa tìm về thời gian riêng thuộc về bản thân, tấm thân ấy chậm rãi biến thành hình dáng nhẽ ra y nên có. Nàng cảm lạnh nhìn, bỗng nhớ ra rằng gã quái nhân này đơn thương độc mã giết dọc bon chen gần trăm năm đằng đằng, đó là quãng thời gian cả một đời người của kẻ khác, gương mặt đẹp dễ y từng có, tài hoa xuất chúng y nắm giữ, tất thấy đều đốt sạch vào âm mưu quỷ kế và dục vọng được hơn người, vào nỗi khao khát được quyền khuynh thiên hạ.

Kết cục là...

Nàng ngửa mặt nhìn, kết cục là, dù chiến thắng tất cả, xô đổ quá khứ, quyền khuynh thiên hạ, chính mình chỉ còn lại một bộ xương khô, lại không được phép chết, liệu còn ý nghĩa gì?

Người... không cảm thấy đáng để đau thương ư?

Ta lại thấy... đau thương từ tận đáy lòng.

Tiếng rồng ngâm rền rĩ, sắc trời đột ngột tối sầm, nàng bỗng thấy có thứ gì đó từ không trung rơi xuống như mưa đổ, nàng hoảng hốt, chỉ nghe lộp độp, thực sự có thứ đang rơi, ngoảnh lại nhìn, là từng con rắn rớt thẳng xuống đất từ trời cao, tất thấy đều nát bét những máu và thịt.

Nàng khiếp sợ, lẽ nào... lẽ nào đến Thảm Chiên Đàn cũng không địch nổi kim long? Cả người nàng tê cứng, nếu ngay cả Thảm Chiên Đàn cũng không ngăn nổi kim long diệt thế, không ngăn cản nổi Nhậm Hoài Tô bị kim long nuốt sống, thì còn ai có thể?

Ta liệu có nên giúp người một tay.

Nàng đặt tâm thân đang chậm rãi già nua đi của Thảm Chiên Đàn nằm xuống đất, Huyết Lưu Hà hoá kiếm phóng ra, thân hình nàng thoáng nhạt màu, Huyết Lưu Hà hoá thành trường kiếm, không thể giúp nàng duy trì tình trạng thân xác hữu hình, càng khiến nàng dễ dàng tung người bay thẳng lên không, theo thế kiếm, nàng lao nhanh về hướng con rồng vàng.

Giữa lưng chừng trời, Nhậm Hoài Tô ngồi trên lưng một con thực trĩ, thành thoi làm khán giả cho trận đấu hai rồng.

Con rồng do Thảm Chiên Đàn hoá thành giờ đây chẳng chịt vết thương, bị long khí kim long xâm thực, phàm là những loài rắn có yêu khí trong bầy rắn đều mất sạch yêu khí, chỉ còn thoi thóp, những con rắn vẫn đang hăng hái lại là loài rắn bình thường, không bị long khí ảnh hưởng. Quái long vẫn có thể hoạt động, thậm chí vẫn liên tục lao vào chỗ vảy ngược dưới cổ kim long không biết mệt mỏi, tất cả là nhwof vào lớp vỏ bọc nom như tơ đỏ quấn kín bên ngoài, thứ tơ ấy sinh trường không ngừng, chất chứa sức mạnh to lớn, thậm chí còn có thể hấp thụ long khí để sử dụng cho mình.

Nhậm Hoài Tô khoanh tay đứng nhìn, thứ tơ đỏ nọ chính là dị năng bẩm sinh của phệ yêu giả, thực ra chính là do những mạch máu có khả năng thôn tính trong cơ thể phệ yêu giả hoá thành, Thảm Chiên Đàn rút sạch mạch máu trong người mình bọc ngoài con rồng, đó thực sự là đòn được ăn cả ngã về không, không còn đường lui nào nữa.

Con người này, xưa nay vốn coi thường nhân mạng, trong mắt y ngoại trừ bản thân không còn gì khác.

Trong mắt y, những khinh khi nhục mạ thờ ơ y phải gánh chịu đều nặng tựa ngàn cân, nếu không trả lại vốn lẫn lời, nếu không đứng trên thiên hạ, nếu không toả sáng hào quang, cuộc đời y không còn ý nghĩa. Trên con đường đó, những tổn thương, mất mát, đau đớn kẻ khác phải chịu, tất thấy đều nhẹ tựa lông hồng.

Kẻ đề tiện độc địa như y, chẳng ngờ cũng có ngày phải liều mình vì một điều gì đó.

Ha! Thật là hiểm thấy.

Nhậm Hoài Tôn nhìn tơ đỏ trên thân rồng đứt bực từng đoạn, từng con rắn rơi xuống giữa tầng không, chừng như trong mắt y toàn bộ chỉ là một hình tượng, lại chừng như y nhìn thấu tất cả, tận cùng của tất cả, chỉ là hồng hoang cô tịch, cát chảy và xương khô.

Thình lình một vệt sáng đỏ xuyên mây mà đến, y thoáng nhú má, chỉ thấy một thanh trường kiếm với lưỡi kiếm sáng loáng, chính là lưỡi Bàn Nhược Kiếm nhà Phật. Kiếm quang hoang lương ngưng tụ sức mạnh thánh khí đất trời, một kiếm bay đến, mây khói dạt đường, con thực trĩ y đang cười rít lên một tiếng kinh hoàng, cuống cuồng bay về một bên. Ở ngay chớp mắt đó, kim long quay đầu há miệng, chỉ lệch độ năm tấc cạnh vảy ngược dưới cổ. Nhất kiếm vô cùng sắc bén, vảy rồng cực dày, nhưng vẫn trúng một vết thương sâu hoắm, máu rồng màu vàng rơi xuống, kim long ngửa mặt lên trời giậm dừ rít gào, năm vuốt vùng vẫy, chộp xuống đỉnh đầu Lục Cô Quang.

Kiếm đầu tiên đã trúng mục tiêu khiến Lục Cô Quang thoáng ngạc nhiên, nàng không ngờ kim long uy phong lẫm lẫm cũng có thể bị thương dưới đường kiếm của mình, mấy tầng thánh khí đất trời nàng cướp đoạt từ trong hòn dung ngọc của Thâm Chiên Đàn lẽ nào mạnh mẽ đến vậy? Chỗ thánh khí ấy tồn tại trong dung ngọc đã lâu, vì sao y không lấy ra dùng? Nhất đầu tiên đã trúng đích, nhất thứ hai nàng không chút lưu tình, Bàn

Nhược Kiếm tung hoành mở cõi, để lại trên thân kim long từng vết thương tướp máu.

Nhưng đối với con rồng khổng lồ, vài vết xước nhỏ trên người chẳng bõ bèn gì, từ long khẩu phun ra luồng lửa nóng chảy, lửa táp thẳng về phía một ngọn núi. Lục Cô Quang thấy phía xa Nhậm Hoài Tôchân giẫm trên lưng một con chim kỳ dị, tay áo đón gió bay lẩy phật, đứng im lìm trên đỉnh núi nọ, thứ khí độ thần vận tĩnh tại trầm mặc đó y hết hoà thượng đần, nàng chột giật mình quát to, "Quay về cho ta!" Người nàng đột nhiên nhạt màu rồi mất hẳn, chỉ để lại lưỡi kiếm sắc đỏ thắm sáng loáng, thanh kiếm lao thẳng về nơi vẫy ngược dưới cổ rồng!

Luồng lửa nóng đầu tiên táp tới, Nhậm Hoài Tôđiều khiến con thực trĩ né đòn, long hoả chớp mắt đốt chảy cả ngọn núi lại một chốn chìm vào biển lửa, sinh linh tuyệt diệt. Ngoảnh đầu ngó lại, kim long đã phim luồng lửa thứ hai về phía y, luồng thứ ba, kim hoả vốn xưa nay thiên hạ vô địch, khó lòng dập tắt, bốn bề lửa cháy phừng phừng, đến cả mây đen cũng bắt đầu bốc cháy, Nhậm Hoài Tôbỗng nhiên để mặc con thực trĩ dưới chân bay đi, đứng sừng sững giữa lưng chừng mây không, diêm tĩnh ngắm nhìn long hoả.

Khi ngọn lửa tể trời ấy lan về, y chột cảm thấy sự bình tĩnh đã lâu chưa từng nhớ lại.

Rất lâu trước đây, khi y còn chưa nếm mùi phản trắc, chưa hối hận vì trung nghĩa, y đã không hề hoài nghi, y từng nhìn thấy tương lai.

Thuở ấy dù buông thả thân mình trong nghiệp binh nhưng, tâm tình vẫn vô cùng bình tĩnh, chính vì bình tĩnh, nên mới có thể nhẫn nại, mới thiên hạ vô địch, mới toàn năng, mới không gì không thể.

Bắt đầu từ lúc nào, y đã không còn là y?

Phá huỷ hoàng cung, y không cảm thấy mừng vui và an ủi, hại chết muôn vàn bách tính vô tội, đập tan non núi đình đài, nếu y muốn, y có thể

hoá tất cả thành tro bụi dễ như trở bàn tay...

Dễ như trở bàn tay.

Thế nhưng... biến tất cả thành tro bụi cũng không thể nào xoá bỏ quá khứ.

Thiên hạ đều là binh lính, mạng người khác nào kiến cỏ, phóng mắt nhìn quanh ba thước, bốn phía tất thấy hoang vu.

Dù cõi người có biến thành hư vô, chẳng qua cũng chỉ là thân giữa hoang vui.

Vĩnh viễn... không có chốn tận cùng.

Toàn bộ những thứ thuộc về y đã bị huỷ diệt sạch sẽ vào sáu mươi lăm năm trước, không lưu lại chút gì, nếu có thể tìm được một điểm cuối cùng để chấm dứt, thì có gì không tốt? Để không phải mưu toan nữa, không phải oán hận nữa, không còn nhớ gì nữa, không còn hối hận nữa.

Đó chính là bình tĩnh.

Long hoả tấp đến, Nhậm Hoài Tô bình tĩnh đối mặt, tư thái bất biến, không hề có ý định né tránh.

Bộp một tiếng, một vật nhanh hơn cả long hoả lao vào người y, y lao đảo, ngay sau đó long hoả nóng cháy bao trùm lấy y, vật ngay trước mắt toả ra một quầng sáng lạ lùng nom tựa ánh trăng chặn đứng ngọn lửa ở phía sau, rồi luồn tay vào túi trong ngực áo y móc ra một cái túi thêu màu đen, mở túi, bên trong một vật lấp loé ánh huỳnh quang, hơi nóng quanh người hốt nhiên giảm mạnh. Nhậm Hoài Tô cau mày nhìn người vừa lao tới, nàng đã hoá thành hình người, chính là Lục Cô Quang, "Làm gì đấy?"

"Cực Nhật Châu, có thể chống lại lửa nóng." Nàng trả lời lạc đề.

“Ta đang hỏi cô, cô lao tới làm gì?”

“Vì người... là thân thể của y.” Giọng nói nàng tưởng chừng không hề có tình cảm, dường như rất đương nhiên,”Ta muốn... giữ lại chút hồi ức.”

“Hồi ức?” Y cười khục một tiếng, tiếng cười vang vọng trong mây mù và lửa đỏ, bốn bề tường như mênh mông không bờ bến,”Theo đuổi hồi ức có thể làm cô vui vẻ hay sao?”

“Không thể.” Nàng đáp thờ ơ.

“Cô cũng như ta, hoàn toàn trắng tay, thậm chí suốt đời suốt kiếp trắng tay, tuyệt không có bến bờ.” Y thấp một nụ cười trên gương mặt ôn nhuận dường như ngọc,”Y’ lờng gạt cô giết hại cô, cô không đau khổ buồn bã, không cảm thấy hối hận ư? Hồi ức về y? Vì sao phải giữa hồi ức về y? ‘Y’ khiến cô đặt tình cảm sai chỗ, khiến cô đánh mất dũng khí và nhiệt huyết để yêu thêm lần nữa, vẫn nhớ về y, quãng đời dài về sau của cô sẽ không còn bình tĩnh.”

“Ta thích y, ta muốn nhớ y.” Giọng nàng càng trở nên lạnh nhạt, ngụ ý rõ ràng rằng chuyện đó người không được nhúng tay.

Y không cho ý kiến, cũng không có vẻ giận dữ, chỉ chừng như thở hắt một hơi,”Thay vì theo đuổi ký ức cô độc, vì sao không kiếm tìm lấy một kết cục cho riêng mình? Những thứ cô trân trọng sớm đã vỡ nát, vĩnh viễn không thể trở về, thương nhớ mãi, nghĩ ngợi mãi, chờ đợi mãi... cũng có làm được gì? Chẳng bằng hãy cùng ta, dừng ở đây thôi, lẽ nào không hay hơn sao?”

Nàng không đáp lời, bàn tay y chậm rãi khoác ngang eo nàng, bước tới một bước, nhẹ nhàng đi về phía long hoá.

Bốn bề lửa cháy ngùn ngụt, Cực Nhật Châu mòn đi nhanh chóng, rồi sẽ đốt sạch rất mau.

Lại một tiếng rống ngâm rền vang, vào lúc kim long tập trung tinh thần phun lửa nhằm thiêu chết Nhậm Hoài Tô và Lục Cô Quang, con rồng kỳ dị do Thảm Chiên Đàn khổng lồ chế gài lên một tiếng, sừng trên đầu rồng cuối cùng cũng đâm vào ngực kim long, mũi sừng chọc thẳng vào vảy rồng. Kim long kêu thét điên cuồng, quay cuồng giữa trời, ngửa đầu dựng người lao vút lên cao, phong vân biến sắc, chớp mắt vàng dương biến mất, bầu không u tối, dường như màn đêm sắp ập xuống.

Quái long dồn lực bồi thêm một đòn, một nửa đầu rồng chọc vào ngực kim long, chớp mắt máu kim long tuôn trào, tưới tung toé giữa chừng lưng trời như mưa đỏ, tơ đỏ do mạch máu Thảm Chiên Đàn hoá thành như gặp phải lửa, lập tức bốc cháy, từng con rắn mất đi sức mạnh trời buộc, nổ tung giữa trời, rớt rơi lả tả.

Lục Cô Quang khiếp sợ, tuy nàng không nghĩ Thảm Chiên Đàn sẽ thắng, nhưng cũng chưa từng cho rằng y sẽ thua, bất chợt trông thấy cảnh những con rắn đứt đoạn, máu thịt lẫn lộn, tim nàng nảy thịch, long hình đã mất, vậy hồn phách bên trong thì sao?

Cánh tay Nhậm Hoài Tô siết chặt, ôm lấy nàng bước thẳng về phía long hoá.

“Khoan đã!” Lục Cô Quang hoá bóng lao ra, chuyển hướng sang bày rắn rơi rớt giữa không trung, Nhậm Hoài Tô bám sát theo sau như hình với bóng, giơ tay chụp lấy luồng quỷ khí mơ hồ của nàng. Lục Cô Quang chợt nhớ ra y là thi mi, chuyện bắt quỷ đối với y dễ dàng như trở bàn tay, bèn lập tức hoá thành thực thể, “1, đây là vật của ta, người muốn chết rút hồn người ra mà chết, để cơ thể y ở lại!”

“Ta đã nói, quá cố chấp khiến người ta không vui.” Nhậm Hoài Tô tóm chặt tay nàng, “Hồi phi yên diệt cùng ta, chấm dứt ở đây, có gì không tốt.”

“Người dẫn con rồng đi phóng hoả khắp nơi, người thiêu chết bao nhiêu người người có biết hay không/ Người hận người ta có lỗi với người, vậy nếu đời sau của những Hắc Kỳ quân đó, gia quyến của những người bị người thiêu chết nói không chừng vẫn còn sống... Người định dùng cách này, năm xưa thiêu sống thân nhân họ, ngày nay giết chết họ hay sao?” Lục Cô Quang sốt ruột muốn đi xem Thấm Chiên Đàn có chết hay chưa, những chuyện vốn xuất hiện trong đầu nàng từ lâu, nhưng vốn chẳng để tâm, lúc này cần thoát thân, liền buột miệng nói ra.

Bàn tay Nhậm Hoài Tô nắm tay nàng bỗng siết chặt, gân xanh nổi rõ, mặt y biến sắc.

Nàng lạnh nhạt quét cái nhìn sang y,”Rốt cuộc ta cũng hiểu người là người như thế nào, nói cho cùng chẳng qua chỉ là một gã điên trước sau không hiểu chuyện, đừng tưởng mình đã thấu suốt tất cả, chính là vì không thấu suốt, người mới dị thường như vậy.” Nàng thoáng khựng lại, rồi nói,”Thật đáng buồn, người không có bạn bè, không ai để chuyện trò, sau khi mang vạ nghĩ ngợi lung tung, bèn nghĩ quẩn.”

Y lại biến sắc.

Nàng tiếp tục lạnh lùng,”Mau buông tay ra, Thấm Chiên Đàn sắp chết rồi, con rồng kia thực sự sẽ đi khắp trần gian đốt sạch giết sạch, tội nợ của người cũng sắp cháy hết không còn lại gì.”

Sâu trong đôi mắt Nhậm Hoài Tô có thứ gì đang biến hoá, y nhìn nàng bằng cái nhìn u ám, quanh người long hoả phừng phừng, y không bước tới trước, cũng không lui trở về.

Máu con rồng vàng phụt qua bên cạnh, vì trọng thương, nó không còn phun lửa, chỉ vung một trảo chộp thẳng xuống đầu 1.

Lục Cô Quang vội kéo tay áo 1, vì y không phản kháng nữa, nàng kéo y chạy trốn dễ dàng hơn nhiều. Ngay khi long khí ập tới, sau lưng Lục Cô

Quang mở tung đôi cánh, xách Nhậm Hoài Tô bay nhanh về phía trước.

“Này.” Nhậm Hoài Tô nói, “Thẩm Chiên Đàn chưa chết.”

“Cái gì?” Nàng giật mình cúi nhìn, chỉ thấy kim long chớp hệt bèn ngoảnh đầu, đưa vuốt kia quắp nhanh về phía một thứ xoay tít giữa không trung, là một con rắn mảnh màu xanh ngọc, có thể đoán được hồn phách Thẩm Chiên Đàn cuối cùng nhập vào con rắn đó. Con rắn linh hoạt dị thường, né tránh nhanh nhẹn, thân thể con rồng quá to lớn, thành ra có phần vụng về hơn, mấy trảo quắt xuống đều bị rắn né được, trước ngực trọng thương, giằng co hồi lâu, kim long lại tiếp tục phun lửa, nhưng luồng lửa không còn khí thế hung hiểm như ban đầu.

“Này, nữ nhân.” Nhậm Hoài Tô cất giọng trầm đục, “Cô nói không chỉ người đời nợ ta, ta cũng nợ người đời, cô có biết năm xưa ta bị hoàng đế lừa gạt, lỡ tay thiêu chết binh lính, cắn phần muốn chết... gia quyến của bọn họ đã làm gì ta không?”

“Ta biết.” Lục Cô Quang xách y bay về phía một ngọn núi, “Nhưng... giết người vẫn là giết người, giết hàng trăm người chính là tội ác tày trời, người giết hàng ngàn người, lẽ nào không đáng để đền mạng?” Giọng nàng hững hờ, “Thật đáng buồn là bất luận họ làm gì với người, những đau khổ, mất mát của họ cũng vĩnh viễn không quay lại nữa, cũng giống như những gì người làm bây giờ. Họ thậm chí còn không thể giết chết người, lẽ nào đến nay người còn oán hận những khổ sở ngày xưa từng chịu?”

Nhậm Hoài Tô cười khục, tiếng cười mênh mông, không chút niềm vui, chỉ khẽ rên lên một âm thanh như thế, “Ta không có tội.”

“Không có tội cũng nợ nần kẻ khác.” Nàng bắt đầu mất kiên nhẫn lạnh lùng nói, “Lẽ nào Tiểu Như năm xưa người cũng không nợ nần? Người yêu bà ấy không? Người không yêu vì sao đồng ý cưới bà ấy làm vợ? Người yêu vì sao trục xuất bà ấy khỏi phủ? Cũng có thể năm xưa người từng có

nổi khổ bắt đắc dĩ, nhưng bà ấy ở vậy đợi người trọn sáu mươi lăm năm ròng rã, có bao nhiêu người có thể chờ đợi suốt sau sáu mươi lăm năm trong đời? Có bao nhiêu người dù bằng lòng chờ đợi lại không được tốt số, chẳng đi hết nổi quãng đời dài như thế? Dù có sống, nếu vốn không thể có được kết cục, thì lẽ nào phải sống suốt quãng thời gian dài đằng đẳng ấy cũng là một chuyện tốt đẹp, một chuyện ghê gớm? Bà ấy không chờ nổi người đã đành, rồi sẽ có một ngày bà ấy già và chết đi, người còn dẫn rờng đến phóng hoả phá thành thiêu sống bà ấy, để bà ấy thậm chí không được chết yên lành! Còn mở miệng nói người không có tội.”

Nhậm Hoài Tông gắng phắt đầu lên, nàng trông thấy giữa hai đầu mày y khí đen chột nổi, một lỗ đen xoay tít giữa trán, chính là dấu hiệu mở quỷ môn. Lục Cô Quang cười nhạt, ”Cuối cùng cũng nhớ ra? Người biết chuyện người làm hoang đường đến mức nào rồi? Không chỉ người đời nợ người, người cũng nợ người đời, diệt thế bỏ đi, hôi phi yên diệt, lương tâm người có được yên ổn không?”

Đôi mắt Nhậm Hoài Tông lấp lánh, toả ra thứ hào quang vô cùng rực rỡ xán lạn, ”Nữ nhân.”

“Hừ!” Lục Cô Quang không muốn quan tâm.

“Ta nghĩ chuyện hôm nay đúng là ta đã sai.” Y điềm tĩnh, ”Cũng có lẽ thế gian này không hề nợ ta, mà chỉ Thẩm Chiên Đàn nợ ta.”

Nàng cười, ”Đúng vậy.”

“Ha!” Y lại bật ra một tiếng cười thấp, dù vẫn không hề có ý cười, nhưng thanh âm ấy dường như đã có chút thực chất, ”Vậy mặc y chết thế này, há chẳng phải quá hời?”

Lục Cô Quang thoáng ngậy người, nhìn xuống, chỉ thấy dù con rắn xanh ngọc vẫn linh hoạt uyển chuyển, nhưng long hoả của con rồng hể chạm đến

sẽ lập tức gây chết người, dưới sự bao vây của long hoá và long thảo, Thẩm Chiên Đàn không còn nhiều không gian để né tránh.

“Nữ nhân, chuyện hôm nay là ta sai.” Nhậm Hoài Tô cất giọng trầm thấp, “Diệt thể chi long ta sẽ xử lý, mạng Thẩm Chiên Đàn ta nhất định phải đích thân lấy, lần sau khi ta đến, cô có bằng lòng cùng ta trả hết nợ nần?”

Nàng chớp mắt, ngờ vực hỏi lại, “Người có thể xử lý con rồng vàng?”

Nhậm Hoài Tô nhún cười, nụ cười rực rỡ, vạt áo cùng tóc cũng tung bay, “Vì sao không thể?”

Chính vào lúc y nói bốn chữ “vì sao không thể”, con rắn xanh ngọc đang trong thế giằng co không ngớt với kim long bỗng nhiên vút khỏi vuốt rồng, chớp mắt cắn phập vào cổ tay 1!

Lục Cô Quang nổi trận lôi đình, ngay vào lúc nguy cấp này, chẳng ngờ Thẩm Chiên Đàn lại rập tâm hại người, nàng vẫy ngón tay, Huyết Lưu Hà hoá kiếm bay ra, bóng kiếm nháng lên, con rắn màu xanh ngọc cắn trên cổ tay Nhậm Hoài Tô đứt làm hai nửa, máu phun tung toé, rơi xuống giữa tầng không.

Nhậm Hoài Tô nhìn con rắn đang rơi xuống, bật ra một tiếng cười, “Ồ? Người sợ ta không chết còn hơn sợ kim long diệt thể.” Y ngược nhìn lên, gạt Lục Cô Quang về một bên, đối mặt với con rồng vàng.

Lục Cô Quang chớp mắt, không rõ y định làm gì. Thành linh trông thấy lỗ đen xoay tít giữa trán y từ từ khuếch đại, từ trên xuống dưới người y bỗng nhiên xé toạc thành một cái khe khổng lồ, cái khe tung hoành hồi lâu, mở ra như một con mắt quỷ, bên trong vạn uỷ gầm gừ, đầu lâu rên xiết, quỷ khí tuôn ra tựa khói, ngưng tụ thành từng vuốt quỷ.

Quỷ môn!

Nàng giật mình khiếp hoảng, Nhậm Hoài Tôhy sinh thân mình mở quỹ môn trước mặt kim long!

Quả nhiên khi quỹ môn vừa mở, quỹ khí ngút trời phía trong lập tức thu hút kim long, nó gần như không hề do dự phun lửa thẳng vào cửa quỹ, lê tấm thân trọng thương, tiếng rống ngâm rền rĩ, lao đầu vào quỹ môn!

Bầu trời nhập nhoạng sáng tối, một nửa tầng không sắc súa quỹ khí và những bóng đầu lâu đen đúa, nửa còn lại dày đặc long khí màu tía của con rồng vàng, nửa tím nửa lam, sau va chạm đột ngột, ánh vàng lịm tắt, long khí tan sạch, quỹ môn cũng biến mất trong chớp mắt, bầu trời quanh quẽ như chưa từng có gì xuất hiện.

Cả bóng Nhậm Hoài Tôcũng không còn.

Lục Cô Quang vỗ cánh lao về phía quỹ môn, sắc trời dần đỏ tối, sao trời cũng hiện lên, gió đêm mát rượi mang theo mùi cháy khét chưa tan hết phất qua đầu mũi, hoàn toàn không chút dấu vết của dụ tượng vừa rồi.

Dối mắt trông xuống, trong thành Mậu Uyển nghi ngút khói, không biết bao nhiêu nhà cửa tan nát, vô số ngọn núi bắt lửa khắp xa gần, dù kim long đã vào quỹ môn, nhưng chút oai tàn của long hoả vẫn còn, ở nửa chừng trời không nghe tiếng kêu khóc, nhưng có thể tưởng tượng được cảnh tang tóc dưới mặt đất. Nàng đưa mắt nhìn quanh, không thấy bóng 1, thì mị có thể mở quỹ môn, vậy sau khi mở quỹ môn sẽ ra sao?

Y có còn sống không?

Có trở về không?

Có lẽ sẽ, y nói”lần sau khi ta đến”, nghĩa là y sẽ không chết.

Nàng cảm thấy thật buồn cười, thì mị không bao giờ chết, dù có phá hoại thân thể y, chỉ cần một phần còn tồn tại, y có thể phục sinh, trừ phi

giống như long hoả có thể đốt y thành tro bụi, bằng không y sẽ không bao giờ chết...

Vì sao phải lo lắng về việc y có chết hay không? Nàng nghĩ dù y có quay lại, dù y vẫn mang dáng vẻ ấy, nếu thân thể kia không còn là thân thể nàng từng nương tựa, nếu đó chỉ là một hình bóng tuần hoàn, hình bóng ấy thậm chí không thể ghi nhớ hơi ấm khi ôm nàng, cũng không thể giải thích vì sao lại nhìn nàng bằng cái nhìn dịu dàng đến thế, không thể trả lời nàng vì sao đành đoạn xuống tay giết nàng...

Gã Nhậm Hoài Tôấy, nàng có sẵn lòng gần gũi hay không?

Có liều mạng giữ gìn hình bóng ấy hay không?

Ngẫm ngợi mãi... chỉ còn rét giá vô biên.

Hoà thượng đàn đã vĩnh viễn mất đi, không còn ai cùng nàng hoài niệm, nàng từng oán, từng hận rằng, vì sao y có thể quyết định, có thể xuống tay lừa gạt nàng hai lần, giết chết nàng hai lần? Nhưng rồi nàng phát hiện rằng có giết nàng hai lần cũng được, vì gã hoà thượng muốn giết nàng luôn giữ một lòng tin vững chắc, luôn cho rằng giết nàng sẽ cứu chuộc tất cả, luôn vì muốn hy sinh và bảo vệ tất cả mà ra tay.

Luôn khờ khạo ngốc dại tin rằng y nhẫn nại như vậy, hy sinh như vậy, phạm tội như vậy, giết người như vậy, sẽ cứu vớt tất cả.

Thực ra nào có ai muốn người cứu vớt? Dù người không còn nữa, rồi cũng sẽ có những kẻ có thể làm những chuyện người không thể tưởng tượng ra.

Nàng lặng lẽ hạ xuống khỏi bầu trời, nếu người biết cả quá trình từ xuất hiện đến tiêu tan của người vốn chỉ là một âm mưu của Thẩm Chiên Đàn dày công trù tính, chỉ là vốn liếng và nền tảng để y bảo toàn bản thân thôn tính thiên hạ, hẳn người nhất định sẽ nghĩ cách tự tận?

Trên đời không một ai toàn năng, nhưng chỉ một người cũng đã khiến thế gian loạn lạc.

Không nghi ngờ gì nữa Thẩm Chiên Đàn chính là loạn thế kiêu hùng sánh ngang với diêm trời diệt thế.

Lục Cô Quang đáp xuống mặt đất, những con rắn bê bết máu thịt la liệt khắp nơi, nàng nhìn lướt qua, không biết con rắn màu xanh ngọc bị chém thành hai nửa nằm đâu, ngược mặt lên, chăm chú nhìn cái xác đã biến thành lão già lưng còng của Thẩm Chiên Đàn.

Nàng chú ý thấy lồng ngực y phập phồng.

Lẽ nào hồn đã về?

Nàng bước tới vài bước, neho mắt đứng bên cạnh y.

Gương mặt Thẩm Chiên Đàn chẳng chịt nếp nhăn, đầu tóc bạc trắng, năm ngón tay khô héo run run đưa về phía nàng, cổ họng nhúc nhích, chừng như muốn nói với nàng điều gì đó. Yêu lực của y gần như bị đốt sạch trong trận chiến với kim long, lại bị nàng đánh rớt xuống từ trên không, sau khi miễn cưỡng hồi hồn cũng gần như hấp hối, cái xác này lại quá già nua, ngay lúc này đây dù chỉ là một kẻ qua đường cũng có thể đánh chết y bằng một gậy, đừng nói đến quân lâm thiên hạ khí thôn sơn hà.

Nàng nhìn y lạnh nhạt, "Người còn chưa chết?"

Trong đôi mắt y ánh lên thứ quang mang cực mạnh, thân thể và hồn phách dù đã già nua sức yếu, nhưng lòng y chưa chết, vân toả ra thứ ánh sáng kiên quyết và bất cam.

"Người nói người sẽ cản ngăn y, kết quả không thể làm được." Nàng cất giọng lạnh nhạt, "Đến sau cùng, người ngăn trở y chính là bản thân y, không phải người."

Yết hầu y phát ra âm thanh lục khục, trong đôi mắt là nỗi bất cam và căm phẫn mãnh liệt.

“Đừng nói con rồng ấy là do người đánh bị thương, dù người có làm nó bị thương, nó vẫn có thể nuốt sống người, nuốt sống ta, nuốt sống 1, vẫn có thể huỷ diệt tất thảy những nơi mà nó đi qua.” Nàng nhìn sâu vào mắt y, lạnh lùng, “Cho nên người không có một chút công lao nào.”

Ánh mắt y càng trở nên gai góc, năm ngón tay quắp về phía nàng, chừng như sắp ruột muốn tóm năm cái gì, cả người run rẩy.

“Ha, người tâm tính cao ngạo, làm hết mọi chuyện thâm hiểm, dày công sắp đặt âm mưu, mẫn diệt lương tri, mưu toan từng bước, sau rốt chẳng qua cũng chỉ được như vậy mà thôi.” Nàng chậm rãi khom người soi vào mắt y, mũi chân ướm lên bàn tay trái y, giẫm xuống, từ từ dùng sức, “Người hận 1, vì y từng sở hữu tất cả những gì người mơ tưởng, thanh danh, uy vọng, địa vị, quyền lực. Người không thể kiềm chế mình, luôn muốn hại y... Không nỡ một đao giết chết y... Người luôn muốn y sống không bằng chết... Nhưng sau cùng dù là yêu hay là quỷ, người vẫn không thể bằng y... Người thậm chí còn không xử lý nổi một con rồng, còn nói gì đến chuyện quân lâm thiên hạ? Người định đối mặt với những anh hùng hào kiệt trong thiên hạ được người đưa thiệp mời đến như thế nào?”

“Hực... Hực...”

Cổ họng Thẩm Chiên Đàn phát ra mấy tiếng khò khè, nhưng không thành câu cú.

Nàng cười mỉm, nói tiếp, “Người có còn nhớ không? Người nói mình toàn năng, người nói mình diện mạo tuấn tú, người nói mình dịu dàng ân cần, người với ta có mối duyên bạc đầu, hỏi ta vì sao không theo người, lại đòi đi cùng 1? Người nói... trên đời này ngoài người còn ai có thể ngăn trở khí thế kim long? Người nói sẽ có một ngày người có thể bắt ta quỳ xuống

van xin người ăn thịt ta... còn bây giờ thì sao?” Nàng nhìn y lạnh lùng, cái nhìn tựa băng giá tựa tên bắn,”Ta đứng ngay đây, người ở trước mắt, cách nhau nửa bước chân,” giọng nàng thoáng cao hơn,”Ta có thể quỳ xuống, có thể van xin người ăn ta... Nhưng thật đáng tiếc... dù ta có quỳ xuống van xin người, người cũng không có sức để ăn ta nữa. Người nói xem, có tức cười hay không?”

Toàn thân Thẩm Chiên Đàn run rẩy dữ dội, nổi hằn thù phờ bầy mồn một trong đáy mắt.

Nàng phất tay áo, biến ra một cái gương, thông thả đưa đến trước mặt y.”Người nhìn người xem... Diện mạo khiến người tự phụ ấy đâu rồi... Có anh tuấn hơn 1? Vì sao ta phải theo người? Thẩm Chiên Đàn, người hại người một đời, có bao giờ nghĩ rằng mình cũng có hôm nay?” Nàng vung ta xua tan cái gương, lạnh nhạt tiếp lời,”Ta biết hôm nay người thực sự đã dốc toàn lực, liều mình muốn cứu thế nhân, ngăn trở kim long... Ta cũng muốn an ủi người vất vả, muốn ngợi khen người một câu cam nguyện hy sinh, anh hùng cứu thế... Nhưng đáng tiếc ta không nói ra miệng được.” Nàng ôn tồn,”Ta nghĩ người cũng không thích nghe ta khen người là anh hùng hiệp sĩ, người coi thường anh hùng hiệp sĩ, ta thường ngày cũng không xem anh hùng hiệp sĩ đáng gì, nhưng người quả thật không đáng để người ta khen một câu anh hùng.” Chưa kịp để Thẩm Chiên Đàn nghĩ lấy hơi, nàng lại bồi thêm,”Thấy người có kết cục thế này, ta rất vui. Người hại y biến mất, hại ta chỉ mơ một giấc mơ suông, ta không giết người...” Nàng chớp mắt, giọng hững hờ,”Người đã sống không bằng chết.”

Nói đoạn Lục Cô Quang đứng thẳng dậy, giữ tay áo, ngoảnh đầu bỏ đi, thực sự không nhìn Thẩm Chiên Đàn thêm một lần nào nữa.

Tấm thân già nua khô héo của Thẩm Chiên Đàn nằm thoi thóp giữa vùng đất hoang nguyên trăm dặm quanh tháp Trường Sinh như cá chết, bốn bề không bóng sinh linh, chỉ có xác rắn la liệt, gió rét và cát vàng mù mịt, y không ngừng run rẩy.

Mấy ngày sau, những cao nhân kỳ môn nhận được thiệp mời đặt chân tới hoang nguyên tháp Trường Sinh theo lời hẹn, chỉ thấy yêu tháp đổ sụp, sự sống tuyệt diệt, chỉ có cát vàng mịt mù, gió rét thấu xương, bốn phía không một bóng người.

Họ ngoảnh mặt nhìn nhau, ai nấy đều ngạc nhiên, một vị lão giả được đẩy ra trên xe lăn, chính là Hồng Khương nhà họ Hồng ở Giang Bắc, lão vốn bệnh tình nguy kịch, nhưng sau khi con trai lão, Hồng Thế Phương, dứt tật tương tư, lão cũng đột nhiên khoẻ lại. Người người đều nói nhà họ Hồng phúc dày, đến nay chỉ đi đứng có phần khó khăn, nhưng không lo về phần tính mạng. Hồng Khương vốn tính ghét ác như thù, dù tháp Trường Sinh không gửi thiệp mời, lão vẫn xoay sở tới cho bằng được.

“Hay là song long chi chiến mấy ngày trước đã phá huỷ ngọn yêu tháp?” Giọng Hồng Khương vang vọng như chuông đồng, tràn đầy sức mạnh, “Quả nhiên thiện ác phân minh thiên lý xoay vần, không thể để mặc ác tặc tác oai tác quái!”

Bên cạnh lão một người chấp tay với vài vị cao nhân đang chăm chú quan sát tháp Trường Sinh, “Vẫn xin Hành Vân phương trượng thi triển thuật pháp, thăm dò xem ngọn yêu tháp này có phải đang giả chết hay không, yêu nhân bên trong liệu có còn sống?”

Hành Vân phương trượng độ tuổi tứ tuần, dù là trụ trì chùa Liễu Vân, lại chỉ biết sơ qua chuyện của Thâm Chiên Đàn, đương nhiên không rõ nội tình rằng chủ nhân ngọn yêu tháp này chính là vị cố nhân từng ngụ ở hậu sơn nhà chùa. Từ khi chùa Liễu Vân bị long hoả thiêu cháy, Hành Vân phương trượng tuy may mắn thoát nạn, nhưng lòng đầy sân oán, liền niệm thuật pháp, Phật quang sắc vàng lấp lánh, lập tức phủ lên tháp Trường Sinh.

Ngọn tháp cháy đen im lìm chết chóc chậm rãi toả ra ánh huỳnh quang màu lam nhạt lốm đốm như bướm bay, Hành Vân phương trượng đột ngột ngừng tay, “Có người sống sót?”

Ai nấy lạ lòng ngược nhìn ngọn yêu tháp, hơn ngàn người mất tích tại đây, lẽ nào họ chưa chết?

Phật quang chậm rãi ngưng tụ dưới đáy tháp Trường Sinh, họ trông thấy một cửa huyết khổng lồ do kim long xỏ xuyên, Hành Vân phương trưởng nhanh chân chạy tới, vài người xông vào hang động, kinh ngạc nhìn vô số những xác người nằm ngổn ngang dưới nền hang, xác ai nấy lạnh ngắt như vừa mới chết. Đan Hà thông thả bước vào, sờ mạch một trong số đó, "Vẫn còn hơi thở."

Những người đó chưa chết.

Cơ Nhị đi sau đám người, y và Đan Hà quan sát trận chiến song long vô cùng tường tận, 4 tụ rắn hoá rồng, nên không thể ngưng tụ Hoàn Hồn Châu, cũng may y từ bỏ sức mạnh hồn sống, chuyển sang lấy yêu lực gom rắn, cho rắn Hoàn Hồn Châu, vì vậy hồn phách những người này mới có thể trở về.

"Vẫn còn hơi thở, có thể cứu sống." Đan Hà ôn tồn nói, "Chỉ là lâu ngày không ăn uống, gây tổn thương lớn đối với thân thể, nếu không phải từng được thi triển thuật nhiếp hồn và phép đóng băng, rơi vào trạng thái chết giả, chỉ sợ sớm đã mất mạng. Nay chỉ cần cho ăn uống, về nhà tĩnh dưỡng là được." Y lấy ra một lọ thuốc từ trong tay áo, "Số thuốc còn lại, có thể tới đạo quán của ta mà lãnh."

Số người chết giả quá nhiều, đoàn người bắt đầu lục đục đưa họ ra khỏi hang, mớm cho từng người loại thuốc Đan Hà luyện chế. Đương lúc bận rộn, bỗng có ai đó kêu lên kinh ngạc, "Bên kia còn có một người sống."

Ai nấy quay sang, chỉ thấy giữa đồng đồ nát đầy những xương cốt co quắp nanh ác của ngọn tháp, một ông lão già nua đang nấp bên trong, áo quần lam lũ rách rưới, đầu tóc bạc trắng, chân tay lẩy bẩy chùng như thậm chí không thể đứng dậy nổi.

Hồng Khương sai người đẩy xe lăn qua,”Sao cụ lại lầm đường vào đây? Có phải cũng bị yêu nhân làm hại?”

Lão già do dự thoáng chốc, rồi chậm chạp gật đầu, trở miệng mình.

“Người đâu, đưa chút đồ ăn thức uống đến đây cho ông cụ.” Hồng Khương biết trong hoang nguyên trăm dặm này không có thứ nào ăn được, lão già lạc bước vào đây, dù tháp Trường Sinh đã chết, lão nhất định cũng đã phải nhịn đói lâu ngày. Xem dáng vẻ lão cũng không thể tự ra khỏi hoang nguyên.”Chuẩn bị cáng khên cụ già và người trong hang ra ngoài.”

Nhà họ Hồng tuy sa sút, nhưng vẫn rất có uy danh, tôi tớ trong nhà cũng nhiều, rất nhanh đã có người đưa đến túi nước và một bọc lương khô.

Lão già như được cứu vớt, vội vã mở túi uống nước, chẳng bao lâu sau túi nước cạn sạch không còn một giọt, hai tay ôm chặt bọc lương khô không dám rời. Hồng Khương lướt mắt nhìn qua, đã gần đất xa trời mà sợ chết như vậy, không khỏi thở dài.

Lão già uống no nước, lại dè dặt mở bọc lương khô, chậm rãi lấy ra một miếng bắt đầu nhai kỹ lưỡng. Xung quang người đến kẻ đi, ai nấy bận rộn cứu người, gương mặt lão già đờ đẫn như không trông thấy gì, như thể giữa đất trời chỉ có một mình mình.

Có người chậm rãi đến gần, lão già ngước đầu lên, vạt áo tím biếc của Đan Hà phơ phất,, y đứng ngay bên cạnh.

Lão già vội vàng gục mặt xuống, rứt cổ, làm ra vẻ run rẩy yếu ớt dần dần.

Đan Hà đứng sững bên cạnh, thoáng ngập ngừng, rồi ngoảnh mặt bỏ đi.

Lão già vục đầu nhai thứ lương khô khô cứng trong tay, đối với Thẩm Chiên Đan mà nói, món đồ ăn này quá rắn quá khó nuốt, nhưng y vẫn liều

mạng ăn.

“Này.”

Có người đứng sau võ lưng y, yêu lực mất hết, mạch máu bẩm sinh của phệ yêu giả cũng mất, y đã không còn cảm ứng được liệu có người tiếp cận phía sau. Ngoảnh lại, sau lưng một người vận áo hoa, vô số những viên pha lê li ti vẫn lấp lánh rực rỡ giữa hoang nguyên u ám, người nọ cười mỉm, nom càng xinh đẹp dị thường.

Là Cơ Nhị.

Lão già nhìn y đề phòng, rụt người lại không nhúc nhích.

Cơ Nhị cúi xuống đưa y cái bánh bao, bánh bao nóng hổi, không biết mang tới bằng cách nào, mùi mẫn tươi phảng phất trong gió.

Y vội vã chộp lấy cái bánh bao, Cơ Nhị võ lưng y, quay lưng bỏ đi.

Y ngốn ngấu cái bánh bao, trong bánh là mùi nhân chay quen thuộc, chừng như rất lâu rất lâu trước đây, y đã quen với mùi vị đó.

Thở ấy y không biết thế nào là đói, thế nào là ngon.

Lão già nhanh chóng ăn xong bánh, thừa lúc Hồng Khương không chú ý, loạng choạng đứng dậy, chống gậy lão đảo lần về hướng tây.

Ở tận cùng phía tây, có ngọn núi tên Tố Hoa.

Đồn rằng trên đỉnh núi Tố Hoa có dị thú gọi là Thiều hoa, ăn tim Thiều hoa, có thể cải lão hoàn đồng, trường xuân bất lão. Nhưng loài thú lại Thiều hoa ấy rốt cuộc trông như thế nào, trên đời không một ai được biết, từ ngày truyền thuyết ấy xuất hiện đến nay, chỉ sợ chưa có một ai từng thực sự được ăn tim thú lạ, càng chưa có một ai được cải lão hoàn đồng, trường xuân bất lão.

Có kẻ đứng dưới một gốc cây thấp dưới núi, toàn thân run rẩy, người gầy guộc héo hon, mặt đầy nếp nhăn, nom đã rất già, nhưng chỉ một thân một mình, ngồi trên tảng đá ven bờ suối, tự ôm lấy thân, run lấy bầy. Người khoác bừa vài lớp áo, có cái quá rộng có cái quá dài, cái nào cái nấy đều rách rưới, không biết trộm được từ đâu. Dù mặc nhiều lớp, người y vẫn run run, hẳn là rất lạnh.

Dù rất lạnh, nhưng cứ ngồi mãi bên bờ suối, thực ra y đã ngồi đây rất lâu, cuối cùng cũng gom đủ dũng khí nhìn xuống lòng suối.

Mặt nước im như tờ thật thà soi rõ bóng một gương mặt già nua xấu xí, những nếp nhăn cơ hồ che khuất đôi mắt, hoa văn đỏ thắm giữa trán đã biến mất hoàn toàn, chỉ để lại một vết hồng nhàn nhạt.

Đó là ai?

Con quái vật xấu xí cực cùng này là ai?

Là ai... ai đã hại y đến thế?

Tay y run bần bật, chớp lấy một viên cuội bên bờ suối, hẳn học ném thẳng xuống nước, nước bắn tung toé, những đường nét trong lòng nước biến hình, như một nụ cười nanh nọc.

Tỏm một tiếng, lại có đá cuội ném vào lòng suối, y ngược lên, hai đứa trẻ mặc áo vải thô chui ra từ bên bờ đối diện, tíu tít chào hỏi, "Ông ơi, ông cũng nghịch nước à?"

Ông? Y thoáng ngây người, đáy mắt đột ngột nháng lên sát khí, chớp lấy hòn đá ném thẳng về phía đầu thằng bé.

Hai đứa trẻ reo hò lao sang, nhặt sỏi cuội dưới suối ném trả, cứ ngỡ ông lão đang chơi cùng mình.

Lão già bị ném trúng nhiều lần, thân thể lại yếu sức, không nén được bắt đầu ho khùng khục. Hai đứa trẻ hoảng hồn đỡ y dậy, "Ông ơi ông làm sao thế?"

Chẳng ngờ... có một ngày... y thậm chí còn không địch nổi hai đứa trẻ con. Lão già ho dữ dội, thở không ra hơi. Hai đứa trẻ một đứa đẩy một đứa kéo, lôi y lên khỏi nước, "Ông chơi đến sinh bệnh rồi, tới nhà ta đi, ta bảo mẹ khám bệnh cho."

"Khám bệnh?"

Lão già thoáng sững người, đã rất lâu trước đây, y cũng từng khám bệnh cho người ta, nhưng chẳng qua chỉ vì... Ha ha ha... Trên đời này lại có kẻ đối tốt với người khác vô điều kiện, vô duyên vô cớ sao?

Hừ! Đều có ý đồ riêng! Đều có ý đồ riêng! Bất kể là người ngây thơ dễ bị lừa gạt hay tin tưởng người đến mức nào... Đến cuối cùng đều trở thành vũ khí hại người!

Y ngẫm ngợi rất chậm, nhà hai đứa trẻ lại ở gần, không quá hai mươi ba mươi bước, y đã bị lôi tới trước một gian nhà cỏ.

Một người đàn bà dịu dàng thăm thẳm đang ngồi ở cửa nhà phơi thảo dưới hái được, thấy hai đứa trẻ lôi một cụ già gần đất xa trời tới thì giật mình, đứng dậy, "Hai đứa làm gì thế? Mau thả ông cụ ra!"

"Ông nghịch nước với chúng con, sau đó sinh bệnh."

"Để ta xem xem." Người đàn bà không rồi để mắng con sao lại nghịch nước với người lớn tuổi, vội vàng đỡ lấy lão già, xem xét một lượt, "Cụ mắc phải phong hàn, không thể nói chuyện, sao lại nghịch nước với các người? Thật là càn quấy!"

"Mẹ, mẹ chữa khỏi bệnh cho ông có được không?"

Người đàn bà suy nghĩ chốc lát,”Bệnh chứng ông cụ vô cùng phức tạp, chỗ mẹ thiếu vài loại thuốc, giờ viết ngay đơn thuốc, các người lên trấn mà mua.” Người đàn bà lấy giấy mực viết đơn, vừa được một chữ, bút bỗng bị lão già giăng lấy. Người đàn bà giật mình, chỉ thấy lão già run lấy bầy viết xuống một hàng”Núi này liệu có Thiều hoa?”

Chẳng ngờ cụ ông tuy già yếu bệnh tật, nhưng nét chữ thật tuấn dật đoan chính, tay không vững mà chữ vẫn hữu lực rắn rỏi, người đàn bà mỉm cười,”Trên núi quả thực có dị thú Triều hoa, nhưng chỉ một con. Thiều hoa sống mấy trăm năm, trăm năm mới chết, đi đứng như bay, rất khó bắt. Con Thiều hoa ở trên núi đã bị người ta bắt được, trừ một mối hại lớn cho người dân...”

Người đàn bà còn chưa kịp nói xong, đã bị lão già cuống quýt chop tay, vội vã viết xuống,”Bị ai bắt?”

Người đàn bà nhìn y khó hiểu,”Thiều hoa là loài dị thú rất thích ăn cây thuốc, chuyên ăn những giống thuốc quý trên núi, là mối hại lớn của dược nông chúng ta, ngày hôm kia có một vị cô nương họ Lục lên núi, tức thời liền bắt con thú hại ấy đi rồi.“

“Lục Cô Quang?” Ông cụ tiếp tục viết.

Người đàn bà gật đầu, ngạc nhiên hỏi,”Cụ biết Lục cô nương?”

Lão già siết chặt cây bút, cứ như thể muốn bóp nát nó, lại giống như muốn nuốt sống trang giấy trước mắt,”Cô ta đang ở đâu?”

“Lục cô nương không có nơi ở cố định, hôm qua đã đi núi Ngưng Bích.“

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Vân Ngoại Phi Bạch Hạc

Typo: Tử Sắc Y

Núi Ngưng Bích, dãy núi kéo dài suốt trăm dặm, thế núi không cao, không hiểm trở mà rất hiền lành, nhưng rừng cây rậm rạp, hiểm dấu chân người.

Núi Tố Hoa mọc nhiều thuốc lạ, vậy mà dãy Ngưng Bích tiếp giáp lại ít có cây thuốc, không rõ do địa chất không hợp hay do cây thấp và dây leo mọc quá um tùm, người thường khó lòng xâm nhập, cho nên không rõ về kho trân bảo bên trong.

Lão già lưng cong từ núi Tố Hoa chậm chạp lần tới đầu đường một lối nhỏ trước núi Ngưng Hoa, đôi mắt về phía rừng rậm trước mắt, không ai biết lão đang nghĩ gì. Ngẫm ngợi rất lâu, chừng như lưỡng lự, cuối cùng vẫn chống gậy loạng choạng bước vào con đường núi.

Cây cối trong rừng Ngưng Bích đều thuộc những giống cây thấp, lá nhỏ, cánh nhánh um tùm, dây leo chằng chịt, nếu không có ai mở lối, căn bản không thể đi vào. Con đường này cũng do rất lâu trước đây có người đi để lại, đã mọc kín cỏ dại và tử đằng.

Lão già ôm ngực ho sù sụ, lão được chữa bệnh bằng cây thuốc núi Tố Hoa, lại được ăn mấy bữa cơm nóng, sức khỏe tốt hơn nhiều, nhưng người đàn bà làm thuốc từng thẳng thắn lão trúng hàn độc, tuổi tác lại cao, huyết mạch có khiếm khuyết, dẫn đến cơ thể hành động khó khăn, không thể nói chuyện, chỉ sợ khó lòng trường thọ. Ý nàng ta là mong lão tìm nơi an tĩnh,

từ nay an dưỡng tuổi già, dù sao tuổi tác cũng cao, dù hàn độc khó giải, nhưng cũng không xem là văn số.

Vậy mà lão lại bỏ đi.

Lần dò theo con đường núi được chừng một dặm, bồn bễ vắn cây cối um tùm, tiếng chim kêu lạnh lớt, Thấm Chiên Đàn biết đường xá xa xôi, cho nên đã dậy từ sáng sớm, bấy giờ vẫn đương buổi ban mai, trên những phiến lá bé nhỏ tươi non hai bên giăng mắc tơ nhện, trên màng tơ nhện lấp lánh những giọt sương, trong trẻo và long lanh. Y đi rất chậm, thảng hoặc lại lão đảo suýt ngã, chống tay lên một cây thấp bên cạnh, cành lá lung linh, sương rơi trên người.

Lạnh buốt.

Như băng giá trong lòng bàn tay.

Lại mát lạnh thấu xương.

Y giữ áo, tiếp tục chậm rãi lần về phía trước.

Bước chân rề rà, hành động ngốc thẳng sống lưng cũng rề rà, chẳng bao lâu sau, lại vì mệt mà còng xuống.

Ở phía trước không xa có tiếng kêu líu ríu, không rõ là gì, y dờ dẫm lại gần, đó là tiếng khóc, nghe thật bé dại và sợ sệt, lão già đi qua rất xa, thành linh ngoảnh lại, nhìn bụi cây bên trái.

Đó là một cuộn lông bé nhỏ có hoa văn xoắn tròn, đang phục người, kêu khóc trong bụi cỏ.

Y dờ dẫm nhìn, rồi lại đi tiếp.

Tiếng khóc của con thú nhỏ dần xa ngái.

Y đi rất lâu, bỏ cả bữa ăn trưa, đến tận hoàng hôn, mới biết cuối con đường không phải là chốn sâu trong núi, mà là một cái hồ khá lớn.

Không còn đường đi nữa, y ngồi bên hồ rất lâu, rửa mặt, uống nước, lại chống gậy quanh về.

Sắc trời dần đổ tối, bốn phía trở nên mơ hồ, trong núi không đèn đóm, tất thấy chìm trong bóng tối.

Y run run bện đuốc, nhóm lửa, cầm chắc trong tay, từ từ lần ngược lối về.

Ánh trăng rọi qua tán lá rậm rạp, quanh người bóng tối phủ dày.

Y lặng lẽ đi mãi, dần đến ngang bụi cỏ có con thú nhỏ kêu khóc ban sáng, y giơ cao ngọn đuốc soi vào lùm cỏ.

Túm lông vẫn còn, nhưng không kêu khóc nữa.

Y ôm ngực ho lên mấy tiếng khùng khục, túm lông không động tĩnh, y cẩn thận xem xét một hồi lâu, cuối cùng chậm chạp vệt vạt cỏ lần lại gần.

Túm lông đã không còn động đậy.

Có vết máu để lại trên lá cỏ, một bên bụng con thú nhỏ bị thương, không phải là vết thương trí mạng.

Nhưng nó đã chết rồi.

Không biết trong ngày hôm nay, nó đã chiến đấu với thứ gì, cũng có thể nó không thua hẳn, ấy thế mà vẫn mất mạng.

Đó là một con mèo rừng da hổ non, chưa kịp lớn đến lúc có thể chiến đấu với một thứ gì đó, toàn thân phủ đầy lông tơ, có lẽ tiếng kêu thảm thiết ban sáng của nó là vì lạnh, vì đói... hoặc vì vết thương.

Đáng tiếc không ai cứu nó.

Lão già dăm dăm nhìn xác con thú nhỏ, sau một hồi lâu,, y ngồi xuống bên cạnh, vệt bột cỏ dại, dọn lấy một khoảnh đất trống, nhóm một đồng lửa.

Rồi đưa bàn tay, khê vuốt ve túm lông trên đầu.

Đầu nó rất bé, lông rất mượt, đáng tiếc lại lạnh giá.

Lão già chị nhẹ nhàng vuốt lông con mèo chốc lát, rồi nhanh chóng rút tay lại, ăng lạng ngồi bên đồng lửa. Đêm khuya trong cánh rừng, sương khói dần ngưng tụ, có những thứ hữu hình hoặc vô hình lớn vờn giữa rừng cây, có yêu quái có quỷ ma, đáng tiếc mạch máu của phệ yêu giả nơi y đã mất, không thể nuốt yêu lực, những tiểu yêu tiểu quỷ ngày trước y coi thường, nay đối với y đã trở thành những yêu hồn ác quỷ có thể làm y mất mạng.

Y đã là một phế vật mất sạch năng lực.

Là thứ phế vật y căm ghét nhất.

Nếu không phải hồn phách y đã nhuộm đầy yêu khí và oán khí, nếu không vì lòng ham sống ngoan cường, cái thân thể già nua này chỉ sợ đã ngã gục từ lâu.

Sẽ không còn ai biết đến bá nghiệp hoành đồ của y, không còn ai được thấy dị năng ghê gớm của y, không còn ai được biết y kinh tài tuyệt diệu, bất kể làm gì cũng là kẻ xuất sắc nhất.

Thậm chí... thậm chí không ai được biết đến biến cố kinh thể hải tặc Trường Sinh tháp là do một tay y mưu đồ.

Lục... Lục Cô Quang đáng chết!

Y vò túm vạt áo rách rưới trong tay, tên tiểu nhân lật lọng Nhậm Hoài Tô! Y đoán chắc Nhậm Hoài Tô một lòng muốn ngọc nát đá tan, đoán chắc sau khi y huỷ thành phóng hoả sẽ dâng mạng vào miệng rồng, chỉ cần Nhậm Hoài Tô hoá thành tro bụi, cả hồn phách và thân thể đều tuyệt diệt, y có thể phóng ra mạch máu phệ yêu nuốt lấy sức mạnh kim long, trước đó y đã từng làm thử, long khí con rồng vàng không phải không thể nuốt, chỉ là trước đó cần phải mượn sức mạnh kim long giúp y giết Nhậm Hoài Tô! Trong trận chiến y quyết tâm tỏ ra yếu thế,, bại trận thối lui từng bước, thậm chí cho rã tơ đỏ phệ yêu giả thua, cũng chỉ để Nhậm Hoài Tô bớt đề phòng, thúc giục y sớm ngày tự tận, nhưng chẳng ngờ người tính không bằng trời tính, vừa trông thấy Nhậm Hoài Tô dừng chân, không tiếp tục bước về phía long hoả, y đã biết sự tình phát sinh biến cố, nghe Nhậm Hoài Tô nói “Vì sao không thể” liền phát giác ngay y định mở quỷ môn!

Mở quỷ môn, dẫn rồng vào quỷ vực để giết chết, đó là cách giết rồng mà y giấu đi không nói. Cố ý không nói, vì cách này chỉ thi mị mới làm được, y chỉ muốn Lục Cô Quang cầu xin y, để khoe khoang năng lực bản thân. Huống chi y định mượn rồng giết người, trừ bỏ mối hoạ lớn trong lòng, há có thể nhắc nhở cách mở quỷ môn giết rồng? Lường trước rằng Nhậm Hoài Tô muốn huỷ thiên diệt địa, chỉ một lòng mong ngọc đá cùng tan, kim long do chính tay y dẫn tới, sao có thể mở quỷ môn giết chết?

Cho nên một khi Nhậm Hoài Tô mở quỷ môn, tức đã chú định mưu đồ của y bỏ bể, thậm chí không kịp thu hồi tơ đỏ đang nuốt long khí kim long, y mới giận quá làm liều, đem thân rắn đi cắn Nhậm Hoài Tô, đó là hành động hồ đồ nhất thời, nếu biết làm thế sẽ phải nhận một kiếm trăm xà của Lục Cô Quang, có thể nào y cũng không dám can.

Nữ nhân ấy... nữ nhân ấy coi thân thể Nhậm Hoài Tô như của báu, lại không màng năm xưa rốt cuộc là ai bầu bạn cùng nàng ta quãng đường xa vạn dặm, ai vì nàng ta che mưa chắn gió, ai đối đãi nàng ta săn sóc ân cần... Cuối cùng là ai hồi sinh nàng ta, khoan nhượng nàng ta hết lần này đến lần

khác? Phải! Ngày xưa “y” từng đâm nàng hai nhát kiếm! “Y” từng huỷ nát tim nàng, “y” luyện nàng thành quỷ nữ, “y” chặt cánh nàng, “y” phóng hoả thiêu chết nàng... nhưng đó đâu phải là y, đó chỉ là những việc y làm khi mất đi ký ức, thần chí không được tỉnh táo, đó không phải là chủ ý của y, Thẩm Chiên Đan một đời tự phụ thông minh, sao có thể làm những chuyện ngu đần như vậy?

Phải... phải là mối hận khắc cốt铭心 tâm đến thế nào... Mới có thể khiến nàng làm những chuyện như thế, nói những lời như thế?

Y nhắm mắt, y vẫn nhớ lần đầu tiên gặp nàng, nàng lạnh lùng, cô độc, nhưng không thâm trầm.

Nàng là người đơn giản, lúc vui thì lạnh lùng, mỉm cười, lúc không vui cũng lạnh lùng, tìm đủ cách hành hạ y. Thuở ấy y nói gì nàng cũng tin, nàng giận dữ vì y, vui vẻ cùng vì y, có khi còn tựa vào người y ngủ, giống như một đứa trẻ lần đầu tiên có bạn chơi cùng.

Thuở ấy... Nàng không chút mưu mô, không thể nghĩ ra chuyện lợi dụng y giết rồng, cứu Nhậm Hoài Tô, rồi giết y.

Nàng đã biết lừa gạt y, làm hại y, nanh nọc chế giễu y, còn y vẫn luôn coi nàng là một Lục Cô Quang chưa từng biết dối gạt ai, cũng chưa từng hoài nghi y.

Sao y lại đồng ý với nàng nhỉ? Sao lại đồng ý? Làm sao y lại không đoán ra, không nhìn thấu ý nghĩ nàng cơ chứ, thực ra ý định ấy giản đơn đến nực cười, còn y lại tự tin thái quá, tự cho rằng không có sơ hở, nhất định sẽ thành công nuốt rồng, sẽ sở hữu sức mạnh to lớn đến khiến nàng sửng sốt.

Thật tức cười.

Thẩm Chiên Đàn trăm năm kiêu hùng, quân lâm thiên hạ, làm chuyện nuốt rồng, chẳng ngờ lại bại trong tay một Lục Cô Quang.

Để giữ gìn một cánh tay Nhậm Hoài Tô, nàng mặc kệ kim long còn đó, một kiếm chém rớt y.

Nàng thậm chí không thể đợi đến lúc y và con rồng nợ lương bại câu thương, chẳng màng thiên tai diệt thế, tin tưởng một câu “vì sao không thể” của Nhậm Hoài Tô, dù biết rõ y đã cho rã rở đồ phệ yêu, biết thân xác y lão hoá, y không còn chốn để về, mà vẫn dùng nhát kiếm Huyết Lưu Hà đánh trọng thương sinh hồn y.

Sau nhát kiếm ấy, tơ đồ phệ yêu không còn có thể ngưng tụ, y rớt xuống từ độ cao vạn trượng, không thể trở về như ban đầu.

Từ đó trở thành một lão già bất cứ ai cũng có thể chà đạp, xấu xí cực cùng, nghèo hèn thất chí, nếu không phải vì suốt dọc đường người ta thấy y già nua bệnh tật, nhiều lần nhón tay làm phúc, chỉ sợ y đã chết từ lâu.

Lục Cô Quang!

Ngày ấy không nuốt sống cô, lại đem thánh khí đất trời trong dung ngọc tặng cô, thực là nỗi hối hận to lớn nhất cuộc đời Thẩm Chiên Đàn!

“Khụ... khụ khụ...” Cái thân xác già nua này của y không biết trúng hàn độc tự bao giờ, y cũng lười đi tra xét xem mình đã mắc bẫy tự lúc nào, việc quan trọng duy nhất hiện giờ, là đòi lại Thiều hoa từ trong tay Lục Cô Quang, nuốt tim Thiều hoa, lấy lại thể xác trẻ trung của bản thân.

Cái cơ thể già nua và xấu xí này, y thực sự không thể chịu đựng nổi nữa, chỉ hận không thể xé nát nó, nhưng lại phải nhẫn nại làm quen.

Nữ nhân đáng chết, biết Thiều hoa là vật có thể cứu mạng y, bèn giành trước một bước bắt nó đi, nàng quả nhiên hận y, hận đến mức không chấp

nhận để y chết, mà nhất định bắt y sống không bằng chết!

Ánh lửa bập bùng, về đêm trời càng trở rét.

Y càng nghĩ càng hận, càng hận càng thù hằn, không khỏi vô cùng tỉnh táo.

Trong đêm tối lạnh giá ấy, cỏ cây um tùm và ướt đầm bốn phía, sương đêm tí tách từng giọt ngờ mưa tuôn, xúc cảm rét buốt như băng giá, rơi rớt trên mu bàn tay và những ngón tay y.

Thẩm Chiên Đàn buông một hơi thở dài, chớp mắt, chuyển động những khớp xương cổ tê cứng, ánh mắt lại quét qua túm lông đã lạnh của con thú nọ.

Y khẽ đưa ngón tay ra, cẩn trọng sờ lên người nó.

Lông tơ ấm áp, cơ thể bé nhỏ dưới những ngón tay vẫn lạnh, nó thực sự đã chết, không thể nào sống lại.

Ngày hôm sau, lửa tắt, Thẩm Chiên Đàn đứng dậy.

Áo xống vải thô khoác lên người ngấm sương đêm ướt đầm, khiến y đi đường càng thêm khó nhọc. Y đổi hướng bước vào một lối nhỏ hoang vắng hơn, lần vào sâu trong núi. Dây Ngưng Bích nối nhau trập trùng, gồm hơn mười ngọn núi lớn nhỏ, vô số hẻm hốc và khe suối, ai biết Lục Cô Quang với đôi cánh sau lưng đã bay về đâu?

Nhưng y vẫn cẩn răng lần bước đi tìm.

Cách đó không xa vắng về tiếng hươu nai, y dừng lại, ngóng lên phía triền đồi, trên sườn núi dựng đứng, mấy con hươu sao thả bước tới, hai con hươu non an tĩnh theo chân mẹ, đôi mắt đen láy nhìn y bình thản, không pha chút sợ sệt.

Hương mẹ thông thả bước qua, dáng điệu tao nhã, thẳng hoặc ngoảnh đầu xem hương con có theo kịp hay không.

Y đứng lặng lẽ đợi bày hương đi qua rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Con đường này mới thực sự là lối dẫn lên núi, chẳng bao lâu, địa thế bắt đầu hiểm trở, y cực nhọc bò lên, hai canh giờ sau, y đặt chân tới đỉnh núi. Nhưng đây không phải là ngọn núi chính của dãy Ngưng Bích, chẳng qua chỉ là một vùng đồi nhỏ, Thăm Chiên Đàn lên tới đỉnh, chỉ có gió núa phơ phất thổi qua, mấy gốc cây thấp lác đác đó đây, thậm chí không mọc nhiều cỏ dại.

Y ngược mắt nhìn về phía xa, đừng nói đến Lục Cô Quang, trong tầm mắt, thậm chí còn không có bóng một con rắn hay chuột nào, màu nắng hiền hoà phủ trên vùng đồi, chỉ thấy khói mây vương vất, êm ái tựa hoa lan.

Không hiểu vì sao, y đã ngồi trên đỉnh núi ấy rất lâu, rất lâu.

Có tiếng tiêu vẳng tới từ một thung lũng rất xa, không rõ ai đang thổi, Thăm Chiên Đàn đắm đắm dõi mắt lắng nghe, gói núi lách qua vạt áo, những sợi tóc bạc trắng già nua phất qua mặt, y cúi đầu, một đôi bướm bướm bay ngang luống cỏ, sắc cánh nhạt màu, không đẹp xinh gì mấy.

Tiếng tiêu nghẹn ngào như than khóc, y rớt cuống cũng đứng lên, chậm chạp lần xuống núi, dò lối về phía âm thanh.

Một canh giờ sau, y trông thấy người thổi tiêu.

Đó là một gã học trò sống gần núi Ngưng Bích, hôm nay khéo thay có dịp đi câu cá ở đầm nước ven núi, thấy một cụ già lặn ra từ khu rừng, y rất lấy làm ngạc nhiên. Thăm Chiên Đàn không thể nói chuyện, đành phải chấm nước viết chữ, hỏi y vì sao tiếng tiêu lại rầu rĩ nghẹn ngào đến thế.

Thư sinh cười đáp, sinh ra trong gia đình nghèo túng, cha mẹ ngậm đắng nuốt cay cho y đi học, lên kinh thi thố cầu công danh, y không phụ lòng song thân, từ bé đã nổi danh thần đồng khắp vùng, lại cưới một tiểu thư họ Gia nhà ở kinh thành làm vợ, rồi thi đỗ tiến sĩ cách đó không lâu. Thế nhưng mấy hôm trước kim long loạn thế, đốt trụi cung đình phủ đệ, danh sách đỗ đạt và bài thi đều bị thất lạc, ngoại trừ y có việc phải đi ra ngoài, nhà họ Gia từ trên xuống dưới không ai may mắn sống sót, toàn bộ hoá tro tàn.

Trắng tay đơn độc, công danh lợi lộc vợ đẹp con xinh đều thành mây khói, y đại triệt đại ngộ, về quê làm ruộng, dự định bầu bạn với cha mẹ cho đến hết đời, không ra khỏi núi.

“Ngộ rồi?” Thẩm Chiên Đàn lặng lẽ nghe xong, viết hỏi, “Thực sự ngộ rồi ư?”

Thư sinh cười lớn, “Ngộ rồi, cũng có khả năng là ngộ rồi. Đời phù du thên thang, biến hoá chỉ trong chớp mắt, có chuyện gì không thể cợt đùa con người, con người nào có thể cợt đùa điều gì? Ta chỉ là chúng sinh quen, hà tất cường cầu thấu suốt hồng trần?” Y thong thả nhấp một ngụm rượu gạo, “Có thể an lòng, thuyết phục được mình, vẫn còn đang sống, thì cũng là yên ổn vậy.”

“Tiếng tiêu nhân huynh như khóc, lòng vẫn bất cam.”

“Cười cợt lâu ngày, nói không chừng cũng nguôi ngoai.” Thư sinh đáp, “Cũng may trên còn có song thân, cũng may ta chưa chết, oán trời trách đất, tím ruột bầm gan, lẽ nào có thể khiến ta vui hơn? Trải qua địa nạn, càng thêm quý trọng cái mình đang có.” Y dõi mắt chăm chú trông về mặt đầm phẳng lặng, “Ta thực lòng muốn sống hết đời ở đây.”

Thẩm Chiên Đàn trầm mặc không đáp, một hồi lâu sau, mới chậm rãi viết: Nơi nay rất đẹp.

“Nơi đây là quê nhà của ta, đương nhiên đâu đâu cũng đẹp.” Thư sinh hỏi, “Cụ từ xa ghé bước, không bước là vì việc gì?”

Ta tới tìm một người.

“Không rõ là người thế nào, nếu ta từng gặp, có thể dẫn đường cho cụ.”

Một... Thấm Chiên Đàn thoáng khựng lại, rồi viết tiếp: Nữ tử áo đen, hành tẩu đơn độc, hoặc dẫn theo một con dì thú.

“Ồ, nữ tử áo đen, nữ tử áo đen lại đi một mình vốn hiểm gặp.” Thư sinh mỉm cười, “Cô nương nọ vào núi đã mấy ngày, hôm qua còn mua ít thức ăn ở trong thôn, nghe nói định ở lại trên đỉnh núi Vong Tịch, hẳn cũng là người sở hữu dị năng, bằng không sao có thể sống trên ngọn núi ấy?” Y hiểu kỳ nhìn Thấm Chiên Đàn, “Cụ định tìm cô ấy?”

Thấm Chiên Đàn gật đầu.

Thư sinh xem xét một lượt từ đầu tới chân, ngẫm ngợi hồi lâu, “Cụ có thể ở lại trong thôn đợi cô nương ấy xuống núi, núi Vong Tịch quá cao, dù là người bản địa cũng không leo lên được.”

Thấm Chiên Đàn im lặng một lúc lâu, viết đáp: Không cần, đa tạ

Thư sinh lại quan sát y từ đầu xuống chân: “Sắc trời đã muộn, tối nay cụ có thể ghé nhà ta nghỉ ngơi, nếu muốn lên đỉnh Vong Tịch cũng phải đợi đến mai mới đi được, ta thấy cụ cũng đã mệt...”

Thấm Chiên Đàn gật đầu, suốt dọc đường người qua kẻ lại thấy y già yếu bệnh tật, giúp đỡ nhiều lần, y cũng dần quen.

Chốc lát sau, thư sinh chèo thuyền đưa Thấm Chiên Đàn qua bờ bên kia, đi mấy dặm đường rừng đến thôn Bích Tâm. Đó là một xóm núi không lớn

không nhỏ, ước chừng mấy trăm hộ dân, nhà thư sinh ở cuối thôn, phải đi qua một cánh rừng trúc.

Bấy giờ sắc trời đã tối, trong rừng trúc bốn phía mịt mù, trăng sáng vừa lên, trải xuống một vạt màu bàng bạc êm ái, càng làm nổi bật viền bóng của cánh lá.

Trong rừng chừng như có gì đó khẽ động dậy, Thẩm Chiên Đàn đi được nửa đường, ngẩng mặt.

Có gì đó ánh lên dưới ánh trăng.

Dõi mắt nhìn, cách còn đường mòn không xa trong rừng trúc, ai đó đã đặt một ly rượu trên tảng đá trong chén đựng đầy rượu ngọt, lấp lánh dưới bóng trăng. Một con vật vừa giống thỏ vừa giống mèo, nom như một túm lông, đang yên tĩnh phục người bên ly rượu, khẽ nhúc nhích. Người uống rượu xoay lưng về phía y, bóng lưng nhỏ nhắn thướt tha, mình vận áo đen, không nhìn rõ dung nhan.

Y trông thấy trên tảng đá bên cạnh ly rượu đặt một quyển kinh Phật, chỉ mới giở một trang, nhìn từ xa, không biết viết gì, nhưng từ hàng chữ cũng như hình dạng màu sắc của quyển kinh, đó hẳn là một cuốn của bộ Tạng A-Hàm Kinh.

Ai đang đọc kinh dưới ánh trăng? Thẩm Chiên Đàn thoáng nở một nụ cười hân học, dù giày vò ta đến sống không bằng chết, cô vẫn không quên nổi y, vẫn dốc sức kiếm tìm những dấu vết nhỏ nhất “ta” có thể để lại, ha ha ha... Dù có làm gì ta, cô vẫn mãi mãi không tìm thấy y, dù có đọc hết vạn cuốn kinh thư, đi khắp đại giang nam bắc, cô vĩnh viễn sẽ không tìm thấy y! Một nỗi hờ hê dâng lên trong lòng y, khiến y không khỏi hếch cằm, lại nhìn về hướng bóng lưng nàng.

Nàng vẫn đưa lưng về phía y, đưa tay lật bừa một trang, y đứng từ xa nhìn, chỉ trông thấy đường nét mơ hồ của một hàng chữ, liền biết ngay là

cuốn ba mươi hai Tạng A-Hàm Kinh. Y lớn lên trong chùa, lúc mất trí nhớ lại một lòng nghiên cứu Phật pháp, nội dung kinh thư sớm đã thuộc lòng như cháo chảy, chỉ cần liếc mắt, lập tức biết ngay nàng đang đọc dòng nào.

Câu nàng vừa giở qua là:”Nếu không có ái niệm thế gian, thì không lo trần lao ưu khổ ; tiêu diệt tất cả ưu khổ, giống như hoa sen không dính nước*.”

*: Bản dịch kinh Tạng A-Hàm của Thượng tọa Thích Đức Thắng, do Thích Tuệ Sỹ hiệu đính và chú thích.

“Cụ ơi?” Thư sinh cất tiếng gọi.

Thẩm Chiên Đàn chưa kịp ngoảnh lại, nữ tử áo đen kia đã ngoảnh lại, chạm mắt Thẩm Chiên Đàn, cười nhạt, đưa tay ôm con vật nửa mèo nửa thỏ trên đất, đóng cửa trước mặt y, rồi quay lưng bỏ đi.

Nàng chỉ lo đi, bỏ lại quyển kinh trên tảng đá.

Thẩm Chiên Đàn ngoảnh mặt đi theo thư sinh, cổ vờ như hờ hững, được mười mấy bước y ngoái lại, quyển kinh vẫn nằm im, nàng không quay về lấy.

Lòng mang chấp niệm, nói gì không lo trần ưu lao khổ? “Giống như hoa sen không dính nước?” Ảo tưởng và nói suông cả mà thôi, đời người mấy ai làm được? Y cười giễu nhại lại, nhưng vô duyên vô cớ lại thấy trong lòng vui vẻ.

Ở lại nhà thư sinh mấy hôm, Thẩm Chiên Đàn không biết võ công, nhưng nói cho cùng cũng là người tinh thông thuật pháp, không thể nuốt yêu lực, y bèn lập đàn tế pháp, không thể tiếp tục mơ mộng đến nhật nguyệt tinh hoa, đành nhún nhường tìm thứ khác, thu nạp tinh hoa sương sớm trong rừng cây, khí núi lúc ban mai, những linh khí này tuy không thể giúp y hồi phục, nhưng không phải không có ích.

Suốt mấy hôm nay, y lần mò đi khắp thôn Bích Tâm, vẫn không gặp lại Lục Cô Quang và con vật như túm lông nửa mèo nửa thỏ, chỉ nghe ông lão kể bên nhà kể rằng Lục Cô Quang xuống núi mua ít linh chi sơn dược, chứ chẳng lo sắm sửa thóc gạo. Thấm Chiên Đàn chỉ cười, nàng không còn xác người, cơ thể nói cho cùng chẳng qua chỉ là một hòn linh thạch, nào cần thóc gạo mà chi, thuốc thang mua về hẳn cũng chỉ cho Thiều hoa ăn.

Trong người nàng có dòng máu y.

Nàng là huyết quý của y, nếu y có thể nuốt sống nàng, tất sẽ hồi phục như xưa.

Thấm Chiên Đàn ngược nhìn bầu trời xanh ngắt che trên thôn Bích Tâm, không ai biết lòng y đang nghĩ gì.

“Cụ ơi,” thư sinh nọ lại vác cần đi câu cá,”Hôm nay nom cụ khí sắc rất tốt, như thể trẻ ra mấy tuổi.”

Y cười với thư sinh, thư sinh thấy điểm chu sa trên trán y chừng như nháy nhót, bất giác trong lòng lạnh toát, ho khục một tiếng, vội vã đi câu cá, thầm nghĩ diện tướng cụ già này thật là sắc bén.

Nom cũng đáng sợ.

Mấy câu trò chuyện giữa Thấm Chiên Đàn và thư sinh bị Lục Cô Quang chứng kiến cả.

Nàng rã tan thể xác, chỉ để lại bóng hồn, Thấm Chiên Đàn mất hết yêu lực không thể trông thấy bóng nàng. Thấm Chiên Đàn bị nàng giày vò, tính tình là độc địa, hẳn sẽ hận nàng thấu xương, nhưng nàng phải giữ mạng y đợi Nhậm Hoài Tô về lấy, chẳng ngờ y vì một con Thiều hoa lại dám đơn thương độc mã đuổi theo, như thể hoàn toàn không sợ nàng có thể giết mình bất cứ lúc nào.

Y vẫn còn muốn quân lâm thiên hạ ư?

Đụng phải cản trở, vẫn còn dũng khí bò lên từ vũng bùn, từng bước làm lại từ đầu ư?

Còn có thể sao? Còn hy vọng sao?

Bất thần nàng nghĩ đến một chuyện, tính cách một lòng một dạ không từ thủ đoạn nhằm vào thẳng mục tiêu của gã này, quả thực cũng giống y.

Thẩm Chiên Đàn cách đó không xa mượn ít dây thừng từ ông lão, mang theo cái rìu, liều xiêu dờ dẫm từng bước về hướng đỉnh Vong Tịch. Chẳng ngờ y thực sự định leo núi, còn mang theo ít lương khô và nước uống.

Lục Cô Quang lạnh lùng nhìn y, chỉ vì một con Thiều hoa, y quả nhiên liều mình dốc sức không tiếc thứ gì, thực ra người già thì cũng đã già, ai chẳng phải già,, y quả tình cũng nên già rồi, thường ngày nào có biết y quan tâm đến dung mạo mình như vậy, ai ngờ giờ đây lại liều mạng vì một khuôn mặt.

Thật quái gở, lúc có không biết quý, cứ phải cho rằng mình trắng tay chẳng sở hữu gì, phải tranh giành tất tả, đến hôm bất thần mất hết, mới biết rằng hoá ra mình cũng từng nắm trong tay gì đó.

Rồi lại liều mạng giành lại thứ đó, nhưng hãn là không đòi lại được.

Diện mạo trẻ trung đối với y thực sự quan trọng đến vậy? Quang trọng hơn thiên hạ ư? Nàng buông một tiếng cười nhạt, thông thả bám theo y.

Thiều hoa ở trên đỉnh núi, nếu gã này thực sự có thể trèo lên đến đỉnh, bắt được Thiều hoa, nàng cũng cam lòng mặc con thú nom như túm lông ấy bị y nuốt sống.

Có những lúc số mệnh chính là số mệnh, lúc nên chết, nên biến mất, thì dù nó không chết trong tay Thảm Chiên Đàn, cũng sẽ chết bởi kẻ muốn trường xuân bất lão. Trời xanh không chừa đường thương thuyết cho ai. Nàng thờ ơ phóng mắt ngắm cỏ biếc phủ núi xanh, trên đời ai chẳng có điều khát vọng, đến một con thú nhỏ cũng mong mình lần lượt đào thoát khỏi móng vuốt của từng thiên địch một, tiếp tục sống, tìm con cái, đẻ thêm một con thú nhỏ... Chỉ có nàng... Nàng không có.

Mãi mãi không biết mong mọi điều gì.

Nàng không phải người, chẳng là quý.

Nàng chỉ là hoá hình của một hòn linh thạch.

Nàng không cần ăn uống, không biết đói khát rét mướt, cũng không thể sinh con đẻ cái, trừ chút máu người ít ỏi trong lòng sườn ả, nàng mới khác “người” biết bao.

Đã không cùng loài, cũng chẳng cách nào thân cận.

Mãi mãi không biết già.

Mãi mãi không thể chết.

Mãi mãi... có lẽ cũng là một lời nguyện lạnh lùng, trần gian này quanh quẩn đến thế, ai nấy đều bận rộn, trong những kẻ bận rộn lại chẳng có bóng nàng, nàng chỉ biết nhìn, và nhìn mãi... Nhưng nhớ, tận đến khi lãng quên ký ức, vẫn không có điểm sau cùng.

Họ là chúng sinh, chúng sinh khiến người ta thêm muốn đến vậy.

Thảm Chiên Đàn vác dây thừng, đi vài dặm đường lại nghỉ ngơi chốc lát, uống ngụm nước ăn miếng lương khô, đôi khi nhóm lửa nướng ít nấm rừng hái được. Suốt dọc đường cũng coi như trời yên biển lặng, Lục Cô

Quang không nhìn ra y có vẻ gì sốt ruột như lửa đốt hay oán trời trách đất, cũng thật kỳ quái.

Lặn lội năm sáu ngày, cuối cùng Thẩm Chiên Đàn cũng đặt chân tới dưới chân ngọn Vong Tịch.

Nàng bắt Thiều hoa đi, biết rõ sẽ có người tới tìm, bèn tìm tới trên đỉnh ngọn núi chót vót này cư trú, núi Vong Tịch địa thế hiểm trở, có nhiều chỗ gần như dựng đứng từ trên đỉnh xuống tận dưới chân, không thể trèo từ dưới lên, trừ phi có thể biến ra hai cánh như nàng, bằng không việc lên tới đỉnh là bất khả.

Cũng phải xem Thẩm Chiên Đàn định leo núi như thế nào.

Nàng thấy y ngửa đầu nhìn đỉnh núi rất lâu, lần mò dùng rìu chặt ít cây nhỏ, rồi dò dẫm dùng dây leo bện gỗ thành hàng. Mới đầu nàng không nhận ra y đang làm gì, hồi lâu sau, thấy y chậm chạp cầm cọc cànhy cây xuống đất, lại lần sờ buộc lại bằng vỏ xe tước mảnh, nàng mới sững sờ, y đang dựng nhà.

Y không thể leo đến đỉnh, bèn dựng nhà gỗ dưới chân núi, y định sống ở đây, đợi đến một lúc nào đó thăng hoặc Thiều hoa xuất hiện? Thế này thật không khỏi có phần lệch lạc so với tính cách độc địa quyết liệt của Thẩm Chiên Đàn.

Bất kể Thẩm Chiên Đàn muốn làm gì, nàng ngắm nghía kỹ gian nhà gỗ, cái nhà trông thật quen mắt, vẫn kiểu sắp xếp chính tề từng góc ngách, như thể dùng để ở lâu dài.

Thẩm Chiên Đàn dựng nhà suốt ba ngày, đến ngày thứ tư Lục Cô Quang đã hết kiên nhẫn ngồi xem y chậm chạp xây đắp, bèn về đỉnh núi, Thiều hoa quả nhiên vẫn còn đợi nàng trên đó, thấy nàng về, vui mừng kêu lên một tiếng lao tới ôm chân nàng. Nàng xoa cái đầu lông tơ êm ái, hai cái tai như tai thỏ mềm mại rũ sau lưng con vật, lớp lông màu xám mượt mà và ấm áp

đến mức khó lòng buông tay, dù là loài thú hại ăn cây thuốc, nhưng về ngoài lại đáng yêu đến vậy.

Nghe nói mày đã được mấy trăm năm tuổi.

Lục Cô Quang yên lặng bế nó lên trước mặt quan sát.

Hay là tạm thời bầu bạn với ta thêm mấy trăm năm nữa, có lẽ sau mấy trăm năm, mày đã tu thành tinh quái, còn ta vẫn ở đây, không khác gì hiện tại.

Nàng ở trên đỉnh núi đợi Thấm Chiên Đàn ôm hận đến tìm, thậm chí rảnh rỗi còn đặt vài cái bẫy, nhưng đợi suốt hơn hai tháng vẫn chẳng thấy y lên núi. Lẽ nào thế núi hiểm trở, đến kẻ giỏi dùng mưu mô như Thấm Chiên Đàn cũng không trèo lên nổi? Cuối cùng nàng hiểu kỳ xuống núi xem tình hình. Xem rồi mới giật cả mình: Gian phòng gỗ được dựng chỉnh tề, Thấm Chiên Đàn thậm chí còn quây lấy cái sân, nuôi mấy con hươu sao và sơn dương trong đó.

Định làm gì thế này?

Nàng theo dõi mấy ngày, Thấm Chiên Đàn sáng dậy tối nghỉ, đầu ngày thu nạp tinh hoa sương sớm, khí núi ban mai, lúc nhàn hạ thì trêu ghẹo mấy con hươu sao và sơn dương, nom cứ như thế định xuất thế quy ẩn.

Trên đời này ai cũng có thể đại triệt đại ngộ, chỉ Thấm Chiên Đàn là không thể, y hận nàng đến thế, thèm khát Thiều hoa đến thế, đuổi theo đến tận chân núi Vong Tịch, tuyệt không có khả năng đột nhiên đại triệt địa ngộ, bất thần nảy ra ý định tu tiên quy ẩn nơi đây.

Lại quan sát thêm mấy hôm, nàng vẫn không hiểu nổi, chỉ thấy Thấm Chiên Đàn hằng ngày đều ngồi điều khí, không giải được mối hoài nghi, đành phải bỏ đi.

Lại qua hai tháng nữa, một hôm nàng ghé thôn Bích Tâm mua thuốc trở về, bất ngờ trông thấy một người đứng bên tảng đá trên đỉnh núi Vong Tịch, vật áo phất phơ, tư thái lạ làng.

Người nọ ngoảnh đầu, dung nhan đã như xưa, Lục Cô Quang vừa giật mình vừa giận dữ, một không biết y lên núi bằng cách nào, hai không biết con Thiều hoa sống hay đã chết, nhất thời đứng sững.

Chỉ trông thấy chu sa giữa hai đầu mày y vẫn đẹp xinh tươi thắm, mỉm cười cùng nàng, dung nhan ấy chừng như xa cách cả một đời người, y biết nàng băn khoăn điều gì, y vẫn giỏi dò lòng đoán ý, vẫn sở trường bày bố mưu mô, chỉ nghe y cất giọng dịu dàng, "Cô nghĩ Thẩm Chiên Đàn không biết võ công, không thể leo núi, nhưng 'Nhậm Hoài Tô' lại biết." Y trở trán mình, "Nơi này của ta ghi nhớ hết, ghi nhớ từng ly từng tí về y, dù ta không có nội lực tuyệt luân khoáng thế của Nhậm Hoài Tô, nhưng tạm thời luyện đôi chút, mượn lực hươu núi, cũng không khó trèo tới đỉnh."

Nàng chờ dẫn nhìn y, là nàng tính không chu đáo, nàng quên mất trong đầu gã này vẫn nhớ mọi môn võ công "y" từng luyện, càng không nghĩ đến việc y có thể mượn lực hươu sao và sơn dương, theo bầy hươu lên núi, là nàng hại chết Thiều hoa.

Lại thấy y lôi túm lông ấy ra từ trong ngực áo, lắc lư về phía nàng. "Ta mượn con vật này trước, hãy nhìn cho kỹ, ta không lấy mạng nó." Y lại nhét con vật đáng thương lông tóc xộc xệch vào ngực áo, từ tốn lên tiếng, "Cô nương, giữa cô và ta có mối thù không đội trời chung, Thẩm Chiên Đàn có thù tất báo, hôm nay ta không giết nổi cô, ngày này năm sau, xin cô nương đợi ta."

Thật bất ngờ y không nghiêng răng nghiêng lợi, cũng không ra tay liều mạng, mà khách sáo ung dung bỏ đi như thế.

Mang theo con Thiều hoa còn sống, đó là đề phòng nàng giết người trước, cho nên bắt cóc một con tin nho nhỏ.

Y cũng không dượng gọi “Cô Quang Cô Quang” nữa.

Y bắt đầu trình trọng đường hoàng gọi nàng “cô nương”.

Thù cướp công sâu như biển, từ nay giáp mặt chẳng nhận quen.

Nàng cảm thấy phần nộ, rồi lại nghĩ thật nực cười... ta chỉ giết người một lần, người hận ta đến thế, còn người thì sao? Người giết ta hai lần! Hai lần!

Ngày này năm sau, nàng thoáng nhường mảy, cuộc đời nhàm tẻ trắng xoá bỗng nhiên có thứ để chờ mong... không biết ngày này năm sau, Thẩm Chiên Đan lại có sát chiêu bất ngờ nào nữa?

Trên đỉnh Vong Tịch gió núi hiền hoà, gốc hoa bên cạnh trút cánh đầy mặt đất, như sương tựa tuyết.

Nàng đứng yên bên cạnh bàn đá, phóng mắt đôi trông.

Nếu nổi bất cam và oán hận suốt trăm năm của y sau rốt đem trút lên chỉ một mình nàng, nếu y không cầu thiên hạ mà chỉ một lòng một dạ hận mình nàng, vậy cũng tốt.

Từ nay... hồng trần yên ổn, sát ý thu về.

Vậy cũng tốt.

Nàng đợi y mỗi năm tìm đến báo thù, hoa nở hoa tàn, hoa tàn hoa lại nở, vậy cũng tốt.

...

“Con vật này... con vật này là giống gì?”

Trong y quán, Trương đại phu nổi danh khắp xa gần Bình Uyên hương sắc mặt quái gở nhìn con quái thú nhỏ nửa mèo nửa thỏ nằm bất động trước mặt mình, “Con thú này trước ngực trọng thương, không còn hơi thở, đã chết rồi.”

Gã đàn ông có gương mặt tú lệ như Quan Âm ngồi trước mặt ông cười mím, “Ồ?” Y rõ ràng nghe ra Trương đại phu muốn nói con vật chết rồi, không thể cứu chữa, sao người còn không đi? Nhưng y lại nhất định không đi, cứ ung dung ngồi đó, cứ như thể vẫn đang đợi ông ta thăm khám.

Trương đại phu nhin mãi, cuối cùng đành nói thẳng, “Thứ cho ta bất lực.”

“Nó vẫn chưa chết.” Nam tử nọ nhẹ nhàng, “Ta sờ thấy nó thở, nhưng chỉ thiếu trái tim, tạm thời không sống lại nổi mà thôi.”

Trương đại phu há hốc miệng, con thú đã mất tim, tim bị người ta khoét mất rồi, còn sống được ư? Chỉ thấy nam tử với dáng ngồi nghiêm ngặt nọ thông thả cho tay vào ngực lấy ra một thanh đao, đặt xuống trước mặt ông. Trương đại phu hoảng sợ biến sắc đứng bật dậy, “Người... người muốn thế nào... Người... tên trộm cướp lớn mật nhà người...”

Nam tử nọ mỉm cười, “Ta chẳng muốn thế nào, nghe nói trong nhà Trương đại phu cất giấu một gốc nhân sâm ngàn năm chân chính, công hiệu kinh người, có thể cải tử hồi sinh. Con thú cưng này của ta thích ăn cây thuốc, hay là người lấy ra cho nó ăn, nói không chừng nhân sâm ngàn năm thực sự có thể cứu sống nó.”

Trương đại phu vừa giận dữ vừa sợ hãi, gốc nhân sâm ngàn năm ấy là của báu gia truyền nhà y, há có thể dễ dàng đem dâng cho người khác? Lại thấy nam tử nọ ung dung móc thêm một thanh đao khác ra khỏi ngực áo, đặt bên cạnh thanh đao vừa nãy, nhã nhặn nói, “Đương nhiên, Trương đại

phu không muốn ta cũng không cưỡng cầu. Nhưng con thú cưng của ta thì nhất định phải cứu, không có nhân sâm ngàn năm, vậy móc tim người ra thế chỗ đi.”

Trương đại phu nghiêng răng kèn kẹt, nam tử nọ đã cầm lên thanh đao, chậm rãi gọt một góc bàn gỗ, theo hướng nhát đao, bàn gỗ bị xắt đứt nhẹ nhàng như đậu hũ. Y lại thông thả cầm lên thanh đao thứ hai, buông tay, mũi đao cắm sâu hơn hai tấc xuống thẳng mặt bàn, có thể thấy hai thanh đao đều sắc bén dị thường, nhân vật này tuyệt không phải là phượng dễ qua mặt. Lưỡng lự hồi lâu, Trương đại phu rốt cuộc nghiêng răng, ”Được! Người muốn nhân sâm ngàn năm, ta cho người nhân sâm ngàn năm! Coi như ta xui xẻo đụng phải tên đều giả nhà người!”

Nam tử nọ nhoẻn cười, tư thái đáng vẻ đều cực đẹp, ”Xin đa tạ.”

Trương đại phu vào nhà bê ra một cái hộp nhỏ, trong hộp đứng một gốc nhân sâm rất bé, khô xác quần queo, không mấy may nhìn ra đáng vẻ ”ngàn năm” của nó. Nhưng vừa mở hộp, mùi thuốc xộc ra thơm ngát, tứ chi bất động của con Thiều hoa bỗng nhiên nhúc nhích. Nam tử xinh đẹp đón lấy gốc nhân sâm ngàn năm, không hề nhìn ngắm vật có giá ngàn vàng kia thêm chút nào, mà nhét thẳng vào trong miệng Thiều hoa.

Lại qua chốc lát, con vật phủ lông tơ êm ái có hai tai như tai thỏ bị đâm nát tim bắt đầu thở, đến Trương đại phu cũng thấy rõ vết thương ở ngực nó đang biến hoá mãnh liệt, rất nhanh chóng một trái tim tự mọc lại bổ sung! Chính vào lúc đó, ông ta bỗng nhận ra con quái vật trước mặt là loài gì, ”Thiều hoa!” Trương đại phu reo lên, ”Tim Thiều hoa có thể phục sinh, người có được báu vật này, lẽ nào tim Thiều hoa có thể...”

Bốp một tiếng thật vang, Trương đại phu chưa kịp dứt lời đã phải hứng một cái tát rõ nặng. Trong cái nhìn kinh ngạc của ông ta, kẻ nọ ôm con thú đã qua nguy hiểm, bước chân tao nhã, ngoảnh mặt bỏ đi.

Khi bỏ đi y còn nói, ”Trên bàn một đôi Thu Sương đao, tặng người đền lại gốc nhân sâm.”

Trương đại phu tất nhiên không biết hai thanh đao ấy cũng là danh đao, y chỉ ngạc nhiên ôm mặt, không biết liệu gã nọ đến để cướp nhân sâm hay thực sự muốn khám bệnh. Nếu để cướp nhân sâm, cần gì phải đền đao, nếu không phải để cướp nhân sâm, nhân sâm ấy rõ ràng đã bị y cướp đi.

Trương đại phu nghĩ ngợi cả buổi trời, cuối cùng chỉ có thể nói kẻ nọ đối đãi với con Thiều hoa y nuôi thật tốt, phát hiện tim Thiều hoa có thể phục sinh,, nhưng lại không có ý định lần lượt móc tim nó ra bán lấy tiền, thật là uổng cho một cái chậu vàng lại bị người ta lấy làm chậu rửa.

Kẻ cướp ngày nọ tất nhiên là Thẩm Chiên Đàn, khi y bế Thiều hoa đi, vết thương của con thú đã lành hẳn, cơ bản không còn đáng ngại. Y ve vuốt lớp lông êm ái ấy, giống thú này chẳng ngờ có thể tự chữa thương, chết đi sống lại? Cũng là một loài quái vật.

Nghe nói Thiều hoa có thể sống mấy trăm năm.

Y vuốt lông nó, trăm năm... thật là dài.

Vào hôm thứ ba, Thẩm Chiên Đàn bế con Thiều hoa về tới thôn Bích Tâm. Thư sinh nọ không nhận ra y, hoàn toàn không thể nghĩ đến việc gã thư sinh văn nhược thanh tú tựa Quan Âm này lại là lão già còng lưng nhăn nhoe mấy hôm trước, huống chi Thẩm Chiên Đàn nói được. Thẩm Chiên Đàn khách sáo thuê lại một khu nhà cạnh nhà thư sinh, qua vài hôm lại hợp tác với thư sinh mở trường tư thực, bắt đầu dạy học tại thôn Bích Tâm.

Thẩm Chiên Đàn vẻ ngoài đẹp đẽ, học vấn uyên bác, lại vô cùng nhẫn nại, chẳng bao lâu sau trong thôn đã coi y như thần thánh, bọn trẻ thích y, càng thích con vật lông xù giống mèo giống chó y nuôi trong nhà, ngày ngày nghe y gọi “con cưng của ta con cưng của ta”, thôn Bích Tâm cũng

bắt đầu gọi theo “con cưng của tiên sinh”, sau biến thành “cợn của tiên sinh”, con Thiều hoa nọ nghiễm nhiên trở thành con trai Thẩm Chiên Đàn.

Mấy tháng sau, Thẩm Chiên Đàn vẫn ban ngày dạy học trong thôn, đêm ngồi thiền, sống rất thanh thoi.

Lục Cô Quang hạ sơn mấy lần, âm thầm quan sát y, y dạy rất giỏi, phàm là lúc y ở trong lớp, bọn trẻ đều rất chuyên tâm, đến khi thư sinh nọ lên lớp, chúng lại bắt đầu đùa nghịch. Y mở trường không lấy tiền, lảng giềng đôi khi biếu y quà cáp, y không kén ăn, thường nấu một nồi cháo loãng dùng cả ngày, có rau dưa thì gắp rau dưa, không có rau dưa thì húp cháo trắng.

Từng ngày trôi qua, con Thiều hoa từng bị y móc tim híp mắt nằm trên giường y, rúc trong ổ chăn y, dường như không hề ghi hận, thắng hoặc nhẫn nha gặm nhấm cây thuốc trong tay y. Thẩm Chiên Đàn rất quý con thú nhỏ, những khi rảnh rỗi thường dành cả ngày xoa đầu nó, thỉnh thoảng cũng xuất sơn một chuyến, vào thành Mậu Uyển mua lấy ít sách vở.

Nàng vẫn chưa nhìn ra y có âm mưu quỷ kế gì đối với người dân thôn Bích Tâm, nhưng gã này vốn giỏi che giấu, một khi động thủ đều phải huỷ sơn diệt thành, cho nên nhất định không được sơ ý, y tuyệt đối không thể cứ thế mà sống ổn định được.

Quả nhiên có một đêm, nàng âm thầm trông thấy y vẽ một trận pháp khổng lồ trong rừng trúc Bích Tâm, phép trận vô cùng phức tạp, y đi đi lại lại trong trận, mãi đến khi trời sáng, cuối cùng xoá trận đi.

Lại một đêm khác, nàng bắt gặp y đang bày bố một trận pháp khác bên cái hồ người dân thường câu cá, nàng từng được xem qua trận pháp này trong cuốn Hung Tàn của Thẩm Chiên Đàn, đó là phương pháp dùng để tụ tập những oan hồn chết bất đắc kỳ tử, ngưng tụ thành giống yêu vật như “hồn tụ”, không khỏi giật nảy người.... Thẩm Chiên Đàn định thi triển thuật câu hồn dưới hồ, rồi hại chết thôn dân tu luyện “hồn tụ”? Đó là tà

thuật cấm kỵ lâu năm trong giới thuật giả, nhưng những tà thuật Thẩm Chiên Đàn từng tri triển còn ít hay sao? Nàng đang muốn phá trận giết Thẩm Chiên Đàn, lại thấy y mãi mà không thực hiện mấy bước cuối để hoàn thành trận pháp, cứ như thế, trận pháp khổng lồ phức tạp cô đơn nằm lại bên hồ, mấy hôm sau, cỏ mọc chim bay, khi Thẩm Chiên Đàn lại ghé tới, rất nhiều dấu vết của những con vật nhỏ đã xoá bỏ gần hết những chỗ then chốt trong trận. Lục Cô Quang theo dõi y, thấy y cau mày, cảm thấy hơi buồn cười, len lén vào thôn nghe ngóng, hoá ra trong trường có đứa trẻ đổ bệnh, Thẩm Chiên Đàn đi bắt mạch, chữa trị năm sáu ngày, đợi đến khi đứa bé khỏi hẳn, thì pháp trận bên hồ cũng hỏng.

Gã này giả nhân giả nghĩa cũng thật hăn hoi, có thể kiên nhẫn đến vậy?

Chỉ thấy pháp trận tự hồn không thành, Thẩm Chiên Đàn cũng không về lại, nàng mỗi ngày chứng kiến y sống như một người thường, chứng kiến y tiếp nhận sự yêu mến và tôn kính của mọi người, thực sự thấy khó tin, chẳng ngờ y lại có thể sống một cuộc đời như thế.

Những lời nói tiếng cười, thiện ý và sự gần gũi ấy chẳng ngờ lại thuộc về Thẩm Chiên Đàn, mà không thuộc về nàng.

Nàng đợi y đến giết nàng, lại đâm ra sốt ruột.

Ngày hôm ấy, núi Ngưng Bích đổ trận tuyết to, nàng mới giật mình nhận ra mùa đông đã đến. Thẩm Chiên Đàn mới sáng sớm liền bế Thiều hoa vào núi ngắm tuyết, nàng thấy y lên lưng chừng sườn núi Vong Tịch, ngồi nghiêm ngắc trên vách núi cheo leo, buông mắt trông xuống màn tuyết phủ trắng xoá bên dưới, nhiều ngọn núi từ ngang lưng đổ xuống vẫn còn giữ màu xanh biêng biếc, non núi chập chùng, sau trận tuyết sắc trời quang đãng, chan chứa một bầu không khí trong lành.

Y đang nghĩ gì? Nàng hoá bóng lạng lẽ đứng sau lưng y.

Y đang nghĩ đến việc phải làm thế nào để biến tất cả những núi non trong tầm mắt thành hư vô, san bằng thành bình địa, sau đó thu hết sức mạnh nơi đây về mình, dùng để giết nàng?

Nàng bật một nụ cười ăng lạng, nếu có thể làm được, thì giết nàng cũng không phải là bất khả.

Nàng ngửa mặt nhìn trời, trời xanh đến thế, không còn thấy chút dấu vết nào của con rồng vàng ngày ấy, Nhậm Hoài Tô đang ở đâu?

Từ lúc mở quỹ môn, không còn nghe tin tức nào của Nhậm Hoài Tô nữa, cứ như thể y đã thực sự biến mất giữa trời như thế.

Nàng đợi đã lâu, không đợi được tin y trở về.

Một tiếng chim kêu lạnh lốt, một con cò dưới sườn núi bay vút lên tầng mây, lúc băng qua hai người, nàng thấy Thẩm Chiên Đàn đưa tay lên, chừng như muốn bắt lại, nhưng cuối cùng y buông tay xuống.

Nàng trộm nhìn vào mắt y, y đang nghĩ gì?

Thẩm Chiên Đàn xuôi tay, ngồi xếp bằng trên vách đá, những ngón tay úp xuống ung dung, tư thái vô cùng tao nhã. Nàng chợt hiểu y muốn đàn, nhưng đàn là vật xa xỉ, ở thôn Bích Tâm không mua được dao cày, y gảy những dây đàn vô hình giữa không trung, lại đặt tay xuống ngửa đầu ngóng lên trời.

Nàng nhớ tới cái bàn đặt đàn trong viện Phủ Tâm, nàng từng nghe một khúc nhạc... là ai đàn ấy nhỉ? Nàng buông một hơi thở dài dằng dặc, cũng ngửa đầu nhìn trời, nắng rơi qua những giọt tuyết đầu mùa và tán cây rừng trải trên thân thể nàng, băng xuyên qua bóng nàng, rơi trên mặt đất, những vết nắng lốm đốm, sạch sẽ và mát lạnh đến thế... Nàng biết, Nhậm Hoài Tô không biết đàn.

Hoà thượng đàn có biết đàn hay không?

Nàng không biết.

Thẩm Chiên Đàn đàn rất giỏi.

Ngày hẹn năm nay người định giết ta thế nào? Nàng nhìn bóng lưng y đăm đăm, cuộc sống bình lặng của người, tư thái nghiêm trang ngăm tuyệt ấy, cái nhìn xa ngái ấy, đều là giả trá hay sao? Tất thấy đều giả trá ư?

Đều để giết ta ư?

Mấy hôm sau, Thẩm Chiên Đàn mang cái gửi trúc vào thành Mậu Uyên mua sách.

Nhậm Hoài Tô hoá bóng đi theo y một đoạn đường, tự thấy mình tê ngắt, bèn quay về núi.

Thẩm Chiên Đàn áo xanh mộc mạc, đi giữa núi xanh, thần sắc đoan chính, từ xa nhìn lại tựa như tiên nhân. Nhưng dạo gần đây y tu luyện nội công có chút thành tựu, vượt núi băng sông không còn là vấn đề, chỉ hơn một canh giờ đã ra khỏi dãy Ngưng Bích, bước trên con đường dẫn về thành Mậu Uyên.

Nhưng chưa kịp vào thành đã có người chặn đường.

Kẻ nọ áo hoa lấp lánh, trên y phục đính đầy pha lê, rực rỡ chói lọi dưới ánh mặt trời.

Thẩm Chiên Đàn ngừng chân, người kia cười như không cười, "Lâu ngày không gặp, người bạn tốt bấy nay có khoẻ không?"

Thẩm Chiên Đàn bình tĩnh nhìn lại, trong ánh mắt vô bi vô hỷ, như thể đang nhìn người xa lạ.

Kẻ nọ là Cơ Nhị, Cơ Nhị vỗ vỗ trực quyền trong tay, rào một vòng quanh người y,”Hoài Tô, Chiên Đàn, bạn tốt... Kiêu hùng hoạ hại thế nhân lạm sát người vô tội, anh hùng cứu vớt chúng sinh hy sinh bản thân mình... Thiên hạ vì người mà phải vạ, chúng sinh nhờ người mà được sống lắt lay, còn người... nói cho cùng là Hoài Tô, hay là Chiên Đàn, cũng có thể là cả hai, hoặc có thể chẳng là ai?

Thẩm Chiên Đàn hờ hững đáp,”Liên quan gì đến người?”

Cơ Nhị mỉm cười,”Ta không hiểu... Nếu người là Thẩm Chiên Đàn, vì sao số sách mua chỗ thư viện của ta hết nửa là kinh Phật? Nếu người là Thẩm Chiên Đàn, thánh thượng đương triều vẫn bình an trên ngai vàng, người muốn có thiên hạ, vì sao không động thủ?”

Thẩm Chiên Đàn để lộ vẻ giễu cợt rất nhạt,”Ta muốn làm gì, liên quan gì đến người?” Thoáng khựng lại, rồi mỉm cười, bồi thêm một câu,”Ta muốn làm gì, người làm gì được ta?”

Cơ Nhị cũng nhoẻn cười đáp trả,” Người mua một lượng lớn kinh Phật, lại mua nhiều sách cổ chép kỳ môn dị thuật, theo như ta thấy, người không giống muốn huỷ diệt triều đình đoạt lấy hoàng quyền, mà có vẻ như đang một dạ muốn đối địch với ai đấy, một dạ nghiên cứu phép diệt linh. Thẩm Chiên Đàn, lòng người đã thay đổi.” Y cười mủm mỉm, nhìn Thẩm Chiên Đàn,”Hiện giờ đối với người mà nói, tiêu diệt linh hồn ai đó quan trọng hơn thiên hạ rất nhiều, không phải sao?”

Khoé mắt Thẩm Chiên Đàn lại thoáng nhướng cao,”Ồ?:

“À.” Cơ Nhị lại vừa lắc lư đầu vừa rào tiếp một vòng quang y,”Nếu người một lòng một dạ chỉ muốn giết chết một di linh, ở chỗ ta có một bí pháp.”

Thẩm Chiên Đàn cũng nhoẻn cười,”Lấy ra đây.”

Cơ Nhị cười khen, "Không hổ từng là bạn tốt của ta, thẳng thắn như vậy, không sợ có thể ta che giấu âm mưu khác." Vừa lải nhải vừa từ tay áo móc ra một lá bùa màu vàng kim, "Đây là diệt linh chú do vị đạo trưởng thiên hạ đệ nhất vẽ, đốt lá bùa thành tro rải trên người dị linh, là có thể diệt linh." Y cẩn trọng giao vật nọ cho Thẩm Chiên Đàn, chẳng ngờ Thẩm Chiên Đàn vung năm ngón tay, dùng mũi lửa đốt cháy lá bùa, trở tay rắc tro lên người Cơ Nhị, Cơ Nhị thoáng sững người, Thẩm Chiên Đàn mỉm cười hỏi, "Ồ? Lá bùa hữu dụng như vậy, vì sao người không chết?"

Cơ Nhị khẽ ho khục một tiếng, bình tĩnh như không dùng tay áo phủi tro trên mặt, "Ờ... cũng có thể vị thiên hạ đệ nhất nọ vẽ nhầm..."

Thẩm Chiên Đàn nhếch một nụ cười lạnh lùng, "Cũng thật đáng tiếc." Y ngoảnh mặt bỏ đi, Cơ Nhị đứng im lìm nhìn theo bóng y mỉm cười đắm chiêu qua một lúc sau, y phì cười thành tiếng, "Không mắc bẫy cơ chứ, hầy... Không đáng yêu bằng ngày xưa, không đáng yêu bằng ngày xưa."

Lại qua một hồi sau, Cơ Nhị xoay người lại, tự lẩm bẩm, "Y khẳng khẳng lá bùa không phải là phép diệt linh, lẽ nào vì đã được mở sách cũ nọ mở mang? Nhưng linh hồn Lục Cô Quang nhập vào Huyết Lưu Hà, trở thành thạch linh, Huyết Lưu Hà lại có thể hoá hình, không có dáng dấp cố định, y định diệt Huyết Lưu Hà, sau đó diệt hồn phách của Lục Cô Quang như thế nào?" Ngẫm ngợi mãi không ra đầu mối, y nhàn nhã trở gót quay về thành Mậu Uyển, bất kể thế nào, Thẩm Chiên Đàn nghiên cứu thuật diệt linh, căn cứ theo những điều y thăm dò được, gã này tuy không phải phùng thành tâm thành ý xả thân cứu thế, nhưng sau hoạ kim long, nỗi thèm khát thiên hạ của y đã nhạt đi nhiều.

Trước mặt, giết Lục Cô Quang mới là việc được ưu tiên nhất trong lòng Thẩm Chiên Đàn.

Cơ Nhị thoáng ngửa người, hận... một lòng một dạ mà hận... hận đến mức trong lòng không còn gì khác... cũng là một kiểu ký thác. Y ngược

mặt ung dung nhìn trời, có người có thể nhìn người, trong mắt không còn ai khác, dù là hận, nhưng sao có thể không khiến người ta hâm mộ.

Thẩm Chiên Đàn lại mua thêm không ít sách vở từ thư viện Triều Châu, đựng trong gùi trúc sau lưng, trả tiền. Lúc quay đi, y không về ngay mà thông thả xuất thành, đi về hướng chùa Bích Phi.

Y đi ngang vùng sườn núi biếc xanh nọ, đứng từ xa dõi mắt trông ngôi chùa vàng son lộng lẫy hồi lâu, rồi mới ngoảnh mặt bỏ đi.

Từ đó về sau hoa nở hoa tàn, lại qua mấy tháng, ngày hẹn cuối cùng cũng tới.

Lục Cô Quang đợi ngày này đã lâu, từ khoảnh khắc hoa bạch anh trên đỉnh núi bung nhụy vào ngày hôm qua, nàng đã bắt đầu ngồi ngay cửa đợi, bấy rập năm ngoái đào năm nay mọc đầy cỏ dại, nàng không dọn dẹp, cỏ đâm quá miêng bấy, nở một loài hoa nhỏ màu tím biếc, nom cũng có phần yên vui.

Từ lúc mặt trời lên đến lúc hoàng hôn về, sắc trời từ tối đen đến sáng sủa rồi lại trở tối đen, sao trời mới mọc, nàng kiên nhẫn đợi, sương đọng trên nhánh cây ngọn cỏ, bị nắng đốt bay hơi, về đêm lại ngưng tụ.

Từng ngày một, hoa nở hoa tàn, sinh sinh diệt diệt, đều là như thế.

Nàng lặng lẽ chứng kiến hết thấy, tất cả vốn chưa từng đổi thay, sao mọc lại lặn, sương đọng rồi tan, nàng không sửa đổi bất cứ thứ gì, nhưng hôm nay cuối cùng đã khác hôm qua, vì Thẩm Chiên Đàn sắp ghé.

Nàng biết y nhất định sẽ tới.

Dù đêm sắp tàn.

Hoa bạch anh nở hôm qua khê khàng rớt cánh, tiếng gió khác thường phất qua trong đêm tối. Nàng khê mỉm cười, ngược lên, trông thấy Thẩm Chiên Đàn áo xanh phất phơ, đứng trước mặt nàng.

Lần này là y tự lên, không hề có hươu sao và sơn dương giúp sức.

Xem ra khinh công nội lực đều có tiến bộ vượt bậc, nàng nhìn y, cất giọng nhẹ nhàng, "Ta đợi người lâu lắm rồi."

Thẩm Chiên Đàn nhìn nàng đăm đăm, bóng y như ảo như mộng, như thần như tiên trong đêm trăng, chỉ nghe y khê cất tiếng gọi, "Cô Quang."

Nàng đáp lại lạnh lùng, "Cho người sống thêm một năm, lại bày ra âm mưu quỷ kế nào nữa?" Cô Quang? Chỉ lúc y mở miệng lừa người mới gọi tên nàng, mới vờ vịt ôn nhu, trước đây như vậy, bây giờ vẫn như vậy.

Đáy mắt Thẩm Chiên Đàn chan chứa dịu dàng, "Cả năm nay ta đã suy nghĩ kỹ, năm xưa ta đâm cô hai nhát kiếm, là do ta suy xét không chu đáo, làm tổn thương cô sâu sắc." Y dẫn tới một bước, giọng càng dịu dàng, "Cô Quang, ta không hận cô chém ta rớt xuống từ lưng chừng trời, ta không hận cô huỷ diệt lực toàn thân, nhwung ta mong cô hiểu... Năm đó ta tổn thương cô, là vì ta thần trí hồ đồ, bị người ta lừa gạt lợi dụng, nếu là bây giờ, tuyệt đối sẽ không..."

"Nếu là bây giờ, khi người móc tim ta ra, sẽ lập tức nuốt ngay, kéo quý khí trên người ta tiết hết ra ngoài, vô cùng lãng phí." Nàng lạnh lùng ngắt lời y, "Đừng bày ra bộ mặt đó nữa, ta thật lấy làm lạ, sau một năm, người vẫn còn mặt mũi tới tìm ta kêu oan, khí thể giết người hại người của người đi đâu rồi?" Nàng từ từ đứng dậy, Huyết Lưu Hà hoá kiếm phóng ra, "Nhiều lời vô ích, ta sẽ không tin người, nếu muốn động thủ, tuốt kiếm ra đây."

Thẩm Chiên Đàn dịu giọng, "Cô Quang."

Nàng như bỏ ngoài tai, "Tuốt kiếm."

Thẩm Chiên Đàn khẽ thở dài, "Cô Quang, ta nợ cô hai nhát kiếm, lưng chừng trời hôm ấy trả cô một nhát, còn thiếu một nhát," Y vạch vạt áo trước ngực, nhìn nàng trinh trọng vô cùng, bình tĩnh nói, "Một kiếm trả một kiếm, từ nay ta không hận cô, cô cũng chớ hận ta nữa, có được không?"

Nàng thoáng sững sờ, thật lạ lùng, sau một năm, sao y lại biến thành thế này? Lẽ nào đã thực sự đại triệt đại ngộ? Lồng ngực Thẩm Chiên Đàn da dẻ mịn màng, tuyệt không giấu giếm nhuyến giáp hộ thân, một nhát đâm xuống, nhất định máu vung ba thước. Nàng thoáng khựng lại, chưa hiểu ra y định bày âm mưu quỷ kế gì, Huyết Lưu Hà trong tay đâm tới không hề nghĩ ngợi, xọc thẳng vào ngực Thẩm Chiên Đàn.

Lẽ nào vì người đoán chắc ta không dám cho người một kiếm?

Người đã phơi ngực, ta không hạ thủ, há có phải ngu dại? Nàng lạnh lùng nghĩ, chỉ thấy một kiếm đâm xuống, máu bay tung toé nửa khoảng trời, lưỡi kiếm thực sự đâm xuyên lồng ngực Thẩm Chiên Đàn, bấy giờ nàng lại đâm ra sững sờ. Rồi ngay tiếp sau chỉ thấy quanh núi ánh vàng lấp loé, có khí tức pháp trận xọc lên thấu trời, Thẩm Chiên Đàn ôm ngực bật lùi về phía sau, ngửa mặt ha hả cười. Máu y bắn đầy người Lục Cô Quang, ánh vàng của pháp trận chiếu trên người nàng, thấm vào dòng máu, bỗng nhiên, nàng nghe người mình nặng trĩu, duwois ánh trắng, bóng nàng trở nên dày đặc và rõ ràng! Nàng kinh hãi nhìn Thẩm Chiên Đàn, máu trước ngực y hẳn còn đang chảy, nhưng vẫn cười đến là điên cuồng và đặc ý, y trở nàng cười ha hả, "Lục Cô Quang! Chẳng qua cô ý mình là thân thể hồn phách nên bất tử, nay ta biến cô thành thân sống, xem cô phải che giấu tung tích, trường sinh bất tử bằng cách nào! Ta muốn cô phải chịu đựng nỗi giày vò như ta, cho cô biết thế nào là đói khát! Để cô hay vết thương đổ máu đau đớn đến nhường nào! Ha ha ha ha... Trận Huyết Cương này thế nào? Thế nào?" Y nhìn nàng hần học, "Cô vốn là huyết quý của ta! Dùng máu ta biến cô thành cương thi, thiên kinh địa nghĩa, hợp tình hợp lý!"

Trận Huyết Cường? Nàng kinh ngạc đứng chết trân, cả ngày trời không thấy bóng dáng Thẩm Chiên Đan, hoá ra là bạn vẽ pháp trận khổng lồ bao quanh ngọn núi, then quá hoá giận, nàng cười nhạt,”Sao người có thể đoán chắc một nhát kiếm của ta không giết nổi người?” Nếu nàng hạ thủ nặng hơn một chút, khoét hẳn tim y ta, sẽ không đến lượt y ở đây tiểu nhân đắc chí dương oai điều vô.

Thẩm Chiên Đan thoáng giấu bớt vẻ điên cuồng, bình tĩnh lại, cười như không cười,”Hôm nay ta biến cô thành hoạt thi, chỉ cần cô không còn là linh thể, đến khi vết thương ta lành lặn, ta có thể giết cô bất cứ lúc nào.” Y ôm ngực lão đảo lần xuống núi. Lục Cô Quang giận dữ giờ kiếm đuổi theo, vừa bắt kịp Thẩm Chiên Đan, lồng ngực bỗng đau nhói, sắc mặt không khỏi tái nhợt.

Thẩm Chiên Đan lùi ngược từng bước, phòng ngừa Lục Cô Quang thành linh ra tay giết người, thấy sắc mặt nàng tái nhợt, đột ngột phá lên cười điên cuồng,”Ha ha ha ha... Ha ha ha ha... Lục Cô Quang!” Y trở nàng, trở ngược nàng, hăn học,”Thấy đau rồi có phải không? Ha ha ha ha... Chỉ khi thân thể cô là máu thịt mới biết đau... Ta để lại nửa đoạn kim châm trong Huyết Lưu Hà, không phải cô hận ta sao? Chỉ cần cô hận ta, nghĩ đến ta, mũi châm ấy sẽ đâm vào kim cô, khiến cô đau đến mức không muốn sống!” Y nói nhẹ bỗng,”Ta với cô phụ thêm một hồi, cô nói xem sao cô có thể chỉ đau lòng khi nhắc đến Nhậm Hoài Tô... Còn với ta thì sao? Cô cứ mong ngóng y, đau lòng rằng y không phải là ta, ta đứng ngay đây, cô thậm chí không thèm liếc mắt, cho nên ta cắm nửa mũi kim châm vào tim cô, giờ thì công bằng rồi.” Y vỗ tay,”Giờ cô nghĩ đến y tim sẽ đau, nghĩ đến ta tim cũng đau, cô nói xem phương pháp này có diệu hay không?”

Nàng ôm lồng ngực, vừa khiếp sợ vừa giận dữ, dù nàng có bao nhiêu giả thiết, cũng không thể nào nghĩ ra Thẩm Chiên Đan sẽ trả thù bằng cách này, nhìn y ngênh ngang bỏ đi, nàng đứng chôn chân tại chỗ, thực sự không nghĩ ra câu nào để đáp trả.

Trong một khoảnh khắc, nàng gần như muốn nói... Nàng không phải lúc nào cũng nghĩ đến Nhậm Hoài Tô, không phải lúc nào cũng đau lòng vì y, dù nàng thực sự đau lòng, nhưng... Nhưng không phải như vậy.

“Việc hôm nay đã xong, cô nương, xin đợi năm sau... ngày này năm sau, ta nhất định sẽ tới.”

Dưới vách núi có tiếng người tao nhã mà phóng túng đi xa dần.

Cơ thể nàng biến thành xác thịt, Thẩm Chiên Đàn nói nàng là thân sống, nhưng nàng không thấy mình khác người sống là bao. Nàng có bóng dưới ánh mặt trời, biết đói biết lạnh như con người, có thể chung sống với người thường, có lẽ sự khác biệt duy nhất là, máu nàng lạnh.

Nàng không có hơi ấm, luôn lạnh giá tựa băng. Nàng không biết mình liệu có sinh lão bệnh tử như người thường hay không, thăng hoặc nàng ngơ ngẩn nghĩ... dù nàng có thể chết đi, thì sau khi chết đi nàng lưu lại được gì cho nhân thế? Trong thân thể nàng, ngoài máu của Thẩm Chiên Đàn, gần như chẳng còn gì là thực, nàng thậm chí không có cả một cái xương tàn để mà bỏ lại.

Nàng không phải hồng nhan, cũng chẳng có xương tàn, cả cuộc đời lang bạc kỳ hồ, không biết sống vì cái gì, chết vì điều chi, chẳng mấy chuyện hoan hỉ, cũng không biết buồn sầu, sống hết kiếp này, mong chỉ một kiếp này, nếu có kiếp sau, đừng làm người là hơn.

Nàng bắt đầu ghé thôn Bích Tâm mua đồ ăn, nàng là thân sống, như vẫn ăn thịt, dù rằng bất cứ loại thịt nào vào miệng nàng cũng không mùi không vị.

Thẩm Chiên Đàn vẫn ở lại trong thôn dạy học, áo mũ chỉnh tề, văn vẻ phong lưu, y không dọn đi. Nàng biết sau nhát kiếm ấy y quang minh chính đại nằm liệt trong nhà hơn một tháng trời, nói rằng leo núi bị ngã. Suốt một tháng ấy không chỉ con gái trong thôn Bích Tâm tranh nhau chăm sóc, đến

các cô nương ở làng trên xóm dưới, ở bên kia ngọn núi cũng giành nhau tới thăm. Nàng nghe những câu chuyện họ kháo nhau, nghe những lời đồn đãi, chỉ cảm thấy buồn cười, phải, y tuần tú đa tài, phong lưu văn nhã, vậy thì đã sao? Thì đáng để buông lời thề hẹn ư?

Y chẳng qua là một con yêu quái.

Hơn một tháng sau, Thẩm Chiên Đàn bò ra khỏi giường bệnh, lên lớp trở lại. Nàng hay ghé mua thịt, đôi khi họ đi lướt qua nhau giữa chợ, y vẫn có thể tươi cười chào hỏi nàng, cứ như bè bạn. Không lần nào nàng thèm nhìn y dù chỉ một liếc mắt, chỉ hờ hững bước đi, thẳng hoặc ngoảnh lại, có thể thấy y vẫn đứng nguyên chỗ cũ, nhìn nàng tủm tỉm cười.

Những âm mưu quỷ kế, những thủ đoạn hại người, lừa gạt người, đối với y mà nói, đã sớm trở thành thâm căn cố đế trong bản chất y, cho nên y mới có thể thản nhiên cười với nàng như thế? Ban đầu nàng cũng ngạc nhiên, không hiểu nổi vì sao y luôn miệng nói hận, mà vẫn cười đến là thờ ơ, không thể hiểu nổi vì sao y lại nhẫn nại với một kẻ thù với một kẻ thù y trăm phương ngàn kế tìm cách trừ khử như vậy. Năm sau... Y nói ngày này năm sau... Nếu chưa đến ngày này năm sau, y sẽ cười với nàng mãi, cười cho đến lúc y nghiên cứu được chiêu số mới đẩy nàng vào chỗ chết mới thôi.

Yêu quái quả nhiên là yêu quái.

Nàng bắt đầu quen dần, có một hôm chạm mặt nhau trước cổng trường tư thực của Thẩm Chiên Đàn, y công hai đứa trẻ, nàng xách con gà nướng, họ gần như va phải nhau, bỗng nhiên nàng nhìn y nở một nụ cười tươi rói, chỉ thấy y thoảng ngây người, nụ cười mím chuẩn bị sẵn không kịp dùng. Nàng trông thấy trong mắt y nháng lên một tia nhìn ngạc nhiên không che giấu nổi, trong lòng âm thầm đặc ý, bèn mím cười đi thẳng, về lại đình Vong Tịch.

Suốt mấy ngày hôm sau, tâm trạng nàng rất tốt.

Lại qua mấy ngày, ngọn Vong Tịch đổ trận tuyết to, trên đỉnh núi tuyết đọng dày cả thước, trắng xoá và sạch tinh. Nàng nhất thời nổi hứng, bèn viết tấm thiệp mời, mời bọn trẻ trong trường chuyển đến Thăm Chiên Đàn, rồi đào một cái bẫy thật to ngay đỉnh.

Nàng mời y đến ngắm tuyết, uống rượu.

Nàng không giả thiết rằng y liệu có đến hay không, chẳng qua làm thế nàng thấy vui, đã rất lâu nàng chưa từng thấy vui.

Những khi nghĩ đến Thăm Chiên Đàn, tim nàng đều đau nhói, nhưng vì hận không sâu, hoặc không đủ xúc động, nên cũng không quá đau.

Y đến vào lúc hoàng hôn.

Không chỉ đến, còn mang theo một bầu rượu, một con gà và một cân thịt bò.

Nàng tươi cười nhìn y, tuyết tàn trên nhánh cây tản mát bay trong gió, rớt lả tả trên vạt áo đen tuyền nàng mặc, lại chẳng tan, lấm tẩm như những bông mai trong tranh vẽ.

Y vừa lên đã đập phải bẫy, chỉ nghe răng rắc, tuyết trắng và cành cây tung toé, rượu thịt cũng rơi xuống cùng, kinh động phải đám tuyết đọng bên bẫy, tuyết đổ xuống chôn vùi miệng hố, bụi tuyết bốc mịt mù. Nàng vỗ bàn cười thích chí, chỉ thấy Thăm Chiên Đàn bò ra từ miệng hố đầy những tuyết vụn và cành khô, tấm áo xanh lấm đầy vết rượu và dầu mỡ, tóc tai rối bời, nhưng thần thái vẫn ung dung.

Y khoan thai bước sang ngồi xuống băng ghế đá đối diện Lục Cô Quang, cười nói, "Thật chẳng ngờ... Thật chẳng ngờ cô cũng biết đào bẫy."

Nàng liếc nhìn y từ trên xuống dưới, tay cầm ly rượu, tự châm tự ẩm, không mở miệng mời y,” Ta cũng không ngờ người sẽ thực sự rơi xuống.” Nàng uống một chén, nói về tiệc nuôi,” Đáng nhẽ ta nên đặt núi đao vạc đầu trong đây, cho người chết chẳng yên thân mới được, đáng tiếc, đáng tiếc.”

Ánh mắt y lấp lánh, như thể chứa chan âu yếm,”Cô chưa từng nghĩ ta thực sự sẽ đến?” Nàng nhìn y chăm chú,”Ta với người là kẻ thù, kẻ thù không đội trời chung, người không sợ bấy rập?”

Y nhìn cái bấy sơ sài, khẽ nhếch môi cười,”Có người mời ta thưởng tuyết uống rượu, há lại phụ lòng không đến?” Dưới màu tuyết, y dung nhan đoan chính, dầu chu sa giữa trán thẩm tươi, ánh mắt đó cũng chừng như chân thực,”Từ bé đến nay, chưa từng có ai mời ta thưởng tuyết uống rượu. Thưởng tuyết uống rượu, ngâm thơ đối từ, rồi gảy đàn chơi cờ, là một trong những tâm nguyện thời niên thiếu của ta. Đáng tiếc...” Y khựng lại, không nói tiếp.

“Đáng tiếc... Người chưa từng tìm được một người bằng lòng mời người uống rượu, chơi cờ.” Nàng sa sầm nét mặt, lạnh lùng đón lời,”Vật hợp theo loài, người tầm người mã tầm mã, giống yêu nghiệt ích kỷ tàn nhẫn gian xảo ác độc như người, bản tính tàn ác đê hèn, nào có ai thực sự coi người là bạn, nếu có kẻ coi người là bạn, vậy đó chính là bất hạnh to lớn của người đó.”

Y mỉm cười, như không để bụng, gật đầu thừa nhận,”Phải... Cho nên về sau ta từ bỏ, không mong ngóng cũng không đợi chờ nữa.” Thoáng ngập ngừng, rồi lại tiếp lời,”Giống yêu nghiệt ích kỷ tàn nhẫn gian xảo ác độc như ta, cũng chỉ có loài thầy sống nửa người nửa quỷ không phải người chẳng ra quỷ như người mới mời ta uống rượu, nào có thể không tới?”

Nàng giận dữ ra mặt, câu nói ấy chọc đúng chỗ nàng căm ghét nhất, thái độ Thẩm Chiên Đàn khi nói lại rõ là nghiêm túc, thậm chí còn buông một

tiếng thở dài,”Đồng loại... Nhậm Hoài Tô hỏi cô có bằng lòng theo y đồ sát thiên hạ, vì cô là đồng loại, cho nên cô quan trọng, ngoài đồng loại không ai đứng về phía y, dù có cải trang làm người bình thường, cũng sẽ có ngày bị người vạch trần... Y rất mạnh, nhưng không thể mạnh vĩnh viễn...” Y nhấn mạnh hai chữ “vĩnh viễn”, rồi khẽ nói tiếp,”Vĩnh viễn... một thân một mình.” Thấm Chiên Đàn khẽ lắc đầu,”Nỗi cô đơn sẽ khiến con người phát điên.”

Nàng ngắm soi y từ trên xuống dưới với vẻ đề phòng, ngấm ngấm hồi lâu rồi hỏi,”Vì sao người phải hại y?”

Thấm Chiên Đàn nhướn mày, cười mồm mỉm,”Cô hỏi lần nào?”

Gã nọ hại Nhậm Hoài Tô quá nhiều lần, chỉ sợ y cũng không đếm nổi. Sát khí trong mắt nàng dần dày đặc, lạnh lùng đáp,”Lần đầu tiên.”

Y ung dung bình thản ngồi yên ắng, thần sắc phẳng lặng,”Ồ?”

“Y với người không oán không thù, thậm chí chưa từng quen biết.” Nàng quan sát y tỉ mỉ,”Vì sao người phải hại y? Người hại y một đời, hại y sống không bằng chết, người được lợi lộc gì?”

“Bởi vì...” Y khẽ giọng,” Ta muốn làm người tốt.”

Nàng ngơ ngác, đứng lên nhìn chòng chọc Thấm Chiên Đàn.

Chỉ nghe y từ tốn tiếp lời,”Ta với y không oán không thù, nhưng lâu ngày nghe đại danh Nhậm tướng quân, uy chấn thiên hạ, không ai không phục. Lúc đó ta nghĩ... phải làm thế nào để cứu thế...” Y liếc nhìn Lục Cô Quang, để lộ nụ cười giễu nhại,”Bấy giờ ta thực lòng muốn ngăn cơn sóng dữ, giải trừ diêm trời, cứu vớt thế nhân.”

Nàng cau mày,”Ta không tin.”

Y cười, nhìn rượu trong tay nàng,”Phải, cô không tin, sau này nghĩ lại... đến ta cũng không tin.” Y thong thả nói,”Ta và Nhậm Hoài Tô truyền máu, chia sẻ thánh khí, phá diệt diêm trời, trên đời không ai biết chuyện. Y vẫn thúc giục ngựa rong ruổi khắp thiên hạ, chiến công hiển hách, dần dà ta nghĩ, kỳ thực những điều Nhậm tướng quân làm được, ta cũng làm được.” Y cười rất nhẹ,”Ra trận giết địch có gì khó khăn? Ngày cả dời núi lấp biển, biến lá thành rừng cũng rất dễ dàng, ta là phệ yêu giả, giết người lấy mạng chẳng qua chỉ trong chớp mắt, Nhậm Hoài Tô có gì ghê gớm? Vì sao mình y hưởng thụ đại danh?” Y nghiêng từng chữ một.”Dù muốn ta giết chết hoàng thượng, soán lấy ngôi vua, cũng chẳng khó gì.”

Nàng hững hờ hỏi lại,”Ồ? Vậy vì sao không phải là người giết hoàng thượng, mà lại bị hoàng thượng ném xuống vực sâu?”

Y nhìn nàng vẻ lạ lùng, một hồi lâu mới đáp,”Ta thuở ấy nào có dễ dàng quyết định chuyện giết vua, cho nên ta mới hại Nhậm Hoài Tô, ta nghĩ với lòng trung nghĩa của Nhậm Hoài Tô, nếu ép y rút cuộc phản bội hai từ ‘trung nghĩa’, vậy thì ta giết vua đoạt vị, thậm chí quân lâm thiên hạ cũng là chuyện hợp lẽ, không phải lao tâm khổ tứ.”

Y nói đến là đơn giản, nàng lại ngây cả người, thế có nghĩa là sao? Nghĩa là đến phường trung nghĩa như Nhậm Hoài Tô cũng có ngày phản bội hoàng đế, vậy Thẩm Chiên Đàn giết vua đoạt quyền cũng chẳng là gì, trên đời này ai cũng có khi ôm lòng phản trắc, không cần suy xét lý do? Nếu Nhậm Hoài Tô trước sau không phản, y sẽ tin rằng trên đời này thực sự tồn tại trung nghĩa, y sẽ không phản quốc giết vua? Đây là... đây là thứ lý sự cùn gí gì?Thật ngây thơ đến đáng ghét, ngu muội đến nực cười! Kiểm trong tay nàng thành linh phóng ra, chĩa thẳng vào yết hầu của Thẩm Chiên Đàn, cao giọng quát,”Người nói chính là thứ lý do vô tri hoang đường này, người mới khiến y sống không bằng chết, chỉ để ép y phản bội?”

Y mỉm cười,”Phải...” Y lại dụ giọng,”Đáng tiếc Nhậm tướng quân tính tình cương liệt, thà chết không theo, dù bị luyện thành thi mị, lại chỉ hận mà

không phản, ta hối lắm, ngờ trên đời thực sự có hai từ ‘ trung nghĩa’, bèn tha mạng cho hoàng thượng. Ai ngờ hoàng thượng lại cắn ngược, thừa lúc ta bày trận bắt ta về, ném xuống khe Vạn Cổ. Về sau...” Y thong dong tiếp lời,”Mấy chục năm sau, khi ta dần tỉnh ra từ hỗn độn, mới biết Nhậm Hoài Tô không chỉ phản quốc, thậm chí còn phản cả thiên hạ, phản cả thế nhân... Bấy rập mưu mô của ta không ép nổi y, nhưng sáu mươi năm cô độc đã đốt ‘tướng quân che mặt’ thành một nắm tro tàn, một vốc đất, vĩnh viễn không giữ được dáng hình ngày xưa nữa.” Y lại cười, nhìn Lục Cô Quang,”Nay cô đã hiểu khi y luôn miệng gọi cô là ‘đồng loại’, tức là thèm khát cô đi theo y đến mức nào chưa? Ta đoán y cũng không muốn điên, không muốn hận, nhưng không thể không hận.” Giọng y như gió thoảng,”Ngọn lửa hận thù ấy bốc lên từ tận đáy lòng, nếu không thể huỷ diệt thứ gì đó, đạt được thứ gì đó... thì không thể dập tắt.”

Nàng cau mày, như hiểu như không,”Người tốt cuộc muốn y phản bội tất thủy, để người được yên lòng yên dạ, hay mong y kiến cố vững vàng, vĩnh viễn không thay đổi?”

Y trầm mặc.

“Thẩm Chiên Đàn.” Nàng chăm chú nhìn y,”Y chưa từng phản bội hai từ trung nghĩa, y bỏ vua mà đi, vì vị vua của y không đáng để trung nghĩa, đó không phải là phản bội. Y không nỡ vứt bỏ thế nhân, chỉ là vì y hận quá... Đó là tội của người, không phải tội của Nhậm Hoài Tô.” Nàng gằn từng chữ một,”Đến khoảnh khắc sau cũng y vẫn không nỡ đốt trụi cả thành, bèn xả thân cứu vãn, tội y gánh trên lưng luôn là của người, nghiệt y tạo thành luôn là của người.”

Thẩm Chiên Đàn thành linh đập bàn bật dậy, giận dữ quát,”Nếu y không xả thân, ta cũng có thể giết rồng, điều y có thể làm lẽ nào ta không thể? Y... y luôn là người tốt, còn ta... ta...”

Lục Cô Quang nhìn y lạnh giá, "Người luôn là kẻ bụng dạ khó lường, ai cũng biết vậy."

Mặt y xanh tím, chậm chạp ngồi xuống, đến cùng bỗng nhiên bật cười, "Cũng phải."

Y hít một hơi dài, lại chậm rãi thở ra, "Những chuyện thời quá vãng, nhắc nhiều cũng vô ích. Điều ta muốn nói... Điều ta muốn nói là... Kẻ cô độc nếu có đồng bọn, có lẽ sẽ không dễ dàng phát điên. Nhậm Hoài Tô mời cô đồng hành, cô không đáp ứng, vậy nếu ta..." Y khựng lại, nhìn nàng, một hồi lâu sau mới tiếp, "Nếu ta không giết cô, cô có bằng lòng..."

Nàng bật cười, "Người không giết ta? Cho ta một cái ơn trời bể?" Lưỡi kiếm trong tay lại đột ngột chĩa thẳng vào cổ họng Thẩm Chiên Đan, "Bầu bạn với người? Nực cười! Những Trương cô nương Lý cô nương dưới núi nào có ai không cam lòng bầu bạn với người? Hà tất phải đến cầu ta? Bày đủ âm mưu quỷ kế, ta không thèm nhọc óc với người!" Kiếm quang như chớp, Thẩm Chiên Đan lách người né tránh, vừa né vừa nói, "Lẽ nào cô không cô đơn tĩnh mịch?"

"Ta chẳng thà quay quần cùng cô hồn dã quỷ còn hơn bầu bạn với người, ta chỉ biết giết người." Nàng vung ba kiếm ép Thẩm Chiên Đan lùi ba bước, luận võ công tất nhiên Thẩm Chiên Đan đánh không lại nàng, chỉ biết vội vã giật lùi né tránh, bỗng nhiên bành một tiếng, y mất tầm trong chớp mắt, chỉ còn bụi tuyết tung bay. Lục Cô Quang thoáng sửng người, chỉ thấy một người nhếch nhác bò lên từ hố bẫy, người ngòm lấm đầy bùn và tuyết, cơn giận ngút trời của nàng bỗng hoá thành cơn cười, mũi kiếm chạm yết hầu y, kiếm không được phì cười, chẳng ngờ không muốn xuống tay, ngập ngừng đôi lát, thu kiếm trở về, "Cái hẹn một năm chưa tới, đến ngày hôm ấy ta giết người sau."

Thẩm Chiên Đan chùi bùn tuyết trên mặt, lại trưng ra nụ cười tề chỉnh, "Nếu cô ngại một năm quá dài, chi bằng đổi thành tháng sau?"

Nàng ngồi lại bên ghế, nhấp một ngụm rượu, "Tháng sau thì tháng sau." Rồi thở ra một luồng hơi men, nhìn quanh thấy màu tuyết bốn bề trắng xoá, từng tảng đá xám đều đóng một lớp băng rất mỏng, trong veo và óng chuốt.

Thẩm Chiên Đàn phúi tay áo, chậm rãi móc ra một cân thịt bò bên trong, y ngã vào bầy hai lần, chẳng ngờ vẫn giữ được cân thịt. Ánh mắt Lục Cô Quang loé sáng, giật lấy ăn luôn, y mỉm cười ngắm nàng ăn, nom cứ như chí hữu.

Tuyết nhje buông rơi lả tả.

Y chỉ yên ắng mỉm cười.

Nàng vừa uống rượu vừa hỏi trường y rốt cuộc có bao nhiêu học trò, y từng bế bồng mấy đứa, tính hại chết mấy đứa... Hỏi gì y đáp nấy, mãi đến lúc nàng ngà ngà say, úp mặt trên bàn ngủ thiếp đi.

Y đợi nàng ngủ rồi mới đưa tay sang, áp lên cần cổ nàng.

Cổ nàng gầy nhỏ, chỉ cần hơi dùng sức là có thể bẻ gãy.

Ngón tay y lưu luyến trên cổ nàng hồi lâu, rốt cuộc thở dài, rụt trở về.

Trong cân thịt bò có lời nguyền khiến người ta say ngất, vốn là y...

Vốn là y... chỉ nói dối vài câu...

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Xuân Phong Độ Lộ Nhân (1)

Typo: Tử Sắc Y

Cái hện một tháng tới rất nhanh.

Lục Cô Quang ngồi lau kiếm trên đỉnh Vong Tịch, thanh kiếm ấy do nàng dùng băng thạch đỉnh Vong Tịch rèn thành, kiểu dáng đơn giản, nhưng vô cùng sắc bén, là một lợi khí thích hợp để giết người.

Nàng tốn mười tám ngày đúc giữa một khối băng thạch màu xanh thành hình, lại tốn thêm năm ngày nữa để mài giữa cạnh thạch kiếm thành lưỡi sắc, mỏng dính và trong suốt.

Huyết Lưu Hà vốn có thể hoá hình thành kiếm, nhưng sau khi Thẩm Chiên Đan thi pháp trên người nàng, biến nàng thành thân sống, Huyết Lưu Hà cũng mất khả năng biến hoá, bằng không thể xác nàng sẽ tan rã.

Đang lau kiếm, nàng nghe thấy âm thanh như có vật gì đó rơi xuống từ nhánh cây, trở tay áo xua đi, trông lại thì ra một vật mai tàn trắng xoá. Không biết tự bao giờ, mai đã nở, xuân sắp về.

Thời gian... chừng như không hề dài lâu như tưởng tượng, chừng như chỉ một chớp mắt mà thôi đã hết năm, một năm mới lại sắp khởi đầu.

Thời gian này dưới núi mọi người hẳn đang hân hoan chuẩn bị đón tết, trong một khoảnh khắc nàng chột ngừng tay, rồi tiếp tục lau, sắp tết, nhưng có liên quan gì nàng đâu...

Những điều nàng có thể làm cũng chỉ là giết Thẩm Chiên Đàn mà thôi.

Không can hệ gì đến hân hoan náo nhiệt.

Gió núi hiền hoà, cánh mai chấp chới.

Mai nở khi nào, rụng khi nào, nàng hoàn toàn không hay biết.

Mai như tàn tuyết sương nhuộm tóc, tàn tuyết tựa mai chấm mấy hàng, dù tuyết hay mai cũng chỉ là một màu trắng xoá, phân rõ tuyết mai có được gì?

Dưới núi vọng lên tiếng gõ khê khàng, nàng giật mình, nhưng câu “Ai đấy?” không bật ra khỏi miệng, vì trực giác cho nàng biết, là y đã đến.

Thẩm Chiên Đàn tính tình độc ác nham hiểm, nhưng xưa nay vốn người hễ nói ắt làm, một kiểu nhất ngôn cửu đỉnh đến dị kỳ.

Chỉ thấy tảng đá đằng xa chập chờn động tĩnh, một kẻ búng người nhảy lên trên, nàng không thể không thừa nhận gần đây võ công Thẩm Chiên Đàn tiến bộ rất nhanh, cứ thế này, chỉ dăm ba năm nữa nàng sẽ không còn là đối thủ của y, nếu muốn giết người, nàng cần phải nắm chắc thời cơ, dốc hết sức mình.

Bóng đỏ chớp nhoáng, chỉ sau mấy đường nhảy lên đáp xuống đã dừng chân ngay trước mặt nàng, Lục Cô Quang thoáng sững người, hôm nay toàn thân y vận đồ đỏ thắm.

Sắc đỏ diễm lệ càng almf nổi bật vết chu sa giữa hai đầu may, dung mạo đoan chính như ngọc, tư phái phiêu dật tựa tiên. Lục Cô Quang cau mày quan sát y từ đầu xuống chân, lại âm mưu quỷ kế gì nữa đây? Môi khê mấp máy, nàng cợt, “Thành thân rồi?”

Thẩm Chiên Đàn chỉ cười không đáp, y xách theo một cái làn trúc, Lục Cô Quang tay cầm thạch kiếm, giọng hững hờ, "Ta không muốn xem thứ bên trong, động thủ ngay đi!" Cũng chẳng chờa sơ hở cho y chen lời đáp trả, nàng lập tức vung kiếm đâm tới.

Thẩm Chiên Đàn bung người lui lại, cho tay vào làn trúc hốt một nắm gì đó hất về phía nàng.

Nàng nghĩ là độc, trường kiếm múa nhanh thành một luồng sáng loá, tung người lùi về sau.

Chỉ thấy tan tác giữa lưng chừng trời, ngoài mai rặng, là tả những vụn giấy thắm đỏ.

Lục Cô Quang thoáng sững người ngơ ngác, nhìn Thẩm Chiên Đàn. Chỉ thấy y lại cho tay vào làn hốt thêm một nắm nữa, mỉm cười hươ hươ về phía nàng, đó là một xấp màu đỏ rực, "Cái gì đây?"

Thẩm Chiên Đàn đặt làn trúc xuống đất, xòe ra xấp giấy, một lồng đèn đỏ bằng giấy cắt, mềm rũ, tươi tắn, rất đáng yêu. Lục Cô Quang ngạc nhiên trở về phía y, "Giấy cắt?"

Thẩm Chiên Đàn gật đầu, cho tay vào làn lấy ra một xâu giấy cắt đỏ thắm khác có hình cá chép, ngoài ra còn đầy đủ cả giấy dán cửa sổ, câu đối, hình chữ Phúc Lộc Thọ Hỉ, cái nào cũng có màu đỏ rực, tràn đầy hi khí.

Nàng trấn tĩnh lại, bất thần nổi nóng, "Người đem những thứ này lên làm gì? Tuốt kiếm ra đây!"

"Cô Quang." Y lại bắt đầu dùng giọng dịu dàng, ánh nhìn âu yếm, cứ như thể trong lòng y là cả một tấm tình sâu nặng, "Ta thấy dưới núi nhà nào cũng giăng đèn kết hoa, nghĩ cô cũng như ta, chưa từng được nếm trải những niềm vui đó, chi bằng trước khi ra tay, cô với ta học những hộ gia đình thường dân dưới núi, cùng nhau hưởng thụ lạc thú Tết nhất, thế nào?"

Y lại cho tay vào làn lõi ra một xâu ớt đỏ, mấy món rau dưa, một bầu rượu, cuối cùng thậm chí còn có cả một dây pháo tếp.

Lục Cô Quang há hốc miệng kinh ngạc, những vật nọ nàng thấy đã nhiều, nhưng chưa từng được chính tay sờ nắm, Thấm Chiên Đàn nhìn nàng bằng một cái nhìn vô cùng chân thành, vô cùng trịnh trọng, như thể hết lòng mong mỏi nàng đồng ý, nàng đâm ra càng bức bối, vung thạch kiếm chém thẳng cái làn. Thấm Chiên Đàn không chặn kiếm, chỉ nghe soạt một tiếng, cái làn rách toác, phân nửa chỗ giấy cắt trên mặt đất bị kiếm khí quét phải, bay lả tả khắp trời.

Những đốm đỏ rực bời bời trong cơn gió, mảnh đất phủ đầy tuyết trắng quen thuộc dường như cũng ửng hồng sức sống. Thấm Chiên Đàn tay nhón một chữ phúc bằng giấy cắt cười mủm mĩm, "Cô Quang, ta dán nó lên cửa nhà cô có được không?"

Nét mặt nàng tràn đầy giận dữ, nhưng dáng vẻ chấp tay đứng thành thoi như không, tùm tùm cười nói cũng người nọ lại khiến người ta khó lòng vung kiếm xuống tay, thoáng khựng lại, nàng lạnh lùng, "Muốn dán thì cứ dán, dán xong, người cũng nên dẹp trò hề ấy đi, nghiêm túc đến đây chịu chết."

Chẳng ngờ y bước sang thật, dán chữ Phúc ngược trên cánh cửa tự làm nhà nàng, con chữ đỏ thắm rõ ràng trên cánh cửa gỗ xác xơ và u tối, nom cũng thắm hơi người, Lục Cô Quang ngăm ngía chốc lát, đâm ra lại chẳng ghét bỏ như nàng từng tưởng tượng. Lại thấy Thấm Chiên Đàn mủm mĩm nhìn con chữ, chừng như rất hài lòng, rồi tiếp tục dán lên cửa sổ giấy cắt hình con giáp, sau đó đem một xâu ớt may mắn còn lành lặn treo lên góc tường.

Nàng kiên nhẫn đợi y hành xác xong xuôi, lại nén không được một nụ cười nhạt, "Thích dán giấy dưới này sao không dán dưới núi?"

Thẩm Chiên Đàn lùi về mấy bước, ngắm nghía mấy hình giấy cắt mình vừa dán xong, dịu giọng, "Ở dưới núi, hàng xóm láng giềng lân cận, nhà ai dán được ta đều dán cả rồi."

Nàng sa sầm nét mặt, câu trả lời nọ càng khiến nàng bực mình, "Người không còn chỗ nào để dán nữa mới đến chỗ ta vẽ chuyện?"

Thẩm Chiên Đàn vẫn thản nhiên như không, tiếp tục nói bằng giọng dịu dàng, "Đương nhiên không phải," y ngoảnh lại, nhìn nàng bằng đôi mắt tràn đầy chân thành, đôi mắt ấy chừng như thực sự chứa đựng vô vàn âu yếm, "Để ăn tể ở đây, mới tìm đến nhà người ta học."

Mặt nàng co rúm lại trong thoáng chốc, rồi lập tức cười nhạt, "Dán xong tuốt kiểm ra đây."

"Khoan đã khoan đã." Thẩm Chiên Đàn tiếc nuối nhìn mớ pháp tếp vung vãi trên đất, rồi lấy ra một vật từ trong ngực áo, tươi cười đặt xuống đất, "Còn thứ này nữa, không được quên."

Sát khí của Lục Cô Quang bị y vùi dập liên tục, nàng cau mày nhìn vật đặt trên đất, "Là cái gì đấy?"

"Linh bài." Đáy mắt Thẩm Chiên Đàn rạng rỡ ý cười, trỏ bài vị nho nhỏ dưới đất, "Ta chết đi, hẳn không người bái tế, linh bài này liệu cô có thể... giúp ta nhờ ai đó đưa vào một ngôi chùa hay không, đừng đề tên tuổi, chỉ mong sau khi ta chết đi, vẫn có thể như người ta, mong một ngày rằm đều được hưởng hương hoá tế bái, được nghe kinh Phật, được nhìn thế gian."

Nàng ngạc nhiên nhìn tấm linh bài, đó thực sự là một vật rất bình thường, bên trên thậm chí không có lấy dù chỉ ba chữ Thẩm Chiên Đàn, mà viết bốn chữ "Mậu Uẩn Thẩm thị". Trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc nàng cũng nghiêm túc nhìn y, "Thế nghĩa là sao?"

Thẩm Chiên Đàn đứng trước mặt nàng, hai tay chậm rãi kéo vạt áo đỏ, phơi bày lồng ngực, cất giọng nhẹ nhàng, "Cô Quang, ta có lỗi với cô trước, cũng không phải là đối thủ của cô, cô muốn giết ta, ta không chống nổi, chỉ còn con đường chết mà thôi."

Nàng tròn xoe mắt, lần trước y vạch áo nhử nàng đâm mình một kiếm, mục đích sẽ là gì đây? Nàng hoàn toàn không tin mấy lời đường mật chót lưỡi đầu môi của gã này, nhưng kiếm trong tay cũng không dám đâm bừa, thoáng ngập ngừng, nàng thu kiếm về, lạnh lùng nói, "Nếu đã không muốn chết, cần gì phải đối cái hẹn một năm thành hôm nay? Dù người có dày công tính toán khuê môi múa mép, chẳng qua cũng chỉ để giành giật mạng sống khỏi lưỡi kiếm của ta mà thôi. Thế này, ta chỉ xuất một chiêu, nếu người đỡ được, năm sau ta người lại hẹn một phen sống mái."

Thẩm Chiên Đàn thoáng nhích khoé môi đỏ thắm, "Nếu ta tiếp được một chiêu của cô, trừ việc hẹn lại năm sau, cô hãy hầu ta một bữa bày món nhắm một bầu rượu." Y đem ra bảy món mồi nhắm và một bầu rượu, nhưng bị một kiếm Lục Cô Quang chém nát.

"Được." Lục Cô Quang vung thạch kiếm nhắm thẳng cổ họng y.

Thẩm Chiên Đàn buông tay, vạt áo khép lại, đột nhiên một vật vọt ra từ trong lần áo y, chặn ngay yết hầu, kiếm Lục Cô Quang gần đến đích, thành linh nhận ra túm lông cọt lên chặn giữa yết hầu y là Thiều hoa, vôi vàng thu lực, quát to một tiếng, kiếm khí phóng lệch về một phía, núi đá hai bên người Thẩm Chiên Đàn vỡ toác, nhưng cổ họng y vẫn yên lành nguyên vẹn.

"Người..." Nàng tròn trĩnh hai mắt, Thẩm Chiên Đàn hai tay ôm Thiều hoa, ung dung nhét con vật nhỏ vào ngực áo, mỉm cười, "Ta thắng rồi, rượu thịt đâu?"

"Có ngay!" Lục Cô Quang giận quá hoá cười, ném kiếm xuống đất, lưỡi kiếm cắm đánh phập vào lòng đất, sâu đến ba thước, bất cứ từng hành

động lời nói nào của y từ khi lên núi tới giờ đều là để khích nàng năm sau tái chiến, nhưng nực cười rằng dù nàng biết rõ y vốn giỏi đóng kịch mà vẫn rơi vào bẫy.

Tay phải Thâm Chiên Đàn khẽ vuốt ve đầu con Thiều hoa trong ngực áo, lớp lông mềm mại mơn trớn giữa những ngón tay, gian nhà gỗ lạnh lẽo trên đỉnh núi nhuốm chút sắc hồng, nom lại có mấy phần ấm áp. Y nheo mắt nhìn theo hướng Lục Cô Quang vừa giận dữ bỏ đi, trút một hơi thở dài đằng đẵng, "Giết ta, giết ta... thế nhân ngoài phải giết Thâm Chiên Đàn thì chẳng còn gì để mong mỏi nữa, cô... cũng là như vậy. Nếu..." Những lời thì thào tự nhủ bỗng dừng ngưng bật, một hồi sau, lại một tiếng thở dài.

Nếu một ngày nào đó, ta không thể đến vào ngày hẹn mỗi năm, dưới lưỡi kiếm của cô không còn kẻ cô căm hận thấu xương, liệu cô có còn thấy cô đơn?

Cô nương, cô sở hữu thời gian vô tận...

Còn ta, chẳng qua chỉ một gã người trần.

Nếu ngày gặp nhau ta không phải "Nhậm Hoài Tô", có lẽ... cô sớm đã bỏ mạng trong tay ta. Nhưng biết làm sao được khi một bước sai khiến vạn bước sai, y coi cô là đặc biệt, còn ta... cũng chẳng thể coi cô là...

Soạt một tiếng, một cái làn trúc bay tới, Thâm Chiên Đàn hơi giật mình, rồi lập tức mỉm cười, đưa tay đón lấy.

Mở làn ra, quả nhiên bày món nhắm một bầu rượu, không biết nàng cướp từ nhà nào nhanh thế, y tươi cười dụ giọng, "Uống rượu thưởng tuyệt thôi."

Mặt nàng đắm đắm, ngồi xuống cái đôn đá trước mặt y.

Y rót cho nàng ly rượu, rồi tự châm cho mình, nhấp một ngụm nhỏ, trút một hơi thở nhẹ đầy thoải mái,”Hảo tuyệt.”

Nàng nhắm mắt mà ngồi, không hề nhìn y, mặc y tự châm tự ẩm.

Thiều hoa bỏ ra khỏi túi áo, thò cổ liếm ly rượu y rót cho nàng, bề mặt chất lỏng trong chén đập dềnh từng vòng sóng toả, y khẽ ve vuốt lớp lông êm ái của con thú nhỏ, nhấp một ngụm.

Y đang ngắm tuyết.

Tuyết trắng rơi lả tả, cùng với mai tàn màu nhạt, dần che lấp đi khoảng sân xác xơ giấy đỏ vừa rồi, y xoè tay đón lấy một bông tuyết, nhìn nó tan trong lòng bàn tay, lại một bông đáp xuống, hoá ra lại là cánh mai.

Nàng nén cơn giận nhắm mắt mà ngồi, không ngừng nghĩ có nên ra tay giết người hay không, còn y cứ thảnh thơi ngồi nghịch tuyết, hơn nửa canh giờ sau, nàng rốt cuộc không nhịn nổi,”Lẽ nào cả đời người chưa từng thấy tuyết?”

Thẩm Chiên Đàn đáp lời,”Ta bày kỳ trận trong viện Phủ Tâm, bốn mùa đều như xuân, hoa tươi cỏ tốt, có tuyết rơi bao giờ?”

Nàng thoáng sững sờ, hừ lạnh một tiếng,”Tự làm tự chịu.” Y là kẻ tâm tư phức tạp, chẳng thể nhìn thấu, nàng nghe không hiểu, và cũng không muốn hiểu.

“Thời niên thiếu, không nỡ nhìn hoa cỏ điêu tàn, ta lại bẩm sinh sợ lạnh, mãi đến sau hai mươi hai tuổi, mới hiểu kỳ hoa bạc lựa trắng, hoa bay sáu cánh (*) là thế nào.” Y chậm rãi ôn tồn, tâm tình chừng như rất bình thản,”Sau này mấy lần ra khỏi chùa Liễu Vân đều không gặp tuyết, về sau này nữa... ta đã không còn sợ lạnh.”

(*): Nguyên là “lục xuất phi hoa”, tả tuyết, lấy từ bài thơ Đối Tuyết của nhà thơ Cao Biền đời Đường.

Nàng hơi giật mình, đó là vì về sau, Thấm Chiên Đàn tẩy hồn, biến thành “Nhậm Hoài Tô”. Y nhớ mọi thứ lúc biến thành “Nhậm Hoài Tô”, cũng có nghĩa là y nhớ...

“Thấm Chiên Đàn,” nàng ngược lên nhìn y chăm chú,”Trả lời câu hỏi của ta.”

“Tri vô bất ngôn(*).”Y nhẹ nhàng.

(*) Hễ biết nhất định sẽ nói.

...

“Người nhớ mọi thứ về ‘y’, cũng có nghĩa là, người thấu hiểu niềm tin trong lòng ‘y’, thậm chí biết rõ quyết tâm cứu thế của y.” Giọng nàng từ tốn, ngữ điệu bình thản,”Vậy vì sao người lại làm trái đi? Dựng tháp Trường Sinh, phát chiến thiếp, nhòm ngó sức mạnh kim long...”

“Ta hiểu rõ rất nhiều lý lẽ. Ví như tri túc mới có thể hạnh phúc dài lâu, vô vi mới có thể hoãn hoà lạnh nhạt, hay là xả thân độ thế, đại ái từ bi, bình giả hung khí, thậm chí vô cầu vô dục, dù vinh hoa phú quý mà không được hưởng thụ thú vui phú quý...” Y mỉm cười rất nhẹ,”Nhưng hiểu thì đã sao? Mỗi lý lẽ ấy ta đều từng suy ngẫm, thậm chí từng đích thân truy cầu đạt tới, thế nhưng, một khi ta có thể hiểu được những điều đó, vì sao ta không thể nếm trải những đạo lý khi quyền khuynh thiên hạ, trực lộc trung nguyên? Ta một thân một mình, sống cũng được chết cũng được cũng xong, nhưng sự hi sinh quên mình của ta... đã không khiến thiên hạ đau xót, càng không được thiên hạ mến thương, vậy ta vì sao phải chết? Ta đã nói, ta là người trần, không phải thánh nhân.” Giọng y nhẹ bằng, Cô Quang ‘y’ vốn trắng tay, Phật tổ muốn y vô dục vô cầu, y bèn làm cái xác không hồn, đương nhiên không hiểu được rằng người sống trên đời, ngoài tụng kinh giữ mình,

còn cần những thứ khác để tiếp tục tồn tại. T rất yếu đuối, ta là người trần, ta có những thứ ta khát vọng, cho nên ta không thể chết, chỉ vậy mà thôi.”

Nàng cau mày, quả nhiên với kẻ mồm mép như Thẩm Chiên Đan, chỉ nghe y nói thôi sẽ cảm thấy dường như chuyện chẳng có gì sai, rất đương nhiên, rất hợp lẽ. Nàng không muốn lại bị y lấp liếm, dù sao lời y nói câu nào cũng là giả dối, dù có nửa câu chân thật, thì cũng là nghe rồi để đấy mà thôi, “Nếu đã như vậy, vì sao người không đi?” Nàng nhìn bầu rượu, giọng nhẹ nhàng, “Thực sự là vì... người hận ta... còn hơn khát khao muốn lấy thiên hạ?”

“Hận cô.” Y cười nhẹ nhàng, “Đương nhiên ta hận cô thấu xương. Ta đã nói, muốn cô quỳ xuống van xin ta nuốt sống cô, bù lại yêu lực đã mất, ta sẽ khiến cô có một hôm nghĩ đến ba chữ Thẩm Chiên Đan sẽ đau xé ruột gan, cuối cùng mỗi ngày đều hối hận vì đã đối đãi với ta như vậy...”

Nàng càng nghe càng lấy làm kỳ quái, “Ta đối đãi với người như vậy? Ta đối đãi với người thế nào cơ?” Rõ ràng đều là y muốn hại người, khi mất trí nhớ y huỷ tim chặt cánh nàng, châm lửa thiêu chết nàng, khi đã lấy lại trí nhớ y nuôi nàng thành huyết quý, mục đích luyện nàng làm thức ăn giúp y trở thành yêu tôn, rồi y ngưng tụ sức mạnh vạn yêu dựng tháp Trường Sinh hại người vô số, tất cả đều là do y có lỗi với nàng, sao lại có chuyện oán hận ở đây? Về sau nữa tháp Trường Sinh bị người ta làm phép phá huỷ, cũng đâu phải do nàng ra tay, nỗi căm hận của y không trút lên kẻ phá huỷ yêu tháp, lại đổ lên đầu nàng, chỉ vì nhát kiếm sau cùng nàng đã huỷ diệt yêu khí của y ư? Nàng ngẫm nghĩ chốc lát, rồi hờ hững nói, “Người hận ta thấu xương cũng chẳng sao, còn hơn người nhòm ngó hồng trần, hại người vô số. Nhưng ta đối với người thế nào, đều vì cách người đối đãi ta, đối đãi tha nhân... Kẻ tiểu nhân âm hiểm như người, ta chém người một kiếm thì có gì lạ đâu?” Nàng liếc nhìn y, “Làm nhiều việc ác, tất có quả báo, người chẳng qua chỉ phải chịu một kiếm, lại thù hằn sâu sắc đến vậy, đó là vì lòng dạ người hẹp hòi, có liên quan gì đến ta?”

Thẩm Chiên Đàn thoáng nhếch môi một nụ cười, chậm rãi khép mắt, thong thả tiếp lời, "Nếu ta không phải 'y', nếu không nhớ mọi thứ thuộc về 'y', cô đã phải chết từ lâu..."

"Thế ư? Sao ta lại nhớ rằng là vì người nhiều lần gây hấn, rồi liên tục thất bại." Giọng nàng lạnh lùng, "Hết lần này đến lần khác lao tâm khổ tứ, bày vẽ đủ trò, giờ mọi mảnh khoé."

Thẩm Chiên Đàn nhắc lên ly rượu, chăm chú nhìn những đường nét hoa văn giản đơn trên thứ gốm xoàng, một hồi lâu sau, y đặt chén xuống, "Ta nhất định sẽ khiến cô hối hận vì đã đối đãi với ta như vậy... đợi đến khi cô cầu xin ta nuốt sống cô rồi, ta sẽ lấy thiên hạ... Ha ha ha..." Y bật một tràng cười trầm đục, "Ta sẽ mang theo tâm nguyện của 'y', cô và ta cùng quân lâm thiên hạ, ha ha ha ha."

Nàng nhìn y kinh ngạc, lại nhắc bầu rượu, tự châm một chén, nàng rọi khuôn mặt mình trong chất lỏng, soi trông đôi mắt, "Ta từng nghe người nói rất nhiều, người đều tỏ ra thật thà, ta thường không tin dù chỉ nửa câu... Nhưng có lẽ ngay lúc này đây, người thực sự đã nói ra một lời từ tận đáy lòng." Nàng ngược mắt, nhìn Thẩm Chiên Đàn chăm chú, "Mà đáng tiếc... ta không phải tri âm của người, có thể trên đời này không ai là tri âm của người, nên ta không hiểu."

Y nín lặng, bất giác nhắc chén, cũng ngắm nghía hình bóng phẳng lặng phản chiếu trên mặt nước.

"Nhưng ta không ghét việc người hận ta." Giọng nàng đều đều, cuối cùng nâng chén dốc một ngụm.

Y im lìm rất lâu, tuyết đổ toại bờ, những ngón tay cầm chén không mấy may nhúc nhích, tuyết nhanh chóng phủ trên tay áo y, hơi giá thấu xương, cách một khoảng không mà vẫn lạnh, "Rồi... sẽ có một ngày... cô phải hối tiếc vì mỗi câu cô vừa nói."

Nàng lại vừa nói gì nghịch ý y ư, khiến y nghiêng lợi nghiêng răng đến vậy? Lục Cô Quang khó hiểu nhú mày, tâm tư y y rối rắm với trăm ngàn mối tơ, muôn vàn lý lẽ, mỗi điều đều khó bề tưởng tượng, chỉ sợ đã sớm ở mức độ cuồng điên, người thường nào hiểu được? Nàng dốc cạn ly rượu, dẫn chén xuống mặt bàn, mặt lạnh nhạt, "Hôm nay ta không giết người, sao người còn chưa đi?"

Cô...

Nếu không phải 'y' luôn một lòng một dạ coi cô là... Ta đã giết cô từ lâu!

Một tia sát khí đột ngột loé lên trong đáy mắt Thẩm Chiên Đàn, bén ngọt như đao, rồi lập tức lịm đi, y nheo mắt cười, giọng nói dịu dàng, "Ngày này năm sau ta lại tới, trước ngày đó, ta có thể mang theo đàn ghé thăm, cộng ẩm cùng cô không?"

"Cộng ẩm?" Nàng quét ánh nhìn soi mói mấy lượt từ đầu xuống chân y, giọng đều đều, "Mai ta có việc phải rời núi."

Y nhú mày, "Có việc?"

Nàng không đáp.

"Cô có việc..." Y ngẫm nghĩ rất nhanh, "Lẽ nào cô định... đi tìm Nhậm Hoài Tô?"

Nàng cau mày liếc nhìn y, lạnh nhạt, "Phải thì đã sao?"

Y đứng bật dậy, "Rồi sẽ có một ngày, ta khiến cô hối tiếc vì đã... vì đã đối với ta như vậy!" Y quăng ly rượu, phất tay áo bỏ đi.

Lục Cô Quang há hốc miệng, ngạc nhiên nhìn theo bóng lưng y, gã này nay lạ nhỉ, giọng điệu đầy thù hằn, thù hằn đến là khó hiểu. Nàng tự nhận

mình chẳng qua chỉ chém y một nhát, hoặc cùng lắm thêm việc bắt mất Thiều hoa, so với tội ác tày trời y gây ra, đó chỉ là chút trừng phạt nhẹ nhàng, huống hồ y vẫn chưa chết, còn nuốt tim Thiều hoa, được trẻ mãi không già, lại tập luyện võ công, nào có gì để y phải hận thù đến vậy, lẽ nào trên đời này chỉ y mới được phép hại người ta sống không bằng chết, còn bản thân y không thể tiếp nhận dù là một chút khổ sở nào? Có nhẽ đâu thế được?

Thật là quái dị.

Nàng bức quá hoá cười, thậm chí cười thành tiếng, ngược nhìn khoảng không tuyết rơi lả tả, dưới đất giấy vụn đỏ thắm la liệt, sắc đỏ ngập tràn hoan hỉ, trên cánh cửa dán chữ son kỳ dị, nàng buông một tiếng thở dài, những ngón trở ma mãnh y dùng để quấy nhiễu lòng người khiến nàng bức bội vừa rồi giờ lại đâm ra buồn cười.

Đã hận nàng thấu xương, muốn nàng hối tiếc, muốn nàng nhận sai, muốn nàng khom lưng gập gối, lại còn hẹn nàng cùng thưởng tuyết, gảy đàn, nhắm rượu.

Nàng lắc đầu, không tiếp tục nghĩ về Thẩm Chiên Đan. Đã lâu ngày bất tin Nhậm Hoài Tô, nàng nghĩ... nếu y có trở về, có lẽ, sẽ ghé thăm một người.

Trận tuyết ấy kéo dài suốt bảy ngày đêm.

Không chỉ núi Ngưng Bích, mà cả thành Mậu Uyển cũng chìm trong tuyết phủ, tuyết tích dày mấy thước trên đất, vài ba ngôi nhà bị tuyết đè sập, đa số người dân đóng kín cửa nấp trong nhà.

Trong toà tuyết thành nhợt nhạt không sắc màu ấy có người đạp tuyết từ xa tới, mỗi bước in hằn một dấu chân, trên đầu nàng xoè tán ô lục nhạt, những bông tuyết lả tả rơi bên trên, nom như hình hoạ trên lớp giấy dầu.

Tuyết đọng rất dày, những dấu chân nàng để lại rất cạn, kéo thẳng một đường về phía quầy hàng.

Con phố náo nhiệt ngày hôm ấy bén lửa long hoả, nhiều chỗ hư hại, người dân bỏ phố mà đi, dần dà dựng nên một khu chợ mới ở phía nam thành Mậu Uyển, hàng quán nơi đây lũ lượt dọn sang đó cả, hiện giờ trước mắt nàng chỉ là một khu phố dài đổ nát.

Nàng lặng lẽ đứng nhìn con đường im vắng và rét giá, một nửa đường bị tuyết phủ che, khung cảnh nhộn nhịp khách qua kẻ lại ngày xưa vút nhanh qua đầu, không rõ những người đã từng sống ở đây sẽ cảm khái thế nào? Con chim sẻ đậu xuống trên một nửa mái ngói nhà cháy sém, tuyết đọng thành đồng trắng tinh dưới hàng hiên, nó im lìm đưa mắt nhìn Lục Cô Quang, như thể đã rất lâu chưa từng thấy người đi ngang đây.

Nàng đến cuối đường, trông thấy tấm biển “Tiệm bánh bao Thiên Môn” kết đầy băng, chữ bên trên bong tróc mờ phai không đọc rõ, cửa tiệm đóng im lìm, kín bưng như cánh cửa mỗi gia đình sống sót sau kiếp nạn nơi đây, phía trước dồn đầy tuyết đọng.

Nàng bước tới nhẹ nhàng gõ cửa, không ai đáp lại, nhưng có thể lờ mờ trông thấy có khói đang lờ lững bay lên, trong nhà hẳn vẫn có người.

“Bà bà? Như bà bà?” Nàng gọi mấy tiếng.

Sau cánh cửa vang lên tiếng cười thấp, “Nữ nhân.”

“Nhậm Hoài Tô?” Nàng leo tường vào trong, chỉ thấy khoảng sân nhỏ cây cỏ héo khô, chỉ còn lại một lớp tuyết phủ trắng xoá, cái bàn gỗ cũ kỹ phơi mình trong tuyết giữa khoảng sân, một người ngồi bên bàn, trên mặt bàn ẩm ướt xanh khói bay vẩn vút, làn khói mỏng ấy nhuộm nên chút sinh khí cho gian nhà im vắng.

Nhưng người đó chỉ ngồi trên tuyết đọng, lưng tựa bàn, một tay ôm gối, ngửa đầu nhìn những bông tuyết bay lả tả.

Nàng đứng im lìm ở cửa, y quả nhiên đã trở về.

Quả nhiên y không chết trong quỷ môn, thi mị... quả nhiên không bao giờ chết.

Y đã về đây.

Nhưng nơi đây... không còn người phụ nữ đã đợi y suốt sáu chục năm ròng rã.

“Như... bà bà đâu?” Nàng có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi, kể cả y làm thế nào thoát thân khỏi vuốt sắc kim long, làm thế nào trở về từ quỷ môn, làm thế nào để sống sót lạnh lặn không mảy may tổn thương dù cọng lông sợi tóc? Nhưng lời đến khoé môi, lại biến thành câu hỏi đó.

Y trở một đống tuyết đọng giữa sân, tuyết chất thành hình gò nổi, để lộ nửa tấm bia đá.

“Nàng chết rồi.” Y nói.

Nàng mấp máy môi, “Bà ấy bị...”

“Nàng bị long hoả nhốt trong nhà, mái sập, trọng thương mà chết.” Giọng y trầm đục, “Nữ nhân, cô nói không sai, tội nghiệt một người gây nên phải để người đó tự gánh chịu, giận lây kẻ khác, chẳng qua chỉ hại mình hại người.” Haia bàn tay y trống rỗng, một bên là ấm trà nghi ngút khói, nhưng nàng có thể cảm thấy nguồn sức mạnh to lớn ấy đang ập đến với khí thế bạt núi dời sông, chừng như còn mãnh mẽ hơn trước đây, “Ta cũng coi như là... đã phải trả giá.”

Nàng lặng im không nói, bốn bề tuyết vẫn rơi lất phất, nàng là hoạt thi, nhẽ ra không biết lạnh, nhưng bỗng nhiên cảm thấy khoảng sân này tứ phương rét giá hoành hành,”Sau khi trở về... người đều ở đây?”

“Ta nghe nói... nàng đã ở nơi này rất lâu.” Nhậm Hoài Tô đáp, “Nàng là công chúa của Đế Nam trại trong Ngũ Phồn, rất xinh đẹp, ta từng nhận lời nàng, nếu nàng khuyên cha đầu hàng, ta sẽ cưới nàng làm vợ, phong tướng quân phu nhân.” Y thuật lại bằng thái độ bình tĩnh vô cùng, cũng có thể là thi mị, tình cảm đã không còn mãnh liệt như người thường.

Lục Cô Quang nhìn y, y ngó lên bầu trời phủ kín mây đen, hồi lâu sau mới tiếp,”Nàng vẫn nhớ mãi.”

Y cười,”Ta chưa từng yêu nàng.”

Nàng cũng cười,”Người từng yêu ai?”

Nàng đặt câu hỏi, nhưng nụ cười lại có phần giấu nhại, Nhậm Hoài Tô bật ra vài tiếng cười trầm đục,”Ta chưa từng yêu ai, chưa kịp yêu, cuộc đời ta đã chấm dứt.”

“Cũng may lúc bà ấy chết không biết thiên tai là do người dẫn đến...”
Giong giọng nàng đều đều,”Có lẽ lúc chết sẽ vui hơn một chút.”

Y nhắc ly trà, nhấp một ngụm, lại đặt chén xuống,”Có lẽ.”

Nàng ngược đầu, do dự không dám nhìn năm mồ trong sân, người đàn bà vốn từng là công chúa tộc Miêu được yêu chiều sủng ái, ôm lòng kỳ vọng về một tương lai tươi đẹp không xa vừa băng qua ngàn dặm đường mà ghé đến, nhan sắc mười phần, nhu tình trăm mối, tương tư vạn bề, khẳng khẳng một dạ ở lại thành Mậu Uyển chờ đợi tình lang hơn sáu mươi năm ròng rã, đến cuối cùng...

Chẳng qua chỉ là một cửa tiệm bánh bao.

Một năm mồ côi.

Lúc đợi y, người đã già, lúc y về, người đã chết.

“Bà ấy chết rồi, vì sao người... người không đi?” Nàng chột hỏi.

Y ngồi đó, im lìm không nhúc nhích, một hồi lâu sau mới đáp lời, “Lúc sinh thời không thể bầu bạn gần bên, nay chết rồi thì kề cận nhau, không được ư?”

Nàng sững ra trong thoáng chốc, rồi gần như phì cười, “Bà ấy chết rồi, người có bầu bạn kề bên bà ấy cũng đâu biết... Lẽ nào người tìm được hồn bà ấy?” Nhưng người sau khi chết, hồn phách chẳng qua chỉ là vật tàn khuyết, Thấm Chiên Đàn sở dĩ có thể mượn hồn hồi sinh, là vì hồn phách của y khi rời thân thể là sinh hồn, Như bà bà đã chết, dù Nhậm Hoài Tô có tìm được tử hồn, thì ấy chẳng qua cũng chỉ là yêu vật không còn lý trí mà thôi. Nhậm Hoài Tô bật cười, xoè bàn tay phải, một sợi hồn dật dờ trong lòng bàn tay y, không khác gì mọi tử hồn khác. Nàng ngạc nhiên thốt lên, “Người lại dùng quý khí dung hoà bà ấy... Lẽ nào lâu nay người mất dạng là vì đi tìm hồn phách Như bà bà?”

Y không trả lời câu hỏi của nàng, chỉ đưa tay nhắc ly trà, một hơi uống cạn, ném thịch xuống nền tuyết, “Xong việc này, tiếp theo sẽ là... giết y...”

Khoé mắt nàng giãn giật, “Thấm Chiên Đàn?”

Khoé môi y nhếch thành một cái cười giễu nhại, “Nữ nhân.”

Nàng nhú mày, chỉ nghe y tiếp, “Phong cảnh trên đỉnh Vong Tịch không tệ, ta giữ lại cho cô, mười ngày sau, hoang nguyên trăm dặm ngoại ô thành Mậu Uyển, ta sẽ giết Thấm Chiên Đàn.”

Nàng giật mình, hoá ra không phải Nhậm Hoài Tô không quay lại tìm nàng, chỉ là cả nàng và Thấm Chiên Đàn đều không may mắn phát hiện,

xem ra trong quỹ môn đã xảy ra đại sự, kim long nhất định khiến năng lực Nhậm Hoài Tô tăng mạnh, yêu lực Thẩm Chiên Đàn đã mất, Nhậm Hoài Tô muốn giết y hẵn dễ dàng như trở bàn tay.

Hoá ra quãng thời gian yên ổn vừa rồi, vô số những thủ đoạn trong tay Thẩm Chiên Đàn, đối với Nhậm Hoài Tô chẳng qua chỉ là trò hề vật vãnh. Y chẳng qua không muốn phá huỷ cảnh sắc trên ngọn Vong Tịch mà thôi.

Cũng có nghĩa là, Nhậm Hoài Tô ngày hôm nay, một khi đã ra tay thì đất mòn núi lở, lấp biển dời non, tuyệt không phải nói chơi, trên đời không ai ngăn nổi.

Thẩm Chiên Đàn có luyện võ công cao cường đến đâu cũng không còn đường sống.

Nhậm Hoài Tô trở về, nhất định phải giết Thẩm Chiên Đàn, giữa họ là mối hận thù sâu như biển cả, không có gì đáng để ngạc nhiên. Nhưng nàng lại thấy trong lòng khiếp hoảng, bụng dạ bỗng nhiên vô cùng lo âu.

...

Gió tuyết vây thành.

Phía bên kia thành Mậu Uyển.

Một người lần dò từng bước trong lớp tuyết đọng dày quá đầu gối, bóng lưng gầy guộc, chính là Thẩm Chiên Đàn, chỉ có điều y không dùng khinh công, mà cứ thế sục chân trong tuyết.

Trước cổng chùa Bích Vân tuyết cũng tích dày, vàng son đều bị che lấp sau màu tuyết, bấy giờ trong chùa chỉ còn Vong Quy, bốn phía im lìm, chỉ có tiếng tuyết rơi nghe mồn một.

Thẩm Chiên Đàn đến trước cổng chùa, chậm rãi ngồi xuống tựa vào cánh cổng.

Y không nhúc nhích, cũng không gõ cổng, chỉ ngồi trong lớp tuyết dày tích đọng.

Qua một hồi lâu, sau cánh cổng bỗng vọng ra tiếng Vong Quy, giọng nói ấy trước sau không đổi, vô bi vô hỉ, "Hôm nay thí chủ đến sớm."

Thẩm Chiên Đàn bên ngoài đáp lại, "Hôm nay gió tuyết lớn quá..."

"Nửa tháng rồi đều như thế."

"Hy vọng nửa tháng sau tiết trời sẽ khá hơn đôi chút."

Phía sau cánh cổng, giọng Vong Quang từ tốn vọng ra, "Nửa tháng sau thí chủ không cần tới nữa."

"Vì sao?" Thẩm Chiên Đàn ngồi trong tuyết, ngoài thành bão tuyết hoành hành, chẳng bao lâu sau tuyết đã tích đầy trên người, vùi chôn thân mình y, không còn thấy mặt mũi.

"Thọ mệnh thí chủ đã tận, dù vẻ ngoài trẻ trung, nhưng cơ thể sớm đã già nua, huống hồ chứng phong hàn trong người còn chưa dứt hẳn, ngày xưa tổn thương nguyên khí, tới nay vẫn chưa lành, miễn cưỡng kéo dài mạng sống là làm ngược lẽ trời." Vong Quy nói, "Lão nạp đã gips thí chủ kéo dài thọ mệnh ba lần, không thể tiếp tục."

"Cũng có nghĩa là... ta đáng lẽ phải chết từ lâu." Thẩm Chiên Đàn tựa lưng vào cánh cổng son ngói chùa, chỉ cười, "Có làm gì cũng vô ích?"

Vong Quy đáp bình thản, "Phải."

Thẩm Chiên Đàn cúi đầu, ngữ điệu cũng rất bình tĩnh, "Vong Quy, vì sao cả ba lần nới tuổi, nười đều không cho ta vào chùa dù nửa bước?"

Giọng Vong Quy đều đều vọng ra từ sau cánh cổng,”Thí chủ không phải là người có duyên.”

“Ý người là... nếu ta nhất định đòi vào... thì chỉ có thể tự xông vào?” Y nhoẻn cười, thần thái vô cùng xinh đẹp.

Vong Quy bình thản,”Thí chủ có thể thử xem.”

Thẩm Chiên Đàn lại mỉm cười,”Thôi vậy, ta đánh không lại người.” Y phúi mớ tuyết bám trên vai áo, loạng choạng đứng dậy,”Vong Quy, ta còn sống được bao lâu?”

“Vong tâm tuyệt tình, giữ nghiêm giới luật, cẩn trọng sửa mình, có thể sống thêm nửa năm.” Vong Quy đáp,”Trên đời không nhiều người sống hơn trăm tuổi, thí chủ tuổi quá bát tuần, cũng nên tri túc.”

“Bát tuần... Tuổi quá bát tuần...”Thẩm Chiên Đàn lẩm bẩm,”Ha ha ha ha...” Y dần ngửa đầu cười lớn,”Ha ha ha ha...”

Tuổi quá bát tuần, đã nên tri túc.

Năm xưa dày công tính toán, sắp xếp thành mưu, cũng chẳng qua là để đặt bẫy chính mình,

Y tưởng rằng lấy thiên hạ dễ như trở bàn tay, thế nhân chẳng qua như kiến cỏ, kẻ địch duy nhất trên đời chỉ có Nhậm Hoài Tô... Thì ra lăn lộn bấy nhiêu năm, chẳng qua chỉ là một quá trình đặt cược quãng thời gian đằng đẵng hơn sáu mươi năm của bản thân, trong một chớp mắt, quãng thời gian ấy vỡ tan như bọt nước.

Y không đạt được bất cứ thứ gì, chỉ còn lại hai bàn tay vấy máu, ôm tội ác tày trời.

Đó là báo ứng ư?

Hoặc có lẽ y nên cảm kích trời xanh nhân từ, vẫn ban cho một kẻ tội lỗi đầy mình như y cái kết “sống thọ trăm năm chết tại nhà”?

Ha ha ha...

Ha ha ha ha...

Y giết chóc chưa đủ, chí lớn chưa thành, suốt dặm đường chinh chiến, chẳng ngờ chỉ dừng chân chốc lát, chưa kịp ngoảnh đầu, vạn sự đã thành không.

Gió thét mịt mù, tuyết thổi mênh mang, chưa từng ngơi nghỉ.

Lục Cô Quang về đình Vong Tịch đã ba ngày mà không thấy bóng Thẩm Chiên Đàn, thực ra không phải hôm nào họ cũng gặp nhau, nhưng chẳng hiểu sao, mấy hôm nay Thẩm Chiên Đàn chẳng lên gây chuyện, cũng không đụng phải âm mưu quỷ kế nào từ y, nàng lại đâm ra bồn chồn không yên.

Tim nàng bắt đầu đau nhói, nàng nghĩ mười ngày sau, Nhậm Hoài Tô sẽ giết Thẩm Chiên Đàn, lại nghĩ y là người quỷ kế đa đoan, tất không có chuyện ngồi yên đợi chết, hẳn sẽ tìm ra cách thoát thân, nhưng chẳng rõ y có biết Nhậm Hoài Tô đã về hay chưa, có biết Nhậm Hoài Tô quyết ý giết người? Thẩm Chiên Đàn dù xảo trá mưu mô, nhưng một khi không biết ý định của Nhậm Hoài Tô, thì làm thế nào né đòn lôi đình của y được...

Đình Vong Tịch gió thổi tuyết rơi, bốn phía tiêu điều, dù lòng nàng thăng trầm như nước suối, nhưng trước sau vẫn chẳng có tin tức gì. Ngóng tuyết hồi lâu, nàng lại nghĩ Thẩm Chiên Đàn nên chết từ lâu, nếu Nhậm Hoài Tô không giết chết y ngay, nàng sẽ bồi cho một kiếm, Thẩm Chiên Đàn ghê tởm đến vậy, làm nhiều việc ác, tội lỗi ngút trời, đáng chết trăm lần...

Cơn đau nhói ở đầu tim mỗi lúc một rõ rệt hơn theo từng luồng suy nghĩ, nàng buồn bực ôm lồng ngực, nhớ ra đây là một trong những quỷ kế

của Thẩm Chiên Đàn, trong lòng căm hận, nên càng đau hơn, lại nghĩ đến chuyện y điên cuồng luôn miệng nói muốn nàng sống không bằng chết, càng hận vô cùng, tim nàng liền đau như dao cắt.

Thẩm Chiên Đàn đáng chết! Nàng tổng một đấm xuống nền tuyết, bụi tuyết tung toé, bám đầy trên áo quần, bồn chồn quanh quần trên núi một hồi, cuối cùng không nén nổi cơn sốt ruột, nàng xuống núi xem Thẩm Chiên Đàn đang làm gì.

Gian nhà dưới núi của Thẩm Chiên Đàn trắng xóa những tuyết, không thấy dấu vết có người vào ra, nàng thoáng ngẩn người, lặng lẽ dạo mấy vòng quanh nhà, xác nhận thực sự không hề có mảy may dấu vết, Thẩm Chiên Đàn không ở nhà.

Ít ra đã vắng nhà mấy ngày, bằng không lớp tuyết đọng bên ngoài sẽ không tươi xộp như vậy.

Y đi đâu rồi?

Nàng cau mày, Thẩm Chiên Đàn là người cổ quái, ngày trước nàng lánh mình trên đỉnh Vong Tích, y vẫn có thể lê tấm thân tàn tới tìm, nhưng lúc nàng muốn tìm y y lại mất tăm mất tích? Nàng cười nhạt, sẵn tới trước cửa, vung tay áo, cánh cửa gỗ gian nhà mở tung, một luồng gió lạnh tấp vào mặt, trong nhà tối sập, quả nhiên không có hơi người.

Nàng bước vào trong, ngó nghiêng quanh quất, coi vậy mà cũng được thu xếp ra hồn ra vía, sạch sẽ chỉnh tề. Trong gian nhà gỗ có một cái kệ khá cao làm bằng cành cây đã lột vỏ, trên kệ sách vở được sắp xếp ngay ngắn, có những cuốn được đọc nhiều thành ra cũ kỹ, nàng cầm lên lật qua, quả nhiên đều là những thứ bàn kmoon tả đạo dạy âm dương toán số, kỳ trận dị trận, chủ đề tương tự Tàn Hung, mấy thứ ma quỷ này... Ngón tay nàng khẽ nhúc nhích, đem mấy cuốn yêu thư xé nát thành từng mảnh vun li ti như cánh bướm, lại nhắc một cuốn khác, lần này là kinh Phật.

Từ cuốn kinh Phật đó về sau, suốt mấy kệ sách đều là kinh Phật, một vài còn như mới, một vài đã cũ kỹ, hẵn vẫn thường được chủ nhân nơi đây lật giở, không chỉ làm của trưng bày.

Trong nhà một bàn một ghế một giường, đơn sơ đến bất ngờ, chăn đệm trên giường rất dày, nàng nhớ y từng kể mình bầm sinh sợ lạnh.

Khoảng trống trên nền nhà vẽ một bàn cờ bằng than củi, ván cờ đã kết thúc, không còn nước nào để đi. Nàng ngó quanh quất xem liệu có còn bàn cờ nào nữa theo bản năng, nhưng không tìm thấy. Ngoài sách vở chất đầy, ít gạo cũ, một vại nước đã đóng băng, trong nhà chẳng có gì thêm. Nàng đứng đó một hồi lâu, ngoài tấm chăn dày, không một thứ gì có thể khiến người ta cảm thấy ấm áp. Đang hoang mang, bỗng nghe có tiếng đàn vọng về từ phía xa, mỏng mảnh tựa tiếng trùng kêu đêm, nghẹn ngào trôi như dòng nước chảy, một khúc đàn bi thương.

Thẩm Chiên Đàn? Nàng dẫn một bước về phía tiếng đàn, lại do dự chùn chân, thôn Bích Tâm không ít người đọc sách, làm sao biết chắc được người này là y? Nàng đứng trong nhà lắng tai nghe, ngược đầu, nhắm mắt, chỉ nghe tiếng đàn ấy ừ ừ mà thương cảm, điệu đàn dường nước chảy, nhưng càng lúc càng trầm lắng xa vời, tựa một phiến lá rơi trôi theo dòng nước, dù có được ngắm nhìn muôn vàn hoa gấm, băng qua trăm ngàn núi sông, cuối cùng kết cục cũng chỉ là chìm vào đầm sâu, hoá thành hư vô...

Điệu nhạc lạ lùng như vậy nhất định là Thẩm Chiên Đàn! Nàng hất đầu, lạ làng chạy về phía phát ra tiếng nhạc.

Dãy Ngưng Bích non núi chập chùng, tiếng đàn ấy vọng xuống từ trên cao, không rõ tự đỉnh ngọn nào, nàng xem xét địa thế hồi lâu, nhắm vào một đỉnh núi có tảng đá trở ngang vách núi, tảng đá cách chân núi không xa lắm, chỉ vào độ chục trượng, tuyết phủ non cao, dưới vách đá nhũ băng treo ngược, càng làm nổi bật vẻ thanh lãnh trang nghiêm.

Chính là nơi đó.

Thẩm Chiên Đàn quý kế đa đoan, nhưng từ lâu vốn là phường hâm mộ phong lưu, nếu muốn ngắm tuyết, không đâu đẹp hơn ở đó.

Nàng lên tới vách núi, lập tức trông thấy một bóng lưng quen thuộc, Thẩm Chiên Đàn quả nhiên ngồi đấy. Y ôm trong lòng một cây đàn mới, màu sơn bóng loáng, bảy dây sáng ngời, điều khiến nàng ngạc nhiên là, ngoài cây đàn, quanh người Thẩm Chiên Đàn còn chất ngồn ngang vò rượu. Y vốn không phải là người ham rượu, nhưng nay lại uống nhiều đến vậy.

Y rõ ràng đã say, Lục Cô Quang xuất hiện ngay sau lưng cũng không hề phát giác, nhưng dù say y vẫn là người khắc kỷ, dưới đất có bầu rượu sắc xanh hình lá sen, y rót rượu từ vò ra bầu, lại từ miệng bầu rượu lá sen châm rượu vào hai chén nhỏ, y nhắc một chén, chậm rãi nhấp môi.

Rượu ở chén còn lại sớm đã đóng băng.

Y hẳn ngồi ở đây rất lâu? Lục Cô Quang thoáng cau mày, làm sao thế này? Thẩm Chiên Đàn cũng có ngày tá tửu tiêu sầu? Hay là vờ vịt đóng kịch, có ý đồ riêng? Nàng cầm kiếm trong tay, tập trung đề phòng, bước từng bước về phía y.

Một tiếng nhỏ vang lên, y khẽ khàng lướt tay trên dây đàn, một chốc sau, lại thêm một tiếng, từng âm thanh rời rạc không thành điệu, cứ thờ ơ như vậy, từng tiếng một.

Tưởng như y chỉ cần chút âm thanh, để trong cơn say không còn quá cô độc, buông cái nhìn ngất ngưỡng ngắm một vùng núi non tuyết che trắng xoá, rồi từ từ nhắc những vò rượu đã uống cạn, từng vò một, chậm rãi ném xuống vách núi.

Xoảng một tiếng...

Lại xoảng một tiếng...

Tiếng vỡ lạnh lói mà xa vắng.

Nàng đứng sau lưng y rất im, y vẫn chưa phát hiện, từ từ đập hết vò rượu, tay y đặt lên cây đàn.

Tim Lục Cô Quang giật đánh thích, lẽ nào y muốn đập cả đàn? Tiếng kêu bỗng vuột ra khỏi miệng, "Thấm Chiên Đàn!"

Y như không hề nghe thấy, năm ngón tay dần đứt bảy dây tơ, tiếp đó liền giờ tay, ầm một tiếng, chưởng lực đập nát dao cầm, vụn gỗ và hoa tuyết cùng bay tung toé, rơi lả tả trên thân người và mặt đất.

Từng giọt máu thấm rớt trên nền tuyết, những ngón tay y bị cửa nát khi cào đứt dây đàn, y bật ngửa ra sau nằm dài, như thể trong lòng đang vô cùng thống khoái, cứ như thể nằm trong tuyết ngủ thiếp đi, tư thái rõ là thoải mái.

Lục Cô Quang nhìn y nằm vật ra trước mặt mình, nhắm mắt chìm vào cơn ngủ, vì hơi men, điểm chu sa giữa trán càng trở nên nồng thắm, đôi môi càng hồng tươi, da thịt càng trắng trẻo dường như ngọc, ngay lúc này đây chỉ cần một kiếm một chưởng, Thấm Chiên Đàn sẽ không còn tồn tại giữa thế gian.

"Thấm Chiên Đàn!" Nàng gọi.

Y không đáp.

"Thấm Chiên Đàn!" Nàng lại gọi.

Y hiển nhiên vẫn không đáp.

Lại qua chốc lát, Thấm Chiên Đàn không mảy may phản ứng, bốn phía vắng tanh chẳng một bóng người, Lục Cô Quang thành linh chuyển động,

nàng nhanh như cắt nhấc lên Thẩm Chiên Đàn đang say mê, thân hình nhanh như ánh chớp, cứ như thể có mãnh thú hồng thủy đang đuổi sau lưng, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về đỉnh Vong Tịch, ném Thẩm Chiên Đàn lên giường mình.

Đỉnh Vong Tịch gió rét thấu xương, tuyết đổ tươi bời, Lục Cô Quang mang người về ném lên giường, vốn chỉ là nàng kinh ngạc, muốn hỏi han cho rõ ràng. Nhưng y nằm trên giường, hơi thở nóng cháy, những ngón tay cũng ửng màu hoa đào, điểm chu sa và đôi môi thắm sắc, trong cái đoan chính là một vẻ đẹp rực rỡ và sống động, nàng thoáng sửng người, chỉ cảm thấy gian phòng giá lạnh trong thoáng chốc được điểm xuyên một hơi ấm nồng nàn như lửa đỏ.

Thẩm Chiên Đàn không say quá lâu, Lục Cô Quang ném y lên giường, có vẻ vì chấn động, chẳng bao lâu sau y đã mở mắt.

Nàng đứng bên cạnh, nhìn y lạnh lùng, hỏi, "Người đang làm gì?"

Y trầm mặc đôi lát, đột nhiên mỉm cười, nói bằng giọng nhẹ nhàng và tỉnh táo đến bất ngờ, "Nghĩ ba ngày sau phải làm thế nào để quân lâm thiên hạ."

Nàng cười nhạt, "Người quả nhiên say rồi."

"Say cũng chẳng sao, đáng tiếc cõi lòng không thể chết." Y thờ ơ, chỉ mỉm cười, "Mấy hôm trước thành Mậu Uyển đổ tuyết to, mua rượu khó khăn, không uống cho đã đời, há chẳng phải là đáng tiếc lắm sao?"

Nàng cau mày, đoan chắc y đã say đến hồ đồ, miệng nói lời lảm nhảm, rồi bỗng nhiên giật mình, kêu lên thất thanh, "Thành Mậu Uyển đổ tuyết to... Người đã vào thành? Người đi làm gì?"

Thẩm Chiên Đàn ngồi dậy, gương mặt đoan trang điểm lệ như Quan Âm phủ một lớp màu trong veo diễm tĩnh, ánh lên tựa ráng trời trên làn da

phẳng lì như ngọc, vào khoảnh khắc đó, thần thái của y vô cùng quen thuộc. Y thản nhiên, bình tĩnh đáp, "Bày trận."

"Người..." Nàng tuốt kiếm, kiếm quang như nước, chĩa thẳng vào giữa ngực y, "Trận gì?"

"Trận Liệt Địa Phong Thần." Ở khoé môi y lấp lánh một nụ cười, cái nhìn dành cho nàng lại trong veo sạch sẽ, chừng như vô cùng quang minh lỗi lạc, "Phần thiên diệt địa, vạn vật thành tro."

Mặt Lục Cô Quang tái nhợt, nàng không tái mặt vì thành Mậu Uyển, mà chính là vì kẻ tưởng như đã buông bỏ từ lâu kia, sao nàng có thể cho rằng y sẽ hận nàng đến mức quên đi ngàn dặm giang sơn? Sao có thể cho rằng y đã buông tay từ bỏ? Nàng ba lần bảy lượt giơ tay đánh khề, nào có phải hoàn toàn không vì thấy y thảm hại như chó nhà tang, ngoài việc giết nàng, đến cả tâm thôn tính thiên hạ cũng đánh mất, thật đáng buồn và đáng thương... Kết quả... Kết quả là y nín lặng ẫn nhẫn bấy lâu nay, học thành thứ trận pháp Liệt Địa Phong Thần kia, chuyên dùng để đối phó với vùng đất sớm đã trọng thương sau loạn kim long! Xuất trường kiếm gác ngang cổ y, khoảng sân nhỏ tiêu điều của Như bà bà hiện ra mồn một ngay trước mắt, nàng gằn giọng quát, "Thẩm Chiên Đàn! Người rốt cuộc muốn thế nào? Cuối cùng muốn hại chết bao nhiêu người mới chịu hài lòng?"

"Cô giết ta, trận pháp bày ngoài hoàng thành không ai giải, sau sáu canh giờ sẽ tự động vận chuyển." Y mỉm cười dịu dàng, "Đến lúc đó, cả hoàng cung đều bị địa hỏa nuốt chửng, chỉ cần một chớp mắt, tất cả hoá tro tàn..." Đầu mày Lục Cô Quang nhướn cao, chưa kịp nói gì, Thẩm Chiên Đàn đã tiếp, "Đương nhiên... Trận do ta tạo dựng, chỉ cần ta vẫn sống, ta muốn nó vận chuyển vào giờ nào thì nó sẽ vận chuyển vào giờ ấy, dù cả năm trời ta không cho nó vận chuyển, thì nó sẽ không chút động tĩnh." Giọng y từ tốn, "Hình thế trận pháp vắt ngang mấy dặm đất đai, ngoài hoàng cung, cả chùa Liễu Vân và phần lớn dân cư trú trong thành đều nằm gọn giữa trận, bao gồm một vạn cấm quân, ba ngàn Hắc Kỳ thiết kỵ."

“Người... rốt cuộc muốn gì?” Lục Cô Quang nổi trận lôi đình,”Thoát chết dưới lưỡi kiếm của ta, còn có thể duy trì chút hơi tàn lại không biết tích phúc, lòng lang dạ sói chấp mê bất ngộ, ta thực sự... hối hận vì đã bằng lòng với Nhậm Hoài Tô tha mạng cho người.”

“Bằng lòng với Nhậm Hoài Tô tha mạng cho ta?” Thẩm Chiên Đàn chợt sững người, ngẩng phắt đầu lên, thỉnh linh nổi giận,”Nghĩa là sao? Ý cô là... Suốt một năm qua cô đối với ta hạ thủ lưu tình, là vì cô đã đồng ý với y tha mạng cho ta? Ta sống hay chết liên quan gì đến các người? Lẽ nào... lẽ nào cô...” y đứng bật dậy,”Lẽ nào cô bằng lòng để y tự tay giết chết ta... để y tìm ta báo thù? Cô... cô...”

Nàng trở lưỡi kiếm, chĩa thẳng vào giữa ngực Thẩm Chiên Đàn, lạnh lùng,”Chẳng phải người luôn tự phụ rằng mình thông minh? Điểm then chốt này sao đến giờ mới thấy? Những gì người nự y hơn xa những gì người nợ ta, trên đời ai cũng có thể giết người, nhưng một khi Nhậm Hoài Tô vẫn còn tồn tại, thì y phải là người tự tay giết người trước hết...”Nàng nhìn y bằng cái nhìn lạnh lẽo,”Làm nhiều chuyện bất nghĩa ắt tự dồn mình vào chỗ chết, người đọc nhiều sách, lẽ nào không biết trên đời thiên lý tuần hoàn, rồi sẽ có báo ứng.”

Sắc đỏ ửng của hơi men trên gương mặt Thẩm Chiên Đàn sớm đã chuyển màu tái nhợt, y chừng như vẫn chưa thông suốt, thần sắc có phần mê hoảng, ngây daiji hồi lâu, đột nhiên bật cười ha hả,”Ha ha ha... ha ha ha... Hoá ra là... Hoá ra là như thế...” Y bước mấy bước trong phòng, bất chấp ánh hàn quang lấp loé trên lưỡi kiếm trong tay Lục Cô Quang, rào mấy vòng,”Ta tưởng là... ta vốn tưởng là...” Y lắc đầu quả quyết, ngửa mặt cười dài,”Sao ta có thể bị ‘y’ liên lụy? Một kẻ như ta... Thẩm Chiên Đàn... sao có thể cho cô là... cô là...” Y ngoảnh phắt lại, mắt Lục Cô Quang trừng lớn, kinh ngạc trông thấy một giọt lệ rơi xuống từ đôi mắt y, nàng chớp chớp, nghĩ rằng mình hoa mắt, nhưng chớp rồi, giọt lệ ấy vẫn còn, chỉ là Thẩm Chiên Đàn không cười nữa, cũng không nói những lời lung tung khó

hiếu, gương mặt y thình lình trở nên lạnh nhạt,”Ta muốn hoàng đế thoái vị, nhường ngôi cho ta... Lục Cô Quang, cô đã gặp Nhậm Hoài Tô, chớ hòng giấu ta. Với oai phong ngày ấy dẫn rồng loạn thế, hoàng cung tuyệt đối sẽ không nghĩ rằng y nói đùa, cô bảo y nói Vân Di, ta muốn ngồi lên vị trí đó, bảo Vân Di nhường ngôi.”

Lục Cô Quang giận dữ quát,”Nói càn! Y hận người thấu xương, hễ gặp mặt nhất định sẽ giết người, nào có chuyện giúp người chuyển lời? Phường điên loạn nhà người...” Nàng tay cầm trường kiếm, nhưng không biết phải làm gì với gã điên này, giết không được, nói không lại, thậm chí có đánh cho y một trận, đánh thành trọng thương, thì cũng chẳng giải quyết được gì.

“Sáu canh giờ.”Thẩm Chiên Đàn nhìn nàng lạnh lùng, như thể nhìn một kẻ qua đường không quen biết, ánh mắt đó khiến lòng dạ nàng lạnh toát, chỉ nghe y nói,”Ta chỉ đợi cô sáu canh giờ, sau sáu sau giờ, Vân Di không nhường ngôi, thì ngọc đá cùng nát.”

Khoé môi y thoáng nhích cao, nói đến bốn chữ “ngọc đá cùng nát” thì nét mặt đã dịu lại, vô cùng bình tĩnh. Lục Cô Quang chẳng ngờ cái hẹn mười ngày của Nhậm Hoài Tô chưa kịp tới, Thẩm Chiên Đàn đã kịp chiếm tiên cơ gây khó dễ, mở miệng đòi đoạt thiên hạ mà không chút dấu hiệu báo trước, trong lòng giận lắm, vung tay quét lên mặt y.

Bộp một tiếng, Thẩm Chiên Đàn chặn lại đòn đánh của Lục Cô Quang, trong đôi mắt loé cái nhìn sắc lạnh, bén ngọt và mãnh liệt, y ghì cổ tay này, chân lực mãnh mẽ nhà Phật đẩy nàng bật ra, y vung tay áo chấp tay, giọng lạnh nhạt,”Đi đi.”

Lúc y không cười, sắc mặt lạnh giá tựa băng sương, cái nhìn ném vào người ta như rơm rác, cơn giận dữ trong lòng Lục Cô Quang bị ánh mắt lạnh lẽo ấy đè nén, tim nàng chột nhói đau, hoá ra y... hoá ra y cũng có thể lạnh lùng đến thế.

Nàng chưa từng thấy bao giờ.

Cái hẹn sáu canh giờ không thể không đề phòng, một khi Thẩm Chiên Đàn ra tay, mạng người chẳng hơn gì kiến cỏ, nàng quắc mắt nhìn y mấy lượt, rồi tung người lướt thẳng về hướng thành Mậu Uyên.

Nhậm Hoài Tô có lẽ vẫn ở trong gian nhà Như bà bà bỏ lại.

Trên đỉnh Vong Tịch, Thẩm Chiên Đàn ngoảnh đầu, nhìn tuyết trắng xoá ngoài cửa sổ, gương mặt y cũng lạnh giá tựa băng.

Y thật nực cười.

Sao y có thể bị ‘y’ làm ngộ nhận, bất giác cho rằng... bất giác tưởng rằng... có một người như máu thịt bản thân mình... tưởng rằng dù thế nào... bất luận thế nào... nàng cũng sẽ đứng về phía mình.

Tưởng rằng... dù nhân thế có diệt vong, chỉ cần nàng bầu bạn kề bên, y sẽ không còn cô độc.

Nàng nương tay với y, nàng cùng y thưởng tuyết uống rượu, nàng ở lại trên đỉnh Vong Tịch không rời đi... Nàng không hận y vì chuyện “Thiếu hoa”... Nên y tưởng... y tưởng rằng có những chuyện nên là như thế... Trời tàn đất tận, cho tới khi y đã hãm hại toàn nhân thế, nàng cũng vẫn ở đó, đợi chờ y trở về.

Hơn một năm nay, không thể nói rằng y đã sống mà không hề vương mang oán hận, nhưng cũng là... vui vẻ hơn trước đây.

Nhưng hoá ra... chẳng qua chỉ như vậy.

Cùng người thề hẹn, tưởng vui mà chẳng phải.

Cùng người cạn chén, ngỡ ấm lại lạnh lòng.

Y ngược mắt ngón trông màn tuyết, cỏi lòng ngập tràn băng giá, hồi lâu chợt nhớ ra một câu kinh Phật.

“Nếu không có ái niệm thế gian, thì không lo trần lao ưu khổ; tiêu diệt hết tất cả ưu khổ, giống như hoa sen không dính nước.”

Lục Cô Quang đến tiểu viện của Như bà bà tìm Nhậm Hoài Tô, Nhậm Hoài Tô vẫn ngồi ở đó, nàng không rõ mấy ngày nay y có rời khỏi đây không, nhưng nàng thấy tư thế y dường như không có gì khác biệt.

Thấy nàng băng tường vào, Nhậm Hoài Tô hờ hững ngược mắt, trên gương mặt ôn hoà hốt nhiên loé lên cái nhìn sắc mạnh, khác thường đến mức khiến người ta khiếp sợ, “Thẩm Chiên Đàn ở đâu?”

Lục Cô Quang thoáng rút cổ, trước cái nhìn ấy của Nhậm Hoài Tô, nàng bất giác muốn chùn chân, “Thẩm Chiên Đàn...”

“Không phải ta đã nói... nhờ cô thay ta hẹn y mười ngày sau chịu chết, cô quên rồi?” Y hỏi âm trầm, màu áo trắng gần như tan vào sắc tuyết, tay áo bay phấp phật dù không gió, những bông tuyết rơi bời khắp một trời.

Lục Cô Quang cau mày, “Y nói...” nàng đứng thẳng người trước cái nhìn Nhậm Hoài Tô, nàng bỗng nhớ đến gương mặt sáng ngời như ngọc của Thẩm Chiên Đàn, khi nói về âm mưu ngọc đá cùng nát ác độc ấy, y như thể vừa vỡ vạc được một điều to lớn sau nhiều năm miệt mài nghiền ngẫm, nếu ấy không phải là chuyện sát nhân đồ thành, thì trông cũng rất giống với ‘y’ ngày xưa khi nhắc đến Phật pháp.

“Y nói gì?” Tuyết xoáy quanh người Nhậm Hoài Tô, quét sạch khoảng không gian rộng ba thước, “Nói y sẽ không tới?”

“Y nói y đã bày trận Liệt Địa Phong Thần trong thành Mậu Uyển, trong vòng sáu canh giờ, nếu người không thể thuyết phục đương kim hoàng thượng thoái vị nhường ngôi cho y, y sẽ khiến trong ngoài hoàng cung tan

nát, ngay cả bách tính lân cận và chùa Liễu Vân gần đó cũng không tha.”
Lục Cô Quang thuật lại,”Dù người có giết y, thì sáu canh giờ sau, trận pháp vẫn vận chuyển, chỉ khi Thâm Chiên Đàn sống sót, trận pháp mới có thể được giải trừ.”

“Trận Liệt Địa Phong Thần?” Giongj Nhậm Hoài Tô trầm đục,”Chưa từng nghe tới.”

“Nghe noi là trận pháp do y tự tạo ra.” Lục Cô Quang nhìn Nhậm Hoài Tô,”Người muốn giết y ngay, hay làm theo lời y, đợi y giải trừ trận pháp rồi mới giết?”

Thần sắc Nhậm Hoài Tô không đổi, chừng như hững hờ,”Ta huỷ trận pháp của y trước rồi giết y.”

Lục Cô Quang im lặng hồi lâu, chậm rãi nhìn một lượt quanh gian nhà nhỏ của Như bà bà,”Huỷ trận pháp... Người biết y bày trận ở đâu không?”

Nhậm Hoài Tô bật ra một tiếng cười trầm đục,”Chỉ cần biết sau khi vào thành đã đi đâu, sẽ biết được trận bày ở đâu.”

Lục Cô Quang lại rơi vào ịm lặng, Nhậm Hoài Tô vung tay, mấy đốm quỷ khí túa ra bốn phía, chốc lát sau, quỷ khí âm u lại tụ về từ bốn phương tám hướng, Nhậm Hoài Tô chậm rãi đứng dậy, dáng đứng vững chãi như dáng núi, cất giọng phẳng lặng,”Y đến gần chùa Bích Phi.”

Chùa Bích Phi? Nàng thoáng giật mình,”Y đến chùa Bích Phi...”

“Y nhớ mọi chuyện cũ, chùa Bích Phi đối với y cũng chỉ là chốn xưa.”
Nhậm Hoài Tô thậm chí không ngoảnh đầu,”Với tính cách y, đến chùa Bích Phi bày trận thì có gì không được?”

Phải, Thâm Chiên Đàn coi mạng người như cỏ rác, thần ma đều giết, thực sự... chưa từng cố kỵ điều gì.

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Văn Quan Tích Thời Sự

Lục Cô Quang mang xác Thấm Chiên Đàn về tiểu viện của Như bà bà, rồi ngồi đợi suốt một ngày một đêm bên cạnh, y không sống lại. Nàng hoang mang ngờ vực, đợi tiếp nửa ngày, không thấy âm mưu quỷ kế nào, đất trời không nghiêng ngả, thành Mậu Uyển yên lành không hỏa hoạn, cuối cùng nàng cũng ngờ ngợ tin rằng... Thấm Chiên Đàn thực sự đã chết.

Mùa tuyết rơi, xác Thấm Chiên Đàn chưa phân hủy, gương mặt thanh tú như Quan Âm vẫn như xưa, đến vết chu sa giữa trán cũng thắm tươi không đổi. Nàng mang máng tin rằng Thấm Chiên Đàn thực sự đã chết, nhưng nếu cứ thế bỏ xác y lại, về đình Vong Tích, thì chừng như không ổn, còn nếu phải chôn cất y, nàng lại nghĩ Thấm Chiên Đàn tội ác đầy mình, đúng người đúng tội, quả tình đến một tấm bia mộ cũng không đáng có.

Đương lúc nàng do dự không biết quyết định thế nào, ngoài cửa vang lên tiếng lốc cốc, có người gõ cửa.

Nàng cau mày vùng tay, cánh cửa gỗ mở tung, Như bà bà đã chết, nơi này hoang phế từ lâu, còn bị Nhậm Hoài Tô chiếm cứ lâu ngày, còn có ai tìm tới? Ngước mắt nhìn, kẻ vừa bước vào toàn thân lấp lánh, ánh sáng rọi trên nền tuyết khiến người đối diện tưởng như khắp bốn phương tám hướng đều phản chiếu màu tuyết trắng, phát ra thứ hào quang khiến người ta hoa mắt, chính là Cơ Nhị.

Sắc mặt nàng dịu lại, gã quái nhân này không phải là địch, “Có chuyện gì?” Nàng lạnh lùng nhìn y.

Cơ Nhị vừa bước vào cửa đã trông thấy xác Thẩm Chiên Đoàn nằm trên giường, vết thương dữ tợn phơi bày giữa ngực, không khỏi thở dài, “Đến cùng, quả nhiên vẫn là thế này.”

Lục Cô Quang sa sầm nét mặt, “Liên quan gì tới người.”

Cơ Nhị bật cười ha ha, rảo vài bước trong phòng, “Liên quan gì tới ta ư? Y là hảo hữu của ta, dù lốt ngoài ngày trước không phải thế này, nhưng trên đời không ai hiểu y bằng ra, y chết rồi, ta lẽ nào không tới?” Y ngoảnh lại, làn môi thắm đỏ vương một nụ cười rất mỏng, “Huống chi nếu ta không tới, há chẳng phải y sẽ chẳng có lấy dù chỉ là một tấm bia mộ hay sao?”

Lục Cô Quang liếc nhanh về phía giường, buông một tiếng cười nhạt, “Người là tri kỷ của y? Thẩm Chiên Đoàn có bạn đã là chuyện nực cười, Cơ công tử lại dám xưng tri lý? Không rõ Cơ công tử biết gì ở y? Biết suốt đời y từng hại chết bao nhiêu mạng người, có dã tâm lớn đến mức nào ư?”

“Lục cô nương, kẻ đang nằm trên giường cả đời ôm dã tâm lớn thế nào, hẳn cô hiểu rõ hơn ta.” Cơ Nhị xoay lưng về Lục Cô Quang, “Nhưng nếu nói y hại chết bao nhiêu mạng người... tội ác tày trời không thể tha thứ... Có lẽ có, nhưng chưa hẳn.”

“Người có ý gì?” Lần đầu tiên nàng nghe có người lại nói Thẩm Chiên Đoàn “chưa hẳn” tội ác tày trời, rõ là một chuyện vô cùng nực cười.

“Lục cô nương, cô có còn nhớ Hoài Tô hòa thượng hay không?” Cơ Nhị thông thả nói, “Người đàn ông mà cô từng yêu.. từng thề nguyện.”

Lòng Lục Cô Quang bỗng dâng lên một cơn xúc động, đây là lần đầu tiên sau bấy lâu nay, có một người nhắc với nàng về “Hoài Tô hòa thượng”, “Đương nhiên.”

“Hoài Tô kiên định, cố chấp, đại từ đại bi, xưa nay luôn có hung hoài và quyết đoán xả thân nuôi hổ...” Cơ Nhị ôn tồn, “Dù y không hiểu nhân tình

thế thái, chẳng rõ tình duyên nam nữ, nhưng y là người tốt.” Thoáng ngập ngừng, y nhẹ nhàng tiếp nối, “Một người tốt dịu dàng.”

Giọng Lục Cô Quang đã nghe ra run rẩy, “Không cần người phải nói về y.”

“Y” tốt đến thế nào, chẳng cần người khác bình xét, ta không rõ.

“Cô không hiểu ư? Đó... không phải Nhậm Hoài Tô, mà đó là hình ảnh của kẻ đang nằm trên giường kia.” Cơ Nhị buông một tiếng thở dài, “Trước khi y hỏa thiêu Vô Thủy cung, khi y từng quyết ý hy sinh bản thân mình, cứu vớt chúng sinh khỏi thiên tai diệt thế, y chính là như vậy.”

Nàng chột rùng mình, không thể tưởng tượng nổi, một nhà sư khổ hạnh lạnh nhạt hòa nhã không màng thế sự, trách trời thương dân, về sau lại có thể biến thành một ác ma như Thẩm Chiên Đàn, “Thế thì đã sao? Chuyện đến thế này, có nhắc lại ngày xưa thì làm được gì? Y đã thay đổi, không phải hay sao?”

Cơ Nhị trầm mặc rất lâu không đáp, hồi sau, y lại thở dài, “Không sai, y đã thay đổi, Thẩm Chiên Đàn tính tình kiên định, thẳng tiến không lùi, chẳng bao giờ biết hối hận. Thời niên thiếu y chịu đựng cô đơn, chuyên tâm tu luyện dị thuật giỏi giang bao nhiêu, về sau sức mạnh làm điều ngang ngược, lạm sát vô cớ ở y càng to lớn bấy nhiêu... Một người có thể chịu đựng được hai mươi năm cô độc, thì những khen chê yêu ghét trên đời làm sao chi phối nổi y? Y đã thay đổi, nhưng cũng chưa từng thay đổi, chỉ là Phật tính kiên định không dời trước kia, đã trở thành thanh đồ đao kiên định không dời ngày nay mà thôi...”

“Người ta bỏ xuống đồ đao, lập tức thành phật; y cầm lên đồ đao, sát thần diệt phật, một ác ma như thế người còn nói “chưa hẳn” không thể dung tha, Cơ công tử, lẽ nào người cho rằng phàm là kẻ vì lòng riêng mà tẩu hỏa nhập ma làm điều trái lẽ đều có chỗ đáng thương, đáng buồn thay, cho nên

tất thấy đều không tính là hung đồ ác tặc, không đáng chết?” Nàng không thể tiếp tục nghe Cơ Nhị thông thả giải thích về việc Thẩm Chiên Đàn thay đổi như thế nào, kẻ nằm trên giường kia đã chết, có nhắc về năm xưa..., có nhắc về năm xưa y từng ngây ngô và dịu dàng đến đâu thì cũng được gì? Không xóa nhòa nổi những tội ác sau này y phạm phải, chỉ có thể gây thêm nỗi đau chất chồng nỗi đau.

“Không.” Cơ Nhị trả lời, “Ta chỉ muốn nói... Bất luận là hành thiện làm ác, tính tình y chưa từng đổi thay, phạm là thứ y muốn làm, bất luận trải qua bao nhiêu gian nan hiểm trở, kết quả là hay hay là dở, y luôn nhất định phải làm.” Cơ Nhị nói, “Y chưa từng bỏ cuộc nửa chừng.”

Về điểm này nàng có cùng cảm nhận, sự cố chấp nơi Thẩm Chiên Đàn rất đáng sợ, dường như trong lòng y chưa từng xuất hiện hai chữ “từ bỏ”.

“Cho nên... Có những chuyện y làm tới cùng... nhưng chưa chắc đã bụng dạ khó lường như người ta vốn tưởng, cũng có lẽ chẳng qua lúc sinh thời không có gì để lưu luyến, mà chết đi lại chẳng cam lòng, từ đó mà nhập ma, nảy sinh nhiều nỗi bất cam hơn mà thôi.”

Sinh thời không có gì để lưu luyến, mà chết đi lại chẳng cam lòng...

Lục Cô Quang dời dẫn chớp mắt, nàng nhớ về câu chuyện của Thẩm Chiên Đàn, y từng mỉm cười kể rằng, “Ta một thân một mình, sống cũng được chết cũng xong, nhưng sự hy sinh quên mình của ta... đã không khiến thiên hạ đau xót, càng không được thiên hạ mến thương, vậy ta vì sao phải chết? Ta đã nói, ta là người trần, không phải thánh nhân...”

Nàng nhớ khi nghe y nói, nàng nghĩ y đang vờ vịt tuồng chèo hòng kiếm chút tình thương, ti bỉ vô si.

Hóa ra không phải.

“Nếu sinh thời không có gì để lưu luyến, mà chết đi lại chẳng cam lòng, nhưng trên đời rất nhiều người sống không lưu luyến chết chẳng cam lòng, sao có thể lấy đó làm cái cớ nhập ma?” Nàng nói đều đều, “Người nhà của những người bị y hại chết, mỗi người đều sống không lưu luyến, những người bị y hại chết, ai ai cũng chết chẳng cam lòng.”

“Phải.” Cơ Nhị bật cười ha hả, “Lục cô nương nói phải.” Y thành linh nín bật.

Lục Cô Quang chờ mãi, vẫn chẳng thấy Cơ Nhị tiếp tục cao đàm khoát luận, cuối cùng không nén nổi ném về phía y một cái liếc mắt hững hờ, “Cơ công tử tự xưng là tri kỷ của y, không biết ngoài mấy câu thừa thừa, có còn cao kiến nào hay không?”

Cơ Nhị cười, “Lục cô nương có thành kiến sâu nặng với y.... Ta bỗng nhiên nhớ ra một chuyện, có lẽ nói ra sẽ làm cô nương không vui, cho nên đành giữ im lặng.”

“Chuyện gì?” Nàng sốt ruột, “Nói!”

“Thật sự phải nói?” Cơ Nhị thả mấy bước quanh nàng, giọng đồng dục, nhấn nhá từng lời tròn vành rõ chữ phun châu nhả ngọc, “Ta muốn nói cô nương bị Nhậm tướng quân ảnh hưởng rất sâu, Nhậm tướng quân là kẻ thù một đời Thẩm Chiên Đan, từ câu chuyện của Nhậm tướng quân, cô chỉ có ấn tượng về việc kẻ đang nằm trên giường kia nham hiểm độc ác như thế nào, vì đạt mục đích mà không từ thủ đoạn, lạm sát kẻ vô tội coi mạng người như cỏ rác ra sao... Điều đó không sai, nhưng sẽ khiến người ta quên đi một phần sự thực khác.”

Y cố tình nhấn nhá từng chữ một, Lục Cô Quang quả nhiên nhú mày, “Sự thực gì?”

“Sự thực là... từ khi kẻ nằm trên giường kia, Thẩm công tử nham hiểm độc ác, tội lỗi đầy mình tỉnh lại, dù quyết phải quân lâm thiên hạ cho bằng

được, nhưng từ khi y tỉnh dậy cho tận đến khi y chết đi, kẻ được coi là lạm sát người vô tội thủ đoạn vô nhân tính, Thẩm công tử, chưa từng lấy đi dù chỉ một mạng sống, điều đó những người dù xưng là bạn hay thù như các cô không ai phát hiện ra." Cơ Nhị nói, "Cô có biết trên đời không có thứ gọi là 'Liệt địa phong thần trận', mấy hôm trước thành Mậu Uyển sấm vang chớp giạt, rồng kêu hổ gầm, mặt đất rung chuyển, ấy chẳng qua là một trò đùa nho nhỏ của đệ nhất tiêu luyện sư thành Mậu Uyển Đan Hà đối với các người mà thôi."

Lục Cô Quang nghe nửa đoạn đầu không phản ứng gì, nhưng về sau nàng giật nảy mình, kêu lên thất thanh, "Cái gì?"

Cơ Nhị nhìn nàng chăm chú, đôi môi thắm hé mở, nhả rãnh rọt từng chữ một, "Trên đời này không có cái gọi là 'Liệt địa phong thần trận', y chỉ lừa cô mà thôi."

Trên đời này không có Liệt địa phong thần trận? Những dị tượng trong trời đất nọ là ngón trỏ của Đan Hà? Vậy nàng và Nhậm Hoài Tô chọn rộn bấy lâu chẳng qua chỉ là một trò đùa? Nàng biến sắc mặt. "Sao các người lại ra tay giúp y? Đây là đại sự liên can đến thương sinh bách tính, chẳng lẽ các người lại... nổi giáo cho giặc..."

"Ta cho rằng, bỏ xuống đồ đao, lập tức thành Phật, là tư chất của thần phật, cầm lên đồ đao, sát thần diệt phật, rồi lại phóng hạ, thì đã khó lại càng thêm khó." Cơ Nhị đáp. "Từng nếm trải niềm khoái lạc của sự buông thả, từng hưởng thụ mùi vị của máu tươi, mà vẫn có thể bỏ xuống, lại trở về đường khổ, sao ta lại chẳng thành toàn?"

"Bỏ xuống đồ đao? Trở về đường khổ?" Nàng càng nghe càng hoang mang, "Cái... gì cơ... Người đang nói gì cơ..."

"Y đã thay đổi, nhưng cũng chưa từng thay đổi." Cơ Nhị rút cuộc nói thật bình tĩnh, "Sáu mươi năm thanh tu, hắc đã hắc sâu trong tâm khảm, há

có thể như gió xuân lướt qua không dấu vết? Y từng nhập ma, khi ma tâm tỉnh giấc, thực ra từ lâu lòng đã nhập phật." Y ôn tồn, "Nhưng vẫn không cam tâm, y dựng tháp Trường Sinh, dưới đáy tháp chất chồng mấy ngàn cái thầy sống, nhưng không ai mất mạng. Y đơn thương độc mã ngăn chặn họa kim long Nhậm Hoài Tô gây nên, cứu thế nhân, cứu cô, lại bị cô chém cho một nhát, suýt mất mạng. Y tiếng là đòi trục lộc thiên hạ, dày công tính toán, nhưng chưa từng phất cờ tạo phản, đến cuối

cùng... chẳng qua chỉ một lời nói dối, gươm không vấy máu, chỉ cầu một lần được ngược đầu ngẩng mặt. Y có ý muốn buông bỏ, bước sau cùng ấy, ta há lại không thành toàn?" Y nhìn nàng chăm chú, "Y lẽ nào không xứng với một câu 'Cũng không hẳn tội ác tà trời, không thể dung thứ'?"

"Y từng sắp đặt hỏa thiêu hơn ngàn người ở Vô Thủy cung... Y hại Nhậm Hoài Tô biến thành thi mị, sống không bằng chết..." Nàng cứng miệng líu lưỡi, "Đó đều là những tội ác tà trời! Phàm giết người đều là tội ác tà trời!"

"Chuyện năm xưa ắt có quả báo ngày nay, bằng không thì kẻ nằm trên giường kia là ai..." Cơ Nhị đáp, "Nhưng nếu như y hoàn toàn là tội ác tà trời, vậy y hao tâm tổn trí hồi sinh cho cô từ trong dung ngọc, nuôi cô thành huyết quý, rồi sắp đặt để biến cô thành hoạt thi, tất thấy những khổ tâm đó, cô đã quên hết rồi ư?"

Lục Cô Quang sừng sờ, đưa mắt chỉ trông thấy bóng tịch dương lồng vào qua cửa sổ, rọi bóng nàng đổ dài trên nền đất, hình hài rõ rệt, thân xác này với thân xác năm xưa liệu có gì khác nhau? Năm xưa nàng không là người, ngày nay nàng là hoạt thi, có thể đi dưới ánh mặt trời, nàng vì sao phải luôn miệng nhắc nhở, tâm tâm niệm niệm rằng chính Thâm Chiên Đàn đã chém đi của nàng đôi cánh?

Thân xác này vẫn còn đây, đôi cánh vẫn còn đây, thậm chí còn mạnh mẽ hơn năm xưa.

Y mưu mô toan tính, lời nào cũng là dối trá, nàng chưa từng tin y, nhưng hóa ra... nàng đã lấy lại về mình những gì tốt đẹp nhất trong vô thức.

Vậy mà nàng vẫn hận y.

Y tài giỏi miệng lưỡi, giao hoạt lanh lợi, lý lẽ thiện biến, nhưng chưa từng biện giải cho bản thân một câu nào.

Y chỉ lặp đi lặp lại, “Y... y lúc nào cũng tốt đẹp, còn ta... còn ta...”

Mà nàng luôn nói... Người bụng dạ khó dò.

Y đáp lời “Cũng phải”.

Cơ Nhị rời đi, trước khi đi, y hỏi nàng có định chôn cất Thẩm Chiên Đàn hay không?

Nàng không trả lời.

Vì thế Cơ Nhị mang Thẩm Chiên Đàn đi.

Nàng không ngăn cản.

Chôn cất Thẩm Chiên Đàn, dùng nắp áo quan che lấp khuôn mặt y, dùng đất bụi vùi chôn thân xác... Những chuyện như thế, nàng chưa từng nghĩ tới.

Nàng đã nghĩ đi nghĩ lại hàng trăm hàng ngàn lần về chuyện làm thế nào để xọc một nhát kiếm vào giữa ngực y, máu bắn ra tung tóe, làm thế nào băm vằm thân thể y, khiến y sống không bằng chết, buộc y đau đớn đến mức thề độc rằng sẽ không bao giờ làm hại người khác nữa, không bao giờ dám buông lời dối trá, toan tính mưu mô, nhưng chưa từng nghĩ rằng sau khi đâm một kiếm vào giữa ngực y, y chết rồi, nàng phải làm gì.

Nay nhát kiếm ấy nàng đã đâm xuống, y đã chết như hằng ước nguyện.

Không bao giờ còn hãm hại, lường gạt người khác được nữa.

Nhưng lại có kẻ bảo... Thực ra y chưa hẳn xấu xa đến thế.

Thằng thần mà nói nàng chẳng hề tin vào điều đó, nàng thà tin rằng ấy là do Cơ Nhị khua môi múa mép khoác lác lung tung, còn hơn tin Thẩm Chiên Đàn hạ thủ lưu tình lòng có Phật căn. Thẩm Chiên Đàn chính là gian tà độc địa như vật, chuyện Phật căn nảy mầm bám rễ sau sáu mươi năm thanh tu chẳng qua là Cơ Nhị bịa đặt.

Nàng chẳng thà tin rằng Thẩm Chiên Đàn thực sự đã bày Liệt Địa Phong Thần trận, chẳng thà y chưa từng tìm Cơ Nhị và Đan Hà xin giúp đỡ, cơn rung chuyển kinh thiên động địa, tiếng rền ngâm trời long đất lở ngày hôm ấy đều là thật, mà không phải là một phép ảo ảnh khổng lồ.

Lòng Thẩm Chiên Đàn rốt cuộc là yêu nàng khắc cốt hay hận nàng thấu xương, kể từ ban đầu đến tận bây giờ, nàng chưa từng nhìn thấu.

Dù đó là lời y chính miệng nói ra lúc lâm chung, nàng cũng không tin.

Huống gì y đã chết.

Nàng thần thờ rất lâu, ánh nắng từ phía Đông hắt qua cửa sổ, soi rõ vết máu đã khô trên vạt giường, nàng nhớ ra mình cũng từng nằm trên chiếc giường này, cũng từng đầm máu... Không dừng nàng bỗng muốn cười.

Lẽ trời tuần hoàn, báo ứng xác đáng.

Nàng nghĩ đời y thật đáng buồn. Bất kể y là người thế nào, bất kể còn sống hay đã chết, những lời y từng nói, dù là lời đẹp đẽ hay xấu xa, lời âu yếm hay ngốc dại, đều không được ai tin tưởng.

Dù là Cơ Nhị cũng phải thừa nhận rằng... Những điều xấu xa y đã làm, những gì y từng buông lời, có đôi khi là giả.

Người xem, nói dối quá nhiều, dù người không xấu xa đến thế, ta cũng không thể tin người.

Cho nên nói Phật dạy vọng ngữ là ác, không tịnh tâm, có lòng lừa gạt tha nhân, che giấu sự thực, buông lời khác lạ, là sinh khẩu nghiệp.

Khẩu nghiệp là một loại ác nghiệp.

Sớm muộn cũng bị báo ứng.

Nàng nghĩ mãi, chớp mắt, nắng trước mặt nàng sáng trong và ấm áp đến thế, sáng đến mức nàng ngỡ có ai đó vẫn đang ngồi ngay đối diện đây, biết nàng thầm giễu nhại trong lòng, định mở miệng biện bác.

Y gian tà độc địa, tội ác chất chồng, nhưng khi ngồi trước mặt nàng, nhắc ly trà hay cầm chung rượu, miệng cười mỉm, thì sáng láng như màu nắng giữa khoảng không trắng tuyết này đây.

Y đã chết.

Bên bờ suối Mộc Khê, Đan Hà đứng im lìm như một pho tượng, nhìn Cơ Nhị đào một cái huyết mộ dưới nền đất, đặt xác Thẩm Chiên Đan vào áo quan, rồi gác gỗ tùng, châm lửa.

Lửa bốc cao ngút trời, khói xông nồng nặc, chùng như mọi sự ô trọc ngưng tụ suốt thuở sinh thời của con người này đã phát tán ra cả từ trong bộ xương cốt ấy.

Ngày hôm đó trời có tuyết lớn.

Thẩm Chiên Đan hình hài nhếch nhác, người lấm đầy bùn đất, tuyết đọng và băng vụn, ghé lên núi.

Bấy giờ Đan Hà đang ngồi thiền, lúc tính quẻ bỗng dừng như có cảm ứng, ngước lên, trông thấy Thẩm Chiên Đan.

Y đến xin giúp đỡ, y có ký ức "Nhậm Hoài Tô", vẫn nhớ Đan Hà từng là hảo hữu của "y".

Y đến nhờ kéo dài tuổi thọ, kể lễ chuyện xưa tích cũ của "Hoài Tô", thổ lộ nỗi niềm hối tiếc về những chuyện xằng bậy từng làm trong quá khứ, nay đã nhận được giáo huấn, tuyệt không tái phạm, cố ra vẻ đáng thương hạ mình nhún nhường, cầu xin người bạn cũ giúp y nối dài tuổi thọ.

Đan Hà không có hảo cảm với Thẩm Chiên Đan, ngọn ngành câu chuyện Đan Hà và Cơ Nhị cũng đoán được đôi ba phần, nhưng dù sao y cũng từng là Nhậm Hoài Tô, dù không còn tìm được bóng dáng người bạn cu trong y, nhưng vẫn phải nể tình xưa, huống chi Thẩm Chiên Đan từng đơn thương độc mã đấu kim long, cũng không hẳn là phường thập ác bất xá, vì thế Đan Hà không đuổi y thẳng cổ, nhưng sau khi bắt mạch, đã thẳng thắn rằng mình không thể.

Thẩm Chiên Đan không tuyệt vọng, y dùng ba loại phương pháp thăm dò xem có phải Đan Hà cố ý che giấu, cố tình để y chết hay không? Đan Hà biết y không tin, nhưng vẫn ung dung mặc y dò xét. Một ngày một đêm sau, Thẩm Chiên Đan mang tới vàng bạc cướp được, hứa hẹn sẽ cho y quyền thế đứng đầu thiên hạ, thậm chí lấy tính mạng Cơ Nhị ra uy hiếp, nhưng câu trả lời của Đan Hà vẫn y như cũ.

Tuổi trời đã hết, không thể nối dài.

Thẩm Chiên Đan vùng vẫy một ngày một đêm, buổi hừng đông ngày hôm sau, cuối cùng y cũng mệt.

Y đứng lặng ngắt rất lâu trong tuyết đổ tươi bởi ngoài cửa đạo quán của Đan Hà, tuyết vừa chôn mặt giày, y rút cuộc trút một hơi thở dài, ngược lên, nhìn Đan Hà đắm đắm.

Cái nhìn ấy vô cùng ngội lạnh, những mảnh khóe mặt dày mày dạn hoang đường vô sỉ vừa rồi dường như bốc hơi hoàn toàn khỏi thân y, thấy

Đan Hà nhìn mình, y đáp lại bằng một nụ cười, "Người nói một đời người, ồn ào ỏm tỏi, dây dưa vướng mắc, vô vàn sự việc lướt qua tay, đến tột cùng... người ta có được những gì?"

Đan Hà không đáp.

"Chẳng có gì hết cả." Thẩm Chiên Đan thở dài rất khẽ, "Thật muốn biết những người nằm trong tay hết thấy sống như thế nào." Y nhìn Đan Hà mỉm cười, "Hảo hữu, có thể giúp ta một việc cuối cùng không?"

Đan Hà thoáng cau mày, Thẩm Chiên Đan cười bình thản, "Ta đảm bảo việc cuối cùng này tuyệt đối không thương thiên hại lý."

Chuyện chỉ mấy hôm trước, nay nghĩ lại ngỡ tự kiếp nào.

Kẻ dễ cười dễ than ấy đã bị một ngọn đuốc của Cơ Nhị đốt thành tro tàn.

Khói gỗ tùng giăng mắc khắp cánh rừng, nhuộm một màu tang tóc trên vùng núi, Đan Hà vung tay áo, mây luồng gió lành phất qua, sắc khói bị xua tan chóng vánh, đất cát cuồn cuộn, huyết mộ được lấp đầy, vun cao thành một nấm mồ nho nhỏ.

Gió núi phần phật, cây lá xác xơ, loạn thế kỳ nhân Thẩm Chiên Đan nằm lại nơi đây, lặng lẽ hóa thành cát bụi.

"Vì sao người lại thiêu xác y?" Đan Hà bỗng hỏi.

"Tự thú là đủ, hóa thành tro tàn, hôi phi yên diệt, không còn tồn tại." Cơ Nhị đáp, "Y chẳng thà hôi phi yên diệt, còn hơn chôn mình trong một nấm mồ côi... Hẳn nhiên, y chẳng hề dằn dò ta điều gì, đấy là ta tự nghĩ..."

Đan Hà thoáng sa sầm mặt, thế cũng có nghĩa là, gã này chưa hỏi ý ai đã tự ý đốt xác Thẩm Chiên Đan.

"Sao người biết ta đoán không đúng tâm tư y?" Cơ Nhị cười cười.

Trên đỉnh Vong Tịch tuyết phủ dày rét mướt, khi Lục Cô Quang về đến nơi, giắt cắt chữ đỏ thắm vẫn tươi màu hoan hỉ trên khung cửa, một con thú nhỏ lông xù ngồi trên bàn đá bên ngoài gian nhà, hai cái tai dài buông thông, ủ rũ nhìn nàng.

Nàng ôm Thiều hoa vào lòng, lục lọi trong nhà hồi lâu không tìm được chút lá thuốc nào dư sót, trời dần đổ tối, tay vuốt ve thân thể run rẩy của con vật nhỏ, nghĩ ngợi, rồi vẫn quyết định xuống núi, ghé nhà Thẩm Chiên Đàn tìm thuốc.

Lần thứ hai bước vào gian nhà bé mọn chìm lìm trong băng tuyết, tâm tình thật khó tả thành lời.

Người nọ đã chết, về sau sẽ không còn ai giằng co với nàng nữa, nàng ngỡ rằng đến xác y nàng còn không muốn thấy, thì mồ y nàng cũng không muốn tìm, y đối với nàng... cùng lắm chẳng qua chỉ là một mối nghiệt duyên.

Nhưng lần này khi bước vào nhà, bốn bức tường đều đang nhắc nhở nàng rằng y đã chết, sẽ không bao giờ quay trở lại.

Có lẽ khi y ra đi cũng chưa từng nghĩ mình không thể trở về.

Ván cò trên đất vẫn chưa lau, vài món đặt rất tùy ý, nàng nhìn những cuốn sách nàng từng giở xem, sau nàng, không có ai động vào chúng nữa, có những cuốn rìa sách kết một lớp sương giá mỏng.

Gian nhà rất lạnh, u ám và rét mướt, nàng lục tìm đèn dầu, rất lâu không tìm thấy, không biết đã bị trộm mất hay xưa nay y chưa từng có đèn, cuối cùng đành rút một khúc củi khô từ cái bếp vô cùng giản dị, miễn cưỡng đốt lên, chỉ thấy trên đầu giường Thẩm Chiên Đàn có kệ ngang, trên kệ đặt một hộp gỗ nhỏ.

Thieu hoa lùi vèo sang, bắt đầu dùng móng vuốt bé con cào cái hộp, cứ thế cứ thế, chẳng biết làm sao lại mở ra được, nó rúc vào ôm lấy một thứ liền bắt đầu gặm.

Một cây... nhân sâm?

Lục Cô Quang bước sang chăm chú nhìn vào hộp, cái hộp chạm khắc tinh xảo, khác lạ hẳn so với đồ vật trong gian phòng, lại có vẻ mới, hẳn do tự tay Thẩm Chiên Đan khắc lấy.

Y không để tâm vào nơi ở vật dụng của bản thân, lại hết lòng hao tâm tổn trí vì cái hộp đựng đồ ăn của Thieu hoa? Thẩm Chiên Đan quả thực vô cùng cổ quái, nàng ngắm nghía cái hộp, trong hộp để mấy khúc nhân sâm, tỏa ra mùi thuốc thoang thoảng, gốc nhân sâm này là thượng phẩm, không biết y lấy đâu ra, hẳn đã mua về từ thành Mậu Uyên?

Nàng nhìn Thieu hoa, khéo môi nhích thánh một nụ cười khẽ, người nói xem y muốn đoạt thiên hạ, yêu pháp trong tay, sao lại không sống trong thành, ngụ lại hoàng cung, mà cứ ở rịt vùng chân núi này?

Vùng chân núi này... lạnh tanh vắng ngắt... có gì tốt lành?

Đôi mắt ra ngoài cửa sổ, nhà dân gần nhất ở tận ngọn đồi đối diện, mới qua Tết chẳng lâu, hăng còn giăng đèn kết hoa, hai đứa trẻ quần áo bọc tròn như quả bóng nô đùa trong tuyết, một con chó nhỏ nhảy nhót xung quanh, chừng như rất vui thích.

Rồi ngoảnh lại, chợt cảm thấy gian nhà càng thêm rét giá, Lục Cô Quang thở dài, hay đây chính là lý do y nằng nặc đòi lên núi dán giấy cửa sổ cho nàng? Nhưng nếu y thích cuộc sống như người thường, với dung mạo và học vấn của y, hoàn toàn có thể cưới một giai nhân mỹ mạo, sinh vài đứa con, sống cuộc sống rực rỡ đèn hoa như thế.

Nhưng... Thấm Chiên Đàn ư... Cưới một người con gái, sinh một đàn con thơ... Nàng phì cười, sao có thể?

Phải, sao có thể? Đây là Thấm Chiên Đàn cơ mà.

Cũng giống như nàng, nghe cô đơn lắm, nghe đáng sợ lắm, thấy lòng quạnh quẽ, nhưng khi cảm nhận được điều đó, cũng là khi phát hiện mình đã xa chốn phàm trần đến thế.

Thiều hoa ăn xong nhân sâm, nàng cầm theo cái hộp gỗ, ôm nó ra khỏi cửa, chột khựng chân, ngoảnh lại nhìn, rồi đem mỗi lửa trong tay ném vào, nàng muốn đốt gian nhà, lại thấy ngọn đuốc lụi dần trong gió tuyết, thậm chí không còn để lại mấy tàn tro.

Châm lửa không thành, nàng ngoảnh mặt bỏ đi.

Suốt mười ngày sau, nàng không trở lại gian nhà ấy nữa.

Ngày tháng trên đỉnh Vong Tịch vô cùng phẳng lặng, không có ai nhảy lên đỉnh núi, càng không có ai đem rượu ngon theo, sắp đặt quỹ kế để bầy nàng. Nhậm Hoài Tô bật tắt, nàng sống một mình, xuân hạ thu đông, thu đông xuân hạ, nàng học tu tiên luyện khí, nghiêm ngẫm cách thu hút nhật nguyệt tinh hoa. Nàng không truy cầu tẩy trừ thi khí, tu tiên đặc đạo, chẳng qua không có gì làm, nếu không tu hành thì còn biết làm gì?

Thôn Bích Tâm người ra đời kẻ chết đi, dần dà không còn mấy ai nhận ra nàng nữa, những người từng nhớ nhung tiếc nuối vị Thấm công tử ra đi đột ngột kia cũng dần lãng quên y, những thiếu nữ từng mến mộ y xuất giá, sinh rất nhiều con, đứa nào đứa nấy lại nô đùa dưới núi, hết lớp này đến lớp khác, vui thích như những chú chó con.

Nàng uống gió ăn sương, có rất nhiều thời gian để hồi ức và nghiền ngẫm. Nàng lật đi lật lại cuộc đời mình, rốt cuộc vẫn không biết nên hình dung Thấm Chiên Đàn như lời Nhậm Hoài Tô nói, hay như lời Cơ Nhị kể.

Chỉ là thấu suốt vài chuyện nhỏ, ví như từ khi Thẩm Chiên Đàn thức tỉnh, hình như chưa từng lấy mạng ai, ví như y hủy tim chặt cánh nàng, luôn miệng đòi hại nàng, nhưng cuối cùng vẫn không thực hiện, về sau cuối, y trả nàng một cái xác phàm.

Trong dòng hồi ức bình tĩnh ấy, những an oán oán tình thù dần nhạt màu ý nghĩa, nàng học được cách pha trà cho mình, thắng hoặc nhấp môi ly rượu, có một ngày nhất định trong năm, nàng lại rạo rức một nỗi chờ mong không dừng, lại mua chút đồ ăn thông thả nhai, dù nàng đã lâu không cần ăn uống nữa.

Nhưng không ai đến, không ai ghé thăm bạn cũ, không ai chết đi sống lại, không có tử hồn hay oán linh thăm viếng.

Từng năm một trôi qua, mỗi năm nàng đều mong đợi, và dần dần thất vọng trong niềm mong đợi.

Có một hôm nàng có chuyến đi xa, ghé hoàng cung, xông vào cấm địa, lật giở ghi chép mấy năm gần đây, nhưng năm ấy, không ai ghi lại một dòng nào về việc có người họ ngoại đăng cơ vi đế, câu chuyện xảy ra trên đàn Vãn Thiên ngày hôm ấy dường như chưa từng tồn tại. Lục Cô Quang im ắng rời đi, bỗng bật cười, ai lại ghi chép chuyện ấy cơ chứ? Đó là ngày hoang đường và hỗn loạn nhất trong lịch sử hoàng triều họ Vân, nhưng chẳng bao lâu sau, y đã phải chết đi.

Y cầu quan lâm thiên hạ, cầu được ghi nhớ đời đời, cầu ánh mắt chăm chú người đời, cầu được yêu chiều thương mến, không tiếc hy sinh tất cả. Đến sau cùng, chẳng qua chỉ vậy mà thôi.

Đai sự của y thành hay không thành, dường như... chẳng hề khác nhau.

Chuyện sau khi chết, thuở sinh thời, y hình như chưa từng nghĩ tới.

Cũng có lẽ không phải y chưa từng nghĩ tới, y chỉ là không còn điều gì để mong mỏi nữa... Con người ấy mà, luôn thích lừa mình dối người, tin rằng sau khi mình chết đi, kẻ khác sẽ hối hận đôi chút, sẽ đối tốt với mình đôi chút.

Hoặc có lẽ sẽ ghi nhớ y.

Mười năm đằng đẵng trôi qua, nàng về lại nhà tù hoàng cung, tâm tình không tốt lắm, dọc đường đi ngang gian nhà gỗ của Thẩm Chiên Đàn, bỗng thấy trong nhà có ánh nến.

Lòng nàng chợt nháng lên ánh sáng, một cơn mừng rỡ chạy dọc từ đỉnh đầu xuống tận lòng bàn chân, chạy vội đến trước cửa, tim đập thành thịch, vốn muốn làm mặt lạnh, nhưng không thể nào bình tĩnh nổi, nàng giơ tay đập cửa kêu lạc giọng, "Thẩm Chiên Đàn?"

Tiếng cửa gỗ vang lên kẻo kẹt, người bên trong ra mở, dòng máu sôi sùng sục trong người nàng lạnh toát đi trong chớp mắt... người mở cửa là một thợ săn, vận áo vải thô, nhìn nàng ngơ ngác, "Cô nương, cô tìm ai?"

Cơn giận xộc lên đầu nàng, đây là ai? Đây là kẻ nào? Vì sao lại ở đây? Nàng sa sầm mặt quát, "Người là ai?"

Người thợ săn ngơ ngác nhìn nàng, "Ta là Trương A Hoa... làm thợ săn..."

"Đây không phải nhà ngươi, vì sao ngươi lại ở đây?" Mắt nàng long song sọc, "Người ở đây làm gì?"

"Đây là nhà bỏ hoang, không phải nhà ta chẳng lẽ là nhà cô? Bỏ hoang lâu lắm rồi, đằng nào cũng bỏ hoang, ta xuống núi tạm thời ở ít lâu, đâu có thương thiên hại lý, sao lại không được? Nhà này là của cô đấy ư?" Trương A Hoa vốn không phải là người nóng nảy, nhưng bị nữ tử không mời mà đến này chọc giận, y đã ở đây ba tháng trời, nữ tử này từ đâu ra?

"Ra ngoài!" Nàng lạnh lùng nói.

Trương A Hoa ùng ùng nổi giận, "Ái điên nhà cô, lão tử muốn ở đây, không ra đây thì sao!" Y vừa định đóng cửa vào trong, đột nhiên mắt hoa lên, cảm thấy mình bị một sức lực rất mạnh kéo dậy, bay thẳng lên trời, rơi thịch xuống đất lộn bảy tám vòng, chớp mắt đã cách gian nhà kia đến năm sáu trượng! Trương A Hoa trợn trừng mắt, chỉ thấy nữ tử nọ bước vào nhà, tiếng loảng xoảng vang lên, cung tên, rìu, túi nước y để bên trong... thậm chí cái bồ mang theo đều bị ném thẳng ra ngoài, chẳng ngờ nữ tử này thực sự biết những vật nào không phải vốn thuộc về căn nhà. Trương A Hoa xoa đầu, lẽ nào cô ta chính là chủ nhân?

Lại thấy nữ tử áo đen hung dữ nọ ném đồ xong, liền thảy cho một câu lạnh lẽo, "Người còn dám bước vào chốn này thêm dù một bước, ta lập tức giết người."

Y cảm như thóc, dọn dẹp đồ đạc dưới đất, hậm hực bỏ đi.

Nữ yêu ở đâu ra?

Cơn giận Lục Cô Quang vẫn chưa tan, Thẩm Chiên Đàn chỉ chết có mấy năm, đám người này đã dám chiếm cứ nhà y? Nếu y chưa chết... nếu y chưa chết... không biết sẽ trị tên lỗ mãng nhà người như nào!

Nếu y chưa chết, ai dám động vào nhà y dù chỉ bằng một ngón tay?

Nàng đứng trong gian nhà, đưa mắt nhìn bốn bức tường đã hoàn toàn thay đổi, càng cảm thấy thê lương, y thực sự đã chết, y thực sự không thể sống lại... bằng không... bằng không...

Vào chính khoảnh khắc ấy, nàng chợt hiểu ra, suốt mấy năm nay.. Hóa ra nàng chưa từng nhận ra rằng y đã chết.

Thì ra nàng... vẫn đợi y...

Chết đi sống lại.

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Hựu Văn Quân Di Trì

Type: Min

Hoa nở hoa tàn, mây đến mây đi, tuyết mới thành tuyết cũ, tuyết cũ tan rồi lại hóa suối khe.

Nước chảy róc rách, đỉnh Vong Tịch hoa xuân nở thắm, dãy Ngưng Bích cây lá xanh rì, rừng núi nhấp nhô trùng điệp, phóng tầm mắt cũng khiến cõi lòng thư thái.

Hoàng triều đã từ họ Vân đổi họ Hàn, quốc hiệu thay thành Hộ, niên hiệu Kỳ Hòa.

Năm Kỳ Hòa thứ ba, cách cái chết trên đài Vãn Thiên của Thẩm Chiên Đàn đã một trăm lẻ sáu năm.

Một vị nữ tử áo đen ôm trong lòng một con vật nhỏ lông xù, tay cầm cái ô màu tím nhạt, ghé hàng thuốc thôn Bích Tâm mua thuốc. Lớp người trước trong thôn đều từng gặp nàng, nàng không già không chết, như yêu tịa tiên, sống trên đỉnh Vân Tịch, may mắn thay chưa từng hại bách tính, không biết đã sống trên núi được bao lâu.

Nàng chưa từng chủ động bắt chuyện cùng người khác, nhưng cũng không từ chối người khác bắt chuyện cùng nàng, nếu đủ kiên nhẫn, tò mò hỏi nàng chừng đôi chục câu, có lẽ nàng sẽ trả lời đôi câu. Nhiều năm trôi qua, người trong thôn biết nàng họ Lục, dường như không phải yêu ma quỷ quái, nhưng hiển nhiên cũng chẳng phải người thường, chỉ là vị cao nhân

này chưa từng hàng yêu trừ ma, phạt bạo giúp yếu, nàng chỉ một thân một mình sống trên đỉnh núi, một năm hạ sơn mấy lần.

Không ai biết nàng ở trên ấy làm gì, cũng có người hiếu kỳ muốn trèo lên đỉnh xem nơi đó liệu có phải là tiên cung, nhưng chưa ai thành công.

“Tiên cô, đã chuẩn bị sẵn cho tiên cô rồi đây.” Người có tuổi trong hàng thuốc đều gọi nàng “tiên cô”, mấy thanh niên trai tráng lại gọi “Lục cô nương”, nàng chưa từng để tâm.

Lục Cô Quang gật nhẹ đầu, để lại bạc, lấy thuốc đi, vẫn như mọi khi, lập tức ngoảnh mặt đi thẳng về phía núi.

“Tiên cô...” Hôm ấy Lão Hà trông hàng thuốc đang vui, cứ muốn tìm người trò chuyện, đột nhiên đánh bạo gọi Lục Cô Quang. “Tiên cô ở trên núi tu tiên ư?”

Lục Cô Quang quay lại, thần sắc hững hờ, “Có chuyện gì?”

Lão Hà cũng không giận, cười ha ha nói, “Ta nghe nói gần đây trong kinh thành có quý, lâu Triều Châu dán một bảng thông báo rất to, nói ai bắt được quý thưởng ngàn lượng bạc trắng, nếu tiên cô có khả năng, ở trên núi lại rảnh rỗi, sao không đi thử xem?”

Nàng lạnh nhạt đáp lại, “Không cần.” Rồi ngoảnh mặt định bỏ đi, được mười mấy bước lại nghe phía sau có người nói, “Lão Hà à, kém nhạy tin quá, bảng treo giải ở kinh thành đã bị người ta xé lâu rồi, nghe nói mới được hữu tội tăng* ở Bạch Cốt Đường, đạo hạnh cao thâm, ngàn lượng bạc đã được đem phát chẩn cả.”

*Tăng sư có tội

“Chuyện lúc nào thế? Kể ta nghe nào.” Lão Hà đang hồi rỗi rãi, thích nhất là đưa chuyện với người qua đường.

“Mới mấy hôm trước, ta vào thành một chuyến, vừa lúc gặp hữu tội tăng đang phát chẩn, ta cũng lãnh được ít tiền.” Người nọ cười hì hì, “Nhưng vị hữu tội tăng Bạch Cốt Đường này cũng thật là quái dị, không xuống tóc, giữa hai đầu mày có đốm đỏ, nom hệt như nữ nhân.”

Lục Cô Quang quay phắt lại, Lão Hà chỉ thấy trước mắt nháng lên một cái bóng, chớp mắt nàng đã thòp cổ người qua đường nọ, lạnh lùng hỏi, “Tên ‘hữu tội tăng’ ấy ở đâu?”

“Hả?” Người nọ sợ đến hồn phi phách tán, ho sặc sụa, “Khục...khục...khục...Cái gì cơ...Cô là ai?”

“Tên hòa thượng bắt quỷ ấy, tên hòa thượng giữa hai đầu có đốm đỏ, đang ở đâu?” Nàng gằn từng chữ một.

“Bạch...Bạch Cốt Đường...”

“Bạch Cốt Đường ở đâu?”

Người nọ nhìn nàng quái dị, “Bạch Cốt Đường là Bạch Cốt Đường... Là nơi giam cầm sư sãi tăng ni nhà Phật phạm giới, cao tăng có đạo hạnh phạm giới, sẽ bị nhốt vào Bạch Cốt Đường tư quá và khổ hạnh, còn đi hàng yêu trừ ma làm từ thiện.”

“Ở đâu?” Mắt nàng long lanh sáng, chừng như vừa chớp mắt từ một người tuyết lạnh giá biến thành người sống.

“Ở Giới sơn, ở Giới sơn...” Người nọ bị năm ngón tay nàng bóp cổ tái đại cả da mặt, cuống quýt nói, “Giới sơn, Bạch Cốt Đường.”

Lục Cô Quang buông tay, Lão Hà và người qua đường nọ đồng thời chứng kiến sau lưng nữ tử áo đen mở tung một đôi cánh chim, hai cánh giang rộng, nàng bay thẳng lên không, hướng về phía đông.

“Tiên... tiên... tiên tiên cô...” Lão Hà trợn mắt lú lười, “Hóa ra là điều tinh!”

Lục Cô Quang bất chấp để lộ đôi cánh trước mặt người lạ, nàng chỉ muốn đến ngó qua tên hòa thượng giữa hai đầu mày có đốm đỏ ấy, xem gã hữu tội tăng ấy rốt cuộc trông thế nào?

Thẩm Chiên Đàn không về, nàng canh giữ gian nhà trống ấy hai mươi năm, cuối cùng châm một mối lửa đốt thành tro, nàng rốt cuộc hiểu y đã chết, nhưng trong vô thức vẫn đợi chờ, vì không biết phải làm gì. Với cõi trần này, nàng gần như thế lại xa đến vậy, nàng chẳng biết khóc cười cùng ai, đành không ngừng nghiền ngẫm về... nỗi hận trong quá khứ... từng có người thương mến nàng trong quá khứ... có người nàng từng thành thân, từng thề nguyện, cũng từng hận thù trong quá khứ.

Nàng không đợi được Thẩm Chiên Đàn sống lại, y nói sẽ đợi nàng dưới cửu tuyền, cho nên mới không chịu tái sinh? Chính tay nàng giết y, y đã hỏi nàng có từng yêu y... dù chỉ là đôi chút? Nàng liền chính tay giết y, nên y đau lòng, không muốn sống dậy nữa? Thắng hoặc nàng nghĩ thế, thắng hoặc nàng rất hoang mang... Vì sao nàng luôn cho rằng Thẩm Chiên Đàn rồi sẽ sống lại? Rõ ràng... y đã bị giết, nàng giết nhiều người như thế, chưa từng có ai chết đi sống lại.

Nhưng nàng luôn nghĩ rằng y không chịu... Là do y không chịu.

Liệu y có luôn mong rằng nàng chết đi, trong suốt trăm năm này hay không?

Y đợi nàng dưới cửu tuyền, trong địa ngục, y cười nhạo nàng... đợi nàng thừa nhận rằng thực ra nàng... cũng yêu y, đôi chút...Đợi nàng thừa nhận y và “y” là một người, “y” không tốt đến thế, “y” thoát trông tốt đến thế chẳng qua vì mọi thiếu sót đều trót ở chỗ y mà thôi.

Nàng không muốn thừa nhận.

Không muốn thừa nhận rằng nhiều năm sau giết y, nàng đã yêu phải kẻ cô đơn thành cuồng dại đó.

Giới sơn.

Trên Giới sơn, chỉ thấy cát vàng mênh mông, trăm năm trước chốn này là hoang nguyên hình thành sau khi núi Mân sụp đổ, về sau có yêu tháp mọc lên, tám mươi hai năm trước có cao nhân tìm đến đây thi triển dị thuật, dời một ngọn núi đến trấn bên trên yêu tháp, ngọn núi nọ cao mấy chục trượng, từ trên xuống dưới chỉ tuyền đất cát, trụi lủi không một cành cây ngọn cỏ. Lại qua ba mươi năm, có cao tăng dựng Bạch Cốt Đường, giam nhốt tất cả các tội tăng, đến nay đã được mấy chục năm.

Bạch Cốt Đường hiện có một trăm sáu mươi tám vị tội tăng, tất cả đều là cao tăng tu vi cao thâm lắm đường lạc lối có lòng hối cải, đa số đều đã lớn tuổi.

Giới sơn vô cùng căn cõi, không thể trồng trọt rau quả, cuộc sống trong Bạch Cốt Đường thanh khổ mười phần, tăng sư mỗi ngày chỉ ăn một bữa, nhưng thời gian ngồi thiền tu hành lại gấp ba tự viện bình thường. Bạch Cốt Đường không có khóa, tăng sư không muốn tuân theo giới luật có thể hoàn tục rời đi, nhưng kể từ ngày xây dựng đến nay, tội tăng hoàn tục bỏ chùa rời đi không quá ba người.

Đây là thánh địa Phật tông, dù có tội, nhưng cũng là chốn trang nghiêm nhất.

Một chấm đen từ phía xa nhẹ nhàng lướt tới, đáp xuống dưới chân Giới sơn, Lục Cô Quang thu cánh, chậm rãi men theo những bậc thang bằng đá lần lên núi.

Hòa thượng có đốm đỏ giữa hai đầu mày... Nàng thoáng thấy hoảng mê, trên đời người có chu sa chí nhiều vô số, rốt cuộc nàng đến đây... để làm gì?

Thẩm Chiên Đàn... không thể chết đi sống lại.

Liệu y có chuyển thể không?

Có hay không?

Nàng chưa từng nghĩ đến việc y sẽ chuyển thể, hồn chết bình thường... hồn chết không thành yêu ma, không ôm chấp niệm sâu sắc sẽ chuyển thể, nhưng hồn Thẩm Chiên Đàn... sao có thể không thành yêu ma?

Sao y có thể luân lạc thành một hồn chết tầm thường, rồi chuyển thể đầu thai, chùi sạch sành sanh quá khứ, bắt đầu một kiếp sống mới?

Nếu có cơ hội, y nhất định sẽ đòi xưng tôn xưng bá...

Sao y có thể cam lòng chuyển thể?

Y nói sẽ đợi nàng dưới cửa tuyến, y đau đáu cầu xin ai đó hãy thương mến y dù đôi chút, sao y lại chẳng đợi chờ?

Nàng không biết mình đến đây để tìm kiếm điều gì, nhảy lên cửa chùa, xông vào Phật đường, nàng trông thấy có người tĩnh tọa trước mặt Phật, ba ngàn sợi tóc xanh xuôi đổ, giữa đầu mày chu sa tựa như máu, y ngược mặt nhìn, nàng tưởng trăm năm vừa vút qua trong chớp mắt.

Thẩm Chiên Đàn!

Người tĩnh tọa trước mặt Phật giống Thẩm Chiên Đàn như khuôn đúc, chỉ thần sắc là tốt cùng đoan chính, thấy nàng đột ngột xông vào cũng không giạt mình không tức giận, bình tĩnh vô cùng.

Trong sân có sỏi quét chùa, ngoài vườn có sư tập võ, thấy nàng xông vào, mà ai nấy đều như không trông thấy, thái độ phẳng lặng, ung dung như thường.

Sống trong cảnh mỗ chiều chuông sớm, tăng sư tại Bạch Cốt Đường đã đạt đến cảnh giới không minh, lòng như nước lặng.

“Người... người...” Nàng đưa tay ra, run rẩy chạm vào khuôn mặt trước mắt, “Thẩm Chiên Đàn?”

Người nọ thần sắc tĩnh lặng, đáy mắt lại ôn hòa, không mấy may có vẻ yêu dị thiện biến như Thẩm Chiên Đàn, “Bần tăng Khổ Độ.”

Ngón tay nàng chạm vào mặt y, làn da ấm áp, người nọ không phải yêu ma quỷ quái, không có yêu khí, chỉ là một con người, nàng nhìn y đắm đắm, muốn tìm kiếm chút gì đó dấu vết của Thẩm Chiên Đàn vương sót, nhưng tuyệt không.

Nàng chưa từng ngắm kỹ Thẩm Chiên Đàn, nên không thể nhận rõ liệu người này có phải Thẩm Chiên Đàn đóng giả hay không, nàng đã lãng quên nhiều chi tiết, chỉ nhớ mang máng một điểm chu sa đỏ thắm giữa hai đầu mày.

“Thí chủ, bản đường tổng cộng một trăm sáu mươi tám tăng sư, nếu thí chủ muốn tìm người, chỗ bần tăng có danh sách cho thí chủ xem.” Vị hòa thượng giống hệt Thẩm Chiên Đàn tên Khổ Độ nọ ngữ điệu ôn hòa, im lìm như nước lặng. “Thí chủ có muốn xem không?”

Nàng giật nảy mình, “Không, không cần.” Trấn định lại, nàng dịu giọng, “Tự tiện xông vào Bạch Cốt Đường là do ta đường đột. Khổ Độ... Khổ Độ đại sư, liệu có thể hỏi tính danh tục gia của ngài không?”

Khổ Độ bình thản, không mấy may kinh ngạc hay khó chịu, ôn tồn đáp lại, “Bần tăng xuất gia từ nhỏ, từ lâu đã quên tính danh tục gia.”

“Đại sư nhốt mình trong Bạch Cốt Đường, không biết đã mắc tội gì?” Nàng lại hỏi, “Trước khi phạm giới, ngài ở chùa nào?”

“Sát giới.” Khổ Độ bình thản đáp, A di đà Phật, bần tăng đến từ chùa Phùng Mai cách đây một ngàn một trăm tám mươi dặm.”

Nàng nhìn người nọ ngậy người, y giống hệt Thẩm Chiên Đan, xương gáy đều đặn, gương mặt trái xoan tú lệ tựa Quan Âm, nốt chu sa đỏ thắm, nhưng y thản nhiên đoan chính, mang một vẻ thánh khiết vô cùng quen thuộc.

Nàng thành linh đưa tay xé toạt tấm áo tăng trên người Khổ Độ, y chừng như giật mình đưa tay ngăn lại, nhưng sao ngăn nổi tốc độ của một hoạt thi đã có trăm năm khổ luyện như Lục Cô Quang, áo tăng rách toạt trước ngực, y cũng không giận dữ, chỉ buông tay xuống.

Lục Cô Quang nhìn trân trân lồng ngực y, nơi đó có một vết bớt đỏ thắm nom như vết kiếm.

Người nọ... thực sự là kiếp sau của Thẩm Chiên Đan.

Y chuyên thể làm sư.

Y mới mơn giữ mình trước cửa Phật.

Y đã gột rửa sạch sành sanh kiếp trước, người trước mặt nàng đây, là một kẻ hoàn toàn xa lạ.

“Ta đợi cô dưới cửu tuyền...”

Nước mắt nàng trào ra không cầm giữ nổi, thấy đều là dối trá! Thấy đều dối trá! Đến chết y vẫn dối gạt nàng! Dối gạt để nàng chết theo y!

Y vốn không hề đợi nàng dưới cửu tuyền.

y tự ý vứt bỏ tất cả, rửa sạch tất cả, chuyển thể đầu thai, trở lại làm người!

Y vốn không hề đợi nàng, không mấy may!

Uống công nàng... uống công nàng ghi nhớ lâu như vậy... lâu như vậy...

Nước mắt nàng chảy xuống hai bên má, rớt trên lớp vải áo tăng của nhà sư Khổ Độ, chỉ nghe y ôn hòa, “A di đà Phật... Chữ Si, cũng là đại độc. Thí chú, nếu linh đài sáng rõ, nhãn giới ắt rộng mở, mới biết là khổ hay không khổ, chẳng qua chỉ là vọng niệm mà thôi.”

Tầm mắt nàng mờ nhòa, nàng nghĩ Thẩm Chiên Đàn thật tuyệt tình... Y lại dối gạt nàng... Y lại gột sạch chính mình... Y không hề yêu nàng, không hề cùng nàng muốn đồng bơi cộng ẩm, không hề muốn cùng nàng trải qua những tháng năm đặng đặng, chưa hề khao khát tình yêu từ nàng... Y ghét nàng, cho nên mới lừa lọc để nàng nghĩ rằng mình yêu y, rồi lập tức trở mặt biến thành một gã hòa thượng chế nhạo nàng... Nói đầy đều là vọng niệm, là do tự nàng muốn tin... nàng ngốc dại... linh đài không sáng tỏ, nhãn giới không rộng mở... nàng đầu độc chính mình.

Y vẫn luôn là một tiểu nhân bụng dạ hẹp hòi, nàng đã chém y một nhát, khiến y khổ sở đến thế, còn giết y... Y... y làm sao có thể chết dễ dàng như vậy được? Y nhất định phải báo thù, dù có chết cũng phải báo thù...

Lục Cô Quang sao lại không hiểu điều đó?

Nàng lùi lại hai bước, nhìn Khổ Độ bằng cái nhìn dành cho hồng thủy mãnh thú, nước mắt vẫn luôn không cầm nổi, ngoảnh mặt bỏ đi.

Khổ Độ ngồi im lìm trên đệm cỏ, ôn hòa nhìn theo bóng lưng Lục Cô Quang, trong cái nhìn ôn hòa ấy, không chỉ có Lục Cô Quang, còn bao hàm cả từng cành cây ngọn cỏ, từng hạt cát hòn cuội trong tự viện, như thế đối với y mà nói, Lục Cô Quang cũng hết như cát bụi hay cây cỏ ấy, đều chỉ là một trong chúng sinh vạn vật mà thôi.

Nhìn mãi nhìn mãi... rất lâu sau, khi sãi quét sân ngang qua, khi sư tập võ thu thể, khi từng người một rời khỏi khoảnh sân, ánh mắt y mới thoáng có biến hóa.

Chỉ một vết hằn gợn... rồi thôi.

“Ngưng!” Sau lưng chợt có người quát to, “Khổ Độ, thế nào là đại thừa?”

Khổ Độ không mảy may nhúc nhích, lập tức trả lời, “Đại thừa như cam lộ.”

Một nhà sư già vận áo xám chống gậy chậm rãi bước ra từ sau pho tượng Phật, tay phải cầm roi, đến trước mặt Khổ Độ vung tay vụt xuống, Khổ Độ trăn người chịu đánh, chỉ nghe vị sư già kia hỏi bằng giọng bình lặng, “Thế nào là niết bàn?”

Khổ Độ thoáng sững người, hồi lâu sau mới đáp, “Tựa như đèn tắt.”

Vị sư già thoáng biến sắc mặt, gằn giọng quát, “Ồ đồ! Người tu hành nhiều năm, ngộ tính không tiến bộ mà còn thụt lùi ư?”

Khổ Độ cup mắt, không thể đáp lời.

“Nhịn đói ba ngày, không được ra khỏi Phật đường nửa bước, ngồi thiền ngay tại đây, cho đến khi lĩnh ngộ mới thôi.”

Vị sư già chống gậy chậm rãi ra khỏi Phật đường, bấy giờ là giữa trưa, Bạch Cốt Đường mỗi ngày dùng một bữa cơm, chuông báo đã vang, những tội tăng đều đi đến Quả đường, ông cũng không ngoại lệ.

Khói nhang vương vất, bảo tượng trang nghiêm, Khổ Độ tĩnh tọa trước mặt Phật, mắt buông mày cup.

Y vào Bạch Cốt Đường ba năm, bái Thiên Sát thiền sư làm sư phụ, ngày mới tới Thiên Sát thiền sư nói y chẳng qua hình hài như nước lạnh, mà lòng chẳng như nước lạnh, thấm đẫm sát khí, không phải người trong cửa Phật, nên không cho xuống tóc. Khổ Độ quỳ lì trước cửa, quỳ suốt hai tháng trời, cuối cùng Thiên Sát nhận y làm đồ đệ, nhưng có thể khảo nghiệm tu vi ngộ tính của vị cao đồ này bất cứ lúc nào, thường xuyên hạ đòn roi gây gộc, những câu trả lời của Khổ Độ chưa bao giờ làm ông thỏa mãn. Ba năm khổ hạnh, trong lòng Thiên Sát, gã đồ đệ này không chút tiến bộ, chỉ có mỗi nghị lực vô biên, thủy chung không thể nhập môn, khiến ông vô cùng thất vọng.

Tượng Phật an tường tĩnh lặng, đèn soi nền tỏ êm đêm, án gỗ sơn son quanh quẽ.

Khổ Độ ngồi đó, im lìm như một pho tượng.

Y nghĩ y đã đợi dưới cửa tuyến gần trăm năm, nhưng không hề đạt được hồi báo, về sau cũng sẽ không... Rồi một ngày y hiểu ra... sẽ không có kỳ tích nào xuất hiện, cả cuộc đời y đều như thế, nắm trong tay vô vàn khả năng, có bản lĩnh thông thiên triệt địa, đến sau rốt lại chẳng hề xuất hiện kỳ tích.

Y chẳng đạt được thứ gì, dù đã tận lực.

Đấy gọi là nghiệp báo.

Vọng ngữ có nghiệp báo, gọi là bất đắc tín.

Sát nghiệp có nghiệp báo, gọi là bất khả thân*.

*Bất đắc tín là không được tin tưởng, bất khả thân là không được gần gũi.

Y đã gây nên nhiều tội nghiệt, giết nhiều người, hại nhiều người, gạt gẫm nhiều người, mỗi một điều... đều sẽ có báo ứng.

Thần Phật không thể cho phép, không thể để y sau khi đã phạm tội ác tày trời còn được yêu thương, rốt cuộc y đã thức tỉnh, đã tuyệt vọng, đã từ bỏ, nên y lựa chọn chuyển thế.

Nhưng Thần Phật thực sự không cho phép y thức tỉnh một cách dễ dàng như vậy... Y đầu thai rồi mà vẫn nhớ rõ kiếp trước, mòn mỏi, đến từng vạt áo từng sợi tóc, mỗi một đốm máu tươi.

Y biết rằng kiếp này của y, hoặc cả kiếp sau và sau nữa, y đều sinh ra để chuộc tội, tội nghiệt không chuộc, thấy đều là cầu bất đắc, cho nên y một lòng hướng Phật, tinh tâm hành thiện, không tự tư không vọng tưởng, không nảy sinh một ý nghĩ nào thiên lệch.

Thẩm Chiên Đàn đã chết, y mắc phải sai lầm tày trời, y vọng tâm loạn tưởng, làm điều ngang trái, chết trăm lần không đền hết tội.

Một cơn run rẩy lan tỏa khắp toàn thân Khổ Độ, kiến cỏ hèn mọn nên an phận sống trong hang ổ do người ta tạo dựng, không biết mang ơn, lại mơ tưởng hão huyền muốn được người ta yêu mến, được người ta ghi nhớ, nhưng lại bất tài vô tướng, chỉ có thể lừa bịp dối gạt, tác ác đa đoan, giết người phóng hỏa, hại người vô số... Thật nhục cười và đáng thương đến mức nào!

Nhưng nhục cười hơn nữa là... Những ác nghiệp, những lỗi lầm y mắc phải, bắt đầu từ kiếp này, lại do ta chuộc. Phật tổ của ta... ta hạ mình chuộc tội... Ta cung kính tu hành... thành tâm hối lỗi, Phật lại để nàng xuất hiện trước mặt ta, để nàng nhìn ta gọi “Thẩm Chiên Đàn”... Dám hỏi Ngã Phật, kiếp này đệ tử lại phạm phải tội mới nào, Ngã Phật mới sai khiến tâm ma ấy đến cám dỗ ta?

Đệ tư ti tiện, minh ngoan bất linh, tâm thần chấn động, cầu Ngã Phật độ hóa.

Khổ Độ chậm rãi khẩu đầu trước tượng Phật.

Nhưng thế nào là Ngã Phật, thế nào là độ hóa?

Thiên Sát hỏi: Thế nào là đại thừa?

Khổ Độ đáp: Tựa như cam lộ.

Phật tâm như cam lộ. Hoặc có người uống cam lộ, hại thân mạng mà chết sớm, hoặc có người uống cam lộ, thêm tuổi thọ sống được lâu. Hoặc uống thuốc độc được sống, có người uống độc mà chết. Trí vô ngại như cam lộ, đó chính là kinh Đại thừa. Kinh điển Đại thừa như vậy, cũng gọi là chất thuốc độc. Như bơ như đề hồ, và các thứ đường phèn. Uống vào tiêu hóa là thuốc, chẳng tiêu hóa thời thành độc. Kinh Đại thừa cũng như vậy, nơi người trí là cam lộ, kẻ ngu cũng biết Phật tánh, nghe Đại thừa thành thuốc độc.

*Kinh Đại Bát Niết Bàn, hòa thượng Thích Trí Tịnh dịch, Nxb Tôn giáo, H., 2009

Phật tâm là thế, độ hóa cũng là thế. trên đời luôn có những kẻ ngu đại điên cuồng không thể thành Phật, như Thâm Chiên Đàn năm xưa, đã khẳng khẳng biến cam lộ thành thuốc độc chết người.

Khổ Độ mọp người sát đất hồi lâu mới từ từ ngồi thẳng lại, mắt rũ mi buông, lầm rầm niệm tụng kinh văn, linh đài dần sáng tỏ, giọt nước mắt không cầm nổi của Lục Cô Quang từ từ mờ nhòa trong ký ức, y xoay lưng về phía sân chùa, cuối cùng bôi xóa sạch những tạp niệm rồi ren, thế gian vạn vật trong mắt y, lại trở thành chằng chịt như nhau, không hề khác biệt.

Lục Cô Quang xuống khỏi Giới sơn, giang rộng đôi cánh, bay thẳng về phía Đông.

Nàng không biết mình phải đi đâu, nàng đã tìm được Thẩm Chiên Đàn, nhưng mọi việc khác hẳn với những gì nàng tưởng tượng, đó chỉ là một con người xa lạ, một hòa thượng ăn chay niệm Phật. Hòa thượng có cuộc đời của hòa thượng, không liên can gì tới Thẩm Chiên Đàn, quá vắng nàng ghi tâm khắc cốt, yêu hận rối rắm khó phân, trong lúc nàng không hề hay biết, sớm đã tiêu tan không để lại dấu vết.

Bất tri bất giác nàng đã lên rất cao, không biết bay về đâu, bầu không tạnh ngắt, không có gì ngăn trở lối nàng đi, cũng chẳng nhìn thấy đích đến.

Cứ bay thẳng như thế rất lâu, đến khi nàng bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, ở phía xa chợt xuất hiện một bóng đen, bốn phía tỏa ra quỷ khí mãnh liệt.

Đây là thứ gì?

Đã rất lâu nàng chưa từng bắt gặp quỷ khí nào đậm đặc như thế, đậm đặc đến mức ngưng tụ thành hình hài, từng sợi khói đen đan cài vào nhau, bện thành một cái kén đen tuyền giữa không trung.

Đây là vật gì? Nàng bay lại lượn xung quanh vật thể nọ một vòng, cái kén to bằng kích cỡ một cái nhà, quỷ khí tầng tầng lớp lớp, yêu lực tràn đầy, không nhìn rõ được bao bọc bên trong là vật gì, nơi này cách mặt đất ít ra phải mấy ngàn trượng, rốt cuộc là loài gì mà phải kéo kén ở đây?

Lục Cô Quang ngấm ngội hồi lâu, rồi thử khởi động sức mạnh Huyết Lưu Hà hấp thu quỷ khí bao quanh kén. Nàng muốn rút bớt quỷ khí đậm đặc bên ngoài để xem bên trong là thứ gì.

Quỷ khí phiêu đảng, thực sự có một phần bị Huyết Lưu Hà hấp thụ, không ngừng ngấm vào cơ thể nào, nhưng cái kén quá đồ sộ, phần quỷ khí bị rút đi không thay đổi được điều gì. Đang cảm thấy nản lòng, bỗng nàng

chợt giật mình, thứ quý khí được hút vào người này khác với quý khí bình thường, bên trong có lẫn long khí, hơn nữa quý khí này có cảm giác vô cùng quen thuộc.

Nhậm Hoài Tô!

Nàng chấn động, thứ bao bọc bên ngoài cái kén đồ sộ này là sức mạnh của thi mị, bên trong lẽ nào là Nhậm Hoài Tô?

Nhưng Nhậm Hoài Tô làm sao có kích cỡ khổng lồ như thế được?

Bên trong cái kén rốt cuộc là gì?

Nàng không dung nẩy sinh dự cảm chẳng lành, Nhậm Hoài Tô mất tích đã trăm năm, nhưng làm thế nào cũng không thể cảm ứng được khí tức của loài vua quý, không tìm thấy tung tích y... lẽ nào suốt trăm năm qua, Nhậm Hoài Tô vẫn lơ lửng giữa bầu không nơi đây... kéo kén?

Chưa từng nghe nói thi mị còn có bước biến hóa này, cái kén khổng lồ sở hữu một sức mạnh vĩ đại, cực kỳ nguy hiểm.

Thình lình, cái kén nhúc nhích, sự biến hóa rõ rệt hiển hiện trên bề mặt kén, nàng nhận rõ mồn một thứ hiện đang được bao bọc bên trong, không phải người, mà là một cơ thể thân rắn với kích cỡ cực lớn, nhưng lại có sừng.

Đây là thứ gì? Lục Cô Quang hoảng hốt biến sắc, lẽ nào, là thân rồng ư?

Sao có thể? Sức mạnh của Nhậm Hoài Tô... thân rồng kéo kén... Lẽ nào suốt trăm năm qua, Nhậm Hoài Tô đều ở nơi đây kéo kén hóa rồng? Con rồng này, rốt cuộc là giống rồng nào?

Một giống rồng sung mãn quý khí tà lực liệu có thể nào là thiện vật? Rồng ở trong kén, còn Nhậm Hoài Tô ở đâu?

Nàng khép cánh thả mình rơi tự do xuống dưới, rồi ngay lúc sắp chạm đất thành linh tung cánh, đáp xuống an toàn. Về chuyện quái gở này, nàng cần phải tìm một người, hoặc một số người để thương lượng xem phải xử lý thế nào.

Sau trăm năm, trong lầu Triều Châu ai đang tọa trấn?

Có lẽ Cơ Nhị đã không còn sống trên đời, vị đạo trưởng áo tím bên cạnh y không biết liệu có đắc đạo hay chưa? Nàng thoáng hoang mang, ngược lên, hàng yêu trừ ma, lẽ nào... chỉ có thể đến Bạch Cốt Đường?

“A di đà Phật”. Phía sau bỗng vọng tới Phật hiệu, một giọng nói già nua lên tiếng, “Thí chủ tu hành hữu phước, vừa rồi lão nạp không hề phát hiện thí chủ không phải xác người, mà là hoạt thi.”

Lục Cô Quang ngoảnh lại, sau lưng nàng thần không biết quỷ không hay một lão hòa thượng già áo xám đang đứng, nàng thoáng nhường mảy, “Lão hòa thượng, người theo dõi ta?”

Vị sư già áo xám này chính là Thiên Sát, sau cuộc đối thoại với Khổ Độ trong Phật đường, ông cảm ứng được quỷ khí tàn dư ở đó, theo dấu quỷ khí lần tới, vừa đúng lúc Lục Cô Quang đáp xuống.

“Thí chủ hiểu lầm, lão nạp chỉ muốn xác nhận lai lịch thí chủ, chỉ cần thí chủ không làm việc hại người, Bạch Cốt Đường đương nhiên không quản nổi.” Giọng Thiên Sát nghe ra điềm tĩnh, nhưng trong lòng lại rất kinh ngạc, chẳng ngờ giống hoạt thi này còn giữ được tâm trí, thường thì hoạt thi là dùng người sống để luyện thành, chỉ nghe lời người thi pháp, vô tri vô cảm, chính là lợi khí giết người, chưa thấy hoạt thi nào vẫn giữ được tâm trí.

“Nếu đã không quản nổi, sao người còn chưa đi?” Lục Cô Quang lạnh lùng nhìn hòa thượng già, trong lòng vô cớ nảy sinh một loại sát khí vô hình, vô cùng chán ghét.

“Lão nạp còn một lời muốn nói.” Thiên Sát điềm nhiên cất lời, “Thí chủ và Khổ Độ có cừu duyên, nhưng đã vào cửa Phật, thì không còn can hệ gì với tục thế. Khổ Độ bẩm sinh có bệnh lạ, nếu thí chủ muốn tốt cho y, tốt nhất sau này đừng gặp lại y nữa.

Lục Cô Quang nhú mày, “Bệnh lạ? Bệnh lạ gì cơ?” Lẽ nào lại mang huyết mạch của phệ yêu giả, có thể thôn tính yêu khí, luyện thành thứ mạch máu có thể đâm chồi nảy hoa nọ?

Thiên Sát lại đáp, “Khổ Độ bẩm sinh tâm mạch khiếm khuyết, lưng có cánh lạ, cánh ấy chém rồi một năm sau sẽ mọc lại, hết năm này qua năm khác, năm nào cũng như thế. Y tâm mạch khiếm khuyết, mỗi năm đều chém cánh, vốn đã hung hiểm dị thường, thí chủ khiến tâm trí y rối loạn, gây trở ngại tu hành, há chẳng phải là hại tính mạng y?”

Lục Cô Quang nhìn Thiên Sát đầy khiếp hãi, lời vị hòa thượng già nàng chỉ nghe vào một nửa, “Lưng có cánh lạ? Mỗi năm... chém cánh?”

Thiên Sát gật đầu, “Tâm ma Khổ Độ rất nặng, thí chủ vẫn đừng nên trở ngại y tu hành là hơn.”

Nhưng Lục Cô Quang chẳng nghe thấy lời nào của Thiên Sát nữa, chỉ lặp đi lặp lại, “Mỗi năm đều chém cánh... Cánh... Cánh của y là do người chém?”

Thiên Sát chấp tay, “A di đà Phật, là do Khổ Độ tự chém.”

Nàng ngây ngây nhìn vị sư già, “Y... tự chém?”

Thiên Sát gật đầu, “Lão nạp đã cạn lời.”

“Chờ chút!”, Lục Cô Quang quát gọi, “Lão hòa thượng, nể tình người tâm địa không xấu, ta đem người đi xem một vật.” Nàng mặc kệ Thiên Sát

nghe có hiểu gì hay không, chớp ngay lấy vai vị sư già, bay thẳng lên không, hướng về phía cái kén.

Thiên Sát giật mình, nhưng vẫn tỉnh bơ không biến sắc, chẳng lâu sau cả hai đã lơ lửng giữa lưng chừng trời, Thiên Sát trông thấy cái kén khổng lồ bao bọc trong quỹ khí, sắc mặt đại biến.

“Lão hòa thượng, đây là thứ gì?” Lục Cô Quang đập cánh, quỹ khí còn mãnh liệt hơn vừa rồi, chừng như thứ bên trong sắp phá kén ra ngoài, “Là một con rồng ư?”

Thiên Sát trầm giọng đáp, “Đó là giống loài chỉ xuất hiện khi thương khung dị biến, rồng thôn tính quá nhiều yêu vật, long khí bị tà khí xâm thực, hóa thành vực.”

“Vực?” Lục Cô Quang ngạc nhiên, “Vực chẳng qua là một loài hại người sống dưới nước...”

“Vực, là khí quỷ vậy, thường chỉ có thể trú trong sâu bọ chốn đầm nước để hại người, nhưng con rồng này đã nuốt quá nhiều quỷ khí yêu vật, đã mất thần trí, hiện tại đã là một con vực khổng lồ, thân rồng sớm đã trở thành vật chứa đựng quỷ khí, một khi vực thức giấc, ắt sẽ sinh linh đồ thán!” Trên trán Thiên Sát đã có mồ hôi đổ thành giọt, “Đây là loài yêu vật chưa từng xuất hiện.”

Con rồng này thôn tính quá nhiều quỷ khí? Lục Cô Quang suy nghĩ chớp nhoáng, lẽ nào, lẽ nào năm xưa Nhậm Hoài Tô dẫn rồng đi, kết cục phía sau quỷ môn không phải là Nhậm Hoài Tô thu nạp kim long chi khí, mà là con rồng ấy đã thôn tính mọi quỷ khí phía sau quỷ môn? Nhưng cũng không có khả năng, sau đó Nhậm Hoài Tô xuất hiện mấy lần, mang đi tử hồn của Như bà bà, gặp nàng vài lần, cuối cùng giết Thẩm Chiên Đàn tại đàn Vãn Thiên, không may mắn nhìn ra có gì khác thường...

Hay là... Con rồng nọ thôn tính Nhậm Hoài Tô, nhưng lại để Nhậm Hoài Tô nắm giữ xác rồng, sau đó cưỡng chế hóa thành hình người? Nhưng nếu như vậy, phải giải thích về con vực khổng lồ này như thế nào?

Nhậm Hoài Tô ở đâu?

Kẻ kiên trì diệt trừ tất thảy sùng sững không ngã, kẻ nếm trải mọi đau thương mất mát vẫn giữ được thần trí, nếu y từng khống chế con rồng, thì làm sao có thể để nó biến thành thế này cho được?

“Con.. vực này... Bạch Cốt Đường có thể trừ được không?” Nàng cau mày, không muốn kể nhiều về Nhậm Hoài Tô, chỉ trả cái kén khổng lồ mà nói, năm xưa Đan Hà dùng một lá bùa đốt cháy tháp Trường Sinh, nàng bản năng nghĩ vị sư già này cũng có thể.

Thiên Sát chấp tay, “A di đà Phật, nếu tìm được thánh vật trừ tà, bóp chết thứ yêu vật này trước khi nó tỉnh giấc, có lẽ sẽ trừ được.”

“Thánh vật trừ tà?” Nàng lại cau mày, “Giao cho Bạch Cốt Đường các người đây.” Nàng đột nhiên thu cánh, Thiên Sát cùng nàng rơi tự do xuống dưới từ nửa chừng trời, sợ đến toát mồ hôi hột.

“Thí chủ...” Sau khi Thiên Sát chạm đất, ngược lên nhìn, chỉ thấy vị “thí chủ” vừa rồi còn mang ông đi xem quái vật đã mất tăm mất tích, sau khi bàn giao rõ ràng con quái vật khổng lồ, nàng ta liền thực sự chuồn đi.

Trong Bạch Cốt Đường.

Khổ Độ vẫn tĩnh tọa trước mặt Phật, lòng phẳng lặng như tờ, tưởng như vô tư vô dục, nếu có thể cứ thế ngồi trước mặt Phật suốt ngàn năm, thì hết thảy những bi hoan hỉ lạc, tất hận khổ thống hồ như chưa từng tồn tại.

“Này!” Phật dường an tĩnh bỗng quét qua một luồng gió, có người xông vào, dùng giọng nói quen thuộc ấy hỏi y lạnh lùng, “Sau lưng người thực sự

mọc cánh lạ? Cho ta xem.”

Khổ Độ dường như hơi kinh ngạc, lại thấy Lục Cô Quang trở về, bước vào Phật đường, đưa tay xé toạc lớp áo tăng phía sau để xem dấu vết kỳ dị trên lưng y.

Lục Cô Quang ra tay chớp nhoáng, áo tăng bị xé rách để lộ một vết thương dữ tợn, chồng chất trên chỗ xương bả vai, xương bả vai... lẽ nào là nơi mọc cánh?

Nàng nhìn Khổ Độ vẻ cổ quái, tấm áo tăng của y bị nàng xé rách mấy chỗ, đã xộc xệch không ra hình dạng, y đành đứng lên, “A di đà Phật, thí chủ tùy tiện, bần tăng...”

“Có đau không?” Nàng hỏi.

Khổ Độ thoáng sửng sờ, chốc lát sau, y lắc đầu.

Nàng lạnh lùng nhìn y, nhìn rất lâu, Khổ Độ im như pho tượng.

“Cánh của người bao giờ lại mọc?” Ánh nhìn của nàng dời dần ra phía sau, một ý nghĩ nảy lên trong đầu, khiến nàng cảm thấy thích thú.

“Tháng tám hàng năm.” Khổ Độ trả lời.

Nàng nghiêng đầu, “Sau này mỗi tháng tám hằng năm, đôi cánh lạ của người sẽ do ta chém.”

Đôi mắt Khổ Độ bình thản, “Cũng được.”

Nàng lại đâm ra ngạc nhiên, “Cũng được? Người không hỏi ta vì sao muốn chém cánh của người? Dựa vào đâu đòi chém cánh của người?”

Khổ Độ khép hờ mắt, “A di đà Phật.”

Y không đáp? Lục Cô Quang nổi cơn thịnh nộ, chộp về phía ngực y, nhưng lần này Khổ Độ lách người né tránh, nhảy ra rất xa, lại chấp tay ôn tồn, “A di đà Phật, lưng mọc cánh lạ, ắt phải chém đi, là ai chém đâu có gì khác nhau?”

Lục Cô Quang càng giận dữ y lạnh lùng, “Trên đời chỉ mình ta mới có đủ tư cách chém cánh nhà người, người nghe cho rõ, đôi cánh này là của ta, nếu người để ai chạm vào nó, ta sẽ khiến người sống không bằng chết! Bao gồm chính bản thân người! Tháng tám mỗi năm, ta nhất định sẽ chính tay chém cánh nhà người!”

“Tùy ý thí chủ.” Giọng Khổ Độ phẳng lặng, Lục Cô Quang chột nhớ ra khi y còn là “Nhậm Hoài Tô”, chốc chốc lại “Cô nương nói có lý”, khi ấy, ánh mắt y dịu dàng, cử chỉ ân cần, kỳ thực trong lòng hẳn cũng thờ ơ như kẻ đứng trước mặt nàng đây? Một cơn oán hận dâng lên đầu tim, nàng tính toán phải hành hạ y như nào để giải hận, dù y không phải Thẩm Chiên Đan, nhưng nom đáng ghét đáng hận hết như nhau, Thẩm Chiên Đan lừa gạt nàng hơn một trăm năm, nào có chuyện, nào có chuyện đầu thai là xong việc?

Đã hạ quyết tâm, ánh mắt nàng nhìn Thẩm Chiên Đan chẳng khác nào nhìn kẻ chết thay, rồi ngó quanh quất như đang tìm kiếm gì đó trong gian Phật đường.

Khổ Độ bị ánh mắt nàng làm cho hơi rung mình, y... kiếp trước tay trắng, dù có dốc cạn sức mình chiến đấu, đến khi chết đi... vẫn hoàn trắng tay, y đã ngộ, đã buông bỏ, kiếp này một lòng chuộc tội, càng không có gì vướng bận, một thân một mình, bên ngoài không sở hữu điều gì, trong lòng cũng... chẳng chứa đựng chi nữa cả. Nhưng ánh mắt nàng nhìn y như một con mồi vừa ý, chừng như y thực sự có giá trị, cảm giác đó khiến y phát hoảng.

Dù cho đã từ bỏ những gì, có nỗ lực tới đâu cũng sẽ thất vọng, kiếp này y không mong muốn mơ mộng điên cuồng nữa, cũng không muốn mong đợi điều gì, càng không muốn sẽ như kiếp trước... làm hết tất cả, tự phụ vô vàn... cho đến khi không thể vãn hồi, chân đi đến bước đường cùng mới hiểu ra... những thứ tưởng chừng như nằm trong tay đều là hư ảo, là vọng niệm.

Lòng ôm vọng niệm, tin rằng mình vạn tri vạn năng, thấy đều có thể thực hiện, sau rốt rồi sẽ có thứ gì đó thuộc về mình... Sự tự phụ đó... thực sự... vừa đáng thương lại vừa nực cười.

Không thể có nữa.

Lục Cô Quang vỗ tay đánh đét, chừng như nảy ra ý gì khiến nàng hài lòng. Chỉ thấy nàng ngăm ngúa tấm trướng rồi tay không xé tấm trướng dày thành sợi, Khổ Độ không cản được, lại thấy nàng nhanh chóng bện sợi vải thành một tấm lưới to, y càng hoang mang. Thành linh Lục Cô Quang ném tấm lưới chụp lên đầu y, hệt như đánh cá, rồi vác y lên vai đi thẳng ra ngoài.

Khổ Độ chưa hiểu rõ sự tình đã ở lưng chừng trời, rốt cuộc y mới giật mình, bắt đầu giãy giụa, “Thí chủ, thế này không ổn, xin thả Khổ Độ xuống.”

“Câm miệng!” Nàng nghe lời lẽ nhún nhường của y, cảm thấy rất chán ghét, gương mặt quen thuộc ấy, giọng nói quen thuộc ấy, từ đôi môi quen thuộc ấy tuông ra những lời khiếp nhược đến vậy, nhớ con người này ngày xưa vốn đáng hận đáng ghét, xảo quyết gian ngoan đến thế nào, không nén được càng nghĩ càng giận dữ, nàng xách “tấm lưới”, mở tung cánh bay ngược trở về.

Khổ Độ thấy nàng giương cánh xách mình lên khỏi mặt đất thì biết nàng đã hạ quyết tâm nhất định phải mang mình theo. Nàng xưa nay ngang

ngược bá đạo, muốn gì làm nấy, việc trắng trợn bắt người giữa thanh thiên bạch nhật chẳng là gì to tát, y vốn muốn làm người nước trôi không dấu vết, vô vật vô ngã, nhưng lại nghĩ tính tình nàng xưa nay đã thế, qua trăm năm rồi cuộc vẫn thế, không ai thay đổi được nàng, âu cũng là chuyện tốt.

Trong lòng xáo động, y vô cớ bị nàng quăng vào lưới xách lên không trung, ở nơi Lục Cô Quang không trông thấy, đến y cũng không phát hiện ra mình đang mỉm cười, một nụ cười như có như không, thực ra chẳng mấy kinh ngạc buồn bực.

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Nhất Bầu Xuân Sắc Mạn

Type: Winterandcry Mai

Đỉnh Vong tịch.

Gian nhà đá trên đỉnh vong tịch đã không còn kiên cố như trăm năm trước đây, giữa những khe gạch vững chãi tích đầy đất bụi, từ đất bụi những mầm cỏ hoa bé nhỏ xanh tươi đâm chồi nảy lộc.

Lục Cô Quang xách người ném lên giường, bày ra pháp trận chớp nhoáng, nhất Khổ Độ trong phạm vi ba thước vuông, một khi bước ra khỏi không gian đó sẽ bị quỷ khí đánh bật về chỗ cũ.

Sau khi bày xong pháp trận, Lục Cô Quang liền ngoảnh đầu bỏ đi, mở tung đôi cánh, bay thẳng lên không.

Bỏ lại một mình Khổ Độ.

Nàng đoán chắc gã hòa thượng sau khi đầu thai chuyển thế chỉ biết ăn chay niệm Phật này không thể rời xa khỏi pháp trận, thứ quái thai có khuôn mặt y hệt Thẩm Chiên Đàn hãm hại nàng lừa gạt nàng, khiến bao nhiêu năm nay nàng không thể bình tĩnh, khiến nàng nghĩ mãi về y hận y chờ đợi y, cứ mãi phỏng đoán y đối với nàng là tốt hay là xấu, y định đầu thai cho xong chuyện hay sao?

Tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy được, cho dù một ngày nào đó nàng rồi sẽ thông suốt sẽ hững hờ, sẽ không so đo nữa, nàng vẫn phải rút cây kim

y đắm sâu trong lòng mình ra, để đắm xoáy trở ngược người y, cho y nếm trải mùi vị vừa hận vừa thù vừa đau đớn suốt cả cuộc đời.

Lục Cô Quang bay đi.

Khổ Độ đứng trong nhà, y biết pháp trận này, chẳng qua chỉ là trận Tứ Tượng, nhưng nay pháp lực Lục Cô Quang vượt xa y, pháp trận do nàng bày tất nhiên y không giải nổi. Nhìn quanh quất, bàn ghế quen thuộc, giường sập giản dị, tất thấy đều hết như trong kí ức, y khép hờ đôi mắt, muốn niệm một câu “A di đà phật”, nhưng cuối cùng không thể thốt thành tiếng.

Y phải ghi nhớ, y là Khổ Độ, không phải Thâm Chiên Đàn.

Một con vật lông mịn như tơ nhảy lên bàn, nghiêng đầu nhìn y, y nhoen một nụ cười bình thản ôn hòa, đưa tay ra. Con vật có đôi tai dài nhảy về phía trước, định leo lên tay y, nhưng lại đụng phải pháp trận của Lục Cô Quang, phát ra một chuỗi âm thanh í ới, bỏ chạy ra ngoài trốn tít vào một góc tường phía xa, cuộn mình thành một túm lông bé nhỏ.

Khổ Độ khẽ thở dài.

Túm lông ấy đứng lên trong góc tường, mở to đôi mắt nhìn y, như thể vẫn nhận ra y, đang ra vẻ đáng thương đợi y lại gần.

Lục Cô Quang đập cánh bay đi, nàng đi xem xem cái kén khổng lồ ấy như thế nào rồi, bay được nửa đường, còn chưa thấy bóng dáng cái kén thì đã thấy kim quang lấp lóe, phía trước ánh vàng chói lọi như thể vừa mọc lên một tòa cung điện. Nàng ơ một tiếng, phát hiện hóa ra ánh sáng vàng như núi chồng như kiếm quang ấy không phải là cung điện, mà là đang có hơn hai mươi người ngồi xếp bằng giữa không trung, chấp tay niệm chú, những luồng kim quang bắn ra từ sau lưng mỗi người, ở giữa trận kim quang khí thế như dời núi lấp biển ấy chính là cái kén khổng lồ bị tình nghi là thân rồng.

Lão hòa thượng quả nhiên có thủ đoạn. Lục Cô Quang nhận ra ấy là các sư sãi trong Bạch Cốt Đường, nhưng những hòa thượng này không biết bay, không biết thế nào có thể ngồi giữa không trung? Nàng đánh mắt, trông thấy một người bên cạnh vị hòa thượng.

Một người quen.

Người ấy áo tím tóc bạc, tay áo đạo tung bay, sau trăm năm ngoài mái tóc đã trở thành trắng xóa, dung mạo y không hề đổi khác. Y đứng ngoài trận, nhưng một thanh pháp kiếm xoay vần giữa không trung, khống chế phương hướng kim quang, vô số luồng kim quang bắn ra từ lưng các vị hòa thượng, tập trung vào đầu mũi pháp kiếm, rồi đồng thời bắn về phía cái kén rồng đen ngòm.

Chỉ đáng tiếc, dù khí thế như dời núi lấp biển, nhưng cái kén đồ sộ vẫn y nguyên, quý khí vẫn hoàn quý khí, không mảy may động tĩnh, cũng không thấy chút ảnh hưởng nào.

“Đan Hà?” Lục Cô Quang đứng từ xa gọi với tới.

Đạo trưởng áo tím tay bắt pháp quyết, hơi nghiêng người, “Lục cô nương.”

“Sao người còn chưa chết?” Nàng hỏi ngay câu tiếp theo, mặc kệ người khác nghĩ gì trong lòng.

Đan Hà cũng không để bụng, chỉ hơi gật đầu, “Ta là người tu tiên.”

“Trên thế gian thực sự có tiên sao?” Nàng bay tới bên cạnh y, “Những người này có thể ngồi giữa không trung là nhờ phép thuật của người?”

“Huyền không chú.” Đan Hà trả lời, “Sau nửa canh giờ họ sẽ rơi xuống, bấy giờ chư vị đại pháp sư pháp lực đã cạn, đến lúc đối người.”

“Đánh luân phiên? Các người vất vả như vậy,” Nàng hất cằm về phía cái kén, “Có gây được chút tổn hại nào với nó hay không?”

“Chẳng qua chỉ có thể tạm thời áp chế biến hóa bên trong, không để nó nở thành vực long mà thôi.” Đan Hà lạnh nhạt.

“Chỉ như vậy?” Nàng lộ vẻ khó tin, nhiều người thế này niệm chú thi pháp, chỉ để cái kén tạm thời không suy suyển? “Nhưng nhân lực cũng có lúc cạn kiệt, đến khi pháp lực của đám hòa thượng Bạch Cốt Đường đã hết, thì phải làm thế nào? Theo tốc độ này, nửa canh giờ đối hơn hai mươi người, rất nhanh sẽ không còn nhân thủ, pháp lực hồi phục cần thời gian, chưa kịp tới lượt tiếp theo đã hết người.”

“Phải.” Đan Hà tay bắt pháp ấn, pháp kiếm xoay vòng đều đặn máy móc, nói chuyện cũng đâu vào đấy không hề bị ảnh hưởng.

“Vậy các người còn ở đây làm gì? Chẳng qua chỉ là vô dụng, sớm muộn gì nó cũng nở.” Nàng cau mày.

“Chẳng qua là tận lực mà thôi.” Đan Hà hờ hững đáp.

Hờ hững, nhưng kiên định.

Tận lực mà thôi.

Nàng cau mày, “Không phải người có một loại bùa có thể biến yêu khí thành lửa, đốt cháy mọi thứ hay sao?”

“Bùa ly hỏa có thể đốt cháy mọi quỷ khí yêu vật, nhưng bùa chú phải được dán lên người yêu vật, kén này do quỷ khí ngưng tụ, vô hình vô thể, không thể dùng bùa ly hỏa.”

Lục Cô Quang liền giơ tay, “Để ta.”

Đan Hà thoáng vẻ kinh ngạc, “Cô?”

“Ta có thể bay tới đó xông vào trong kén, dán lên vật bên trong.” Nàng thản nhiên, “Ta không sợ quỷ khí.”

Đan Hà hờ hững lắc đầu, “Cô là hoạt thi, bùa ly hỏa rơi vào tay cô, bản thân cô sẽ bị hôi yên phi diệt đầu tiên.”

Lục Cô Quang á khẩu, tròn mắt đảo quanh. “Dùng cung tên bắn vào trong đó có được không?”

“Tên chưa chạm được vào vật trong kén đã bị quỷ khí bao bọc bên ngoài hóa thành hư vô.” Đan Hà không phải là chưa thử qua, “Trừ phi có người tu vi thâm hậu, không sợ quỷ khí, có thể tạm thời đánh dạt quỷ khí, có thể tạm thời đánh dạt quỷ khí bên ngoài, chạm tới vật bên trong kén...”

“Ta giúp người xông vào đánh dạt quỷ khí, người dùng tên bắn bùa ly hỏa vào trong.” Nàng rất dứt khoát, ném lại một câu đơn giản liền giương cánh bay thẳng về phía kén vực.

Đan Hà thoáng ngạc nhiên, Lục Cô Quang nói làm là làm, đã không do dự, cũng chẳng sợ sệt, còn dứt khoát gọn gàng hơn hai mươi mấy vị hòa thượng bên cạnh. Trừ khử yêu vật là chuyện nên làm, nhưng vừa nguy hiểm cho tính mạng, vừa không nắm chắc phần thắng, mấy trăm vị cao tăng ở Bạch Cốt Đường cũng chỉ có hơn hai mươi người chịu đến, còn vị cô nương này nói làm là làm, so về độ phóng khoáng thì quả là hơn xa các vị cao tăng kia.

Dù không hẳn là nàng có tinh thần hy sinh, nàng chẳng qua muốn nhanh chóng kết thúc chuyện khiến nàng canh cánh trong lòng này mà thôi.

Giương cao hai cánh, Lục Cô Quang như một con chim lớn bay thẳng về phía kén, tuy đầy khí thế, nhưng lại vô cùng bé nhỏ. Khi nàng tiếp cận lớp quỷ khí màu đen bao bọc bên ngoài, chỉ thấy không trung nháng lên một luồng sáng trắng xé ngang trời, lớp quỷ khí như tơ dệt quả nhiên rách ra một lỗ hổng. Đan Hà lấy khí làm tên, mang theo một lá bùa bắn tới, chỉ

nghe tiếng xé gió lạnh lói, có thể thấy mũi tên được bắn ra với tốc độ cực kỳ cao, khéo léo thừa cơ hội chỉ xuất hiện trong một chớp mắt đó, cắm phập vào trong kén.

Một âm thanh trầm đục dị thường vang lên bên trong, ai nấy đều trông thấy cái kén đỏ rực lên nhanh chóng, như thể trong kén đang cuộn cuộn lửa.

Thành công rồi sao?

Đan Hà tay đẩy pháp kiếm, sắc mặt trầm trọng, lại thấy quỷ khí màu đen bị hỏa khí xâm thực, bắt đầu bốc cháy và đứt phụt từng sợi một, Lục Cô Quang giương hai cánh bay ngược trở về.

Ngay khoảnh khắc ai nấy đều cho rằng đã tru yêu thành công, bỗng nghe thấy một tiếng nổ lớn, bóng lửa bùng bùng như dòng chảy dung nham đổ xuống từ trời cao! Một con rồng toàn thân rực lửa màu đỏ, hết như củi cháy bay vọt lên không, để lại trên đường đi những đốm lửa li ti chấp chới, nom tựa mây hồng.

Nó xoay vần giữa không trung, đôi mắt trống rỗng nhìn đám người ở lưng chừng trời.

Đan Hà thoáng biến sắc, Thiên Sát đứng bật dậy khỏi vị trí của mình, kêu lên thất thanh, “Hỏa vực!”

Ở thời khắc then chốt ngay trước khi con vực nọ thành hình, Đan Hà đã bắn vào bùa ly hỏa, y quên rằng con rồng này vốn là kim long, trời sinh có khả năng ngự hỏa, ly hỏa không thể đốt cháy năng lực bẩm sinh của nó, ngược lại nhờ tắm lửa ly hỏa, năng lực của nó cũng được tăng cường.

Đây không chỉ là một con hỏa vực do rồng biến thành.

Đây là một con ly hỏa vực long, một loài cực nóng.

Ly hỏa vực long cuộn người bay lên, ánh lửa chập chờn, bóng lửa tựa mây, ngay lúc ấy có một vật rơi tự do xuống dưới, chớp mắt đã mất tăm mất tích.

Đan Hà giật mình, đó là Lục Cô Quang, nàng là hoạt thi, không chịu nổi sức mạnh bùa ly hỏa, con vực long toàn thân phùng phục ly hỏa bay vọt lên trời, quý khí yêu lực trên người nàng bị đốt cháy nên rơi xuống!

Từ trời cao rớt xuống, nếu là người phạm, nhất định sẽ tan xương nát thịt.

Trên đỉnh Vong Tịch.

“Quán tự tại bồ tát hành thâm Bát nhã ba la mật đa thời chiến kiến ngũ uẩn giai không, độ nhất thiết khổ ách. Xá Lợi Tử! Sắc bất dị không, không bất dị sắc; sắc tức thị không, không tức thị sắc; thọ, tưởng, hành, thức diệc phục như thị. Xá Lợi Tử! Thị chư pháp không tướng, bất sanh bất diệt, bất cầu bất tịnh, bất tăng bất giảm. Thị cố không trung, vô sắc, vô thọ, tưởng, hành, thức; vô nhân, nhĩ, tỷ, thiệt, thân, ý; vô sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp; vô nhân giới, nãi chí vô ý thức giới; vô vô minh diệc vô vô minh tận; nãi chí vô lão tử, diệc vô lão tử tận; vô khổ, diệt, đạo; vô trí diệc vô đắc.”*

(*) Bát Nhã Ba La Mật Tâm Kinh. Dịch nghĩa : “Bồ tát Quán tự tại khi hành Bát nhã ba la mật đã sâu xa soi thấy năm điều uẩn đều không, vượt qua mọi khổ ách, Xá Lợi Tử! Sắc chẳng khác không, không chẳng khác sắc; sắc tức là không, không tức là sắc ; thọ, tưởng, hành, thức cũng lại như vậy. Xá Lợi Tử! Tướng không các pháp đây, chẳng sanh chẳng diệt, chẳng dơ chẳng sạch, chẳng thêm chẳng bớt. Cho nên trong không, không sắc, không thọ, tưởng, hành, thức; không mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý; không sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp; không nhân giới cho đến không ý thức giới; không vô minh hết; cho đến không già chết, cũng không già chết hết; không khổ, tập, diệt, đạo; không trí cũng không đắc.” Bản dịch của Thích Trí Thủ.

Khổ Độ ngồi xếp bằng trên sập của Lục Cô Quang, lầm rầm niệm kinh Phật, đôi môi nhạt màu khô khốc, Lục Cô Quang nhốt y ở đây đã hai ngày hai đêm, còn nàng chưa từng trở lại.

Thẩm Chiên Đàn khiến nàng khổ sở đến vậy, thất vọng đến vậy, nổi oán hận ấy, dù có chết đi cũng không thể hóa giải, hay là nàng đã quyết ý bỏ mặc y ở đây chết đói chết khát?

Y đã ngồi yên ổn tại đây hai ngày hai đêm, con thú nhỏ với bộ lông nhung êm ái kia đến nhìn y rất nhiều lần, đến chiều hôm nay nó đói mềm người nằm nhũn ra ở góc tường, nhìn y vẻ rất đáng thương. Khổ Độ ngó con vật nhỏ hồi lâu, đột nhiên giật mình... Không ổn!

Lục Cô Quang dù có hận y, muốn bỏ đói y hành hạ y, cũng không thể giày vò cả Thiều hoa.

Thế có nghĩa là... nàng gặp chuyện gì đó không thể trở về.

Khổ Độ ngồi trên sập, xung quanh là trận tứ tượng, im lìm một hồi lâu, ‘Vô khổ, tập, diệt, đạo; vô trí diệt vô đắc...’

Lục Cô Quang đã là hoạt thi, còn trải qua trăm năm tu luyện, gặp phải chuyện gì mới khiến nàng không thể trở về ?

‘Vô khổ, tập, diệt, đạo; vô trí diệt vô đắc...’

Y lầm rầm niệm mấy lượt, nhưng quên mất đoạn sau là gì, đôi mắt ra cửa sổ, ngoài cửa sổ hoa lá tốt tươi, đôi ba cánh bướm vàng lượn lờ trên cây cỏ, y chờ lòng mình lắng lại, nhưng nổi bồn chồn cứ dội lên từng đợt, hồi lâu sau, mới phát hiện ra mình vừa thần thờ rất lâu, đầu óc rối ren, không biết đang nghĩ điều gì.

Nàng... không biết thế nào rồi? Sao còn chưa trở về?

Tấm thân máu thịt ấy là do chính tay y hao tâm tổn trí tạo thành, có dòng máu phệ yêu của Thấm Chiên Đàn, không thể dễ dàng xảy ra chuyện. y hiểu rất rõ điểm tốt của cái xác đó, ngoài việc bất lão bất tử, không có hơi ấm, thì nó hết như người thường, không có lệ khí của hoạt thi bình thường, càng không cần ăn thịt người.

Vì thứ dùng để tạo thành là máu Thấm Chiên Đàn, mà không phải là xác người chết.

Máu Thấm Chiên Đàn và quỷ khí của Huyết Lưu Hà, nàng làm sao gặp bất trắc được?

Nhưng bên ngoài bóng chiều đã xuống, màu nắng óng vàng như mật rót vào trong nhà ánh lên lấp loáng, Thiều hoa nằm im không nhúc nhích ở góc tường, Lục Cô Quang vẫn chưa trở lại.

Tiếng gió thét gào, đỉnh núi tĩnh mịch một cách bất thường, ngoài tiếng gió reo và tiếng lá cây lao xao không mấy may tiếng người. Y không nén nổi rung mình, lạnh thế...

Y đợi suốt ba ngày ba đêm, ngồi hết những bài thiền lẻ.

Nàng vẫn chưa trở về.

Khổ Độ khép hờ đôi mắt, lầm rầm niệm kinh. Y không phải là Thấm Chiên Đàn, y là Khổ Độ, Lục Cô Quang thân là hoạt thi, vốn giống yêu nghiệt, phá hoại Phật đường bắt cóc y, hành động phóng túng, ương bướng bất kham, y bị nàng làm hại, nhốt ở nơi đây, không thể rời loại tinh thần vì yêu nghiệt...

‘...cổ không trung, vô sắc, vô thọ, tướng, hành, thức; vô nhãn, nhĩ, tỷ, thiệt, thân, ý; vô sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp; vô nhãn giới, nãi chí vô ý thức giới; vô vô minh diệt vô vô minh tận; nãi chí vô lão tử, diệt vô lão tử tận; vô khổ, diệt, đạo; vô trí diệt vô đắc.’

Tiếng niệm kinh ngừng bật.

Khổ Độ mở choàng mắt, trong đôi mắt sáng lấp lánh.

Ngước lên ngó ra cửa sổ, ngoài cửa sổ sao trời giăng mắc, trăng đã lên cao.

Nàng vẫn chưa trở về!

Nàng ấy vậy mà chưa trở về!

Đáy mắt y có thứ gì sôi sục, chết tiệt! Nàng vẫn chưa trở về! Khổ Độ tay nắm Phật châu, giật chuỗi hạt đứt phăng khỏi cổ, Phật châu tung tóe rơi xòà trên đất. Gương mặt y như phủ một lớp sương giá, đôi mắt lấp lóe hàn quang, vốn tưởng rằng máu Thâm Chiên Đàn và sức mạnh Huyết Lưu Hà đủ để nàng tự bảo vệ, lại chẳng ngờ sẽ có ngày nàng gặp bất trắc! Là ai cả gan dám cản đường nàng? Hay... là ai dám tổn thương nàng dù lông tơ kẽ tóc ?

Trời xanh hời trời xanh, từ ngày ta mới sinh ra, Người đã phán ta hình phạt trọn đời cô độc, kiếp trước ta vốn chẳng phục Người, làm hết mọi chuyện một con người có thể làm, tội ác đầy mình, sau rốt vẫn hoàn trắng tay. Sống không được gì, chết đã làm sao? Ta đã nếm trái, đã lỡ lầm, đã hối hận... tội ác đầy mình ta dùng kiếp này để chuộc lại, khổ sở thế nào ta cũng chịu được! Tuyệt không trái lời! Nhưng Người... nhưng Người vốn nên sủng ái nàng... vì ta đã nhận tội, chấp nhận chuộc tội... đó là chuyện muôn năm không thể xuất hiện lần thứ hai! Ta đâu không lại, ta chấp nhận rút lui, nhưng dù có thế cũng không đổi được chút bình an cho nàng hay sao? Không đổi được chút hạnh phúc cho nàng ư?

Nơi hoang sơn dã lĩnh này, nơi tĩnh mịch tiêu điều này, nơi đồng không mông quạnh này...nào có phải là một cuộc sống tốt? Đây là thứ gì cơ chứ?

Đây chỉ là một ngục tù im câm và chết chóc...chết chóc đến mức vĩnh viễn không bao giờ đổi thay!

Đây chỉ là tù lao!

Y đứng bật dậy, phất áo bào, trận Tứ Tượng lập tức bị phá vỡ, nếu trời xanh và Phật tổ không thể cho nàng bình an hy lạc, nàng là người của ta, người của Thấm Chiên Đàn này...trời xanh và thần phật đã không thể cho nàng bình an, thì đừng trách ta tâm ma nhập thể, lại tự nhận mình họ Thấm, tên Chiên Đàn!

Y sai những bước dài tới bên bờ vực đỉnh Vong Tịch, cúi nhìn bầu trời đêm âm u và biển mây mênh mông trong đêm tối, côi người dưới chân y quen thuộc đến thế. Y bật một tiếng cười khẽ, làm Khổ Độ khổ sở, làm Thấm Chiên Đàn, lại dễ dàng đến vậy.

Một con vật nhỏ mềm mại len lén lần theo sau, ngược nhìn y bằng đôi mắt đen lay láy, Thấm Chiên Đàn nhắc nó lên, cho vào vạt áo, thi triển khinh công, thẳng một đường xuống núi.

Y là Khổ Độ, từng là Khổ Độ, y có thể là Khổ Độ, cũng có thể là Thấm Chiên Đàn.

Nếu cả cuộc đời này không có dịp trùng phùng, y thực sự sẽ làm Khổ Độ suốt kiếp.

Thậm chí là... đời đời kiếp kiếp.

Nhưng nàng đã tìm thấy y, y biết nàng sống không được vui vẻ.

Tội có thể không chuộc, hai mươi mấy năm kiếp này có thể vứt bỏ, tất cả đều không quan trọng, chuyện quan trọng là... nàng ở đâu?

Lục Cô Quang không biết mình đang ở đâu.

Nàng rơi tự do từ độ cao mấy ngàn trượng, cả người bốc cháy, ở lưng chừng trời nàng cảm thấy toàn thân đau đớn không nguôi, yêu lực Huyết Lưu Hà bị kích động, một lớp hào quang màu máu bay quanh người nàng, xua tan hơi nóng Ly Hỏa nàng dính phải. Nhưng khi thứ ánh sáng màu máu đó chạm phải lửa, dù lửa bị gạt khỏi người Lục Cô Quang, nhưng chính ánh sáng đó cũng bị đốt cháy, đến khi lửa rời khỏi thân thể Lục Cô Quang và tan biến, hồng quang của Huyết Lưu Hà cũng đồng thời tắt lịm.

Nàng trông thấy hỏa long bay vọt lên trời cao, trong lòng chưa kịp hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, đã rớt thẳng xuống một vùng cây cối um tùm. Tiếng cành gãy vang lên liên tiếp, cơ thể bị thương nghiêm trọng, nàng rơi vào một cánh rừng rậm. Trong cánh rừng dây leo chằng chịt, hoa lá xanh tươi, nàng đụng gãy rất nhiều cành cây và dây leo, lún sâu dưới lớp bùn đất.

Lúc vừa rơi xuống, nàng chỉ ý thức được một cơn đau mãnh liệt, trước mắt mờ nhòe, từng luồng sáng nhòe nhoẹt, tưởng như có gì đó tản ra rồi tụ lại, không ngừng biến đổi. Không biết sau bao lâu, nàng mới cảm thấy dường như mọi thứ đã khôi phục bình thường.

Nàng khẽ cử động, chậm chạp ngồi dậy trên bãi cỏ, cúi đầu nhìn, xung quanh vết máu vương vãi, có thể thấy lúc rơi xuống nàng thực sự đã bị trọng thương. Nhưng chẳng bao lâu sau, nàng đã lành lặn như thường, cánh tay nguyên vẹn nhẵn nhụi, áo quần rách rưới, toàn thân không có vết thương, nhưng chỉ cần nhìn vết máu vương đầy trên lá cây và mặt đất, cũng biết vừa rồi thương thế vô cùng nghiêm trọng.

Thân xác Thẩm Chiên Đàn làm ra cho nàng thật là kì diệu, trọng thương đến vậy mà vẫn có thể lành lặn như ban đầu. Nàng run run đứng lên, lại nhũn chân ngã xuống, xem ra vết thương đã lành, nhưng thân thể nàng vẫn bị tổn hại nghiêm trọng, đừng nói đến việc giương cánh bay về, nàng thậm chí còn không đủ sức đứng dậy, chỉ có thể chờ đợi ngồi trên đất.

Nàng ngước đầu lên, không hề có ý định cầu cứu, trong lòng nàng trắng xóa, trên đời này chỉ mình nàng đang sống, dù khắc người vết thương chẳng chịt, thì có thể xin giúp đỡ từ ai, biết than khóc cùng ai?

Cúi nhìn tấm thân lạnh lặn, nhớ đến pháp trận Thẩm Chiên Đan trăm phương nghìn kế lập nên, những điều y từng nói ra và chưa từng nói ra không ngừng lớn vồn trong đầu nàng, mạng y là do chính tay nàng giết, lúc nhớ lại chỉ thấy hoang mang cùng cực.

Cũng có thể... thực ra bấy giờ, y đối với nàng không tệ.

Đáng tiếc, tên lừa đảo họ Thẩm ấy đã hẹn nàng gặp nhau dưới cửa tuyến, vậy mà nàng tin, thậm chí còn từng hối hận vì sao mình không chết, còn y đã phụ lời ước hẹn, quên đi tất cả, chuyển thể đầu thai.

Điều đó khiến nàng đánh mất hết cả mọi hy vọng, thậm chí khi rớt xuống từ không trung, còn không thể mong mình chết.

Sinh thời, không ai đợi chờ gặp gỡ.

Chết đi, lại cũng không.

Bầu trời nhánh lên quang mang pháp kiếm. Ất hẳn Đan hà đang thi pháp tìm nàng, tru tà thất bại, nàng chán chường uể oải, mặc kệ y, chỉ muốn ngồi thừ ra ở nơi đây, mãi đến khi hỏa long diệt thế, đồng thời thiêu hủy nàng.

Không biết ngồi được bao lâu, trước giờ nàng vẫn giỏi chịu đựng cô đơn, cả trăm năm cô đơn trên đỉnh Vong Tịch nàng còn sống được, hưởng gì chỉ là một cánh rừng.

Thời gian trôi đi, một cảm giác đói khát kì dị dâng lên, nàng cảm thấy đói, thấy khát, cổ họng nàng cháy rát, cấp bách đòi hỏi phải nuốt hay uống một thứ gì đó... Cơn đói khát trăm năm chưa từng xuất hiện dần lan khắp, khó lòng chịu đựng. Lục Cô Quang giơ cánh tay trái, cánh tay trắng ngần

đang biến thành màu đen, tỏa ra tử khí, nàng ôm cổ họng mình, lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi... làm sao thế này? Nhìn mặt đất đầy vết máu... Lẽ nào vì thân thể mất máu quá nhiều, nên bất đặc dĩ nảy sinh ý nghĩ khát máu?

Nàng loạng choạng đứng dậy, lê từng bước lảo đảo về phía có nguồn nước, nàng không muốn... không muốn luân lạc thành loài hoạt thi ăn thịt uống máu để sống.. Nếu phải biến thành như thế, chẳng bằng cứ chết đi!

Trên quãng đường khó nhọc lê về phía trước, nàng chảy nước mắt, đói quá, khát quá... giày vò đến thế... Nàng chưa từng hiểu sâu sắc về một điều, rằng Thẩm Chiên Đàn đã rất ân cần, ít nhất thứ y hao tâm tổn trí để lại cho nàng không phải là một cái xác ăn lông uống máu, y biết nàng không thể chấp nhận một cơ thể như vậy, nàng sẽ không sống nổi.

Thẩm Chiên Đàn rất dịu dàng...

Ít nhất, lúc bấy giờ y rất dịu dàng.

Nước mắt trào ra không kiềm nổi, thế nhưng... thế nhưng nàng đã giết y từ lâu đến thế! Lâu đến thế...

Hỏa long vùn vù trên bầu trời, vạn khoảnh núi rừng biến hóa thành biển lửa. Thẩm Chiên Đàn lê cái xác bệnh tật kiếp này ra khỏi dãy Ngưng Bích, trông thấy phía chân trời xa ngàn ngút màu lửa đỏ, với khí thế dờn núi lấp biển đó, phàm là kẻ có thể chứng kiến bằng mắt phàm, không ai không hồn phi phách tán, sợ hãi run rẩy.

Hỏa long? Thẩm Chiên Đàn thoáng ngạc nhiên, vung ngón tay vẽ pháp trận dờn hình, y lách người nhập trận, biến mất trong trận pháp.

Sâu trong biển lửa, một luồng sáng vàng kim lóe lên, Thẩm Chiên Đàn xuất hiện. Chỉ thấy xung quanh chim thú bỏ chạy tán loạn, tiếng kêu gào thảm thiết rền vang không dứt, y lập tức kết Ích Hỏa trận, đáng tiếc chỉ cứu được vài ba con thú, phần nhiều vẫn phải chết thảm trong lửa đỏ.

Khí thể thật mạnh mẽ, đây chính là Ly Hỏa, vốn có thể thiêu đốt tất cả mọi giống tà ma yêu khí, nhưng nay nó kết hợp cộng sinh cùng tà ma yêu khí, trở thành yêu hỏa có thể tiêu diệt vạn vật, không gì chống nổi.

Với giống loài như rồng, muốn địch lại cần phải có sức mạnh của rồng. Nay chút pháp lực bạc nhược của Thẩm Chiên Đàn không thể chống lại long vực ly hỏa, đành phải lui dần về phía Tây. Trong lòng thầm tính toán, y biết việc Lục Cô Quang mất tích nhất định có liên quan đến con rồng lửa thành linh xuất hiện này, nhưng... nhưng nàng đã đi đâu cơ chứ? Lẽ nào... lẽ nào đã bị con rồng làm bị thương?

Nàng là hoạt thi, nếu bị Ly Hỏa này làm hại, ắt sẽ là trọng thương!

Y càng nghĩ càng lo sợ, nhất thời thậm chí trở nên luống cuống, kinh hoảng hồi lâu mới trấn tĩnh lại, hỏa long tới từ phía đông, nếu nàng thực sự bị hỏa long làm hại, hẳn cũng là ở phía đông, Thẩm Chiên Đàn vốn đã lui tới rìa vùng lửa cháy, đột nhiên thay đổi phương hướng, lần sâu vào trận lửa.

Bốn phía lửa cháy phừng phừng, khói bụi mù mịt khiến người ta ngộp thở. Thẩm Chiên Đàn dùng chút pháp lực mỏng manh kiếp này tu hành được miễn cưỡng duy trì pháp trận hộ thân, băng qua rừng rậm, Phật quang vàng kim bao bọc quanh người y lập lòe chớp tắt, không thể duy trì ổn định, dù có pháp trận hộ thân, lửa vẫn bén vào tóc áo, từng bước dần tới trước, đốm lửa tung bay, tóc tơ sáng tắt, hết như yêu vật trong cơn hỏa hoạn.

Lần mấy dặm về đông, đã băng qua nơi có hỏa thể dữ dằn nhất, trong rừng có suối chảy ngang, không ít hộ săn lần theo bờ suối tránh nạn, có người nhảy thẳng vào suối bơi xuôi dòng nước. Nhưng trong nhóm người chạy về phía hạ lưu lánh nạn ấy hình như có tranh chấp nhốn nháo ở phía xa, như thể đang đuổi bắt thứ gì đó.

Thẩm Chiên Đàn giật thót, đi theo mấy thợ săn lần vào đám người.

Chỉ thấy mấy hộ săn cao to cường tráng tay cầm gậy gộc đang đuổi đánh một con quái vật, con quái vật ấy toàn thân chẳng chít vết thương, sau lưng mọc cánh, nhưng cánh đã gãy, tóc xõa rối tung, lăn lộn trên đất, không rõ là giống gì. Ven bờ suối có một nơi bết đầy máu tươi, chứng tỏ vừa rồi giống này ra suối uống nước, bị người ta phát hiện đuổi đánh.

“Đây là thứ gì?” Những người đứng xem xôn xao bàn tán, giống nọ tựa người mà chẳng phải người, như thú mà không phải thú, sau lưng có cánh, có răng nanh, tứ chi có móng vuốt, di chuyển bằng cách bò phục người trên đất, rõ là một con quái vật. Không biết thứ gì đã làm nó trọng thương, khiến cả người nó thương tích chẳng chít, nhưng lại thấy con quái vật có răng nhọn vuốt sắc, bèn đoán định ngay không phải giống gì tốt lành, cứ đánh chết là hơn cả. Nói không chừng trận cháy rừng này là do quái vật này phóng hỏa, đợi nó lành vết thương, chẳng biết sẽ ăn thịt bao nhiêu người nữa!

Nhưng con quái vật cũng lạ, bị người ta đánh đến vật vã, thở không ra hơi, máu chảy đầm đìa, nhưng chỉ giãy giụa chứ không hại người. Thậm chí có lúc đám thợ săn bất cẩn lại quá gần, nó cũng không đánh trả, mà đẩy bật họ ra, như thể không muốn người ta lại gần.

Hình như nó câm, không phát ra thanh âm, bị đuổi đánh thê thảm như thế mà vẫn im như hến.

Thẩm Chiên Đàn trông thấy con quái vật nọ, toàn thân chấn động, tay bấu chặt lớp áo trước ngực, xông tới trước che chắn con quái vật mình đầy vết thương, xô bật một hộ săn vừa ghé lại gần.

Hộ săn nọ giật mình lùi về sau mấy bước, con quái vật còn giật mình hơn, lùi thẳng xuống suối. Thẩm Chiên Đàn trông thấy nước suối lập tức đổi màu đỏ ối, không biết nó đã chảy bao nhiêu máu, mắt y vẫn lên đỏ kè, trong lòng vụt qua vô vàn ý niệm, miễn cưỡng trấn tĩnh lại, chấp tay, “A di

đà phật, bần tăng... Khổ Độ, vẫn mong các vị thí chủ dừng tay, vật này không phải yêu vật, mà là con người.”

“Con người?” Phường thợ săn phá lên cười, “Vị đại sư này hẳn là đang nói mớ, con người làm sao có vẻ ngoài như vậy? Răng nanh vuốt nhọn, rõ là mãnh thú ăn thịt người, đại sư lại nói nó là người.”

“Vị... vị thí chủ này chẳng qua bẩm sinh mang dị tướng, không phải quái vật.” Sau khi Thẩm Chiên Đàn niệm phật hiệu, con yêu quái dưới nước chừng như cũng bình tĩnh lại, không chạy trốn nữa. Thẩm Chiên Đàn xuống suối đỡ nó lên, chậm rãi vén mớ tóc rối bời che trước mặt nó, dùng tay áo khề khàng lau đi vết máu trên khuôn mặt đó, “Nó... nó là con người, dù bẩm sinh mang dị tướng, nhưng đó cũng là nỗi khổ mà kiếp này phải gánh, chứ không phải... không phải là tội đáng chết.”

Con quái vật được y dìu nghe lời này thoáng chấn động, ngược lên nhìn y, môi mấp máy, nhưng không phát ra âm thanh nào.

Răng nanh của nó đã mọc dài khỏi miệng, không làm sao nói được. Nhưng nhìn dung mạo, mày liễu mắt phượng, là một nữ tử!

Con quái vật bê bết máu me này chẳng ngờ là một nữ nhân! Phường thợ săn ai nấy đều giật mình, không nỡ xuống tay ra đòn nữa, dù sao nữ nhân này mọc răng nanh vuốt sắc, nửa người nửa quỷ, nhưng dù sao vẫn mang khuôn mặt người, vị đại sư này muốn cứu nàng ta, quả thật không tiện động thủ đánh chết.

“Đại sư có chắc chắn vật này không phải yêu quái phóng hỏa?”

Thẩm Chiên Đàn nhẹ nhàng kéo vạt áo rách rưới của yêu vật, nhỏ giọng, “Thí chủ xem nó cả người đầy vết bỏng, sao có thể là kẻ phóng hỏa? Vừa rồi có hỏa long bay về hướng tây, vật phóng hỏa hẳn là hỏa long đó mới phải. Các vị vẫn nên đi sớm là hơn, trận cháy rừng nếu còn lan rộng, chốn này cũng chẳng an toàn.”

Y nói có lý, phường thợ săn dần tản đi cả.

Thẩm Chiên Đoàn dìu con quái vật nọ thật vững vàng, quái vật đứng yên chờ dẫn, không hề nhúc nhích, mặc những vết thương trên người không ngừng đổ máu, nó liên tục dị hóa, càng lúc càng không giống người. Sắc mặt Thẩm Chiên Đoàn tái nhợt, cứng đờ người hồi lâu mới có thể bình tĩnh nói, “Thí chú... thí chủ mất máu quá nhiều, thú tính bộc phát, nhưng vẫn có thể tự chủ, vừa rồi có nhiều người xung quanh mà không nếm máu của dù chỉ một người, quả thật đáng quý.”

Con quái vật đầm đìa máu đỏ, dạng mạo dị biến ấy chính là Lục Cô Quang khi bị mất máu quá nhiều, nàng thấy kẻ giống hệt Thẩm Chiên Đoàn này xuất hiện, nàng đau đớn như vậy, nhưng y không phải Thẩm Chiên Đoàn, y không phải là người nàng cần thù hận, cũng không phải người nàng nên đợi chờ... Nhưng nàng đau đớn đến thế... Từ ngày hiểu chuyện, nàng đã bắt đầu sợ dòng máu quý chảy trong người mình, mỗi ngày đều lo sợ mình sẽ biến thành một thứ gì đó chính bản thân cũng không biết rõ, chẳng ngờ rằng nhiều năm sau, rốt cuộc... rốt cuộc cũng đã biến đổi.

Biến thành... biến thành quái vật khát máu thèm thịt, biến thành giống loài con người không nhận ra, dùng gậy gộc xua đuổi. Nàng nghĩ lẽ nào xưa kia Thẩm Chiên Đoàn cho nàng thân xác này là để ngày nay nàng phải nếm trải kết cục này ư? Nhất định là vậy, y xấu xa đến thế, tuyệt tình như thế, ác độc như thế... Nhưng... Nhưng nàng nghĩ, nếu y biết nàng phải chịu đựng kết quả như vậy, hẳn cũng sẽ xót thương... Đáng tiếc y đã chết.

Một giọt lệ rơi xuống từ đôi mắt của con quái vật không phải người đó, đậu trên mu bàn tay Thẩm Chiên Đoàn.

Y giật mình hốt hoảng, nàng... nàng... khóc ư?

Nhìn cái lốt nanh ác dữ tợn nàng đang mang, sự tự tin tuyệt thế vô song trong y mất sạch, xưa nay nàng vốn hận y, thậm chí còn tự tay giết y, chưa

từng trao y dù chỉ một câu hòa nhã, y... y lại hại nàng biến thành thế này, hẳn nàng sẽ nghĩ là y cố tình luyện nàng thành hoạt thi, đặt bẫy để nàng phải chịu khổ sở... hẳn nàng càng hận y hơn, hận y đến thấu xương.

Sao y dám nhận mình là Thẩm Chiên Đàn? Sao dám nói mình vẫn nhớ tất cả? Y xưa nay vốn là phường miệng lưỡi giao hoạt, Lục Cô Quang bị di tướng trở ngại, không thể nói chuyện, nhưng đến y cũng không thể thốt ra một lời nào.

Lục Cô Quang ngâm mình dưới nước một lúc lâu, càng mất nhiều máu, dần dà không còn có thể hiện rõ hình người, nhưng Thẩm Chiên Đàn vẫn ôm nàng rất chặt, không mảy may chê bỏ, tưởng chừng như đang ấp iu trân bảo.

Hồi lâu sau, Lục Cô Quang hoàn toàn biến thành thi thú, hôn mê trong lòng Thẩm Chiên Đàn, y cẩn trọng từng ly từng tí một bế nàng lên, một giọt nước mắt khác, bấy giờ mới lặng lẽ rơi xuống đám lông rậm và vuốt sắc của con thi thú.

Rừng cháy, con hỏa long luẩn quẩn đến đi, Ly Hỏa không gì địch nổi lan rộng từng tắc một. Thẩm Chiên Đàn ôm con thi thú tướng mạo dữ tợn đang định chạy khỏi đám cháy, đột nhiên lưng chừng trời quan mang lấp lóe, có người điều khiển pháp kiếm bắn nhanh về phía đông nam, ánh kiếm lạnh lẽ, chớp mắt đâm vào hỏa long trong tầng mây, chỉ thấy không trung bùng lên một quầng sáng chói, ngay sau đó một vật lấp lánh bay tung lên cao, rồi rơi thẳng xuống dưới. Thẩm Chiên Đàn lùi về sau mấy bước, vật đó sáng lóng lánh, đánh gãy mấy nhánh cây nghe răng rắc, rơi xuống trước mặt y.

Đó là một chuỗi pha lê, tua kiếm được xâu cùng đã cháy hết, nhưng chuỗi pha lê vẫn trong vắt một màu, long lanh rực rỡ, một vật quen mắt. Đáy con người Thẩm Chiên Đàn thoáng lóe lên tia sáng, ngược đầu, trên đầu là pháp kiếm của Đan Hà đang xoay vần, tua kiếm đã đứt, nhưng thế kiếm dừng mãi không hề thay đổi. Pháp kiếm không gây được chút sát

thương mang tính thực chất nào đối với hỏa long, có điều lại khiến con rồng chậm rãi thay đổi phương hướng, lùi dần về phía dãy núi nơi khởi đầu đám cháy.

Dễ dàng nhận thấy Đan Hà biết rõ khó lòng địch nổi, chẳng qua chỉ có thể giảm thiểu tổn thất. Kéo dài thời gian càng lâu, người dân dưới đất càng nhiều cơ hội trốn thoát, nhưng con hỏa long chỉ còn cái xác rỗng này e rằng không còn linh thức, bị pháp kiểm soát hướng, nếu nó chỉ lao về một phía, kết cục vẫn là sinh linh đồ thán.

Thẩm Chiên Đan nhặt lên tua kiếm pha lê rơi dưới đất, một phần lớn hạt pha lê đã xước vỡ, nhưng vẫn óng chuốt xinh đẹp, không biết lúc rơi xuống bị tổn hại hay nó vốn là như thế.

Đó là pha lê của Cơ Nhị.

Chỉ không biết sau trăm năm, vật vẫn đó, người liệu còn chẳng?

Y nhớ rất rõ hình ảnh người bạn lười nhác, nằm trên ghế dựa, tay cầm trục quyển chỉ điểm giang sơn, dung nhan hơn người, áo mũ lấp lánh...

Một cảm giác bất an và buồn bã vô cớ nhẹ nhàng dâng lên, y xưa nay vốn phưởng cô độc, quá ít thứ đáng giá để nhớ về, nhưng bất chấp khi y làm Nhậm Hòa Tô hay làm Thẩm Chiên Đan, Cơ Nhị chưa từng thay đổi.

Cơ Nhị là một chí hữu.

Sau trăm năm, y mới sáng tỏ rằng, Cơ Nhị thực sự là chí hữu.

Thẩm Chiên Đan cất tua kiếm pha lê nọ vào ngực áo, đưa mắt nhìn pháp kiếm và hỏa long đang giao chiến giữa không trung, ánh mắt biến động mấy hồi, cuối cùng ngoảnh mặt bỏ đi.

Lục Cô Quang tỉnh dậy, trước mặt là một hòn lửa.

Nàng khẽ cử động thân mình, khiếp hoảng phát hiện ra bản thân mình đã hoàn toàn hóa thành dạng thú, một lớp lông rối bời thừa thớt phủ trên người, đưa tay ra, không có năm ngón tay, chỉ có vuốt dài sắc nhọn.

Vuốt sắc không gồm năm cái, mà là ba, trắng bệch cong gập, trông như những lưỡi liềm bằng xương cốt. Nàng không dám tưởng tượng mình trông như thế nào, khẽ nhúc nhích, rồi không dám cử động nữa, chỉ dờ dãn nhìn ngọn lửa trước mặt.

Đây là một hang núi, chẳng có gì, chỉ có một đồng lửa.

Nhưng cổ họng nàng không còn cảm thấy cháy khát, ngược lại tràn đầy một cảm giác thoả mãn.

Nàng phục người trên đất, dù không muốn nhìn cũng không muốn nghe, nhưng từ sự chấn động của mặt đất, nàng vẫn cảm giác được tiếng lửa rần rạt cháy bên ngoài, điên cuồng thiêu đốt cánh rừng. Nghe tiếng dã thú hoảng loạn trốn chạy và tiếng kêu rên thảm thiết từ xa vọng tới, cũng mang máng nghe tiếng kiếm sắc xé gió, thậm chí nàng còn phân biệt được chấn động khi có trận pháp được khởi động hay bị phá vỡ, đó hẳn là nhờ công lực của đôi tai sau khi hóa thú.

Bên ngoài đang diễn ra một trận đại chiến, nàng không biết hai phe nào đang đánh với nhau, tiếng gầm thét và kêu gào nghe ra rất kịch liệt, một lúc lâu sau, âm thanh lửa cháy từ từ lùi xa, tiếng kiếm sắc xé gió cũng im dần.

Một người bước vào từ cửa hang, nàng không cử động, cũng không ngược mắt, vì thế chỉ trông thấy giày y.

Đôi giày tăng ni màu xám.

Người nọ khoanh chân ngồi xuống, một bàn tay đưa sang, an tĩnh vỗ về mái đầu nàng.

Nàng biết đó là Khổ Độ.

Đó là Khổ Độ.

Khổ Độ không phải Thẩm Chiên Đàn, y sẽ không chôn chân chịu nhốt mình trên đỉnh Vong Tịch, nàng chỉ dùng một loại pháp trận quen thuộc... Y biết giải không chứng thực được điều gì, y thậm chí còn không để tâm nỗi hận của nàng, hẳn chỉ vì hỏa long loạn thế, gã hòa thượng một lòng phổ độ chúng sinh này mới chịu đến đây? Lòng nàng đắng ngắt, không biết bản thân liệu đang mong đợi điều gì, nhưng lại nghe mình thất vọng khôn cùng, hoang mang khôn cùng.

Bàn tay Khổ Độ êm ái vỗ về trên mái đầu nàng, nàng không muốn sống như một con thú, càng không muốn bò bằng tứ chi. Khổ Độ bỗng bế nàng lên, khê khàng đặt xuống đối diện, nàng lại trông thấy gương mặt và đôi mắt quen thuộc đó, trong ánh lửa, gương mặt và đôi mắt ấy chừng như lấp lánh một vầng sáng gì không rõ, ngỡ như là sự mệnh mệnh thiên thu nơi Nhậm Hòa Tô, lại ngỡ như Thẩm Chiên Đàn lắt léo khó lường, nhưng thực ra...

Y chỉ là Khổ Độ.

Thẩm Chiên Đàn nhìn Lục Cô Quang đang im lìm trên đất, bằng một cách lạ lùng... Y biết rằng nàng không dám nhúc nhích, chính là vì nàng sợ cái lột thịt này.

Cái xác thú với răng nanh vuốt sắc, lông lá bụi nhùi, ai không sợ? Huống gì buộc phải ăn lông uống máu để sinh tồn, thậm chí... Thậm chí ăn thịt người quá lâu, dần dà nàng sẽ hao mòn nhân tính, mãi diệt luân lạc thành thi thú thuần túy, biến thành một con quái vật chỉ biết ăn thịt người.

Y siết chặt nắm tay, thân xác ngày xưa hao tổn tâm trí trao nàng...

Ngày xưa hao tổn tâm trí trao nàng một thân xác, không phải vừa muốn nagf được sở hữu hình hài khao khát từ lâu, lại đồng thời phải nếm trải nỗi đau đớn như y nếm trái? Muốn nàng cảm nhận nỗi bất cam ăn mòn từng tắc một, từng phân một, sự lạnh giá lan dần từng tắc một, từng phân một nơi y... Muốn nàng biết thế nào là nỗi đau đớn khi bất cam và thất vọng bốc cháy trên đầu tim!

Nhưng tuyệt không mong nàng phải chịu nỗi đau khổ này.

Y nợ nàng một kiếp trước, lại nợ nàng một đời người.

Cô Quang hỏi Cô Quang, ta thực sự chỉ hận không thể... hận ngày ấy khi dưỡng dục cô tới ngày ra khỏi hàn hạp, khi cô còn chưa có tri giác, không thể nuốt cô ngay, biến thành yêu vương. Như vậy... ta và cô không phải gặp nhau, sẽ không cần biết nhau, càng không có ngày sau, và rồi... không bất cam, bất nhẫn, và thất vọng đến như vậy.

Những ngón tay y lún sâu vào lớp lông con thi thú từng tắc một, Lục Cô Quang cảm giác được sức mạnh giữa những ngón tay, kinh ngạc nhìn y, Thẩm Chiên Đàn che lại mắt nàng, ngón tay dồn sức, có một khoảnh khắc nào đó, nàng tưởng rằng y muốn giết mình... Nhưng y chỉ đè chặt đầu nàng, bịt kín đôi mắt, nhanh nhẹn nhét một thứ vào cổ họng nàng, nàng bị ép nuốt vật đó xuống, mà hoàn toàn không biết đấy là gì.

Thẩm Chiên Đàn buông tay, đôi mắt hiền hòa như chất chứa tấm tình sâu nặng, nhoèn cười với nàng.

Nàng ngậy ra trong thoáng chốc, hoảng mê thâm thốt lên trong lòng, ‘Hòa thượng dần...’

‘Bần tăng... Khổ Độ.’ Giọng y dịu dàng, ‘Thí chủ chớ sợ, bần tăng nhất định sẽ dốc hết sức mình hồi phục hình dáng trước đây cho thí chủ, tình trạng trước mắt chỉ là tạm thời, chỉ là thí chủ bị hỏa long làm bị thương quá nặng, một khi vết thương khỏi hẳn, thân thú cũng sẽ biến mất.’

Nàng muốn cười nhạt, gã hòa thượng bày ra vẻ từ bi kể chuyện nước cười giữa thanh thiên bạch nhật, nàng bị thương nặng đến mức này, muốn lành hẳn, trừ phi uống máu ăn thịt người, nào có chuyện chẳng làm gì cũng khỏi? Nhĩ đến đó, đột nhiên nhớ tới hành động ngớ ngẩn lấy thân nuôi hổ của Nhậm Hòa Tô, nàng thình lình bật dậy, ‘Vừa rồi người cho ta nuốt thứ gì?’

Thẩm Chiên Đàn không ngờ nàng đột ngột nhảy dựng lên, Lục Cô Quang vừa giận dữ vừa kinh sợ, quát hỏi xong mới phát hiện mình chỉ phát ra một chuỗi âm thanh gào thét kỳ dị và thê thiết, bèn lại thét lên một tiếng, bỗng thấy mình bị người ta ôm vào lòng, liên tục vuốt ve đầu và lưng nàng. Nàng đương lúc sợ hãi không thôi, chỉ nghe gã hòa thượng dần dần thay chuyển thể nọ khẽ lặp đi lặp lại. ‘Nam mô A di đà phật...’

Nàng thoáng ngỡ ngàng, nỗi khiếp sợ dường như dần lùi xa, rúc người trong vòng tay ấm áp của gã hòa thượng, nàng bỗng thấy đau lòng... Nàng đã chờ đợi lâu đến thế, hoang mang lâu đến thế, mà không chờ được cái người luôn miệng bảo nàng chờ, nói yêu nàng về để đổi tốt với nàng... Vòng tay ôm nàng ấm áp đến vậy, gã hòa thượng khờ dại đến vậy, lại chẳng phải người nàng đợi chờ.

Vì sao nàng lại tin lời Thẩm Chiên Đàn, vì sao muốn đợi y, và vì sao cho rằng mình từng yêu y? Nàng không hiểu, hoàn toàn không hiểu...

Nàng ắt hẳn đã bị tên yêu nghiệt đã chết kia lừa gạt đến hồ đồ, bị lừa mãi thành quen, bị lừa mãi thành si dại...

PHẬT TỘI

Đăng Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Bôi Vết Như Quang Mân

Typo: Tử Sắc Y

Con quái thú trong lòng nuốt viên thuốc rồi dần thiếp đi. Lớp lông lá xấu xí trên người nàng dần trút xuống, nanh vuốt nhọn sắc cũng từ từ rút lại. Thứ Thẩm Chiên Đàn ép nàng nuốt là một viên thuốc do xương người luyện thành, lại dùng mấy loại pháp khí luyện chế sơ sài để hấp thụ được quý khí, quả nhiên Lục Cô Quang nuốt vào liền có chuyển biến tốt, không còn biến hoá theo hướng trở thành loài thú đại hoang dã.

Chỉ không biết nàng rốt cuộc phải nuốt bao nhiêu mới có thể lấy lại hình người? Thẩm Chiên Đàn đưa ra bàn tay phải, lòng bàn tay y trắng trẻo hồng hào, mảnh dẻ xinh đẹp, y nhìn lòng bàn tay mình một hồi, rồi mỉm cười.

Ngoài hang, có tiếng bước chân, có người lại gần.

Thẩm Chiên Đàn đặt Lục Cô Quang xuống, ngược đầu lên, người đứng ngoài cửa hang vận áo tím đeo bội kiếm, tóc tai tuy hơi rối, nhưng không che dấu được tư thái thần tiên, chính là Đan Hà.

Biến động mãnh liệt vừa rồi bên ngoài hang, chính là do pháp lực của Đan Hà và pháp trận của Thẩm Chiên Đàn đụng độ với hoả long, chỉ đáng tiếc dù chặn được hướng đi của hoả long, nhưng không thể lay động căn bản.

Thẩm Chiên Đàn cũng như Lục Cô Quang, từ con rồng lửa đó, y cảm nhận được quý khí của Nhậm Hoài Tô.

Kẻ hoành đao vạn cổ, cuồng ngạo cô độc, phong hoa tuyết đại ấy, sao lại bị quỷ khí thôn tính, biến thành giống này? Lục Cô Quang đoán được năm ấy y bị kim long thôn tính, nhưng kim long sau khi thôn tính quỷ môn lại bị linh thức của Nhậm Hoài Tô khống chế, hoá thành hình người, trở lại nhân gian. Thấm Chiên Đàn vượt xa hơn Lục Cô Quang một bước, y cảm nhận được, kim long sở dĩ bị yêu hoá đến mức này, không phải do tâm trí Nhậm Hoài Tô không kiên định, không thể tiếp tục khống chế kim long, mà là do Nhậm Hoài Tô tự trực xuất, tự phong bế linh thức.

Không biết vì sao, Nhậm Hoài Tô phong bế linh thức bản thân, con rồng thôn tính quá liều quỷ khí tà linh đã không thể khống chế quỷ khí dày đặc trong thân thể, hoá thành vực.

Hiện tại con vực đã mất ý thức này đang bị thiêu đốt, luyện thành ly hoá vực long, biện pháp duy nhất có thể ngăn cản nó huỷ diệt vạn vật chính là đánh thức linh thức của Nhậm Hoài Tô.

Nhưng ngọn lửa của con vực long này không gì địch nổi, phải làm thế nào mới có thể lại gần? Phải làm cách nào để thăm dò xem linh thức Nhậm Hoài Tô liệu có còn bên trong cơ thể hoá long, và vì sao y lại phải tự phong bế linh thức?

Một con hoá long chỉ là một cái xác khô rỗng tuếch, không ý thức, không tình cảm, phải trao đổi như thế nào?

Đan Hà không được như Thấm Chiên Đàn và Lục Cô quang, chỉ căn cứ vào quỷ khí để nhận ra bên trong hoá long hoà lẫn thứ gì, nhưng vừa rồi khi y ra tay ngăn trở đường đi con rồng, Thấm Chiên Đàn xuất thủ tương trợ, nên khi trận chiến vừa ngớt, y liền đuổi theo.

Trông thấy người trong hang là Thấm Chiên Đàn, Đan Hà thoáng sửng sốt, rồi lập tức bình thản như không, gật đầu với y.

Thẩm Chiên Đàn quét cái nhìn từ đầu tới chân Đan Hà mấy lượt, ”Y đâu?”

Đan Hà biết y đang hỏi về ai, mi mắt thoáng khéo rồi mở choàng, ”Đã qua trăm năm, đương nhiên đã vào ngõ luân hồi.”

Khoé môi Thẩm Chiên Đàn nhích lên rất khẽ, nụ cười dịu dàng, nhưng chẳng mấy ý cười, ”Y không muốn tu tiên cùng người?”

Đan Hà không đáp.

Nụ cười trên môi Thẩm Chiên Đàn thêm tươi rói, ”Cho nên người cứ thế tro mắt nhìn y già nua rồi chết đi, nhìn y vào ngõ luân hồi?”

Đan Hà vẫn im lặng.

Thẩm Chiên Đàn nói, ”Y hẳn từng chờ đợi người...”

Đan Hà cau mày, giọng nhẹ tênh hờ hững, ”Chờ ta cái gì?”

Thẩm Chiên Đàn khẽ khàng, ”Đợi người nói một câu, mong y ở lại. Một nhân vật như y, há lại chẳng tìm ra cách trường sinh? Há chẳng thể sống qua trăm tuổi? Đáng tiếc, ắt người chưa từng nói.”

Đôi mắt Đan Hà bùng lên cái nhìn ác liệt, như một vệt sáng lạnh lẽo vụt loé trong một sát na, rồi lập tức tắt lịm, chìm vào hờ hững, ”Sinh tử hữu mệnh, thiên lý tuần hoàn.”

“Nếu người thực lòng muốn thuận theo thiên lý tuần hoàn, hà tất phải tu tiên? Hà tất phải thăm dò thiên đạo suy đoán thiên cơ? Bấm đốt ngón tay tính toán, lẽ nào không phải để đón lợi né hại, xoay chuyển càn khôn?”
Thẩm Chiên Đàn móc từ tay áo ra một vật, thả về phía Đan Hà, ”Đừng nói người chưa từng hối hận qua, trả lại cho người!”

Đan Hà đón lấy, vật Thâm Chiên Đàn thấy qua chính là chuỗi pha lê xâu tua kiếm nọ, y đem nó nhét vào ngực áo, thần sắc chẳng mấy đổi thay. Thâm Chiên Đàn xưa nay không thích người khác được yên ổn, nhắc đến Cơ Nhị là chủ tâm thăm dò, muốn Đan Hà buồn bã, lại thấy y bình chân như vại, âm thầm nổi trận lôi đình, lấy làm bất bình thay cho Cơ Nhị... Cơ Nhị phong lưu biết mấy, cả đời đối tốt được với mấy người, kết quả hai kẻ y kết giao cùng đều là phường lòng lang dạ sói, vô tình vô nghĩa, thật uổng cho muôn vàn phong lưu kia.

Tâm tư biến hoá khôn lường, nhưng trên mặt y vẫn vẹn nguyên nụ cười tươi rói, "Ta vẫn nhớ chuyện kiếp trước, người lại chẳng ngạc nhiên?"

"Kẻ nhớ được chuyện kiếp trước đâu chỉ mình người, ta cần gì phải ngạc nhiên?" Đan Hà đáp đều đều, "Thâm Chiên Đàn, người từng đấu với rồng, đối với con hoả long này, liệu có kiến nghị gì hay không?"

"Có." Thâm Chiên Đàn đáp.

"Rồng có vảy ngược, hoả long cũng vậy." Thâm Chiên Đàn nói tiếp, "Dùng vật chí hàn bắn vào vảy ngược, có thể ngăn chặn nó trong chốc lát."

"Ngăn trở chốc lát, có tác dụng gì?"

"Chốc lát thôi là đủ," Thâm Chiên Đàn trầm tĩnh đáp.

Ánh mắt bình thản của Đan Hà lướt qua mặt y, trở tay tuốt kiếm, lưỡi kiếm sáng người như nước, một luồng sáng chảy xuống từ mũi kiếm, "Kiếm Thanh Lăng lưỡi kiếm chí hàn, do băng mạch âm sơn chế thành." Thâm Chiên Đàn hiểu ra, y chọn thanh kiếm này để chống lại hoả long.

"Sắc trời đã tối, ly hoả sắp tắt, vào sáng sớm ngày mai, khi hoả long xuất hiện trở lại, vảy ngược cho người, thân rồng về ta." Thâm Chiên Đàn nói, "Ta đảm bảo... ly hoả, ngày mai sẽ tắt!"

Mắt Đan Hà sáng lấp lánh nhìn y, chừng như có ý thăm dò.

Thẩm Chiên Đàn ngăm ngía Thanh Lăng kiếm, nhả từng chữ một, "Trên đời kẻ có thể phục long không chỉ có Nhậm Hoài Tô!"

Đáy mắt Đan Hà thoáng chao động, y hơi khom người hành lễ, coi như đáp ứng, rồi thư thái bỏ đi.

Thẩm Chiên Đàn cúi xuống, Lục Cô Quang vẫn đang ngủ say, vẻ ngoài xấu xí thậm chí khiến Đan Hà cũng không nhận ra nàng. Y lấy ra một chuôi dao từ trong tay áo, ngược nhìn lò thuốc sâu trong hang động, đưa lên tay trái, ngón út trong năm ngón tay dài mảnh dẻ như ngọc chuốt ấy lại khuyết mất một đốt. Thẩm Chiên Đàn mặt không biểu cảm, màu đỏ thắm nổi bật trên làn da trắng muốt, đẹp đẽ và đáng sợ đến thê lương. Y lặng lẽ chế biến được hoàn.

Một hồi lâu sau, lò thuốc bốc lên luồng khói đen, gió tà ngưng tụ, bóng quỷ điệp trùng, quỷ khí và hơi tanh dày đặc chậm rãi ngấm vào viên thuốc nọ. Thẩm Chiên Đàn bế Lục Cô Quang đang ngủ say dậy, cho nàng nuốt thêm một viên, cời đồng lửa ở cửa hang cháy vượng thêm, rồi lặng lẽ ngồi xuống.

Y không ngủ, mà xé vạt áo buộc lại vết thương trên bàn tay trái.

Chờ đến khi trời sáng, y lấy ra từ đồng lửa một khúc củi một nửa đã thành than, từ tốn vẽ bàn cờ trên nền đất, thất thần hồi lâu, mời vẽ bừa mấy quân cờ vào bàn cờ.

Ngoài cửa hang tối đen như mực, y ngồi xếp bằng bên đồng lửa, thông thả vẽ quân cờ, có những hình ảnh mê ảo biến hình mơ hồ dần hiện diện dần trong đầu.

Rất lâu, rất lâu trước đó... Núi thăm rừng sâu hệt như cảnh tượng lúc này ngoài cửa hang, khói dày đặc lan trong những tán cây rậm rịt, chướng

khí la đà, binh tướng len lỏi vào cánh rừng như những con kiến nhỏ, nhưng rừng rậm như một con thú khổng lồ, có bao nhiêu binh tướng xâm nhập đi chẳng nữa, rồi cũng hoá vô hình...

Y mơ hồ nhớ mình rất bồn chồn, sát khí đằng đằng, thế nhưng cành nhánh cây rừng bênh dày như mắc cửi, xung quanh tối tăm u ám, không biết phải bắt đầu từ đâu.

Ngay vào lúc sát khí ngùn ngụt nhất, đứng trên cao ngó về phương xa, y trông thấy sâu trong cánh rừng có một người con gái đang hái thuốc.

Đó là một thiếu nữ dung mạo xinh đẹp, da trắng như tuyết, nàng ở cách đó rất xa, vắt vẻo trên một gốc cổ thụ, ngoại tộc sinh sống chốn rừng sâu, ăn vận rất ít, trên phần đùi trắng nõn treo lủng lẳng một phiến đá màu trắng ngà. Y mừng phát điên, đó là miếng ngà voi, là dấu hiệu của bộ tộc mạnh nhất trong Miêu Cương Ngũ Phồn, làm bằng ngà voi, thiếu nữ này thân phận cao quý, không phải người thường.

Y nhắm thẳng mục tiêu, nữ tử nọ hái thuốc ở nơi có địa thế hiểm trở, khó lòng xâm nhập, không thể đem quân vào bắt sống, y cởi áo giáp, tự mình tiến tới.

Thiếu nữ nọ không hề phát hiện, khi đã lại gần, y thoáng do dự, tháo bỏ tấm mạng che mặt màu đen.

Vừa lúc ấy thiếu nữ ngoảnh đầu nhìn lại, thấy y xuất hiện giữa rừng, bèn nở nụ cười tươi như hoa thắm, bước về phía y.

Sau đó họ ở lại ba ngày trong sơn cốc, môi kề má ấp, thủ thi ôn tồn. Khói độc lan tràn trong núi rừng, không khí vô cùng ẩm ướt, bấy giờ là cuối thu, về đêm trời trở rét thiếu nữ dùng củi nung một tảng đá lớn, nằm cùng y trong hang núi.

Đang tuổi mới lớn, tấm lòng nàng chân thành, như hoa tựa ngọc.

Nhưng trong lòng y hiểu rõ, y không yêu người con gái ấy, từ đầu đến cuối, lòng như sắt đá, chưa từng dao động.

Sau đó... Tây Nam Ngũ Phồn quy hàng, thắng lợi về triều, y tìm một cái cớ, trục xuất người con gái Miêu Cương ấy ra khỏi cửa, không còn gặp lại nhau.

Chiến thắng này trong lòng y là mối nhục nhã khôn cùng, nếu sớm chiều chạm mặt, làm sao y chịu được.

Sau đó nữa... là một kiếp người.

Thẩm Chiên Đàn trông bàn cờ, hồi lâu sau mới sức nghĩ ra, đó là ký ức của Nhậm Hoài Tô.

Thiếu nữ như hoa tựa ngọc trong sơn cốc ấy rồi đã già, đã chết.

Thiên quân vạn mã, trăm trận trăm thắng, quyền khuynh triều dã, thiên cổ lưu danh thì đã sao?

Chẳng qua chỉ là một kiếp người.

Một kiếp người ngắn ngủi.

Bóng y được ngọn lửa lồng trên vách hang, một người con gái như vậy cuối cùng cũng phải già... Kẻ như Nhậm Hoài Tô, chẳng ngờ rồi cũng chết... Thẩm Chiên Đàn bật cười, nhớ lại mình từng bước đẩy Nhậm Hoài Tô vào tử lộ như thế nào, trong lòng vẫn dâng lên một cảm giác thích chí, rồi lập tức sa sầm nét mặt, ắng lặng nhìn trừng trừng ngọn lửa.

Quá mạnh dễ bị nhục mạ.

Quá cứng sẽ dễ bẻ gãy.

Nhậm Hoài Tô đã chịu đựng nỗi cô độc nhiều năm như vậy, một khi mất đi cả kẻ thù như y, lẽ nào... không chịu đựng nỗi nữa?

Y ôm một thứ tâm lý kỳ dị, vừa vui thích, lại vừa tiếc nuối.

Sáng sớm hôm sau, chưa ra khỏi hang đã nghe bên ngoài nhiệt độ tăng xao, từng luồng gió nóng táp thẳng vào mặt. Cái nhìn Thẩm Chiên Đan vẫn phủ trên người Lục Cô Quang đang ngủ sau, y khẽ khàng vỗ về mái đầu nàng, dịu dàng lên tiếng, "Đừng sợ..." Thoáng khựng lại, rồi tiếp, "Ta nhất định sẽ cứu cô..." Lại ngập ngừng, "Trên đời này... Không chỉ một mình Nhậm Hoài Tô có thể..."

Y ngừng ngay đó, không tiếp lời.

Lơ lửng lơ chừng trời bên ngoài cửa hang, Đan Hà đang ngồi xếp bằng khiển kiếm, y đã chờ khá lâu, dùng huyền không chú. Thấy Thẩm Chiên Đan bước ra, y chấp ngón tay bắn một vật về phía Thẩm Chiên Đan, Thẩm Chiên Đan thành linh cảm thấy có một sức mạnh búng mình lên không, chớp mắt đã ở trên cao.

Ở phía xa, hoả long lượn vòng, bay về phía mặt trời.

Những vật lửa vừa mới tắt hôm qua lần lượt được đốt lên, chưa đến khi vụn vật diệt vong, đá cuội thành tro bụi, thì sẽ không biến mất.

"Long đàm, khai!" Đan Hà khởi động Thanh Lăng kiếm, thanh kiếm lao vút về phía hoả long xa xa, không trung ánh kiếm lập loè, giống như muôn vàn nhũ băng sắc nhọn nổ tung, toả bùng lên như một đám mây dày, hư hư thực thực, hàn khí lan rộng, một lớp tuyết mỏng cuộn lên giữa không trung, bồi bồi bay về phía hoả long.

Con rồng ngoảnh lại, hốc mắt trống rỗng soi thẳng vào Đan Hà, nó đã ghi nhớ mùi con người này, kẻ hôm qua quấn chân nó không buông, dù là

một vật chết, nó vẫn còn lưu giữ được chút tri giác, lập tức phun một luồng lửa bỏng về phía Đan Hà.

Tuyết mỏng và nhũ băng va nhau cùng lửa nóng, hơi nước bùng lên khắp trời, như một tiếng sấm lớn. Đan Hà khí thế mãnh liệt, một kiếm chưa ngời, kiếm sau đã tới, chỉ thấy không trung lửa đỏ rừng rực, mưa tuyết lả tả, nhũ băng tán loạn, kỳ quang tung hoành, một người một rồng lại có khí thế long trời lở đất.

Thẩm Chiên Đàn lạnh nhạt khoanh tay đứng nhìn, một hồi lâu sau, y khẽ búng đầu ngón tay, một quang sáng chụp về phía hoả long, vì quá êm nhẹ, con rồng đang bận rộn đánh giết không hề phát hiện, chốc lát sau lại một quang sáng nữa ụp tới. Cứ như thế lặp đi lặp lại mười mấy lần, con rồng đột ngột dừng khựng, như thể bị thứ gì ngáng chân, hành động thoáng trì trệ, Đan Hà mắt như đao sắc, hét lên một tiếng cao vút, Thanh Lăng kiếm bắn thẳng vào vảy ngược dưới cổ rồng như lưu tinh trực nguyệt, tức thời ly hoá vực long ngửa mặt thét rên, thiên địa biến sắc, long hoả thành linh tắt lịm, một dòng lửa đỏ rực chảy xuống từ vết thương do kiếm Thanh Lăng gây ra dưới cổ rồng, sáng rõ và đẹp đẽ dường như máu.

Thẩm Chiên Đàn đứng đây, Đan Hà làm phép lên người y, lập tức đưa y đến trước mặt hoả long. Kiếm đâm vào mình rồng, hàn khí sẽ dẫn bị ly hoá đốt cháy, chẳng bao lâu nữa, hoả long sẽ tiếp tục châm lửa, Thẩm Chiên Đàn đến trước cái xác rồng của con rồng lửa, róm lấy dẻ xương khổng lồ ở mình rồng, rút đoản đao từ trong ngực áo, cách một tiếng, chém lấy một lóng xương rồng.

Đan Hà thoáng ngậy người, con rồng này là ly hoá quỷ khí, nếu ly hoá chưa tắt, dùng thánh vật nhà Phật chặt xương rồng, làm sao chặt đứt? Nhưng y cần xương rồng để làm gì?

Chỉ thấy Thẩm Chiên Đàn ném lóng xương rồng về phía mình, "Giúp ta mang cái này cho cô ta."

Đan Hà đón lóng xương, chẳng biết làm gì hơn đành làm phép bảo vệ di vật nọ, về phần “cô ta” trong lời Thấm Chiên Đàn là ai, y biết.

Nói cho cùng đối với gã suốt kiếp này, ngoài “cô ta” không còn ai khác nữa.

Ném lại lóng xương rồi, Thấm Chiên Đàn gồng hai tay, từ lỗ hổng lộ ra trên xác rỗng, bò vào bên trong hoả long. Đan Hà cất xương ngược lên, vừa khéo trông thấy y đã khuất trong mình rỗng, cũng ngay lúc đó, phùng một tiếng, Thanh Long kiếm hoá thành tro bụi, ly hoả vực long tái sinh trong ngọn lửa, khắp đất trời lại chìm vào lửa cháy.

Thấm Chiên Đàn...

Đan Hà thoáng cau mày, lướt mình lùi về sau, nhìn chòng chọc con rỗng.

Lửa đã bốc cháy, nhưng con rỗng không hề động đậy.

Nó giữ nguyên tư thế khi kiếm đâm vào vảy ngược, im lìm, không mảy may nhúc nhích.

Đã xảy ra chuyện gì?

Thấm Chiên Đàn bò vào mình rỗng, phùng một tiếng, ngọn lửa tái sinh, bốn bề hơi nóng như dời non lấp biển, chớp mắt tóc và áo y bắt lửa, nội tạng tàn phế của kiếp này tức thời tắc nghẽn như thể sắp chết đi, tuy đã kết trận hộ thân quanh mình, nhưng không ngăn chặn được bao nhiêu, lửa ăn mòn thân thể y, chỉ trong thoáng chốc nữa, y sẽ hoá thành một vốc tro tàn, tiêu tan trong mây gió.

Nhưng trong chút thời gian ngắn ngủi khi pháp trận hộ thân còn tác dụng, y gắng gượng bò tới vị trí trái tim rỗng, hai tay bám trên xương rỗng,

nhanh chóng tuốt da phơi thịt, cũng may cửa vào mà y chọn rất gần tim, chỉ mấy bước là tới.

Đến vị trí tim rỗng, y ngược lên, ”Nhậm Hoài Tô...”

Ngay khoảnh khắc ngược đầu lên, y không còn nói thêm được gì, lập tức hiểu ra vì sao ý thức Nhậm Hoài Tô tiêu tán, còn con rỗng nọ lại đốt hết trăm năm vào việc kết kén giữa không trung.

Con rỗng này không có tim.

Nơi vốn là tim rỗng, vừa không có dấu vết Nhậm Hoài Tô để lại, vừa không có trái tim đáng nhẽ kim long phải có.

Chỉ có bóng ảnh rất mờ nhạt của một đứa trẻ.

Trên hình bóng mờ nhạt đó xoay vần một lớp khí đen toả ra ánh sáng, đó là quỹ khí đậm đặc của Nhậm Hoài Tô, quỹ khí của thi mị.

Y đem toàn bộ sức mạnh thi mị của mình ngưng tụ tại đây, chẳng trách linh thức tiêu tan, biến thành vô hình.

Trên hình hài hư ảo đó cũng có thánh khí thuộc về kim long, một luồng sáng vàng kim, xoay vần quanh thân, sát bên khí đen.

Ở trái tim đứa trẻ, một sợi quỹ khí quen thuộc yên tĩnh cuộn mình, được hắc khí và kim quang bảo vệ.

Xung quanh nhiệt độ ôn hoà dễ chịu, Thẩm Chiên Đàn bò dậy, chậm chạp ghé lại gần, ngây dại nhìn đứa bé.

Đó là một... bé gái.

Y đưa tay ra, dè dặt chạm vào bóng ảnh, lớp ánh sáng lưu chuyển chao động như mặt nước, nom non nớt không thể chạm vào.

Nhậm... Hoài Tô...

Thẩm Chiên Đàn nhìn vật nọ ngậy ngậy, đó là... một đứa bé mới sinh?

Y thông kim bác cổ, tinh thông dị thuật, nhưng nhìn ảo ảnh này, lại cảm thấy mình cũng hoang mang... Vì sao Nhậm Hoài Tô lại chui vào mình rồi tạo ra hồn phách một đứa trẻ?

Hơn nửa hồn phách này là do Nhậm Hoài Tô cố công tạo dựng, không phải vật sống, thì mị bất lão bất tử, nhưng chưa từng nghe nói thì mị đem hồn chết của mình để... luyện hài nhi.

Nếu làm như vậy, thì mị có chết hay không?

Y không biết.

Trên đời này ngoài Nhậm Hoài Tô, chỉ sợ không còn ai biết.

Y nhìn đứa bé bằng đôi mắt ôn hoà, ở đó hơn một nửa là do hồn phách và quỷ khí Nhậm Hoài Tô luyện thành, một phần nhỏ do thánh khí kim long hoá nên, nhưng bộ phận quan trọng nhất – trái tim của hồn phách, lại là của Như bà bà.

Đây là một bé gái, nếu dùng cách này, sau khi hồn phách hình thành, thứ sẽ lưu lại chỉ là Như bà bà, Nhậm Hoài Tô và kim long, từ đó không còn tồn tại.

Đồng thời nếu Như bà bà được luyện thành, thì khi tỉnh lại, rồi sẽ quên tất cả, có lẽ... người con gái ấy sẽ tỉnh lại vào năm mười sáu tuổi? Hay mười bảy tuổi? Cũng có thể là bảy tuổi? Có lẽ người con gái nọ sẽ thoát khỏi sự phụ rẫy dang đẳng của kiếp này, sẽ có được cơ hội làm lại từ đầu.

Như hồn hài nhi dù có luyện thành mà không có thể xác, thì vẫn không thể tái sinh. Thẩm Chiên Đàn hiểu rõ, hồn phách non nớt này cần phải tìm

một thể xác thích hợp mới có cơ hội tái sinh chân chính, đó là cơ hội mà Nhậm Hoài Tô đã phải từ bỏ tất cả để đổi về cho Tiểu Như.

Gặp gỡ như thế, chẳng bằng chờ gặp.

Y khẽ đưa tay đem hồn phách non nớt lạ lùng ấy ôm vào lòng, khi hồn phách rời khỏi vị trí tim rỗng, nhiệt độ con rỗng đột ngột giảm mạnh, lửa dần tắt lịm, từng đé xương chậm rãi phơi bày. Thẩm Chiên Đàn thương tích đầy mình, đứng trong khung xương đang dần hiển lộ, từ từ trông thấy ở bên ngoài trời xanh vạn dặm, non núi điệp trùng, không khỏi buông một tiếng thở dài rất khẽ.

Nhậm Hoài Tô...

Cả một đời từng bước chân oai hùng như bão tố, cường cường thái quá, có khi nào... có khi nào đã bỏ quên rằng mình cũng có khả năng yếu đuối?

Người chưa từng yêu người ấy ư?

Người chưa từng yêu, lẽ nào cũng mong chờ không bao giờ gặp lại?

Cuối cùng khi lửa tắt hết, long cốt rơi xuống từ tầng không, tan nát. Thẩm Chiên Đàn ôm linh hồn hài nhi kia bước về phía Đan Hà, Đan Hà nhìn linh hồn, vô cùng kinh ngạc, xem xét hồi lâu, bỗng nhiên đưa tay bế đi, "Cái này..." Y thoáng ngập ngừng, "Ta có cách làm nó tái sinh."

Thẩm Chiên Đàn gật đầu mỉm cười, "Cẩn thận."

Đan Hà gật đầu, hồi lâu sau, y cũng buông một tiếng thở dài, "Nhưng linh hồn này bẩm sinh đã mang dị năng, chỉ sợ sau khi tái sinh, sẽ không giống người thường."

Ha! Mang sức mạnh của Nhậm Hoài Tô và kim long trên người, hẳn nhiên không giống người thường. Thẩm Chiên Đàn cười, "Thánh ma cộng

sinh, tất nhiên xuất sắc hơn người.”

Đan Hà quét cái nhìn từ đầu xuống chân y mấy lượt, nở một nụ cười thoáng nhẹ như gió,”Cũng có khi, lại là thể chất phệ yêu giả thì sao.”

Thẩm Chiên Đàn đáp lại bằng một nụ cười, hơi ngược mi, trước tầm mắt y là muôn trùng sông núi, mặt trời treo cao, y phóng cái nhìn về phương xa, ngữ điệu ôn hoà phóng khoáng,”Dù là phệ yêu giả, cũng chưa chắc không được người yêu thương.”

Đan Hà gật đầu, đưa tay lấy ra lóng xương rồng Thẩm Chiên Đàn chặt xuống trả cho y, rồi quay đầu bỏ đi.

Nàng ta mới được nhiều người yêu thương làm sao, vừa có người nhận nuôi, lại có người nguyê đánh đổi tất thảy để tạo dựng, kỳ vọng rồi nàng ta sẽ hạnh phúc, và không bao giờ gặp lại nhau.

Thẩm Chiên Đàn cúi đầu, có lẽ cha mẹ ta... Hay cha mẹ đã tạo dựng yêu hồn của ta, cũng từng yêu thương ta sâu nặng.

Y chậm rãi đáp xuống, trở về cửa hang, Lục Cô Quang vẫn chưa thức giấc, nhưng đã trở lại hình người, chỉ có nanh vuốt còn một ít chưa rút hết. Thẩm Chiên Đàn đem lóng xương rồng cho vào lò thuốc, lại khuyết thêm ngón trên bàn tay trái (trong sách ghi: “lại thêm ngón vô danh trên bàn tay trái”), chậm rãi nấu thuốc.

Hồi lâu sau, Lục Cô Quang cuối cùng cũng tỉnh.

Hơi tanh nồng nực khắp hang, mắt nàng sáng lấp lánh, nhìn Thẩm Chiên Đàn chăm chăm.

Thẩm Chiên Đàn đưa cổ tay ra trước môi nàng, ánh mắt ôn hoà, dịu dàng rất đời.

Náng há miệng, không hiểu vì sao, chỉ cắn phập xuống, trong lòng mơ hồ nghĩ... Đó là vì ánh mắt y quá âu yếm, quá giống một người khác, còn ta quá quen thuộc tư thái này...

Nàng dần tỉnh táo lại, nhưng không chịu nổi cơn khát cấp bách trong yết hầu. Lúc đã tỉnh hẳn, nàng ngước lên mới thấy y khẽ đặt một tay trên lưng nàng, còn y thì đã ngất xỉu từ lâu.

Lục Cô Quang bỗng dừng hoảng hốt, nàng bò dậy chọc vào mặt y, "Này..." mở miệng ra mới biết, hoá ra đã có thể nói chuyện, vết thương trên người cũng lành lặn, chỉ là toàn thân trần truồng lạnh lẽo, tay vẫn còn vết xước, đôi cánh máu trên lưng chưa thể giương cao. Nàng nhanh nhẹn lột tấm áo ngoài của Thẩm Chiên Đàn trùm vào người mình, rồi lại đẩy y một cái, "Này!"

Thẩm Chiên Đàn không nhúc nhích, bấy giờ nàng mới trông thấy bàn tay trái bị nàng lau máu đổ không ngừng, chừng như bị thương rất nặng. Lục Cô Quang tròn tròn mắt, chớp lên xem, chỉ thấy ngón út, đã thiếu mất một ngón, vài vụn quần quanh ướm đầm máu tươi, tuột xuống.

Sao lại bị thương thế này? Nàng thoáng hoảng hốt, lò dược vẫn đang thông thả đun máu đỏ, nàng ngoảnh phắt lại, ngó vào sâu trong hang động, trong lò dược có dị vật, bên trên nhuộm đỏ.

Nàng sờ người mình, trong chỉ một khoảng thời gian ngắn ngủi, đã trút hết nanh vuốt và lông lá, lúc nàng biến hoá về ngoài vô cùng đáng sợ, thậm chí nàng không dám nhìn bản thân, nhưng kẻ kia lại ôm nàng vào lòng.

Y đã dùng loại linh đan diệu dược nào? Nàng nhớ mình không ăn thịt người, chỉ nuốt hai viên thuốc.

Ấy là thuốc gì?

Ngón tay y ư?

Ánh mắt nàng trở nên sắc bén, con người này... vì sao phải tốt với nàng như thế? Y thực sự là Khổ Độ ư?

Bần tăng Khổ Độ?

Khổ Độ?

Nàng bắt đầu lục lọi trên người y, có độ điệp? Vứt. Ngân lượng? Vứt. Pháp khí? Vứt. Một con dao găm? Nàng cầm lên dao găm, cau mày, đó là thanh đao ngọc, chất ngọc thô xấu, nom như đá, nhưng lại là túy hoàng ngọc, là thánh khí trừ ma. Nàng ngắm nghía hồi lâu, rồi cũng vứt, đồ vật trên người gã này không có gì không chứng minh y chỉ là Khổ Độ, đương lúc nàng vẫn chưa chịu tuyệt vọng, bỗng ngửi thấy trên người Thẩm Chiên Đàn thoảng qua một loại mùi vị, quý khí của Nhậm Hoài Tô.

Nếu y chỉ là Khổ Độ, sao có thể vương vất quý khí Nhậm Hoài Tô?

Nàng cau mày, nhìn Thẩm Chiên Đàn đang hôn mê, y bắt đầu lên cơn sốt, hai má đỏ bừng, màu da trắng bột, vết thương ở tay trái và vết thương cắn ở tay phải đều đang chảy máu, nom như đường hồi hấp hối. Nàng thành linh bấm nhân trung y, dùng sức tất mạnh, lay thân thể y, "Này!"

Thẩm Chiên Đàn bị lay chóng cả mặt, lơ mơ mở mắt, thấy nàng yên ổn lành lặn, cũng có mấy phần vui mừng, chỉ là cả người không chút sức lực, đành mấp môi, nói không ra tiếng.

"Người là ai?" Lục Cô Quang hỏi.

"Khổ Độ..." Y nửa tỉnh nửa mê, đáp yếu ớt.

"Ta là ai?" Nàng trở vào mình.

"Lục thí chủ..." Thẩm Chiên Đàn lơ mơ đảo, thần trí rời rạc.

Lục Cô Quang ngậy người, khẽ đặt y xuống, lập tức gần như ngửa đầu cười lớn – Lục thí chủ!

Ha ha ha ha! Lục thí chủ!

Y thực sự không phải Khổ Độ!

Từ khi gặp lại y, nàng chưa từng xưng tên tuổi, sao y biết nàng là “Lục thí chủ”?

Thẩm Chiên Đàn, cả đời người khua môi múa mép lừa người vô số, cuối cùng cũng có một lần người nói nhờ miệng.

Nàng khe khẽ rạp người nghe tiếng tim y đập.

Y đang sốt cao, tim đập nhanh, nhưng vẫn đang đập.

Nàng nghe mãi nghe mãi, thành linh thở phào một hơi, nhìn hai cánh tay đều trọng thương của y, một nỗi ngọt ngào dâng lên trong lòng.

Y vẫn sống... Hơn nữa... Đối với nàng cũng không tệ lắm, chỉ không chịu thừa nhận mình là Thẩm Chiên Đàn.

Y sợ.

Là sợ tội nghiệt kiếp trước đã gây nên, lỗi lầm đã mắc phải, hận thù đã để lại... không được tha thứ?

Hay sợ nàng cứ thế một kiếm giết chết y?

Nàng sờ đôi mắt nhắm chặt của y, lại sờ đôi má, nóng như chấu than, y thực sự sợ đến vậy... sợ đến mức thân mang trọng thương, bệnh nặng đến thế, cũng can đảm không thừa nhận mình là Thẩm Chiên Đàn?

Nếu người thừa nhận, ta cũng không biết nên đối với người như thế nào.

Nói không chừng thực sự sẽ giết người.

Nàng ngồi bên cạnh y, nắm lấy bàn tay tàn tật ấy, ngóng ra bầu trời ngoài hang động, nhưng như thế này đây, có lẽ... cũng không phải là không tốt.

Người tốt với ta.

Ta ở bên người.

...

Mấy tháng sau.

Gian nhà đá trên đỉnh Vong Tịch được sửa sang như mới, một tảng đá trước nhà được dời đi, Lục Cô Quang đang đi tưới nước trên mảnh ruộng tảng đá để lộ ra. Ở đó nàng ươm mầm ít cành thiên đỏ, nhưng quá nửa đã bị Thiều hoa đào mất. Con thú mọc lên rồi lại ăn không hết, bèn len lén đào hang khắp nơi trên đỉnh núi để cất giấu. Ai nói nó là thú hại trộm thuốc? Rõ ràng là ranh con rất chăm trồng thuốc. Nàng không giỏi trồng trọt, tưới hai gáo nước đã chán, nhìn mặt đất lỗ chỗ đầy những hố, liền quăng gáo nước, "Hoà thượng đàn!"

Thẩm Chiên Đàn vẫn đang ở trong nhà bào gỗ, tính làm cái tủ, nghe nàng gọi, đành phải bỏ ván gỗ bước ra.

"Sao vậy?"

Lục Cô Quang mặt mũi tối sầm, chỉ những hốc đất chi chít trên ruộng thuốc, "Chỗ này một hố chỗ kia một hố, xấu chết đi được! Là ai nói trên núi trồng thuốc sẽ khiến ngoài cửa sổ có cảnh sắc, tràn đầy ý xuân? Người dọn tảng đá khi trước về lại cho ta!"

“Đá đã rớt xuống núi, không thể tìm về nữa.” Thấm Chiên Đàn dịu giọng, “Đợi chút ta trồng lại là được mà.”

Nàng làm mặt lạnh, “Không được, người đem tảng đá về đây, ta không trồng nữa.”

“Sau này không cần cô tưới nước, chỗ này giao cả lại cho ta, ta đảm bảo mỗi ngày đều có hoa nở, cây cỏ mướt xanh, có được không?” Ánh mắt y dịu dàng, lời nói nghiêm trang.

Lục Cô Quang hừ lạnh một tiếng, nhìn y từ đầu xuống chân mấy lượt, bỗng lên giọng hoài nghi, “Người có ý gì? Không phải định ăn thịt Thiều hoa đấy chứ?” Nàng lôi con thú nhỏ ra khỏi ngực áo, ôm trong lòng, vuốt ve lớp lông nhung mượt mà êm ái, “Nếu người dám ăn thịt nó, ta giết chết người.”

Thấm Chiên Đàn cười mỉm, đôi mắt êm đềm như làn nước, “Sao ta ăn nó được?”

“Người...” Lục Cô Quang ghen lời, nàng còn chauw thừa nhận bản thân đã nhận ra y là Thấm Chiên Đàn, nhưng không hiểu vì sao gã này đã mơ hồ đoán được, hiếm khi thấy y chấp tay ngồi thiền, ra vẻ hoà thượng đứng đắn, nhưng cũng không còn yêu dã xinh đẹp, phong tình vạn chủng như ngày xưa, chỉ đôi mắt thẳng hoặc lấp lánh ý cười, chừng như thấu suốt, lại chừng như yêu chiều.

Nàng nhìn nụ cười y mà thần thờ, đôi má ửng hồng, “Người... Người không biết tim Thiều hoa có thể khiến người trẻ mãi không già, xinh đẹp vĩnh viễn ư?”

Thấm Chiên Đàn khi ở trong mình rồng bị ly hoả thiêu đốt, trên thân người và khuôn mặt đều để lại sẹo, không còn dung nhan xinh đẹp tựa Quan Âm xưa kia. Nhưng y chỉ mỉm cười rất khẽ, tóm lấy tay Lục Cô Quang, “Sau khi có cô, ta không sợ già nữa.” Thoáng ngập ngừng, y chậm

rãi nắm tay nàng, buông từng chữ một, trầm thấp, thư thả, mà trịnh trọng, "Ta kiếp này ắt không thể trường thọ. Nếu có kiếp sau, chưa chắc được làm người, cho dù như vậy... Cô có... bằng lòng bầu bạn với ta không?"

Y nhìn nàng.

Nàng không bao giờ chết.

Nàng trở tay nắm chặt tay y, nắm chặt bàn tay tàn tật của y, thì thầm, "Ta ở bên người. Người chết ta chôn người, người làm súc sinh, ta nuôi người."

___Ngày 8 tháng 11 năm 2011___

Đặng Bình

--- ----- HOÀN --- -----